Τῷ ἀναγνώστῃ «Ξενιαμή» ὁ μεταφραστής.

ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ.

ΥΠΟ

ΧΑΥΙΕΡ ΔΕ ΜΟΝΤΕΡΙΝ.

Μεταφρασθέντα

Ὑπὸ

ΖΑΝΝΟΥ Γ. ΒΑΣΙΛΑΡΟΥ.

348
350

Ἐκδίδονται

Ὑπὸ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΛΟΥΚΙΔΗ ΔΕΣΒΙΟΥ.

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΝΟΥ ΜΙΣΑΗΛΙΔΟΥ.

1873

Πᾶν ἀντίτυπον μὴ φέρον τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφὴν τοῦ ἐκδότου θεωρεῖται κλοπιμαῖον καὶ ὡς τοιοῦτον καταδιώκεται κατὰ τὸν περὶ τύπου νόμον.

Ἰωάννης Βενιζέλος

Τὰ φιλοδωρῶ καὶ εὐαρεστιοῦμαι μόνο
πατρὶ ἀπὸ ὃν εὐαρεστήθηκε μόνο
Ἰωάννος Γρ. Βιζυη
Παναγίας ἐν Πυργιάροις
τὴν 20 αὐγούστου 1874.

Τ/4 Αρ. 234

ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ
ΤΩΝ ΑΝΑΚΤΟΡΩΝ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ.

ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΩΝ ΑΝΑΚΤΟΡΩΝ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Κεφάλαιον Α'.

Ο ΟΔΟΙΠΟΡΟΣ.

Τὴν 15ην νοεμβρίου 17....., περὶ τὴν ἐννάτην ὥραν μ. μ, τέθριππος ταχυδρομικὴ ἅμαξα ἐξελθοῦσα τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ (1) διευθύνετο πρὸς τοὺς Παρισίους. Οἱ ἵπποι της ἦσαν κάθιδροι καὶ κατάλευκοι ἐκ τοῦ ἀφροῦ, ἀναμφιλέκτοι ἐνδείξεις τοῦ μακροῦ δρόμου ὃν εἶχον διανύσει. Ἐφαίνοντο δὲ χωροῦντες ἐν μέσῳ νέφους ἀτμοῦ, ὅπερ μόλις ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ εἰς τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῶν δύο φανῶν τῆς ἁμάξης. Τὸ σκότος ἦν βαθὺ ἄλλως τε καὶ ἔξωθεν τοῦ κύκλου τοῦ ὑποτρέμοντος φωτὸς, ἐκπεμπομένου τῶν φανῶν τούτων, καθίστατο ἀδύνατον νὰ διακρίνωσί τι.

Αἱ συστροφαὶ τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου ἐμυκῶντο μεθ' ὑποκώφου βοῆς διὰ μέσου τῶν ἀπογεγυμνωμένων δένδρων τοῦ δάσους τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ καὶ ἐφαίνοντο ὁτὲ μὲν γογγύζουσαι ὡς προσευχόμεναι ψυχαὶ, ὁτὲ δὲ παροργιζόμεναι ὡς ἀπειλητικαὶ φωναί. Τυφῶνες ξηρῶν φύλλων ἔτυπτον τοὺς ῥώθωνας καὶ τὰ στέρνα τῶν ἵππων ὀρθουμένων ἐκ τοῦ τρόμου· ῥαγδαία βροχὴ, μεμιγμένη μετὰ χονδρᾶς καὶ σφοδροτάτης χαλάζης, ἤρξατο πίπτουσα.

Ἡ ἅμαξα εἰσέδυε σχεδὸν κατακαθέτως ἐντὸς τῆς ἀνωμάλου κλιτύος, ἥτις διέγραφεν ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τοῦ ὄρους τοὺς ἀποτόμους αὐτῆς ἑλιγμούς· αἴφνης ἀληθὴς ἀνεμοστρόβιλος ἐξ ἀνέμου καὶ χαλάζης περιεκύκλωσεν αὐτὴν μετὰ τῶν ἵππων, ὁ εἷς τῶν φανῶν ἐσβέσθη, ὁ ἁμαξηλάτης ἀπώλεσε τὸν πῖλόν του καὶ ἤρξατο βλασφημῶν· οἱ ἵπποι ἐχρεμέτιζον μετὰ τρόμου, καὶ ὠπισθοδρόμουν ἀντὶ νὰ προχωρήσωσιν,

(1) Προάστειον τῶν Παρισίων· Σημ. Μ.

— Δὲν πρέπει ν' ἀδημονῶ κατὰ τοῦ Θεοῦ, ὑπετονθόρισεν ὁ ἁμαξηλάτης μετά τινων στιγμῶν πάλιν πρὸς τοὺς ἀπειθεῖς ἵππους. Καὶ ἅμα τοῦτ' εἰπὼν ἐπήδησεν κάτω τοῦ ἵππου του καὶ προυχώρησε μέχρι τοῦ θυριδίου τῆς ἁμάξης.

Ταὐτοχρόνως ὑπηρέτης μετ' οἰκοσήμου κατέβη ἀπὸ τοῦ δίφρου καὶ συνηντήθη εἰς αὐτὸ τὸ θυρίδιον μετὰ τοῦ ἁμαξηλάτου. Ἐν τῶν μικρῶν παραπετασμάτων ἄτινα προϋφίλαττον τὸ ἔσω τῆς ἁμάξης ἀπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς βροχῆς ἠμπνεώχθη καὶ φωνὴ ἀρκετὰ ἠχηρὰ ἠκούσθη λέγουσα·

— Ἰάκωβε !..... Ἰάκωβε !.....

— Ἐδὼ εἶμαι, κύριε ἱππότα, ἀπεκρίνατο ὁ μετ' οἰκοσήμου ὑπηρέτης.

— Διὰ τί λοιπὸν δὲν ὁδεύομεν πλέον ; ἠρώτησεν ἡ φωνή.

— Δὲν γνωρίζω τίποτε, ὁ ἁμαξηλάτης ὅστις ἔχει τὴν τιμὴν νὰ ὁδηγῇ τὸν κύριον ἱππότην εὑρίσκεται πλησίον μου καὶ αὐτὸς εἰμπορεῖ νὰ σᾶς εἴπῃ τὸ διὰ τί.

Ἡ φωνὴ ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησίν της.

— Ἐξ αἰτίας τῆς νυκτὸς καὶ τοῦ καιροῦ τούτου ἀδυνατῶ νὰ διευθύνω τοὺς ἵππους μου.

— Τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον ὅταν ἀποφασίσῃ τις, εἶπεν ἡ φωνή· ἵππευσε λοιπὸν πάλιν, φίλε μου, καὶ ὁδεύωμεν.....

— Καλὸ, ἀλλ' οἱ ἵπποι δὲν μὲ ὑπακούουσιν.

— Ἔχεις ἀνὰ χεῖρας καλὸν μαστίγιον, καὶ καλοὺς πτερνιστῆρας εἰς τὰ ὑποδήματά σας· ποίησον χρῆσιν καὶ τῶν δύο.

— Μοὶ εἶναι ἀδιάφορον τοῦτο.

— Δοκίμασε.

— Δὲν εἰμπορῶ· θὰ χαθῶμεν.....

— Ἄ ! ὄχι ! ἐπειδὴ διακινδυνεύει ἡ ζωή μου, ἥτις ἀξίζει καλλίτερον τῆς ἰδικῆς σου, εἶναι παράλογον νὰ ἐνδώσω....

— Κύριε, ὅσον διὰ τὸν ἑαυτόν σου εἰμπορεῖς νὰ πράξῃς ὅ,τι θεωρεῖς καλὸν, ἀλλ' ἐγὼ, ἐπειδὴ ἔχω γυναῖκα καὶ τέκνα χρεωστῶ νὰ σώσω τὴν ζωήν μου.

— Ἐπομένως ἀποποιεῖσαι νὰ ἐξακολουθήσῃς τὴν πορείαν σου; ἠρώτησεν ἡ φωνὴ μὲ τόνον ἐνεργητικὸν ἅμα καὶ σκωπτικόν.

— Χωρὶς ἄλλο.

— Εἶναι ἡ τελευταία σου λέξις ;

— Μάλιστα, κύριε.

Στιγμὴ σιωπῆς ἐπεκράτησεν. Ἔπειτα ἡ φωνὴ ἐπανέλαβε μετὰ τόνου ἠπιωτάτου.

— Ἐδῶ εἶσαι, Ἰάκωβε ;

— Μάλιστα, κύριε ἱππότα.

— Ἔχεις ἐπάνω σου χρήματα ;

— Ἔχω.

— Δὸς λοιπὸν δέκα λουδοβίκεια εἰς τὸ παλληκάρι τοῦτο καὶ ἂς καβαλλικεύῃ γρήγορα.

— Εὐχαρίστως, κύριε ἱππότα.

Ἠκούσθη τότε ὁ μεταλλικὸς ψόφος τῶν χρυσῶν νομισμάτων ἄτινα ὑπέλαμπον ἐντὸς μικροῦ σκκίου ὅπερ ὁ ὑπηρέτης ἐξέβαλε πρὸ ὀλίγου ἐκ τοῦ κόλπου του.

— Ἔ πατριώτη ! λέγει τῷ ἁμαξηλάτῃ· ἅπλωτε κομματάκι τὸ χέρι σου ἂν ἀγαπᾶς.

— Διὰ τί ;

— Διὰ νὰ σὲ δώκω δέκα λουίζια.

— Μὴ κοπιάζεις, σὲ παρακαλῶ.

— Πῶς, νὰ μὴ κοπιάζω !

— Μάλιστα, καὶ ἑκατὸ λὴ ίζια νὰ μὲ δώκῃς ἀκόμη δὲν τὸ κουνῶ ἀπ' ἐδῶ.

— Τὸν ἀκοῦτε, κύριε ; λέγει ὁ Ἰάκωβος πρὸς τὸν προϊστάμενόν του· καὶ ἑκατὸν λουδοβίκεια ἂν τῷ δώσωμεν, δὲν προχωρεῖ !

— Ὦ ! ἀκούω κάλλιστα, ἐπανέλαβεν ἡ φωνή· δὲν ὑπολείπεται ἄλλος τρόπος ἢ νὰ μεταχειρισθῶ ἓν μέσον, καὶ τοῦτο τὸ θεωρῶ ἀναπόρευκτον.

Τὸ παραπέτασμα ἠνεῴχθη ὁλοτελῶς. Χεὶρ ἐξετάθη ἔξωθεν τῆς ἁμάξης κρατοῦσα ἀντικείμενόν τι, τὸ σχῆμα τοῦ ὁποίου δὲν ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ καλῶς ἕνεκα τοῦ σκότους, καὶ ἡ φωνὴ ἐπανέλαβε·

— Ἰάκωβε ;

— Τί ἀγαπᾶτε, κύριε ἱππότα ;

— Λάβε τὸ πιστόλιον τοῦτο.

— Τὸ 'πῆρα.

— Σύντριψον τὸ κρανίον τοῦ δυστρόπου τούτου, κάθεξον τὴν θέσιν του, καὶ ὡδήγησόν με ταχέως.

— Πολὺ καλά, κύριε ἱππότα, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰάκωβος ἀνελκύσας μετὰ μεγίστης ἀταραξίας τὸν λύκον τοῦ πιστολίου, ὅπερ ὁ κύριός του τῷ ἐνεχείρισεν.

Ὁ ξηρὸς καὶ εὔηχος τριγμὸς τῆς σκανδάλης παρήγαγε μαγικὸν ἀποτέλεσμα ἐπὶ τοῦ δυστυχοῦς ἁμαξηλάτου.

— Λυπήσου με! λυπήσου με! ἀνέκραξεν ὀλοφυρόμενος καὶ προσπεσὼν τοῖς ποσὶν αὐτοῦ.

Ὁ Ἰάκωβος ἐπλησίασε τὸ στόμιον τοῦ ὅπλου εἰς τὸν κρόταφον τοῦ δυστυχοῦς· εἶτα ἠρώτησε·

— Νὰ πυροβολήσω, κύριε Ἱππότα;

— Μή, ἴσως τὸ περίτριμμα τοῦτο ἀπεφάσισε τέλως πάντων νὰ ὑπακούσῃ· ἀλλ' ἐὰν ἀνθίσταται εἰσέτι, πυροβόλησον ἀπεκρίνατο ἡ φωνή.

— Ὑπακούω..... ὑπακούω, ἀνέκραξεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ ὁ ἁμαξηλάτης· θὰ πράξω κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας.

— Τότε λοιπὸν καβαλλίκευσε γρήγορα.

Διὰ μιᾶς ἀναπηδήσεως ἵππευσεν ὁ ἁμαξηλάτης καὶ ἀνέλαβε τὰ ἡνία.

Τὰ δερμάτινα παραπετάσματα ἐκλείσθησαν αὖθις, καὶ ἡ φωνὴ ἐπανέλαβε·

— Ἰάκωβε, ἐπαγρύπνει ἐπὶ τοῦ δυστρόπου τούτου! Πρέπει νὰ φθάσω ἀπόψε εἰς Παρισίους.

Ὁ ὑπηρέτης ἀπεκρίνατο δι' ἤθους καταφατικοῦ κατὰ τὴν ἀμετάτρεπτον αὐτοῦ συνήθειαν, ὁ δὲ ἁμαξηλάτης σχεδὸν παραφρων ἐκ τοῦ ὑπερβολικοῦ φόβου ἐνέπηξε τοὺς αἱμοσταγεῖς τροχίσκους τῶν πτερνιστήρων του ἐντὸς τῶν πλευρῶν τοῦ ἵππου οὗ ἐπέβαινεν, ἐνῶ ταὐτοχρόνως συνεκέντρου τοὺς ἄλλους τρεῖς διὰ στιβαρᾶς μαστιγώσεως.

Οἱ ἵπποι ἐρεθισθέντες ἐκ τοῦ πόνου ἀνεσκίρτησαν ἢ μᾶλλον ὥρμησαν πρὸς τὰ ἐμπρός, καὶ ἡ ἅμαξα ἤρξατο ἐλαύνουσα ὡς ὁ κεραυνὸς καὶ ὁ θόρυβος τῆς καταιγίδος ἐπὶ τῆς ἐκκλινούσης ὁδοῦ, ἔνθα κατὰ τὰ φαινόμενα ὤφειλε πάντοτε νὰ συντριβῇ. Οὐδὲν ἐν τοσούτῳ συνέβη,

διότι μετά τινων λεπτῶν ὁδοιπορίαν σχεδὸν ὡς ἡ τοῦ Λενώρου εἰς τὸ ποίημα τοῦ Μπύργκερ φαντασιώδη, ἡ ἅμαξα κατεκυλίσθη ἐπὶ ἐδάφους ὁμαλωτέρου καὶ ἧττον κινδυνώδους.

Ἀλλ' οἱ ἵπποι ἐβάδιζον βιαίως καὶ ἡ ὁρμή των οὐδόλως κατεστάλη. Ἐκ τῶν ὁπληβάθρων τῶν προσκρουόντων εἰς τοὺς χάλικας τῆς ὁδοῦ ἀνέλαμπον ἀμυδροὶ σπινθῆρες· ἡ ἅμαξα ἐτινάσσετο ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου καὶ ἐχάνετο εἰς τὸ βαθὺ σκότος ὡς καταχθόνιον ὅραμα, ὁ δὲ ἁμαξηλάτης σχεδὸν ἀποκοιμηθεὶς ἐπὶ τοῦ ἵππου, τὴν χαίτην τοῦ ὁποίου ἐκράτει ἀμφοτέραις χερσίν, ἠσθάνετο ἐλλείπουσαν τὴν ἀναπνοήν, καὶ ἐνόμιζεν ἑαυτὸν παίγνιον φάσματός τινος ἢ τρομεροῦ πνιγαλίωνος. Ὡς πρὸς τὸν ὁδοιπόρον δὲ ὅνπερ ἀπεκάλουν *κύριον ἱππότην*, καὶ ὅστις διεκύβευε τὴν ζωήν του μετὰ παράφρονος θρασύτητος, οὗτος ἠνέῳξεν ὁλοτελῶς τὰ παραπετάσματα τῆς ἁμάξης, ἐπαρουσίασεν εἰς τὰς καταψύχρους προσβολὰς τῆς καταιγίδος τὴν γυμνὴν αὐτοῦ κεφαλήν, ἀνέπνευσεν ἀφθόνως τὸν μελαμβόρειον ἄνεμον συνοδευόμενον ὑπὸ βροχῆς μαστιζούσης αὐτὸν κατὰ πρόσωπον, καὶ ἐφαίνετο ἀπορροφῶν δι' ὅλων αὐτοῦ τῶν πόρων τὴν ἡδονὴν τῆς ταχύτητος.

Κεφάλαιον Β'.

Η ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ.

Εἰς μίαν καὶ ἡμίσειαν περίπου λεύγαν ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, μεταξὺ τοῦ χωρίου *Πορμαρλὺ* καὶ τῶν ὀλίγων οἰκιῶν τῆς *Μηχανῆς τοῦ Μαρλὺ* (1) εὑρίσκεται σήμερον μικρά τις κώμη, κατοικουμένη ἀποκλειστικῶς ὑπὸ χωρικῶν καὶ ἁλιέων. Ἡ κώμη αὕτη καλεῖται *Μπαπρυνέ*.

(1) Ὑδραυλικὴ μηχανὴ κατασκευασθεῖσα ἐπὶ ΙΔ Λουδοβίκου ὑπὸ τοῦ Ὁλλανδοῦ Ρανεκαὶν πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ ὕδατος τοῦ Σηκουάνου εἰς 162 μέτρα, καὶ μετοχέτευσιν αὐτοῦ εἰς Βερσαλλίας. Τὴν σήμερον ἡ μηχανὴ αὕτη ἀντικατέστη δι' ἑτέρας ἀτμοκινήτου 60 ἵππων δυνάμεως. Σ. Μ.

Κατ' ἣν ἐποχὴν συνέβαινον τὰ ὑφ' ἡμῶν ἐξιστορούμενα, δὲν ὑπῆρχε, εἰς τὸ μέρος τοῦτο ἡ μικρὰ οἰκία, ἧς τὸ ἐξωτερικὸν ἐφαίνετο λίαν ἁπλοῦν, ἀλλ' ἤτις ὅμως ἦτο οἰκία ἀρχοντικὴ μᾶλλον, οἰκουμένη ὑπὸ γαιοκτήμονος ἢ χωρικοῦ. Ἐκαλεῖτο δὲ *Μικρὸς Πύργος*.

Σηματοφόρος θυρεὸς γεγλυμμένος ἄνωθεν τῆς θύρας ἐμαρτύρει τὰς περὶ εὐγενείας ἀξιώσεις τῶν κατοίκων της.

Εἰς ἀπόστασιν πεντήκοντα βημάτων ἀπὸ τοῦ *Μικροῦ Πύργου* αἱ μετοπωριναὶ βροχαὶ καὶ τὰ ἐκ τῶν ὀρέων καταρρέοντα ὕδατα εἶχον ἀνασκάψει κατὰ μέρος τὴν ὁδόν. Οἱ χωρικοὶ ζητήσαντες ἀπὸ δύο ἡμερῶν νὰ διορθώσωσιν αὐτὴν ἀνώρυξαν δεξιόθεν βαθὺν λάκκον, καὶ συνεσώρευσαν λίθους καὶ χάλικας ἐπὶ τῶν ἀμβολάδων τοῦ ὀρύγματος τούτου. Ἐγκαταλιπόντες δὲ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τὴν ἐργασίαν αὐτῶν διὰ τὴν ἐπαύριον, ἔστησαν φανὸν ἀνημμένον ἐπὶ τοῦ σωροῦ τῶν χαλίκων, ὅπως προειδοποιῇ τοὺς διαβάτας νὰ ἀποφεύγωσι τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον. Ἀλλ' αἱ συστροφαὶ τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου ἔσβεσαν τὸν φανὸν τοῦτον. Ψηλαφητὸν σκότος περιεκάλυπτε τὰ ἄκρα τοῦ βαράθρου, τὸ μέρος δηλ. εἰς ὃ διευθύνετο μετὰ τοσούτου τάχους ἡ ἅμαξα ἣν ἀφήσαμεν εἰς τὸ κάτεντες τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ.

Οἱ ἵπποι ἐβάδιζον μετὰ τῆς αὐτῆς ὡς καὶ πρὶν ταχύτητος καὶ ὁρμῆς. Βεβαίως ἐξηγριώθησαν, οἱ δὲ ὑπόκωφοι τριγμοὶ τῆς ἁμάξης ἐφαίνοντο προμηνύοντες προσεχῆ ἀνατροπήν.

Αὐθωρεὶ ἔρθασαν ἐπὶ τοῦ σωροῦ τῶν λίθων περὶ οὗ πρὸ μικροῦ διελάβομεν καὶ προσέκοψαν ἐπ' αὐτῶν μεθ' ὁρμῆς ἀκατασχέτου. Ἡ σύγκρουσις ἦν φρικώδης. Οἱ δύω ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ζυγοῦ ἵπποι ἔπεσαν κατακέφαλα καὶ συνετρίβησαν ὁλοτελῶς· οἱ ἄλλοι δύω ἐκρημνίσθησαν μετὰ μεγίστης σπουδῆς, καὶ ἐταράσσοντο ἐν μέσῳ τῶν τεθλασμένων λωρίων, ἐνῶ ἡ ἅμαξα περιπλεχθεῖσα εἰς τὴν στενωπὸν ἐκρημνίσθη καταθραυσθεῖσα.

Γοερὰ καὶ δδυνηρὰ φωνὴ ἐξῆλθε τῆς οὕτω καταστραφείσης ἁμάξης. Ὁ ὑπηρέτης ἐκρημνίσθη δέκα βήματα πρὸς τὰ ἐμπρὸς, ὁ ἐκ δεξιῶν ἵππος μετὰ ματαίους ἀγῶνας κατεβλήθη ἐπὶ τῶν πτωμάτων τῶν συντρόφων του, καὶ τέλος ἐκεῖνος οὗ ἐπέβαινεν ὁ ἁμαξηλάτης, ἀπαλλαγεὶς τῶν τεθλασμένων λωρίων καὶ κατατεταραγμένος ἐκ τοῦ τρό-

μου ἐρρίφθη πρὸς τὰ ἀριστερὰ συμπαρασύρας καὶ τὸν δυστυχῆ ἀναβάτην του.

Εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι βημάτων ἔκειτο ἡ ὑψηλὴ ὄχθη τοῦ Σηκοάνα. Ὁ ποταμὸς οὗτος ἐξωγκωμένος ὑπὸ χειμαρρωδῶν βροχῶν ἐκύλιε σχεδὸν ὁριζοντίως τῆς ὁδοῦ μετὰ καταπληκτικῆς ὁρμῆς τὰ βαθέα καὶ μελανὰ ὕδατά του.

Ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸ ζῶον ἔγειναν ἄφαντοι ἐντὸς αὐτοῦ, ὅστις ἐπανέλαβεν ἐπ' αὐτῶν δίκην ὑγροῦ καὶ κινητοῦ σαβάνου.

Ἐσχάτη ἀγωνιώδης καὶ ἀπελπιστικὴ κραυγὴ ἀντήχησεν εἰς τὸν αἰθέρα. Ἀλλ' ἡ κραυγὴ αὕτη ἐσβέσθη ἐν τῷ ἅμα, καὶ δὲν ἠκούετο πλέον εἰμὴ ὁ πάταγος τῆς καταιγίδος καὶ ὁ εἰς τὸ σκότος ἐκεῖνο ἀπαίσιος φαινόμενος μονότονος κρότος τῶν γιγαντιαίων τροχιασμάτων τῆς *Μηχανῆς τοῦ Μαρλύ*.

Λεπτά τινα παρῆλθον οὕτως. Ἔπειτα ὁ ὑπηρέτης, ὅστις ἔκειτο ἐκτόδην ἐπὶ τοῦ βορβόρου ὡς σῶμα ἀδρανὲς, ἐκινήθη ἐλαφρῶς, καὶ μετὰ δύο ἢ τρεῖς ματαίους ἀποπείρας κατώρθωσε τέλος νὰ ἐγερθῇ ἐπὶ τῶν ποδῶν του. Τότε ἐξήτασεν ἑαυτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν μετὰ προδήλου ἀνησυχίας, καὶ ἠδυνήθη νὰ βεβαιωθῇ μετ' εὐνοήτου εὐχαριστήσεως, ὅτι ἦτο σῶος καὶ ἀβλαβὴς, ἄνευ τραυμάτων καὶ παραρθρώσεων καὶ ἀπηλλαγμένος σοβαρῶν μωλώπων.

Κατόπιν τοιαύτης πτώσεως ἐστάθη, ὡς βλέπομεν, εὐτυχής. Ἀφοῦ δ' ἀπέδωκε τὸν μικρὸν τοῦτον φόρον εἰς τὴν φιλαυτίαν του διὰ τὴν ἀτομικήν του διάσωσιν, ἐνεθυμήθη τὸν κύριόν του, ὅστις ἐπέπρωτο καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα νὰ εὑνοηθῇ ὑπὸ τῆς τύχης ἧττον αὐτοῦ. Διηυθύνθη λοιπὸν ψηλαφῶν εἰς τὸ σκότος καὶ χωλαίνων ἀνὰ πᾶν αὐτοῦ βῆμα εἰς τὸ μέρος ἔνθα εὑρίσκετο ἡ συντετριμμένη ἅμαξα. Εὗρε δ' αὐτὴν, ὡς γνωστὸν, κατατεθραυσμένην.

— Κύριε Ἱππότα ; ἐφώνησε μετὰ φωνῆς λίαν ἀσθενοῦς καὶ συγκεκινημένης.

Οὐδεὶς ἀπεκρίνατο εἰς τὴν φωνήν του.

— Κύριε Ἱππότα ; ἐπανέλαβε δυνατώτερον.

Ἡ αὐτὴ σιγή.

— Ἴσως ἐξῆλθε τῆς ἁμάξης ὁ κύριός μου, διενοήθη τότε ὁ Ἰάκωβος.

Καὶ ἵνα βεβαιωθῇ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς εἰκασίας του, ἔβύθισε τὸν βραχίονα αὐτοῦ μέχρις ὤμου εἰς τινα ῥωγμὴν τῆς ἀμάξης, τῆς ὁποίας διηρεύνησεν ἅπαν τὸ ἐσωτερικόν. Σχεδὸν δ' ἀμέσως ἡ χεὶρ αὐτοῦ προσέκρουσεν ἐπὶ τοῦ ἱππότου.

— Διάβολε! διάβολε!, ὑπέλαβεν ὁ ὑπηρέτης· ὁ δυστυχὴς κύριός μου μοὶ φαίνεται εἰς ἀθλιεστάτην κατάστασιν!..... Ἂς ἴδω ὀλίγον.

Κατὰ φαντασίαν βεβαίως ἔλεγεν ὁ Ἰάκωβος ἂς ἴδω ὀλίγον, διότι γινώσκομεν ὅτι τὸ σκότος ἦτο πυκνόν.

Ὁ πιστὸς ὑπηρέτης ἀνέβη ἐπὶ τοῦ ἀναποδογυρισμένου δίφρου. Ἠνέῳξε τὸ θυρίδιον, ἀποσπάσας τὰ δερμάτινα παραπετάσματα, τῶν ὁποίων τοὺς θώμιγκας δὲν ἠδυνήθη νὰ λύσῃ ταχέως, καὶ ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν τὸ εἰσέτι ἀναίσθητον σῶμα, ὅπερ κατέπεσεν εἰς μίαν τῶν γωνιῶν.

Πλὴν τὸ θυρίδιον τοῦτο ἦν στενόν, καὶ τὸ σῶμα δὲν ἐξήρχετο τόσον εὐκόλως. Ἐν τούτοις ὁ Ἰάκωβος ἀνεπτέρωσε τὰς δυνάμεις του καὶ ἡ ἐπιμονή του ἐστέφθη διὰ τῆς ἐπιτυχίας.

Ἀλλ' ἀναμφιβόλως τὸ ἔργον, ὅπερ πρὸ ὀλίγου διεξήχθη τόσον αἰσίως, ἐπροξένησεν εἰς τὸν ὑπομονητικὸν Ἰάκωβον ὀξεῖαν λύπην, διότι ὁ ἵππότης ἔρρηξε γοερὸν στεναγμόν, καίτοι βαθέως λειποθυμημένος.

— Ζῇ! ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος· τοῦτο εἶναι καλὸν σημεῖον! Ἀποπεράτωσε λοιπὸν τὸ ἔργον του περιτυλίξας τὸ σῶμα τοῦ ἱππότου ἐντὸς μεγάλου μανδύου, καὶ θεὶς αὐτὸ ἐπὶ τῆς καθύγρου γῆς ἐπικούμβησεν εἰς ἕνα τῶν τροχιῶν τῆς συντετριμμένης ἁμάξης.

— Τώρα, διενοήθη καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἰάκωβος μονολογῶν, πρέπει νὰ εὕρω κανὲν ἄσυλον δι' ἀπόψε τοὐλάχιστον. Ἀναμφιβόλως δὲν θὰ ζήσῃ πλέον ὁ κύριός μου μέχρι πρωΐας ἐὰν ἀφήσω αὐτὸν βεβυθισμένον ἐντὸς τοῦ βορβόρου. Ἂς προσπαθήσω νὰ εὕρω που μέρος καὶ νὰ περιποιηθῶ αὐτόν.

Καὶ παρετήρησε πέριξ αὐτοῦ, ἐλπίζων νὰ διακρίνῃ που φῶς ὅπερ ἠδύνατο νὰ τῷ χρησιμεύσῃ ὡς φάρος ὅστις νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς μέρος κατῳκημένον. Δὲν ἀπέτυχε δέ.

Εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων μόλις ἐφαίνετο ἀμυδρὸν φῶς ὑποφῶσκον διὰ μέσου τῶν ὑέλων ἑνὸς παραθύρου τοῦ Μικροῦ Πύργου.

— Τῇ ἀληθείᾳ ἡ τύχη μου μὲ εὐνοεῖ ἀκόμη! ὑπέλαβεν ὁ Ἰάκωβος. Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος τοῦτο.

Ὀλεύων μικροῦ δεῖν κατεκυλίζετο ἐντὸς τοῦ κατασκευασθέντος ὀρύγματος, πρωταιτίου ὅλων τῶν συμφορῶν τῆς θλιβερᾶς ἐκείνης ἑσπέρας. Ἀπηλλάχθη ὅμως τοῦ νέου τούτου δυστυχήματος καὶ ἔφθασεν ἀκωλύτως μέχρι τῆς θύρας τῆς οἰκίας.

Εἰς τὴν θύραν ταύτην προσήρτητο ὀγκώδες σιδηροῦν ῥόπτρον σχήματος κεφαλῆς χιμαίρας. Ὁ Ἰάκωβος ἔκρουσεν αὐτὸ ἐπανειλημμένως.

Ὁ δοῦπος μεγενθυνόμενος ἀντήχησεν ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἀλλ' οὐδεὶς ἀπεκρίνατο εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην. Ὁ Ἰάκωβος ἀπεσύρθη βήματά τινα ὅπως παρατηρήσῃ ἐκ νέου εἰς τὰ παράθυρα.

Τὸ φῶς εἶχεν ἀλλάξει θέσιν. Ἄρα οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ δὲν εἶχον ἀποκοιμηθῇ εἰσέτι, καὶ ἐὰν δὲν ἐξήρχοντο νὰ παρατηρήσωσι, τοῦτο προήρχετο διότι δὲν ἤθελον. Ἦτο λογικόν.

Ὁ Ἰάκωβος ἐπανῆλθε πρὸς τὴν θύραν καὶ ἤρξατο κρούων αὐτὴν δυνατώτερον καὶ διαρκέστερον τῆς πρώτης φορᾶς. Ἔσεισε τὰ μεγάλα δρύϊνα αὐτῆς φύλλα, πεποικιλμένα μὲ τὰς κεφαλὰς μεγάλων καρφίων, εἰς τρόπον ὥστε ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐπειρᾶτο νὰ διαρρήξῃ αὐτήν. Τέλος, ἀφοῦ ἐπερίμενεν ἐπί τινα λεπτὰ ἅπερ τῷ ἐφάνησαν ὡς αἰὼν ἐλαφρὸν βῆμα ἠκούσθη ἐν τῷ ἐσωτερικῷ διαδρόμῳ. Τὸ βῆμα τοῦτο ἐπλησίασε πρὸς τὴν θύραν καὶ φωνὴ γυναικεία, φωνὴ προφανῶς νεαρὰ καὶ γλυκεία, καίτοι μυρμηκίζουσα ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ τοῦ φόβου, ἔρριψεν ἔκ τινος παραθυρίου τοὺς ἑξῆς λόγους·

— Ἔ, κύριε, σὺ ὁ ὁποῖος ἔρχεσαι νὰ διαταράξῃς τὴν ἡσυχίαν τῶν κατοίκων ἑνὸς τιμίου καὶ εἰρηνικοῦ ἐνδιαιτήματος, ἄμε ς' τὸ καλό!

Εἶτα τὸ μικρὸν παράθυρον ἐκλείσθη πάλιν.

— Δι' ὄνομα Θεοῦ! ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος μετὰ τόνου ἀπελπιστικοῦ, δι' ὄνομα Θεοῦ!..... Ἀκούσατέ με!..... Ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ δύο ἀνθρώπων!

Ἀναμφιβόλως ἡ ἀπαγγελία τοῦ γενναίου ὑπηρέτου ἦτο λίαν παθητική, διότι τὸ θυρίδιον ἠνεῴχθη ἀμέσως.

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, καὶ ἐὰν μὲ ἀποπέμψητε, θὰ δώσητε λόγον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ!.....

— Τί ζητεῖτε;

— Φιλοξενίαν διὰ τὴν ἑσπέραν ταύτην.

— Πόθεν ἔρχεσθε;

— Ἐξ ἀποστάσεως ἓξ λευγῶν πέραν τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ.

— Ποῦ πηγαίνετε;

— Εἰς Παρισίους.

— Καὶ ὁποῖος εἶσθε;

— Ὁ θαλαμηπόλος ἑνὸς δυστυχοῦς εὐπατρίδου οὔτινος ἡ ἅμαξα κατεσυντρίβη πρὸ ὀλίγου σχεδὸν ἀντικρὺ τῆς οἰκίας σας, καὶ ὅστις κεῖται ἐκεῖ λειποθυμημένος, ἀποθνήσκων ἐκ τοῦ βορβόρου καὶ τῆς βροχῆς ἐν τῷ μέσῳ τῶν λειψάνων τῆς ἁμάξης του.

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ κύριός σας; ἠρώτησεν ἡ φωνὴ συγκινηθεῖσα.

— Ἱππότης Ραοὺλ δὲ-Τραμπλέϊγ, ἀπήντησεν ὁ Ἰάκωβος.

— Καὶ εἴπατε ὅτι ἡ ἅμαξα τοῦ εὐπατρίδου τούτου συνετρίβη σχεδὸν ἀντικρὺ τῆς οἰκίας ταύτης;

— Μάλιστα, τὸ εἶπον καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω.

— Μὴ σᾶς κακοφανῇ διὰ τὴν φυσικὴν ταύτην δυσπιστίαν μου, ἐπανέλαβεν ἡ φωνή. Θέλω νὰ βεβαιωθῶ πρὶν περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων σας, καὶ ἀκολούθως νὰ ἔλθω εἰς βοήθειάν σας, ἐὰν πραγματικῶς ἔχητε ἀνάγκην τῆς βοηθείας μου.

Τὸ θυρίδιον ἐκλείσθη τὸ δεύτερον πάλιν, καὶ οἱ βηματισμοὶ ἀπεμακρύνθησαν ἐντὸς τοῦ ἐσωτερικοῦ διαδρόμου.

Μετά τινας στιγμὰς παράθυρον ἠνεῴχθη εἰς τὴν πρώτην ὀροφήν, εἰς ὃ ἐφάνη γυνὴ τινάσσουσα πυρσόν, τοῦ ὁποίου τὸ λαμπρὸν φῶς ἐφώτισε τὴν ὁδὸν ἐπὶ δευτερόλεπτον πρὶν ἢ σβεσθῇ ὑπὸ τῆς λαίλαπος. Τὸ δευτερόλεπτον τοῦτο ἤρκεσεν ὅπως διακρίνῃ τοὺς νεκροὺς ἵππους καὶ τὰ λείψανα τῆς ἁμάξης.

Ἡ κάτοικος τοῦ Μικροῦ Πύργου δὲν ἐδίστασε πλέον καὶ κατέβη πρὸς τὴν θύραν. Ὁ Ἰάκωβος τὴν ἤκουσε σύρουσαν τοὺς μοχλοὺς αὐτῆς, ἐπίσης καταπληκτικοὺς διὰ τὸν ἀριθμὸν ὅσον καὶ διὰ τὴν στερεότητά των.

Βαρεῖα κλεὶς ἐστράφη ἐπὶ ὀγκώδους κλείθρου καὶ ἡ θύρα ἠνεῴχθη. Ὁ ὑπηρέτης εὑρέθη κατὰ μέτωπον μιᾶς νέας, τὸ πρόσωπον τῆς ὁ-

ποίκις δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ ἐξετάσῃ, ἀλλ' ἦς ἡ ὡραιότης τῷ ἐφάνη ἐξαισία. Ἡ νέα αὕτη ἐφόρει μάλλινον φόρεμα μοναστικοῦ καὶ ἀμαυροῦ χρώματος, καὶ ἐκράτει λύχνον εἰς τὴν χεῖρα, τὸ δὲ βλέμμα ὅπερ αὕτη ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ Ἰακώβου δὲν ἐξέφραζε πλέον δυσπιστίαν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐνδιαφέρον καὶ συμπάθειαν.

— Τί φορτουνιασμένη νύκτα! ὑπετονθόρισε, παρατηροῦσα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ καὶ ἀκροωμένη τὸν μυκώμενον ἄνεμον καὶ τὴν καταπίπτουσαν βροχήν. Εἶτα ἀπευθυνθεῖσα τῷ Ἰακώβῳ προσέθετο·

— Κάμε γρήγωρα νὰ φέρῃς ἐδῶ τὸν κύριόν σου· θὰ τὸν ὑποδεχθῶ ὅτον δύναμαι καλλίτερον.

Κεφάλαιον Γ'.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΥΡΓΟΣ

Ὁ Ἰάκωβος δὲν ἀνέμενε νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ πρόσκλησις τῆς νέας. Μόλις αὕτη εἶπε· « Κάμε γρήγωρα νὰ φέρῃς ἐδῶ τὸν κύριόν σου, θὰ τὸν ὑποδεχθῶ ὅσον δύναμαι καλλίτερον » καὶ ἔσπευσε δρομαίως πρὸς τὴν ἅμαξαν, ἔλαβε τὸ εἰσέτι ἀναίσθητον σῶμα τοῦ κυρίου του καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν Μικρὸν Πύργον μετὰ τοσαύτης ταχύτητος ὅσην ἠδύνατο νὰ ἀναπτύξῃ μετὰ τοῦ λυπηροῦ φορτίου ὅπερ ἔφερεν ἐπ' ὤμων.

Ἅμα ὡς ὑπερέβη τὴν οὐδὸν τῆς φιλοξένου οἰκίας ὁ Ἰάκωβος, ἡ νέα ἐκλείδωσε κατόπιν τὴν θύραν τῆς εἰσόδου ὠθήσασα καὶ τοὺς μοχλοὺς αὐτῆς. Ἀκολούθως ἐπανῆλθε πρὸς τὸν Ἰάκωβον καὶ προχωρήσασα βήματά τινα πρὸς αὐτὸν τῷ εἶπε· ἔλα μαζῆ μου.

Ὁ Ἰάκωβος ὑπήκουσε. Εὑρίσκετο τότε μετὰ τῆς ὁδηγοῦ του εἴς τινα ἐπιμήκη καὶ στενὸν πρόδρομον. Οἱ τοῖχοί του ἦσαν γυμνοί, λίθιναι στιλπναὶ πλάκες ἐκάλυπτον τὸ δάπεδον, καὶ ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν ὑπῆρχον θύραι.

Ἡ νέα ἠνέῳξε τὴν ἐκ δεξιῶν τρίτην θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς εὐρύχωρον δωμάτιον, ἔνθα ὁ Ἰάκωβος ἠκολούθησεν αὐτήν. Ἔθηκε τὸν λύχνον ἐπὶ τῆς πετρίνης ὑψηλῆς ἑστίας, ἀκόμψως γεγλυμμένης, καὶ

ἀνάψασα ἐξ αὐτοῦ δίκηρον κηροπήγιον ἐκ χαλκοῦ εἶπε τῷ Ἰα[illegible]ῆρ-
ἀπεικονίζουσα ἀλληλοδιαδόχως ἕκαστον τῶν ἀντικειμένων πε[illegible]αν
ὡμίλει· [illegible]τὸ

— Εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦτον ὑπάρχει στρωμνή· ἰδοὺ πλησίον τῆς ἑστίας ταύτης δαυλοὶ καὶ φρύγανα, ἄναψε φωτιὰ καὶ πλάγιασε ἔπειτα τὸν κύριόν σου· θὰ ἔλθω πάλιν μετὰ δέκα λεπτὰ μήπως καὶ χρειάζεσαι τίποτε, τὸ ὁποῖον θὰ σοὶ δώσω ἐγὼ ἡ ἰδία, ἐὰν τὸ ἔχω.

Ἀκολούθως χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησιν καὶ τὰς ἐγκαρδίους εὐχαριστίας τοῦ Ἰακώβου, ἔλαβε τὸν λύχνον καὶ ἐξελθοῦσα τοῦ δωματίου ἀνέβη εἰς τὴν ἀνωτέραν ὀροφήν.

Τὸ δωμάτιον τοῦ πρώτου πατώματος εἰς τὸ ὁποῖον αὕτη εἰσῆλθεν ἀφήσασα τὸ χαμηλὸν δωμάτιον τοῦ ἰσογαίου οἰκήματος ἦτο μετρίας διαστάσεως· ἐν τῷ ὀλίγον ἠμαυρωμένῳ εὐτρεπισμῷ του διεφαίνετο πολυτέλεια παρελθούσης ἐποχῆς. Οἱ τοίχοι ἦσαν περικεκαλυμμένοι ἐξ ἐκτύπου δέρματος τῆς Κορδούης, γοβελίνιος δὲ τάπης πλήρης μυθολογικῶν ζωγραφιῶν ἀμαυροῦ χρώματος ἐκάλυπτε τὸ δάπεδον.

Αἱ ζωηρόχροοι μορφαὶ δύω ἢ τριῶν ἀπεικονισμάτων τῆς οἰκογενείας τῆς νέας ἐφαίνοντο ἕτοιμαι νὰ ἐξέλθωσι τῶν ἐπιχρύσων στεράνων των. Ἀσπὶς παρομοία τῶν ἀπεικονισμάτων ἐφαίνετο πολλαχόσε ἀνὰ μέσον τῶν κοσμημάτων τῆς ἑστίας.

Τὰ καθίσματα ὡς καὶ ἡ μὲ περιστρόφους στήλας καὶ μὲ οὐρανὸν κλίνη ἦσαν ἐξ ἐβένου· πέριξ δὲ τῶν στηλῶν τῆς κλίνης ταύτης ἐκυμάτιζον βαρέα βυσσινόχροα παραπετάσματα.

Ὑπὸ τὰ παραπετάσματα ταῦτα κατεκλίνετο γυνὴ ἥτις ἐφαίνετο ὠχροτέρα ὡς ἐκ τῆς ἀσυμφωνίας τῶν ζωηρῶν χρωμάτων πρὸς τὴν πελιδνὴν χροιάν της, ἔχουσα τοὺς ὀρθαλμοὺς κλειστούς, τὰ χείλη διεσταλμένα καὶ τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους διεσταυρωμένας. Ἡ γυνὴ αὕτη ἐφαίνετο ὡσεὶ ἀποκοιμηθεῖσα, ἀλλ' ἡ διηνεκὴς κίνησις τῶν χειλέων της, ὑποψελλιζόντων διακεκομμένας λέξεις, ἤλεγχε τὸν προσποιητὸν τοῦτον ὕπνον.

Ἡ ὀδύνη ἀνεγινώσκετο ἐφ' ὅλου τοῦ προσώπου της, ἐπὶ τῶν κοίλων παρειῶν καὶ ἐπὶ τοῦ κυανοῦ κύκλου ὑπὲρ καθίσια ποικίλον ἡ περιοχὴ τῶν μεγάλων της ὀρθαλμῶν.

Ἡ ἡλικία της ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξακριβωθῇ ἐκ πρώτης ὄψεως· ἠδύνατο νὰ ἦναι 40 ἢ 60 ἐτῶν, ἀλλ' ὅπως δήποτε ἐμάντευον ὅτι ἦν ἄλλοτε ὡραία. Αἱ χεῖρες της ἦσαν λευκαὶ, λεπταὶ καὶ σχεδὸν διαφανεῖς, ἡ δὲ ὑπερβολικὴ ἰσχνότης τοῦ σώματός της ἐφαίνετο διακεκριμένως διὰ μέσου τῆς περικαλυπτούσης αὐτὸ σινδῶνος.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ νέα εἰσῆλθεν ἐν τῷ θαλάμῳ καὶ ἐπλησίαζε πρὸς τὴν κλίνην ἡ ἀσθενὴς ἠνέῳξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐκινήθη.

— Πόθεν ἔρχεσαι, Ἰωάννα; τῇ εἶπε μεθ' ὕρους ζηροῦ καὶ ἀποτόμου, τί τρέχει; καὶ διὰ τί μὲ ἀφίνεις μονάχη τόσην ὥραν; Ἤξεύρεις ὅτι δὲν ἀγαπῶ καθόλου νὰ μνήσκῃς ἔτσι μονάχη τὴν νύκτα.

Ἡ νεᾶνις ἀπεκρίνατο ἠπίως· — Ἠκούσατε θαρρῶ μητέρα νὰ κτυποῦν πρὸ ὀλίγου τὴν πόρτα μας, ψέμματα;

— Ναὶ, ἀπεκρίνατο ἡ ἀσθενὴς, θὰ ἦτο βέβαια κανένας τυχοδιώχτης, νυχτοπλᾶνος, ἢ καὶ λῃστὴς ἴσως.

— Τίποτε ἀπ' αὐτὰ, μητερούλα μου. Ἦτο ἕνας εὐπατρίδης μὲ τὸν θαλαμηπόλο του, οἱ ὁποῖοι ἔπαθαν ἀπόψε οἱ καϋμένοι ἕνα τρομερὸ δυστύχημα.

— Νομίζω ὅτι τοῖς εἶπες νὰ 'πάγουν 'ς τὸ καλό τους.

— Ὄχι, μητέρα μου, ἦτο ἀδύνατον.

— Ἀδύνατον λές;

— Μάλιστα μητέρα μου.

— Καὶ γιατὶ, σὲ παρακαλῶ;

— Διότι ἡ ἅμαξα τοῦ εὐπατρίδου τούτου ἔσπασε, καὶ αὐτὸς πληγωθεὶς ἐκ τῆς πτώσεώς του, ἐπικινδύνως καθὼς νομίζω, εὑρίσκεται νῦν ἀναίσθητος.

— Καὶ τί ἔκαμες τέλος γιὰ τὸν εὐπατρίδη τοῦτον;

— Ὅ,τι ὑπηγόρευεν ἡ εὐαγγελικὴ ἀγάπη· δηλαδὴ τὸν ἐφιλοξένησα.

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι ἐπενήργησαν βιαίως ἐπὶ τῆς ἀσθενοῦς καὶ τρόπον τινὰ τὴν ἐγαλβάνισαν. Ἀνεκαθέσθη στηριχθεῖσα ἐπὶ τῶν ἀγκώνων της καὶ ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοί της ἐξαγριωθέντες ἐπὶ στιγμὴν ἐξέπεμπον ὀργίλους λάμψεις ἐπανέλαβε διὰ βραγχνώδους φωνῆς·

— Τοὺς ἐφιλοξένησας!

— Μάλιστα μῆτερ μου.

— Τοὺς ἐφιλοξένησας ! Ναί ; ἐξηκολούθησε διακόπτουσα, οὕτως εἰπεῖν, ἑκάστην λέξιν διὰ εἰρωνικοῦ μειδιάματος. Ἀλλὰ τί παράξενον τάχα ; Μήπως δὲν εἴμαστε καὶ ἡμεῖς τόσῳ πλούσιοι, ὥστε νὰ μὴ ξεύρωμε ποῦ νὰ βάλωμε τὰ πλούτη μας ; Δὲν ἔχομαι τάχα τόσα πολλὰ ψωμιὰ γιὰ νὰ τρῶμε, ξύλα πολλὰ νὰ καίωμε, καὶ λάδι διὰ νὰ φωτιζώμεθα ; Καὶ ἔπειτα μήπως δὲν εἶναι θεάρεστον νὰ ἀνοίγωμε τὴν πόρτα μας ᾽ς ὅποιον περνᾷ, γιὰ νὰ τοῦ δώσωμε ὅλα αὐτὰ τὰ καλὰ καὶ νὰ τὸν φιλοξενοῦμε, καθὼς λέγεις ; Ναί, νὰ τὸν φιλοξενοῦμε, Ἄ !... ἄ !.... Θεέ μου ! Τὸ ᾽σπίτι μου λοιπὸν εἶναι φιλόξενο ;..... Σ᾽ τὴν τιμήν μου δὲν τὤξευρα τοῦτο, καὶ μοὶ φαίνεται πολὺ παράξενο !

Οὕτως ὁμιλήσασα ἡ ἀσθενὴς, κατέπεσεν ὕπτιος πνιγεῖσα ἐκ τῆς ὀλεθρίου ἐπενεργείας τοῦ νευρώδους μειδιάματός της.

Ἡ θυγάτηρ της ἐκαθέσθη καὶ ἐπειράθη νὰ λάβῃ τὴν χεῖρά της. Ἀλλ᾽ αὕτη τὴν ἀπώθησεν ἀποτόμως.

— Τί ἔπρεπε λοιπὸν νὰ πράξω, Θεέ μου! εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ Ἰωάννα μετὰ φωνῆς ἡδείας καὶ δειλῆς.

— Καὶ ἐρωτᾷς ἀκόμη ; ἀνέκραξεν ἡ ἀσθενής.

— Ναί, μῆτερ μου, ἐρωτῶ.

— Ἔπρεπε νὰ κλείσῃς τὴν πόρτα μου εἰς τοὺς τυχοδιώχτας τούτους.

— Καὶ ν᾽ ἀφήσω ν᾽ ἀποθάνῃ ἔξωθεν αὐτῆς ὁ δυστυχὴς οὗτος εὐπατρίδης ;

— Ν᾽ ἀποθάνῃ !..... ν᾽ ἀποθάνῃ !..... Καὶ ποιὸς σοὶ εἶπεν ὅτι θὰ ἀπέθαινεν ἢ ὄχι ; Μήπως σκοτίζεται κανεὶς γιατὰ ᾽μᾶς ἂν ζοῦμε ἢ ἀπεθάναμε ; Ἂς μὴ ἀνησυχοῦμε λοιπὸν καὶ ἡμεῖς γιὰ τοὺς ἄλλους. Τὸ ν᾽ ἀνταποδώσωμεν εἰς τὸν ἄλλον ὅ,τι μᾶς ἔκαμε, εἶναι καὶ τοῦτο *εὐαγγελικὸν*, ὅπως τῶλεγες προτήτερα ! μάλιστα εὐαγγελικὸ καὶ θεάρεστο.

Καὶ ἡ ἀσθενὴς ἔκδοτος εἰς νέαν κρίσιν τῆς σπασμωδικῆς της ἱλαρότητος, ἔστρεψε τὸ πρόσωπόν της πρὸς τὸν τοῖχον, καὶ μεθ᾽ ὅλας τὰς θερμὰς παρακλήσεις τῆς θυγατρός της ἀπεποιήθη νὰ προσθέσῃ μίαν ἔτι λέξιν εἰς ὅσας πρὸ ὀλίγου εἶπεν.

— Ἡ καϋμένη ἡ μητέρα μου! ἐτονθόρυσεν ἡ Ἰωάννα, πόσον ὑποφέρει! ..... Πόσον οἱ ψυχικοὶ καὶ σωματικοὶ πόνοι ἐτροποποίησαν τὴν διάθεσίν της καὶ ἠρέθισαν τὸν χαρακτῆρά της. Κακόμοιρη μητέρα μου! .....

Καὶ χωρὶς νὰ ἐκφέρῃ τὸ ἐλάχιστον παράπονον δι' ἣν πρὸ ὀλίγου ἔτυχεν ἀνάξιον ἐκ μέρους τῆς μητρός της ὑποδοχὴν, ἐξῆλθεν ἠρέμα τοῦ δωματίου καὶ κατέβη εἰς τὸ κατάγαιον οἴκημα. Ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ χαμηλοῦ δωματίου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶχεν εἰσάξει τοὺς ξένους.

Ὁ Ἰάκωβος ἔδραμε νὰ τῇ ἀνοίξῃ.

Μεγάλη πυρὰ ἐσπινθυροβόλει ἐντὸς τῆς ἑστίας. Ὁ ἱππότης ἀνεπαύετο ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐφ' ἧς εἶχε κατακλιθῆ ἐπιτηδειότατα τῇ φροντίδι τοῦ ὑπηρέτου του· τοὺς ὀφθαλμούς του εἶχεν εἰσέτι κλειστοὺς καὶ οὐδὲν σημεῖον ζωῆς παρεῖχε.

— Πῶς ἔχει; ἠρώτησεν ἡ Ἰωάννα.

— Ἡ καρδία του πάλλει, δεσποσύνη, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰάκωβος, ἀλλὰ δὲν ἀνέλαβε ποσῶς τὰς αἰσθήσεις του, καὶ ἀμηχανῶ τίνι τρόπῳ νὰ σταματήσω τὸ αἷμα.....

— Τὸ αἷμα! ἀνέκραξεν ἡ νέα μετ' ἀπαισίου ῥίγους· τρέχει λοιπὸν αἷμα;

— Ἰδῆτε δεσποσύνη.....

Καὶ ὁ Ἰάκωβος πλησιάσας πρὸς τὴν κλίνην ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν τοῦ κυρίου του.

Πορφυροῦν ῥεῖθρον διήθετο ἐκ τινος πληγῆς ὀλίγον ἄνωθι τοῦ αὐχένος ἀπολειβόμενον διὰ μέσου τῶν τριχῶν τοῦ κυρίου δὲ-Τραμπλέϊγ.

Σιδήρωμα τῆς ἁμάξης ἐφ' οὗ προσέκρουσεν ὁ νέος ἐν τῇ βιαίᾳ αὐτοῦ πτώσει ἐνέταμε τὸ κρανίον του.

Ὁ ἱππότης Ραοὺλ κείμενος ἐκτάδην, ὡς εἴπομεν, ἐπὶ κλίνης κηλιδωθείσης ἐκ τοῦ αἵματος ἐνέπνεε ζωηρότατον ἐνδιαφέρον. Τὸ πελιδνὸν καὶ λίαν ἐπιμελῶς ἐξυραφισμένον αὐτοῦ πρόσωπον περιεκοσμεῖτο ὑπὸ ὡραίων μελανῶν τριχῶν, ἃς περιεποιεῖτο κατὰ τὸν τότε συρμὸν, ἀλλ' ἄνευ ἀρωματικῶν κόνεων. Ἐφαίνετο ἡλικίας 28 ἢ τὸ πολὺ 30 ἐτῶν.

Τὸ ἐξ ἰώδους βελούδου χρυσομήρινθον ὁδοιπορικὸν ἔνδυμά του ἐκά-

λυπτε κατὰ τὸ ἥμισυ ἐπενδύτην ὁλοσηρικὸν χρώματος λευκοφαίου ἀδάμαντος, καὶ ἀπεικόνιζε τὸ κομψὸν καὶ εὔκαμπτον ἀνάστημά του. Ἡ ἐκ δέρματος αἰγάγρου ἐντελεστάτη περισκελὴς ἀναδεικνύουσα τὸ καλλίκνημον αὐτοῦ προσηρμόζετο ἐπὶ τῶν ἀργυρῶν πτερνιστηροφόρων ἁπαλῶν ὑποδημάτων του.

Οὐδὲν ἐραίνετο λεπτότερον τοῦ χιτῶνός του καὶ ὡραιότερον τοῦ περιλαιμίου καὶ τῶν περικνημίδων. Οἵτε πόδες καὶ αἱ χεῖρές του μικροὶ καὶ σχήματος ὅλως εὐπατριδείου συνεφώνουν πληρέστατα μετὰ τῶν ἀμωμήτων χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου του.

Κεφάλαιον Δ'.

Η ΒΑΛΚΙΣ.

Ἡ εἰκὼν ἣν παρεῖχε κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τὸ χαμηλὸν δωμάτιον, ἦτο ἐπαξία ἄνευ ἀντιλογίας νὰ κινήσῃ τὴν γραφίδα δεινοῦ καλλιτέχνου. Τὸ εὐρύχωρον τοῦτο δωμάτιον ἐκαλύπτετο, ὡς γινώσκομεν, ὑπὸ παλαιῶν τοιχοχάρτων κατὰ τὸν γοτθικὸν τρόπον, παριστανόντων *τὴν βασίλισσαν Βαλκίδα προσφέρουσαν δῶρα τῷ βασιλεῖ Σολομῶντι*. Ὁ ἄτεχνος σχεδιογράφος τοῦ περιπετάσματος τούτου ἐφαντάσθη νὰ παραστήσῃ τὰ πλεῖστα τῶν προσώπων μὲ σχῆμα δυσάρεστον καὶ ἀγρίαν ὄψιν.

Ὁ Σολομὼν αὐτὸς ἐναντίον τῆς ἀνατολικῆς ἐνδυμασίας του ὡμοίαζε μὲ τελέαρχον (1) ἢ μὲ τὸν βασιλέα ἐκεῖνον τῶν Ἰουδαίων, οὗ τινος ἥ τε σοφία καὶ ὡραιότης κατήντησαν παροιμιώδεις. Οἱ δ' αὐλικοί του εἶχον τὸ ἦθος ἁρματωλικόν.

Αἱ κυρίαι τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐπεδείκνυον ἀσελγὲς καὶ ἀργὸν βάδισμα. Μόνη ἡ βασίλισσα Βαλκὶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀλλοκότου τούτου ὁμίλου παρεῖχε λεπτὰ καὶ κομψὰ χαρακτηριστικά, πλήρη γοητείας καὶ κανονικότητος.

Τὸ ὡραῖον πρόσωπον καὶ ἡ ἐκφραστικὴ φυσιογνωμία της κατέθελ-

(1) Ἐπιστάτης τῆς καθαριότητος τῶν ὁδῶν. Σ. Μ.

γον πάντα ὀφθαλμόν. Ἀλλ' ἕτερόν τι παραδόξου καὶ ἐξαισίας ὁμοιότητος, περὶ οὗ μετ' οὐ πολὺ θὰ διαλάβωμεν, καθίστα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἄξιον προσοχῆς καὶ ἐνδιαφέροντος τὸ ὁμοίωμα τοῦτο.

Τὸ δάπεδον δὲν ἦν ἐπεστρωμένον ὑπὸ τάπητος, οἱ δὲ δοκοὶ τῆς ὀροφῆς καλῶς προσηρμωσμένοι ἀλλήλοις, ἔφερον ἐξ ὑπαμοιβῆς χρῶμα σκαιόφαιον καὶ ἐρυθροῦν.

Ἡ ἐντὸς τοῦ μυχοῦ ἑστημένη κλίνη ἦν κατεσκευασμένη ἐκ δρυὸς εὐγλύπτου ὡς οἱ θρόνοι καί τις ὑψηλὴ καὶ βαρύτιμος σκευοθήκη.

Ἡ ζωηρὰ πυρὰ τῆς ἑστίας καὶ τὸ ἀμυδρὸν τῶν δύο κηρίων φῶς καί τινος λυχνίσκου ἐφώτιζον δι' ὑφιλῶς τὰ γοτθικὰ ταῦτα ἔπιπλα, ἂν ἀνεφαίνοντο καὶ αὐταὶ αἱ ἐλάχισται λεπτομέρειαι.

Γινώσκομεν ἤδη ὅτι ὁ Ἰάκωβος ὀρθὸς παρὰ τῇ κλίνῃ ἱστάμενος ἀνύψου μετὰ προσοχῆς τὴν κεφαλὴν τοῦ κυρίου του. Ὁ ὑπηρέτης οὗτος ἦτο νέος εἰκοσιπενταέτης, σταθεροῦ καὶ εὐτόλμου χαρακτῆρος. Ἀνὰ μέσον τοῦ πηλοῦ ὅστις ἐρρύπου τὰ ἐνδύματά του, διεκρίνοντο τὰ χρώματα τοῦ εὐθροχρύσου οἰκοσήμου του.

Ἡ Ἰωάννα τέλος, ἱσταμένη δύο βήματα μακρὰν τοῦ Ἰακώβου παρετήρει μετὰ τρόμου καὶ συμπαθείας τὴν πληγὴν τοῦ ἱππότου. Ἀκριβῶς δὲ περὶ αὐτῆς ἐπρόκειτο ὅτε πρὸ ὀλίγου ὡμιλῶμεν περὶ ἐξαισίας ὁμοιότητος.

Τῳόντι ἡ κεφαλὴ τῆς νεάνιδος ἦτο κατὰ παράδοξον συγκυρίαν ἀκριβὴς ἀναγέννησις τοῦ προσώπου τῆς βασιλίσσης Βαλκίδος. Εἶχε τὰς τρίχας ἐπίσης ξανθὰς, ἀφθονωτάτας καὶ φύσει βοστρυχωτάς· τοὺς ὀφθαλμοὺς γαλανοὺς καὶ ἀμυγδαλοειδεῖς ὡς τοὺς τῶν ἀσιανίδων καὶ ἐβενίνοις βλεφάρυις κεκοσμημένους.

Τὸ πρόσωπον ἐπίσης ὠοειδὲς καὶ τῆς αὐτῆς χροιᾶς, καὶ χεῖλη παρόμοια.

Τέλος Μυννιάρδος ὁ ζωγράφος τοῦ συρμοῦ οὐδέποτε θὰ ἠδύνατο νὰ παράξῃ ἐπιτυχέστερον ἀπεικόνισμα ἰχνογραφῶν τὸ χάριεν πρόσωπον τῆς Ἰωάννας. Καὶ ἐν τοσούτῳ ἡ Ἰωάννα ἦτο μόλις ἑπτακαίδεκα ἐτῶν, ἐνῶ τὸ περιπέτασμα τῶν τοίχων ἠρθίμει πλείω τῶν 200.

— Θεέ μου, ἐπανέλαβεν ὁ ὑπηρέτης, τῇ ἀληθείᾳ ἀμηχανῶ πῶς νὰ κρατήσω τὸ αἷμα. Ἰδῆτε πῶς ῥέει, δεσποσύνη!....

— Τῇ ἀρωγῇ τοῦ Θεοῦ, ἀπεκρίνατο ἡ Ἰωάννα, θὰ θεραπεύσωμεν τὸ κακόν.

Ἠνέῳξε τὴν μεγάλην ἱματιοθήκην καὶ ἐξήγαγε τεμάχιον λινοῦ ὅπερ ἔφερε πρὸς τὸν Ἰακωβον λέγουσα·

— Ἑτοιμάσατε ἐξ αὐτοῦ εὐρεῖς ἐπιδέσμους, ἐνῶ ἐγὼ θὰ ὑπάγω νὰ φέρω ὅ,τι ἄλλο ἀπαιτεῖται.

Καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου. Ἐπανῆλθε δὲ μετὰ μικρὸν κομίζουσα μικρὰν φιάλην πλήρη ἁλμυροῦ ὕδατος. Μὲ τὸ ὕδωρ τοῦτο διέβρεξε τοὺς ἐπιδέσμους οὓς πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἑτοιμάσει ὁ Ἰάκωβος, καὶ ἐπιθεῖσα αὐτοὺς ἐπὶ τῆς πληγῆς τοὺς ἐστερέωσε καλῶς δι' ἑνὸς ἑτέρου. Τὸ αἷμα ἐστάθη πάραυτα.

— Βλέπετε; εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

Ταὐτοχρόνως ὁ ἱππότης ὡς εἰ ἔπασχεν αἰσθητόν τι ὃν ἐξέβαλε διαπεραστικὸν ἀναστεναγμὸν, ὅστις δὲν ἦτο ὀδυνηρός. Οἱ ὀφθαλμοί του διηνεῴχθησαν, ἀλλ' ἐκλείσθησαν πάλιν αὐθωρεὶ, ἐνοχληθέντες ἐκ τῆς ζωηρᾶς λάμψεως τῶν δύο κηρίων καὶ τῆς πυρᾶς. Ἡ λειποθυμία διήρκει εἰσέτι, καὶ ὅμως ἐλαφρὰ ῥοδοχροιὰ ἔβαφεν ὀλίγον τὰς ὠχρὰς παρειάς του.

— Οὐδεὶς κίνδυνος ὑπάρχει, εἶπεν ἡ νέα· ὡρῶν τινων ὕπνος θὰ θεραπεύσῃ τὸν κύριόν σου.

Εἶτα ἀφοῦ ἡ Ἰωάννα ἐξεπλήρωσε τὰ καθήκοντα τῆς φιλοξενίας δι' ἣν ἡ μήτηρ της τοσοῦτον πικρῶς τὴν ἐπέπληξεν, κινουμένη ὀλίγον ὑπὸ φυσικῆς περιεργείας ἠρώτησε τὸν Ἰάκωβον περὶ τῶν αἰτίων, ὧν τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα ἐγίνωσκεν ἤδη.

Ὁ ὑπηρέτης τῇ ἐδιηγήθη ἐν ἐκτάσει ὅ,τι οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται γινώσκουσιν ἤδη.

— Ἀλλὰ ποῖος ἰσχυρὸς λόγος ὤθησε τὸν κύριόν σου νὰ περιφρονήσῃ τοσοῦτον τριακοντάωρον καιρόν; ἠρώτησεν ἡ Ἰωάννα.

— Ἀγνοῶ παντελῶς, δεσποσύνη, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰάκωβος μετὰ μυστηριώδους ἤθους, ὁ κύριός μου δὲν μοὶ ἐξηγεῖται..... καὶ ἐγὼ ὑπακούω χωρὶς νὰ ἐρωτῶ. Εἶτα προσέθηκε·

— Μεγάλως θὰ εὐχαριστῆτε τὸν κύριόν μου, δεσποσύνη, ἐὰν μοὶ ἐδανείζητε ἓν φαγαράκι.

— Τί θὰ τὸ κάμητε; ἠρώτησεν ἡ Ἰωάννα.

— Θὰ ὑπάγω νὰ ζητήσω εἰς τὸ μέρος ὅπου συνετρίβη ἡ ἅμαξα μερικὰ πράγματα, τὴν ἀπώλειαν τῶν ὁποίων ἠξεύρω ὅτι πολὺ θὰ ἐθρήνει ὁ κύριός μου.

Ἡ νέα ἤνοιξε σκευοθήκην ἐξ ἧς ἔλαβε φανὸν ἐκ κέρατος διαφανοῦς καὶ τὸν ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Ἰάκωβον, ὅστις τὸν ἥναψεν ἀμέσως καὶ ἐξῆλθεν ἀρεὶς ἀνοικτὴν τὴν θύραν τοῦ προδόμου.

Δὲν ἐβράδυνε δὲ νὰ ἐπανέλθῃ φέρων ζεῦγος ἀργυρῶν πιστολίων ὡραιοτάτης κατασκευῆς καὶ μικρὸν κιβώτιον ἐξ ἐρυθροῦ ὀστρακοδέρμου, μαργάρῳ, ἐλεφαντόδοντι καὶ χρυσῷ πεποικιλμένον.

— Τὰ εὗρες ὅλα; ἠρώτησεν ἡ Ἰωάννα.

— Ὄχι ἀκόμη, ἀνταπήντησεν ὁ ὑπηρέτης ἐξελθὼν ἐν τῷ ἅμα.

Ἡ δευτέρα του ἀπουσία διήρκεσε περισσότερον τῆς πρώτης. Κατὰ τὴν βραχυχρόνιον δὲ διάρκειαν αὐτῆς ἡ Ἰωάννα ἐνησχολήθη παρατηροῦσα τὰ ἐπί τινος χρυσῆς ἀσπίδος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὀστρακοδερματίνου κιβωτίου ἐκτετυπωμένα σήματα, ἅτινα ὑπῆρχον ἐγκεχαραγμένα ἐπὶ τῆς ἀκτιρίδος τῶν πιστολίων. Τὰ σήματα ταῦτα ἦσαν ἐξ ἐκείνων ἅπερ ἱερογλυφικῶς καλοῦνται *ἐπώνυμα* καὶ παρίστανον ἐρυθρόχρουν *χρυσῆν κερκίδα* μετὰ τοῦ ἀκολούθου ἐμβλήματος· Ο ΤΡΑΜΠΑΕΙΓ (Τρεμούλας) ΔΕΝ ΤΡΕΜΕΙ.

Ὁ Ἰάκωβος εἰσῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ κεκυφὼς ὑπὸ τοῦ βάρους μετρίου δισακκίου ὅπερ ἔφερεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

Ἔκλινε τὸ ἓν τῶν γονάτων ὅπως ἀποθέσῃ αὐτὸ εὐκόλως. Πλὴν τοσούτῳ ἦν βαρύ, ὥστε διέφυγε τῶν χειρῶν του, πεσὸν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μετ' ἀπτυχτικοῦ δούπου.

Ἀναμφιβόλως τὸ δισάκκιον τοῦτο ἐβλάβη πολὺ ἐκ τῆς βιαίας συγκρούσεως κατὰ τὸ ἐπελθὸν δυστύχημα τῆς ἁμάξης, ἢ ἄλλως τὸ δέρμα του ἦν τετριμμένον καὶ σκωληκόβρωτον ἐκ τῆς σήψεως· δῆλόν ἐστιν ὅμως ὅτι μέγα σχίσμα ἀπεκαλύφθη εἰς μίαν τῶν γωνιῶν αὐτοῦ καὶ πλῆθος χρυσῶν νομισμάτων διεσπάρη καθ' ὅλα τα μέρη τοῦ δωματίου μετά τινος εὐχαρίστου μεταλλικοῦ ἤχου.

— Τί χρυσός! ἀνεφώνησεν ἀκουσίως ἡ Ἰωάννα, ἐνῶ αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν της ἐφαιδρύνοντο εἰς τὴν θέαν τοῦ πολυτίμου μετάλλου, χωρὶς οὐχ ἧττον ἡ ἐλαχίστη φιλοκερδὴς ἰδέα νὰ διέλθῃ ἐν τῷ νῷ αὐτῆς.

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο ὑπομειδιῶν ὁ Ἰάκωβος, καὶ ὁ ὡραιότερος, λίαν προσφάτως ἐξελθὼν τοῦ νομισματοκοπείου. Παρατήρησε, δεσποσύνη!....

Καὶ ὁ ὑπηρέτης πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λόγων του συνήθροισε δρᾶκα χρυσῶν νομισμάτων ὑποστιλβόντων ἐν τῇ λάμψει τῶν κηρίων καὶ τὰ ἐνεχείρισε τῇ νέᾳ.

Ἡ Ἰωάννα ἔλαβεν αὐτὰ καὶ τὰ παρετήρει περιέργως. Ἦσαν δὲ πραγματικῶς ὡραῖα, νεώτατα καὶ σεσημασμένα δι' ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν ἀνδρικέλλων. Ὑπῆρχον γαλλικὰ λουδοβίκεια εἴκοσι τεσσάρων καὶ τεσσαράκοντα ὁλτὼ φράγκων, δίστηλα ἱσπανικά, λίραι ἀγγλικαί, δουκάτα γερμανικὰ καὶ ἄλλ' ἀκόμη νομίσματα, ὧν ἡ ἀπαρίθμησις ἤθελεν εἶσθαι λίαν διεξοδική.

— Εἶναι δυνατὸν λοιπόν, ν' ἀνήκωσιν ὅλ' αὐτὰ εἰς τὸν κύριόν σου; ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα, ἥτις οὔτε καθ' ὕπνον εἶχεν ἴδει τοσαύτην ποσότητα.

— Ὅλ' αὐτά;..... ἐπανέλαβεν ὁ ὑπηρέτης, ὅστις δὲν ἠνόησε καλῶς τὴν σημασίαν τῆς ἐρωτήσεως ἣν ἡ νέα τῷ ἀπηύθυνεν.

Ἡ νεᾶνις ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησίν της.

— Ἀλλ' ὁ κύριός μου, δεσποσύνη, ἔχει χιλιάκις περισσότερα χρήματα ἀφ' ὅσα βλέπετε ἐδῶ, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰάκωβος. Ἴσως εἰς διάστημα ἓξ ἑβδομάδων δὲν θὰ τῷ μένωσιν οὔτε εἴκοσι φράγκα ἀφ' ὅσα περιέχει τὸ δισάκκιον τοῦτο.

— Εἶναι λοιπὸν τόσῳ πλούσιος; ἐψιθύρισεν ἔκπληκτος ἡ Ἰωάννα.

— Τόσῳ, ἐπανέλαβεν ὁ ὑπηρέτης, ὥστε εἰμπορεῖ τις νὰ εἴπῃ περὶ αὐτοῦ ἐν πάσῃ βεβαιότητι ὅτι δὲν ἠξεύρει καὶ αὐτὸς πόσα ἔχει.

Κεφάλαιον Ε'.

Η ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ Η ΘΥΓΑΤΗΡ.

Ἡ Ἰωάννα προεῖπεν, ὡς γινώσκομεν, ὅτι ὡρῶν τινων ὕπνος ἤρκει νὰ θεραπεύσῃ τὸν πληγωμένον. Ἀλλ' ἡ Ἰωάννα δὲν ἦτο βεβαίως ἐπιτήδειος ἰατρὸς καὶ τὸ προορατικόν της δὲν ἐπαληθεύσεν ὡς μὴ ὤφελεν.

Εἴτε διότι τὸ αἷμα ἐστάθη ταχύτερον, εἴτε διότι μέγας μώλωψ ἐπέφερεν ἐσωτερικὰς ταραχὰς, ὁ ἱππότης δὲν συνῆλθεν, ἀλλ' ἀπεναντίας κατεβλήθη ἀμέσως ὑπὸ δεινοῦ πυρετοῦ, καὶ ἡ παρακοπὴ, ὁ ἀπαίσιος οὗτος τῆς ἀσθενείας ταύτης προάγγελος, ἀνεφάνη παρ' αὐτῷ.

Ἡ Ἰωάννα εἶχεν ἀφήσει τὸ χαμηλὸν δωμάτιον, ἀφοῦ ἐπρομήθευσε τῷ ὑπηρέτῃ ἄρτον, οἶνον καὶ ὀλίγον κρῦον κρέας. Ὥστε ἠγνόει τὰ διατρέξαντα καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Ὅτε δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον τῆς μητρός της, αὕτη ἦν ἀποκεκοιμημένη ἢ τοὐλάχιστον προσεποιεῖτο τὴν κοιμωμένην, καὶ προὐχώρησεν ἄνευ θορύβου εἰς μικρὸν δωμάτιον παρακείμενον τῷ κοιτῶνί της. Τὴν ἐπαύριον, ἅμα ὑποφωσκούσης τῆς ἡμέρας, ἠγέρθη ὅπως ὑπάγῃ καὶ μάθῃ τι περὶ τοῦ πληγωμένου.

Ἤλπιζε, βαδίζουσα ἀκροποδητὶ, νὰ διέλθῃ παρὰ τὴν κλίνην τῆς μητρός της ἀπαρατήρητος ὡς πρίν. Ἀλλ' ἐκείνη ἀνακαθημένη τὴν παρεμόνευεν εἰς τὴν δίοδον ὥσπερ τὸ ὄρνεον παραμονεύει τὴν λείαν του καὶ ἀνεχαίτισεν αὐτὴν ἀποτόμως εἰποῦσα·

— Ἔλα ἐδῶ κομματάκι, κόρη μου, νὰ σὲ εἰπῶ....

Ἡ Ἰωάννα ἐπλησίασε καὶ ἠσπάσατο τὴν χεῖρα τῆς μητρός της, ἐρωτῶσα αὐτὴν πῶς ἐπέρασε.

— Πολὺ ἄσχημα, ἀπεκρίνατο ἡ ἀσθενὴς, ἐξ αἰτίας σου!

Ἡ Ἰωάννα ἔκυψε τὴν κεφαλήν της χωρὶς ν' ἀποκριθῇ τὸ παράπαν.

— Ναὶ, ἐξηκολούθησε, ἡ μήτηρ, ἐξ αἰτίας σου ἤτις συντομεύεις τὰς ἡμέρας μου μὲ τὸ ἀνόητό σου κεράλι!..... Ἐξ αἰτίας σου ἡ ὁποία δὲν καταλαμβάνεις ὅτι ἑκάστη ἀφειδία σου μοὶ ἀποστερεῖ μίαν ἡμέραν τῆς ὑπάρξεώς μου!..... ὅτι δὲν ἔχομεν πλέον τίποτε!..... ὅτι ὅσα ὑπάρχουσιν ἐδῶ μέσα δὲν εἶναι πλέον ἰδικά μας!.... καὶ ὅτι ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ εἶμαι τώρα ἀσθενὴς θὰ μὲ κάμῃς νὰ ὑποφέρω ἀπὸ τὴν πεῖναν, διότι δὲν θέλεις νὰ ταύσῃς ἀπὸ τοῦ νὰ δίδῃς εἰς τοὺς ξένους ἐκεῖνο τὸ ὀλίγο ὅπου ἔχομεν καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἔχουσιν αὐτοὶ ἀνάγκην.

— Ὦ μῆτέρ μου, συγχώρησόν με σὲ καθικετεύω, ἐψιθύρισεν ἡ Ἰωάννα πνιγομένη ὑπὸ τῶν δακρύων. Ἐνόμιζον ὅτι δὲν ἔκαμα ἄσχημα!

— Τέλος πάντων, ἐξηκολούθησεν ἡ ἀσθενὴς, ὃ γέγονε γέγονε, ἂς ἀφήσωμεν αὐτά! ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι ἅμα ξημερώσει θὰ διώξῃς αὐτοὺς

τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ὁποίους τόσον ἄτοπα ἐφιλοξένησας καὶ τῶν ὁποίων ἡ παρουσία μὲ καταβαρύνει καὶ μὲ ἐνοχλεῖ!.....

— Μάλιστα, μῆτέρ μου, ἐψέλλισεν ἡ Ἰωάννα.

— Κάμε λοιπὸν γρήγωρα!..... μὴ λησμονεῖς ὅτι ἔχω τὴν ἀνάγκην σου, καὶ μὴ θυσιάζῃς πλέον τὴν μητέρα σου χάριν τῶν ἀγνώστων τούτων!.....

— Ναὶ, μῆτέρ μου, ἀπεκρίνατο πάλιν ἡ κόρη.

Ἔπειτα ἀφῆκε τὸ δωμάτιον καὶ κατέβη βραδέως τὴν κλίμακα διανοουμένη τίνι τρόπῳ ἠδύνατο νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν δυσάρεστον ἀποστολὴν, μεθ' ἧς ἐπεφόρτισεν αὐτὴν ἡ μήτηρ της.

Ἀλλὰ δὲν εὗρε κανένα τρόπον, καὶ ὅτε ἔφθασεν ἐπὶ τῆς οὐδοῦ τοῦ χαμηλοῦ δωματίου ἠπόρει ποίους λόγους ἔμελλε νὰ ἐξεύρῃ ὅπως διατάξῃ τὸν δυστυχῆ πληγωμένον νὰ ζητήσῃ ἀλλαχόσε φιλοξενώτερον ἄσυλον. Ἡ καρδία της ἔπαλλε βιαίως. Ἐν τούτοις ματαία ἐλπὶς τὴν ὑπεβοήθει εἰσέτι.

Ἤλπιζε δηλ. νὰ εὕρῃ τὸν ἱππότην δὲ Τραμπλέϊγ ἐν ἀναρρώσει καὶ ἕτοιμον πρὸς ἀναχώρησιν.

— Δύναμαι νὰ εἰσέλθω; ἠρώτησεν.

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰάκωβος χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

Ἡ νεᾶνις ἠνέῳξε τὴν θύραν καὶ τὸ πρῶτον αὐτῆς βλέμμα ἐστράφη πρὸς τὴν κλίνην.

Ὁ ἱππότης εὑρίσκετο εἰσέτι ἐπ' αὐτῆς κοιμώμενος βαθέως, ὠχρότης μόνον πλειοτέρα τῆς προτεραίας ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν του.

Ἡ Ἰωάννα ἠνόησεν ἀμέσως ὅτι ἡ κατάστασις τοῦ Ραοὺλ ἐδεινώθη ἔτι μᾶλλον.

— Πῶς ἐπέρασεν ἀπόψε, ἠρώτησεν, ἄσχημα;

— Πολὺ μάλιστα, δεσποσύνη, ἀπεκρίνατο ὁ ὑπηρέτης.

— Τί συνέβη λοιπόν;

— Σχεδὸν ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας, δεσποσύνη, καῦσις κατέλαβε τὸν δυστυχῆ κύριόν μου. Παρελήρει καὶ δὲν μὲ ἀνεγνώριζε πλέον· ὡμίλει ἀδιαπαύστως καὶ ἀπήγγελε δυνατῇ τῇ φωνῇ τοὺς πλέον παράφρονας καὶ ἀσυναρτήτους λόγους. Εἶτα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐντελὴς χαύνωσις διεδέχθη τὴν τρομερὰν ἐκείνην ταραχὴν, καὶ τέ

λος ἐπὶ δύο περίπου ὥρας ὁ ἱππότης ἐβυθίσθη εἰς ὕπνον διαρκοῦντα εἰσέτι.

— Λοιπὸν τί ποιητέον ; ἐτονθόρυσεν ἡ Ἰωάννα.

— Σᾶς ἐπερίμενα νὰ καταβῆτε, δεσποτύνη, διὰ νὰ ὑπάγω νὰ φωνάξω ἕνα ἰατρὸν ἀπὸ Ἅγιον Γερμανόν.

— Ναὶ, ἀλήθεια, νὰ ὑπάγητε.

— Καθ' ὅσον ἠδυνήθην χθὲς τὸ ἑσπέρας νὰ κρίνω περὶ τῆς ἀποστάσεως, δὲν πρέπει νὰ ἀπέχῃ πολύ.....

— Ἂν τρέξῃς ὀλίγον, θὰ ἦσαι ἐδῶ πρὶν τῆς ὥρας.

— Ὦ ! δὲν θὰ χάσω οὐδὲ λεπτὸν, ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος.

Καὶ ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον, ἤνοιξεν ἀμέσως τὴν θύραν τοῦ προθαλάμου, ἣν ἡ Ἰωάννα ἔκλεισε κατόπιν, ἅμα ὡς οὗτος κατέβη τὴν κλίμακα.

Τούτου γενομένου, ἡ Ἰωάννα ἐπέστρεψε βαδίζουσα βραδέως καὶ διανουμένη τὴν δυσάρεστον καὶ λυπηρὰν αὐτῆς θέσιν.

Τί ἔμελλε νὰ εἴπῃ πραγματικῶς εἰς τὴν μητέρα της, καὶ πῶς νὰ τὴν συγχωρήσῃ αὕτη, παραβᾶσαν οὕτω τὰς ἀπολύτους διαταγάς της; Ἐξ ἄλλου δὲ μέρους πῶς ἠδύνατο νὰ ὑπακούσῃ εἰς τοιαύτας διαταγάς ; Πῶς νὰ εἴπῃ εἰς τὸν δυστυχῆ τοῦτον πληγωμένον, ἀποθνήσκοντα ἴσως ; « Ἐγέρθητι καὶ ἄφες τὴν οἰκίαν ταύτην εἰς ἣν δὲν θέλουσι πλέον νὰ σὲ ἐπιμεληθῶσι ! »

Ἡ Ἰωάννα προὐτίμα μᾶλλον νὰ περιφρονήσῃ τὸν θυμὸν τῆς μητρὸς καὶ νὰ ὑποστῇ τὰς ἀδίκους αὐτῆς μομφὰς παρὰ νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὰς αὐστηρὰς ταύτας διαταγάς.

Ἐν τούτοις πρὶν ἢ ἐκτεθῇ εἰς τοὺς ὀνειδισμοὺς εἰσῆλθεν ἐκ νέου εἰς τὸ χαμηλὸν δωμάτιον διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ὁ κύριος δὲ Τραμπλέϊγ ἐξύπνησε διόλου.

Ὁ Ραοὺλ ἐκοιμᾶτο εἰσέτι. Αἱ ἀτημέλητοι τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἐκάλυπτον τὸ μέτωπον ἐξαίρουσαι τὴν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον σχεδὸν γυναικείαν αὐτοῦ λευκότητα.

Αἱ συνεσταλμέναι ὀφρεῖς του καὶ τὰ ψελλίζοντα χείλη του ἀπεκάλυπτον πόνον διαρκοῦντα, καίτοι αὐτοῦ κοιμωμένου.

Γινώσκομεν ἤδη ὅτι ὁ Ραοὺλ ἦτο ὡραῖος. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην διωρᾶτό τι ἐν τῇ ὡραιότητι αὐτοῦ τοσοῦτῳ παθητικὸν, ὥστε εὐαίσθη-

τος γυναικεία καρδία δὲν ἠδύνατο πολὺ νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὴν θέαν του.

Ἡ Ἰωάννα τὸν παρετήρησεν ἐπὶ πολύ. Ὅταν ὑπέστρεψε παρὰ τῇ μητρί της ἔχαιρεν ἐν ἀγνοίᾳ της διανοουμένη τί ἔμελλεν ὑπ' αὐτῆς νὰ ὑποστῇ χάριν τοῦ τοσοῦτον ὡχροῦ καὶ ὡραίου νέου.

Πάντοτε σχεδὸν, ὦ κόραι τῆς Εὔας, ἡ ἐγκάρδιος ἀφοσίωσίς σας ἄγει πρὸς τὸν ἔρωτα!

— Λοιπὸν ἀνεχώρησαν; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ ἀσθενὴς ἅμα ὡς ἡ Ἰωάννα εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

— Ὄχι, μῆτερ μου, ἀπεκρίνατο ἡ Ἰωάννα μετὰ σταθερότητος.

— Πῶς, ὄχι; ἀλλὰ θαρρῶ νὰ ἤκουσα τὴν ἐξώπορτα νὰ ἀνοίξῃ καὶ νὰ κλείσῃ κατόπιν.

— Ναὶ, μῆτερ, ὁ ὑπηρέτης τοῦ εὐπατρίδου τούτου εἶχε μεταβῆ εἰς Ἅγιον Γερμανόν.

— Νὰ ζητήσῃ βέβαια καμμίαν ἅμαξαν διὰ τὸν κύριόν του;

— Ὄχι, ἀλλ' ἰατρὸν, διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ψυχορραγοῦντα ἱππότην.

— Ἰατρόν! ἀνέκραξεν ἡ ἀσθενὴς μετ' αἰφνιδίου ταραγμοῦ, ἰατρόν! Ποῦ θὰ 'πῇ λοιπὸν ὅτι σκοπεύουν νὰ καθίσουν ἐδῶ ἕως τοῦ χρόνου οἱ δύω οὗτοι τυχοδιῶχται! ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ φωνάξουν ἰατρὸν γιὰ μιὰ τσουγγραναμάδα, γιὰ ἕνα παραμικρὸ χτύπημα!..... ἐνῶ ἡ ἰδική μου ἡ ψυχὴ βγαίνει χωρὶς νὰ φωνάξω κανένα!.... Πῶς σὲ φαίνεται τοῦτο;.... Καὶ ἔπειτα ποιὸς θὰ πληρώσῃ σὲ παρακαλῶ, ταῖς κούραις τοῦ γιατροῦ;

— Ὦ! μὴ χολοσκάνῃς μητέρα μου...., ἀπεκρίνατο πικρῶς ἡ Ἰωάννα· ὁ κύριος οὗτος δὲν θὰ σὲ προξενήσῃ τὸ παραμικρὸν, διότι εἶναι πλούσιος.

— Πλούσιος!.... πῶς τὸ ἠξεύρεις;.... Τὸ πιστεύεις ἄρα γε, διότι αὐτὸς ἢ ὁ ὑπηρέτης του σὲ τῶπαν!.... Καὶ δὲν ἠξεύρεις ὅτι ὁ κόσμος εἶναι ψεύστης καὶ ὅτι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ὁμιλοῦν διὰ πλούτη εἶναι πτωχότατοι.

— Μὲ τὰ 'μάτια μου εἶδα, μητέρα, δὲν μὲ εἶπε κανεὶς τίποτε.

— Τί εἶδες;

— Τὸ χρηματικὸν τοῦ νέου τούτου.

— Κἄτι πλληολουίζια βέβαια.

— Ἑκατομμύρια, μητέρ', ἕνα δισάκκι γεμάτο καὶ τόσῳ βαρὺ ὥστε ὁ ὑπηρέτης σηκόνοντάς το ἔγεινε μιὰ καμπούρα, αὐτὸ δ' ἐσχίσθηκε καὶ ἐκατρακυλοῦσαν τὰ λουΐζια ἐπάνω 'ς τὰ σανίδια.

— Καὶ 'πῆρες 'ς τὰ χέρια σου ἀπ' αὐτὰ τὰ χρήματα ;.... τἄγγιξες διόλου ;....

— Μάλιστα. μητέρα μου.

— Εἶναι τοὐλάχιστον ἀλήθεια, παιδί μου, αὐτὰ ποῦ μὲ λέγεις ; ἠρώτησεν ἡ ἀσθενὴς μεταβαλοῦσα αἴφνης φωνὴν καὶ πραΰνασα ὡς ἐκ θαύματος τὸν τραχὺν καὶ ἀπότομον τόνον της.

— Ἀληθέστατον, μητέρα, ἀνταπήντησεν ἡ Ἰωάννα, καὶ ἔπειτα ἐγὼ δὲν σὲ εἶπά ποτε ψέματα νομίζω.

— Λοιπὸν, νὰ σοῦ 'πῶ, παιδί μου, πολὺ καλὰ ἔκαμες. Ἤμουν, καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ ξέρω, τὸ λέγω τὸ ἥμαρτόν μου, πολὺ προκατειλημμένη κατὰ τοῦ πληγωμένου τούτου ὁδοιπόρου, ἀλλὰ τώρα βλέπω ὅτι αἱ προκαταλήψεις μου ἐκεῖναι ἐξαλείφονται, καὶ ἡ γνώμη ἡ 'δική σου, γύρισε ὁλότελα τὴν ἰδική μου.

— Εἶναι νέος ὁ ὁδοιπόρος οὗτος ;

— Μάλιστα, μῆτερ μου, τοὐλάχιστον ἔτσι μοὶ φαίνεται.

— Εὔμορφος ;

Ἡ Ἰωάννα ἠρυθρίασεν ἀκουσίως. Ἐν τούτοις ἀπεκρίνατο·

— Τὰ χαρακτηριστικά του μοὶ ἐφάνησαν ἐν πλήρει ἀναλογίᾳ, πλὴν τὸν εἶδον ὅταν ἐκοιμᾶτο ἢ εὑρίσκετο ἀναίσθητος, καὶ ἔπειτα ἡ ὠχρότης του ἦτο τοιαύτη, ὥστε θὰ τὸν ἠσχήμισε πολύ.

— Ἀλλὰ τέλος ὅπως εὑρίσκεται ; ἐτονθόρυσεν ἡ ἀσθενὴς μετ' ἐπιμονῆς.

— Ὅπως εὑρίσκεται εἶναι πολύ.... ἀπετελείωσεν ἡ νεᾶνις.

— Πιστεύεις ὅτι εἶναι εὐπατρίδης ;

— Δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου.

— Ἔξεύρεις τ' ὄνομα του.

— Ὁ ὑπηρέτης του τὸν ὠνόμασεν ἔμπροσθέν μου ἱππότην Ραοὺλ δὲ Τραμπλεΐγ.

— Ἄμποτε νὰ τὥστελνε ὁ Θεὸς γρήγωρα τὴν γιατρειά του, ὑπέλαβεν ἡ ἀσθενὴς μετ' ἀλλοκότου μειδιάματος, θὰ κάμω γι' αὐτὸν ἐννιάμερα 'ς τὴν Παναγιά μου.

Ταὐτοχρόνως ἐκρούσθη ἡ θύρα τῆς οἰκίας. Ἡ Ἰωάννα διηυθύνθη εἰς τὸ παράθυρον νὰ παρατηρήσῃ.

Ἦτο ὁ Ἰάκωβος ἐπανερχόμενος μετὰ τοῦ ἰατροῦ.

Ἡ νεᾶνις ἔσπευσε νὰ ἀνοίξῃ εἰς τοὺς νεήλυδας, οὓς καὶ εἰσήγαγεν εὐθὺς παρὰ τῷ ἱππότῃ.

Ὁ Ραοὺλ ἐξύπνησε καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἰατρός, ἡ Ἰωάννα καὶ ὁ ὑπηρέτης εἰσήρχοντο ἐν τῷ δωματίῳ του. Ἠνέῳξε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀνηγέρθη ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνός του καὶ περιέφερε πέριξ αὐτοῦ ἀπλανὲς καὶ ἀνέκφραστον βλέμμα. Εἶτα ἔπεσε πάλιν ὕπτιος, στηρίξας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ αἱματωμένου προσκεφαλαίου του.

Προφανῶς δὲν συνῆσθάνετο οὔτε τὴν θέσιν του, οὔτε τὸ μέρος ἔνθα εὑρίσκετο.

Ὁ ἰατρὸς ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην, ἔλαβε τὴν ἀδρανῆ χεῖρα τοῦ Ραοὺλ, ὕψωσεν αὐτὴν καὶ παρετήρησε διὰ τῶν δύο δακτύλων τὸν σφυγμόν του. Ἀκολούθως ἔλυσε τοὺς ἐπιδέσμους οὓς εἶχε δέσει ἡ Ἰωάννα καὶ παρετήρησε τὴν πληγήν.

Ἡ Ἰωάννα καὶ ὁ ὑπηρέτης ἐθεῶντο μετ' ἀγωνιώδους συγκινήσεως πάσας τὰς κινήσεις τοῦ ἰατροῦ.

Ὅταν οὗτος ἐτελείωσε τὴν λεπτομερῆ ἐξέτασίν του ἐκίνησε χαλεπῶς τὴν κεφαλήν.

— Ὑπάρχει λοιπὸν κίνδυνος; ἠρώτησεν ἡ Ἰωάννα.

— Τὸ φοβοῦμαι πολὺ ἀπεκρίνατο ὁ ἀσκληπιάδης.

— Ἐν τούτοις ἡ πληγὴ δὲν εἶναι τόσον βαθεῖα.

— Ἡ πληγὴ δὲν εἶναι τίποτε, αὐτὴ δὲν μὲ φοβίζει διόλου.

— Τότε λοιπὸν τί βοηθεῖσθε;

— Πληθώραν εἰς τὸν ἐγκέφαλον.

— Ὦ! Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις, ὁρμεμφύτως, τρομάξασα ἐκ τῶν λόγων τούτων οὓς αὕτη δὲν ἐννόει τόσον.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ ἰατρός, ἡ ταραχὴ ἦν τρομερὰ καὶ ὁλοσχερὴς ἡ τῶν νεύρων δόνησις! Ἰδῆτε τὸ ἄτονον βλέμμα του, δοκιμάσατε τὸν πυρέσσοντα αὐτοῦ σφυγμόν. Φοβοῦμαι πολὺ ἐγκεφαλίτιδα, καὶ μάλιστα τέτανον (1).

---

(1) Νόσος μὲ σπασμοὺς πολλῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ ὅλων τῶν βουλητικῶν μυῶν. Σ. Μ.

— Τέλος, ἐξωχώτατε, τί ἔχετε νὰ πράξητε ;

— Θὰ ἐκτελέσω φλεβοτομίαν.

— Καὶ ἀκολούθως :

— Θὰ ἴδωμεν.

— Ἐὰν δὲ ἀνεφαίνετο τὸ κακὸν ὅπερ φοβεῖσθε, θὰ συνέβαινε τώρα γρήγωρα ;

— Σήμερον μάλιστα.

— Καὶ ποία ἤθελεν εἶσθαι ἡ πιθανὴ διάρκεια τῆς ἀσθενείας ταύτης ;

— Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ὁ τέτανος θὰ ἄρινε νεκρὸν τὸν ἀσθενῆ εἰς διάστημα ὡρῶν τινων, ἐνῶ ἡ ἐγκεφαλῖτις θὰ ἐπενήργει ἧττον κεραυνοβόλως καὶ ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας θὰ ἠδύνατό τις νὰ τρέφῃ μικρὰν ἐλπίδα.

Σημειωτέον ἐν παρόδῳ ὅτι πάντα ταῦτα ἐλέγοντο μὲν ἐνώπιον τοῦ Ραοὺλ, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εὑρίσκετο οὗτος, ὥστε οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἀκούσῃ πολλῷ δὲ μᾶλλον νὰ ἐννοήσῃ τι ἐκ τῶν προσβαλλόντων τὰ ὦτά του.

— Ἔχετε ἀνάγκην πράγματός τινος ; ἠρώτησεν ἡ Ἰωάννα· εἰπῆτέ μοι, ἐξοχώτατε, ὅπως ἐξέλθω τοῦ δωματίου καὶ δυνηθῆτε νὰ ἐνεργήσητε ἐλευθέρως.

— Φέρετέ μοι λεκάνην διὰ τὴν ῥεῦσιν τοῦ αἵματος καὶ ἐπιδέσμους διὰ νὰ ἐπιδέσω τὸν βραχίονα.

Ἡ νεᾶνις ἔδωκεν αὐτῷ ὅ,τι ἐζήτησε καὶ ἐξῆλθεν.

Κεφάλαιον ΣΤ'.

ΜΑΓΔΑΛΙΝΗ ΣΑΜΒΑΡ.

Ἦλθεν ἡ στιγμὴ μᾶς φαίνεται νὰ μάθωσιν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται ποῖαι ἦσαν ἡ Ἰωάννα καὶ ἡ μήτηρ της.

Αἱ ἐξηγήσεις ἃς μέλλομεν νὰ δώσωμεν εἰσὶ βραχεῖαι. Περὶ τριάκοντα ἢ τριάκοντα πέντε ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν συνέβαινον

τὰ γεγονότα ἄτινα ἀφηγούμεθα, Γουλλιέλμος τις Σαμβὰρ, τελευταῖος ἀπόγονος μιᾶς οἰκογενείας ἰσχυούσης μὲν ἄλλοτε, ἀλλὰ διαφθαρείσης καὶ καταστάσης σχεδὸν πτωχῆς, εἶχε προσκτήσει διὰ κληρονομίας τὸ πατρικὸν κτῆμα τοῦ Μικροῦ Πύργου μετά τινων προσκειμένων αὐτῷ λεπτῶν γαιῶν ἀποτελουσῶν μέτριόν τι ὑποστατικόν.

Ὁ Γουλλιέλμος οὗτος ἠσπάσθη τὸν στρατιωτικὸν βίον, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ μικρά του περιουσία δὲν τῷ ἐπέτρεπεν ὅπως ἀγοράσῃ ἓν σύνταγμα, ἐγέ ετο κατὰ τύχην ἀνθυπολοχαγὸς, καὶ διετήρει τὸν ὑποδεέστερον τοῦτον βαθμὸν μέχρις οὗ ἀπδιάσας ἐπὶ τέλους τὴν στρατιωτικὴν στολὴν παρῃτήθη τῆς ὑπηρεσίας. Ἐπανῆλθε λοιπὸν εἰς τὸ ὑποστατικόν του τοῦ Μικροῦ Πύργου ἵνα ζήσῃ ἡσύχως, διερχόμενος τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἐν τῇ δι' ὁρμιᾶς ἁλιείᾳ εἰς τὸν ὡραῖον κλάδον τοῦ Σηκοάνα, ὅστις ἔρρεε πρὸ τῆς θύρας του, ἀφοῦ ἔθετεν εἰς κίνησιν τοὺς ὑπερμεγέθεις τροχοὺς τῆς μηχανῆς τοῦ Ρενεκιὲν Σουαλὲμ καὶ φονεύων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κονίκλια εἰς τὸ παρακείμενον τῷ περιβόλῳ του τριφυλλιόφυτον πεδίον.

Ἀναμφιβόλως τὸ τοιοῦτον ἀπετέλει μονότονον καὶ ἄσημον εὐδαιμονίαν, ἀλλ' ὅπως δήποτε ἦτο εὐτυχία τις, καὶ ὁ Γουλλιέλμος οὐδέποτε ἐμεριμνησε νὰ μεταβάλῃ βίον. Ἀλλ' ὁ διάβολος δυσηρεστημένος νὰ βλέπῃ ἐπὶ τῆς γῆς ἄνθρωπον οὐδόλως κατὰ τῆς τύχης του μεμψιμοιροῦντα, δὲν ἐβραδυνεν ἐπὶ πολὺ νὰ ἀναμιχθῇ εἰς τὰ πράγματα τοῦ Γουλλιέλμου.

Πρὸς διατάραξιν δὲ τοῦ ἀμερίμνου τούτου βίου, οὐδὲν ἀπῃτεῖτο ἢ νὰ ἐμβάλῃ εἰς τὸν νοῦν του ἔρωτα. Καὶ δὲν ἀπέτυχεν.

Πορευθεὶς ἡμέραν τινὰ ὁ Γουλλιέλμος εἰς Παρισίους ἠράσθη ὡραιοτάτης τινὸς νεάνιδος Μαγδαλινῆς Ὠμπρὺ καλουμένης.

Ἡ ἀμεταμέλητος Μαγδαλινὴ ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν ἐκέκτητο ποσῶς περιουσίαν ἐφαίνετο διάγουσα οὐχὶ τόσον κοσμίως. Ὥστε ὁ Γουλλιέλμος προσηνέχθη πρὸς αὐτὴν ἀπ' ἀρχῆς ὡς ἐραστὴς καὶ οὐχὶ ὡς προτιθέμενος νὰ τὴν συζευχθῇ. Δυστυχῶς ὅμως εἶχε νὰ κάμῃ μὲ *διαβολεμένην γυναῖκα*, ἥτις ἐγίνωσκε κάλλιστα τὸν χαρακτῆρα ἐκείνου μεθ' οὗ συνεκοινώνει.

Ὁ Γουλλιέλμος ἦν ἐξ ἐκείνων περὶ ὧν τὸ Εὐαγγέλιον λέγει· *Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι*.....

Ἡ Μαγδαλινὴ ἠνόησεν ὁποίαν ὠφέλειαν ἠδύνατο νὰ καρπωθῇ ἐκ τῆς ἀμέτρου ἁπλότητος τοῦ ἀγαθοῦ τούτου εὐπατρίδου. Πρώτην ταύτην φορὰν καθ' ὅλον αὐτῆς τὸν βίον ἐφάνη αὐστηρά. Καὶ ἐνῷ διὰ τῆς ἀσυνήθους ταύτης αὐστηρότητος παρίστατο ὡς τύπος καὶ ὑπογραμμὸς ἀρετῆς ἐν τῷ πνεύματι τοῦ Γουλλιέλμου, δὲν ἔπαυεν ἐν τούτοις ἀναρριπίζουσα τὸ πῦρ διὰ μυρίων ἐντέχνων καὶ πανούργων θρύψεων.

Ἡ παγὶς ἐστήθη ἐπιτηδείως, ὁ δὲ Γουλλιέλμος ἔμελλε νὰ ἐμπέσῃ εἰς αὐτὴν, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐγένετο πράγματι.

Τρεῖς μῆνες δὲν εἶχον εἰσέτι παρέλθει καὶ ὁ Γουλλιέλμος προσέφερε τῇ Μαγδαλινῇ Ὤμπρὺ τὸ εὔηχον ὄνομά του καὶ τὸ γνωστὸν ἡμῖν ὑποστατικὸν τοῦ Μικροῦ Πύργου. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ταῦτα πάντα ἐγένοντο δεκτά.

Οὕτως ἡ Μαγδαλινὴ Ὤμπρὺ ἐγένετο κυρία δὲ Σιαμπὰρδ, ἀλλὰ ταὐτοχρόνως μετὰ τῆς γυναικὸς ταύτης εἰσέδυ καὶ ἡ δυστυχία ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀτυχοῦς Γουλλιέλμου. Ὑπερηφάνεια, ταραχὴ, ἀκράτεια, ἀπληστία παντὸς εἴδους ἡδονῶν· ἑνὶ λόγῳ ἡ Μαγδαλινὴ ἐκέκτητο πάντα τὰ ἐλαττώματα, ὁ δὲ Γουλλιέλμος, καὶ ἐξ ἀδυναμίας καὶ ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτός του οὐδὲ κἂν ἐπειρᾶτο νὰ θέσῃ φραγμὸν εἰς τὰς διαβολικὰς ἐπιθυμίας της.

Τὸ εὐτελὲς ὑποστατικὸν τοῦ Μικροῦ Πύργου ὑπεθηκεύθη ἀμέσως καὶ βαθμηδὸν ἀπηλλοτριώθη τούτου.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Μαγδαλινὴ ἐγκυμονήσασα ἔτεκε θῆλυ, ὅπερ ἐκάλεσεν Ἰωάνναν. Ἡ γέννησις ὅμως τοῦ παιδίου τούτου οὐδαμῶς ἐπηρέασε τὰς κακὰς ἕξεις τῆς μητρός του.

Ἐν τοσούτῳ ὁ Γουλλιέλμος κατεστράφη ἐξ ὁλοκλήρου· ἐξ ὅλων δὲ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ δὲν τῷ ὑπολείπετο πλέον εἰμὴ ἡ οἰκία του καὶ μικρὰ ἐκ τοῦ βασιλικοῦ ταμείου σύνταξις.

Ἡ ζωή του κατέστη ἐντελῶς ἀφόρητος.

Καθ' ἑκάστην ἡ Μαγδαλινὴ τὸν ἐμέμφετο μετὰ πικρίας καὶ ὁρμῆς ἀνηκούστου διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς μικρᾶς περιουσίας του καὶ διὰ τὴν πενίαν ταύτην, τῶν ὁποίων αὐτὴ καὶ μόνη ἦτο ἡ αἰτία.

Ἡ διαγωγή της ἔτρωσε καιρίως τὴν καρδίαν τοῦ Γουλλιέλμου, ὅστις καὶ ἀπέθανεν ἐκ λύπης.

Ἀνεγνώρισε τὸν πιστόν του Ἰάκωβον καὶ ἐμάντευσεν ἄνευ κόπου ὅτι ὁ μελανείμων ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὁποίου ἐνεφαίνετο τὸ πολυμαθὲς καὶ αἰμύλον, ὁ ἐπὶ ἕδρας παρὰ τὸν πόδα τῆς κλίνης του καθήμενος καὶ μεταξὺ τῶν διεσταυρωμένων κνημῶν του μακρὰν βακτηρίαν μ'ἐλεφάντινον σφαίρωμα ἔχων, ἦτο ὁ ἰατρός. Ἄλλως τε ὁ Ραοὺλ ἠρώτησεν ὡς πρὸς τοῦτο τὸν Ἰάκωβον, ἡ δὲ ἀπάντησις τοῦ ὑπηρέτου ἐπεβεβαίωσε τοὺς συμπερασμοὺς τοῦ κυρίου του.

Ὁ κύριος δὲ Τραμπλεΐγ ἐδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ μείνῃ ἐπί τινας στιγμὰς μόνος μετὰ τοῦ ἰατροῦ.

Ὁ Ἰάκωβος ἐγκατέλιπε πάραυτα τὸ δωμάτιον.

— Κύριε, εἶπε τότε ὁ Ραοὺλ, πλησιάσατέ με ὀλίγον σᾶς παρακαλῶ, διότι αἰσθάνομαι τὴν φωνήν μου λίαν ἀδύνατον....

Ὁ ἰατρὸς ἔπραξε μετὰ προθυμίας ὅ,τι ἀπήτησε παρ' αὐτῷ ὁ ἀσθενής.

Ὁ Ραοὺλ ἐξηκολούθησεν.

— Θὰ σᾶς παρακαλέσω, κύριε, ὅπως μοὶ κάμητε μίαν χάριν καὶ θὰ μὲ ὑποχρεώσητε τὰ μέγιστα.

— Ὁμιλήσετε, κύριε, εἶπεν ὁ ἰατρός· σᾶς ἀκούω μετὰ προσοχῆς.

— Ναὶ, ἀλλὰ μοὶ ὑπόσχεσθε ὅτι θὰ κάμητε ὅ,τι θὰ σᾶς ἐρωτήσω; ἐξηκολούθησεν ὁ ἱππότης.

— Περνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι μου αὐτὸ τὸ ὁποῖον μοὶ ζητεῖτε;

— Μάλιστα, ἐξοχώτατε.

— Δὲν θὰ ἦναι βεβαίως κανὲν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον νὰ πειράζῃ εἰς τίποτε.

— Ὄχι, ἐξοχώτατε.

— Τότε ὑπόσχομαι νὰ πράξω κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας.

— Μοὶ ὁρκίζεσθε;

— Ἔστω, ὁρκίζομαι.

— Λοιπόν! εἰπῆτέ μοι, κύριε, τὴν ἀλήθειαν.

— Τὴν ἀλήθειαν! ἐπανέλαβεν ὁ ἰατρὸς μετὰ προδήλου ἐκπλήξεως· ὡς πρὸς τί;

— Ὡς πρὸς τὴν κατάστασίν μου.

— Θέλετε νὰ μάθητε τί φρονῶ περὶ τῆς κράσεώς σας, καὶ περὶ τῆς σοβαρότητος τῆς ἀσθενείας σας;

— Μάλιστα.

— Ν' ἀκούσω ἅπαξ τὰς ἐρωτήσεις σας· θὰ σᾶς ἀποκριθῶ.

— Ἐν πρώτοις ποία εἶναι ἡ ἀσθένειά μου ;

— Ἐγκεφαλικὸς πυρετός.

— Περιῆλθον εἰς κίνδυνον ;

— Μάλιστα.

— Εὑρίσκομαι εἰσέτι ;

Ὁ ἰατρὸς ἐδίστασεν.

Ὁ Ραοὺλ ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησίν του.

— Ἐλπίζω ὄχι, εἶπε τέλος πάντων.

— Σᾶς ἐξορκίζω, ἐπανέλαβεν ὁ ἱππότης, σᾶς ἐξορκίζω, ὅπως σκεφθῆτε καλῶς ὡς πρὸς τὴν ὑποχρέωσιν, ἣν πρὸ ὀλίγου ἐλάβατε δι' ἐμέ..... Στοχασθῆτε, κύριε, ὅτι μ' ἐνδιαφέρει τὰ μέγιστα νὰ γνωρίζω ἀκριβῶς πόσος καιρὸς ζωῆς μοὶ ἐναπολείπεται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον..... Ἄπειρα σπουδαῖα ζητήματα ἐξαρτῶντα ἀπ' ἐμοῦ ! οἱ δεσμοί, οἵτινες μὲ συνδέουσι μετά τινων μεγάλων ἀνδρῶν τοῦ κράτους δὲν δύνανται νὰ διαρρηχθῶσιν αἰφνιδίως. Ἐνὶ λόγῳ ἡ ζωή μου δὲν ἀνήκει ποσῶς εἰς ἐμὲ, καὶ δὲν δύναμαι ν' ἀποθάνω χωρὶς νὰ γνωρίζω τοῦτο προηγουμένως.

Οἱ ἀλλόκοτοι οὗτοι λόγοι καὶ ἡ παράξενος ἀταραξία τοῦ ἀπαγγέλοντος αὐτοὺς παρήγαγον ἐπὶ τοῦ ἰατροῦ βαθεῖαν ἐντύπωσιν.

— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, εἶναι γενναίου χαρακτῆρος· δύναμαι λοιπὸν νὰ τὸν ὁμιλήσω ἐλευθέρως, διότι ἡ ἀλήθεια δὲν θὰ τὸν φοβίσῃ.

— Μὲ ἠκούσατε ; εἶπεν ὁ Ραούλ.

— Νομίζω, ἀπεκρίνατο ὁ ἰατρὸς, ὅτι μὲ ἠρωτᾶτε ἐὰν ὁ κίνδυνος ὑπάρχῃ ἀκόμη.

— Μάλιστα.

— Λοιπὸν ὑπάρχει.

— Ὥστε, πιθανὸν ν' ἀποθάνω ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν ;

— Μάλιστα.

— Μετὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς ἐπιστημονικῆς πιθανότητος, πόσαι ὧραι μοὶ ὑπολείπονται ἀκόμη ;

—Δὲν δύναμαι ν' ἀποκριθῶ εἰς τὴν ἐρώτησίν σας διὰ θετικῆς διαβεβαιώσεως· ἐν τῇ προκειμένῃ περιστάσει ἡ ἐπιστήμη μένει ἄφωνος ....

— Ἡ παρακοπὴ θὰ ἐπανέλθῃ ;

— Τοῦτο δὲν εἶναι ἀμφίβολον.

— Πάραυτα ;

— Συγχρόνως μετὰ τοῦ πυρετοῦ, ὅστις δὲν θὰ βραδύνῃ ποσῶς.

— Ὥστε ὀφείλω νὰ ἐπισπεύσω ἐὰν ἔχω νὰ ἐκπληρώσω διαθέσεις μου τινὰς, ἔτσι ;

— Μάλιστα, δὲν θὰ κάμητε ἄσχημα.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ὁ Ραοὺλ, χιλιάκις σᾶς εὐχαριστῶ, ἐπειδὴ ἠλπίσατε εἰς τὴν γενναιότητά μου καὶ δὲν μοὶ ἀπεκρίψατε τίποτε !

— Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον μὲ ὡμιλήσατε πρὸ ὀλίγου μοὶ ἐπέβαλε τὸ ἀπόλυτον τοῦτο καθῆκον.

— Τώρα δύναμαι νὰ σᾶς κάμω μίαν προσέτι ἐρώτησιν ;

— Ὁποίαν ;

— Μοὶ ἐναπολείπεται ἐλπὶς θεραπείας ;

— Ἀναμφιβόλως, ἡ κρᾶσις ἐν τῇ ἡλικίᾳ ὑμῶν παρέχει τοσαύτας ἐλπίδας, ὥστε δὲν πρέπει παρ' οὐδενὸς νὰ ἀπελπιζώμεθά ποτε.

— Ἀλλ' ἡ ἐλπὶς αὕτη εἶναι μικρὰ, δὲν ἔχει οὕτως ;

— Ὡς μοὶ φαίνεται.

— Σᾶς εὐχαριστῶ ἐκ νέου, κύριε, καὶ τώρα, ὅτε μοὶ εἴπατε ὅλα, λάβετε τὴν καλωσύνην, σᾶς παρακαλῶ, ν' ἀνοίξητε τὴν θύραν ὅπως κράξω τὸν θαλαμηπόλον μου.

Ὁ Ἰάκωβος ἀνέμενεν ἐν τῇ παστάδι.

— Λάβε ἐκ τοῦ δισακκίου τούτου εἴκοσι πέντε λουδοβίκεια, φίλε μου, εἶπεν αὐτῷ ὁ ἱππότης μετ' ἀσθενοῦς φωνῆς, ὁδήγησον τὸν τίμιον τοῦτον ἰατρὸν μέχρι τῆς θύρας τῆς ὁδοῦ, ἐγχείρισόν τῳ τὰ χρήματα ταῦτα καὶ δὸς αὐτῷ νὰ ἐννοήσῃ μὲ καλὸν τρόπον, ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐπανέλθῃ πλέον. Ἔχω τοὺς λόγους μου.

Ὁ Ἰάκωβος ὑπήκουσεν ἀμέσως.

Ὁ Ἰατρὸς καίτοι εὑρίσκων ἀρκετὰ ἀσυνήθη τὴν πρὸς αὐτὸν συμ-

περιφορὰν τοῦ Ραοὺλ, ὑπερήτθη ὅμως τὰ μάλα, διότι ἐθεώρει ἤδη αὐτὸν ὡς ἐν τῷ τάφῳ καὶ ἐπεθύμει τόσον νὰ τὸν ἴδῃ ἀποθνήσκοντα ἄνευ τῆς ἑαυτοῦ ἀντιλήψεως.

Ὁ Ἰάκωβος ἐπανῆλθεν ἀρτοῦ ἐξεπλήρωτε τὴν ἐντολὴν τοῦ κυρίου του.

— Φίλε μου, ἐπανέλαβεν ὁ κύριος δὲ Τραμπλέϊγ, μετὰ μικρὸν δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον εἰς τοῦτον τὸν κόσμον.

— Ὑμεῖς, κύριε ἱππότα, ἀνέκραξεν ἔκπληκτος ὁ ὑπηρέτης, ἡμεῖς; Ἔλα δὲ, εἶναι ἀδύνατον τοῦτο!

— Ἀπεναντίας μάλιστα εἶναι τόσῳ δυνατὸν, εἶπεν ὁ Ραοὺλ μετά τινος ὑπομειδιάματος, ὥστε δὲν θὰ βραδύνῃ ποσῶς νὰ μὲ ἴδῃς.... Καὶ τῇ ἀληθείᾳ τοῦτο δὲν μὲ λυπεῖ πολὺ, διότι, ἂν σκεφθῇ τις καλῶς, πρέπει τάχα νὰ λυπῆτε τὴν ζωήν;

Καὶ ὡς ὁ Ἰάκωβος δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα, ὁ ἱππότης προσέθετο ζωηρῶς.

— Πρὸς τί θλίβεσαι οὕτως; εἶ αι ἀνωφελές· ἄλλως τε δὲν ἔχεις καιρόν. Ἔχω νὰ σοὶ δώσω διαταγὰς τῶν ὁποίων ἡ ἐκτέλεσις ἀπαιτεῖ ἄκραν ταχύτητα· ἐλπὶς δὲ τούτου πρέπει νὰ ἐνεργήσῃς μετὰ συνέσεως καὶ διακριτικότητος..... Δύναμαι νὰ βασισθῶ εἰς σὲ Ἰάκωβε, τί λέγεις;

— Μέχρι θανάτου! ἐψέλλισεν ὀλολύζων ὁ Ἰάκωβος.

— Γνωρίζεις ὅτι ἐσκόπουν νὰ ἐπιστρέψω εἰς Παρισίους κατὰ τὴν κατηραμένην ἐκείνην νύκτα, καθ' ἣν μᾶς ἐπῆλθε τὸ δυστύχημα.

— Μάλιστα, κύριε ἱππότα.

— Ἀλλ' ὁ Θεὸς, ἢ ὁ διάβολος ἀπεφάσισεν ἄλλως, ἐπειδὴ ἀντὶ νὰ φθάσω αἰσίως εἰς Παρισίους, εὑρίσκομαι ἐνταῦθα πλέον ἢ ἡμιθανής! Ἐν βραχυλογίᾳ περιεμενόμην ἐκεῖ καὶ εἶχον νὰ ἐγχειρήσω εἰς μερικὰ πρόσωπα ἔγγραφά τινα, τῶν ὁποίων τὸ περιεχόμενον δέον νὰ μένῃ ἀπολύτως μυστικόν. Τὰ ἔγγραφα ταῦτα μέλλω νὰ σοὶ ἐπιφορτίσω ὅπως κομίσῃς.

— Σᾶς ὁμνύω ὅτι θὰ ἐκτελέσω ἀκριβέστατα τὰς διαταγάς σας καὶ ὅσον δύναμαι κάλλιον.

— Δός μοι τὸ μικρὸν ἐξ ὀστρακοδέρμου κιβώτιον, ὅπερ διὰ σῆς

εὐφυίας σου ἐξανήγγες τῆς ἁράξης μου, καὶ τὸ ὁποῖον βλέπω ἐκεῖ ἐπὶ τῆς ἑστίας, ἐὰν δὲν ἀπατῶμαι.

— Ἰδοὺ κύριε ἱππότα.

Καὶ ὁ Ἰάκωβος ἔθηκεν ἐπὶ τῆς κλίνης τὸ αἰτηθὲν κιβώτιον.

Κεφάλαιον Η'.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ.

Ὁ Ραοὺλ ἐξήγαγε τοῦ θύλακός του μικρὸν χρυσοῦν κλειδίον, ὅπερ ἐκρέματο εἰς τὸν λαιμόν του μὲ μαύρην ταινίαν.

Διὰ τοῦ κλειδίου τούτου ἠνέῳξε τὸ κιβώτιον ἐκ τοῦ ὁποίου ἔλαβε δύο φακέλλους ἐγγράφων δεδεμένων δι' ἐρυθρᾶς λινῆς ταινίας καὶ σεσημασμένων διὰ μεγάλης καὶ ἀλλοκότου σφραγίδος.

Ἡ σφραγὶς αὕτη ἐξήγει τρόπον τινὰ βλασφημίαν. Παρίστανε δηλ. τὸν νικητὴν διάβολον προσωποποιημένον ὑπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ καταχθονίου ἀγγέλου, ἀνατρέποντα τὸν σταυρὸν καὶ καταπατοῦντα ψυχορραγοῦντα πασχάσιμον ἀμνόν.

Διά τινος ἐρυθροῦ μολυβδοκονδύλου ὅπερ εὑρίσκετο ἐντὸς τοῦ κιβωτίου πλησίον τῶν ἐγγράφων, ὁ Ραοὺλ ἐχάραξεν ἐφ' ἑκάστου τῶν φακέλλων τοὺς ἀριθμοὺς 1 καὶ 2.

— Ἰάκωβε, εἶπεν ἀκολούθως, ἄκουσόν με καὶ μὴ λησμονήσῃς πουσῶς ὅ,τι θὰ σοὶ εἴπω.

— Θαρρεῖτε εἰς τὸ μνημονικόν μου, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰάκωβος, καὶ δὲν θὰ ἀπατηθῆτε.

— Ἅμα ὡς τελειώσω, ἐξηκολούθησεν ὁ Ραοὺλ, θὰ ὑπάγῃς εἰς Ἅγιον Γερμανὸν, ὅθεν θὰ προμηθευθῇς ἕνα ταχυδρομικὸν ἵππον καὶ θ' ἀφιχθῇς εἰς Παρισίους ἐλαύνων αὐτὸν ἀπὸ ῥυτῆρος, χωρὶς οὐδὲ λεπτὸν νὰ σταθῇς καθ' ὁδὸν, οὐδὲ νὰ ὁμιλήσῃς τινὰ, οἱοσδήποτε καὶ ἂν ᾖ, πρὸ τῆς ἀφίξεώς σου.

— Πολὺ καλὰ, κύριε ἱππότα.

— Ἀφοῦ ἅπαξ φθάσῃς εἰς Παρισίους, θὰ πράξῃς ὅ,τι θὰ σοὶ εἴπω τώρα.

— Θὰ ἐκτελέσω τὰς διαταγάς σας, κύριε ἱππότα, καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου.

— Βλέπεις τοὺς δύω φακέλλους τῶν ἐγγράφων;

— Μάλιστα.

— Φέρει ἕκαστος τὸν ἀριθμόν του;

— Μάλιστα, τὸν φέρει.

— Δύνασαι νὰ ἀναγνώσῃς τοὺς ἀριθμοὺς αὐτούς;

— 1 καὶ 2, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰάκωβος, δακτυλοδεικτήσας τοὺς ἐφ' ἑλάστου τῶν φακέλλων σχετικοὺς ἀριθμούς, οὓς ἀπήγγελεν.

— Πολὺ καλὰ, ὑπέλαβεν ὁ Ραοὺλ. Λοιπὸν ἀφικνούμενος ἅπαξ εἰς Παρισίους θὰ καταλύσῃς εἴς τι ξενοδοχεῖον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ *Μεσημβρινοῦ Τόξου* ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ *Βασιλέως Σολομῶντος*.

— Τοῦ *Βασιλέως Σολομῶντος*, ἐπανέλαβεν ὁ Ἰάκωβος· δὲν θὰ λησμονήσω τὸ ὄνομα τοῦτο.

— Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ξενοδοχείου τούτου, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος δὲ Τραμπλεΐγ, εἶναι μικρὸς τὸ ἀνάστημα καὶ ἰσχνὸς, ἡλικίας δὲ ἑξήκοντα περίπου ἐτῶν. Θὰ τῷ εἴπῃς ὅτι θέλεις νὰ διαμένῃς παρ' αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι θέλεις τὸ δωμάτιον τῶν *Μάγων*· θὰ σ' ἐρωτήσῃ πόθεν ἔρχεσαι, σὺ δὲ δὲν ἔχεις ἄλλην ἀπάντησιν νὰ τῷ δώσῃς ἢ νὰ τῷ δείξῃς τὸ δακτυλίδιον τοῦτο, τοῦ ὁποίου τὴν πέτραν θὰ φροντίσῃς νὰ στρέψῃς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ δακτύλου σου.

Καὶ ὁ Ραοὺλ, λέγων ταῦτα, ἐπέρασε τὸ δακτύλιον τοῦτο εἰς τὸν δάκτυλόν του, ὃν ἔτεινε πρὸς τὸν Ἰάκωβον.

Τὸ δακτύλιον τοῦτο ὅμοιον ἐκείνοις ἅπερ καλοῦσιν *ἱππότας* ἦτο κατεσκευασμένον ἐκ χρυσοῦ καὶ μέλανος σιδήρου. Ἡ πέτρα ἔφερεν ἀριθμὸν 5 κεχαραγμένον γοτθικῶς· ἀλλὰ δὲν ἦτο στερεῶς προσηρμωσμένος, καὶ ὅταν τὴν περιέστρεφέ τις ἀπεκάλυπτεν ἀμέθυστον (1), περιέχοντα μικρογραφικῶς τὴν καταχθόνιον ἐκείνην εἰκόνα, ἣν εἴδομεν ἤδη ἔκτυπον ἐπὶ τοῦ μεγάλου σφραγιδοκήρου.

— Ἐννόησας; ἠρώτησε τὸν ὑπηρέτην του ὁ ἱππότης ἀφοῦ τῷ ἐξήγησε τὸν μηχανισμὸν τοῦ δακτυλίου.

---

(1) Ἀμέθυστος· λίθος πολύτιμος ἐκλαμβανόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς προφυλακτικὸν κατὰ τῆς μέθης. Σ. Μ.

— Ἐντελῶς, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰάκωβος.

— Ὁ ξενοδόχος, ἐξηκολούθησεν ὁ Ραοὺλ δὲν θὰ σοὶ κάμῃ ἄλλην παρατήρησιν, ἀλλὰ θὰ σὲ περιποιηθῇ μάλιστα καὶ θὰ εἰσάξῃ ἀμέσως εἰς τὸ ἐν τῷ δευτέρῳ πατώματι δωμάτιον, ἔνθα θὰ σὲ ἀφήσῃ μόνον. Πέριξ τοῦ δωματίου τούτου θὰ ἴδῃς μεγάλας διφύλλους ἱματιοθήκας, ἐντὸς τῶν ὁποίων θὰ εὕρῃς πλῆθος ἐνδυμασιῶν διαφόρων εἰδῶν, ἀναστημάτων καὶ χρωμάτων. Ἐκεῖ θὰ ἀλλάξῃς τὴν ἐνδυμασίαν σου ἀντὶ ἑτέρας ἐξ ἐκείνων ἃς φέρουσι συνήθως οἱ ἐντολοδόχοι..... Ὁ ἱππότης διεκόπη ἐπί τινα στιγμήν.

Ἠρεύνησεν ἐκ νέου ἐντὸς τοῦ μικροῦ ὀστρακοδερματίνου σκεύους καὶ ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ σιδηροῦν κλειδίον περιέργως τορευμένον, ὅπερ περιέστρεψε μεταξὺ τῶν δύω δακτύλων του, ἐξακολουθήσας τὴν σειρὰν τῆς ὁμιλίας του ὡς ἑξῆς·

— Ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ δωματίου ὑπάρχει πλησίον τῆς ἑστίας μέγα κιβώτιον ὅπερ ἡ βαφή του παριστᾷ ὡς ἐκ παλαιοῦ σκωληκρώτου ξύλου κατεσκευασμένον. Τὸ κιβώτιον τοῦτο εἶναι σιδηροῦν καὶ ἐμπεπηγμένον ἐντὸς τοῦ σανιδώματος· θὰ τὸ ἀνοίξῃς λοιπὸν δι' ἀκριβείας τοῦ κλειδίου τούτου.

Ὁ ἱππότης ἐνεχείρισε τῷ Ἰακώβῳ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος κλειδίον καὶ εἶτα ἐπανέλαβεν.

— Ἐντὸς τοῦ κιβωτίου τούτου θὰ ἐγκλείσῃς τὸν ὑπ' ἀριθμὸν 2 φάκελλον. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν φέροντα τὸν ἀριθμὸν 1 θὰ τὸν κρύψῃς εἰς τὸν στερεώτερον θύλακα τοῦ ἐντολοδοχικοῦ ὑπενδύτου σου, καὶ ἔπειτα θὰ κατευθυνθῇς εἰς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Δομινίκου εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μαρκίωνος δὲ Θιάνζ.

— Γνωρίζω τὸ ὄνομα τοῦτο, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, ὡς καὶ τὸ μέρος εἰς ὃ κεῖται τὸ ξενοδοχεῖον.

— Καθ' ὃ α τὰ φαινόμενα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ραοὺλ ὁ θυρωρὸς θὰ ἀποφασισθῇ νὰ σοὶ ἐπιτρέψῃ τὴν εἴσοδον. Θὰ τὸν ἐπιφορτίσῃς λοιπὸν νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κύριόν του ὅτι ἔρχεσαι ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν 5, καὶ τότε ὁ μαρκίων δὲ Θιάνζ θὰ σὲ ὑποδεχθῇ ἀμέσως.

— Τί θὰ τῷ εἴπω; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος.

— Θὰ τὸ ἐγχειρίσῃς τὸν φάκελλον τῶν ἐγγράφων συνιστῶν αὐτῷ νὰ παρατηρήσῃ τὴν ἐρυθρᾶν σφραγίδα.... Θὰ σὲ ἐρωτήσῃ περὶ

ἐμοῦ ποῦ εὑρίσκομαι καὶ διατὶ δὲν ὑπῆγα ὁ ἴδιος. Σὺ δὲ δὲν θὰ ἀποκριθῇς εἰς καμμίαν ἐρώτησίν του, καὶ θὰ περιορισθῇς νὰ τῷ διακοινώσῃς, ὅτι τὴν ἐπαύριον κατὰ τὴν ὑποδειχθεῖσάν σοι ὑπ' αὐτοῦ ὥραν θὰ μεταβῇς νὰ τῷ ζητήσῃς ἀπάντησιν, ἐὰν ἔχῃ νὰ σοὶ δώσῃ καμμίαν ὡς πρὸς τὴν παραλαβὴν τῶν ἐγγράφων, ἅτινα θὰ δυνηθῇ ἕως τότε νὰ ἀναγνώσῃ.

— Δὲν θὰ λησμονήσω τίποτε ἀπὸ αὐτὰ, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος.

Ὁ κύριος δὲ Τραμπλέϊγ ἐπανέλαβεν·

— Ἀφοῦ ἀναχωρήσῃς ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ Θ ἀνζ θὰ ἐπανακάμψῃς διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ *Μεσημβρινοῦ Τόξου* εἰς τὸ ξε ὁδοχεῖον τοῦ *Βασιλέως Σολομῶντος*, θὰ λάβῃς τὸν ὑπ' ἀριθμὸν 2 φάκελλον καὶ θὰ διευθυνθῇς εἰς τὰ Ἀνάκτορα.

— Εἰς τὰ Ἀνάκτορα; ἐπανέλαβεν ὁ Ἰάκωβος.

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο ὁ Ραούλ· θὰ προσπαθήσῃς νὰ εὕρῃς κάποιον Μάξιμον, θαλαμηπόλον τῆς Α. Ὑψηλότητος τοῦ Ἀντιβασιλέως πρὸς ὃν θὰ ὁμιλήσῃς καὶ θὰ τῷ δώσῃς τὸ δακτυλίδιον ὅπερ σοὶ ἐνεπιστεύθην, παρακαλῶν αὐτὸν συνάμα νὰ τὸ παρουσιάσῃ τῷ Ἀντιβασιλεῖ καὶ νὰ τῷ εἴπῃ, ὅτι ὁ κομιστὴς τοῦ δακτυλίου ζητεῖ ἐπιμόνως ἄμεσον συνέντευξιν.

— Καὶ θὰ μὲ δεχθῇ ὁ ἀντιβασιλεύς; ἀνέκραξε μετ' ἐκπλήξεως ὁ Ἰάκωβος.

— Ὄχι μόνον θὰ σὲ δεχθῇ, ἀλλ' ἀκόμη δὲν θὰ σὲ ἀργοπορήσῃ οὐδ' ἐπὶ λεπτὸν, ἐὰν ἦναι ἐκεῖ.

— Ἀλλ' ἐὰν δὲν ἦναι, τί θὰ κάμω;

— Θὰ τὸν περιμένῃς ἕως οὗ ἐπανέλθῃ, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐκπληρώσῃς ὅσον τάχιον τὴν ἀποστολήν σου.

— Πῶς πρέπει νὰ προσφερθῶ ἐνώπιον τοῦ ἀντιβασιλέως;

— Θὰ τῷ ἐγχειρίσῃς τὰ ἔγγραφα ἅτινα κομίζεις καὶ θὰ τῷ ἀποκριθῇς εἰς ὅ,τι ἤθελε σὲ ἐρωτήσει περὶ ἐμοῦ· μόνον θὰ φυλάξῃς μυστικὸν τὸ μέρος εἰς ὃ εὑρίσκομαι καὶ τὸν ὁποῖον διατρέχω κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην κίνδυνον· ἐκτὸς δὲ τούτου θὰ τὸν παρακαλέσῃς ὅπως εὐαρεστηθῇ νὰ σοὶ ὑποσχεθῇ μίαν ἀπάντησιν διὰ τὴν ἐπαύριον.

— Πολὺ καλὰ, κύριε ἱππότα.

— Ἀφοῦ ἅπαξ ἐφοδιάσθῃς μὲ τὰς δύο ἐπιστολάς, ἃς θὰ τῷ ζητήσῃς, θὰ ἀνταλλαξῃς τὴν στολήν ἣν θὰ φέρῃς τότε διὰ τῆς ἰδικῆς σου, θὰ δώσῃς δέκα λουδοβίκεια εἰς τὸν ξεδοδόχον τοῦ *Βασιλέως Σολομῶντος*, θὰ ἱππεύσῃς πάλιν καὶ θὰ ἐπανέλθῃς ἐνταῦθα μετὰ μεγίστης ταχύτητος.....

— Ὦ ! μείνατε ἥσυχος, ὑπέλαβε, ὁ Ἰάκωβος· δὲν θὰ χάσω οὐδὲ στιγμήν.

— Ἐὰν δὲ μὲ εὕρῃς ζῶντα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ραοὺλ, τόσῳ καλλίτερον, διότι θὰ ἴδω τότε τί δέον γενέσθαι· ἀλλ' ἐὰν ἀπεναντίας, ὡς εἶναι πιθανὸν, εἶμαι ἀποθαμμένος....

Ὁ Ἰάκωβος διέκοψε τὸν κύριόν του δι' ἐνεργητικῆς καὶ ἀκουσίου ἐπιφωνήσεως. Ἀλλ' ὁ ἱππότης τῷ ἔνευσε νὰ ἡσυχάσῃ καὶ ἐξηκολούθησεν·

— Ἐὰν ἀπεναντίας, ὡς εἶναι πιθανὸν, ἀποθάνω μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς σου, θὰ καύσῃς τὰς ἐπιστολὰς τὰς ὁποίας ὁ ἀντιβασιλεὺς καὶ ὁ μαρκίων δὲ Θιάνζ θὰ σοὶ ἐγχειρίσωσι. Θὰ κληρονομήσῃς χιλιάδας τινὰς λουδοβικείων, ἅτινα εὑρίσκονται ἐν τῷ δισακκίῳ, ὅπερ σοὶ παραχωρῶ εἰς τὴν κυριότητά σου· θὰ μὲ λυπηθῇς, ἐὰν θέλῃς, ἢ δὲν θὰ σκεφθῇς πλέον περὶ ἐμοῦ, ἐὰν μὲ λησμονήσῃς ταχέως.

Ὁ Ἰάκωβος ἔκλαιεν.

Ὁ Ραοὺλ ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα του, ἣν περιεπτύξατο ἐπανειλημμένως καὶ κατεκάλυψε δακρύων.

— Πήγαινε, φίλε μου, τῷ εἶπεν ὁ ἱππότης· σπεῦσον ! δὲν πρέπει νὰ χάνῃς ποσῶς καιρόν· ἄλλως τε αἰσθάνομαι ἑαυτὸν κεκμηκότα, διότι ὡμίλησα τόσῳ διεξοδικῶς.

Τῳόντι ἀπό τινων λεπτῶν ἡ φωνὴ τοῦ Ραοὺλ ἐξησθένει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, καὶ τῷ ἐφαίνετο ὅτι εἶδος πέπλου παρενεβάλλετο ἐκ νέου μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ τῶν περικυκλούντων αὐτὸν ἀντικειμένων. Ὁ κύριος δὲ Τραμπλεῖγ καταβληθεὶς ἐκ τοῦ κόπου ἀφῆκε τὴν κεφαλήν του πεσοῦσαν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ὁ δὲ Ἰάκωβος ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου, πασχίζων, ἀλλ' εἰς μάτην, νὰ καταστείλῃ τὴν φαινομένην θλῖψιν του.

Κεφάλαιον Θ'.

ΤΟ ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΙΝΗΣ.

Ἐφ' ὅσον ὁ ἐγκέφαλος τοῦ Ραοὺλ καθίστατο βαρύτερος καὶ ὁ πυρετὸς ἀνενεοῦτο, τὸ βλέμμα του προσηλοῦτο ἐπὶ τοῦ μεγάλου τάπητος, ὅστις εὑρίσκετο ἀπέναντι τῆς κλίνης του.

Τὸ ἡδὺ καὶ χάριεν τῆς βασιλίσσης Βαλκίδος πρόσωπον κατεκήλου αὐτὸν εἰς ἄκρον, καὶ ἐν τῇ καταστάσει ἐν ᾗ εὑρίσκετο, τῷ ἐφαίνετο ὡς παραμυθητικὴ καὶ ἀντιληπτικὴ ὀπτασία. Ἡ ἐξημμένη φαντασία τοῦ ἱππότου δὲν ἐθεώρει τὴν βασίλισσαν ὡς ἄψυχον πρόσωπον ζωγραφίας τινός, ἀλλ' ἐνόμιζεν αὐτὴν ὡς πράγματι ζῶσαν· φάντασθῆτε πλέον τὴν ζωηρότητα της. Τῷ ἐφαίνετο ὑπομειδιῶσα ἡ βασίλισσα αὕτη καὶ ἐκτείνουσα αὐτῷ τὸν βραχίονά της· δὲν ἀμφέβαλλε δὲ τὸ παράπαν, ὅτι ἔμελλε νὰ πλησιάσῃ αὐτὸν καὶ νὰ τῷ ἐπιφέρῃ τὴν θεραπείαν καὶ εὐδαιμονίαν του.

Ὡς βλέπουν ἤδη οἱ ἀναγνῶσται, ὁ ἐκλιπὼν ἐπὶ μικρὸν παράφρων ἀνεφαίνετο αὖθις. Ἀλλὰ παραδόξως πως ἐκεῖνο ὅπερ ἐφαντάζετο κατέστη αἴφνης πραγματικότης! Μεθ' ὅλην τὴν πυκνὴν τοῦ νοὸς καὶ τῶν βλεμμάτων του ἀχλύν, ὁ Ραοὺλ εἶδε τὸν τάπητα κινούμενον. Ἡ βασίλισσα Βαλκὶς ἀπεχωρίσθη βραδέως τοῦ περικυκλοῦντος αὐτὴν ὁμίλου. Τὸ βάδισμά της ἦτο χάριεν ὥσπερ καὶ ἡ ὡραιότης της. Οἱ μικροὶ αὐτῆς πόδες ἐπέψαυον ἀθορύβως τὸ ἔδαφος. Τέλος ἀφίκετο πρὸ τοῦ ἱππότου.

Ὁ Ραοὺλ ἔκλεισε τοὺς ἐκ τοῦ θαυμασίου τούτου φαινομένου θαυβωθέντας ὀφθαλμούς του.

— Ὦ! κυρία..., ἐψέλλισε διὰ φωνῆς σχεδὸν ἀκαταλήπτου· ἐὰν δὲν εἶσθε βασίλισσα μὲ διάδημα, εἶσθε τοὐλάχιστον τοιαύτη ἕνεκα τῆς ὡραιότητός σας!

Καὶ μόλις ἀπήγγελε τοὺς λόγους τούτους, καὶ τὸ ὀλίγον μνημονικόν του ἐξησθένησεν ὁλοτελῶς ὑπὸ τοῦ πυριφλεγοῦς πυρετοῦ ὅστις ἐβασάνιζε τὸν ἐγκέφαλόν του.

Ἐν τούτοις ὁ Ραοὺλ δὲν ὠνειρεύετο ποσῶς. Ὅ,τι διηγούμεθα τὸ ἔβλεπε πραγματικῶς.

Καθ' ἣν στιγμὴν δηλ. τῷ ἐφάνη, ὅτι ὁ τάπης ἐκινεῖτο, ἡ θύρα τοῦ θαλάμου εἶχεν ἀνοιχθῇ τρόπον τινὰ ὅτε δὲ ἐνόμισεν ὅτι βλέπει τὴν βασίλισσαν προσερχομένην αὐτῷ, ἦτο ἡ Ἰωάννα ἥτις εἰσῆλθε καὶ ἐβάδιζε πρὸς τὴν κλίνην.

Εἴπομεν ἀνωτέρω ὅτι ἡ ἀφοσίωσις τῶν γυναικῶν καὶ ἡ συμπάθεια παρασκευάζουσιν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν τὸν ἔρωτα.

Ἐν ᾗ θέσει εὑρίσκετο νῦν ἡ Ἰωάννα, δὲν ἠδύνατο νὰ ποιήσῃ ἐξαίρεσιν τοῦ γενικοῦ τούτου κανόνος. Ἀπομεμακρυσμένη τῆς κοινωνίας μετὰ μητρὸς ἧς γινώσκομεν ἤδη τὸ τραχὺ καὶ ἄγριον ἦθος, διάγουσα μονήρη καὶ ἄσημον βίον, ἐστερημένη πάσης σχέσεως, οὐδέποτε δέ που πορευθεῖσα μηδὲ δεχθεῖσά τινα εἰς τὴν οἰκίαν των, δὲν ἦτο ἆρά γε λογικὸν νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι θὰ ἠρᾶτο τοῦ πρώτου ἀξίας τινὸς νέου, ὃν περ ἡ τύχη ἤθελε τῇ ἀποστείλει; Ἄλλως τε αὐτὴ ἡ τύχη διέθεσεν οὕτω τὰ πράγματα, ὥστε τὰ πιθανὰ κατέστησαν πραγματικότητες.

Ὁ Ραοὺλ συνήνου ἐν ἑαυτῷ τὰ τριπλᾶ καὶ ἀκαταμάχητα δελεάσματα· τοὐτέστιν ἦτο νέος, ὡραῖος καὶ τλημπαθής.

Πῶς λοιπὸν νὰ ἀντισταθῇ ἡ καρδία τῆς ἀγνῆς καὶ ἀκάκου κόρης, ἥτις ἀπειρίας ἀγνοοῦσα τὸν κίνδυνον παρεδίδετο ἐν πάσῃ ἀθωότητι εἰς τὴν πικρὰν ἡδονὴν νὰ ἐμπνεύσῃ ἀφελῆ ἔρωτα εἰς τὸν ἐπιθανάτιον τοῦτον νέον; Ὥστε ἡ Ἰωάννα ἠγάπα ἐμπαθῶς τὸν Ραοὺλ, ὅστις οὔτε κἂν τὴν ἐγνώριζεν.

Καθ' ἣν στιγμὴν τὸ πρῶτον εἶδε τὴν Ἰωάνναν ὁ Ραοὺλ, αὕτη εἶχεν εἰσέλθει ἐντὸς τοῦ θαλάμου ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν θύραν τῆς ὁδοῦ εἰς τὸν εἰς Παρισίους μεταβαίνοντα Ἰάκωβον.

Κατὰ τὴν συνήθειάν της διηυθύνθη ἀκροποδητὶ ὄπισθεν τῶν περιπετασμάτων τῆς κλίνης ὅπως ἀκούσῃ τὴν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἥσυχον ἀναπνοὴν τοῦ Ραούλ. Τῇ ἐφάνη δὲ ὅτι ὁ νέος ἐκοιμᾶτο ἡσύχως. Ἀφῆκε τότε τὸ χαμηλὸν δωμάτιον μετὰ τῆς αὐτῆς μεθ' ἧς καὶ ὅτε εἰσῆλθε προφυλάξεως καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὴν μητέρα της, ἥτις ἐξεπλήσσετο καὶ παρωργίζετο σφόδρα διὰ τὰς λίαν συνεχεῖς καὶ μακρὰς κατ' αὐτὴν ἀπουσίας της.

Ἡ Μαγδαληνὴ Σαμβὰρδ ἀπὸ τῆς εἰς τὸν ἑαυτόν της ἐπελθούσης μεταβολῆς ἐκ τῆς διαβεβαιώσεως τῆς θυγατρός της ὅτι ὁ πλημμελὴς ἦτο λίαν πλούσιος, δὲν ἔπαυσεν ἐρωτῶσα ἀκαταπαύστως τὴν κό-

ρην της περὶ τῆς ὑγείας τοῦ κ. δὲ Τραμπλέϊγ, καὶ ἐφαίνετο δεικνύουσα ζωηρότατον ἐνδιαφέρον περὶ παντὸς ὅ,τι ἀφώρα τὸν νέον, καὶ δὲν περιωρίζετο ἐρωτῶσα μόνον περὶ τοῦ ἵππότου, ἀλλ' ἡ περίεργος αὐτῆς μέριμνα ἐπεξετείνετο μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν πράξεων τοῦ Ἰακώβου, ὑπηρέτου τοῦ Ραούλ.

Τὴν ἡμέραν λοιπὸν ταύτην ἔσπευσε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Ἰωάνναν.

— Λοιπὸν πῶς ἔχει ;

— Καλλίτερα, θαρρῶ, μητέρα.

— Δόξα σοι ὁ Θεός ! ἀνέκραξεν ἡ ἀσθενὴς μετὰ προσπεποιημένης χαρᾶς δάκνουσα τὰ χείλη της μέχρις αἵματος, ὅπως κρύψῃ τὴν δυσαρέσκειάν της.

Εἶτα μετὰ μικρὸν προσέθετο·

— Σήμερα τὸ πρωΐ νομίζω ἤνοιξε δυὼ φοραῖς ἡ πόρτα τοῦ δρόμου· Νὰ μὴν ἔχω ἄρά γε λάθος ;

— Ὄχι, μητέρα.

— Ποιὸς λοιπὸν ἐβγῆκε ἔξω ;

— Πρὶν ὁ ἰατρὸς καὶ ὕστερα ὁ ὑπηρέτης.

— Ποῦ ἐπῆγεν ὁ ἰατρός ;

— Εἰς τὸ μέρος του, εἰς τὸν ἅγιον Γερμανόν.

— Θὰ καθήσῃ πολὺν καιρόν ;

— Μάλιστα, ἐπληρώθηκε κ' ἔρυγε.

— Ὥστε δὲν θὰ ἔλθῃ πλέον ;

— Ὄχι, ἐκτὸς ἐὰν τὸν προσκαλέσουν πάλιν.

— Καὶ τὸν ὑπηρέτην του ποῦ τὸν ἔστειλε ;

— Εἰς Παρισίους.

— Πότε θὰ ἐπιστρέψῃ ;

— Μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, ὡς μοὶ εἶπεν.

— Προτήτερα ὄχι ;

— Ὄχι· εἶναι ἐπιφορτισμένος ἀπὸ τὸν κύριόν του μὲ ἐντολὰς, πρὸς διεκπαιρέωσιν τῶν ὁποίων ἀπαιτεῖται τοὐλάχιστον τὸ διάστημα τοῦτο.

— Ὥστε εἴμαστε μονάχαις τώρα 'ς τὸ σπῆτι μὲ τὸν νέον τοῦτον ;

— Ναὶ, μητέρα.

— Μήπως φοβᾶσαι γι' αὐτὸ, παιδί μου ;

— Ἐγὼ, μητέρα ; καὶ γιατὶ νὰ φοβοῦμαι ; Ὁ κύριος δὲ Τραμ-

πλείγ εἶν.ι βαρηὰ, καὶ ἔπειτα καὶ ὅλότελα καλὰ ὅταν γείνῃ, δὲν ἔχομε νὰ φοβηθοῦμε τίποτε· ἀπεναντίας μάλιστα θὰ τὸν ἔχωμε κοντά μας καὶ θὰ μᾶς προστατεύσῃ καὶ θὰ μᾶς ὑπερασπισθῇ εἰς μίαν ἀνάγκην.

Ἡ Ἰωάννα ἀπήγγελε τοὺς τελευταίους τούτους λόγους μετ' ἄκρας σπουδῆς.

— Πῶς συγκινεῖσαι, τέκνο μου! τῇ εἶπεν ἡ μήτηρ της μετὰ μειδιάματος.

Ἡ Ἰωάννα ἠρυθρίασε πολύ.

Ἡ ἀσθενὴς ἐπανέλαβε·

— Τέλος ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καταλαμβάνω, καὶ τοῦτο εἶναι φυσικώτατον, εἶναι ὅτι ἐνδιαφέρεσαι διὰ τὸν νέον τοῦτον.

— Μάλιστα, μῆτερ μου, ἐψέλλισεν ἡ νέα·

— Λοιπὸν ἐγὼ ἐσκέφθην κάτι τι ἀπόψε.

— Σὰν τί, μητέρα;

— Ὅτι καλλίτερα καὶ ὀγρηγωρότερα θὰ τὸν κάμω ἐγὼ καλὰ παρὰ ὅλοι οἱ ἰατροί.

— Σὺ, μητέρα! ἀνέκραξεν ζωηρῶς ἡ Ἰωάννα. Σύ! καὶ πῶς;

— Θυμήθηκα ἕνα ἀξιόλογο μυστικὸ ὁποῦ ἔμαθα ὅταν ἤμουν νέα ἀπὸ ἕνα περίφημο ξένο φυσικὸ, ὅστις ἔκαμε τέρατα καὶ σημεῖα.

— Τί μυστικὸ εἶναι αὐτὸ μητέρα;

— Θὰ τὸ μάθῃς τώρα. Ἄνοιξε ἐκεῖνο τὸ σκαλιστὸ τὸ σεντουκάκι ποῦ εἶναι πίσω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό μου.

— Πολὺ καλὰ, μητέρα.

— Κύτταξε 'ς τὴ τρίτη τὴ θέσι..... θαρρῶ.

— Ἐκύτταξα, μητέρα.

— Τί ἔχει;

— Διάφορα πήλινα ἀγγεῖα, χάλκινα ἐργαλεῖα ἕνα σωρὸ, τὰ ὁποῖα μήτε πῶς λέγονται ἠξεύρω, μήτε διατὶ χρησιμεύουν καὶ κομβολόγια ἀπὸ ξηρὰ ἄνθη.

— Ἄλλο τίποτε δὲν ὑπάρχει;

— Πολλὰ μάλιστα.

— Ἐκτὸς αὐτὰ ἔχει καὶ μποτηλιδάκια, ναί;

— Πολλὰ καὶ ὅ,τι λογῆς θέλεις.

— Ὑπάρχει ἕνα γερμάτο ἀπὸ γαλάζιο γιατρικό.

Ἡ Ἰωάννα ἐζήτησεν ἐπί τινα λεπτὰ τὴν φιάλην ταύτην καὶ ἔπειτα ἀπεκρίνατο·

— Τὴν εὗρῆκα, ἰδού.

— Φέρε μέ το, διότι θέλω νὰ ἰδῶ μὴν ἔκαμες λάθος.

Ἡ νέα ἔπραξεν ὅπως τῇ ὑπηγόρευσεν ἡ μήτηρ της.

Ἡ Μαγδαλινὴ Σιαμβὰρδ ἡμιηγέρθη στηριχθεῖσα ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνός της, καὶ ἔλαβεν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Ἰωάννας τὴν φιάλην. Παρετήρησε μετὰ προσοχῆς τὸ περιεχόμενον, εἶτα ἐξεπωμάτισεν αὐτὴν, τὴν ἔφερεν εἰς τοὺς ῥώθωνάς της καὶ ἐφάνη μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως ἀναπνέουσα τὴν διαχυθεῖσαν εὐωδίαν, διότι αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν της ἐφαιδρύνθησαν καὶ ὑπερειδίασαν τὰ ὠχρὰ αὐτῆς χείλη.

— Αὐτὸ εἶναι...., ἐψιθύρισεν ἀκολούθως, ναὶ, αὐτὸ εἶναι. Εἶτα προσέθηκε δυνατώτερον·

— Γνώρισε ὅτι ἡ γιατρειά του στέκεται σ' αὐτὸ τὸ μποτιλιδάκι.

Ἡ Ἰωάννα ἔκαμε κίνημα χαρᾶς.

Ἡ ἀσθενὴς ἐπανέλαβεν ἀποταθεῖσα πρὸς τὴν θυγατέρα της·

— Ἀπόψε, τὴν ὥρα ποῦ βασιλεύει ὁ ἥλιος ἀπάνω κάτω, νὰ ῥίξῃς περισσότερο ἀπὸ τὸ μισὸ ἀπὸ τὸ ὑγρὸ τοῦτο μέσα εἰς τὸ γιατρικὸ τοῦ ἱππότου, τὸν ὁποῖον ὀνομάζεις, θαρρῶ, Ρουὺλ δὲ Τραμπλεΐγ... νὰ προσπαθήσῃς νὰ τὸ πιῇ ὅλο, καὶ αὔριο τὸ πρωΐ., δὲν θὰ ὑποφέρει πλειό.....

Ἡ Ἰωάννα δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀπαντήσῃ ποσῶς ἀκούουσα τοὺς λόγους τούτους. Μεγάλη εὐτυχία κατελάμβανεν αὐτήν.

Ἔλαβεν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς μητρός της τὴν φιάλην καὶ ἡτοιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου, ὅπως ἀποκρύψῃ τὴν συγκίνησίν της. Ἀλλ' ἡ Μαγδαλινὴ ἐπέσχεν αὐτήν.

— Νὰ σὲ πῶ, κόρη μου.

— Τί, μητέρα;

— Πῆρε μαζῆ του τὰ χρήματα, ποῦ μ' ἔλεγες, τοῦ ἱππότου ὁ ὑπηρέτης του, πηγαίνοντας 'ς τὸ Παρίσι;

— Ὄχι, μητέρα ἀπεκρίνατο ἡ Ἰωάννα, ἀλλὰ πρὸς τί ἐρωτᾶτε;

— Ἀπὸ ἁπλῆ περιέργεια, κόρη μου, τὸ ἐννοεῖς, διότι τί μᾶς ἐν-

διαφέρει τέλος πάντων ἐὰν ὁ εὐπατρίδης οὗτος ἔχῃ χρήματα ἢ ὄχι; Δὲν ἐννοοῦμε βέβαια νὰ τοῦ ζητήσωμεν πληρωμὴ διὰ τὴν μικρὰν καλωσύνην ποῦ τοῦ ἐκάναμε.

— Ὄχι, βεβαια! ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ πόσον ἦτο ξένος ὁ τόνος μὲ τὸν ὁποῖον ἡ μήτηρ της τὴν ὡμίλει πρὸ ὀλίγου.

— Τώρα, ὕπαγε, κορίτσι μου, ἐξηκολούθησεν ἡ ἀσθενής· δὲν σὲ χρειάζομαι πλέον.

Ἡ Ἰωάννα ἐξῆλθεν.

Ἡ Μαγδαληνή, τὴν ὁποίαν θὰ ἐνόμιζέ τις ἀνίκανον βλέπων τὸ ἐκνενευρισμένον πρόσωπόν της, ἀνέκραξεν ἀμέσως μετ' ἀπιστεύτου ἐνεργείας μείνασα μόνη·

— Δυστυχῶ πολύ! ὑποφέρω μεγάλως! Θέλω νὰ γλυτώσω μιὰ καὶ καλὴ ἀπὸ τὰ βάσανα τοῦτα, καὶ ἐπειδὴ ἡ τύχη μὲ ἔρριξε ἕνα κελεπούρι δὲν θὰ τ' ἀφήσω νὰ μὲ φύγῃ, ἀκόμη ἂν πρέπει νὰ χυθῇ καὶ αἷμα!.....

Κεφάλαιον Γ'.

Η ΟΠΤΑΣΙΑ.

Ὁ Ραοὺλ διῆλθε τὴν ἡμέραν ἀμριταλαντευόμενος μεταξὺ ὕπνου καὶ πυρετώδους ταραχῆς. Μίαν μόνην ἰδέαν ἀμετάβλητον εἶχεν ὡς πρὸς τὰ ὅσα εἶδεν ὄνειρα, καὶ ἡ ἰδέα αὕτη ἐξεδηλοῦτο εἰς τοὺς παραλήρους του. Αὕτη δ' ἦτο τὸ πρόσωπον τῆς βασιλίσσης Βαλκίδος, ἥτις εἶχε καταλάβει καθ' ὁλοκληρίαν τὸ πνεῦμά του. Τὸ βλέμμα του δὲν ἀπεμακρύνετο ἀπ' αὐτῆς οὐδ' ἐπὶ στιγμήν· ἡ καρδία του τὴν ἐκάλει, τὰ δὲ χείλη τῇ ὡμίλουν ἀσθενῶς.

Πολλάκις, ὡς τὴν πρωΐαν λ. χ., ἡ εὐχάριστος ὀπτασία τῷ ἐφαίνετο μετακινουμένη καὶ βαδίζουσα πρὸς αὐτὸν, διότι ἡ ἀπάτη αὕτη ἀνεφαίνετο ὁσάκις ἡ Ἰωάννα εἰσήρχετο εἰς τὸν θάλαμον.

Ἡ ἑσπέρα ἐν τούτοις ἐπλησίαζεν. Ἡ νεᾶνις ἡτοίμασε τὸ καταπραϋντικὸν φάρμακον ὅπερ διέταξεν ὁ ἰατρός. Ἐντὸς τοῦ ἰατρικοῦ τού-

του ἡ νέα εἶχε ῥίψει τὸ ἓν τρίτον τοῦ ὑγροῦ τῆς φιάλης. Ἠνέῳξε μετὰ προσοχῆς τὴν θύραν καὶ προὐχώρησε βήματά τινα πρὸς τὴν κλίνην ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου θορύβου, ὅπως μὴ ἐξυπνήσῃ τὸν τυχὸν ὑπνώττοντα ἱππότην.

Ὁ Ραοὺλ εἶχε τωόντι τοὺς ὀφθαλμοὺς κλειστούς.

Ἡ Ἰωάννα ἐπλησίασε μέχρι τοῦ προσκεφαλαίου του. Ἔθηκεν ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης τὸ φαβεντιανὸν κυμβίον, ὅπερ περιεῖχε τὸ θανατήσιμον ἀναρρωτικόν, καὶ ὡς τὸ γεννώμενον σκότος ἤρξατο περικαλύπτον τὸ χαμηλὸν δωμάτιον καὶ δὲν ἐπέτρεπε πλέον νὰ διακρίνῃ τις καλῶς τὰ ἐν αὐτῷ ἀντικείμενα, ἔκυψε πρὸς τὸν ἀποκεκοιμημένον Ραοὺλ τόσον, ὥστε τὸ πρόσωπόν της ἤγγισε σχεδὸν μετὰ τοῦ νέου.

— Ὑπόσον εἶναι ὠχρός! εἶπε καθ' ἑαυτήν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ ἱππότης ἠνέῳξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ συνάμα ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς. Τὴν φορὰν ταύτην ὅμως δὲν ἠπατᾶτο πλέον· ἦτο ἡ προσφιλὴς αὐτῷ ὀπτασία καὶ τοσοῦτον πλησίον του μάλιστα, ὥστε δὲν τῷ ὑπελείπετο ἄλλο ἢ νὰ ἐκτείνῃ τὰς χεῖρας καὶ περιπτυσσόμενος αὐτὴν νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἦτο ποσῶς παίγνιον ἀπατηλῆς τινος σκιᾶς.

Ὁ Ραοὺλ ἔτεινε λοιπὸν τοὺς βραχίονας καὶ ἔκλεισεν αὐτοὺς ζωηρῶς· ἀλλ' ἐνηγκαλίσθη τὸν ἀέρα.

Ἡ Ἰωάννα ἐννοήσασα τὸ κίνημά του τοῦτο ὠπισθοδρόμησεν αἰφνης μετά τινος τρόμου, καὶ εὑρίσκετο ἤδη τρία ἢ τέσσαρα βήματα μακρὰν τῆς κλίνης.

— Ἄγγελε, ἢ νηρηΐς, ἐψιθύρισεν ὁ Ραοὺλ, διατί μὲ φεύγεις τοιουτοτρόπως;

Ἡ Ἰωάννα τὸν ἐπλησίασεν ἀμέσως καὶ ἀπεκρίνατο·

— Κύριέ μου, δὲν σᾶς φεύγω· ἀπεναντίας μάλιστα σᾶς ἐπιμελοῦμαι, καὶ ὅσον ἠμπορῶ καλλίτερα, σᾶς βεβαιῶ.

— Μὲ ἐπιμελῆσθε; ἐπανέλαβεν ὁ Ραοὺλ μετ' ἐκπλήξεως.

— Βεβαιότατα.

— Εἶσθε λοιπὸν γυνή;

— Καὶ ὡς τί μὲ ἐλαμβάνετε ἂν ἀγαπᾶτε; ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις μετά τινος μειδιάματος.

— Ὡς νηπίδα, ὡς ἄγγελον ἢ ἀγαθὸν δαίμονα, ὡς σᾶς ἐκάλουν προτήτερα.

— Φεῦ! δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν ὅτι κέκτημαι κανὲν τῶν ἡδίστων τούτων ὀνομάτων..... καίτοι ἐλπίζω νὰ φανῶ ἀγαθὸς ἄγγελος πρὸς ὑμᾶς, ἐπιφέρουσα τὴν θεραπείαν σας.....

— Γυνὴ, ἐπανέλαβε τὸ δεύτερον ὁ Ραοὺλ, μετ' ἐκφραστικωτάτης δυσπιστίας· ὄχι δὲν εἶσθε γυνή!

— Καὶ τὸ πιστεύετε; ὑπέλαβεν ἡ Ἰωάννα ὑπομειδιῶσα πάλιν.

— Εἶμαι βέβαιος!

— Πῶς;

— Εἶδον.

— Τί εἴδατε λοιπόν;

— Τὸν μετασχηματισμόν..... τὴν μεταμόρφωσίν σας....

— Τὸν μετασχηματισμόν μου.... τὴν μεταμόρφωσίν μου;.... ἐπανέλαβεν ἡ Ἰωάννα χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ ποσῶς τὰς λέξεις ταύτας.

— Μάλιστα, ἐπανέλαβεν ὁ Ραούλ. Σᾶς εἶδον ὅτε κατὰ πρῶτον ἀπὸ ἀψύχου καὶ ἀλάλου ἀγγέλου μετεβλήθητε αἴφνης ἐνώπιόν μου διὰ μυστηριώδους καὶ ἰσχυρᾶς πνοῆς εἰς ἔμψυχον καὶ ζῶν πλάσμα.

Ἡ Ἰωάννα ἤκουεν εἴπερ ποτε χωρὶς νὰ ἐννοῇ.

— Τί ἐννοεῖτε μὲ τοῦτο; ἠρώτησεν αὕτη.

— Ἐννοῶ, ὅτι σᾶς εἶδον τέλος πάντων καθ' ἣν μάλιστα στιγμὴν ἐγκατελείπατε τὸν παράδοξον καὶ μυστηριώδη τάφητα, οὗτινος εἶσθε ἓν τῶν προσώπων του.

Ἐνώπιον τῆς ἀλλοκότου ταύτης ἀπάτης τοῦ νέου ἀπέβαινεν ὅλως ἀδύνατον τῇ Ἰωάννᾳ νὰ τηρήσῃ σοβαρότητα. Διέκοψε λοιπὸν τὸν Ραοὺλ διὰ νέου μειδιάματος εἰποῦσα·

— Ἄ! ἐνόησα τώρα!

— Τί ἐνοήσατε; ἠρώτησεν ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ.

Ἡ Ἰωάννα, ἀντὶ νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ κ. δὲ Τραμπλεΐγ, περιωρίσθη νὰ τῷ εἴπῃ μόνον·

— Παρατηρήσατε!

Καὶ ἅμα τοῦτο εἰποῦσα διέβη βήματά τινα πλαγίως ἀποκαλύπτουσα τὸν τάφητα καὶ ἱσταμένη εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ὁ Ραοὺλ

ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ δι' ἑνὸς καὶ μόνου βλέμματος τὴν μορφὴν αὐτῆς ὡς καὶ τὴν τῆς βιβλικῆς βασιλίσσης.

Ἀπέναντι τῆς ἐξαισίου ταύτης ὁμοιότητος, ἡ ἔκπληξις τοῦ ἱππότου ἦτο τοιαύτη, ὥστε ὁ ἐξηπατημένος αὐτοῦ νοῦς δὲν τῷ ἐπέτρεψε ποσῶς νὰ ποιήσῃ κατ' ἀρχὰς διάκρισιν τοῦ λάθους ἀπὸ τῆς πραγματικότητος, καὶ νὰ ἐννοήσῃ καλῶς ποία ἦτο ζωγραφία καὶ ποία γυνή, συγκρίνων πρὸς ἑαυτὰ τό τε τῆς Ἰωάννας καὶ τῆς Ἀσιανῆς βασιλίσσης τὸ πρόσωπον.

Διὰ μιᾶς ὅμως κινήσεως τῆς νέας ἔπαυσεν ὁ ἀντικατοπτρισμὸς οὗτος, καὶ τότε ὁ Ραοὺλ ἠνόησε τὰ πάντα.

— Ἡ ταραχὴ τοῦ ἐγκεφάλου μου μὲ καθιστᾷ παράφρονα ἐψέλλισε· σύγγνωτέ μοι λοιπόν, κυρία, καὶ εὐαρεστηθεῖτε νὰ μοὶ εἰπῆτε ἐκεῖνο ὅπερ ἀγνοῶ, δηλ. ποῦ εὑρίσκομαι, καὶ ποία σεῖς εἶσθε ;

Ἐνθυμοῦνται οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται ὅτι εἰς τὸν μετὰ τοῦ Ἰακώβου διάλογόν του ὁ κύριος δὲ Τραμπλεΐγ ἐξ ὁλοκλήρου προκατειλημμένος ὑπὸ τῆς ἀποστολῆς μεθ' ἧς ἐπεφόρτιζεν αὐτὸν, οὐδόλως διενοήθη νὰ τὸν ἐρωτήσῃ εἰς ποίαν οἰκίαν εὑρίσκετο καὶ πῶς ἐκαλοῦντο οἱ κύριοι αὐτῆς.

Ἡ Ἰωάννα ἀπεκρίνατο αὐτῷ μεθ' ἁπλότητος πλήρους χάριτος·

— Εἶσθε εἰς μέρος, ὅπερ καλεῖται Μικρὸς Πύργος καὶ ἐν ᾧ ὑπῆρξαν εὐτυχεῖς δυνηθέντες νὰ προσφέρωσιν ὑμῖν μικρὰν φιλοξενίαν. Ἡ οἰκία αὕτη ἀνήκει εἰς τὴν μητέρα μου Μαγδαληνὴν Σιαμβὰρδ, χήραν εὐπατρίδου τινός. Εἰμὶ μονογενὴς κόρη των καὶ καλοῦμαι Ἰωάννα.

— Καὶ ἡ ἀγαθότης σας, δεσποσύνη, ἀνέκραξεν ὁ Ραοὺλ, προέβη μέχρι τοῦ νὰ μὲ ἐπιμελῆσθε ἡ ἰδία ;

— Θὰ τὸ ἔπραττον ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀπεκρίνατο ἡ Ἰωάννα, ἐὰν πρὸ πάντων ἠδυνάμην νὰ ἔχω ὑπὸ τὰς διαταγάς μου πολλοὺς ὑπηρέτας· πλὴν τῇ ἀληθείᾳ τυτύχησα πολὺ νὰ σᾶς ἐπιμελῶμαι μόνη, διότι ἡ μήτηρ μου εἶναι τόσον πτωχὴ, ὥστε ὡς εὑρίσκεται ἀπὸ πολλοῦ κατάκοιτος, δὲν ἔχει ἄλλον τινὰ νὰ τὴν περιποιηθῇ.

Ἀκούων τὴν παθητικὴν ταύτην ἀπόκρισιν ὁ Ραοὺλ ἔρριψεν ἔκπληκτον βλέμμα ἐπὶ τῶν ἐπίπλων τοῦ δωματίου ἔνθα εὑρίσκετο.

Γινώσκομεν ἤδη ὅτι τὸ δωμάτιον τοῦτο ἐκοσμεῖτο μὲ πολυτελῆ ἔπιπλα, ἂν καὶ γοτθικοῦ καὶ παλαιοῦ συρμοῦ.

Ἡ Ἰωάννα ἠνόησε τὴν ἀπορίαν τοῦ ἱππότου μεθ' ἧς παρετήρει τὰ ἐν τῷ δωματίῳ.

— Ἔχετε δίκαιον, ἐπανέλαβεν αὕτη· οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα προδίδει πενίαν, καὶ τοῦτο εἶναι ἁπλούστατον. Ἄλλοτε διετελέσαμεν ἂν οὐχὶ πλούσιοι, ταὐλάχιστον ἐν ῥαστώνῃ· νῦν ὅμως ἡ καταστροφή μας εἶναι ἐντελής, καὶ πᾶν ὅ,τι βλέπετε δὲν μᾶς ἀνήκει πλέον.... Ἐκ τῆς προτέρας περιουσίας τῆς μητρός μου δὲν τῇ ὑπολείπεται πλέον εἰμὴ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ διαμένῃ ἐνταῦθα μέχρι τοῦ θανάτου της.....

— Ὦ Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ κύριος δὲ Τραμπλέϊγ, πῶς ἐπιτρέπεις νὰ ἀναξιοπαθῇ οὕτως ἡ δυστυχὴς αὕτη οἰκογένεια! Ἐρώτη διστάζων ἐπὶ στιγμὴν, εἶτα προσέθετο·

— Ἐὰν ἐτόλμων, δεσποσύνη....

— Τί, κύριε; ἠρώτησεν ἡ Ἰωάννα.

— Εἶμαι πλούσιος.... πολὺ μάλιστα, καί....

Ὁ Ραοὺλ διεκόπη.

— Λοιπὸν, κύριε, τελειώσετε! τί θέλετε νὰ εἰπῆτε;

— Ἴσως, ἐπανέλαβεν ὁ ἱππότης, τὸ ποσὸν εἰς ὃ συγκατετέθη ἡ μήτηρ σας νὰ πωλήσῃ τὴν οἰκίαν ταύτην δὲν εἶναι μέγα, καὶ τότε...

— Ὁ Ραοὺλ διεκόπη ἐκ νέου.

— Τότε; ἐπανέλαβεν ἡ Ἰωάννα.

— Ἐὰν ἐτόλμων.... νὰ σᾶς προσφέρω....

— Ἔτι ἅπαξ, κύριε, τί νὰ προσφέρητε;

— Τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ ἀποζημιωθῇ ὁ ἀγοραστὴς.

— Ἀλλ' ἐπὶ τίνι δικαιώματι, κύριε, θέλετε νὰ κάμητε σᾶς παρακαλῶ τὴν προσφορὰν ταύτην;

— Ἡ ὀφειλομένη πρὸς ὑμᾶς εὐγνωμοσύνη μου δὲν εἶναι ἀρκοῦσα ἀνταπόδοσις;...

Ἡ Ἰωάννα ὠχρίασεν.

— Εἶναι ἀδύνατον, κύριε, εἶπεν αὕτη, ἀδύνατον νὰ ὁμιλῆτε σπουδαίως!

— Σᾶς ὁρκίζομαι..., ἐψιθύρισεν ὁ ἱππότης.

— Παύσατε, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἰωάννα, εἶναι ἀδύνατον, σᾶς λέγω εἷς ἱππότης νὰ τολμᾷ ὅπως πλησιάσῃ εἰς τὴν κόρην ἑτέρου εὐπατρί-

δου τὴν φιλοξενίαν, ἧς παρ' αὐτῆς ἠξιώθη. Ἡ προσφορὰ αὕτη, κύριε, εἶναι ὕβρις, καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη, ἀφοῦ ἐννοεῖτε ὅτι μὲ χρεωστεῖτε τοιαύτην, δὲν ἐκφράζεται δι' ὕβρεων!

Ἡ νεᾶνις ἐσίγησεν, ὁ δὲ Ραοὺλ ἐθεᾶτο αὐτὴν μετὰ θαυμασμοῦ.

Κεφάλαιον ΙΥ'.

ΕΠΙΒΟΥΛΗ

Στιγμιαία σιωπὴ ἐπεκράτησε μεταξὺ τῶν προσώπων τῆς σκηνῆς ἣν ἀφηγήθημεν ἄρτι.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε χαμηλώσει τοὺς ὀφθαλμούς. Διάπυρος ἐρυθρότης ἀντικατέστησε τὴν τυχαίαν τῶν παρειῶν αὐτῆς ὠχρότητα. Ἡ καρδία της ἔπαλλε σφοδρῶς, καὶ τὸ στῆθός της ἐταράσσετο σεμνῶς, ἐστενοχωρημένον ὑπὸ τοῦ ἐκ φαιοῦ ἐρίου ἐπιθωρακίου της. Ἦτο συνάμα χαριεστάτη διὰ τοὺς ἀφελεῖς τρόπους της καὶ ὑπερήφανος, καὶ τούτου ἕνεκα παρετήρει αὐτὴν ὁ Ραοὺλ, ὡς εἴπομεν, μετ' ἐνθουσιώδους θαυμασμοῦ.

Ἐν τοσούτῳ ἐπανέλαβεν οὗτος τὸν λόγον·

— Σύγγνωτέ μοι, τῇ εἶπε, σύγγνωτέ μοι σᾶς κακιζετεύω, διότι σᾶς ὕβρισα ἀκουσίως....

— Σᾶς συγχωρῶ ἐξ ὅλης μου καρδίας, ἀπεκρίνατο ἡ νεᾶνις.

— Ἀληθῶς;

— Μάλιστα, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι, καὶ ἀπὸ τοῦδε θὰ τὰ λησμονήσω ὅλα.

— Σᾶς εὐχαριστῶ! μυριάκις σᾶς εὐχαριστῶ, ἀνέκραξεν ὁ Ραοὺλ.

Καὶ ἔτεινε τῇ Ἰωάννᾳ τὴν ἐκ τῆς ἀσθενείας του πυρέσσουσαν χεῖρά του.

Αὕτη ἡσθάνθη ῥῖγος κατὰ τὴν ἐπαφὴν τῆς χειρὸς ταύτης καὶ ἔσπευσε νὰ ἀποσύρῃ τὴν ἰδικήν της.

— Μήπως φοβεῖσθε; ἐψέλλισε χαλεπῶς ὁ Ραοὺλ.

— Ὦ! ποσῶς! ἀνέκραξεν ἡ νέα μετὰ ζωηρότητος ἥτις ἐπρόδιδεν ἐκεῖνο ὅπερ ἠσθάνετο ἐνδομύχως.

Νέα σιωπὴ ἐπῆλθεν· εἶτα ἡ Ἰωάννα ἐπανέλαβε·

— Σᾶς εἶπον πρὸ ὀλίγου, ὅτι ἤλπιζον νὰ ἀποδῶ ἀγαθὸς πρὸς ὑμᾶς δαίμων καὶ νὰ ἐπιφέρω τὴν θεραπείαν σας.

— Τὸ ἐνθυμοῦμαι, εἶπεν ὁ Ραοὺλ.

— Λοιπὸν στέκω εἰς τὸν λόγον μου.

Καὶ ὁμιλῶσα ἔλαβεν εἰς χεῖράς της τὸ ἐκ πορσελάνης κυμβίον καὶ ἐπαρουσίασεν αὐτὸ τῷ ἀσθενῇ.

— Τί εἶναι τοῦτο ; ἠρώτησεν οὗτος.

— Ἡ θεραπεία ἣν σᾶς ὑπεσχέθην, ἀπεκρίνατο ἡ νεᾶνις.

Ὁ Ραοὺλ ἔλαβε τὸ προσφερθὲν αὐτῷ κυμβίον καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὰ χείλη του, ἀλλ' ἡ χείρ του ἀπεσύρθη σχεδὸν ἀμέσως.

— Παράδοξον ! ἀνεφώνησεν.

— Τί λοιπόν ;

— Ἀπὸ τὴν ὀσμὴν τοῦ ἰαματικοῦ τούτου νομίζει κανεὶς ὅτι περιέχει ἄφθονον δόσιν ὀπίου.

— Ἀγνοῶ τί θέλετε νὰ εἴπητε, ὑπέλαβεν ἡ Ἰωάννα, ἥτις πράγματι οὔτε κατ' ὄνομα κἂν ἐγίνωσκε τὴν οὐσίαν ἣν ὁ κ. Ραοὺλ ὠνόμασεν ὄπιον.

— Τὸ φάρμακον τοῦτο δὲν εἶναι τὸ αὐτὸ μὲ ὅσα μοὶ ἐδόθησαν μέχρι τοῦδε ; ἠρώτησεν οὗτος.

— Ἀκριβῶς τὸ αὐτό, ἐξαιρέσει μόνον μερικῶν σταγόνων ὑγροῦ τινος ὅπερ ἀνέμιξα μετ' αὐτοῦ.

— Τί πρᾶγμα εἶναι αὐτὸ τὸ ὑγρόν ;

— Ἀγνοῶ· ἡ μήτηρ μου ἡ ὁποία τὸ ἐφύλαττεν ἐπιμελῶς μοὶ τὸ ἔδωκε καὶ μὲ ἐδίδαξε τὴν χρῆσίν του, ἐξυμνήσασά μοι τὰς θαυμασίους αὐτοῦ ἰδιότητας. « *Ἐὰν τὸ πιῇτε ἀπόψε*, μοὶ εἶχεν εἰπεῖ, *δὲν θὰ ὑποφέρητε πλέον αὔριον*..... » Δὲν θέλετε λοιπὸν νὰ τὸ πίητε, κύριε ;

— Ὦ ! εἶπεν ὁ Ραοὺλ μετ' ἐξάψεως, θὰ πίω τὸ δηλητήριον τοῦτο ἀφοῦ μοὶ προσφέρεται ὑφ' ὑμῶν.

Ἔφερεν ἐκ νέου τὸ κυμβίον εἰς τὰ χείλη του καὶ κατέπιεν ἀπνευστὶ τὸ περιεχόμενον.

— Γινώσκω καλῶς, ἐψιθύρισεν ἀκολούθως ὅτι περιεῖχεν ὄπιον !

Εἶτα ἡ κεφαλή του ἔπεσε πρὸς τὰ ὀπίσω βυθισθεῖσα ἐντὸς τοῦ

προσκεφαλαίου. Οἱ ὀφθαλμοί του ἔμειναν ἀνοικτοὶ ἐπί τινα λεπτά, ἀλλ' ἀπλανεῖς καὶ ἄνευ ἐκφράσεως.

— Ὑπορέρετε; τὸν ἠρώτησεν ἡ Ἰωάννα μετά τινος ἀνησυχίας.

Ὁ Ραοὺλ οὐδόλως ἀπεκρίνατο. Μετὰ μικρὸν τὰ βλέφαρά του ἐκλείσθησαν καὶ ἐραίνετο ὑπνώττων ἡσύχως καὶ βαθέως. Ἡ Ἰωάννα ἐπανῆλθε πλησίον τῆ μητρὶ αὐτῆς.

— Αἴ λοιπόν! τὸ ἔπιεν; ἠρώτησεν αὐτὴν ἡ ἀσθενής.

— Μάλιστα, εἶπεν ἡ νέα.

— Καὶ τώρα;

— Κοιμᾶται.

Ἀμφὶς θριάμβου ἐρώτισε τὸ μέτωπον τῆς Μαγδαλινῆς.

— Κοιμᾶται! ἐπανέλαβεν αὕτη, τοῦτο εἶναι καλὸν σημεῖον!

Ἡ μεσονύκτιος ὥρα ἐπλησίαζεν.

Μικρὰ λυχνία ἀναρθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἰωάννας ἐντὸς τοῦ χαμηλοῦ δωματίου ἐρώτιζεν ἀμυδρῶς τὰ κατάκοπα μέλη τοῦ ἱππότου δὲ Τραμπλέϊγ.

Ἡ θέσις τοῦ νέου ἦτο ἀκριβῶς ἡ αὐτὴ οἵα καὶ πρό τινων ὡρῶν, καὶ εὐκόλως ἠδύνατό τις νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι οὐδαμῶς μετεκινήθη ἀφ' ἧς στίγμῆς ἀκαταμάχητος κάρωσις εἶχε καταλάβει αὐτόν.

Ἡ Ἰωάννα ἐκοιμᾶτο ἀπὸ πολλοῦ ἐν τῷ δωματίῳ της.

Ἐκ τῶν τριῶν λοιπὸν κατοίκων τοῦ Μικροῦ Πύργου, μόνη ἡ Μαγδαλινὴ ἠγρύπνει εἰσέτι.

Ἡ γυνὴ αὕτη καταβεβλημένη ὑπὸ τῆς ἀσθενείας καὶ τῶν ταλαιπωριῶν παρίστα κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τὴν ἔμψυχον καὶ ἀπαίσιον εἰκόνα τοῦ κακουργήματος καὶ τῶν τύψεων τοῦ συνειδότος, διότι ἀμφότερα ἔπονται συνήθως καὶ ἡ ἔκφρασίς των παρεμφέρει ἀλλήλοις περισσότερον ἀφ' ὅ,τι στοχάζεταί τις.

Ἡ γραῖα ρωτιζομένη πενθίμως ὑπὸ νυκτικῆς λυχνίας ἥτις ἔκαιεν ἐντὸς τοῦ θαλάμου της ἀνεκαθέσθη στηριχθεῖσα ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος.

Αἱ πολιαὶ τρίχες τῆς μακρᾶς αὐτῆς κόμης ἐκάλυπτον διὰ τῶν λελυμένων βοστρύχων της τὸν αὐχένα καὶ τὰς ἰσχνὰς παρειάς της. Οἱ ὀφθαλμοί της ἐσπινθηροβόλουν ἐκ τοῦ βάθους τῶν κογχῶν των. Ἐφαίνετο ἀκροωμένη καὶ ἀναρριγοῦσα εἰς τὸν ἐλάχιστον κρότον. Λίρνης ὅμως ἀπεφάσισεν....

Δι' ἀποτόμου κινήσεως ἔρριψε μακράν της τὴν σινδόνα καὶ τὸ ἐφάπλωμα.

Τὸ σκελετῶδες σῶμά της ἐφάνη τότε σχεδὸν ὁλόκληρον ἐν τῇ εἰδεχθεῖ αὐτοῦ γυμνότητι. Εἶτα ἐπήδησε κάτω τῆς κλίνης της καὶ προσεπάθησε δὶς ἢ τρὶς νὰ σταθῇ ὀρθία.

Ἀλλ' ἀπό τινος καιροῦ ἡ ἀσθενὴς ἀπώλεσε τὴν ἕξιν τοῦ βαδίζειν, ἄλλως τε δὲ καὶ ἡ μία τῶν κνημῶν αὐτῆς ἦτο παραλελυμένη.

Ἐγονυπέτησε λοιπὸν κατ' ἀρχὰς καὶ μόλις μετὰ μεγίστου κόπου καὶ κατόπιν πολλῶν ἀποπειρῶν ἠδυνήθη νὰ ἐγερθῇ. Ἦτο ὡς νὰ ἔβλεπέ τις ὄριν κερματισθέντα καὶ πειρώμενον νὰ συνενώσῃ τὸ διαμεμελισμένον σῶμά του.

Ἀφοῦ ἠγέρθη ἅπαξ εἰς τοὺς πόδας της ἡ Μαγδαληνὴ, διηυθύνθη στηριζομένη ἐπὶ παντὸς τῶν προσπιπτόντων αὐτῇ ἐπίπλων, καὶ ἕρπουσα μᾶλλον ἢ βαδίζουσα ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου τῆς Ἰωάννας.

Τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονός της ἠγέρθη ὁλοτελῶς καὶ κατώρθωσεν ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου θορύβου νὰ ὠθήσῃ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς τοὺς ἐξωτερικοὺς μοχλοὺς τῆς θύρας ταύτης οὕτως, ὥστε ἀπέβαινεν ἀδύνατον πλέον εἰς τὴν Ἰωάνναν νὰ ἐξέλθῃ τοῦ θαλάμου της.

Μετὰ ταῦτα πεσοῦσα ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ ταπητοστρώτου δαπέδου καὶ ἕρπουσα παρὰ τὸν τοῖχον, διότι δὲν ἠδύνατο ὡς ἐκ τῆς κατεχούσης αὐτὴν ἀδυναμίας νὰ σταθῇ ἐπὶ τῶν ποδῶν της, ἔφθασεν εἴς τινα ὁπλοθήκην, ἀπαρτιζομένην ἐκ διαφόρων ὅπλων ἀνηρτημένων ἐπὶ τοῦ ἐκ δερματίνου τάπητος τῆς Κορδούης κεκαλυμμένου σανιδώματος, καὶ ἀνήκουσάν ποτε τῷ Γουλλιέλμῳ Σιαμβάρδ.

Ἐκεῖ ἠγέρθη, ὡς ἔκαμε καὶ πρὸ μικροῦ ἀφιχθεῖσα ἔξωθεν τῆς θύρας τῆς Ἰωάννας, καὶ λαβοῦσα ἓν ἐκ τῶν κρεμαμένων ὅπλων ἔπεσε πάλιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἡ Μαγδαληνὴ ὑπεμειδίασεν ἐπὶ τῇ ἐκτάκτῳ ταύτῃ εὐνοίᾳ τῆς τύχης.

Τὸ ὅπλον ὅπερ ἐκράτει εἰς χεῖρας ἦτο ἐγχειρίδιον ὁμοιον κοπίδι, οὗτινος ἡ ὑπὲρ τὸν πόδα μακρὰ καὶ εἰς ἄκρον λεπτόστομος καὶ κοπτερὰ λεπὶς εἶχεν ἐν τῷ μέσῳ μικρὸν αὔλακα ὅπως τὸ αἷμα ῥέῃ ἐ-

λευθέρως. Καὶ ἡ ἐλαχίστη δὲ πληγὴ ἡ προξενουμένη διὰ τοῦ ἐγχειριδίου τούτου καθίστατο θανατηφόρος.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἔλαβεν αὐτὸ εἰς τοὺς ὀδόντας της καὶ ἔρπουσα χερσί τε ποσί τε ἀφίχθη εἰς τὴν θύραν ἥτις ἦγεν εἰς τὴν κλίμακα.

Ἡ θύρα αὕτη ἦτο διεσταλμένη, ὥστε ἡ Μαγδαληνὴ δὲν εἶχέ τι νὰ πράξῃ ὅπως τὴν ἀνοίξῃ ὁλοτελῶς ἢ νὰ τὴν σύρῃ πρὸς ἑαυτήν.

Κεφάλαιον ΙΒ'.

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

Καθ' ὅσον ἡ Μαγδαληνὴ ἐπροχώρει, αἱ κινήσεις αὐτῆς καθίσταντο βραδύτεραι καὶ ἐπιπονώτεραι. Προφανῶς αἱ δυνάμεις αὐτῆς ἔμελλον νὰ ἀφήσωσιν ἀνεκτέλεστον τὴν ἀπόρασίν της. Ἐν τούτοις οὐδόλως ἀπεδυσπέτησε καὶ οὐδὲ κἂν διενοήθη νὰ παραιτηθῇ τοῦ καταχθονίου ἔργου, ὅπερ ὡρκίσθη νὰ ἀποπερατώσῃ.

Ἦτο τρομερὸν νὰ ἔβλεπέ τις διὰ μέσου τοῦ ἀμυδροῦ φωτὸς σχεδὸν ἐπικηδείου λυχνίας τὴν σχεδὸν ἡμιθανῆ ταύτην γυναῖκα, τὸ ζῶν τοῦτο πτῶμα, τὸν μεμετρημένων ἡμερῶν ἔμψυχον τοῦτον σκελετὸν ἕρποντα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μετ' ἀποτόμων καὶ ἀδιακόπων κινήσεων, καθ' ὅσον ἠσθάνετο ὀξυτέρους τοὺς πόνους τῆς παραλυσίας.

Βεβαίως καὶ οἱ γενναιώτεροι ἤθελον ἐκλάβει αὐτὴν ὡς φαντασιώδη καὶ τρομερὰν ὀπτασίαν.

Ἡ Μαγδαληνὴ, ὡς εἴπομεν, εἶχε φθάσει εἰς τὴν θύραν τῆς ἐξόδου καὶ ἀνοίξει αὐτήν.

Ἐξελθοῦσα τῆς θύρας εὑρέθη ἐπὶ τῆς κεραλίδος τῆς κλίμακος· Ἀλλ' ἐκεῖ αἱ δυνάμεις τὴν ἐγκατέλιπον ὁλοτελῶς, οἱ δὲ πόνοι οὓς ἠσθάνετο ἦσαν τοσοῦτον ὀδυνηροί, ὥστε ὅπως περιστείλῃ ἀκούσιόν τινα κραυγήν της ἐβιάσθη νὰ δαγκάνῃ τὴν λαβὴν τοῦ ἐγχειριδίου. Ἐκαθέσθη ἐπὶ τῆς πρώτης βαθμίδος ὅπως λάβῃ ὀλίγην ἀναψυχήν. Ἀφοῦ δὲ παρῆλθον μετά τινα λεπτὰ οἱ ἀνυπόφοροι οὗτοι βάσανοι, ἐκινήθη πάλιν καὶ ἤρξατο καταβαίνουσα τὴν κλίμακα. Ἀλλ' ἐν τῇ καταστάσει

ἐν ᾗ εὑρίσκετο ἡ ἀποτρόπαιος αὕτη γυνὴ ἡ κατάβασις ἦτο ἔργον γιγαντιαῖον.

Ἡ Μαγδαλινὴ κρατοῦσα εἰσέτι τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τοὺς ὀδόντας πρὸς ἐλευθέραν τῶν βραχιόνων της χρῆσιν, ἐστηρίζετο ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀγκώνων της ἕρπουσα ἀπὸ τῆς ἀνωτάτης μέχρι τῆς κατωτάτης βαθμίδος.

Ἀλλ' ἡ συνεπαρὴ τῆς παραλελυμένης κνήμης της μετὰ τῶν κρυσταλλίνων πλακῶν τῆς κλίμακος ἐπροξένει αὐτῇ ἀφόρητον ἀνατριχίασιν, ἐξ ἧς πολὺ ἐδράδυνε νὰ καταβῇ. Ἤρξατο τότε νὰ τρέμῃ ὡς ἐπιχειρισθεῖσα ἔργον, ὅπερ δὲν ἠδύνατο νὰ διεξαγάγῃ.

Πολλάκις ἠρώτησεν ἑαυτὴν μετ' αὐξούσης ἀγωνίας·

— Πῶς θὰ ξαναναβῶ ;

Καὶ ὅμως ἐπροχώρει εἰσέτι.

Τέλος ἔφθασεν εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα. Εὑρέθη τότε εἰς τὴν πάροδον ἐκείνην, περὶ ἧς διελάβομεν ἤδη, καὶ ἥτις ἦγεν εἰς τὴν θύραν τῆς ὁδοῦ.

Ἡ θύρα τοῦ δωματίου τοῦ Ραοὺλ ἔκειτο δέκα μόλις βήματα μακρὰν τῆς Μαγδαλινῆς. Ὀλίγον δὲ τῇ ὑπελείπετο εἰσέτι μέχρις οὗ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπόν της.

Ἡ βεβαιότης αὕτη τὴν ἐνεψύχωσε. Τὸ κακὸν μόνον ἦτο ὅτι ἀπὸ τῆς τελευταίας βαθμίδος μέχρι τοῦ χαμηλοῦ δωματίου, ἔνθα εὑρίσκετο ὁ Ραοὺλ, δὲν ὑπῆρχε κανὲν στήριγμα καὶ ἠναγκάζετο νὰ βαδίσῃ ἄνευ τοιούτου.

Εἶν' ἀληθὲς ὅτι ἡ Μαγδαλινὴ εἶχεν ἕτερον καταφύγιον, νὰ ἀρχίσῃ δηλ. πάλιν ἕρπουσα, ὅπως καὶ προλαβόντως εἶχε πράξει. Ἀλλὰ καὶ εἰς τοῦτο δὲν ἤθελε νὰ προστρέξῃ, καθότι δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὴν βραδύτητα τοῦ ἕρπειν. Ἄλλως τε δὲ τὸ αἷμά της ἤρξατο πάλιν ἐν ταῖς φλεψὶν αὐτῆς μετὰ πυρετώδους ἐντάσεως, καὶ τοῦτο ἔκαμεν αὐτὴν νὰ ὑπολάβῃ ὅτι πραγματικῶς εἶχεν ἀνακτήσει τὰς παραλελυμένας αὐτῆς δυνάμεις.

Προσεφύη λοιπὸν τῇ κιγκλίδι τῆς κλίμακος καὶ οὕτως ἠγέρθη· εἶτα χωρὶς νὰ σκεφθῇ κἂν ποσῶς, ἀπέσυρε τὰς χεῖρας αὐτῆς ἀπὸ τοῦ κιγκλιδώματος καὶ ἐπειράθη νὰ βαδίσῃ.

Ἐνταῦθα ἔμελλε νὰ δοκιμάσῃ ὅ,τι ἄπειρος κολυμβητὴς, ὅστις βι-

ψοκινδυνεύων λίαν ἀπερισκέπτως ἐν ἀνοικτῷ πελάγει βλέπει ἑαυτὸν παρασυρόμενον ὑπὸ τῶν ῥευμάτων, καὶ ἀφοῦ αἰσθανθῇ ἐκλειπούσας τὰς δυνάμεις του, τότε μόνον πείθεται ὅτι ἠπατᾶτο εἰς τὴν περὶ τὸ κολυμβᾶν ἐμπειρίαν του. Πειρᾶται βεβαίως νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω καὶ νὰ φθάσῃ εἰς ἀσφαλέστερον μέρος, ἀλλ' εἰς μάτην, διότι δὲν ὑπάρχει πλέον καιρός! Τὸ δίκην σαβάνου περικαλύπτον αὐτὸν ψυχρὸν ὕδωρ τὸν παρασύρει καὶ τὸν καταβροχθίζει ἐπὶ τέλους ἀδυσωπήτως.

Ἀπαραλλάκτως καὶ ἡ Μαγδαληνὴ, κλονουμένη ὡς ἐκριζωμένον τι δένδρον, ἔγνω τὴν παντελῆ αὐτῆς ἀδυναμίαν. Οἱ πόδες της δὲν ἠδύναντο οὐδὲ βῆμα νὰ προχωρήσωσιν. Ἐπροσπάθησε νὰ ἐπανακάμψῃ ἄπρακτος καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρά της, ἵνα κρατηθῇ πάλιν ἐπὶ τῶν κιγκλίδων, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ κατορθώσῃ τίποτε, διότι ἡ παραλυσία ἐξεπλώθη καὶ ἐπὶ τῆς χειρός της ταύτης.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ Μαγδαληνὴ κατελήφθη ὑπὸ σκοτοδινιάσεως τῇ ἐφάνη ὅτι ἐκλονίσθη ἐν μέσῳ λαίλαπος κινητῶν φώτων περιστρεφομένων μετὰ τεραστίας ταχύτητος. Ἔτυψε διὰ τῶν χειρῶν της τὸν ἀέρα χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ τι.

Αἱ στιλπναὶ πλᾶκες τῆς παρόδου τῇ ἐφάνησαν ὅτι καθίσταντο ἀφανεῖς ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ ἔπεσε κατ' ἀρχὰς μὲν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, ὅστις συνετρίβη ὡς ὑέλινόν τι σκεῦος, εἶτα δὲ ἐπὶ τῆς αἰχμῆς τοῦ ἐγχειριδίου, ὅπερ ἐκράτει εἰς τὴν δεξιὰν, καὶ οὕτινος ἡ λαβὶς εἰσελθοῦσα ἐντὸς τοῦ στήθους κατὰ τὸν ἀριστερὸν μαστὸν ἐξῆλθεν ὀπισθίως μεταξὺ τῶν ὤμων.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἐβρυξε τρομερὰν κραυγήν. Ἐπειράθη ν' ἀντιπαλαίσῃ κατὰ τοῦ θανάτου, ἀλλὰ τὸ αἷμα ἔρρεε κρουνηδὸν ἐκ τοῦ στήθους της, καὶ ἐκ τῶν χειλέων της ἐξήρχετο σαπφειρώδης ἀφρός. Τὰ μέλη της συνεστάλησαν σπασμωδικῶς καταταράξαντα τὰ ἐντόσθιά της· ἐκ δὲ τῶν χειλέων της ἄτινα συνεστάλησαν ὅπως ἐκπέμψῃ καὶ δευτέραν κραυγὴν ἔρρευσε ποταμὸς αἵματος. Ἀκολούθως τὰ μέλη της ἐψυχράνθησαν, αἱ δὲ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν της ἐβυθίσθησαν ἐντὸς τῶν κογχῶν των· κατόπιν οὐδὲν πλέον σκίρτημα κατετάραξε τὸ ἐπὶ τῶν πλακῶν ἐκτάδην κείμενον σῶμά της.

Ἡ Μαγδαληνὴ Σιαμβὰρδ ἦτο νεκρά.

Δὲν θὰ εἴπωμεν ὁ Θεὸς συγχωρήσει αὐτήν, διότι νομίζομεν ὅτι τὸ τοιοῦτον θὰ ἦτο ἀνωφελὴς εὐχή.

Ἐν τούτοις ἡ ἀπελπιστικὴ κραυγὴ τῆς Μαγδαληνῆς εἶχε καταταράξει τὴν Ἰωάνναν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἡσύχου αὐτῆς ὕπνου.

Ἐν πρώτοις ἡ νεᾶνις ἐνόμισεν ὅτι ἦτο παίγνιον ἀπαισίου τινὸς ὀνείρου καὶ ἐπειράθη νὰ ἀποκοιμηθῇ. Ἀλλ' ἡ ἀνάμνησις τῆς τρομερᾶς κραυγῆς ἣν πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀκούσει τὴν ἀνησύχει ἀδιαπαύστως, καὶ ἐγέννα ἐν τῷ νῷ αὐτῆς λυπηροτάτας εἰκόνας.

Ἀπεράσισε νὰ ἐγερθῇ ὅπως βεβαιωθῇ αὐτοπροσώπως περὶ τῆς ὑποστάσεως τῶν φόβων της.

Ἐπήδησε λοιπὸν ἀπὸ τὴν κλίνην της καὶ ἐνδυθεῖσα κατεσπευσμένως ὅτι ἐκ τῶν ῥοπισμάτων της ἔκειτο ἔμπροσθέν της, ἔδραμε πρὸς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου της, ἣν ἐπειράθη νὰ ἀνοίξῃ.

Ἀλλ' ἡ θύρα αὕτη δὲν ἤνοιγε, διότι ἡ Μαγδαληνὴ, ὡς γινώσκομεν ἤδη, εἶχεν ὠθήσει ἔξωθεν τοὺς μοχλοὺς αὐτῆς.

Ὁ τρόμος καὶ ἡ ἀνησυχία τῆς Ἰωάννας ἦτον ἀπερίγραπτος· ἡ δυστυχὴς κόρη ἤρχιζεν ἤδη νὰ πιστεύῃ περιδεῶς εἰς τὴν πραγματικότητά της.

Ἡ νεᾶνις ἐρρόνει ὅτι ἡ μήτηρ της δὲν ἠδύνατο ἄνευ τινὸς βοηθείας νὰ ἐξέλθῃ τῆς κλίνης της.

Ἀλλὰ ποῖος λοιπὸν ὦθησε τοὺς μοχλοὺς τῆς θύρας της καὶ περιώρισεν αὐτήν; ὁποία τρομερὰ σχέσις ὑπῆρχε μεταξὺ τῆς θύρας ταύτης καὶ τῆς κραυγῆς ἐκείνης, ἣν ἐν τῇ ταραχῇ αὐτῆς ἐνόμιζεν ὅτι ὁλονὲν ἤκουεν;

Ἡ Ἰωάννα ἔκρουσε διὰ τῶν συνεσταλμένων αὐτῆς πυγμῶν τὴν θύραν ἣν διέσεισε δίς, χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ τὴν ἀνοίξῃ ἕνεκα τοῦ πάχους καὶ τῆς στερεότητός της. Ἡ τοιαύτη θέσις της ἔρερεν αὐτὴν μέχρι παραφροσύνης. Ἐρώτησε λοιπὸν πάσαις δυνάμεσι τὴν μητέρα της, ἀλλ' οὐδεὶς ἀπεκρίνατο εἰς τὴν ἐρώτησίν της.

— Μητέρα! μητέρα! ἐπανέλαβε δυνατώτερον τὸ δεύτερον ἡ νεᾶνις.

Εἶτα, καθόσον ἡ δυστυχὴς ἤκουε μόνον τὸ ἀντήχημα τῆς ἀπελπιστικῆς αὐτῆς κραυγῆς ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτερινῆς ἠρεμίας, ἀπώλεσε παντελῶς τὸ λογικὸν καὶ ὥρμησε ν' ἀνοίξῃ τὸ δωμάτιον.

Ἡ νὺξ ἦτο ζοφώδης, ἡ δὲ ὁδὸς ἔρημος.

Ἡ Ἰωάννα ἐδέτε τὰς σινδόνας τῆς κλίνης της εἰς τι σίδηρον καὶ γυμνόπους, χωρὶς νὰ ἀναλογισθῇ διότου τὸν κίνδυνον σχεδὸν ἀναποδράστου καὶ θανατηφόρου ἴσως πτώσεως, κατρεκυλίσθη καὶ ἔφθασεν αἰσίως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἅμα ὡς ἐπάτησε τὸν πόδα ἐπὶ τῆς γῆς, διευθύνθη τρέχουσα μεθ' ὅλης αὐτῆς τῆς ταχύτητος, ὡς εἰ κατεδιώκετο ὑπὸ λεγεῶνος φασμάτων, πρός τι χωρίον τῆς Μαχανῆς τοῦ Μαρλύ.

Οἱ πόδες της καθημάγησαν προσκρούοντες εἰς τοὺς χάλικας τῆς ὁδοῦ, ἀλλ' αὕτη ἦτο ἀναίσθητος εἰς τοὺς πόνους. Ἔτρεχεν ὅλονέν ἀσθμαίνουσα καὶ χωρὶς νὰ μετριάσῃ ποσῶς τὸ βάδισμά της. Ἐπὶ τέλους δ' ἔφθασεν εἰς τὴν πρώτην οἰκίαν τοῦ χωρίου. Ἐκεῖ ἔπεσε πρὸ τῆς θύρας ὁλοφυρομένη· δὲν ἠδύνατο οὔτε νὰ φωνήσῃ οὔτε νὰ κρούσῃ αὐτήν.

Κεφάλαιον ΙΓ'.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΥΔΙΝΗΣ.

Αἱ λυσσαλέαι ὑλακαὶ μολοσσοῦ τινος ἀντήχησαν ἔσωθεν τῆς οἰκίας καὶ ἀρρενωπὸς φωνὴ ἠρώτησεν ὑπερηφάνως καὶ ἀπειλητικῶς·

— Ἔϊ, ποιὸς εἶσ' αὐτοῦ;

Ἡ Ἰωάννα ἀνεστέναζεν ὅλονέν χωρὶς ν' ἀποκριθῇ.

— Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος! θὰ λύσω τὸ σκύλο μου νὰ σὲ καπακομματιάσῃ, ἂν δὲν πῇς 'ς τὸ καλό σου! ἐπανέλαβεν ὀργίλως ὁ ἄρτι ἐρωτήσας καὶ μὴ λαβὼν ἀπάντησιν.

Ἡ ἀπειλὴ αὕτη ἐπτύξησεν, ἐὰν τοῦτο ἦτο δυνατὸν, τὸν τρόμον τῆς Ἰωάννας.

Προσεπάθησεν ἡ δύστυνος νὰ φύγῃ, ἀλλ' οὐδὲ κἂν νὰ σηκωθῇ ἠμπόρεσεν, μόνον τὰ δάκρυα κατέλιξαν εἰς σπασμωδικοὺς λυγμοὺς καὶ οἱ ὁλοφυρμοί της μετεβλήθησαν εἰς τρομερὰς κραυγάς. Ταὐτοχρόνως μεγάλη κλεὶς ἐστράφη περὶ τὸ κλεῖθρον καὶ αἱ φοβεραὶ ὑλακαὶ τοῦ κυνὸς καθίσταντο ἠχηρώτεραι.

Τοῦτο βεβαίως δὲν ἠδύνατο ποσῶς νὰ ἐλαττώτῃ τὸν τρόμον τῆς Ἰωάννας.

Ἡ θύρα ἠνεῴχθη.

Εὐτυχῶς ὁ κύριος τῆς οἰκίας ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα τὴν ἄκραν τοῦ εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ κυνὸς προσδεδεμένου σχοινίου. Ἰδὼν, ἡμίλιον ὑπολαβὼν ὡς γυναῖκα τὴν ἐπὶ τῆς οὐδοῦ τῆς θύρας κειμένην ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν τὸ σχοινίον ἐμποδίσας οὕτω τὸν ἄγριον μολοσσὸν νὰ ἐφορμήσῃ ἐπὶ τῆς δυστυχοῦς κόρης, ἣν βεβαίως θὰ κατεσπάραττεν.

— Τί ζητεῖς ἐδῶ; ἠρώτησε πρᾴως πως ὁ κύριος τῆς οἰκίας, ποῖον περιμένεις, τί θέλεις;

Ἡ νεᾶνις δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποκριθῇ ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ τῆς ταραχῆς.

Ἀπέναντι τῆς ἀκατανοήτου ταύτης σιωπῆς ὁ χωρικὸς, δυσπιστῶν καὶ ὑποπτευόμενος ἔσυρε τὸν χάλυβα τῶν πυροβόλων του (τὰ τσακμάκιά του), καὶ ἀνάψας φανὸν ἐπλησίασε τὸ φῶς εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Ἰωάννας. Ἐγίνωσκεν ἐξ ὄψεως τὴν νέαν κόρην καὶ ἀνεγνώρισεν αὐτὴν ἀμέσως.

Ὁ ἀπότομος καὶ σχεδὸν ἀγροῖκος τρόπος του κατέστη ἐν τῷ ἅμα προσηνής. Ἔστρεψε τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας καὶ ἐφώνασεν·

— Αἴ, Κλαυδίνη! Αἴ γυναῖκά μου! σήκου γρήγωρα κ' ἔλα 'δῶ...

— Τί μὲ θέλεις; ἠρώτησεν ἡ Κλαυδίνη ἔκ τινος ἀπομεμακρυσμένου δωματίου.

— Ἔλα 'δῶ, καλὲ, κοντεύει ν' ἀποθάνῃ 'ς τὴν πόρτα μας ἡ κόρη τῆς κυρίας Σιαμβὰρδ, ποῦ ἔχει ἐδῶ κοντὰ τὸ Μικρὸ Ηὔργο.

Ταὐτοχρόνως ἔλαβεν εἰς τοὺς βραχίονάς του τὴν Ἰωάνναν καὶ ἐγείρας αὐτὴν ὡδήγησεν εἰς τὸ πρῶτον δωμάτιον καὶ ἀπέθεσεν ἐπὶ μεγάλου ἀνακλίντρου.

Ἡ Κλαυδίνη, νέα χωρικὴ λίαν προσηνὴς καὶ χαριεστάτη, ἔφθασεν ἀμέσως.

Ἀμφότεροι τότε, ὅ τε σύζυγος καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, ἐπεδαψίλευσαν τῇ Ἰωάννᾳ παθητικωτάτας περιποιήσεις.

Χάρις δ' εἰς τὰς περιποιήσεις ταύτας ἡ νεᾶνις ἀνέκτησε ταχέως ὁ-

λίγην παρουσίαν πνεύματος καὶ ἠρεμίας. Διηγήθη λοιπὸν αὐτοῖς τὰ διατρέξαντα καὶ ἐζήτησεν ἀντίληψιν ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν Μικρὸν Πύργον καὶ βεβαιωθῇ ὀφθαλμοφανῶς, ἐὰν ὅλα τὰ δυστυχήματα τὰ ὁποῖα ἐφοβεῖτο ἦσαν πράγματι τετελεσμένα.

Ὅτε δ' ἐπέρανε τὴν ἀφήγησίν της, ὁ χωρικὸς τῇ εἶπε κινήσας τὴν κεφαλήν.

— Εἶμαι καθ' ὅλα εἰς τὴν διάθεσίν σας, δεσποσύνη, ἀλλὰ εἶσθε βεβαία ὅτι δὲν ὠνειρεύεσθε ;

— Νὰ ὠνειρευόμην!!..... ἀπεκρίνατο ἡ Ἰωάννα. Πῶς; νὰ ὠνειρευόμην ! Ὦ ! ὄχι δυστυχῶς ! ὄχι, δὲν ἐκοιμώμην ! Δὲν εἶναι μόλις δύο λεπτὰ ὅτε ἔκρουσε τὰ ὦτά μου ἡ ἀπαίσιος ἐκείνη κραυγὴ περὶ τῆς ὁποίας σᾶς ἔλεγα πρὸ ὀλίγου, καὶ ἔπειτα εὑρῆκα καὶ τὴν θύραν τοῦ δωματίου μου κλεισμένην ἀπ' ἔξω.... ναί.... Ἄ ! πιστεύσατέ με, πιστεύσατέ με.... δυστύχημα ἐπῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρός μου !

— Θὰ ἰδοῦμε τόρα, ὑπέλαβεν ὁ χωρικός. Σταθεῖτε νὰ ἐξυπνήσω μερικοὺς γειτόνους μου γιὰ νὰ ἔλθουν μαζῆ μας καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ χρησιμεύσουν καὶ ὡς μάρτυρες εἰς ὅ,τι θὰ ἴδωσιν....

— Κάμετε ὅ,τι σᾶς φωτίσει ὁ Θεός ! ἀνταπήντησεν ἡ Ἰωάννα, πλὴν σᾶς παρακαλῶ, δι' ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, μὴν ἀργήσετε !

— Σὲ πέντε λεπτὰ, δεσποσύνη, εἶμ' ἐδώ.

Καὶ ἐξῆλθεν ὁ χωρικὸς καταλιπὼν τὴν νέαν μετὰ τῆς γυναικός του Κλαυδίνης.

Δὲν εἶχον παρέλθει εἰσέτι τὰ πέντε λεπτὰ καὶ ὁ ἀγαθὸς οὗτος ἀνὴρ ἐπανῆλθεν ἡγούμενος τεσσάρων ἄλλων χωρικῶν ῥωμαλέων καὶ τολμηρῶν, ἐχόντων τὰς παρειὰς εὐτραφεῖς καὶ ῥοδοχρόους, τοὺς δ' ὤμους εὐρώστους, καὶ τριβόντων εἰσέτι διὰ τῶν χονδρῶν δακτύλων των τοὺς ὑπνώττοντας ὀφθαλμούς των.

Ἡ νέα Κλαυδίνη ἐδάνεισε τῇ Ἰωάννᾳ ζεῦγος ὡραίων ἐμβάδων, ἕτερον λευκῶν καὶ ἐρυθροπαρύφων περικνημίδων ἐκ λεπτοτάτου βάμβακος, καὶ μεγάλην λευκόφαιον τηβεννίδα κεκοσμημένην διὰ μεγάλων κορδύλων.

Ἡ Ἰωάννα ἐφόρεσε τὰς περικνημίδας καὶ τὰς ἐμβάδας, περιετυλίχθη ἐντὸς τῆς τηβεννίδος καὶ κατεβίβασε τὴν καλύπτραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Οἱ ἄνδρες ἕτερον δαυλοὺς ἀνημμένους. Δύω τούτων ὑπεστήριζον διὰ τῶν εὐρώστων βραχιόνων των τὴν κλονιζομένην Ἰωάνναν καὶ ὁδηγούμενοι διὰ τῆς λάμψεως τῶν δᾴδων ἃς ἐκράτουν οἱ δύο ἄλλοι, διηυθύνθησαν ὅλοι ὁμοῦ εἰς τὸν Μικρὸν Πύργον.

Καθ' ὅσον ἐπλησίαζον, ὁ κυριεύων τὸν νοῦν τῆς Ἰωάννας φόβος πῦξανε καὶ εἶδος νεκρικοῦ ῥίγους κατελάμβανε τὰ μέλη της.

Ὅτε ἔφθασαν πρὸ τῆς θύρας τῆς εἰσόδου, ἡ Ἰωάννα ἦν ἐντελῶς ἐξησθενημένη. Ἡ ἐντὸς τῆς οἰκίας εἴσοδος δὲν ἦτο πρᾶγμα εὐκολοκατόρθωτον. Ἡ θύρα αὐτῆς ἦτο ἀρκετὰ ὑψηλὴ καὶ ἰσχυρὰ δυναμένη νὰ ἀνθέξῃ εἰς πραγματικὴν ἔφοδον· εἰς δὲ τὴν πρώτην δοκιμὴν νὰ τὴν ἀνοίξωσιν μόνον ἡ ἀντήχησις τῶν καλυπτόντων αὐτὴν σιδηρωμάτων ἠκούσθη.

Πλὴν ἀλλ' ὅμως ἔπρεπε νὰ θριαμβεύσωσιν ἀπέναντι τῶν προσκομμάτων τούτων.

Ὁ σύζυγος τῆς Κλαυδίνης εἶχε λάβει μεθ' ἑαυτοῦ ἐκ τῆς οἰκίας του διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον ἕνα λοστόν· τοῦτον ἐπέρασαν ἐντὸς συναρμογῶν τῆς θύρας καὶ ἐν τῇ πιέσει τῶν τριῶν ῥωμαλέων χωρικῶν τὸ κλεῖθρον μετά τινας τριγμοὺς ἔσπασε, τὰ δρύϊνα σανίδια τῆς θύρας διεστάλησαν καὶ αὐτὴ ἐπὶ τέλους ἡ θύρα κατέπεσε παραγαγοῦσα κρότον ὅμοιον τῷ τῆς βροντῆς.

Ὁ σύζυγος τῆς Κλαυδίνης ἐπλησίασε τότε πρὸς τὴν Ἰωάνναν ἣν ὑπεβάσταζε τῶν χωρικῶν τις καὶ τῇ εἶπεν·

— Ἀνοίξαμεν, δεσποσύνη, περάσατε.

Ἡ νέα τῷ ἔκαμε σχῆμα ὅπερ ἐδήλου·

— Ἐμβῆτε σεῖς πρὶν καὶ σᾶς ἀκολουθῶ.

Οἱ χωρικοὶ ἀνεζωπύρησαν τὸ πῦρ τῶν δαυλῶν. Ἀνέβησαν τὴν ἐξωτερικὴν κλίμακα καὶ εἰσῆλθον ἐντὸς τῆς παρόδου. Αἴφνης ὅμως εἷς ἐξ αὐτῶν, ὁ προπορευόμενος δηλ. ὠπισθοδρόμησε καὶ ἔρριξεν ἐπιφώνησιν τρόμου καὶ ἐκπλήξεως.

Ὁ δαυλὸς ὃν ἐκράτει ἔπεσεν ἐκ τῶν χειρῶν του καὶ ἐσβέσθη ἅμα ὡς εὗρε τὸ ἔδαφος.

Εἶχεν ὀλισθήσει εἰς τέναγος αἱμάτων, καὶ εὑρίσκετο ἀπέναντι τοῦ πτώματος τῆς Μαγδαληνῆς.

Εἰς τὴν κραυγὴν τοῦ χωρικοῦ ἡ Ἰωάννα ἐφάνη ὅτι ἀνεκτήσατο ὡς ἐκ θαύματος τὰς παραλελυμένας δυνάμεις της. Εἰσέδυ καὶ αὐτὴ ἐν

τῇ παρύδῳ καὶ ἔστη τρέμουσα καὶ θρηνοῦσα πρὸ τοῦ σκληρυνθέντος ἤδη σώματος ἐκείνης ἥτις ὑπῆρξε μήτηρ της.

Εἶτα ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ σώματος τούτου. Αἱ ἡνωμέναι αὐτῆς χεῖρες ἔτρεμον, τὰ χείλη της ἐταράσσοντο σπασμωδικῶς καὶ οἱ ἀπλανεῖς καὶ εἰς ἄκρον ἠνεῳγμένοι ὀφθαλμοί της ἐφαίνοντο παρατηροῦντες χωρὶς νὰ βλέπωσιν. Ἤθελε νὰ κλαύσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο.

Ἡ Ἰωάννα ἐπροσωποποίει κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην διὰ τοῦ πλέον παθητικωτάτου τρόπου οὐχὶ πλέον ὑπὸ τῆς λύπης συγκεκινημένον ἄγγελον, ἀλλ' ἄγγελον κατηφῆ ὑπὸ τῆς τρομερᾶς καὶ ἐνδομύχου ἐκείνης ἀπελπισίας, ἥτις οὔτε διὰ φωνῆς, οὔτε διὰ δακρύων ἐκδηλοῦται.

Οἱ χωρικοὶ ἔντρομοι ἐκ τῆς θέας τῶν ξηρῶν τῆς νέας ὀρθαλμῶν καὶ τῆς ἐπιθανατίου αὐτῆς ὠχρότητος ἀπεσύρθησαν βήματά τινα καὶ ἀνέμενον μετὰ σεβασμίου σιωπῆς.

Ἐπὶ τέλους ὁ Θεὸς πὐσπλαγχνίσθη τὴν Ἰωάνναν. Οἱ ὀρθαλμοί της ἐπληρώθησαν θερμῶν δακρύων, ἡ ἀνάπλεως θλίψεων καρδία της ἐξερρύη εἰς σπασμωδικοὺς λυγμοὺς καὶ τὰ δάκρυά της ἀνεκούφισαν αὐτὴν, ἀπαραλλάκτως ὥσπερ ραγδαία βροχὴ ἀναψυχοῖ τὴν διψῶσαν φύσιν.

Ἔσήκωσεν ἐπὶ τῶν βραχιόνων της τὸ πρὸ αὐτῆς ἐκτάδην κείμενον πτῶμα καὶ κατακλύσασα δι' ἀπλήστων φιλημάτων τοὺς κεκλεισμένους ὀρθαλμοὺς καὶ τὰ ψυχρὰ αὐτοῦ χείλη, ἀνέκραξε δι' ἀλλοιωμένης φωνῆς παραπλησίας τῇ τῶν ὑπνοβατῶν·

— Ὦ! μῆτέρ μου!.... μῆτέρ μου!....

Τὴν σπαραξικάρδιον ταύτην ἐπιφώνησιν διεδέχθη στιγμιαία σιωπή. Κατόπιν ὁ σύζυγος τῆς Κλαυδίνης ἐπλησίασε πρὸς τὴν Ἰωάνναν καὶ τῇ εἶπεν εὐλαβῶς καὶ μετὰ προδήλου ἀμηχανίας·

— Μάθε, κόρη μου, ὅτι κάμνεις κακὸ τοῦ ἑαυτοῦ σου νὰ λυπῆσαι ἔτσι δά· διότι δὲν θὰ ἀναστήσῃς τόρα μὲ τὰ τόσα κλαύματά σου τὴν δυστυχῆ μητέρα σου!

Ἡ Ἰωάννα ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἠρώτησεν·

— Πιστεύεις ὅτι εἶναι ἀποθαμμένη; ναί; ἀποθαμμένη;

Ὁ χωρικὸς δὲν ἀπεκρίνατο.

— Δὲν ὁμιλεῖς; ἐξηκολούθησεν ἡ νεᾶνις. Λοιπὸν σοὶ λέγω ὅτι ἐγὼ θὰ τὴν ἀναστήσω.

Καὶ ἡ Ἰωάννα ἔλαβεν αὖθις ἐντὸς τῶν βραχιόνων της τὸ πτῶμα καὶ περιέσφιγξεν αὐτὸ ἐντὸς τοῦ στήθους της, ὡς εἰ ἤλπιζε πράγματι ὅτι ἠδύνατο νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν ἄπνουν ἤδη εἰς τὴν ζωήν.

Ἀλλ αἴφνης ἐπεξέτεινε τὸ ἄνοιγμα τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἔρριξε κραυγὴν τρομεράν. Τώρα μόλις εἶχε παρατηρήσει τὴν καθημαγμένην λαβίδα τοῦ ἐγχειριδίου, οὗτινος ἡ λεπὶς εἶχε διαπεράσει διαμπὰξ τὸ στῆθος τῆς μητρός της.

Καὶ κατ' ἀρχὰς ὑπωπτεύθη δολοφονίαν, διότι μέχρι τοῦδε ἀπέδιδεν εἰς τυχαῖόν τι συμβεβηκὸς, οὗτινος ἠγνόει τὰς αἰτίας, τὸ δυστύχημα ὅπερ καθίστα αὐτὴν ὀρφανήν. Ἀλλ' ἀμέσως κατόπιν ἑτέρα σκέψις διῆλθεν ἀστραπηδὸν τῆς διανοίας της καὶ ἡ σκέψις αὕτη ἐφάνη διαφωτίσασα αὐτὴν ἀπαισίως. Τὰ χείλη της ἐψέλλισαν ἓν ὄνομα, τὸ τοῦ Ραούλ.

Τὸ πτῶμα τῆς μητρός της ἔπεσεν ἐκ τῶν χειρῶν της καὶ ὥρμησε μέχρι τῆς θύρας τοῦ χαμηλοῦ δωματίου ὅπερ ἠνέῳξε μεθ' ὁρμῆς.

Κεφάλαιον ΙΔ'.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.

Ἡ νυκτερινὴ λυχνία διέχεεν εἰσέτι τὸ ἀμυδρὸν αὐτῆς φῶς ἐν τῷ εὐρυχώρῳ τούτῳ δωματίῳ.

Ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἐφαίνετο εἴπερ ποτε βεβυθισμένος εἰς ληθαργικὸν ὕπνον. Ἡ Ἰωάννα ἔδραμεν εἰς τὴν κλίνην τοῦ Ραοὺλ, συνέσχεν αὐτὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ καὶ τὸν διέσεισεν ὅλαις δυνάμεσιν. Ἐλησμόνησε πλέον κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν ἐν τῇ καρδίᾳ της γεννώμενον ἔρωτα, ὅνπερ ᾐσθάνετο διὰ τὸν νέον τοῦτον, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι αὐτὸς ἦν ὁ φονεὺς τῆς μητρός της.

Ὁ Ραοὺλ ἠμιηγέρθη. Ἀλλ' ἡ καταλαλύπτουσα εἰσέτι τὸν ἐγκέφαλόν του ἐκ τῆς ἐπενεργείας τοῦ ὀπίου σκοτοδινίασις ἐχαλάρου παντελῶς τὰς αἰσθήσεις του. Ἐψέλλισε μόνον διακεκομμένας τινὰς λέξεις

καὶ κλείσας πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου του ἀποκοιμηθείς.

Ἄ!, ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα μὲ δόσιν τινὰ λύσσης δεικνύουσα τὸν Ραοὺλ εἰς τοὺς χωρικούς, οἵτινες εἰσῆλθον ταὐτοχρόνως μετ' αὐτῆς ἐν τῷ δωματίῳ· ὁ βαθὺς οὗτος ὕπνος εἶναι προσποιητός! Αὐτὸς εἶναι ὁ δολοφόνος!

Οἱ χωρικοὶ περιεστοίχισαν ἀμέσως τὴν κλίνην μετὰ μανιακῶν κινήσεων.

— Νὰ τὸν κρεμάσωμε, τὸ σκυλί! ἔλεγον οἱ μέν. Νὰ τὸν πνίξωμε! ἀπεκρίνοντο οἱ ἄλλοι. Καὶ ἡτοιμάζοντο νὰ σύρωσι πρὸς τὴν θύραν τὸν δυστυχῆ νέον, ὅστις μεθ' ὅλας αὐτῶν τὰς βιαιότητας δὲν ἀφυπνίζετο.

Ἀλλ' εἰς τὸ θέαμα τοῦτο νέα ταραχὴ διηγέρθη ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Ἰωάννας.

— Ἐὰν ὅμως δὲν εἶναι αὐτός; διενοήθη. Καὶ ἀνέκραξε·

— Σταθῆτε!

Οἱ χωρικοὶ ὑπήκουσαν.

— Τὸν ἐνοχοποίησα ταχέως! τοῖς εἶπεν ἡ νεᾶνις. Δὲν εἶμαι βεβαία, ἐὰν φρικτὸν κακούργημα διεπράχθη ἐντοῦθα κατὰ τῆς δυστυχοῦς μητρός μου ἢ ὄχι. Αὐτὸς κατὰ τοῦ ὁποίου ὀλέθρια περιστατικὰ μὲ ἔκαμαν νὰ ὑποπτευθῶ εἰμπορεῖ νὰ ἦναι ἀθῶος· ἐὰν δὲ καὶ ἦναι πράγματι ἔνοχος, δὲν ἀπόκειται τότε εἰς ἡμᾶς νὰ δικάσωμεν αὐτόν! Ἂς ὑπάγῃ εἷς ἐξ ὑμῶν, σᾶς παρακαλῶ, νὰ φωνάξῃ ἕνα ἰατρόν· αὐτὸς θὰ μᾶς εἴπῃ, ἐὰν ὁ ἀλλόκοτος οὗτος ὕπνος εἶναι προσποιητὸς, ἢ πράγματι λήθαργος.

— Ναί, ναί, νὰ πᾶμε!, ἀπεκρίναντο ὁμοφώνως οἱ χωρικοί. Καὶ ἀφῆκαν τὸν Ραοὺλ ἐπὶ τῆς κλίνης, ἀφ' ἧς τὸν εἶχον ἀποσπάσει.

Ἀμέσως δ' ὁ σύζυγος τῆς Κλαυδίνης ἔδρομεν εἰς Ἅγιον Γερμανὸν ὅπως ἐκπληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς νέας, ἣν πρὸ ὀλίγου αὕτη ἐξέφρασεν.

Εἷς τῶν χωρικῶν ἔμεινε φυλάττων τὸ χαμηλὸν δωμάτιον, οἱ δὲ λοιποὶ αὐτοσχεδιάσαντες διὰ τῶν καθεκλῶν εἶδος φορείου, μετέφεραν εἰς τὸ ἀνώτατον πάτωμα τὸν νεκρὸν τῆς Μαγδαληνῆς ὃν ἐξήπλωσαν ἐπὶ τῆς αὐτῆς κλίνης, ἐφ' ἧς ἄλλοτε ἀνεπαύετο ζῶσα.

Ἡ Ἰωάννα γονυπετὴς προσηύχετο μέχρις οὗ ἐπαν ειλημμένα κτυπήματα τῆς θύρας ἀνήγγελαν τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ συζύγου τῆς Κλαυδίνης.

Ὁ ἀγαθὸς οὗτος ἀνὴρ ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ οὐχὶ μόνον ἰατρὸν, ἀλλὰ καὶ ἀστυνόμων μετὰ οὐλαμοῦ χωροφυλάκων, οἵτινες ἤρχοντο ἵνα βεβαιωθῶσι περὶ τοῦ ὑποτιθεμένου ἐνόχου, καὶ οἱ ὁποῖοι κατέλαβον παραυτίκα ἁπάσας τὰς ἐξόδους τῆς οἰκίας.

Εὐτυχῶς ὁ προσκληθεὶς ἰατρὸς ἦν ὁ αὐτὸς ὅνπερ πρό τινων ἡμερῶν εἶχε λάβει ὁ Ἰάκωβος ὅπως περιποιηθῇ τὸν κύριόν του.

Ἐν πρώτοις ἐξήτασεν οὗτος τὸν νεκρὸν τῆς Μαγδαληνῆς· ἀφῆρεσε τὸ ἐγχειρίδιον ὅπερ ἔμενεν εἰσέτι ἐντὸς τοῦ στήθους της καὶ διεκήρυξεν ὅτι ὁ θάνατος ἐπῆλθε σχεδὸν ἀκαριαίως.

Εἰς δὲ τὰς παρὰ τοῦ ἀστυνόμου γενομένας αὐτῷ παρατηρήσεις, ἐὰν δηλ. ἀπέδιδε τὸν θάνατον τοῦτον εἴς τινα δολοφονίαν ἢ οὔ, ἀπεκρίνατο, ὅτι μᾶλλον ἐκ τυχαίου συμβεβηκότος προῆλθε, καὶ τὴν γνώμην του ταύτην ὑπεστήριζεν ἐπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ φονικοῦ ὅπλου, ὡς ἐκ τῆς θέσεως καὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν διεπέρασε διαμπὰξ τὸ στῆθός της συντρίψαν καὶ ἕν ραχιαῖον ὀστοῦν.

Ὁ ἀστυνόμος καὶ ὁ ἰατρὸς κατέβησαν ἀκολούθως εἰς τὸ χαμηλὸν δωμάτιον παρακαλέσαντες καὶ τὴν Ἰωάνναν νὰ τοὺς συνοδεύσῃ.

— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος κοιμᾶται πράγματι; ἠρώτησε τὸν ἰατρὸν ὁ ἀστυνόμος δεικνύων τὸν Ραούλ.

Ὁ ἰατρὸς ἔφερε πρὶν τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ κροτάφου καὶ ἀκολούθως ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ ἱππότου καὶ ἀφοῦ ἤκουσε τὴν ἀναπνοήν του ἀπεκρίνατο·

— Μάλιστα, κοιμᾶται καὶ τόσον βαθέως, ὥστε καὶ ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω τί συμβαίνει ἐνταῦθα.

Ἀλλ' ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα, εἶδε παρὰ τὸ πλησίον τῆς κλίνης τοῦ ἀσθενοῦς εὑρισκόμενον τραπέζιον τὴν φιάλην, ἥτις περιεῖχε σταγόνας τινὰς ἐκ τοῦ φαρμάκου.

Ἐβύθισε τὸν δάκτυλόν του ἐντὸς τῆς φιάλης ταύτης καὶ ὀσφρανθεὶς τὸ ὑγρὸν ἀνεφώνησε·

— Ἄ! ἐκατάλαβα τώρα διατί κοιμᾶται τόσον βαθέως. Καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν Ἰωάνναν·

— Δὲν μοὶ λέγετε, παρακαλῶ, δεσποσύνη, τῇ εἶπε, ποῖος παρεσκεύασε τὸ φάρμακον τοῦτο;

— Ἐγὼ, ἐξοχώτατε, ἀπεκρίνατο πρὸς τὸν ἰατρὸν ἡ νεᾶνις.

— Κατὰ τὴν συνταγὴν τίνος;

— Κατὰ τὴν ἰδικήν σας, ἐξοχώτατε, τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος εἴχατε ἀφήσει ἐνταῦθα.

— Ἄνευ μηδεμιᾶς ἄλλης προσθήκης;

— Ὦ! ὄχι! ἔρριψα ἐντὸς τοῦ ἰατρικοῦ δύο ἢ τρεῖς κοτύλας ὑγροῦ τινος, τοῦ ὁποίου τὸ σωτήριον ἀποτέλεσμα μοὶ εἶχεν ἐξυμνήσει ἡ δυστυχὴς μήτηρ μου.

— Πῶς ὀνομάζεται τὸ ὑγρὸν τοῦτο;

— Ἀγνοῶ, ἐξοχώτατε.

— Σᾶς ἐπερίσσευσε διόλου ἀπ' αὐτὸ τὸ ἰατρικόν;

— Μάλιστα, τὰ δύο τρίτα τῆς φιάλης ὡς ἔγγιστα.

— Δὲν μοὶ δίδετε, παρακαλῶ, τὴν φιάλην ταύτην νὰ παρατηρήσω;

Ἡ Ἰωάννα ἔδραμε πάραυτα νὰ φέρῃ αὐτήν.

Ὁ ἰατρὸς τὸ ὡσφράνθη ἐκ νέου, ἀκολούθως δὲ στραφεὶς πρὸς τὸν ἀστυνόμον εἶπε·

Ἄ! τώρα πλέον εἶμαι ὑπερβέβαιος ὅτι ὁ νέος οὗτος κοιμᾶται· ὑπερβολικὴ δόσις ἐκ τῶν σφόδρα ναρκωτικῶν, ἤτοι τοῦ ὀπίου, ἐβύθισεν αὐτὸν εἰς ὕπνον ὅμοιον θανάτῳ.

— Δεσποσύνη, ἠρώτησεν ὁ ἀστυνόμος κατόπιν· ποῖον σκιπὸν ἔτρεφεν ἄρά γε ἡ μήτηρ σας ζητήσασα ν' ἀποκοιμίσῃ τὸν νέον τοῦτον, ὅπερ ἔπραξε, καθὰ φαίνεται;

— Θὰ ἠπατᾶτο βεβαίως καὶ αὐτὴ ὡς πρὸς τὰς ἰδιότητας τοῦ ὑγροῦ τούτου, οὗτινος τὴν χρῆσιν μὲ συνεβούλευσε.

— Καὶ ποίαν ὥραν τῷ προσεφέρατε τὸ ὑφ' ὑμῶν παρασκευασθὲν φάρμακον;

— Περὶ δυσμὰς ἡλίου.

— Κατὰ ποίαν δ' ὥραν διεπράχθη ἡ ὑποτιθεμένη δολοφονία;

— Μόλις πρὸ δύο ὡρῶν μὲ ἀφύπνισεν ἡ ἀγωνιώδης κραυγὴ τῆς δυστυχοῦς μητρός μου.

— Εἰς ποῖον δωμάτιον τῆς οἰκίας εὑρίσκετο συνήθως τὸ ἐγχειρίδιον ἐξ οὗ ἐφονεύθη ἡ μήτηρ σου;

— Εἰς τὸ ἰδικόν της.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐπεμβῆκεν ὁ ἰατρός.

— Κύριε ἀστυνόμε, τῷ εἶπεν· ἐγγυῶμαι προθυμότατα περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ κ. Ραοὺλ δὲ Τραμπλεΐγ, ὅστις ἀργεῖ ἀλόμη νὰ ἀναλάβῃ ἀπὸ τῆς σχεδὸν θανατηφόρου ἀσθενείας του δι' ἣν τὸν ἐπεμελήθην· ἐξεπλάγην πρὸ ὀλίγου εὑρὼν αὐτὸν ἐν τοῖς ζῶσιν, ἄλλως τε ἡ κατέχουσα αὐτὸν ἀδυναμία εἶναι τοιαύτη, ὥστε δὲν πιστεύω ποτὲ νὰ ἠμπορῇ νὰ κάμῃ ἔστω καὶ δύο βήματα χωρὶς νὰ στηριχθῇ που.

— Καὶ ἐγώ, νὰ σᾶς εἴπω, τὰ αὐτὰ ἐπάνω κάτω φρονῶ, ἀπεκρίνατο αὐτῷ ὁ ἀστυνόμος· ἀλλ' ἐπειδὴ τέλος πάντων κακούργημά τι διεπράχθη ἐντὸς τῆς οἰκίας ταύτης, ὀρείλω πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον νὰ βεβαιωθῶ περὶ τοῦ προσώπου καθ' οὗ ἐφάνησαν αἱ πρῶται ὑποψίαι ὡς ἐνόχου.

— Καὶ ὅμως..... εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Μὴ ζητεῖτε νὰ παρακωλύσητε τὰς ἐρεύνας τῆς ἐξουσίας, διέκοψεν ὁ ἀστυνόμος διὰ ξηρᾶς γλώσσης.

Εἶτα στραφεὶς πρὸς δύω τῶν ἀνθρώπων του προσέθηκε·

— Τὸ καθῆκον μου μοὶ ὑπαγορεύει νὰ ἐνεργήσω λεπτομερεῖς ἐρεύνας. Ἐρευνήσατε λοιπὸν τὰ φορέματα καὶ λοιπὰ πράγματα τοῦ ἱππότου.

Οἱ χωροφύλακες ὑπήκουσαν πρευθύς. Αἱ ἔρευναί των δεν ἀπέβησαν ἄνευ ἀποτελέσματος.

Ὁ εἷς τούτων ἔφερεν εἰς τὸν ἀστυνόμον χαρτοφυλάκιον ὅπερ εὗρεν ἐν τῷ θυλακίῳ ἑνὸς τῶν φορεμάτων τοῦ ἱππότου, ἐνῶ ὁ ἕτερος ἤνοιγε τὸ δερμάτινον δισάκκιον, ὅπερ γινώσκομεν ἤδη καὶ ἀνεφώνει ἐν τῇ θέᾳ τοῦ περιεχομένου του· — Ὦ! τί χρυσός! τί χρυσός!

Κεφάλαιον ΙΕ'.

ΤΑΛΑΙΝΑ ΚΟΡΗ.

Ὁ ἀστυνόμος ἔμεινεν ἔκθαμβος ἐπί τινα στιγμὴν ἀπέναντι τῆς ἐξαστραπτούσης μεταλλικῆς θέας, ἥτις προσέβαλε τὰ βλέμματά του.

Μετὰ δὲ τὸν πλεονεκτικὸν τοῦτον θαυμασμόν, ὃν παρήγαγεν ἐπ' αὐτοῦ ἡ θέα τῶν λουδοβικείων καὶ λοιπῶν νομισμάτων τοῦ ἵππότου, ἠνέῳξε τὸ χαρτοφυλάκιον ὅπερ εἷς τῶν ὑποδεεστέρων του τῷ ἐνεχείρισε πρὸ ὀλίγου καὶ ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ περγαμινὸν πεπτυγμένον εἰς ὄγδοον, ἐφ' οὗ εὑρίσκετο μεγάλη ἐκ πρασίνου σημαντῆρος σφραγὶς καὶ δεδεμένον μὲ ὁμοιόχρουν ταινίαν. Ἐξέπτυξε τὸν περγαμινὸν τοῦτον καὶ διεξῆλθεν ἐπιτροχάδην τὸ περιεχόμενόν του.

Ἡ φυσιογνωμία του μετεβλήθη ἀμέσως καὶ ἐξ ἀγερώχου καὶ ὑπεροπτικοῦ, ὡς ἦτο πρίν, κατήντησεν ὡς ἐκ θαύματος λίαν φιλοφρονητικὸς καὶ πειθήνιος. Ἀπεκάλυψε τότε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ βλέμμα του διηυθύνετο ἐναλλὰξ μετὰ ἤθους σεβασμίου ἐκ τοῦ περγαμινοῦ εἰς τὸν Ραοὺλ καὶ ἐκ τούτου εἰς τὸν περγαμινόν.

Ἰδοὺ τί εἶχεν ἀναγνώσει·

Ἡμεῖς Φίλιππος ἐξ Ὀρλεάνης ἐλέῳ Θεοῦ Ἀρτιβασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ἐντέλλομεν καὶ διατάττομεν πᾶσιν οἵτινες θὰ ἴδωσι τὸ παρὸν, ὅπως παρέξωσι πᾶσαν προστασίαν καὶ ὑπεράσπισιν εἰς τὸν ἀφοσιωμένον ὑπήκοον ἡμῶν ἱππότην Ραοὺλ δὲ Τραμπλέϊ ἐν πάσῃ περιπτώσει, καθ' ἣν ἤθελε κρίνει καλὸν νὰ αἰτήσῃ τοιαύτην.

Ἀπαγορεύομεν πρὸς τούτοις οἱονδήποτε καὶ δι' οἱανδήποτε αἰτίαν ν' ἀνησυχήσωσι τὸν ῥηθέντα ἱππότην δὲ Τραμπλέϊ καὶ κωλύσωσι αὐτὸν εἰς τὰς πράξεις καὶ θελήσεις του.

Ὅ,τι ἤθελε πράξει θεωρεῖται πεπραγμένον συμφώνως τῶν διαταγῶν μας καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ Κράτους.

Πρὸς πίστιν τοῦ ὁποίου δεδώκαμεν τὸ παρὸν ὑπογεγραμμένον ὑφ' ἡμῶν καὶ ἐπικεκυρωμένον τῇ ἡμετέρᾳ σφραγίδι.

Εἶπετο κατόπιν ἡ ἡμερομηνία καὶ ἡ ὑπογραφή.

Ὁ ἀστυνόμος ἀλλοιωθείς, ὡς ἀνωτέρω εἴδομεν, ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ ἀπροσδοκήτου τούτου ἐγγράφου, ἐδίπλωσε μετὰ μεγάλης

προσοχῆς τὸν πολύτιμον περγαμινὸν καὶ θεὶς αὐτὸν ἐντὸς τοῦ χαρτοφυλακίου, ἐξ οὗ τὸν ἐξήγαγε διέταξε νὰ βάλλωσιν αὐτὸ εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ Ραούλ.

Ἀκολούθως ἐστράφη πρὸς τοὺς ἀκολούθους του καὶ τοῖς εἶπεν·

Ἡ ἀθωότης τοῦ κ. ἱππότου δὲ Τραμπλεΐγ κατεδείχθη τρανώτατα. ναὶ μὲν τρομερὸν καὶ ἀξιοθρήνητον δυστύχημα συνέβη ἐνταῦθα ἀπόψε, ὡς παρετήρησε καὶ ὁ ἐξοχώτατος ἀπ' ἐδῶ, ἀλλὰ δὲν διεπράχθη κανὲν κακούργημα. Ἐπομένως ἡμεῖς δὲν ἔχομε πλέον καμμιὰ δουλιὰ ἐδῶ πέρα, ἀλλὰ πηγαίνωμεν 'ς τὴ δουλειά μας.

Ὁ ἰατρὸς διαπορῶν ἐπὶ τοῖς ἐνώπιόν του γενομένοις ἐπλησίασε πρὸς τὸν ἀστυνόμον καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν μετ' ἀσθενοῦς φωνῆς.

— Τί περιελάμβανε λοιπὸν ὁ περγαμινὸς οὗτος;

— Μυστικὸν τοῦ Κράτους!... ἀπεκρίνατο σοβαρῶς ὁ ἀστυνόμος.

— Μυστικὸν τοῦ Κράτους; ἐπανέλαβεν ὁ ἰατρός.

— Μάλιστα, καὶ μὴ θέλετε νὰ τὸ μάθητε, διότι, 'ξεύρετέ το, εἴσθε τότε διὰ τὴν Βαστίλλην!

Εἰς μόνον τὸ ἄκουσμα τῆς Βαστίλλης ὁ ἰατρὸς ἔλαβε τὴν χροιὰν τῶν ἀσθενῶν του. Οὐδεμίαν πλέον ὁμιλίαν ἔκαμε περὶ τούτου, καὶ μέχρις οὗ ἀπῆλθε τοῦ Μικροῦ Πύργου μετὰ τοῦ ἀστυνόμου καὶ τῶν χωροφυλάκων ἴστατο ἀκίνητος ἐκ τοῦ ὑπερβάλλοντος τρόμου, ὃν τῷ ἐπροξένει ἡ ἐπικίνδυνος ἐξακρίβωσις τοῦ μυστικοῦ ἐκείνου τοῦ Κράτους.

Μετὰ τὴν ἀπέλευσίν των ἡ Ἰωάννα ἔμεινεν ἐντὸς τοῦ χαμηλοῦ δωματίου μετὰ τοῦ συζύγου τῆς Κλαυδίνης καὶ τῶν ἄλλων χωρικῶν, οὓς ἡ περιέργεια ἐκράτησεν ἐκεῖ.

Οἱ ἀγαθοὶ οὗτοι ἄνθρωποι μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ διαταράξωσιν αὐτὴν ἐν τῇ θλίψει της ἀπεσύρθησαν περιεσκεμμένως ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Ὁ σύζυγος τῆς Κλαυδίνης ἔμεινε τελευταῖος.

— Ἄκουσέ με, κόρη μου, εἶπε τῇ Ἰωάννᾳ μετὰ περιπαθεστάτης ἀγάπης πλήρους σεβασμοῦ· εἶμαι τῆς ἰδέας, ὅτι ἔτσι μονάχη, χωρὶς νὰ ἔχῃς κανένα κοντά σου, δὲν θὰ 'μπορέσῃς νὰ περάσῃς ἀπόψε τὴν νύκτα σου. Νὰ 'πάγω καλλίτερα νὰ σοῦ στείλω τὴν γυναῖκά μου

νὰ ἔλθῃ νὰ σὲ συντροφεύσῃ καὶ νὰ προσευχηθῆτε μαζῆ διὰ τὴν δυστυχισμένη τὴ μητέρα σου.

Ἡ Ἰωάννα ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ χωρικοῦ καὶ ἔθλιψεν αὐτήν.

— Σὲ εὐχαριστῶ πολύ, κύριε· στεῖλέ μου την, διότι διαφορετικὰ τόσον εἶναι ραγισμένη ἡ καρδία μου, ὥστε μοὶ φαίνεται πῶς δὲν θὰ βαστάξω ἀπόψε.

Ἡ ὠχρότης τῆς νεάνιδος καὶ ὁ κλονισμὸς ὅλων αὐτῆς τῶν μελῶν ἐπεβεβαίουν ἀπαισίως τὴν θλιβερὰν σημασίαν τῶν τελευταίων λόγων της.

Ὁ σύζυγος τῆς Κλαυδίνης ἔσπευσε πρὸς τὴν οἰκίαν του ψιθυρίζων καθ' ἑαυτόν.

— Κακόμοιρο κορίτσι! ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ ἀπόψε ἀπὸ κανὲν ἄλλο κακό.

Ἡ Ἰωάννα μείνασα μόνη προυχώρησε βήματά τινα, ὅπως ἐξέλθῃ τοῦ χαμηλοῦ δωματίου καὶ ἀναβῇ εἰς τὸ ἄλλο πάτωμα.

Ἀλλ' αἱ δυνάμεις της δὲν τὴν ἐβοήθουν ὅπως βαδίσῃ, ἄλλως τε δριμέμφυτος φόβος τὴν ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τοῦ δωματίου ἐκείνου ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔκειτο αἱματόφυρτον πτῶμα.

Κατέπεσεν ἐπί τινος καθίσματος, ἔκρυψε τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν δύω της χειρῶν καὶ τὰ ἄφωνα δάκρυα ἔρρεον ἀλλεπαλλήλως διὰ μέσου τῶν δακτύλων της.

Βαθμηδὸν τὰ δάκρυα ταῦτα ἐστείρευσαν.

Ἡ Ἰωάννα ἔλυσε τὰς χεῖρας αὐτῆς. Ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν, καὶ οἱ ἀπλανεῖς ὀφθαλμοί της ἐφαίνοντο παρατηροῦντές τι μεθ' ὑπερβολικοῦ τρόμου.

Τὸ τοιοῦτον δὲ βλέμμα προήρχετο ἔκ τινος τρομερᾶς ἰδέας, ἥτις ἐπῆλθε πρὸ ὀλίγου εἰς τὸν νοῦν της.

Ἐπειρᾶτο ν' ἀπομακρύνῃ ἀπ' αὐτῆς τὴν ὀλεθρίαν ταύτην ἰδέαν, ἣν ἀπέκρουε πάσαις δυνάμεσιν ὡς ἀσυγχώρητον κατὰ τῆς οὐ πρὸ πολλοῦ ἔτι ἐκπνευσάσης Μαγδαληνῆς ὕβριν, ἀλλ' αὕτη ἐπανήρχετο εἰπέρ ποτε ἰσχυροτέρα καὶ ἐναργεστέρα, καὶ δὴ καὶ πλήρης προλήψεων ἐπὶ μᾶλλων καὶ μᾶλλον βασίμων.

Ἡ Ἰωάννα κατηγόρει τὴν μητέρα της! Ναὶ, κατηγόρει αὐτὴν ἐπὶ ἀποπείρᾳ δολοφονίας, ἣν δάκτυλος Θεοῦ ἔστρεψεν ἐναντίον της. Τὸ

δὲ συμπέρασμα τῆς κατηγορίας ταύτης βασιζομένης ἐπὶ τῶν ἀναμνήσεών της ἦτο ὁλόκληρος ἡ σειρὰ τῶν διατρεξάντων.

Καὶ τριόντι ὁ χαρακτὴρ τῆς Μαγδαλινῆς τοσοῦτον πολεμίως πρὶν κατὰ τοῦ πληγωμένου διακειμένου δὲν ἐπραύνθη ἅμα μαθούσης ὅτι ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ της νοσηλευόμενος νέος ἔρερε μεθ' ἑαυτοῦ ἄμετρον ποσότητα χρημάτων; Δὲν εἶχεν ἐρωτήσει αὕτη τὴν Ἰωάνναν μετ' ἀπλήστου πλεονεκτικῆς παθήσεως ὡς πρὸς τὴν περιουσίαν ταύτην; Δὲν εἶχεν ἐπαναλάβει τὰς ἐρωτήσεις της εὐθὺς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ὑπηρέτου τοῦ Ραοὺλ ζητοῦσα νὰ μάθῃ μὴ οὗτος μεταβὰς εἰς Ἅγιον Γερμανὸν ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὸ περιέχον τὰ χρυσᾶ νομίσματα κιβώτιον;

Τὸ δὲ ποτὸν ἐκεῖνο ὅπερ ἔμελλε νὰ βυθίσῃ τὸν κ. δὲ Τραμπλεΐγ εἰς ληθαργικὴν κάρωσιν ὑπ' αὐτῆς τῆς ἰδίας εἶχε προσενεχθῇ, αὐτὴ τὸ συνέστησε καὶ σχεδὸν διέταξε τὴν χρῆσίν του.

— Λοιπὸν τὸ ἔπιε; εἶχεν ἐρωτήσει τὴν Ἰωάνναν, καθ' ἣν στιγμὴν αὕτη κατέλιπε τὸ δωμάτιον τοῦ ἀσθενοῦς.

— Ναί.... εἶχεν ἀποκριθῇ ἡ νεᾶνις.

— Καὶ τώρα;

— Τώρα κοιμᾶται.

Ἡ Ἰωάννα δὲν εἶχε λησμονήσει τὴν χαροποιὰν ἐκείνην ἔκφρασιν τῆς μητρός της, ἥτις μετέβαλε τὴν ὄψιν τοῦ προσώπου της καὶ τὸν παράδοξον τόνον τῆς φωνῆς της εἰπούσης·

— Κοιμᾶται! τοῦτο εἶναι καλὸν σημεῖον!

Ἀπὸ τοῦδε αἱ ἀποδείξεις ἤρχοντο ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης καθιστάμεναι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐναργέστεραι.

Ἡ Μαγδαλινὴ, ὡς γνωστὸν, εἶχε συρθῇ ἀπὸ τῆς κλίνης καὶ ὠθήσει τὰ κλεῖθρα τῆς θύρας, ἥτις ἀπεχώριζε τὸ δωμάτιόν της ἀπὸ τὸ τῆς κόρης της. Εἶχεν ἐκκρεμάσει ἀπὸ τοῦ τοίχου τὸ ὀδοντωτὸν ἐγχειρίδιον ὅπερ ἐκληρονόμησε παρὰ τοῦ Γουλλιέλμου Σιαμβὰρδ, καὶ ἐν ἐν τῷ καταχθονίῳ αὐτῆς λογισμῷ τῆς οἰκειοποιήσεως τῶν χρημάτων τοῦ ἱππότου εἶχεν ἀνακτήσει τὰς ἀναγκαίας δυνάμεις ὅπως καταβῇ τὴν κλίμακα.

Ἀλλ' αἱ δυνάμεις αὗται τὴν ἐγκατέλιπον κατὰ τὴν ὑστάτην στιγμὴν ὅτε ἔμελλε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ κακούργημα, ἡ δὲ ἄγρυπνος θεία δι-

καιοσύνη ἔστρεψεν αἴρνης τὸ δολοφόνον ὅπλον κατ' αὐτῆς ταύτης τῆς ἐνόχου, ὅπερ ἐβάφη εἰς τὸ αἷμά της ἀντὶ τοῦ αἵματος τοῦ προμελετηθέντος θύματός της.

Ἀναδραμοῦσα εἰς τὰς σκέψεις της ἡ Ἰωάννα ἠνόησε πάσας τὰς λεπτομερείας της τρομερᾶς σκηνῆς ἅσπερ γινώσκουσιν ἤδη οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται. Ἐπειράθη ὅλαις δυνάμεσιν ὅπως μὴ καταληφθῇ ὑπὸ βδελυγμίας πρὸς τὴν μητέρα της. Ἐγονυπέτησε λοιπὸν καὶ ἀνέκραξε μετὰ διαπύρου λιπαρότητος.

— Θεὲ, δίκαιε καὶ παντοκράτορ! Σὺ ὁ πρὸ μικροῦ λυτρωσάμενος ἕνα ἀθῶον διὰ τῆς τιμωρίας τῆς μελετησάσης νὰ διαπράξῃ κακούργημα ἐνόχου, φανοῦ ἐπιεικὴς ὡς παντοδύναμος καὶ μὴ θελήσῃς νὰ τιμωρήσῃς τὴν πέραν τοῦ τάφου εὑρισκομένην ἤδη τάλαιναν μητέρα μου! Συγχώρησον αὐτὴν, ὦ! ναὶ, συγχώρησον αὐτὴν, Κύριε, ἐν τῇ ἀφάτῳ εὐσπλαγχνίᾳ σου!

Μετὰ τὴν προσευχὴν ταύτην ἡ Ἰωάννα ᾐσθάνθη ἑαυτὴν ἡσυχωτέραν.

Ἀνελογίσθη ἀταράχως πως τὴν ἀπεγνωσμένην καὶ ἄνευ τινος διεξόδου θέσιν της.

Ἡ δυστυχὴς κόρη δεκαεξαέτις ἐγκατελείπετο ὀρφανὴ, ἄνευ καταφυγίου, ἄνευ πόρων..... οὔτε στέγη τις ὑπῆρχεν ἔνθα νὰ καταφύγῃ, οὔτε φιλικὴ χεὶρ πρὸς περίθαλψιν τῇ ὡρέγετο.

Ποῦ νὰ ὑπάγῃ; τί ν' ἀπογείνῃ; καὶ ποῦ νὰ ζητήσῃ νὰ πορισθῇ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον;

Ἡ Ἰωάννα δὲν ἠδύνατο νὰ λύσῃ οὐδεμίαν τῶν θλιβερῶν τούτων ἐρωτήσεων· ἐν τούτοις, χωρὶς νὰ παρασαλεύσῃ ποσῶς ὁ νοῦς της εἶπε καθ' ἑαυτὴν μετὰ σταθερᾶς καὶ καρτερικῆς ἀποφάσεως, ἣν μόνον ἀπέναντι μεγάλων συμφορῶν δύναταί τις νὰ λάβῃ.

— Ὁ Θεὸς θὰ ἔλθῃ ἴσως εἰς ἀντίληψίν μου, ἄλλως, ὁ θάνατος παρέχει εὐρὺ καταφύγιον εἰς ἐκείνους δι' οὓς ἀποβαίνει ἀδύνατον τὸ ζῆν!

Κεφάλαιον ΙΣΤ'.

Η ΑΦΥΠΝΩΣΙΣ.

Ὁ σύζυγος τῆς Κλαυδίνης δὲν ἐβράδυνε ποσῶς νὰ ἐπανέλθῃ μετὰ τῆς γυναικός του, ἣν ἀφῆκε παρὰ τῇ Ἰωάννᾳ.

Ἀμφότεραι ἀνέβησαν εἰς τὸ νεκρικὸν δωμάτιον, ἔνθα διῆλθον τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς ἐν προσευχῇ.

Τὴν ἐπαύριον ἀπὸ τῆς πρωΐας ὁ ἐφημέριος τῆς Λυκιέννης ἦλθεν ὅπως ἀποδώσῃ τὰς τελευταίας θρησκευτικὰς τιμὰς εἰς τὸν νεκρὸν τῆς Μαγδαλινῆς, ἡ δὲ Ἰωάννα ἀπεσύρθη εἰς τὸ ἀπώτατον δωμάτιον τῆς οἰκίας, ἵνα μὴ παρευρεθῇ εἰς τὸ σπαραξικάρδιον θέαμα τοιαύτης κηδείας, μηδὲ κρούσῃ ποσῶς τὰς ἀκοὰς αὐτῆς ὁ ἐπικήδειος κρότος τοῦ σφυρίου, μὲ τὸ ὁποῖον ἐκάρφωνον τὸν νεκροκράββατον τῆς μητρός της.

Πάραυτα ἡ μικρὰ συνοδία συγκειμένη ὑπὸ τοῦ ἱερέως καί τινων χωρικῶν ἀφῆκε τὸν Μικρὸν Πύργον διευθυνομένη βραδέως πρὸς τὸ κοιμητήριον.

Ἡ χωρικὴ Κλαυδίνη πληροφορηθεῖσα παρὰ τοῦ συζύγου της ὅτι ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Μαγδαλινῆς εὑρίσκετο εἷς ἀσθενὴς καὶ κατανυχθεῖσα ἐξ αἰσθήματος φιλανθρωπίας, ὅπερ δὲν ἄφινεν αὐτὴν νὰ ἐγκαταλείψῃ ὁλομόναχον τὸν ἀσθενῆ τοῦτον, ὅστις ἐφαίνετο λησμονηθεὶς παρὰ παντων, ἐζήτησε τὸ χαμηλὸν δωμάτιον, ὅπερ εὗρεν ἄνευ κόπου.

Ὁ Ραοὺλ, ὅστις εἶχε τέλος ἐξυπνήσει ἤκουε στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνός του θορυβώδεις φωνάς, αἵτινες ἀπεμακρύνοντο ἀπ' αὐτοῦ, ψάλλουσαι θρηνωδῶς τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ὀπίου εἶχον σχεδὸν ἐξαλειφθῆ. Μόνον ἐλαφρὰ ζάλη κατεῖχεν εἰσέτι τὸν ἐγκέφαλον τοῦ Ραοὺλ καὶ ἀφῄρει ἐκ τῶν ἰδεῶν του τὴν συνήθη αὐτῶν σαφήνειαν.

Ἐνόμιζεν ὅτι ἐκοιμήθη ὕπνον βαθύτατον διακοπέντα ὑπό τινος πνιγαλίωνος.

Ἐκεῖνο δ' ὅπερ ἐξελάμβανεν ὡς τοιοῦτον, ἦτο καθ' ἣν στιγμὴν οἱ χωρικοὶ ἐπιπεσόντες κατ' αὐτοῦ τὸν εἶχον ἀποσπάσει ἀπὸ τῆς κλίνης.

Ἡ Κλαυδίνη ἐπλησίασε πρὸς τὸν Ραούλ.

— Πῶς ἔχετε κύριε ; τὸν ἠρώτησεν.

— Νομίζω ὅ,τι εἶμαι καλλίτερα· ἀπεκρίνατο ὁ νέος· ἀλλ' εἰπέ μοι, παρακαλῶ, τί συνέβη ἐνταῦθα;..... Ἤκουσα πρὸ ὀλίγου συγκεχυμένον ψιθυρισμὸν ἐντὸς τοῦ δωματίου τούτου.... βηματισμοὶ ἐκρότουν ἐπὶ τῶν πλακῶν, φωναὶ ἔψαλλον ἱκευτικῶς, καὶ τώρα ἀκόμη αἱ αὐταὶ πάλιν φωναὶ ἐξασθενοῦσιν ἀπομακρυνόμεναι καὶ ψάλλουσαι νεκρώσιμα,

— Ἄ! ἀπεκρίνατο ἡ Κλαυδίνη· ὁ χάρων ἐπεσκέφθη ἀπόψε τὴν οἰκίαν ταύτην.

— Ὁ χάρων! ἐπανέλαβεν ὁ Ραούλ. Τί; ἀπέθανε λοιπὸν κανείς;

— Φεῦ!

— Τί, ἀπέθανεν *ἐκείνη* ἔ; ἀνέκραξεν ὁ κύριος δὲ Τραμπλεΐγ μετὰ μεγίστης ἀγωνίας. Ὦ! εἰπῆτέ μοι *ἐκείνη* ἀπέθανε;

— *Ἐκείνη*; ἠρώτησεν ἡ Κλαυδίνη μετ' ἀκουσίου περιεργείας. Ἐκείνη; Ποία εἶναι λοιπὸν αὕτη;

Ἡ τοσοῦτον ὡραία ἐκείνη νέα, ἥτις μὲ ἐπεμελήθη μετ' ἀγγελικῆς χάριτος καὶ ἀφοσιώσεως καὶ ἥτις δμοιάζει θαυμασιώτατα μὲ τὸ πρόσωπον τῆς βασιλίσσης ταύτης, τὴν ὁποίαν βλέπετε ἀπέναντί σας...

Ἡ Κλαυδίνη ἔστρεψε τὸ πρόσωπον αὐτῆς πρὸς τὸν τάπητα.

Ὁ θυμασμὸς καὶ ἡ ἔκπληξίς της ἦτο ὁ αὐτὸς μὲ τὸν τοῦ Ραοὺλ ἐπὶ τῇ ἀφομοιώσει τῆς Ἰωάννης μετὰ τῆς βασιλίσσης Βαλκίδος.

Μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν ἀπεκρίνατο αὕτη·

— Ὄχι, δὲν εἶναι ἐκείνη, ἀλλ' ἡ μήτηρ της.

Ὁ Ραοὺλ ἀνέπνευσεν.

— Δόξα τῷ Θεῷ, εἶπεν ἀκολούθως· τὸ αἷμά μου θὰ ἐπάγονεν εἰς τὰς φλέβας μου εἰς τὴν ἰδέαν μόνον τοιούτου δυστυχήματος!

Ὁ νέος ἐφάνη σύννους ἐπί τινα στιγμὴν, εἶτα ἐπανέλαβεν·

— Καὶ, εἰπῆτέ μοι κυρία, τίνι τρόπῳ ἀπέθανεν ἡ μήτηρ τῆς νέας ταύτης;..... Ἐγίνωσκον αὐτὴν ἀσθενῆ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τόσον ἐπικινδύνως.

— Δὲν ἀπέθανεν ἐκ τῆς ἀσθενείας της ἀπεκρίνατο ἡ Κλαυδίνη.

— Θεέ μου! κανὲν κακούργημα λοιπὸν διεπράχθη;

— Ἄδηλον εἰσέτι ἐὰν συνέβη κακούργημα, ἢ μόνον δυστύχημά τι.

— Ἐξηγηθεῖτέ μοι, σᾶς καθικετεύω.

Ἡ Κλαυδίνη διηγήθη αὐτῷ ὅ,τι ἐγίνωσκε περὶ τῶν συμβάντων

τῆς προηγουμένης νυκτὸς καὶ προσέθηκεν ἐν τῇ ἀφηγήσει της διασαφήσεις κατὰ τὸ πνεῦμα αὐτῆς, αἵτινες συνέτεινον εἰς τὸ ν' ἀποκρύψωσι καὶ συγχύσωσι τὰ πράγματα.

Πολλάκις κατὰ τὴν ἀφήγησιν ταύτην ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ παρέσχε σημεῖα προδήλου συγκινήσεως,

— Καὶ ποῦ εἶναι τώρα, ἡ δυστυχὴς αὕτη κόρη; ἠρώτησε τὴν Κλαυδίνην ὅτε αὕτη ἐπέρανε τὴν ὁμιλίαν της.

— Ἐκρύβη, διὰ νὰ μὴ ἴδῃ τὴν ἐκφορὰν τῆς μητρός της....

— Δι' ἀγάπην Θεοῦ, κυρία, ζητήσατέ την καὶ εἰπῆτε αὐτῇ ὅτι ὁ ξένος, ὃν τοσούτω γενναίως ἐριλοξένησε, τὴν καθικετεύει γονυκλιτῶς, ἵνα ἔλθῃ καὶ τὸν ἴδῃ ἐπὶ στιγμήν.....

— Θὰ ἐκτελέσω τοῦτο προθυμότατα, ἀνέκραξεν ἡ Κλαυδίνη, καὶ ἐὰν σεῖς εἰμπορέσητε νὰ παρηγορήσητε ὀλίγον τὴν δυστυχῆ ταύτην κόρην, ὁμιλήσατέ την, κύριε, καὶ θὰ πράξητε ἔργον θεάρεστον!....

— Ὑπάγετε κυρία, ἐπανέλαβεν ὁ Ραούλ· ὑπάγετε γρήγωρα.

— Ἀμέσως, ἀπεκρίνατο ἡ χωρική.

— Καὶ ἐξῆλθεν.

— Ἔγεινα αἴτιος δυστυχήματος! ἐψιθύρισε μείνας μόνος ὁ ἱππότης. Θὰ ἔπωσιν ὅτι ἐγὼ ἐπέφερον τὸ δυστύχημα ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ, ἔνθα ἀναπαύεται ἡ κεφαλή μου! Βεβαίως πρέπει νὰ πιστεύσω ὅτι ὑπάρχει Θεός.

Ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἐβυθίσθη ἐπὶ μακρὸν εἰς βαθεῖαν καὶ μελαγχολικὴν σκέψιν. Ἀκολούθως ἐπανέλαβε καθ' ἑαυτόν.

— Τίς θὰ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ, ἐὰν ἐκεῖνο ὅπερ μέλλω νὰ πράξω εἶναι πραγματικῶς θεάρεστον ἔργον, ἢ στυγερὸν κακούργημα;... Τίς θὰ ἠδύνατο νὰ μὲ καταδικάσῃ, ἢ νὰ μὲ ἀθωώσῃ;.... Τίς θὰ ἠδύνατο νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ αἰσθήματος, εἰς ὃ ὑπακούω, καὶ ὅπερ οὔτ' ἐγὼ αὐτὸς δύναμαι νὰ ἐξηγήσω καλῶς;.... Μοὶ φαίνεται ὅτι ἡ καρδία μου πάλλει βιαιότερον.... Δὲν ἐπίστευόν ποτε ὅτι ἦτο δυνατὸν τοῦτο!....

Καὶ ἔφερε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς καρδίας ὅπως αἰσθανθῇ τοὺς παλμούς της.

Μειδίαμα ὠλίσθησεν ἐπὶ τῶν χειλέων του, καὶ ἐξηκολούθησε μετ' εἰρωνικῆς ἐκφράσεως·

Ναί, πάλλει... πάλλει ὡς ἡ τοῦ παιδός! ὡς ἡ τῆς γυναικός!... Καὶ

αὐτὸς ὁ Φίλιππος ἐξ Ὀρλεάνης δὲν θὰ τὸ ἐπίστευε.... οὐδὲ οἱ ἄλλοι! Πῶς θὰ μ' ἐπεριγέλων, ἐὰν ἐγίνωσκον τοῦτο, καὶ πόσον καλὰ θὰ ἔκαμαν! Μήπως ἀγαπῶ ἄρά γε τὴν νέαν ταύτην;.....

Ὁ Ραοὺλ ἐφάνη διερευνῶν ἐκ νέου τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας του καὶ ἀπεκρίνατο καθ' ἑαυτόν·

— Ἀνέρριπται ὁ κύβος! Μάλιστα τὴν ἀγαπῶ!

Μόλις ἐπέρανε τοὺς ἀσυναρτήτους τούτους λόγους, οἵτινες ἐφαίνοντο κενοὶ λογικῆς καὶ ἐννοίας καὶ ἡ θύρα ἠνεῴχθη, ἡ δὲ Ἰωάννα εἰσῆλθεν εἰς τὸ χαμηλὸν δωμάτιον.

Ἡ δυστυχὴς κόρη ἠλλοιώθη λίαν ἀπὸ τῆς παραμονῆς.

Ἡ συνήθως ἐρυθρόλευκος ὄψις της ἦτο ὠχρά, τὰ δάκρυα εἶχον ἀφήσει ἐπὶ τῶν παρειῶν της σημεῖα ἰανθίνου χρώματος, οἱ δὲ μεγάλοι αὐτῆς ὀφθαλμοὶ κυανοχρωματισθέντες κυκλωτερῶς ἐξήστραπτον ὡς ὑπὸ πυρετώδους λαμψεως.

Ἡ μακρὰ καὶ ξανθὴ κόμη της διαλελυμένη ἐκυμάτιζε πέριξ τοῦ προσώπου της.

Ἡ Ἰωάννα ἐμελανειμόνει.

Ἡ στάσις αὐτῆς καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἐξέφραζε τραχὺν καὶ κατήφειαν.

Ἀνεπόλει ἐν τῷ νῷ αὐτῆς τὴν ἀγνώμονα καὶ τρομερὰν κατηγορίαν ἣν ἐν τῇ παραφορᾷ αὐτῆς κατὰ τὴν προηγουμένην νύκτα ἐξετόξευσε κατὰ τοῦ Ραοὺλ καὶ ἐφρύαττεν ἐκ μεταμελείας, ἀναλογιζόμενη τὰς συνεπείας ἃς μικροῦ δεῖν ἐπέφερεν ἡ κατηγορία ἐκείνη.

Γνώσκομεν ἄλλως τε ὅτι τὰ αἰσθήματα ὑφ' ὧν διεφλέγετο διὰ τὸν ἱππότην ἀπεῖχον πολὺ τοῦ νὰ κρατῶσιν αὐτὴν ἐν ἀδιαφορίᾳ πρὸς τὸν Ραοὺλ καὶ ἐμέμφετο ἑαυτήν, διότι ἐφαίνετο ἀποκλίνουσα ἐρωτικῶς πρὸς αὐτὸν ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν ἐνόμιζεν ὅτι ὤφειλε νὰ βυθισθῇ εἰς βαθεῖαν θλῖψιν. Μάτην ἐπειράθη ν' ἀποκρύψῃ ὅ,τι ἔπασχε καὶ εἶπε μετὰ τρεμούσης καὶ σχεδὸν δυσδιακρίτου φωνῆς·

— Ἐπεθυμήσατε νὰ μὲ ὁμιλήσατε, κύριε; ἰδού με.

— Δεσποσύνη, εἶπεν ὁ Ραοὺλ μετὰ φωνῆς ἥτις δὲν ἦτο θαρραλεωτέρα τῆς τῆς Ἰωάννας· ἠθέλησα νὰ σοὶ παραστήσω ἐν πρώτοις τὴν μεγίστην μου λύπην ἣν ἠσθάνθην ἐπὶ τῷ τρομερῷ δυστυχήματι ὅπερ σοὶ ἐπῆλθεν.....

Ἡ Ἰωάννα ἀπεκρίναπο διὰ δακρύων.

— Πρὸς λύτρωσιν ἐκείνης, ἧς ἡ ψυχὴ ἀπέπτη κατὰ τὴν νύκτα ταύτην εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς, ἐξηκολούθησεν ὁ Ραοὺλ, θὰ ἐθυσίαζον τὴν ζωήν μου.

— Ὦ! ἐὰν ἐγίνωσκε, διεννοήθη ἡ Ἰωάννα, ἐὰν ἐγίνωσκεν ὅτι τὴν ζωήν του αὐτὴν ὀφείλει εἰς τὸν θάνατον τῆς μητρός μου!

Κεφάλαιον ΙΖ'.

ΕΡΩΣ.

Ὁ ἱππότης ἐπανέλαβεν·

— Χάρις εἰς ἐσὲ, δεσποσύνη, αἰσθάνομαι ἤδη ὅτι ἐσώθην. Θὰ μὲ ἐπιτρέψῃς λοιπὸν χάριν σοῦ νὰ γονυπετήσω ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς εὐγενοῦς γυναικὸς τὴν ὁποίαν θρηνεῖς καὶ τὴν ὁποίαν εὐχαριστῶ χωρὶς νὰ ἔχω γνωρίσει. Εἰς ἐσὲ ὀφείλω τὴν ζωήν μου, δεσποσύνη, καὶ ἴσως ἡ εὐγνωμοσύνη ἣν χρεωστῶ μοὶ δίδει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσω τι παρὰ σοῦ περὶ πλέον.

— Σὲ ἀκούω, ἀπεκρίνατο ἡ νεᾶνις, καὶ ἐὰν ἡ αἴτησίς σου ἐξαρτᾶται ἀπ' ἐμοῦ, πίστευσέ με ὅτι θέλω ἐκτελέσει αὐτήν.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ραοὺλ, λησμόνησε ὅτι εἶμαι δι' ἐσὲ εἷς ξένος καὶ σχεδὸν ἄγνωστος, ὃν εὐσπλαγχνισθεῖσα ἐδέχθης ἐν τῇ οἰκίᾳ σας. Λησμόνησε ὅτι εἶμαι νέος ἀκόμη, καὶ θεώρει με ὡς παλαιὸν φίλον.... ἀδελφόν.... κάποιον τέλος, ὅστις σὲ σέβεται καὶ ὅστις διὰ τὴν εὐτυχίαν σου θὰ ἐθυσίαζε τὴν ζωήν του καὶ ἔχε ἐν ἐμοὶ τὴν αὐτὴν ἐμπιστοσύνην, ἣν θὰ εἶχες καὶ εἰς τὸν φίλον τοῦτον ἢ ἀδελφὸν περὶ τοῦ ὁποίου σοὶ ὁμιλῶ.

Ἡ Ἰωάννα μὴ δύναμένη νὰ ἐννοήσῃ ποῦ ὁ Ραοὺλ ἔμελλε νὰ καταλήξῃ ἀπεκρίνατο·

— Μένετε ἥσυχος, κύριε, διότι τὴν αὐτὴν αἰσθάνομαι ἀπέναντι ὑμῶν ἐμπιστοσύνην, οἵαν ἀδελφὸς πρὸς ἀδελφὸν δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ.

— Εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλὴν ταύτην λέξιν..., ἀνέκραξεν ὁ Ραοὺλ·

αὐτὴ μοὶ δίδει νῦν τὸ θάρρος νὰ ἐξακολουθήσω. Θὰ μὲ ἀποκριθῇς λοιπὸν, ἀδελφή μου, μεθ' ὅλης τῆς εἰλικρινείας ;....

— Μάλιστα.

— Εἰς ὅ,τι δύναμαι νὰ σὲ ἐρωτήσω ;

— Μάλιστα.

— Θὰ μὲ ἀφήσῃς νὰ εἰσδύσω ἐν τῇ καρδίᾳ σου καὶ νὰ σοὶ προσφέρω ἐν ταὐτῷ τὴν ἰδικήν μου χωρὶς νὰ μὲ περιφρονήσῃς, ἀκούουσά με νὰ ἐκφράσω ἐλπίδας καὶ εὐχὰς, ἃς θὰ ἐκλάβῃς ἴσως ὡς τελευταῖα ὄνειρα πυρετοῦ κακῶς θεραπευθέντος ;

— Ἡσύχει, ἀπεκρίνατο χαλεπῶς ἡ Ἰωάννα· τὰ χείλη μου ἀπέμαθον πλέον νὰ ὑπομειδιῶσι.

— Μοὶ εἶχες εἰπεῖ, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ἐξηκολούθησεν ὁ ἱππότης, ὅτι εἶσθε πτωχαὶ, ναί ;

— Μάλιστα, κύριε· τὸ εἶπον· ὑπέλαβεν ἡ νέα.

— Καὶ ὅτι προσέτι ἐβιάσθη ἡ μήτηρ σου χάριν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων ν' ἀπολλοτριωθῇ τῆς ἰδιοκτησίας ταύτης, καὶ ὅτι οὐδὲν πλέον ἐκ τῶν ἐνταῦθα σᾶς ἀνήκει ;

Ἡ Ἰωάννα ἐδήλωσε διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς, ὅτι ὁ Ραοὺλ δὲν ἠπατᾶτο.

Ὁ νέος ἐξηκολούθησεν·

— Ὥστε λοιπὸν, τώρα ὅπως ἀπωρφανίσθης πιθανὸν ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν νὰ σὲ ἐκδιώξῃ ἐντεῦθεν ἀπηνὴς δανειστής ;

— Μάλιστα ἀπεκρίνατο ἡ Ἰωάννα.

— Ἔχεις ἄσυλόν τι ;

— Ὄχι.

— Συγγενεῖς ;

— Κανένα.

— Φίλους ;

— Ἐπίσης.

— Ὥστε εἶσαι λοιπὸν ἐγκαταλελειμμένη ;....

— Μάλιστα, ἐγκαταλελειμμένη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ φοβοῦμαι πολὺ μὴ ἐγκαταλειφθῶ καὶ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ !

— Τί θὰ κάμῃς λοιπόν ;

— Ἀγνοῶ.

— Ὁποῖον δὲ μέλλον παρουσιάζεται ἀπέναντί σου;

— Δὲν θέλω κἂν νὰ σκεφθῶ περὶ τούτου.

Μετὰ στιγμιαῖον δισταγμὸν ὁ Ραοὺλ ἐπανέλαβεν·

— Θὰ ἐνθυμεῖσαι βεβαίως ὅταν, μαθὼν προχθὲς παρὰ σοῦ ὅτι εὑρισκόμην πλησίον τλιπαθοῦς οἰκογενείας, ἐνόμισα ὅτι ἠδυνάμην κάπως νὰ σᾶς συνδράμω καὶ σὺ ἀπέρριψας λίαν ὑπερηφάνως τὴν πρότασίν μου. Μοὶ ἔδωκας τότε νὰ ἐννοήσω ὅτι ὄχι μόνον δὲν ἐδικαιούμην τὸ παράπαν τοιούτου εἴδους προτάσεις νὰ σοὶ κάμω, ἀλλ' οὐδὲ γρὺ περὶ προσφορᾶς πλέον νὰ εἴπω. Κατόπιν τῆς ῥητῆς ἐκείνης ἀποποιήσεώς σου δὲν ἐσκέφθην κἂν ὅτι ἠδυνάμην νὰ ἐπιμείνω.

— Εἶχες δίκαιον, εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

— Σήμερον ὅμως δὲν ἐπαναλαμβάνω πλέον τὰς προσφοράς μου.

— Καὶ σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ, ἐψιθύρισεν ἡ νεᾶνις.

— Μίαν μόνην ἐρώτησιν μέλλω νὰ σοὶ ἀπευθύνω, ἐκ δὲ τῆς ἀπαντήσεώς σου ἐξήρτηται ἡ ἡσυχία μου..... ἡ εὐδαιμονία μου.

— Ὁμίλει! ὁμίλει! ἀνέκραξε ζωηρῶς ἡ Ἰωάννα.

— Ἰωάννα, ὑπέλαβεν ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ μετὰ φωνῆς σοβαρᾶς καὶ συγκεκινημένης ἐν ταὐτῷ, εἶναι ἡ καρδία σου ἐλευθέρα;

Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἐρώτησιν ἡ Ἰωάννα ἠρυθρίασε μεθ' ὅλην τὴν ὠχρότητά της, τὸ δὲ πρόσωπον καὶ ὁ τράχηλός της ἐγένοντο καταπόρφυροι.

— Τί ἐρωτᾷ!.... ἐψέλλισεν ἡ νεᾶνις.

— Σὲ ἐκπλήττει καὶ σὲ ἐνοχλεῖ τοῦτο, ὑπεκρούσατο αὐτὴν μετὰ σπουδῆς ὁ Ραοὺλ, καὶ ὅμως πιστεύω ὅτι μετ' ὀλίγον οὔτε κάταπληκτικὸν θὰ σοὶ φανῇ, ἀλλ' οὔτε καὶ ὑβριστικόν. Δι' ὀλίγων λέξεων θὰ δικαιωθῶ ἀπέναντί σου, καὶ τὰς λέξεις ταύτας, Ἰωάννα, τὰς ἡδείας καὶ ἱερὰς ταύτας λέξεις, ἐπιθυμῶ νὰ ἀπαγγείλω γονυπετής. Ἄκουσον λοιπὸν, Ἰωάννα, σὲ ἀγαπῶ!

— Μὲ ἀγαπᾶς; ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις, μετ' αἰφνιδίου παραφορᾶς καὶ ἐκπλήξεως.

— Μάλιστα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ραοὺλ, σὲ ἀγαπῶ, καὶ παραδόξως μάλιστα σὲ ἠγάπων ἤδη πρὶν ἢ σὲ ἴδω.

Τὸ ἔκπληκτον βλέμμα τῆς Ἰωάννας ἐξήγει εὐκρινῶς τὴν ἐντελῆ αὐτῆς ἀκαταληψίαν.

Λοιπὸν ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἐξηγήθη καλλίτερον.

— Ἀπὸ τῆς στιγμῆς (εἶπε) καθ' ἣν τὸ πρὸ τῶν τεταραγμένων ὀφθαλμῶν μου εὑρισκόμενον περιπέτασμα ἐξεικόνιζεν ἀπέναντί μου τὴν ἀξιέραστον μορφὴν τῆς νέας ἐκείνης βασιλίσσης, τῆς ὁποίας εἶσαι τὸ ἔμψυχον ἀπείκασμα, ἡ περιπαθὴς ἐκείνη, λέγω, μορφή, ἣν ἐζελάμβανον ὡς ἀγαθοεργὸν ὀπτασίαν κατέλαβε τὴν καρδίαν μου. Ὅταν δὲ σὺ ἐπεφάνης τὸ πρῶτον ἐνώπιόν μου, ἡ καρδία μου αὐτὴ προσεκολλήθη εἰς σὲ καὶ ἔκτοτε ἄρχεις αὐτῆς! Ὁ ἔρως μου ηὔξησεν ἔκτε τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης ἣν μοὶ ἐνέπνευσας. Σήμερον σὲ ἀγαπῶ περιπαθέστατα! Ἡ παρουσία σου τοσοῦτον ἀναγκαία μοὶ καθίσταται ὥσπερ ὁ ἀὴρ καὶ ὁ ἥλιος, καὶ ἐὰν ἤδη θελήσῃς ν' ἀποστῇς ἀπ' ἐμοῦ, σὲ βεβαιῶ τῇ ἀληθείᾳ, ὅτι ἥκιστα σκληρὸν θὰ ἦτο νὰ μὲ ἐγκαταλείπῃς ἐνταῦθα ν' ἀποθάνω ἢ ἀποδίδουσά μοι πρὸς στιγμὴν τὴν ζωὴν νὰ μοῦ ἀφαιρέσῃς αὐτὴν κατόπιν!

Ὁ Ραοὺλ διεκόπη,

— Θεέ μου! ἐψέλλισεν ἡ νεᾶνις, εἰς τοιαύτην στιγμὴν νὰ ἐκφράζηται οὕτως!

— Ὦ! ἐπανέλαβε ζωηρῶς ὁ Ραοὺλ, ἡ στιγμὴ αὕτη εἶναι λίαν κατάλληλος, διότι εὑρίσκεσαι εἰς κρισίμους περιστάσεις. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν τὸ πᾶν ἀπόλλυται ἐνώπιόν σου ὀρείλω νὰ ὀρέξω πρὸς σὲ τὴν χεῖρά μου καὶ νὰ σοὶ εἴπω· *Στηρίχθητι ἐπ' ἐμοῦ....*, *ὅστις θὰ σὲ ὑποστηρίζω πάντοτε*! Ἰωάννα, δὲν ἔχεις πλέον οἰκογένειαν, καὶ ἐπιθυμῶ διὰ τοῦ ἔρωτός μου ν' ἀντικαταστήσω τὸ φίλτρον μιᾶς οἰκογενείας. Εἶσαι πτωχὴ καὶ θέλω νὰ σὲ κάμω πλουσίαν! Ἔχω μεγάλην περιουσίαν, ἔντιμον ὄνομα καὶ ἀπεριόριστον ἔρωτα! Ἰωάννα, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τοῦ ἐπιβλέποντος ἐφ' ἡμᾶς, ἐνώπιον τῆς μητρός σου, ἧς ἡ σκιὰ μᾶς ἀκούει καὶ θὰ μᾶς εὐλογῇ, ζητῶ, ἐὰν θέλῃς, νὰ γείνῃς σύζυγός μου.

Ἡ Ἰωάννα ἐσίγει, διότι δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκριθῇ.

Τοσοῦτον μεγάλη καὶ ἀπροσδόκητος εὐδαιμονία καταλαμβάνουσα αἴφνης τὴν καρδίαν της ἐν ᾗ ἡ λύπη ὑπερεχείλιζεν ἤδη εἶχεν ἐπιφέρει εἰς ὅλον της τὸ σῶμα σφοδρὸν κλονισμὸν ὅμοιον μὲ κεραυνοβόλον σπινθῆρα βολταϊκῆς στήλης.

Ὁ Ραοὺλ προσεποιήθη ὅτι παρεγνώρισε τὰ ἀληθῆ συμπτώματα

τῆς λαίλαπος ἣν ἔμελλε νὰ διεγείρῃ ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Ἰωάννας.

— Ὦ! ἐψιθύριτε μετὰ πικρίας ὦ! δὲν μοὶ ἀποκρίνεσαι λοιπόν;

Ἡ Ἰωάννα ἔφερε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ἔνευσε, διότι δὲν εἶχε δύναμιν νὰ ὁμιλήσῃ.

— Εἶναι ἄρνησις τοῦτο ἆρά γε; ἐξηκολούθησεν ὁ νέος. Ὦ! ἐὰν ἦναι ἄρνησις, ἐννοῶ κάλλιστα ὅτι μέλλω ν' ἀποθάνω!

Εἰς τὴν ἀπέλπιδα ταύτην ἔκφρασιν τοῦ Ραοὺλ ἡ νεᾶνις ἀνέκτησέ πως δύναμιν.

— Δὲν ἐννόησας λοιπὸν, ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς διαφυγούσης τῆς καρδίας της· δὲν ἠννόησας ὅτι καὶ ἐγὼ σὲ ἀντηγάπων;

Ὁ Ραοὺλ προσεδόκα ν' ἀκούσῃ τὴν λέξιν ταύτην. Καὶ ὅμως ἡ παραφορά του ὑπῆρξε τοσοῦτον ζωηρὰ, ὡς εἰ οἱ λόγοι τῆς Ἰωάννας ἐπήνεγκαν αὐτῷ ἀπρόοπτόν τινα ἀποκάλυψιν. Εἶτα μετὰ τὴν παραφοράν του ταύτην ἐπέρασεν εἰς τὸν παράμεσον δάκτυλον τῆς νέας χρυσοῦν δακτυλίδιον ὅπερ ἐφόρει εἰς τὸν μικρὸν δάκτυλόν του καὶ εἶπεν·

— Ἀπὸ τῆς ὥρας ταύτης, Ἰωάννα, ἐνώπιον τῆς μητρός σου καὶ τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ εἶσαι μνηστή μου!

Κεφάλαιον ΙΗ'.

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.

Καθ' ἣν στιγμὴν συνέβαινεν ἐν τῷ χαμηλῷ δωματίῳ ἡ σκηνὴ εἰς ἣν ἐπαρουσιάσαμεν ἄρτι τοὺς ἀναγνώστάς μας ἱππεύς τις ὅστις καλπάζων διέβαινε τὴν ἐκ Παρισίων εἰς Ἅγιον Γερμανὸν ἄγουσαν ἐπέσχεν ἔμπροσθεν τοῦ Μικροῦ Πύργου τὸν κάθυγρον καὶ πλήρη ἀφροῦ ἵππον του. Ὁ ἱππεὺς οὗτος ἀφίππευσεν ἀμέσως καὶ δέσας τὸν ἵππον του ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ εἴς τινα κρίκον τοῦ τοίχου ἔκρουσεν ἐπανειλημμένως τὸ ἠχηρὸν ῥόπτρον τῆς θύρας.

Ὁ Ραοὺλ ἀφοῦ εἶπε τῇ Ἰωάννᾳ· « ἐνώπιον τῆς μητρός σου καὶ τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ εἶσαι μνηστή μου » ἤρχετο κατὰ πρώτην ἤδη φορὰν νὰ ἀσπασθῇ αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον.

Ἡ νεᾶνις ἐσκίρτησε περιδεῶς εἰς τὸν κρότον τοῦ ῥόπτρου καὶ πάλλουσα σύσσωμος ἔσπευσε νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

Ὁ νέπλυς ἦτο ὁ Ἰάκωβος.

— Ζῇ ἀκόμη ; ἠρώτησεν εὐθὺς ὁ ἀγαθὸς νέος μετ' ἄκρας ἀγωνίας.

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο ἡ Ἰωάννα ζῇ, καὶ δόξᾳ τῷ Θεῷ ἐσώθη μάλιστα.

Ὁ Ἰάκωβος θὰ περιεπτύσσετο προθυμότατα τὴν νέαν ταύτην ἥτις τῷ ἀνήγγελε τὴν χαρμόσυνον ταύτην εἴδησιν, ἀλλὰ δὲν ἀπετόλμησε νὰ τὸ πράξῃ· ἄλλως τε τὸ μᾶλλον κατεπεῖγον δι' αὐτὸν ἦτο νὰ σπεύσῃ πρὸς τὸν κύριόν του.

Δι' ἑνὸς ἅλματος εἰσῆλθεν ἀπὸ τῆς παρόδου εἰς τὸν προθάλαμον τοῦ χαμηλοῦ δωματίου καὶ δι' ἑτέρου ἔρθασεν εἰς τὴν κλίνην τοῦ Ραοὺλ.

Ὁ ἱππότης ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα ἣν ἐκάλυψε μὲ δάκρυα χαρᾶς ψελλίζων·

— Τῶξευρα ἐγὼ ὅτι θὰ σᾶς εὕρισκον ζῶντα....

— Εἰς τὴν τιμήν μου, διενοήθη ὁ Ραοὺλ, ὀλίγοι ὑπηρέται εὑρίσκονται ὡς τοῦτον. Ἐνῶ θὰ μὲ ἐκλειρονόμει, δὲν ἤθελεν ἐν τούτοις ποσῶς ν' ἀποθάνω. Πραγματικῶς δύναμαι νὰ πιστεύσω τώρα ὅτι ὑπάρχουσιν ἀκόμη ἀγαθοὶ ἄνθρωποι. Εἶτα προσέθετο δυνατώτερον·

— Ναὶ, Ἰάκωβέ μοι μ' ἐπανεῦρες ζῶντα !

— Δόξᾳ τῷ Θεῷ ! ἀνέκραξεν ὁ ὑπηρέτης.

— Βέβαια., ἀλλὰ χάρις καὶ εἰς τὴν δεσποσύνην, ἐξηκολούθησεν ὁ Ραοὺλ δεικνύων τὴν Ἰωάνναν.

Ὁ Ἰάκωβος ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος καὶ ἐκάλυψεν αὐτὴν φιλημάτων ὥσπερ πρὸ μικροῦ τὴν τοῦ κυρίου του.

Ὁ ἱππότης ἐξηκολούθησε μειδιῶν·

— Μόλον ὅτι εἶμαι λίαν εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐσὲ, Ἰάκωβέ μου, οὐχ ἧττον μετ' ὀλίγας ἡμέρας δὲν θὰ εἶσαι πλέον κοντά μου.....

Ἡ ὄψις τοῦ ὑπηρέτου ἠλλοιώθη.

— Μὲ διώχνετε ; ἠρώτησε περιλύπως.

— Ὄχι, ἀλλὰ σὲ προσφέρω εἰς ἄλλον κύριον.

— Εἰς ἄλλον ; ἐπανέλαβεν ὁ ὑπηρέτης.

— Μάλιστα, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ὑπακούῃς ὅπως καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος...

Ὁ ὑπηρέτης ἐβασανίζετο νὰ ἐννοήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο.

— Ἐννοῶ τὴν δεσποσύνην Ἰωάνναν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ραοὺλ, ἥτις ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἦναι σύζυγός μου καὶ εἰς ἣν, ὡς βλέπεις, θὰ ὑπακούωμεν καὶ οἱ δύο.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος ὑπομειδιῶν, ἔτσι ναί, ἡ καλὴ ἡ ὥρα! Ζήτω ἡ κυρία δὲ Τραμπλέϊγ!

Ἡ Ἰωάννα μετὰ τῆς ὀξυνοίας ἐκείνης μεθ' ἧς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰσὶ δαψιλῶς προικισμέναι αἱ γυναῖκες ἠνόησεν, ὅτι ὁ Ραοὺλ ἐπεθύμει νὰ ἔλθῃ εἰς ἀπόρρητον μετὰ τοῦ ὑπηρέτου του συνέντευξιν. Κατὰ συνέπειαν ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου μετὰ περισκέψεως ἐγκαταλιποῦσα τὸν Ἰάκωβον μετὰ τοῦ ἱππότου μόνους.

— Λοιπόν, ἠρώτησεν ζωηρῶς ὁ τελευταῖος ἅμα ὡς ἡ Ἰωάννα ἔκλεισε τὴν θύραν ἐξελθοῦσα· ἐξεπλήρωσας τὴν ἀποστολήν σου;

— Μάλιστα, κύριε ἱππότα.

— Ἐπιτυχῶς;

— Ὡς ἐλπίζω.

— Ὥστε ἐπέτυχες ἐκείνου ὅπερ ἐπερίμενα ἐκ τῶν διαβημάτων σου;

— Φέρω τὰς ἀπαντήσεις τοῦ ἐκλαμπροτάτου ἀντιβασιλέως καὶ τοῦ μαρκίωνος δὲ Θιάϊζ.

— Δὸς μοί τας λοιπὸν χωρὶς ἄλλο.

Ὁ ὑπηρέτης ἔσυρεν ἐκ τῆς δερματίνης ζώνης του ἣν ἔφερε περὶ τὴν ὀσφὺν δύο ἐπιστολὰς μετρίου μεγέθους καὶ ἐνεχείρισεν αὐτὰς τῷ κυρίῳ του.

Ὁ Ραοὺλ ἔλαβεν αὐτὰς καὶ τὰς ἀπεσφράγισε διαδοχικῶς.

Ἡ πρώτη περιεῖχε τὰς λατινικὰς ταύτας λέξεις· « Legi. — Bene. » Ὑπογραφὴν δ' ἔφερε τὸ λακωνικὸν τοῦτο γραμμάτιον Φ. Ο. Καὶ αἱ μὲν λατινικαὶ λέξεις ἐσήμαινον· *Ἀνέγνων.* — *Ἔχει καλῶς.* Τὰ δ' ἀρχικὰ γράμματα, *Φίλιππος ἐξ Ὀρλεάνης.*

Τί σοὶ εἶπεν ὁ ἀντιβασιλεύς; ἠρώτησεν ὁ Ραοὺλ.

— Μοὶ ἀπηύθυνε πολλὰς περὶ ὑμῶν ἐρωτήσεις καὶ σφόδρα συνεκινήθη ἐπὶ τῷ δυστυχήματι ὅπερ σᾶς ἐπῆλθεν.

— Καὶ ἔφθασας μέχρις αὐτοῦ ἀκόπως;

— Μάλιστα. Κατὰ τὰς διαταγάς σας ἀπετάθην εἰς τὸν θαλαμηπόλον Μάξιμον, καὶ ὅλαι αἱ θύραι τῶν Ἀνακτόρων ἠνεῴχθησαν ἀπέναντι τοῦ δακτυλιδίου ὅπερ μοὶ ἐδώκατε.

Ὁ Ραοὺλ ἀπεσφράγισε καὶ τὴν δευτέραν. Αὕτη ἦτο ἐκφραστικωτέρα τῆς πρώτης. Ἰδοὺ δὲ τί διελάμβανεν·

Ἀγαπητέ μοι ἱππότα,

Ἔλαβον τὰ διαβολικὰ ἔγγραφα ἅτινα μοὶ ἐπέμψατε καὶ ηὐχαριστήθην τὰ μάλα ἐκ τοῦ περιεχομένου των· ἠγανάκτησα μόνον κατὰ τοῦ κομιστοῦ των τὸν ὁποῖον ἐξελέξατε καὶ ὅστις εἶναι κόστιμος διὰ τὴν ἄκραν αὐτοῦ ἐχεμυθίαν. Ἀδύνατον, φίλε μου, νὰ λάβω ἔνα κἄν λόγον ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ὑπέθετον ὅτι σοβαρὰ αἰτία σᾶς ἠμπόδισε νὰ ἔλθητε ὁ ἴδιος καὶ ἐν τῇ περιεργείᾳ μου νὰ μάθω τὴν αἰτίαν ταύτην, πᾶν μέσον μετῆλθον ὅπως ἀρυσθῶ πληροφορίας παρὰ τοῦ μυστηριώδους ἀπεσταλμένου σας· ἀλλ' ἂν δύνασθε σεῖς νὰ ἐπιτύχητε καμμίαν λέξιν ἀπὸ τὸ στόμα ἑνὸς ἀγάλματος ἠδυνήθην καὶ ἐγὼ νὰ ἐπιτύχω παρ' αὐτοῦ. Ἐτάκην ἐκ τῶν ἀποπειρῶν μου. Ἐν τούτοις ὁπουδήποτε καὶ ἂν ἦσθε, εὔχομαι νὰ ὑπομειδιάσῃ ὑμῖν ἡ τύχη.

Μεγάλως θὰ μὲ ὑποχρεώσητε ἐὰν μοὶ πέμψητε ἑκατὸν χιλιάδας σκούδων (1) ὧν ἔχω ἀπόλυτον ἀνάγκην. Βασίζομαι καθ' ὅλα εἰς ὑμᾶς.

Πρὸς ἀντίσωσιν, κύριε ἱππότα, κατατάξετέ με, σᾶς παρακαλῶ, εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν πλέον ἀφωσιωμένων φίλων σας.

Μαρχίων δὲ Θ.....

Ὁ Ραοὺλ ἔσχισεν ἀμφοτέρας τὰς ἐπιστολὰς ταύτας εἰς μυρία μικρότατα τεμάχια, ἅτινα διεσκόρπισε πέριξ τῆς κλίνης του.

(1) Ἀρχαῖον γαλλικὸν νόμισμα ἴσον μὲ 3 φράγκα. Σ. Μ.

Κεφάλαιον ΙΘ΄.

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ.

— Ἰάκωβε, εἶπεν ἀκολούθως, ὕπαγε εἰς τὴν δεσποσύνην Ἰωάνναν καὶ ζήτησον ἐκ μέρους μου μελανοδοχεῖον, γραφίδα καὶ χάρτην.

Ὁ ὑπηρέτης ὑπήκουσε πάραυτα καὶ ἐπανῆλθε μετὰ μικρὸν κομίζων τὰ πράγματα ἅτινα ἐζήτησεν ὁ κύριός του.

— Θὰ γράψῃς καθ' ὑπαγόρευσίν μου, ἐπανέλαβεν ὁ ἱππότης.

Ὁ Ἰάκωβος ἔξυε τὸ οὖς μετ' ἀμηχανίας.

— Τὸ γράψιμόμου ὁμοιάζει, εἶπεν, ὡσὰν μικὰ μυῖγα ποῦ πέσει μέσα 'ς τὸ μελάνι καὶ περπατᾷ κατόπιν ἐπάνω 'ς τὸ χαρτί.

— Ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρει τοῦτο, ἀνταπήντησεν ὁ Ραούλ· ἀρκεῖ ν' ἀναγινώσκωνται κἄπως. Ἄλλως τε εἶναι λίαν σύντομον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ σοὶ ὑπαγορεύσω.

Ὁ Ἰάκωβος ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του.

— Εἶσ' ἕτοιμος ; ἠρώτησεν ὁ Ραούλ.

— Μάλιστα ἀπεκρίνατο ὁ ὑπηρέτης.

Ὁ Ραοὺλ ὑπηγόρευσεν·

« Ἀποστείλατε ὅσον τάχιον εἰς τὸ ἐν Παρισίοις ξενοδοχεῖον τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Δομηνίκου τὸ ποσὸν 100,000 χρυσῶν σκούδων, διευθύνοντες τὸ περιλαμβάνον αὐτὰ κιβώτιον εἰς τὰ Ἀνάκτορα. »

— Αὐτὸ μόνον, εἶπεν ὁ Ραούλ.

— Δὲν θέλει ὑπογραφήν ; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος.

— Εἶναι περιτόν.... Σοὶ ἔδωκεν ὀπίσω ὁ Ἀντιβασιλεὺς τὸ δακτύλιον, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσήχθης παρ' αὐτῷ ;

— Μάλιστα, ἰδού.

— Λάβε ἐκ τοῦ ὀστρακοδερματίνου κιβωτίου ἐπίμηκες τεμάχιον σημαντῆρος ἐρυθροῦ, καὶ ἄναψον ἓν τῶν κηροπηγίων ἅτινα εὑρίσκονται ἐπί τῆς ἑστίας.

— Ἰδού.

— Τώρα ἐπίθεσον ἐπὶ τοῦ σημαντῆρος τούτου τὴν πέτραν τοῦ δακτυλιδίου κάτωθεν τῆς ἐπιστολῆς εἰς τὴν θέσιν τῆς ὑπογραφῆς.

Ὁ Ἰάκωβος ἠκολούθησεν αὐτολεξεὶ τὰς ὁδηγίας τοῦ Ραούλ.

— Δίπλωσε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἐξηκολούθησεν ὁ τελευταῖος, καὶ ἐπίγραψον αὐτὴν ὡς ἑξῆς·

Πρὸς τὸν Κύριον Γεώργιον Βίλσωνα φύλακα τῶν ἐρειπίων τοῦ Μιγάρου Λαβὼμ πλησίον τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ εἰς Λαίην.

Ὁ Ραοὺλ ἐξετάσας τὴν ἐπιγραφὴν ἐσφράγισε κατόπιν τὴν ἐπιστολὴν διὰ σφραγίδος ἄνευ ἐκτυπώματος, καὶ προσέθηκεν·

— Πῶς ἦλθες ἐκ Παρισίων;

— Ἔφιππος.

— Καὶ ποῦ εἶναι ὁ ἵππος σου;

— Τὸν ἔχω δεμένον εἰς τὴν θύραν.

— Λάβε αὐτὸν πάλιν καὶ πορεύσου δρομαίως εἰς Ἅγιον Γερμανόν, νὰ δώσῃς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

— Καὶ ἀκολούθως;

— Ἀκολούθως, ἐπίστρεψον ἐνταῦθα, διότι σὲ χρειάζομαι.

Ὁ ὑπηρέτης ἐξῆλθεν, ἡ δὲ Ἰωάννα ἥτις ἀνέμενε τὸ τέλος τῆς ἐντεύξεως, εἰσῆλθεν ἀμέσως εἰς τὸ χαμηλὸν δωμάτιον.

— Προσφιλής μοι Ἰωάννα, τῇ εἶπεν ὁ Ραούλ· ὁμιλήσωμεν ὀλίγον περὶ τοῦ μέλλοντος.... Μοὶ ἐπιτρέπεις νὰ σοὶ καθυποβάλλω τὰ σχέδιά μου;...

— Γινώσκεις καλῶς, ἀπεκρίνατο αὕτη, ὅτι αἱ θελήσεις καὶ ἐπιθυμίαι σου εἰσὶν ἐν ταὐτῷ καὶ ἰδικαί μου....

— Δὲν ἐννοῶ τοῦτο, ὑπέλαβεν ὁ ἱππότης· ἀλλ' ἐπιθυμῶ μόνον νὰ σὲ συμβουλεύωμαι καθ' ὅλα, καὶ εὔχομαι ὅπως αἱ ἀποκρίσεις σου ὦσι πάντοτε ἡ ἀληθὴς ἔκφρασις τῶν ἰδεῶν σου.

— Θὰ πράξω κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου· ὑπετονθόρισεν ἡ νεᾶνις.

— Λοιπόν, εἰπέ μοι, Ἰωάννα, κατὰ πρῶτον θέλεις νὰ ἔχῃς τὴν οἰκίαν ταύτην;...

— Ἄκουσόν με Ραούλ·

Διῆλθον ἐν αὐτῇ τὰς μόνας εὐτυχεῖς ἡμέρας τοῦ βίου μου, τὰς ἡμέρας τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας.... ἐν αὐτῇ ἡλικιώθην καί... ἐν αὐτῇ ἀπέθανεν ἡ μήτηρ μου!....

— Τέλος πάντων, τὴν θέλεις δὲν εἶν' ἔτσι;

— Μάλιστα.

— Θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃς λοιπόν, ὅπως σοὶ προσφέρω ταύτην ὡς γα-

μήλιον δῶρον, ἀφοῦ ἀποπληρώσω τὸν δανειστήν, εἰς ὃν ἀνήκει ἤδη ;

— Παραδέχομαι εὐχαρίστως.

— Τώρα εἰπέ μοι, πότε ἐπιθυμεῖς νὰ προσδιορίσωμεν τὴν σύζευξίν μας ;

Ἡ Ἰωάννα ἠρυθρίασε λίαν· ἔκυψε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀπεκρίνατο μετὰ φωνῆς μόλις εὐλήπτου, τὰς ἀκολούθους λέξεις, ἃς ὁ Ραοὺλ ὑπενόησε μᾶλλον ἢ ἤκουσεν.

— Ἐπιθυμῶ νὰ γείνῃ ἀμέσως...

Ὁ ἱππότης ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Ἰωάννας καὶ ἔφερεν αὐτὴν αὖθις ἐπὶ τῶν χειλέων του, τοῦθ' ὅπερ ἐπηύξησε τὸ ἐρύθρημα καὶ τὴν ἀμηχανίαν της.

— Ἐνταῦθα δὲν δυνάμεθα νὰ συζευχθῶμεν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ραούλ. Παραδέχεσαι, ἀγαπητή μου, ὅπως ἡ σύζευξίς μας τελεσθῇ εἰς Παρισίους ;

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο ἡ Ἰωάννα.

— Ἀφ' ἑτέρου, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ, δὲν ἐπιθυμῶ ποσῶς νὰ σ' ἀφήσω μόνην ἐνταῦθα μέχρι τοῦ ἀπαιτουμένου διαστήματος τῆς συμπληρώσεως τῶν νενομισμένων. Συγκατατίθεσαι λοιπὸν νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς ;

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο τὸ δεύτερον ἡ νέα.

— Περιττὸν νὰ σοὶ ἐπαναλάβω ὅτι δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς ἀπ' ἐμοῦ τὸ παραμικρόν, διότι θὰ σὲ σεβασθῶ ὡς ἀδελφήν μου μέχρις οὗ ὁ Θεὸς εὐλογήσῃ τὴν ἕνωσίν μας δι' ἑνὸς τῶν λειτουργῶν του.

— Ραοὺλ, ὑπετονθόρισεν ἡ νέα, σὲ ἐμπιστεύομαι ὡς νὰ ἦσο ἀδελφός μου.

— Ἅμα λοιπὸν ὡς ἡ ὑγεία μου μοὶ τὸ ἐπιτρέψῃ, καὶ θαρρῶ ὅτι δὲν θὰ βραδύνῃ τοῦτο, διότι οὐδὲν θεραπεύει καλλίτερον ἢ ἡ εὐδαιμονία, θὰ ἀναχωρήσωμεν. Σὲ παρακαλῶ δὲ νὰ μὴ μὲ ἀφίνῃς πολὺ μόνον μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, διότι διὰ τῆς προσφιλεστάτης μοι παρουσίας σου ἀνακτῶμαι τὴν ζωήν.

Ἡ συνδιάλεξις ἐξηκολούθησε μεταξὺ τῶν δύο νέων, ἀλλ' ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἦτο σεμνοπρεπὴς καὶ ἡδεία ἐρωτικὴ συνομιλία, ἣν περιττὸν θεωροῦμεν νὰ παραθέσωμεν ἐντεῦθα.

Μετὰ δέκα ἡμέρας ἀπὸ τῶν γεγονότων ἅτινα πληροῦσι τὰ πρῶτα κεφάλαια τοῦ βιβλίου τούτου ὁ Ραοὺλ εὑρίσκετο ἐν ἀναρρώσει.

Ὁ Μικρὸς Πύργος ἔγεινε πάλιν ἰδιοκτησία τῆς Ἰωάννας.

Τέθριππος ταχυδρομικὴ ἅμαξα ἐστάθμευε πρὸ τῆς θύρας ἀναμένουσα τοὺς δύο νέους, ὁ δὲ Ἰάκωβος ἵστατο ἐπὶ τῆς οὐδοῦ αὐτῆς.

Ὁ Ραοὺλ ἐξῆλθε μετὰ τῆς μνηστῆς του, ἥτινι προσήνεγκε τὴν χεῖρα ὅπως ἐπιβῇ τῆς ἁμάξης. Ὁ Ἰάκωβος ἐκαθέσθη ἐπὶ τοῦ δίφρου, ὁ ἁμαξηλάτης ἐμαστίγωσε τοὺς ἵππους καὶ ἡ ἅμαξα τοῦ ἱππότου ἤλαυνεν ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ λιθστρώτου.

Κεφάλαιον Κ'.

ΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ.

Ἐνῷ ἡ ἅμαξα τοῦ Ραοὺλ ἔβαινεν ἀστραπηδὸν διὰ μέσου τῶν πεδιάδων τῆς Βουζιβάλλης, τοῦ Ρυὲλ καὶ Νεϊλλύ, ἡ Ἰωάννα εἴπέρ ποτε θελκτικωτέρα μὲ τὴν πένθιμον αὐτῆς ἐνδυμασίαν ἄφινεν ἐντὸς τῶν χειρῶν τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς τὴν μικρὰν καὶ λευκὴν χεῖρά της καὶ ἀπερίγραπτον ἡδονὴν ἀπελάμβανεν ἐκ τῆς μετὰ τοῦ ἱππότου συνομιλίας.

Ὁ Ραοὺλ ἔρριπτεν ἐπ' αὐτῆς παρατεταμένα προσηνῆ βλέμματα καὶ ἐπεκράτησεν ἐπί τινας στιγμὰς συγκινητικωτάτη σιωπὴ μεταξὺ τῶν δύο νέων.

Ὁ ἱππότης ἔλυσε τὴν σιωπὴν ταύτην εἰπὼν τῇ συντρόφῳ του ἥτις ἤκουεν αὐτὸν μετ' ἄκρας προσοχῆς.

— Εἰπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, προσφιλεστάτη μου βασίλισσα, εἶσα δεισιδαίμων ;

Σημειωτέον ἐν παρόδῳ ὅτι ὁ Ραοὺλ ἐκάλει συχνότατα τὴν Ἰωάνναν *βασίλισσαν* του ἕνεκα τῆς ἐξαισίου αὐτῆς ὁμοιότητος πρὸς τὴν βασίλισσαν τοῦ Σαβᾶ.

— Νομίζω, ὄχι ἀπεκρίνατο ἡ Ἰωάννα εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ μνηστῆρός της. Πλὴν ἐξηγήσου μοι καλλίτερον, φίλε μου, καὶ θὰ σοὶ ἀποκριθῶ θετικώτερον.

— Ἰδοὺ νὰ σὲ εἰπῶ ὅλην μου τὴν ἰδέαν. Πιστεύεις εἰς τοὺς οἰωνοὺς, εἰς τὸ προγνωστικόν ;

— Ὄχι, εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

— Ἄσχημα κάμνεις, ὑπετονθόρισεν ὁ ἱππότης.

— Λοιπὸν σὺ πιστεύεις, φίλε μου;

— Βέβαια, καὶ σταθερῶς μάλιστα, μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι ἡ πίστις ἡ ἰδική μου διαφέρει ὅλως τῆς τῶν χυδαίων.

— Κατὰ τί;

— Καθ' ὅσον ἡ τε χαρά μου καὶ ἡ πίστις μου γεννῶνται ἀφ' ὅ,τι ὑπερλυπεῖ καὶ πτοεῖ τοὺς μικρούς.

— Δὲν σὲ ἐννοῶ.

— Θὰ ἐξηγηθῶ καλλίτερα. Τὸ κατ' ἐμὲ πέποιθα ὅτι τὸ καλὸν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ διαδέχεται σχεδὸν ἀμετατρέπτως τὸ κακόν, ἡ δ' εὐτυχία ὅτι εἶναι θυγάτηρ τῆς ἀπελπισίας. Ὑπομειδιῶ λοιπὸν εἰς τοὺς ἀπαισίους οἰωνούς, καὶ καθ' ὅσον τὸ παρελθὸν εἶναι σκοτεινόν, τόσῳ περισσότερον πιστεύω εἰς τὸ μέλλον.

— Ἀλλόκοτος μοὶ φαίνεται ἡ πεποίθησίς σου, διέκοψε τὸν Ραοὺλ ἡ νεᾶνις.

— Ναί, καὶ ὅμως βασίζεται ἐπὶ τῆς πείρας καὶ μάλιστα ἐμοῦ, ἐξηκολούθησεν ὁ Ραοὺλ, ὅστις ὑπέφερα ἄπειρα. Θέλεις νὰ σοὶ ἀποδείξω, προσφιλεστάτη μοι βασίλισσα, ἐξ ὅσων εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς συνέβη, μέχρι τίνος σημείου εἶναι σταθερὰ ἡ πίστις μου;

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο ἡ Ἰωάννα, ἀπόδειξε μέ το ἐὰν θέλῃς... ἢ μᾶλλον ἐὰν δύνασαι, προσέθετο ὑπομειδιῶσα.

— Ἄκουσέ με λοιπόν.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ σὲ διαβεβαιώσω περὶ τῆς ἄκρας μου προσοχῆς;

— Ἐνθυμεῖσαι εἰς ποίαν κατάστασιν ἦλθον εἰς τὴν οἰκίαν σας;

— Βέβαια.

— Ἡ νὺξ ἦτο ζοφώδης, ἡ δὲ θύελλα ἐμυκᾶτο. Τὰ ἐξογκωμένα τοῦ Σηκοάνα ὕδατα εἶχον καταβροχθίσει τὸν δυστυχῆ ἁμαξηλάτην μου, καθ' ἣν στιγμὴν μὲ ἀπέσυραν σχεδὸν τεθνηκότα τῆς συντριφθείσης ἁμάξης μου.

— Δυστυχῶς πάντα ταῦτά εἰσιν ἀληθῆ.

— Τώρα, ἂ ἀπατῶμαι οἰκτρῶς, ἂ ἦσαν ταῦτα ἀπαίσιοι οἰωνοί. Ὁ

ἔρως μου ἔμελλε νὰ γεννηθῇ διὰ τοῦ θανάτου καὶ τῆς καταστροφῆς.

— Ραοὺλ, μὲ τρομάζεις! ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα, ἧς ἡ καρδία ἤρχιζε νὰ πάλλῃ.

— Τοὐναντίον θέλω νὰ σὲ καθησυχάσω, ἀπεκρίνατο ὁ Ἱππότης. Καὶ ἐξηκολούθησεν·

— Ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν πυρετώδους παραλήρου διατελῶν εἶδον τὸ πρῶτον τὴν εἰκόνα σου. Ὁ θάνατος ἐπτερύγιζεν ὕπερθεν τῆς κεφαλῆς μου καθ' ἣν στιγμὴν τὰ θελκτικὰ χαρακτηριστικά σου κατεκήλουν τὴν καρδίαν μου ἐγχαραχθέντα ἐν αὐτῇ διὰ παντός. Ὁ θάνατος εὑρίσκετο ἐν τῇ οἰκίᾳ σας, ὅταν ἐξέφυγε τῶν χειλέων μου τὸ μυστικὸν τοῦ ἔρωτός μου, ἡ δὲ ψαλμῳδία τῶν *Νεκρωσίμων* ἠντήχει εἰσέτι πέριξ τοῦ νεκρικοῦ φερέτρου τῆς μητρός σου, ὅτε σοὶ εἶπον ὅτι σὲ ἠγάπων....

— Φοβοῦμαι, Ραοὺλ! φοβοῦμαι! ἐπανέλαβεν ἐκ νέου ἡ νεᾶνις ὦ! διατί μοὶ ὑπενθυμίζεις ὅλα ταῦτα;

— Διὰ νὰ σὲ κάμω νὰ πιστεύσῃς, ὦ προσφιλής μοι βασίλισσα, ὅπως πιστεύω καὶ ἐγὼ, ὅτι ὁ ἀκτινοβόλος ἀστὴρ τῆς εὐδαιμονίας μας θ' ἀναλάμψῃ ζωηρότερον παρ' ὅσον ἀνέτειλεν ἀμυδρῶς ἐν μέσῳ λυπηρῶν συμβάντων!

— Τὸ πιστεύω ὅπως καὶ σὺ, φίλε μου, ἀλλ' οἱ λόγοι σου μὲ τρομάζουν.

— Διατί λοιπόν;

— Ἐλογιζόμην εὐτυχὴς Ραοὺλ, νὰ μάθω μόνον ὅτι μὲ ἠγάπας καὶ νὰ αἰσθανθῶ καὶ ἐγὼ ὅτι σὲ ἠγάπων. Οὐδέποτε ἐσκέφθην περὶ τοῦ δυσμοίρου τόπου, ἔνθα ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου ἔλεγες, ηὐξήνθη ὁ ἔρως μας, καὶ ἐπεθύμουν νὰ μὴ ἐσκεπτόμην ποτὲ περὶ τούτου.

— Θάρρει, φῶς μου, ἐπανέλαβεν ὁ Ραοὺλ μετὰ περιπαθεστάτου καὶ ἐπιεικοῦς τόνου. Ἐπανάπαυσε τὴν καρδίαν σου ἐπὶ τῆς ἰδικῆς μου καὶ συμμερίσου τὴν πεποίθησιν μου ἥτις οὐδέποτε μὲ ἠπάτησεν!

— Θὰ προσπαθήσω.... ὑπετραύλισεν ἡ νεᾶνις.

— Ἀλλὰ τὰ σοφίσματα τοῦ Ραοὺλ περιέβαλον αὐτὴν δίκην παγετώδους μανδύου. Ἡ καρδία της ἔπαλλε καὶ ἀνέκφραστος ἀγωνία τὴν ἔκαμε νὰ διακρίνῃ συγκεχυμένως τὸ μέλλον.

Κατὰ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ὁδοιπορίας διάστημα ἡ Ἰωάννα ὑπέφερεν ἐκ τῆς ἐντυπώσεως ταύτης ἣν ἐπὶ ματαίῳ ἐπειρᾶτο νὰ καταβάλῃ.

Ἐπὶ τέλους ἡ ἅμαξα ἔστη. Εἶχον ἤδη φθάσει εἰς τὰ πρωτόθυρα τῶν Παρισίων.

Ὁ Ἰάκωβος κατέβη ἐκ τῆς θέσεώς του καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ θυρίδιον.

— Ποῦ θὰ ὑπάγητε, κύριε ἱππότα: ἠρώτησεν.

— Εἰς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Μεσημβρινοῦ Τόξου ξενοδοχεῖον τοῦ *Βασιλέως Σολομῶντος* ἀπεκρίνατο ὁ Ραοὺλ.

Εἶτα ἅμα ὡς ἡ ἅμαξα ἐκίνησε τὸν δρόμον της προσέθηκε μετὰ μειδιάματος.

Δὲν εἶναι τοῦτο δὰ παράδοξος προσέγγισις, ἀγαπητή μου Ἰωάννα; Ἡ πρώτη οἰκία ἐν Παρισίοις ἐν ᾗ μέλλει νὰ ἀναπαυθῇ ἡ βασίλισσα Βαλκὶς εἶναι τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ βασιλέως Σολομῶντος!

— Πραγματικῶς, ἀπεκρίνατο ἡ νεᾶνις.

— Εἰπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ Ραοὺλ εἶναι βεβαία ἐὰν τὸ κύριον πρόσωπον τοῦ περιπετάσματος τοῦ χαμηλοῦ δωματίου δὲν ὑπῆρξέ ποτε τὸ ἀπεικόνισμά τινος τῶν προγόνων σου; Διότι τότε μόνον θὰ ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω τὴν ἐξαισίαν τούτων πρὸς αὐτὸ ὁμοιότητά σου.

— Εἰμὶ βεβαία περὶ τοῦ ἐναντίου, ἀνταπήντησεν ἡ Ἰωάννα· διότι ὅ τε τάπης ὁλόκληρος καὶ ἡ διασκευὴ αὕτη τοῦ Μικροῦ Πύργου προέρχονται ἐκ πατρικῆς κληρονομίας, τὰ δὲ χαρακτηριστικά μου ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ τῆς δυστυχοῦς μητρός μου...

— Τότε, ἐπανέλαβεν ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ τὸ πρᾶγμα συνέβη τυχαίως· ἀλλ' ἡ τύχη εἶναι μέγας κύριος, καὶ μόνον δι' ἓν πρᾶγμα ἐκπλήσσομαι, διὰ τὸ μέγα δηλ. πνεῦμα τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου τεχνίτου ὅστις ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ ἔργου του ἠδυνήθη νὰ προμαντεύσῃ τὸ οὐράνιον πρόσωπόν σου.

Ἡ Ἰωάννα ὑπεμειδίασεν εἰς τὴν φιλοφροσύνην ταύτην, ἀλλὰ δὲν ἀπεκρίνατο.

Γινώσκομεν ἤδη ὅτι ἄκουσα ἦτο κατηφὴς καὶ πολύφροντις.

Ἡ ἅμαξα ἔστη πάλιν. Εἶχεν ἤδη ἀριχθῇ ἔμπροσθεν τοῦ κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Μεσημβρινοῦ Τόξου ξενοδοχείου.

Τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο ἦτο παλαιὰ οἰκία καὶ μικρᾶς διαστάσεως. Ἡ σιενὴ αὐτοῦ πρόσοψις ἦτο ἠμαυρωμένη ἀπαραλλάκτως ὥσπερ τὸ πρό-

σωπον ἑκατοντούτιδος γραίας κατερριτιδωμένον ὑπὸ τοῦ χρόνου.

Ἄνωθεν τῆς θύρας τῆς εἰσόδου μεγάλη ἐπιγραφὴ ἐπὶ ἐλάσματος σιδήρου (λαμαρίνας) ἦτο καρφωμένη ἐπὶ παχείας σανίδος, κλονιζομένης καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον ἄνεμον μετὰ μεγάλου σιδηρίνου κρότου.

Ἐπὶ τῆς σιδηρᾶς ταύτης πλακὸς ἡ ἀφελὴς γραφὶς τεχνίτου οὑτινος τὸ ὄνομα δὲν ἐφαίνετο γεγραμμένον ἐπ' αὐτῆς εἶχε χαράξει τὴν εἰκόνα ἀνδρὸς ὑψηλοῦ ἀναστήματος, φοροῦντος χρυσοῦφαντον λεπτὸν μανδύαν.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος φέρων ὡς κάλυμμα τῆς κεφαλῆς εἶδός τι κιδάρεως ἐκράτει διὰ τῆς δεξιᾶς σκῆπτρον καὶ ἐφαίνετο διαττάτων λεγεῶνα μικροσκοπικῶν ἐργατῶν ἀ.εγειρόντων ὑπὸ τὰς διαταγὰς αὐτοῦ μνημεῖον ἀλλοκότου σχήματος.

Ἡ ἀκόλουθος ἐπιγραφὴ κεχαραγμένη δι' ὡραίων ἐρυθροχρύσων γραμμάτων ἐξέφραζε τὴν ἰδέαν τοῦ ζωγράφου·

ΤΩι ΜΕΓΑΛΩι ΒΑΣΙΛΕΙ ΣΟΛΟΜΩΝΤΙ

Τὸ μοναδικὸν τοῦτο κτίριον ὅπερ παρίστα ἡ εἰκὼν αὕτη ἦτο ὁ ἐν Ἱεροσολύμοις περιώνυμος ναός.

Κεφάλαιον ΚΑ'.

ΤΟ ΑΠΟΚΡΥΦΟΝ ΚΑΤΑΛΥΜΑ.

Ἡ θύρα τοῦ ξενοδοχείου ἠνεῴχθη καὶ ἡ ἅμαξα ἀφοῦ διέβη ὑπό τινα θόλον, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν αὐλὴν, ἥτις περιεῖχεν εὐρύχωρα ἱππόστασια διὰ πεντηκοντάδα ἵππων.

Ὁ Ἰάκωβος ἠνέῳξε τὸ θυρίδιον τῆς ἁμάξης.

Ὁ Ραοὺλ κατέβη πρῶτος, εἶτα λαβὼν μεταξὺ τῶν βραχιόνων του τὴν Ἰωάνναν τὴν ἀπέθεσεν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου.

Κατὰ ταύτην τὴν στιγμὴν ἀνὴρ ὑψηλοῦ ἀναστήματος καὶ παραδόξου ἰσχνότητος ἐπλησίαζε μετὰ θάρρους τοὺς νεήλυδας.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὅστις ἐφαίνετο ὡσεὶ 68 ἢ 70 ἐτῶν, ἐφόρει μικρὰν

ἀναξυρίδα ἐκ κλωστοῦ μελανοῦ χρώματος στεγανῶς ἀπολήγουσαν εἰς τὰ γόνατα καὶ πεπορπωμένην ἐπὶ τῶν ποικιλοχρόων περικνημίδων του ἐντὸς τῶν ὁποίων ἔπλεον, οὕτως εἰπεῖν, αἱ ἰσχναὶ αὐτοῦ κνῆμαι.

Σάγος ἐκ λευκοφαίου ἐριούχου καὶ τις ἐφεστρὶς ἐκ βελούδου μαύρου προωρισμένη εἰς τὸ νὰ καλύπτῃ τὴν φαλακρὰν αὐτοῦ κεφαλὴν ἀπετέλουν ὅλην τὴν φαντασιώδη ἐνδυμασίαν.

Οὗτος ἦτο ὁ κύριος τοῦ ξενοδοχείου τοῦ βασιλέως Σολομῶντος.

Ἐθεωρεῖτο πλούσιος, ἀλλὰ καὶ φιλάργυρος. Τὸ ἀληθὲς ὄνομά του ἦτο Σαμουὴλ Βερταμὺ, γενικῶς ὅ,ιως ἐν τῇ συνοικίᾳ ἐκαλεῖτο ὁ *μιλλιουνάριος*.

Ὁ Σαμουὴλ ἐπλησίασεν, ὡς εἴπομεν τὸν Ραοὺλ καὶ τὴν Ἰωάνναν.

Ἅμα ὡς ἀνεγνώρισε τὸν ἱππότην ὑπεκλίνατο σχεδὸν ἐδαφιαίως διὰ τρόπου ὅστις τὸν ἐτίμα μεγάλως ἐπὶ τῇ εὐκαμψίᾳ του, ὑπεξεδύθη τὴν βελούδινον ἐφεστρίδα, ἥτις ἐκάλυπτε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ ψελλίζων τὸν διεβεβαίωσε φιλοφρόνως περὶ τοῦ βαθυτάτου αὐτοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς του.

Ὁ Ραοὺλ τὸν διέκοψεν.

— Καλῶς!... καλῶς, Σαμουὴλ τῷ εἶπεν· εἶν' ὅλα ἐν τάξει;

— Μάλιστα, κύριε ἱππότα, ὡς πάντοτε· ἀπεκρίνατο ὁ γέρων.

— Δυνάμεθα ν' ἀναβῶμεν λοιπόν;

— Βεβαιότατα· καὶ μολονότι ὁ ἱππότης γινώσκει καλῶς τὸν δρόμον, θὰ λάβω οὐχ ἧττον τὴν τιμὴν νὰ ὁδηγήσω αὐτὸν καὶ τὴν κυρίαν.....

Ὁ γέρων Σαμουὴλ διεκόπη.

Ὁ Ραοὺλ, ὅστις ἐκ τῆς διακεκομμένης ἐννοίας τῆς τελευταίας φράσεως τοῦ Ἰουδαίου, ἐμάντευσεν ἐπερώτησίν τινα καὶ διέκρινεν ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Ἰωάννας ἀμηχανίαν, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ·

— Τὴν γυναῖκά μου.

— Αὐτὸν καὶ τὴν κυρίαν δὲ Τραμπλεΐγ, ἐξηκολούθησεν ὁ Σαμουὴλ κλίνας τὴν κεφαλὴν ἐκ νέου.

Ἀκολούθως προυχώρησεν.

Ὁ ἱππότης καὶ ἡ Ἰωάννα εἵποντο αὐτῷ.

Καὶ οἱ τρεῖς ἔρθασαν εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, εἰς τὸ δωμάτιον ἐ-

κεῖνο, περὶ οὗ πρό τινων ἔτι ἑβδομάδων ὁ Ραοὺλ εἶχεν ὁμιλήσει πρὸς τὸν Ἰάκωβον, καὶ ὅπερ ἐκαλεῖτο τὸ *δωμάτιον τῶν Μάγων*.

Πέριξ τοῦ δωματίου τούτου ἐφαίνοντο μεγάλαι φατνωταὶ ἱματιοθῆκαι περιέχουσαι πολυτίμους ἐνδυμασίας, ἐν μιᾷ δὲ τῶν γωνιῶν εὑρίσκετο τὸ σιδηροῦν κιβώτιον κεχρωσμένον ἐν εἴδει ξύλου, καὶ ἐπισφραγισμένον κατὰ τὸ στόμιον.

Γινώσκομεν ἤδη ὅτι τὸ δωμάτιον τοῦτο ἦτο καθ' ὅλα γυμνὸν, καὶ ἐξαιρέσει τριῶν ἢ τεσσάρων καθεκλῶν οὐδὲν ἕτερον ἔπιπλον περιεῖχεν.

Ἅμα ὡς ὁ Ραοὺλ καὶ ἡ Ἰωάννα διῆλθον τὴν οὐδὸν, ὁ Σαμουὴλ τοὺς ἀπεχαιρέτισεν εὐσχημόνως καὶ ἀπεσύρθη κλείσας τὴν θύραν.

Ἡ νέα ἔρριψεν πέριξ αὐτῆς ἔκπληκτον βλέμμα.

— Τί σκέπτεσαι περὶ τοῦ καταλύματος ταύτου;... τὴν ἠρώτησεν ὁ Ραοὺλ ὑπομειδιῶν.

— Τί θέλετε νὰ σκεφθῶ;.... ἀπεκρίνατο αὕτη· περιμένω.

— Δὲν πιστεύεις λοιπὸν ὅτι τὸ σχέδιόν μου ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ σ' ἐγκαταστήσω ἐνταῦθα;....

— Ὄχι, ἀνταπήντησεν ὑπομειδιῶσα καὶ αὕτη, ἐκτὸς ἐὰν τὸ σχέδιόν σου ἀποβλέπῃ νὰ μοὶ προσφέρῃς τὸ κιβώτιον τοῦτο διὰ κλίνην.

— Παρατήρησε, εἶπεν ὁ ἱππότης.

Καὶ ἐπλησίασε πρὸ τὸ ἐν τῷ βάθει τοῦ δωματίου σανίδωμα, ἐσχηματισμένον ὡς καὶ τὰ πλάγια δωμάτια διὰ φατνωμάτων.

Ἐφ' ἑνὸς τῶν φατνωμάτων τούτων ὑπῆρχε μετάλλινον κομβίον σχεδὸν ἀόρατον ὡς ἐκ τῆς καλυπτούσης αὐτὸ μετὰ τοῦ ἐπιλοίπου τῶν σανιδωμάτων λευκοφαίου βαφῆς. Ὁ Ραοὺλ ἥψατο τοῦ κομβίου τούτου.

Τρυγμός τις ἠκούσθη ἐκπεμπόμενος ἐκ τοῦ τοίχου, αὐτὸ δὲ τὸ φάτνωμα διεστάλη ἀποκαλύψαν στενὴν καὶ ζοφώδη πάροδον.

Ἡ Ἰωάννα ἔρριξεν ἀμέσως κραυγὴν ἐκπλήξεως. Ὁ Ραοὺλ ἔλαβε τὴν χεῖρα αὐτῆς.

— Μὴ φοβεῖσαι, τῇ εἶπε, ἔλα μαζή μου.....

— Νὰ φοβηθῶ! ἀνταπήντησεν ἡ νεᾶνις, πλησίον σου νὰ φοβηθῶ; καὶ εἶναι δυνατὸν τοῦτο;

Ἡ δίοδος ἐντὸς τῆς ὁποίας συνεβάδιζον ἦτο τοσούτω στενὴ, ὥστε δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διέλθωσι δύο δι' αὐτῆς ἀντιμετώπως.

Ὁ Ραοὺλ ὡδευσε πρῶτος κρατῶν ἀκόμη ἐπὶ τῆς χειρὸς τὴν Ἰάν-ω

ναν. Τὸ σκότος ἦτο βαθύτατον. Ἀφοῦ δ' ἐπροχώρησαν κατὰ εἴκοσι περίπου βήματα, ὁ ἱππότης ἔστη.

Δεύτερος τριγμὸς ἠντήχησε καὶ λάμψις ἀκτινοβολοῦντος φωτὸς προσέβαλε κατὰ πρόσωπον τὴν Ἰωάνναν, ἥτις ἠναγκάσθη νὰ κλείσῃ ἐπὶ δευτερόλεπτον τοὺς ἐκ τῆς αἰφνιδίου μεταβάσεως ἀπὸ τοῦ σκότους εἰς τοσοῦτον ζωηρὰν λάμψιν ἀλγοῦντας ὀφθαλμοὺς αὐτῆς.

Οἱ νέοι εὑρίσκοντο ἐκτὸς τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Βασιλέως Σολομῶντος· διὰ μυστικῆς ἐξόδου ἠνεῳγμένης ἐντὸς παχυτάτου τοίχου εἶχον μεταβῇ ἐντὸς γειτονικῆς οἰκίας.

Ὅτε ἡ Ἰωάννα ἠνέῳξε τὰ βλέφαρά της ἔμεινεν ἔκθαμβος ἐνώπιον τοῦ προσβαλόντος τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς θεάματος.

Εὑρίσκετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐντὸς κυκλοτεροῦς δωματίου κεκοσμημένου κατὰ τὸν ἀνατολικὸν τρόπον μετὰ πολυτελείας ἐφαμίλλου πρὸς τὴν τῆς Ἀλχάμβρας ἐπὶ τῶν Μαυριτανῶν βασιλέων.

Τουρκικὸς τάπης λαμπρὸς ὡς τὸ ἔριον τῶν ἀμνῶν μεθ' οὗ ἦν κυτεστρωμένον τὸ δάπεδον ἐξήστραπτεν ἐκ τῶν ζωηρῶν αὐτοῦ χρωμάτων καὶ τῶν ἐξαισίων ἀραβουργημάτων του.

Πέριξ τοῦ δωματίου τούτου ἦσαν τοποθετημένα κυκλοτερῆ ἀνάκλιντρα, τὸ δὲ στιβάδιον τοῦ ὑράσματος ἐξ οὗ ἦσαν κατεσκευασμένα ἔφερον ἐξ ὑπαμοιβῆς πορφυροκυανόχρυσον χρῶμα.

Τὰ ἐπίλοιπα ἦσαν ἐπίσης λαμπρά. Οὐδενὸς εἶχον φεισθῇ δυναμένου νὰ συντελέσῃ εἰς τὸν στολισμὸν τοῦ δωματίου τούτου. Καὶ τὰ πολυτιμότατα καὶ περιφημότερα τῶν τορνευμάτων ἐκόσμουν τὸ ἀριστούργημα τοῦτο τοῦ ἐν λόγῳ εὐτρεπισμοῦ.

— Τί ὡραῖα ποῦ εἶναι! ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα.

— Ἀκόμη δὲν εἶδες ὅλα, εἶπεν ὁ Ραούλ.

Καὶ ἀνέσυρε βαρύτερον θυρίδιον ἐκ διαχρύσου κλαδωτοῦ μεταξίνου ὑφάσματος δι' οὗ εἰσήγαγε τὴν Ἰωάνναν εἰς δεύτερον δωμάτιον.

Τὸ δωμάτιον τοῦτο αὐστηρᾶς καὶ σεμνῆς φιλοκαλίας ἦν καθ' ὁλοκληρίαν ἐσανιδωμένον ἐξ ἐβένου.

Ἰνδικὴ ψίαθος ἀσυγκρίτου λεπτότητος κατεῖχε θέσιν τάππητος.

Δύο παμμεγέθη κιβώτια ἦσαν πλήρη ἐπιτραπεζίων σκευῶν, ἀργυρωμάτων ἐξαιρέτου ἐργασίας καὶ σινικῶν σκευῶν τῆς Σαξωνίας καὶ τῶν Σεβρῶν.

Καθέκλαι κεκαλυμμέναι ἐξ ἐπιχρύσου καὶ ἐκτύπου δέ ματος τῆς Κορδούης ὑπῆρχον πέριξ τραπέζης πλήρους κρύων κρεάτων, ζυμαρικῶν, ὀπωρῶν ἐξαιρέτων καὶ φιαλῶν βοημικῶν πλήρων οἴνου, ὧν τινες μὲν ἔλαμπον διαπύρως δίκην κεκαυμένου τοπαζίου, ἄλλαι ἦσαν διαφανεῖς ὡς ὠχρὸς ἄνθραξ (1) αἱ δὲ λοιπαὶ τέλος παρήλλασον πρὸς βασιλικὰς πορφύρας.

Ἐκ τῆς τοσοῦτον καλῶς πυτρεπισμένης τραπέζης ἔλειπον μόνον οἱ συνδαιτμυόνες.

— Δὲν εἶναι μόν' αὐτὰ, εἶπεν ὁ Ραούλ.

Καὶ εἰσήγαγε τὴν σύντροφόν του ἐντὸς μικροτάτου κοιτῶνος δι' ὃν ὁ διαθέτης τῶν περιέργων τούτων εἶχεν ἐπινοήσει τὸν καλλωπιστικὸν καὶ λίαν ἐπιτετηδευμένον τοῦτον τρόπον, ὅστις ἔτι τινα βραδύτερον ὤφειλε νὰ κληθῇ διὰ τοῦ ὀνόματος Πομπαδούρ. (2)

Οἱ τοῖχοι τοῦ θαλαμίσκου τούτου ἐκαλύπτοντο δι' ὁλοσηρικοῦ λευκοφαίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον κεντημέναι μεγάλαι ἀνθοδέσμαι ῥόδων καὶ αἰγοκλημάτων.

Ὁ τάπης ἦτο ἐκ δέρματος λευκοϊκτίδος.

Τὰ λευκότατα παραπετάσματα ἐξ ἰνδικῆς μουσελίνης ἐκυμάτιζον πέριξ τῆς ἐκ ξύλου ῥοιᾶς κατεσκευασμένης κλίνης, ἐπὶ τῶν φατνωμάτων τῆς ὁποίας περιεστεφανοῦντο ὁμοιώματα ἀργυροπλαστικῆς τῶν Σεβρῶν.

Παραιτούμεθα νὰ δώσωμεν ἰδέαν τινὰ, ἀτελῆ ἄλλως τε, ἀπείρων μεγαλοπρεπῶν ματαιοτήτων, αἵτινες ἐπλήρουν τὸν κοιτῶνα τοῦτον ὃν ἠδύναντο νὰ ἐκλάβωσιν ὡς προωρισμένον διὰ τὴν ἐρωμένην βασιλέως τινός.

Πανταχοῦ ὑπῆρχον μιλτουργῆ καὶ κεραμικὰ σκεύη τοῦ Βερνάρδου δὲ Παλισὺ, τορεύματα τοῦ Μπενβενούτου, ἐλεφάντινα καὶ χρυσᾶ ἀγάλματα, κεραμικὰ τῆς Ἱσπανίας, σινικὰ μορφώματα καὶ σαξωνικὰ συμπλέγματα.

Τὸ μόνον περίεργον ὅπερ ἐξέπλησσε τὰ βλέμματα τοῦ θεατοῦ ἦτο

---

(1) Πολύτιμος λίθος.

(2) Πομπαδοὺρ, ἐρωμένη τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ'. καὶ ἐπινοήτρια πολυτελεστάτων ἐνδυμασιῶν. Σ. Μ.

ἀληθὴς ὁπλοθήκη ἐπιθετικῶν καὶ ἀμυντικῶν ὅπλων πλησίον τῶν γυναικείων τούτων λεπτοτήτων.

Ὄπισθεν τῶν λευκῶν ἐκείνων παραπετασμάτων περὶ ὧν διελάβομεν ἤδη ἀνήρτητο ἐπὶ τοῦ τοίχου συγκρότημα πιστολίων καὶ ἐγχειριδίων, ἀκινάκων τῶν Ἰνδιῶν καὶ τουρκικῶν γαταγανίων.

Ὁ Ραοὺλ ὡδήγησε τὴν Ἰωάνναν εἰς τὸ ἑστιατόριον.

— Προσφιλής μοι βασίλισσα, τῇ εἶπε, θὰ πεινᾷς βέβαια. Ἰδὲ, τὰ ὀπωρικὰ ταῦτά εἰσιν ἐπάξια σοῦ.

— Ποῦ εὑρισκόμεθα λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις.

— Πρὸ μηνὸς θὰ ἔλεγον ὅτι εἴμεθα εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀπεκρίνατο Ραοὺλ, ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ σοὶ εἴπω ὅτι εἴμεθα εἰς τὴν οἰκίαν σου.

— Τί ὅλα αὐτὰ ἀνήκουσιν εἰς ἐσέ;

— Μάλιστα, ὅλα σχεδὸν αὐτὰ εἰσὶν ἰδικά σου.

— Πλὴν πρὸς τί τότε ἡ μυστηριώδης ἐκείνη εἴσοδος;

— Διὰ λόγους τοὺς ὁποίους θὰ σοὶ ἐξηγήσω βραδύτερον καὶ τοὺς ὁποίους θὰ ἐννοήσῃς. Ἀλλ' εἰπέ μοι τώρα, ἀγαπητή μοι Ἰωάννα, σ ἀρέσει νὰ καθίσῃς ἐδῶ μόνη μετὰ μιᾶς θαλαμηπόλου, διὰ νὰ φροντίσω νὰ εὕρω μίαν μέχρι τοῦ γάμου μας, ὅστις ἄλλως τε δὲν θὰ βραδύνῃ πολύ;

— Ἠξεύρεις καλῶς, φίλε μου, ἀνταπήντησεν ἡ Ἰωάννα, ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θέλεις θέλω καὶ ἐγώ.

Ὁ Ραοὺλ ἅμα ὡς ἐγκατέστησε τὴν νέαν ἐν τῷ μυστηριώδει οἰκήματι ὅπερ ἄρτι περιεγράψαμεν ἔλαβεν αὖθις τὴν ἐξ ἧς εἶχε φθάσει ὁδὸν, διῆλθεν ἐκ νέου τὸν τοῖχον, διέβη τὸ δωμάτιον τῶν Μάγων καὶ μετά τινων στιγμῶν μετὰ τοῦ ξενοδόχου Σαμουὴλ διάλεξιν κατέλιπε τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ *Βασιλέως Σολομῶντος*.

Κεφάλαιον ΚΒ΄.

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ.

Ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἐμίσθωσε καθ' ὁδὸν ὄχημά τι καὶ μετέβη εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Θιὰνζ, κείμενον, ὡς γνωστὸν, κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Δομηνίκου. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἀφίκετο ἐκεῖσε, ὁ μαρκίων ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ.

Θεράποντες ἐν ἐπισήμῳ οἰκοστολῇ φερούσῃ προσεπιρραμμένα συρίτια Βουργονιστὶ, οἵτινες περιεδιάβαζον ἐν τῇ αὐλῇ τοὺς ἵππους του, ἔσπευσαν νὰ τῷ ἀναγγείλωσι τὴν ἄφιξιν τοῦ Ραούλ.

Ἀνέβαλε τότε εἰς ἄλλην στιγμὴν τὸν περίπατόν του καὶ διέταξεν ὅπως τῷ εἰσάξωσι παραχρῆμα τὸν ἐπισκέπτην του.

Ὁ μαρκίων δὲ Θιὰνζ ἦν 38 — 40 ἐτῶν, ἐξαιρέτου καὶ χαριεστάτης φυσιογνωμίας, προσηνέστατος δὲ καὶ φιλοφρονητικώτατος τοὺς τρόπους. Ἔζη μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἡ πολυτέλειά του ἐφέρετο εἰς ἁπάντων τὰ στόματα καὶ μάλιστα ἐν τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ καθ' ἣν ἦτο γενικῶς ἐξηπλωμένη. Ὁ ἱματισμός του ἦτο λαμπρότατος, ἐγένετο πάντοτε λόγος μετὰ θαυμασμοῦ περὶ τῶν μικρῶν δείπνων ἅτινα συχνάκις ἔδιδεν, εἶχε τοὺς ὡραιοτάτους ἵππους καὶ ἐδαπάνα δαψιλῶς τὰ χρήματά του εἰς τὰς ἐκδεδιητημένας γυναῖκας τοῦ Μελοδράματος.

Πάντες ἠπόρουν τίνι τρόπῳ θὰ ἠδύνατο ὁ μαρκίων δὲ Θιὰνζ ν' ἀνθέξῃ εἰς τοιαύτην ζωήν. Ἡ πατρικὴ περιουσία του ἦτο μὲν μεγάλη, ἀλλ' οὐδεὶς ὅμως ἠγνόει ὅτι πρὸ πολλοῦ ἤδη εἶχε καταβροχθίσει αὐτὴν μέχρις ὀβολοῦ. Ἡμέραν τινὰ μάλιστα συνέβη καθ' ἣν ὁ μαρκίων καταβεβαρημένος ἀπὸ τὰ χρέη ἐγένετο αἴρνης ἄφαντος, ἀφοῦ ἐδανείσθη πρὶν ὅσα ἠδυνήθη, καὶ διεδόθη τότε μάλιστα ὅτι εἶχε χρεωκοπήσει.

Ἀλλ' ἡ ἀπαίσιος αὕτη φήμη δὲν ἐπεβεβαιώθη κατόπιν, διότι μετὰ βραχυχρόνιον ἀπουσίαν ὁ μαρκίων ἀνεφάνη λαμπρότερος καὶ κατ' ἐπιφάνειαν εἴπερ ποτὲ πλουσιώτερος. Ἐπλήρωσε τοὺς δανειστὰς ἅπαντας καὶ ἔκτοτε τὸ γόητρον τῆς πολυτελείας του κατήντησε μεγαλείτερον ἢ πρίν.

Βεβαίως ὑπῆρχέ τι τὸ καταπληκτικὸν ἐνταῦθα, ἀλλ' οὐδεὶς ἐν γένει

λαμβάνων τὰ ὀφειλόμενα ἐσκοτίσθη νὰ μάθῃ πόθεν προήρχοντο τὰ χρήματα ἐκεῖνα.

Ὁ μαρκίων φορῶν ἐνδύματα τῆς ἱππασίας καὶ πτερνιστηροφόρα ὑποδήματα ἀνέμενε τὸν Ραοὺλ ἐντὸς ὡραιοτάτης αἰθούσης. Ἅμα δ' ὡς εἶδεν αὐτὸν ἐλθόντα προυχώρησε βήματά τινα μετὰ ἐπιδεικτικῶν κινημάτων ζωηρωτάτης ἀγάπης.

— Τῇ ἀληθείᾳ, φίλτατέ μοι ἱππότα, εἶναι θαῦμα, πῶς ἦλθες τέλος· πίστευσέ με ὅτι ἤρχιζα ν' ἀπελπίζωμαι ἂν θὰ σὲ ἴδω πλέον !

— Ναὶ, ἀλλ' εἶχες ἄδικον, ἀπεκρίνατο ὁ Ραοὺλ, διότι ἰδοὺ ποῦ μὲ βλέπεις.

— Πόθεν ἔρχεσαι ;

— Μὴν ἐρωτᾷς, ἀπὸ μέρος ποῦ ὀλίγο ἔλειψε νὰ μείνω ἐκεῖ διὰ παντός.

— Διέτρεξας κίνδυνον ;

— Θανάσιμον μάλιστα.

— Καὶ τί λογῆς, σὲ παρακαλῶ ;

— Μιὰ τρομερὰ ἀρρώστια, ἡ ὁποία μὲ ἦλθεν ἀπὸ ἕν δυστύχημα. Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν τώρα αὐτὰ ποῦ πέρασα, καὶ ἂς ὁμιλήσωμεν περὶ σπουδαίων. Πῶς πηγαίνουν αἱ δουλιαῖς μας ;

— Ἄσχημα.

— Τί μὲ λὲς αὐτοῦ ;

— Σοὶ λέγω ὅτι ἦτο πολὺ μεγάλη ἀνάγκη νὰ ἔλθῃς ἐδῶ 'ς τὸ Παρίσι.

— Νὰ κάμω τί ;

— Διὰ νὰ κυττάξωμεν νὰ ἐμπεδωθῇ ἡ κλονιζομένη πίστις μας.

— Ἔλα δά! Ἡ πίστις μας εἶναι τόσον παγιωμένη, ὥστε δὲν φοβοῦμαι νὰ κλονισθῇ ἀπὸ τὸ παραμικρόν.

— Ἐκτὸς ἀπὸ κανὲν ἀνάποδον.

— Ναί, ἀλλὰ τοιοῦτόν τι δὲν βλέπω.

— Ἀπατᾶσαι.

— Τί, τρέχει λοιπὸν τίποτε ;

— Μάλιστα.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ ἔρχεται αὐτὸ τὸ κακό ;

— Ἀπὸ τὰ Ἀνάκτορα.

— Ἀδύνατον. Πρὸ δεκαπέντε ἀκόμη ἡμερῶν ἔλαβον νέα ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἦσαν εὐχάριστα.

— Ναί, ἀλλ' ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέραις καὶ ὕστερα ὁ ἀέρας ἤλλαξε.

— Μπᾶ!

— Αὐτὸ ποῦ σὲ λέγω.

— Καὶ διὰ ποῖον λόγαν τάχα;

— Μᾶς ὑποσκελίζουν.

— Ποῖος;

— Μία ῥαδιοῦργος, μία τυχοδιῶκτις ἰταλὶς ὀνομαζομένη, ἐὰν ἐνθυμοῦμαι, Ἀντωνία Βέρδη.

— Τί κάμει λοιπὸν ἡ ῥαδιοῦργος αὕτη;

— Ἄγει καὶ φέρει, ποῦ λέγουν τὸν Ἀντιβασιλέα κατὰ τὸ δοκοῦν ἕνεκα τῆς ἀδυναμίας του.

— Ποῖον; τόσον κατήντησε;.....

— Μάλιστα, τοῦ δείχνει τὸν διάβολον.

— Ὦ! ὦ!

— Ὥστε βλέπεις τὸ πρᾶγμα εἶναι σοβαρόν.

— Εἶναι λοιπὸν μάγισσα αὐτὴ ἡ γυναῖκα;

— Ἔτσι φαίνεται.

— Καὶ ὁ ἀντιβασιλεὺς ἔπεσε 'ς τὰ δίχτια της;

— Ἄ! βέβαια.

— Ὁλοτελῶς;

— Ἀφοῦ σᾶς εἶπα ὅτι τὴν ἐπάθαμε ἡμεῖς.

— Εἶσαι ὅμως πεπεισμένος;

— Πολὺ μάλιστα, εἶδα μὲ τὰ 'μάτια μου.

— Τί, τὴν ὀπτασίαν;

— Μάλιστα.

— Πές μέ τα λοιπόν.

— Αὐτὸ δὰ ἤθελα τόρα νὰ κάμω. Τί ἡμέραν ἔχομεν σήμερον;

— Παρασκευήν.

— Λοιπόν, φίλε μου, ἀκριβῶς τὴν Παρασκευὴν τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος προσεκλήθην εἰς τὸ δεῖπνον τῶν Ἀνακτόρων. Οἱ συνδαιτυμόνες ἦσαν εὔθυμοι, ὁ οἶνος ἐξαίρετος καὶ αἱ κυρίαι θελκτικαί.

— Ἕως ἐδῶ δὲν βλέπω τι ἀπαίσιον ἐν τῇ διηγήσει σου.

— Περίμενε δὰ ὀλίγον, τόρα μόλις ἤρχισα Περὶ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν καὶ ἡμίσειαν ὁ ἐστιάτωρ μας ἠγέρθη τῆς τραπέζης καὶ ἔλεξε τάδε·

« Κυρίαι καὶ κύριοι, ὅσοι ἐξ ὑμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ γνωρίσωσι τὸν διάβολον ἂς ὁμιλήσωσι καὶ ἡ ἐπιθυμία των θὰ ἐκπληρωθῇ ἀσμένως... »

Πάντες κατελήφθησαν ὑπὸ γέλωτος, διότι δὲν ἠδύναντο νὰ ἐννοήσωσι τὴν σημασίαν τῶν λόγων τοῦ ἀντιβασιλέως, ἀλλ' ἐπανέλαβεν·

« Οὐδὲν σπουδαιότερον ἀφ' ὅτι λαμβάνω νῦν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς εἴπω. Ἐντὸς τετάρτου τῆς ὥρας περίπου, δηλ. τὸ μεσονύκτιον ἀκριβῶς, θὰ φανῇ ὁ διάβολος εἰς τὸ παρακείμενον τούτῳ δωμάτιον. Ἐὰν ἐπιθυμῇ τις νὰ τὸν ἴδῃ, δύναται νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ.... »

Αἱ γυναῖκες ἔρριξαν τότε ἰσχυρὰν κραυγὴν, οἱ δὲ ἄνδρες ἔπαυσαν τοῦ γελᾶν, ἐξαιρουμένου ἐμοῦ μόνον, ἀγαπητέ μοι ἱππότα, μ' ἐννοεῖς.

Μετὰ πέντε λεπτῶν δισταγμὸν περὶ τοὺς δέκα ἀπεφάσισαν νὰ συνοδεύσωσι τὸν δοῦκα. Ἤμην εἷς ἐξ αὐτῶν.

Εἰσήλθομεν ἐντὸς εὐρυχώρου δωματίου ὑπεστρωμένου καθ' ὁλοκληρίαν ἐκ μαύρης τσόχας μὲ ἀργυροῦς κρωσσούς. Παννύχιος λυχνίσκος τεθειμένος ὑπὸ τεθαμβωμένην ὑέλινον σφαῖραν (γλόμπο) διέχεεν ἀμυδρὸν φῶς εἰς οὐδὲν ἄλλο συντείνον ἢ νὰ καθιστᾷ τὸ σκότος πυκνότερον. Διάφραγμά τι σχεδιασθὲν εἰς στηθαῖον ὕψος ἐδιχοτόμει τὸ δωμάτιον τοῦτο. Καὶ εἰς μὲν τὸ ἓν μέρος ὑπῆρχον θρόνοι διὰ τὰς κυρίας καὶ καμπταὶ καθέκλαι δι' ἡμᾶς τοὺς ἄνδρας, εἰς δὲ τὸ ἀπέναντι εὑρίσκετο τράπεζα ἐφ' ἧς ὑπῆρχεν ἐκτὸς τοῦ λυχνίσκου περὶ οὗ πρὸ ὀλίγου σοὶ εἶπον, κρυστάλλινον κύπελλον, πλῆρες διαυγεστάτου ὕδατος.

— Ἡ παρασκευὴ τῆς παραστάσεως δὲν ἦτο ἄσχημος, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Ραούλ.

Ὁ μαρκίων δὲ Θιὰνζ ἐξηκολούθησε·

— Ἐκαθέσθημεν ὅλοι. Πέντε ἢ ἓξ λεπτὰ παρῆλθον, εἶτα ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τοῦ διαφράγματος τὸ μέλαν περικάλυμμα ἐκινήθη βραδέως καὶ μία γυνὴ ἐπεφάνη ἐντὸς τοῦ ἐπιφυλαγμένου θριγκοῦ. Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο ἡ Ἀντωνία Βέρδη.

Μοὶ ἐφάνη νέα καὶ ὡραιοτάτη. Ἐφόρει εἶδος χιτῶνος λίαν τετμημένου ἐκ τοῦ ἄνω μέρους, κοντοῦ δ' ἐκ τοῦ κάτω καὶ ἐν ἑνὶ λόγῳ ὑ-

περβαλλόντως ἀσέμνου. Ἡ μακρὰ καὶ μεγαλοπρεπὴς μέλαινα κόμη της κατέρρεεν ἐπὶ τῶν γυμνῶν ὠμῶν. Ἐπλησίασε πρὸς τὴν τράπεζαν καὶ ἔκαμε νὰ πλεύσῃ ἐντὸς τοῦ ἐν τῷ κρυσταλλίνῳ κυπέλλῳ ὕδατος πρᾶγμά τι, ὅπερ δὲν διέκρινα καλῶς.

Ὁ ἀντιβασιλεὺς ἐκάθητο πλησίον μου. Ἔκυψε πρός με καὶ μὲ ἠρώτησεν εἰς τὸ οὖς· — Βλέπετε;

— Μάλιστα, ἐκλαμπρότατε, ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ αὐτὸ τὸ ὁποῖον βλέπω, ἀπεκρίθην αὐτῷ.

— Εἶναι ὁ μαγικὸς φρῦνος (1), μοὶ εἶπε τότε διὰ πειστικωτάτου ἤθους.

— Τί μαγικὸν ἔχει λοιπὸν ὁ φρῦνος οὗτος;

— Τοῦτο, ὅτι μετέλαβε πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν ἱερῶν μυστηρίων τῆς ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ βαπτίσματος μέχρι τῆς μεταλήψεως.

— Πάντων; ἀνέκραξα.

— Ἀπολύτως.

— Ἀλλὰ τῆς ἱερωσύνης καὶ τοῦ ἁγίου μύρου;

— Καὶ αὐτῶν ἐπίσης.

— Νομίζω, ἐκλαμπρότατε, τῷ εἶπον ἀποτόλμως, ὅτι πρὸς μετάδοσιν τῶν δύο τούτων μυστηρίων ἀπαιτεῖται ἡ χεὶρ ἀρχιερέως τινός·

— Ἀπατᾶσθε.

— Ἀπατῶμαι, διατί;

— Μπᾶ, καὶ δὲν γνωρίζεις λοιπόν, μοὶ ἀπεκρίνατο μετὰ κυνικωτάτου μειδιάματος, ὅτι ἔχω ὑπὸ τὰς διαταγάς μου τὰς ἱερὰς χεῖρας τοῦ καρδιναλίου Δυβοά;

— Μὲ ἀπεστόμωσε πλέον ὁ ἀντιβασιλεύς. Ἐστράφη ἐκ νέου πρός με καὶ παρατηρήσας τὸ ὡρολόγιόν του μοὶ εἶπε βαιᾷ τῇ φωνῇ·

— Εἶναι μεσονύκτιον, τώρα θὰ ἰδῆτε!

Πραγματικῶς δὲ τὸ ἀπομεμακρυσμένον μέγα ὡρολόγιον τῶν Ἀνακτόρων ἐσήμαινε τότε ἀκριβῶς τὴν μεσονύκτιον ὥραν.

Ἡ ἰταλὶς ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς τραπέζης, ὕψωσε τὰς χεῖράς της ἄνωθεν τοῦ κρυσταλλίνου κύλικος καὶ ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ πρὸς τὸν φρῦνον μετὰ τόνου περιπαθεστάτου.

---

(1) Εἶδος βατράχου. Σ. Μ.

— Ἅγιε ἄγγελε, ! τῷ εἶπεν, ὡραῖέ μου ἄγγελε, ἀγαπητέ μοι ἄγγελε, θὰ θριαμβεύσῃ ὁ δαίμων ὑπὲρ ἡμῶν ; Θὰ λύσῃ ὁ Μιχαὴλ ὅ,τι ἔδεσεν ὁ Σατανᾶς ; Ἄκουσόν μου ! ναί, ἄκουσόν μου !

Ὁ ὀρῦνος ἤρξατο τότε κολυμβῶν καὶ ἀνασκιρτῶν ἐντὸς τοῦ κυπέλλου οὕτωσιν ἀποτόμως, ὥστε τὸ ὕδωρ ἀνέθορε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἐπὶ τῶν παρεστώτων. (1) Σταγόνες τινὲς ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου ἔρραναν τὸ πρόσωπον τοῦ ἀντιβασιλέως ὃν εἶδον ὅτι ὠχριασεν.

— Τί σᾶς ἐπείραξεν, ἐκλαμπρότατε ; τὸν ἠρώτησα.

— Ὄχι, μοὶ ἀπεκρίνατο, ἀλλ' ὁμολογητέον ὅτι τὸ πᾶν ἐστι παράδοξον καὶ εὐθὺς εὐθὺς ἐτρόμαξα.

— Ἀναμένωμεν τὸ τέλος, ἐκλαμπρότατε, ἐπανέλαβον.

Ἡ Ἰταλὶς ἥτις παρετήρησε, φαίνεται, τὴν μαγικὴν ταύτην συνομιλίαν ἀνησύχησε, διότι ἐπενέβη ἀμέσως.

— Σ' τὰ γόνατα ! ς τὰ γόνατα ! ἀνέκραξεν, ὅλοι ὅσοι εἶσθε ἐδῶ, διότι ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνους οἵτινες δὲν παραστῶσιν ἐν σιωπῇ καὶ συννοίᾳ εἰς τὰ ζοφώδη ταῦτα μυστήρια !

Πρῶτος ὁ ἀντιβασιλεὺς ἔδωκε τὸ παράδειγμα γονυπετήσας, τοῦτον δ' ἐμιμήθησαν πάντες. Τότε ἤρξατο ἡ ἐπίκλησις....

— Ἀγαπητέ μοι, μαρκίων, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Ραοὺλ, δὲν μοὶ λέγεις σὲ παρακαλῶ, ὁποία ἡ μέθοδος τῆς γυναικὸς ταύτης ἐν τῇ ἐνλόγῳ ἐπικλήσει ;

— Καθ' ὅσον ἠδυνήθην νὰ διακρίνω δι' ἀμφιβόλων ἤχων κακῆς προφορᾶς, ἀπεκρίνατο ὁ κ. δὲ Θιὰνζ, ἡ μέθοδος τῆς γυναικὸς ταύτης εἶναι αὐτὴ ἡ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Κόπταις, (2) ὡς σημειοῦται ἐν τῷ ἀμμοριανῷ (3) βιβλίῳ.

— Πολὺ καλά, ὑπέλαβεν ὁ ἱππότης, ἀκολούθως δὲ τί συνέβη ;

— Ἐν πρώτοις ὁ λυχνίσκος ἐσβέσθη αἴφνης, καλυφθέντος τοῦ δω-

---

(1) Πᾶσαι αἱ ἐκθέσεις αὗται ὡς καὶ αἱ ἑπόμεναι εἰσὶν ἱστορικώταται ἐπ.προστίθησιν ὁ συγγραφεὺς ἐν ὑποσημειώσει.

(2) Αἵρεσις χριστιανῶν Αἰγύπτου καὶ Ἀβυσσηνίας, τῶν Ἰακωβιτῶν ἢ εὐτυχιανῶν ἐπικαλουμένων.

(3) Ἀρχαῖος λαὸς ὑπὸ τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς ἀναφερόμενος καὶ κατοικῶν πρὸς Δ. τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης ἐν Παλαιστίνῃ. Σ. Μ.

ματίου ἐπί τινα λεπτὰ ὑπὸ πυκνοτάτου σκότους. Εἶτα ἐφάνη πλησίον τῆς Ἰταλίδος ἄνευ τινὸς θορύβου μορφὴ ἀνδρὸς ὁλογύμνου καὶ ἐξαισιωτάτης καλλονῆς. Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο ὑψηλοῦ ἀναστήματος, τὰ δὲ χαρακτηριστικά του ἐν πλήρῃ ἀναλογίᾳ· τὸ φῶς δι' οὗ διέκρινα αὐτὸν ἀνεπέμπετο ἐξ αὐτοῦ τούτου, ἅπαν δ' αὐτοῦ τὸ σῶμα διέλαμπεν ὡς εἰ ἦτο ἠλειμμένος μὲ φωσφόρον.

Ὁ Ραοὺλ ὑπεμειδίασεν ἀκούων τὰς λέξεις ταύτας τοῦ κ. δὲ Θιὰνζ ἐξακολουθήσαντος·

— Ἡ διαβολικὴ αὕτη μορφὴ (εἶπεν) εἶχε τὴν ἐπιδερμίδα πελιδνὴν καὶ ὀλίγον χαλκόχρουν· οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν μεγάλοι, ζωηροὶ καὶ ἐκφραστικώτατοι, ἡ γενειὰς καὶ ἡ κόμη μελάνταται τὰ χείλη ἐρυθρὰ ὥσπερ τὸ αἷμα, οἱ ὀδόντες λευκοὶ καὶ ὡς οἱ τοῦ λύκου διεστηλότες. Ἐπὶ τῶν κροτάφων τῆς ὀπτασίας ταύτης εἶχον ἀναφυῆ ὡσεὶ δύο σάρκινα κέρατα, ἀλλὰ τὸ μᾶλλον ἀξιοθέατον ἀναμφιρρήστως ἦτο ἐρυθρὰ καὶ φεγγοβόλος ἐπούλωσις ἥτις ἀπὸ τοῦ μετώπου ἀρχομένη κατέληγεν εἰς τὴν ἀριστερὰν πτέρναν παριστῶσα τὰς περιστροφὰς καὶ τὰς ὀξείας τομὰς τῆς ἀστραπῆς.

— Βλέπετε τὴν οὐλὴν ταύτην; μοὶ εἶπεν ὁ ἀντιβασιλεύς· ἐστὶ τὸ σημεῖον τοῦ κερανοβοληθέντος δαίμονος.

Ὁ Ραοὺλ ἐξερράγη εἰς καγχασμόν.

— Περίεργος αὐτὸς ὁ ἐξ Ὀρλεάνης! ἐψιθύρισεν.

— Βαθμηδὸν αἱ περιοχαὶ τοῦ διαβολικοῦ φάσματος, ἐξηκολούθησεν ὁ μαρκίων δὲ Θιὰνζ, κατήντησαν ἧττον φεγγοβόλοι, ἡ μορφὴ αὐτοῦ ὁλόκληρος ὠχρίασε καὶ βαθμηδὸν ἐξηλείφθη· τὸ σκότος ἐπανῆλθεν, ὁ λυχνίσκος ἤναψεν αὖθις ὡς ἐκ θαύματος καὶ ἅμα ὡς τὸ δωμάτιον ἐφωτίσθη, εὑρίσκετο ἐν λυποθυμίᾳ, ἡ δ' Ἰταλὶς προσεκλίνετο μετὰ πλείονος ἔτι ζήλου πρὸ τοῦ φρύνου, ὅστις ἐφαίνετο ὑπνώττων.

Ὁ ἀντιβασιλεὺς μ' ἐτίμησε λαβὼν με ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ ὁδηγήσας με μέχρι τοῦ ἑστιατορίου.

— Μαρκίων, μοὶ εἶπε βαδίζοντες, τί γνωματεύετε λοιπὸν περὶ πάντων τούτων; Γνωρίζετε καλῶς ὅτι ἡ ἀξιέραστος αὕτη γυνὴ μοὶ ὑπεσχέθη νὰ μὲ σχετίσῃ προσεχῶς στενότατα μετά τινος πρώτης τάξεως δαίμονος, ὅστις θὰ μὲ διδάξῃ νὰ μεταβάλλω τοὺς ἄνθρακας εἰς ἀδάμαντας. Ὁμολογητέον ὅτι παρὰ τῇ ἐρασμίᾳ ταύτῃ μύστιδι ὁ φί-

λος σας ἱππότης δὲ Τραμπλεΐγ εἶναι πολὺ ὑποδεέστερος αὐτῆς καὶ νομίζω ὅτι δὲν θὰ ἔκαμα ἄσχημα νὰ τὸν στείλω εἰς Βαστίλλην... Τί σκέπτεσθε περὶ τούτου, μαρκίων;

Οἱ λόγοι οὗτοι μὲ ἀπελίθωσαν· διετέλουν ἄφωνος ἐπί τινα στιγμὴν καὶ οὔτε λέξιν τινὰ ἠδυνάμην νὰ εἴπω. Εὐτυχῶς ὁ ἀντιβασιλεὺς ἀφῆκε τὴν χεῖρά μου ἐλευθέραν χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν ἀπάντησίν μου καὶ ἔσπευσε νὰ περιποιηθῇ δύο ἢ τρεῖς κυρίας αἵτινες ἐλειποθύμησαν ἐκ τοῦ τρόμου κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐπικλήσεως.

Ἔφυγα ἀπὸ τὰ Ἀνάκτορα καὶ ἀμέσως ἀπὸ τῆς ἐπαύριον τὰ πάντα ἔθεσα εἰς κίνησιν ὅπως ἀνακαλύψω τὸ μέρος εἰς ὃ εὑρίσκεσο, σοὶ κοινοποιήσω τὰ διατρέξαντα καὶ ταὐτοχρόνως σὲ παρακινήσω νὰ κατευνάσῃς τὴν κατσιγίδα. Τὰ διαβήματά μου ἀπέβησαν ἀνωφελῆ, ὡς γινώσκεις, ἀλλὰ τέλος ἰδοὺ ποῦ ἦλθες καὶ τὰ ἔμαθες ὅλα. Σκέψου πλέον!

— Εἶχες δίκαιον, μαρκίων, εἶπεν ὁ Ραοὺλ εἰπών μοι πρὸ ὀλίγου ὅτι μέγας κίνδυνος μᾶς ἐπαπειλεῖ· ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι τῳόντι ἐπικίνδυνος!

— Τὰ ἴδια μὲ ἐμὲ φρονεῖς, δόξα σὺ ὁ Θεός.

— Ἐν πρώτοις νομίζω ὅτι ἡ Ἰταλὶς Ἀντωνία ἐννόησε θαυμασίως τὸ πρόσωπόν της καὶ παριστᾷ αὐτὸ μετὰ σπανίας ἐπιτηδειότητος· ἀκολούθως δ' ἀφοῦ εἶναι νέα καὶ ὡραία ὡς λέγεις.....

— Πολὺ νέα, πολὺ ὡραία καὶ πολὺ ἐπαγωγὸς μάλιστα, διέκοψεν αὐτὸν ὁ μαρκίων.

— Λοιπὸν αὐτὴ ἔχει πολλὰ διδόμενα ἐπιτυχίας καὶ ἐπιῤῥοῆς ἀπέναντι ἑνὸς ἀνθρώπου οἷος ὁ Ὀρλεανίδης Φίλιππος.

— Ἐννόησες τώρα τὸ κακὸν, ὑπέλαβεν ὁ κ. δὲ-Θιάνζ, ἔχεις τὸ ἀντιφάρμακόν του;

— Ὄχι ἀκόμη, ἀλλὰ θὰ τὸ εὕρω, μὴν ἀμφιβάλλεις καθόλου, ἀπεκρίνατο ὁ Ραούλ. Κατ' ἀρχὰς πρόκειται νὰ εὕρω ἓν μέσον διὰ νὰ καταστρέψω τὴν πίστιν τῆς Ἰταλίδος, ἡ ὁποία δὰ πίστις, εἰρήσθω ἐν παρενθέσει, δὲν ἔλαβε καιρὸν, θαρρῶ, νὰ παγιωθῇ πολύ.

Ἐὰν εὑροῦμεν τὸ μέσον τοῦτο, ἢ ἐὰν ἀποτύχῃ, τοῦθ' ὅπερ πιθανὸν, ἔχω ἓν ἄλλο ἀσφαλέστατον.

— Τὸ ὁποῖον λόγου χάριν;

— Μίαν συμμαχίαν.

— Μετὰ τῆς Ἰταλίδος;

— Μάλιστα.

— Καὶ τὴν δέχεται ἀρά γε;

— Διὰ τί ὄχι; Ἐὰν τὰ μέσα τῆς ἐνεργείας μας εἰσὶν ὡς ἐγγύτατα τὰ αὐτὰ, εἶναι ὅμως βέβαιον ὅτι τὰ ἐλατήριά μας εἰσὶν ὅλως διάφορα. Χωρὶς ἄλλο ἡ Ἀντωνία Βέρδη ἐπεθύμησε τὰ χρήματα τοῦ ἀντιβασιλέως, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὰ ἡμεῖς μίαν μόνον δυνατούτσικην προστασίαν ζητοῦμεν. Ὥστε βλέπεις ὅτι καὶ διὰ τοὺς δύο μας εἶναι καλὸν νὰ ἐνεργῶμεν ἐκ συμφώνου καὶ νὰ μὴ ἀλληλοβλαπτώμεθα.

— Ἔχεις δίκαιον, ἀγαπητέ μοι ἱππότα. Βρ' ἀδελφὲ νὰ σοῦ πῶ, σὺ θὰ ἦσο ἕνας φοβερὸς διπλωμάτης, ἐὰν ἠσχολεῖσο λιγάκι εἰς αὐτὸ τὸ στάδιον.

— Βέβαια! ἀπεκρίνατο ἱπποτικῶς ὁ Ραοὺλ, ἕνας εὐφυὴς ἄνθρωπος κατορθώνει ὅ,τι θέλει.

— Τὸ λοιπὸν τώρα τί θὰ κάμῃς;

— Θὰ ζητήσω πληροφορίας, διὰ νὰ μάθω ἀκριβῶς τί πρᾶγμα εἶναι αὐτὴ ἡ Ἰταλὶς καὶ ποῖος ἐμεσολάβησε νὰ σχετισθῇ μὲ τὰ Ἀνάκτορα, καὶ ὕστερα θὰ σκεφθῶ, ὅπως μ' ἔλεγες προτήτερα, ἢ καλλίτερα νὰ σοῦ πῶ θὰ σκεφθοῦμε.

— Μεταχειρίσου με εἰς ὅτι θέλεις, ἀγαπητέ μοι ἱππότα· ἠξεύρεις ὅτι εἶμαι καὶ θὰ ἦμαι πάντοτε εἰς τὴν διάθεσίν σου.

— Πιστεύω. Τώρα ὅμως, ἀγαπητέ μοι μαρκίων, ὁμιλήσωμεν ὀλίγον καὶ διὰ τὰ ἀτομικά μας πράγματα ὡς καὶ διὰ τὰ ἰδικά μου.

— Μάλιστα, ὅσον θέλεις.

— Ἔλαβες τὰς ἑκατὸν χιλιάδας σκούδων;

— Μάλιστα καὶ σ' εὐχαριστῶ.

— Χρειάζεσαι ἄλλα χρήματα;

— Ὄχι ἀκόμη.

— Μὴ ἀνησυχεῖς διόλου· ἠξεύρεις ὅτι αἱ μηχαναὶ ἐργάζονται ἀενάως.

— Τὸ ξεύρω δὰ, καὶ διὰ τοῦτο, ὡς βλέπεις, τὰ μεταχειρίζομαι καὶ ἐγὼ δαψιλῶς.

— Εἴπομεν τώρα τὰ ἰδικά σου, ἂς ποῦμε καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν μου. Ἐν πρώτοις ἔχω μιὰ χάρι νὰ σὲ ζητήσω.

— Μετὰ χαρᾶς, λέγε μοι, θὰ εὐχαριστηθῶ μεγάλως ἐὰν ἠμπορέσω νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος.

— Αὐτὴ δὲ ἡ χάρις δι' ἐμὲ εἶναι σπουδαιοτάτη.

— Λέγε λοιπόν.

— Ἀλλὰ πρὶν νὰ σᾶς ἐκμυστηρευθῶ τι.

— Μάλιστα ν' ἀκούσω.

— Δὲν θὰ μὲ περιγελάσῃς ὅμως;

— Κάμε τὴ δουλειά σου.

— Λοιπὸν, εἶμαι.....

— Τί;

— Ἐρωτευμένος!

— Ἐρωτευμένος! Σύ;

— Ὦ! ναὶ, ἐγώ! ἐρωτευμένος μέχρι παραφροσύνης, ὡς παιδίον!

— Ἐγὼ ἐνόμιζα πάντοτε ὅτι δὲν εἶχες κανένα φόβον ἀπὸ ἔρωτας, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀνταπήντησεν ὑπομειδιῶν ὁ μαρκίων δὲ-Θιάνζ. Τώρα ὅμως ποῦ μοὶ τὸ ὡμολόγησες ὁ ἴδιος, μὴ σὲ κακοφανῇ, φίλε μου, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν ὅτι σὲ λυποῦμαι.

— Νάτα δὰ ἀπὸ τώρα κιόλας τὰ σκώμματα, καλὲ Μαρκίων, χαλᾷς λοιπὸν τὴν συμφωνίαν μας, τὸ ἠξεύρεις;

— Μὲ συμπάθειο, φίλε μου, αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη καὶ τελευταία φορά. Ἡσύχασε λοιπὸν καὶ πές με γρήγωρα, σὲ παρακαλῶ, εἰς τί δύναμαι νὰ σὲ χρησιμεύσω εἰς τὸν ἔρωτά σου.

Κεφάλαιον ΚΓ'.

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΠΙΤΡΙΠΤΩΝ.

— Σοὶ εἶπον, ἀπεκρίνατο ὁ Ραοὺλ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ κ. δὲ Θιάνζ, ὅτι ἤμην ἐρωτευμένος ὡς παράφρων, ἡ δὲ παραφροσύνη μου αὕτη φθάνει εἰς τὸ ἔπακρον ὡς θὰ ἰδῇς, διότι ἀπεφάσισα πλέον νὰ συζευχθῶ ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ.

— Νὰ τὴν συζευχθῇς! ἀνέκραξεν ὁ μαρκίων· τὸ λέγεις μὲ τὰ σωστά σου;

— Βέβαια, ἀφοῦ σοὶ εἶπον ὅτι ἀπεφάσισα πλέον.

— Εἶναι λοιπὸν πλουσία ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷς;

— Ἀπ' ἐναντίας δὲν ἔχει πεντάρα.

— Τοὐλάχιστον κατάγεται φαίνεται ἐξ ἐπισήμου οἰκογενείας καὶ ἡ μετ' αὐτῆς σύζευξίς σου θὰ σὲ συνδέσῃ μὲ τὰς ἐπισημοτέρας οἰκογενείας τοῦ βασιλείου.

— Εἶναι θυγάτηρ ἀρχοντίσκου τινὸς ὁλοτελῶς ἀγνώστου.

— Καὶ μετεχειρίσθης ἀνεπιτυχῶς ὅλα τὰ μέσα τῆς διαφθορᾶς;

— Τίποτε δὲν ἔκαμα.

— Τί μὲ λέγεις αὐτοῦ;

— Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι.

— Σ' τὴν πίστιν μου, δὲν ἐννοῶ τίποτε.

— Ἡ νέα ἥτις θὰ ἦναι γυναῖκα μου, ἀγαπητέ μοι μαρκίων, δὲν εἶναι ἀπ' ἐκείναις ποῦ ξεύρεις. Εἶναι ἀθωοτάτη καὶ ἀγνὴ κόρη. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ὁ ἔρως ἀφ'ἑνὸς καὶ ἡ ἀπειρία ἐξ ἄλλου τὴν ἔῤῥιπτον ὁπότε ἤθελα εἰς τὰ χεῤῥιά μου, ἀλλ' ἐσκέφθην τὰ ἐπακόλουθα. Μεγάλη λύπη καὶ δάκρυα πολλὰ θὰ ἠκολούθουν στιγμιαίαν παραφοράν· δὲν ἐπιθυμῶ λοιπὸν νὰ συντρίψω τὴν νεαρὰν ταύτην καρδίαν, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ καταχρασθῶ τοῦ ἀγνοῦ καὶ ἀφωσιωμένου τούτου ἔρωτος. Ἐπιθυμῶ εἰρηνικὴν κατάκτησιν, ὄνειρον πραγματικῆς εὐτυχίας.

— Ὦ! ὑπέλαβε τότε ὁ μαρκίων, χωρὶς νὰ πειραθῇ ν' ἀποκρύψῃ εἰρωνικὸν μειδίαμα· νὰ σὲ 'πῶ πολὺ ὡραῖα, ἐρωτευμένος, ἐρωτομανὴς καὶ πρὸ πάντων λίαν ἠθικός! Αὐτὸ δὰ δὲν τὸ χωρεῖ ὁ νοῦς μου, ἀλλ' ἂς εἶναι. Ἐντὸς ὀλίγου καιροῦ, φίλτατέ μοι ἱππότα, βλέπω εἰς τὸ ἄτομόν σου μεγάλην διαφοράν. Τώρα μοὶ φαίνεσαι πρότυπον συζύγου καὶ πατρὸς οἰκογενείας! Τὸ λοιπὸν νὰ συζευχθῇς, φίλε μου, καὶ ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ ὄχι μόνον δὲν θὰ σὲ ἀποτρέψω, ἀλλὰ θὰ προσπαθήσω μάλιστα νὰ κερδίσω διὰ τῶν παραδειγματικῶν μου ἠθῶν τὰς συμπαθείας τῆς χαριτοβρύτου κυρίας δὲ-Τραμπλεΐγ, καὶ καθὼς τώρα εἶμαι φίλος τοῦ ἀνδρὸς, ἐπιθυμῶ νὰ καταστῶ ἐπίσης καὶ τῆς κυρίας. Μόνον νὰ πάρ' ὁ διάβολος γιὰ κεφάλι, ἂν ἠμπόρεσα ἀκόμη νὰ καταλάβω εἰς τί δύναμαι νὰ σὲ φανῶ χρήσιμος.

— Ἐδέχθην βλέπεις ἀταράχως, ἀνταπήντησεν ὁ Ραοὺλ, ὅλον τὸν χείμαῤῥον τῶν σκωμμάτων σου, τὰ ὁποῖα δὲν ἤξιζα νομίζω καθόλου.

— Ἀδά!

— Ἄκουσέ με· ἴσα ἴσα διὰ τὸν γάμον ποῦ σοὶ εἶπον προτήτερα ἔρχομαι νὰ ζητήσω τὴν συνδρομήν σου.

— Καλὰ, ἀλλ' ἐγὼ οὔτε παππᾶς εἶμαι οὔτε ληξίαρχος.

— Δι' αὐτὸ δὰ ἴσα ἴσα ἔχω τὴν ἀνάγκην σου, διότι δὲν ἠμπορῶ νὰ πάρω ἕνα καθ' αὐτὸ παππᾶ καὶ ἕνα ληξίαρχον.

— Ὁμιλεῖς αἰνιγματωδῶς ὡς ὁ γυναικάρεσκος Ἑρμῆς. Ἐὰν θέλῃς νὰ σὲ ἐννοήσω ἐξηγήσου με ἐλευθέρως.

— Εὔκολον πρᾶγμα, καὶ μὲ δύο λόγια θὰ ἐννοήσῃς τὸ πᾶν. Εἶμαι νυμφευμένος! Ὁ μαρκίων ἀνεσκίρτησεν.

— Σὺ, ἀνέκραξε, καὶ ἐγὼ δὲν ἠξεύρω τίποτε;

— Κάνεις δὲν ἠξεύρει τὸν γάμον μου τοῦτον, ἀπεκρίνατο ὁ Ραούλ.

— Νυμφευμένος! ἐπανέλαβεν ὁ μαρκίων δὲ-Θιάνζ, καὶ ἀπὸ πότε σὲ παρακαλῶ;

— Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν.

— Καὶ ποῦ εἶναι ἡ γυναῖκά σου;

— Καὶ ἐγὼ δὲν ἠξεύρω.

— Τὴν παρήτησες τὸ λοιπόν;

— Παρητηθήκαμεν καὶ οἱ δύο μας θεληματικῶς.

— Εἶναι πολὺς καιρός;

— Ἕν ἔτος μετὰ τὸν γάμον μας.

— Καὶ ἀπὸ τότε δὲν ἔμαθες τίποτε περὶ αὐτῆς;

— Τίποτε.

— Τότε λοιπὸν ἠμπορεῖς νὰ εἰπῇς ὅτι εἶσαι χῆρος.

— Ναὶ, ἀλλὰ ποῦ εἶναι αἱ ἀποδείξεις; Καὶ ἐπειδὴ μὲ τὸν κακῶς ἐννοούμενον νόμον τοῦ βασιλείου μὲ μίαν εὐκολίαν κρεμάζουσι τὸν ἄνθρωπον διὰ τὸ τίποτε τοῦτο, τὸ νὰ πάρῃ ὅηλ. δευτέραν γυναῖκα ἐνόσῳ ζῇ ἡ πρώτη, δὲν ἐπιθυμῶ καθόλου νὰ τὴν πάθω.

— Σωστὰ, καὶ ὁ Μολιέρος τὸ εἶπεν· Ἡ πολυγαμία εἶναι παράπτωμα ἀγχόνης! Τέλος πάντων τί λέγεις νὰ κάμῃς τώρα;

— Νὰ σὲ 'πῶ, σὺ μ' ἐπεριγέλασες προτήτερα, λοιπὸν καὶ ἐγὼ θέλω νὰ κάμω ἕνα κωμικὸν γάμον.

— Ὅταν εἶναι γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ὑπέλαβεν ὁ μαρκίων, θὰ σὲ βοηθήσω ὅπως ἠμπορῶ.

— Σ' εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Ραοὺλ ὑπομειδιῶν.

— Λοιπὸν τί ζητεῖς ἀπὸ ἐμέ;

— Σ' τὸ σπῆτί σου ἔχεις ἕνα παρεκκλῆσι, θαῤῥῶ, ναί;

— Μάλιστα, ἔχω.

— Νὰ τὸ θέσῃς εἰς τὴν διάθεσίν μου.

— Μοὶ φαίνεται ὅτι εἶναι ἄνω κάτω, διότι ἀπὸ τόσα χρόνια κανεὶς δὲν ἐμβῆκε μέσα.

— Δὲν πειράζει, ὅπως εἶναι μὲ κάμει.

— Πολὺ καλά· ἔ, ὕστερα;

— Νὰ μοῦ δώκῃς κἀνένα σου ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος νὰ ἠμπορῇ νὰ παραστήσῃ μετ' ἀγχινοίας τὸ πρόσωπον τοῦ ἐφημερίου.

— Τὸν ἑαυτόν μου.

— Τί, τὸν ἑαυτόν σου, ἀγαπητέ μοι μαρκίων, ἀνέκραξε μετ' ἐκπλήξεως ὁ ἱππότης.

— Ναὶ, διατί μήπως δὲν ἐμπιστεύεσαι;

— Ὄχι δὰ καὶ σύ! ἀλλὰ φοβοῦμαι.

— Τί φοβεῖσαι;

— Φοβοῦμαι μήπως καὶ δὲν ἠμπορέσεις, φίλε μου, νὰ διατηρήσῃς τὴν πρέπουσαν σοβαρότητα, καὶ μήπως τὸ κωμικὸν τῆς θέσεώς σου σὲ παρασύρῃ εἰς κἀνένα ἀστόχαστον ἀστεϊσμόν.

— Μὴν ἀνησυχῇς, θὰ τὰ καταφέρω 'ς τὴν ἐντέλειαν. Τὸ κανονικώτατον μου σχῆμα θὰ σὲ τρομάξῃ καὶ ἐσένα.... Παραδέχεσαι;

— Κάμε ὅπως τὸ κόφτει ὁ νοῦς σου καλλίτερα, ἀλλὰ συλλογίσου καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ὅτι μιά σου λέξις ἢ ἐν ἄσκεπτο κίνημα ἀρκοῦν διὰ νὰ καταστρέψουν τὸ πᾶν.

— Σοὶ εἶπον ὅτι εἶμαι ὑπεύθυνος.

— Τότε ἐξαίρετα.

— Καὶ πότε ὁ γάμος;

— Μεθαύριον ἂν ἀγαπᾷς.

— Ἂν ἀγαπῶ, ἐδῶ πέρα δὲν ἔχει τώρα. Ἐγὼ πρέπει νὰ λάβω τὰς ὡς πρὸς τοῦτο διαταγάς σου· μεθαύριον μοῦ ἔρχεται πολὺ καλὰ νὰ γείνῃ ὁ γάμος οὗτος.

— Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ μὴ μάθῃ κἀνεὶς γρὺ ἀφ' ὅσα σοὶ εἶπον, μηδὲ νὰ ἐμπιστευθῇς τὸ παραμικρὸν ἀπ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ κάμωμεν εἰς οἷον δήποτε.

— Μόνον ὁ παππᾶς καὶ ὁ γαμβρὸς μὲ τὴν νύμφην θὰ ἦναι 'ς τὸ παρεκκλῆσι.

— Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅλας αὐτὰς τὰς ὑποχρεώσεις. Αὔριον βλεπόμεθα καὶ κανονίζομεν τὰ καθ' ἕκαστα τῆς τελετῆς.

— Ἕως τῆς στιγμῆς ἐκείνης θὰ μελετήσω ἐπιμελῶς, ὑπέλαβεν ὁ μαρκίων, τὸ πρόσωπόν μου. Ὑπάρχει ἴσα ἴσα ἐντὸς τοῦπαρεκκλησίου ἓν παλαιὸν εὐχολόγιον καὶ θὰ τὸ περάσω ὅλο ἀπὸ τὰ χέρια μου.

Οἱ δύο ἄνδρες διήμειψαν ἐγκάρδιον χειραψίαν, ἀκολούθως δ' ὁ Ραοὺλ ἀπεχαιρέτισε τὸν κ. δὲ-Θιὰνζ, καὶ φθὰς εἰς τὸ ὄχημα ὅπερ τὸν ἀνέμενε μετέβη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ βασιλέως Σολομῶντος.

Κεφάλαιον ΚΔ'.

Η ΙΩΑΝΝΑ.

Μετά τινα λεπτὰ ὁ Ραοὺλ εἰσήρχετο εἰς τὸ ἀνατολικὸν δωμάτιον, ἔνθα εὑρίσκετο ἡ Ἰωάννα.

Ἡ νεᾶνις ἐκάθητο ἐπὶ κυκλοτεροῦς ἀνακλίντρου, ἡ δὲ πένθιμος αὐτῆς ἐνδυμασία ἦν πάντῃ ἀντίθετος πρὸς τὰ λαμπρὰ χρώματα τῶν ὑφασμάτων καὶ τῶν περιστοιχούντων αὐτὴν ταπήτων. Τὸ πρόσωπόν της ἦτο λίαν ὠχρόν, ἐκ δὲ τῶν ἐρυθριωμένων αὐτῆς ὀφθαλμῶν ἠνόει τις εὐκόλως ὅτι εἶχε κλαύσει· τοῦθ' ὅπερ καὶ ἔπραξεν ἀναλογισθεῖσα τὴν ἐν τῷ τάφῳ ἥδη εὑρισκομένην μητέρα της. Αἱ χεῖρες της ἦσαν εἰσέτι ἡνωμέναι, τὰ δὲ χείλη της διεσταλμένα ἐψιθύριζον προσευχήν τινα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς Μαγδαλινῆς Σηαμβὰρ, ἀποθανούσης ἐν ὥρᾳ θανασίμου ἁμαρτίας. Ἅμα δ' ὡς εἶδε τὸν Ραοὺλ ἠγέρθη μετὰ ζωηρότητος. Ἡδεῖα ῥοδοχροιὰ ἔβαψε τὰς παρειὰς αὐτῆς, τὰ δὲ χείλη της ἐσχημάτισαν γλυκὺ μειδίαμα.

— Σ' ἀφῆκα μόνην, φῶς μου, ἐπὶ πολὴν ὥραν, ἔτσι; εἶπεν ὁ ἱππότης λαβὼν μίαν τῶν χειρῶν αὐτῆς ἣν κατησπάσατο.

— Ὅταν δὲν σὲ βλέπω διόλου, ὁ καιρὸς μοὶ φαίνεται ἀτελεύτητος, ἀπεκρίνατο ἡ Ἰωάννα μετὰ θαυμασίου ἁπλοϊκότητος.

— Νὰ σ' ἐξηγηθῶ.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη! διέκοψεν αὐτὸν ζωηρῶς ἡ Ἰωάννα.

— Ἄφες με ὅμως νὰ τὸ κάμω.

— Ἀφοῦ τὸ θέλῃς, φίλε μου, ἔστω.

— Ἠσχολούμην διὰ τὸν ἑαυτόν μας.

— Διὰ τὸν ἑαυτόν μας! ἐπανέλαβεν ἡ Ἰωάννα.

— Μάλιστα, περὶ τῆς εὐδαιμονίας μας, διότι ἡ εὐδαιμονία ἡ ἰδική μου εἶναι ἐπίσης καὶ ἰδική σου, στοχάζομαι. Ἠσχολούμην περ τοῦ γάμου μας.

— Δὲν ὑπάρχει κανὲν ἐμπόδιον, πιστεύω; ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις μετὰ τρεμούσης πως φωνῆς.

— Ἀπ' ἐναντίας, ἀπεκρίνατο ὁ Ραοὺλ, τὰ πάντα εἶναι διευθετημένα, ἕτοιμα.

— Καὶ ποίαν ἡμέραν ἐξέλεξας; ὑπετονθόρισεν ἡ Ἰωάννα μετὰ συστολῆς.

— Τὴν μεθαύριον.

Ἡ Ἰωάννα ὑπεμειδίασεν ἐκ νέου, τὸ δὲ μειδίαμα της ἦν μεστὸν χαρᾶς καὶ ἐλπίδος. Ὁ Ραοὺλ ἐξηλολούθησεν.

— Ἕνεκα τῆς προσφάτου ἔτι καὶ θλιβερᾶς ἀπωλείας ἣν πρὸ ὀλίγου ὑπέστης, δὲν θὰ ἦτο καλὸν ὁ γάμος μας νὰ τελεσθῇ δημοσίᾳ ἐν μέσῳ συρροῆς περιέργων καὶ κούφων θεατῶν. Εἷς τῶν φίλων μου εὐηρεστήθη νὰ θέσῃ εἰς τὴν διάθεσίν μου τὸ παρεκκλήσιον τῆς οἰκίας του, ἐκεῖ δὲ εἷς καλὸς ἱερεὺς θὰ σᾶς εἴπῃ, ὦ προσφιλεστάτη μου, ὅτι εἶσαι γυνή μου ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Ἡ Ἰωάννα προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ Ραοὺλ ἀκτινοβόλον καὶ ἐρωτικώτατον βλέμμα ὅστις παρετήρει χωρὶς νὰ κύψῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

— Γυνή σου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων! ἐπανέλαβεν ἡ νεᾶνις, ὦ Ραοὺλ, πόσον εἶμαι εὐτυχής!

— Ὥστε ἐγκρίνεις ὅ,τι ἔκαμα; ἠρώτησεν ὁ ἱππότης.

— Βέβαια, καὶ ἐξ ὅλης μου καρδίας, ἀπεκρίνατο ἡ Ἰωάννα.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀσθενὲς καὶ εὐχάριστον κροῦσμα κώδωνος ἠκούσθη δὶς καὶ τοσοῦτον πλησίον, ὥστε θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ὁ ἦχος

οὗτος προήρχετο ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ οἰκήματος. Ἡ Ἰωάννα ἀνερρίγησεν.

— Μὴ φοβεῖσαι τίποτε, τῇ εἶπεν ὁ Ραοὺλ, εἶναι ὁ Σαμουὴλ, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ξενοδοχείου τοῦ βασιλέως Σολομῶντος, ὅστις διὰ προσφόρου μεταξὺ ἡμῶν συνθήματος μὲ ἐρωτᾷ, ἐὰν δύναται νὰ εἰσέλθῃ. Ἐπιθυμῶ λοιπὸν καὶ ἐγὼ νὰ τῷ ἀποκριθῶ ὁμοιοτρόπως.

Ὁ Ραοὺλ ἐπλησίασε πρὸς τὸν τοῖχον καὶ ἥψατο τῷ ἄκρῳ τοῦ δακτύλου του ἐλατηρίου τινὸς κεκρυμμένου ὑπὸ τὸ περιπέτασμα. Ἕτερον κροῦσμα ἠντήχησεν παραχρῆμα ἐν ἀπόπτῳ, μετὰ στιγμὴν δὲ ἡ μυστικὴ θύρα ἠνεῴχθη σιωπηλῶς, ὁ δὲ Σαμουὴλ ἔστη ἐπὶ τῆς οὐδοῦ.

— Θέλεις νὰ μὲ ὁμιλήσῃς ἰδιαιτέρως; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Ραούλ.

— Ὄχι, κύριε ἱππότα, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος.

— Τί θέλεις λοιπόν.

— Ἔρχομαι νὰ λάβω τὴν τιμὴν ὅπως σᾶς εἰδοποιήσω, ὅτι φέρω συμφώνως τῶν διαταγῶν σας τὴν θαλαμηπόλον ἣν σκέπτεσθε νὰ προσλάβητε διὰ τὴν κυρίαν δὲ-Τραμπλεΐγ.

— Δὲν ἔχασες, βλέπω, καιρὸν, Σαμουήλ.

— Χάνω πάντοτε ὅσον δύναμαι ὀλιγώτερον, κύριε ἱππότᾳ.

— Πολὺ καλὰ κάμεις.

— Ἄ! τὸ χρέος μου μόνον καὶ τίποτε περὶ πλέον.

— Καὶ γιὰ 'πές με, ἀποκρίνεσαι δι' αὐτήν;

— Ὅσον διὰ τὸν ἑαυτόν μου. Ναὶ μὲν εἶναι ὀλίγον νέα καὶ ἄπειρος ἴσως, ἀλλὰ εἶναι τιμία καὶ ἀφωσιωμένη.

— Καὶ ποῦ τὴν ἔχεις;

— Εἰς τὸ δωμάτιον τῶν Μάγων.

— Φέρε μέ την ἐδῶ, καὶ ἂν ἀρέσῃ εἰς τὴν γυναῖκά μου θὰ τὴν κρατήσω εὐθύς.

Ὁ Σαμουὴλ ἐξῆλθε καὶ ἐπανῆλθε σχεδὸν ἀμέσως ἀκολουθούμενος ὑπὸ δεκαοκταέτιδος ἢ δεκαεννεαέτιδος νεάνιδος, ἥτις ἐφαίνετο ὡραία, καὶ ἐνώπιον αὐτῆς τῆς Ἰωάννας, καὶ ἧς τὴν ὡραιότητα ἐξῆρεν ἔτι μᾶλλον τὸ ἀφελὲς καὶ αἰδῆμον ἦθός της. Ἡ νέα αὕτη ἦτο τεταραγμένη καὶ ἔκυπτεν αἰδημόνως τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ Ραοὺλ ἠρώτησε χαμηλῇ τῇ φωνῇ τὴν Ἰωάνναν.

— Σοὶ ἀρέσκει;

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο ἡ Ἰωάννα μετὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου, καὶ ἐὰν ἔχῃ καὶ καρδίαν καλὴν ὅπως εἶναι ὡραία, θὰ μένω κατευχαριστημένη ἐκ τῶν ὑπηρεσιῶν της.

Ὁ ἱππότης ἐστράφη πρὸς τὴν νεήλυδα καὶ τῇ εἶπε·

— Πῶς ὀνομάζεσαι, κόρη μου;

— Ὀνωρίνη, κύριε.

— Πόσων ἐτῶν εἶσαι;

— Δέκα ἐννέα.

— Εἶσαι καθόλου συνειθισμένη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν;

— Ὄχι.

— Ἀπὸ ποῦ ἦλθες;

— Ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, τὸ Σαὶν Μαλώ.

— Τί κάμουν οἱ γονεῖς σου;

— Τὸ ἐπάγγελμά των εἶναι ὑφάνται, καὶ ἐπειδὴ εἴμεθα πτωχοὶ μὲ ἔστειλαν εἰς τὸν θεῖόν μου Σαμουὴλ ἐδῶ, διὰ νὰ μοὶ εὕρῃ καμμίαν θέσιν.

— Ἄ! ὁ Σαμουὴλ εἶναι θεῖός σου; ὑπέλαβεν ὁ Ραούλ.

— Μάλιστα, κύριε ἱππότα, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος. Ἡ μακαρίτισσα ἡ Ἀντωνέτα μου καὶ ὁ πατὴρ τοῦ κοριτσιοῦ ἦσαν ἀδέλφια, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ γυναικάδελφός μου καὶ ἐγὼ δὲν εἴμεθα τοῦ αὐτοῦ θρησκεύματος.

— Ὀνωρίνη, παιδί μου, εἶπε τότε ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ, ἀπὸ τοῦδε εἶσαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς κυρίας. Προσπάθησε μόνον νὰ τὴν εὐχαριστῇς καὶ σὲ βεβαιῶ, ὅτι δὲν θὰ παραπονεθῇς ποτε διὰ τὴν τύχην σου.

— Θὰ προσπαθήσω, κύριε, ἀπεκρίνατο αὐτῷ ἡ νεᾶνις.

Ὁ Σαμουὴλ ἀφοῦ ἐπαρουσίασεν ὡς εἴδομεν ἐπισήμως τὴν ἀνεψιάν του, ἀπεσύρθη μετὰ διακρίσεως, ὁ δὲ Ραοὺλ μείνας μόνος μετὰ τῶν δύο γυναικῶν ἔδειξε τῇ Ὀνωρίνῃ κοιτωνίσκον τινὰ δι' αὐτὴν, παρακείμενον τῷ δωματίῳ τῆς Ἰωάννας. Ἀκολούθως ἐπανῆλθε πρὸς αὐτὴν καὶ τῇ εἶπε·

— Σὲ ἀποχωρίζομαι μέχρις αὔριον, ἀγαπητή μου, διότι μοὶ τὸ ἀπαιτοῦν αἱ περιστάσεις εἰς τὰς ὁποίας χωρὶς νὰ θέλω ὑπακούω· ἀλλὰ δόξα τῷ Θεῷ ὀλίγας ἀκόμη ὥρας καὶ δὲν θὰ σὲ ἀφήσω καθόλου πλέον μόνην.

Στεναγμὸς ἐκφυγὼν τῶν μυχίων τῆς Ἰωάννας ἐδήλωσεν ὅτι ἀνυπομόνως ἀνέμενε τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ὁ νέος ἐξηκολούθησεν·

— Ὁ Σαμουὴλ θὰ σοὶ φέρῃ ἐντὸς ὀλίγου φῶς καὶ τὸ δεῖπνόν σου, ἐὰν δὲ καὶ χρειασθῇς τίποτε ἄλλο, πίεσε ἐλαφρῶς τὸ ἐλατήριον τοῦτο καὶ θὰ σοὶ τὸ φέρουν.

Ἀκολούθως εἰσῆλθεν ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος, ἠνέῳξε μικρόν τι σκεῦος αἱ συρτοθῆκαι τοῦ ὁποίου ἦσαν πλήρεις χρυσοῦ καὶ ῥίψας ἐντὸς τοῦ θυλακίου του δύο ἢ τρεῖς δράγμας χρυσῶν νομισμάτων ἐξῆλθεν ἀσπασάμενος πρὶν μετὰ ζέσεως τὴν Ἰωάνναν κατὰ μέτωπον.

Ὁ Σαμουὴλ δὲν ἐβράδυνε νὰ παραθέσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ ἐστιατορίου δεῖπνον, ὅπερ ἐφάνη τῇ Ἰωάννᾳ πολυτελές. Ἡ ἀφθονία καὶ ποικιλία τῶν ἐδεσμάτων ἐξέπληξαν λίαν τὴν νεάνιδα εἰθισμένην εἰς λιτοτάτην τροφήν. Ἦν περ αὐτὴ πάντοτε παρεσκεύαζεν εἰς τὸν Μικρὸν Πύργον. Ἀπήτησε δ' ἐπιμόνως νὰ καθήσῃ καὶ συμφάγῃ καὶ ἡ Ὀνωρίνη, ἥτις ἐφάνη λίαν εὐαίσθητος ἐπὶ τῇ ἐξαιρετικῇ ταύτῃ ἐκ μέρους τῆς κυρίας της πρὸς αὐτὴν συγκαταβάσει, ὁ δὲ Σαμουὴλ ὁ θεῖός της ἐφαιδρύνθη ὑπὸ χαρᾶς βλέπων τὴν ἀνεψιὰν αὐτοῦ οὕτωσιν ἐξόχως παρὰ τῇ κυρίας της τιμωμένην.

Ἡ Ἰωάννα μετὰ τὸ δεῖπνον ἀπεσύρθη ἐν τῷ κοιτῶνί της, ἔνθα διαλάμπουσα πυρὰ ἐσπινθηροβόλει ἐντὸς τῆς ἑστίας τὰ δ' ὀκτὼ κηρία δύο ἀργυρῶν κηροπηγίων ἔῤῥιπτον ζωηρὸν φῶς ἐν αὐτῷ. Παρὰ τῇ ἑστίᾳ δὲ ταύτῃ ὑπῆρχε μαλακὸς κλισμὸς κατάλληλος δι' ἀνάγνωσιν ἢ δι' ὕπνον. Ἡ νεᾶνις δὲν ἐνύσταζεν ἀκόμη· προσέβλεψε περὶ αὐτὴν καὶ παρετήρησεν ἐν μιᾷ τῶν γωνιῶν τοῦ θαλάμου μικρὰν ἐκ ξύλου ῥοιᾶς βιβλιοθήκην, κεκλεισμένην δι' αἰολοχρόων μεταξωτῶν παραπετασμάτων, εἰς ἣν μεταβᾶσα ἔλαβεν ἀρκετοὺς τόμους καὶ καθεσθεῖσα πάλιν ἐν τῷ κλισμῷ της ἤρξατο ἀναδιφῶσα αὐτοὺς ἁπλήστως. Ἀλλὰ μετά τινων δευτερολέπτων ἀναδίφησιν ἔῤῥιψε τὰ βιβλία ταῦτα ἀνυπομόνως καὶ δὴ δαιμετὰ τρόμου, διότι πάντα ταῦτα ἐπραγματεύοντο περὶ ἑβραϊκῆς δαιμονολογίας καὶ τῶν πλέονμυστηριωδῶν μαγειῶν.

Ἡ Ἰωάννα ἐζήτησε κατ' ἀρχὰς νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἐν τῷ οἰκήματι τοῦ μνηστῆρός της ὕπαρξιν τοιούτων ὑπόπτων βιβλίων. Ἀλλ' ὡς οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξάξῃ, ἀπεφάσισε νὰ μὴ σκεφθῇ πλέον ποσῶς περὶ τούτου

καὶ ἐξηπλώθη ἐντὸς τοῦ θρόνου ἐφ' οὗ ἐκάθητο ἀποκοιμηθεῖσα ἐν μέσῳ τῶν ἀναμνήσεων καὶ τῶν ἐλπίδων της.

Καταλιπὼν τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Βασιλέως Σολομῶντος ὁ Ραοὺλ δὲ Τραμπλεῖγ διέταξε τὸν Ἰάκωβον νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ καὶ ὠδευσε πεζῇ πρὸς τὴν ἑτέραν τοῦ Σηκοάνα ὄχθην. Ἐβάδιζε δὲ ἠρέμα ἀφηρημένος ὑπὸ τῶν σκέψεών του, καὶ ἦτο λίαν ὀψὲ ὅτε ἀφίκετο εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Ὀνωρίου, κειμένην, ὡς γνωστὸν, μεταξὺ τῶν Ἀνακτόρων καὶ τῆς ὁδοῦ Ριχελιέως. Ἐν πρώτοις εἰσῆλθεν ἔν τινι πανδοχείῳ περιφήμῳ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὑπὸ τὸ ἔμβλημα τοῦ *Χρυσοῦ Ἄρματος*, ἐκεῖ δ' ἐγευμάτισε λαβὼν καραβιδόζωμον, σύκκα (συάκι) ἐψημένον κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Βεχαμέλου, τεμάχιον βοείου ὀπτοῦ κρέατος (filet) κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Κόντη, ἐρυθρὰς πέρδικας ψητὰς καὶ ὅλην σειρὰν ἐπιδορπίων καὶ νωγάλων, ὧν τὰ ὀνόματα λησμονοῦμεν, πάντα ταῦτα συνοδευόμενα καὶ ἐκ δύο ἢ τριῶν βαυκαλίδων παλαιοῦ οἴνου τοῦ Beaune καὶ τοῦ Chambertin.

Μετὰ τὸ καλὸν τοῦτο γεῦμα ὁ ἱππότης ἀπῆλθε τοῦ *Χρυσοῦ Ἄρματος* μετὰ τοῦ ἐλευθέρου καὶ εὐχεροῦς ἐκείνου βαδίσματος ἀνδρὸς, οὗ ἡ μὲν συνείδησις εἶναι ἐπαναπαυμένη, εὐχαριστημένος δ' ὁ στόμαχος, καὶ διευθύνθη πρὸς μεγάλην τινὰ οἰκίαν περὶ τὰ πεντήκοντα βήματα ἀπὸ τοῦ παντοπωλείου ἔνθα εἶχε γευματίσει ἀπέχουσαν.

Ἡ θύρα τῆς οἰκίας ταύτης ἐφωτίζετο λαμπρῶς· ἐν τοῖς πέριξ ὑπῆρχεν ὅμιλος θεραπόντων τινασσόντων δαυλοὺς καὶ φορεαφόροι φέροντες εὐπατρίδας.

Οἱ θεράποντες οὗτοι καὶ οἱ φορεαφόροι ἤριζον πρὸς ἀλλήλους ἀνθυβριζόμενοι καὶ ἐπροξένουν μέγαν θόρυβον. Ὁ Ραοὺλ διέσχισε τὸν ὅμιλον τοῦτον, ὑπερέβη τὴν οὐδὸν, διῆλθεν εὐρύχωρον αὐλὴν ἐν ᾗ ἦσαν συνηθροισμένοι πλείονες ἢ οἱ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ θεράποντες καὶ ἀναβὰς κλίμακα δι' ἧς περὶ τὰ εἴκοσιν ἄτομα διῆλθον κατὰ μέτωπόν του, εἰσῆλθεν εἰς μέγιστον ἀντιθάλαμον.

Πέριξ τοῦ ἀντιθαλάμου τούτου ἐπὶ τριχονήστων θρονίων δι' ἐπιχρύσων καρφιδίων περικοσμουμένων ἐκάθηντο ὑπερηφάνως οἰκέται διαφοροτρόπως ἐνδεδυμένοι καὶ παίζοντες χαρτία καὶ κύβους.

Βεβαίως ὅ τε Ραοὺλ καὶ ὁ Ἰάκωβος ἦσαν τακτικοὶ τοῦ μέρους τούτου θαμῶνες, διότι ὁ ὑπηρέτης ἀδιστάκτως ἐκαθέσθη ἔν τινι γωνίᾳ ἑνὸς θρανίου, ἐνῶ ὁ κύριός του ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του καὶ εἰσῆλθεν ἐντὸς αἰθουσῶν, λίαν εὐρυχώρων καὶ πολυτελῶς πυτρεπισμένων, αἵτινες ἔβριθον κόσμου.

Πλῆθος ἀνδρῶν πάσης ἡλικίας καὶ τάξεως περιεφέρετο καὶ ἐθορύβει ἀδιακόπως. Ἐν αὐταῖς ἔβλεπέ τις μορφὰς ἐξ ὅλων σχεδὸν τῶν στρωμάτων τῆς κοινωνίας, ἀπὸ τοῦ μεγιστᾶνος ἔχοντος ἐλευθέραν εἴσοδον ἐντοῖς ἀνακτόροις μέχρι τοῦ ἐλαχίστου δρομοδιαίτου τοῦ συχνάζοντος ἐν τοῖς ἀσημοτέροις καφενείοις, ἀπὸ τοῦ ἑκατομμυριούχου συναλλάκτου μέχρι τοῦ λιμοκτονοῦντος ποιητοῦ, ἀπὸ τοῦ κομψευομένου νεανίσκου τοῦ ποιοῦντος μυρίας φιλοφρονήσεις εἰς παρηκμακυίας ἡλικίας κυρίας μέχρι τοῦ ἐπαρχιώτου ἀρχοντίσκου, λίαν κατατεθορυβημένου ἐν Παρισίοις καὶ εὐδιαγνώστου ἐκ τῶν ἀδεξίων τρόπων καὶ τῆς ἐκτὸς τοῦ συρμοῦ ἐνδυμασίας του. Ἅπαντες δ' οὗτοι, ὡς εἴπομεν, περιεφέροντο θορυβοῦντες, εἶτα δὲ κατήρχοντο πρὸς τὸν κοινὸν σκοπόν, ἔνθα παρεσύροντο ἀκαταμαχήτως ὡς περ αἱ μυῖαι εἰς τὸ μέλι.

Ὑπῆρχον δηλ. τράπεζαι του φαραὼ, τοῦ κρὲψ, τοῦ λανσκενὲ, τῆς εἴκοσι καὶ μιᾶς, τοῦ μπασέτου καὶ πάντων τῶν λοιπῶν παιγνιδίων ἐρευρεθέντων ὑπὸ τοῦ διαβόλου, ὅπως κενόνῃ τὸ βαλάντιον τῶν λούφων καὶ πληροῖ τὸ τῶν πανούργων,

Ἡ οἰκία εἰς ἣν εἰσήξαμεν τοὺς ἀναγνώστας μας ἦτο προνομιοῦχός τις ἅδης (ὡς θὰ ἔλεγον ἐν Λονδίνῳ), ἔνθα ἅπαντες μικροί τε καὶ μεγάλοι συνηντῶντο ἐπὶ οὐδετέρου ἐδάφους μετὰ τῆς αὐτῆς προθέσεως τοῦ παῖζαι καὶ κερδίσαι.

Κεφάλαιον ΚΕ'.

Η ΝΥΞ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ.

Τί ἤρχετο νὰ κάμῃ εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην ὁ Ραοὺλ; Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα δὲν ὡδηγεῖτο βεβαίως ὑπὸ τοῦ πάθους τοῦ παιγνιδίου, διότι

γινώσκομεν ἤδη ὅτι ὁ ἱππότης ἦτο τόσον πλούσιος, ὥστε διὰ μιᾶς ἠδυνήθη νὰ συνδράμῃ ἐστενοχωρημένον τινὰ μεγιστάνα ἀποστείλας αὐτῷ ἑκατὸν χιλιάδας χρυσῶν σκούδων καὶ ὑποσχεθεὶς αὐτῷ νὰ τῷ δώσῃ καὶ ἄλλα ἅμα ὡς ἐξώδευεν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα τῷ ἔστειλεν. Ὥστε ἐλάχιστον ἔμελλε νὰ καρπωθῇ συμφέρον ἐγκολπίζων μηδαμινά τινα λουδοβίκεια, ἡρωϊκῶς διαμφισβητούμενα ὑπὸ τοῦ *σπαθιοῦ ρήγα καμπαστοῦνι καρρό*.

Ὅσον πιθανὴ καὶ ἂν φαίνεται ἡμῖν ἡ ὑπόθεσις αὕτη, εἶναι ὅμως ἀπαράδεκτος. Ὁ Ραοὺλ μετέβη ἐκεῖ διὰ νὰ παίξῃ, διότι ἐλάτρευε τὸ παιγνίδιον, ὄχι τόσον διὰ τὸ κέρδος ὅπερ ἠδύνατο νὰ προσπορισθῇ ἐξ αὐτοῦ, ἀλλὰ διὰ τὰς ὁποίας προξενεῖ συγκινήσεις. Ὁ Ραοὺλ ἐπεθύμει νὰ διέλθῃ τὴν ἑσπέραν του πέριξ τραπέζης παιγνιδίου καὶ νὰ βλέπῃ τὸ φῶς τῶν κηροπηγίων ἀμυδρούμενον εἰς τὰς πρώτας λάμψεις τῆς ἡμέρας. Ἐπεθύμει νὰ ἀκούῃ τὸν ἦδὺν ἦχον τῶν χρυσῶν νομισμάτων ἅτινα περιεστρέφοντο εἰς σπασμωδικὰς χεῖρας, τὰς παραλήρους ἐπιφωνήσεις τῶν ὑπὸ τῆς τύχης εὐγοουμένων παικτῶν καὶ τὰς λυσσώδεις κραυγὰς τῶν ὑπ' αὐτῆς κατατρεχομένων.

Αἱ ἐμμανεῖς μάχαι τοῦ *ρήγα κούπα* καὶ τῆς *δάμας μπαστοναῦ*, αἱ ὁμηρικαὶ πάλαι τοῦ Ὀζιέρου καὶ Λανσελῶ τὸν ἐγαλβάνιζον. Ἡδύνετο βλέπων τοὺς χάνοντας εἰς τὸ παιγνίδιον νὰ σχίζωσι διὰ τῶν συσπωμένων ὀνύχων των τὰ αἰσθηματίνοντα αὐτῶν στήθη καὶ νὰ αἱματώσι τὰ τρίχαπτα τῆς Μαλίνης καὶ τὰ ἀγγλικὰ ῥαφιδουργήματα.

Ὥστε εὐκόλως παρατηρεῖ τις ὅτι ὁ δαίμων τοῦ παιγνιδίου κατεῖχεν ὅλως ἰδιαζόντως τὸν ἥρωά μας, καὶ ὅτι τοιοῦτος ἦτο παίκτης, ὥστε ἔπαιζεν ὄχι διὰ νὰ κερδίσῃ ἢ νὰ χάσῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐγγίζῃ τὰ χαρτία καὶ νὰ βλέπῃ τοὺς ἄλλους κερδίζοντας καὶ χάνοντας.

Κατὰ συγκυρίαν ὅλως παράδοξον οὐδεὶς ἐκ τῶν στενῶν φίλων τοῦ Ραοὺλ ὑπῆρχε κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ παιγνιδίου μεταξὺ τῶν τόσων θαμώνων της.

Ὁ ἱππότης ἀντήλλαξε διερχόμενος δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἁπλοῦν χαιρετισμόν, εἶτα ἐπλησίασεν εἴς τινα τράπεζαν τοῦ λανσκενὲ καὶ στὰς ὄρθιος ὄπισθεν τῶν παικτῶν παρετήρει τὸ παιγνιδιον ὅπερ ἐξηκολούθει ἐμμανῶς. Ἀπέναντι αὐτοῦ ἐκάθητο τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης

φορὰς ἐκέρδισε καὶ τὴν τρίτην ὡς καὶ τὴν τετάρτην καὶ πέμπτην. Βαθμηδὸν δ' ὁ σωρὸς τῶν χρυσῶν νομισμάτων καὶ τῶν ταμιακῶν γραμματίων μετέβαλε θέσιν συσωρευθεὶς ἐνώπιον τοῦ Ραοὺλ, ὅστις τὸν ἔβλεπε μεγενθυνόμενον μετὰ μεγίστης ἀκηδείας, ἐνῶ ὁ ὑποκόμης αὐτὸς δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὴν τοιαύτην μετατροπὴν τοῦ παιγνιδίου. Διότι αἱ μὲν φλέβες τοῦ μετώπου του ἐξωγκοῦντο, οἱ ὀφθαλμοί του ἐδάκρυον, αὐτὸ δὲ τὸ πρόσωπον ἐφαίνετο ὠχριῶν καὶ ὅλονὲν μεταβαλλόμενον.

Μετὰ μικρὸν οὐδὲν ἀπέμεινε πλέον ἐκ τῶν ἔμπροσθέν του χρημάτων. Ἔρριξεν ὑπόκωφον κραυγὴν παραφορᾶς καὶ ἐκινήθη ὅπως ἐγερθῇ νομίζων ὅτι ἀπώλεσεν ὅλα του τὰ χρήματα. Ἀλλ' ἀμέσως ἀνεμνήσθη τῶν 25 λουδοβικείων τοῦ Ραοὺλ καὶ ἐξέβαλεν αὐτὰ ἐκ τοῦ κόλπου του μετὰ τῆς σπουδῆς ἐκείνης οἵαν ἀναπτύσσει ὁ πνιγόμενος, ζητῶν νὰ προσκολληθῇ ἐπὶ σωτηριώδους σανίδος, ἣν ῥίπτει αὐτῷ ἡ τύχη.

— Τὰ εἴκοσι πέντε αὐτὰ λουΐζια, εἶπεν.

Ὁ Ραοὺλ συγκατετέθη. Τοῦτο δὲ ἦτο τότε τελευταῖον παιγνίδιον.

Πάντες ἐν γένει ἐπέστησαν πλειότερον τὴν προσοχήν των. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ μελάγχρους ἀνὴρ ἐφαίνετο ἐνδιαφερόμενος εἰς ὅ,τι ἔμελλε νὰ συμβῇ.

Ὁ Ραοὺλ ἤρξατο στρέφων τὰ χαρτία, ἅτινα ἔπιπτον τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο ἄνευ τινὸς ἀποτελέσματος. Ἡ τύχη ὡς *ἰδιότροπος θεά*, καθώς ποτε ἔλεγον, ἐτήρει αὐτοὺς ἐν ἐκκρεμότητι. Ἡ τοῦ ὑποκόμητος δ' Ὠμπινὺ ἀγωνία ἦτο τρομερά, ὅπως δὲ διασκεδάσῃ αὐτὴν ἔλαβεν ἐκ τοῦ καταθέματός του ἓν λουδοβίκειον καὶ ἔστρεψεν αὐτὸ μηχανικῶς ἐντὸς τῶν δακτύλων του. Τὸ λουδοβίκειον τοῦτο ἐθλάσθη εἰς δύο· ὁ ὑποκόμης ἔλαβε καὶ δεύτερον ὅπερ ἐθλάσθη ἐπίσης. Ἀνεσκίρτησεν αἰφνιδίως καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἀλλόκοτον ταύτην δοκιμὴν ἥτις ἐπέφερε τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. Δέκα ἢ δώδεκα λουδοβίκεια ὑπέστησαν τὴν αὐτὴν τύχην.

Ὁ Ραοὺλ δὲν εἶχεν ἰδεῖ τίποτε, καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἡ τύχη ἀπεφήνατο καὶ πάλιν ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ἀνέκραξε· — Ἐκέρδισα! ὁ ὑποκόμης ἠγέρθη ἔμπροσθέν του καὶ τῷ ἔρριψε κατὰ πρόσωπον δρᾶκα τε-

θλασμένων νομισμάτων, ἀναβοῶν μετὰ φωνῆς καθισταμένης δυσδιακρί-
του ὑπὸ τοῦ θυμοῦ·

— Μοὶ ἔκλεψες τὰ καλὰ χρήματά μου μὲ τὰ κάλπικά σου; Εἶσαι ἀπατεών! καλπουζάνος!

Ὁ Ραοὺλ ὠχρίασε λίαν, ἔσυρε τὸ ξίφος του καὶ ἐκινήθη ὅπως ἐφορμήσῃ κατὰ τοῦ ὑποκόμητος. Ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐκεῖ ἐπενέβησαν, κρατήσαντες δ' αὐτὸν τῷ εἶπον μιᾷ φωνῇ ἅπαντες εἰς τὸ οὖς·

— Ὄχι ἐδώ! ὄχι ἐδώ!

— Ἔχετε δίκαιον, κύριοι, ἀπεκρίνατο ὁ ἱππότης, ἐπαναλαβὼν τὴν συνήθη αὐτῷ ἀταραξίαν· πραγματικῶς δὲν χρεωστῶ νὰ ἐκδικήσω ἐμαυτὸν ἐνταῦθα δι' ἃς μοὶ ἐξετόξευσεν ὕβρεις, εἶτα ἀποταθεὶς πρὸς τὸν ἀντίπαλόν του προσέθετο·

— Ἔξω, κύριε!

— Ὁπόταν ἀγαπᾷς, ἀνέκραξε μετὰ ὀργίλου φωνῆς ὁ ὑποκόμης.

Τὸ πλῆθος παρεμέρισεν διὰ νὰ περάσουν οἱ δύο ἐχθροί, οἵτινες προφανῶς ἔμελλον νὰ διαξιφισθῶσιν.

Αἱ μονομαχίαι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦσαν τόσῳ κοιναί, ὥστε οὔτε εἷς κἂν ἐσκέφθη ν' ἀκολουθήσῃ αὐτούς. Ἐπλησίαζον δὲ νὰ ἐξέλθωσι τῆς θύρας, ὅταν ὁ μελάγχρους ἐκεῖνος ἀνὴρ ὅστις ἐπρόλαβεν αὐτούς, τοὺς ἐπλησίασε καὶ τοῖς εἶπε·

— Ἐπιθυμεῖτε, κύριοι, νὰ μὲ ἀκροασθῆτε ὀλίγον;

Ὁ ὑποκόμης καὶ ὁ ἱππότης ἔστησαν ἔκπληκτοι ἀπέναντι τοῦ ἀγνώστου τούτου.

— Τί θέλετε ἀπὸ ἡμᾶς, κύριε; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Ραούλ.

— Μίαν χάριν νὰ σᾶς κάμω, ὅπως ὀφείλεται αὕτη μεταξὺ εὐπατριδῶν.

— Χάριν; Σὺ εἰς ἡμᾶς;

— Ναί, κύριοι, ἐγώ.

— Ὁποίαν;

— Ὄχι νὰ σᾶς ἀποτρέψω ἀπὸ ἀναπόδραστον μονομαχίαν, ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ! ἀλλὰ νὰ σᾶς εἴπω νὰ μὴ κτυπηθῆτε σήμερον.

— Καὶ διατί; ὑπέλαβεν ὁ Ραούλ.

— Διότι εἶναι σήμερον παρασκευή, ἀνταπήντησεν στυγνῶς ὁ ἄγνωστος.

— Εἶσθε τρελλός! ἐψιθύρισεν ὁ Ραοὺλ ὑψώσας τοὺς ὤμους καὶ προχωρήσας βήματά τινα.

Ὁ μελάγχρους τοὺς ἀνεχαίτισεν αὖθις.

Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς συνομιλίας ταύτης ὁ ὑποκόμης δ' Ὠμπινὺ ἐπνίγετο ἔσωθεν ὑπὸ τοῦ θυμοῦ καὶ ἠθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ ξεθυμάνῃ. Διηυθύνθη λοιπὸν πρὸς τὸν ἄγνωστον καὶ ἀνέκραξε μετ' ἀπειλητικοῦ κινήματος.

— Γιὰ νὰ σὲ πῶ, ποιὸς εἶσαι σὺ ποῦ μ' ἦλθες μὲ τόσην προπέτειαν νὰ ἀναμιχθῇς εἰς ὑπόθεσίν μας, ἡ ὁποία ἄλλως τε δὲν σὲ ἀφορᾷ διόλου;

Εἰς τοὺς αὐθάδεις τούτους λόγους ὁ ἄγνωστος ἐφάνη τρόπον τινὰ ὠχριῶν μεθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν πελιδνότητα. Ἀνώρθωσε τὸ ὑψηλὸν αὐτοῦ ἀνάστημα καὶ ἀπεκρίνατο τῷ ὑπεκόμητι ὃν περ κατεπτόησε διὰ τοῦ ὑπερηφανικοῦ αὐτοῦ ἤθους καὶ τοῦ κερασυνοβόλου βλέμματός του.

— Ποῖος εἶμαι;..... Εἶμαι ὁ δὸν Ραϊμόνδος Βασκονσέλος, μέγας τῆς Ἱσπανίας πρώτης τάξεως καὶ ἱππότης τῆς Μελίτης, ἀνεμίχθην δὲ εἰς τὰς ὑποθέσεις σας, διότι εἶμαι ταμένος νὰ ἐμποδίζω, ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοί, κάθε μονομαχίαν γενομένην τὴν παρασκευήν· καὶ ἐὰν δὲν ἤμην δεσμευμένος ἀπὸ τὸ τάξιμόν μου θὰ σ' ἐπάστρευα σήμερον, παληάνθρωπε, διὰ νὰ σοῦ δείξω εἰς ποῖον ὁμιλεῖς τοιουτοτρόπως.

— Ἄ, ἔτσι! ἔ; ἀνέκραξεν ὁ ὑποκόμης ἐξαγριωθείς. Λοιπὸν ἐγώ, κύριε μεγάλε τῆς Ἱσπανίας ἐπειδὴ δὲν εἶμαι ταμένος, θὰ σὲ φονεύσω τόρα 'ς τὴν στιγμήν.

Ὁ Ραοὺλ ἐπεμβῆκε τότε.

— Ἔ, μὴ βιάζεσαι, εἶπε τῷ ὑποκόμητι, εἶσαι ἰδικός μου, καὶ ἐὰν τὸ σπαθί μου δὲ μὲ γελάσῃ, νομίζω ὅτι δὲν θὰ φονεύσῃς πλὴ ἄλλον εἰς τὸ ἑξῆς.

— Ἐμπρὸς λοιπόν! ὑπέλαβεν ὁ ὑποκόμης, σὺ πρὶν καὶ ὕστερα ὁ κύριος. Καὶ ἔδειξε τὸν ἱππότην τῆς Μελίτης.

Οὗτος παρετήρησε ψυχρῶς τὸ ὡρολόγιόν του.

— Ἑνδεκα καὶ ἥμισυ, εἶπε, ἀκόμη μιὰ φορὰ σᾶς παρακαλῶ, σταθῆτε νὰ ἔλθῃ τὸ μεσονύκτιον, διότι τότε θὰ εὑρεθῶ πλέον εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου.

Οὔτε ὁ Ραοὺλ οὔτε ὁ ὑποκόμης ἀπεκρίναντο, ὡς δ' ὁ δὸν Ραϊμόνδος δὲν τοῖς ἄφινε τὴν διάβασιν ἐλευθέραν ἐξῆλθον βιαίως τῶν αἰθουσῶν.

— Θὰ σὲ ξαναϊδῶ! ἀνέκραξεν ὁ δ' Ὠμπινὺ στραφεὶς πρὸς τὸν ἱσπανὸν ἱππότην.

— Θὰ ἔλθω μαζή σας καὶ μὴ κουράζεσαι, τῷ ἀπεκρίθη.

Καὶ τῳόντι ἐξῆλθε ταὐτοχρόνως μετὰ τῶν δύο ἀντιπάλων.

Ὁ Ραοὺλ διερχόμενος τὸν ἀντιθάλαμον ἔνευσε τῷ Ἰακώβῳ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ὅστις ῥίψας ἀμέσως ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ παιγνιδίου τοὺς κύβους ἠκολούθησε τὸν κύριόν του. Ὁ δὸν Ραϊμόνδος ἐβάδιζεν ὄπισθεν αὐτῶν.

— Λάβε ἕνα δαυλὸν, εἶπεν ὁ Ραοὺλ εἰς τὸν Ἰάκωβον καθ' ἣν στιγμὴν ὑπερέβησαν τὴν οὐδὸν τῆς αὐλείου θύρας.

Ὁ Ἰάκωβος ἀπέσπασεν ἐκ τῶν χειρῶν φορεαφόρου ἀνημμένον ῥητινώδη δαυλὸν, δοὺς αὐτῷ ἓν χρυσοῦν λουδοβίκειον πρὸς ἀνταλλαγήν. Καὶ οἱ τέσσαρες δ' ὁμοῦ τότε κατῆλθον τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Ονωρίου διευθυνθέντες πρὸς τὰ Ἀνάκτορα.

Ἀφιχθέντες ἐκεῖ ὁ Ραοὺλ καὶ ὁ ὑποκόμης οἵτινες προεπορεύοντο τῶν ἄλλων δύο διευθύνθησαν δεξιὰ καὶ ἔφθασαν εἰς στενὸν καὶ σκοτεινὸν ὁρμίσκον, κείμενον εἰς τὴν θέσιν ἣν κατέχει σήμερον ἡ ὁδὸς τοῦ Ριβολι.

Ἡμίσβεστον ἀντανάκλαστον τοσοῦτον ἀθλίως ἐφώτιζε τὴν ὁδὸν, ὥς τε ὁ Ραούλ συνεχάρη ἑαυτῷ, σκεφθέντι νὰ ἐφοδιάσῃ τὸν ὑπηρέτην του διὰ πυρσοῦ.

Οἱ δύο ἄνδρες ἔστησαν καὶ ἀπέθεντο τὰ ἐνδύματά των, ὁ δὲ Ἰάκωβος ἐτοποθετήθη ὑπὸ γείσωμα χαμηλῆς θύρας.

— Ὕψηλὰ τὸν δαυλόν! τῷ εἶπεν ὁ κύριός του.

Εἶτα ὁ ὑποκόμης καὶ ὁ ἱππότης ἔλαβον εἰς χεῖρας τὰ ξίφη των. Δέκα βήματα μακρὰν αὐτῶν ἵστατο ὁ δὸν Ραϊμόνδος ἐπερειδόμενος ἐπί τινος τοίχου, ὅθεν ἡτοιμάζετο νὰ παρατηρῇ τὴν μάχην.

— Κύριοι, ἀνέκραξε τὸ τελευταῖον, προσέξατε! σήμερον εἶναι παρασκευή! ἡμέρα ἀποφράς!

— Ἐν ὀνόματι τοῦ διαβόλου! ἐψιθύρισεν ὁ Ραοὺλ, σιώπει, πτηνὸν κακοῦ οἰωνοῦ!

Ὁ δὸν Ραϊμόνδος ἀκούσας τὴν βλασφημίαν ταύτην τοῦ ἱππότου ἐποίησε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, εἶτα δὲ διασταυρώσας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους ἀνέμενεν, ἐνῶ ὁ Ἰάκωβος συγκεκινημένος ἐκ τῆς σκηνῆς

ἥτις παρεσκευάζετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐκράτει διὰ τρεμούσης χειρὸς τὸν δαυλόν.

Ἐνίοτε ἡ φλεγομένη ῥητινολαμπὰς προέχεε ζωηρὸν φῶς, κατόπιν δὲ ἡ φλὸξ ἀμυδρουμένη κατεπνίγετο ὑπὸ τοῦ καπνοῦ καὶ τὸ σκότος καθίστατο πυκνόν.

Τὰ λευκὰ χείλη τοῦ ἱσπανοῦ ἱππότου ἐφαίνοντο ψελλίζοντα προσευχήν τινα, ἐνῶ ὁ Ραοὺλ καὶ ὁ ὑποκόμης ἤρξαντο τῆς μάχης ἐπιτεθέντες ὁ εἷς κατὰ τοῦ ἄλλου μετὰ τῆς αὐτῆς μανίας.

Ἐν πρώτοις ἀπέβαινεν ἀδύνατον νὰ προΐδωσιν εἰς ποῖον ἔμελλε νὰ κλίνῃ ἡ νίκη. Ἡ περὶ τὴν ξιφομαχίαν ἀμφοτέρων ἐπιτηδειότης ἦτο ὡς ἔγγιστα ἡ αὐτή. Ναὶ μὲν ὁ κ. δ' Ὠμπινιὺ ὑπερτέρει τοῦ Ραοὺλ κατὰ τὴν μυώδη ἰσχύν, ἀλλ' ὁ ἱππότης διετήρει ἀταραξίαν ἧς ἐστερεῖτο ὁ ἀντίπαλός του.

Καθ' ὅσον διεστυροῦντο τὰ ξίφη καθιστῶντα κυανόλευκον τὴν λάμψιν τοῦ διαλείποντος τῆς δᾳδὸς φωτός, ὁ ἱσπανὸς ἐπλησίαζε πρὸς τὸ μέρος τῆς μάχης ὡς ἂν εἰ ὑπὸ ἀκαταμαχήτου μαγείας εἱλκύετο. Ἡ μονομαχία ἐξηκολούθη εἰσέτι· αἴφνης ὅμως τὸ ὅπλον τοῦ ὑποκόμητος συγκρουσθὲν μὲ τὸ τοῦ Ραοὺλ ἐθλάσθη εἰς μῆκος δέκα δακτύλων ἀπὸ τῆς λαβίδος, αὐτὸς δ' ὠπισθοχώρησεν ἀμέσως.

— Μὴ φοβεῖσαι! τῷ εἶπε σκωπτικῶς ὁ ἱππότης· ἀσμένως φονεύω, ἀλλὰ καὶ δὲν δολοφονῶ!

Ταὐτοχρόνως δὲ θεὶς τὴν λεπίδα τοῦ ξίφους του ἐπὶ τοῦ γόνατος συνέτριψεν αὐτὴν εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος εἰς ὃ ἐθραύσθη ἡ τοῦ ὑποκόμητος καὶ ἀνέκραξεν·

— Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἤρχισε τὸ ξίφος, τὸ ἀποτελειόνει τὸ ἐγχειρίδιον! Καὶ ὧδευσε πρὸς τὸν κ. δ' Ὠμπινιύ.

Ἡ πάλη ἤρξατο αὖθις καταπληκώτερον ἢ πρίν. Οἱ δύο νέοι ἐμάχοντο νῦν ἐκ τοῦ συστάδην· οἱ βραχίονες των συνεπλέκοντο, τὰ δὲ ἀσθμαίνοντα στήθη των συνείχοντο ἀλλήλοις.

Τοῦτο διήρκεσεν ἐπὶ ὀλίγον· ἀκολούθως ἠκούσθη μεγάλη κραυγὴ συνοδευθεῖσα ὑπὸ ὑποκώφου θορύβου. Ὁ ὑποκόμης βληθεὶς τὸ στῆθος ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὁ δὲ δαυλὸς ὃν ἐκράτει ὁ Ἰάκωβος ἔπεσε τῶν χειρῶν αὐτοῦ.

Τὸ ὡρολόγιον τῶν Ἀνακτόρων ἐσήμαινε τότε ἀκριβῶς τὴν μεσονύκτιον ὥραν. Ὁ Ἱσπανὸς ἔρρηξεν παρατεταμένον στεναγμόν.

— Ἄχ! πόσον ἡ ὁδὸς αὕτη ὁμοιάζει μὲ τὴν Strada Stretta! Ὦ! λυπήσου με Θεέ μου! ἐψιθύρισε μετὰ δυσδιακρίτου φωνῆς.

Εἶτα μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῶν παραδόξων τούτων λόγων ἔπεσε καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὡς εἰ ὑπὸ ἀοράτου ξίφους βληθεὶς καὶ ἐλιποθύμησεν.

Ἐν τούτοις ὁ ὑποκόμης ἀνέπνεεν εἰσέτι. Ἠγέρθη καὶ μετ' ἀσθενοῦς φωνῆς διακοπτομένης ὑπὸ ῥείθρων αἱμάτων εἶπε πρὸς τὸν ἱππότην·

— Νομίζω ὅτι θ' ἀποθάνω, ἀλλ' ἐὰν καὶ ξαναζήσω, θ' ἀρχίσωμεν πάλιν τὸ κτύπημά μας.

— Ὁπόταν θέλῃς, ἢ μᾶλλον ὁπόταν ἠμπορέσῃς! ἀπεκρίνατο αὐτῷ ὁ ἱππότης.

Ὁ ὑποκόμης ἔπεσε πάλιν ὕπτιος, οὐδὲν σημεῖον ζωῆς παρέχων πλέον.

Ὁ Ραοὺλ ἔβαλεν εἰς τὴν θήκην τοῦ ξίφους τά τεθραυσμένα τεμάχη καὶ λαβὼν τὸ φόρεμά του εἶπε τῷ Ἰωκώβῳ·

— Πηγαίνωμεν, δὲν ἔχομεν πλέον τίποτε νὰ κάμωμεν ἐνταῦθα.

Ἀλλὰ μόλις ἐτελείωσε τὴν ὁμιλίαν του καὶ χεὶρ ἀνθρώπου ὕψατο τοῦ ὤμου του, φωνὴ δέ τις τῷ εἶπε·

— Κύριε εὐπατρίδα, εἶσαι αἰχμάλωτός μου! Παράδος μοι, ἂν ἀγαπᾷς, τὸ ξίφος σου.

Ὁ Ραοὺλ περιέβλεψεν ἑαυτὸν μετ' εὐνοήτου ἐκπλήξεως. Εἷς ἀστυνόμος ἐκράτει αὐτὸν ἀπὸ τοῦ περιλαιμίου καὶ δωδεκὰς περιπόλων τῷ ἔφραττε τὸν δρόμον.

— Ἀπὸ ποῦ 'ς τὸ διάβολο ἐβγῆκες, κύριε ἀστυνόμε, ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ ἱππότης καὶ οὔτε σὲ εἶδον οὔτε κἂν σὲ ἐννόησα;

— Τὸ πιστεύω, ἀπεκρίνατο ὁ ἀστυνόμος, ἦσο πολὺ ἀπησχολημένος κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν καὶ δι' αὐτὸ δὲν μὲ παρετήρησες.

— Λοιπόν, ἐξηκολούθησεν, ὁ Ραοὺλ, μιὰ ποῦ εἶσθε ἐδῶ καὶ διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ἡ παρουσία σας εἰς κάτι τι, διατάξατε παρακαλῶ τοὺς ἀνθρώπους σας νὰ σηκώσουν ἀπὸ ἐκεῖ δὰ ἐκεῖνον τὸν πληγωμένον καὶ νὰ τὸν πάγουν πουθενὰ διὰ νὰ τὸν κυττάξουν. Καὶ ὁ ἱππότης ἔδειξε

τὸν κ. δ' Ὠμπινιὺ, οὗτινος τὸ αἷμα ἐσχημάτιζε ῥυάκιον ἐν μέσῳ τοῦ ὁρομίσκου.

Ὁ ἀστυνόμος ἐποίησε νεῦμα εἰς τοὺς ἀνθρώπους του, δύο τῶν ὁποίων ἤγειραν παραχρῆμα τὸν ὑποκόμην. Ἀκολούθως ἐπλησίασεν αὐτὸν καὶ τὸν παρετήρησεν κατὰ πρόσωπον.

— Ἄ! ἄ! ἀνέκραξεν ἀκολούθως, εἶναι ὁ κ. δ' Ὠμπινιύ! εἷς ἀξιωματικὸς τῶν Ἀνακτόρων! Ἄσχημη δουλειὰ αὐτὴ δὰ, ἄσχημη!

— Τώρα, ἐπανέλαβεν ὁ Ραοὺλ, ποῦ ἐξετελέσατε τὰ καθήκοντα τῆς φιλανθρωπίας, δὲν μᾶς ἐμποδίζει τίποτε νὰ πηγαίνῃ καθεὶς εἰς τὸ μέρος του.... Λοιπὸν καλὴ νύκτα σας, κύριε ἀστυνόμε. Καὶ ἐκινήθη ὅπως ἀπομακρυνθῇ.

— Τί κάμεις λοιπόν; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ ἀστυνόμος.

— Παναγία μου! τὸ βλέπεις, πηγαίνω.

— Χωρατεύεις;

— Καθόλου κἄν.

— Πλὴν ἔλαβον τὴν τιμὴν, κύριε, καὶ σοὶ εἶπον ὅτι εἶσαι αἰχμάλωτός μου.

— Τὸ ἤκουσα τοῦτο.

— Λοιπόν;

— Λοιπὸν, λαμβάνω καὶ ἐγὼ τώρα τὴν τιμὴν νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι λανθάνεσθε λέγοντές μοι τοῦτο.

— Τὰ ξυνὰ αὐτὰ δὲν μ' ἀρέσουν, κύριε.

— Ἀλλὰ καὶ εἰς ἐμὲ ἡ ἐπιμονή σου φαίνεται ματαία.

— Θὰ μ' ἀκολουθήσῃς λοιπὸν γρήγωρα; εἶπεν ὁ ἀστυνόμος μετὰ θυμοῦ.

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Δὲν τὸ πιστεύεις;

— Ὄχι, ἀπεκρίνατο ὁ Ραοὺλ μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε ἀταραξίας.

— Μὲ ἀναγκάζεις λοιπὸν νὰ μετέλθω βίαν;

— Ὄχι, ἀλλὰ θέλω νὰ σᾶς δείξω ὅτι πολὺ ἀπέχω τοῦ νὰ ἦμαι ὡς φρονεῖτε αἰχμάλωτός σας.

— Ἔλα δὰ, εἶμαι περίεργος νὰ ἰδῶ τοῦτο.

— Νὰ τὸ δῆτε, εἶπεν ὁ Ραοὺλ, καὶ ἐρευνήσας ἐν τῷ θυλακίῳ του ἐξήγαγε περγαμηνὸν, ὅστις μεγάλως συνετέλεσεν καὶ εἰς ἄλλην ἐν τῇ

ἱστορία ταύτῃ περίστασιν, καὶ ἐπορουσίασεν αὐτὸν τῷ ἀστυνόμῳ. Τὸ περιεχόμενον δ' αὐτοῦ, ὡς ἐνθυμοῦνται οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται, ἤρχιζε διὰ τῶν ἑξῆς λέξεων· « Ἡμεῖς Φίλιππος τῆς Ὀρλεάνης, ἐλέῳ Θεοῦ ἀντιβασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἐντέλλομεν καὶ διατάττομεν πᾶσιν οἵτινες θὰ ἴδωσι τὸ παρὸν κτλ. » καὶ ἔλεγεν οὕτωσίν· « Ἀπαγορεύομεν πρὸς τούτοις εἰς οἱονδήποτε καὶ δι' οἱανδήποτε αἰτίαν νὰ ἀνησυχήσωσι τὸν ῥηθέντα ἱππότην δὲ Τραμπλεΐγ καὶ κωλύσωσιν αὐτὸν εἰς τὰς πράξεις σου.

« Ὅ,τι ἤθελε πράξει θεωρεῖται πεπραγμένον συμφώνως τῶν διαταγῶν μας καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ Κράτους. »

Ἅμα ὡς ὁ ἀστυνόμος ἔλαβε γνῶσιν τῆς ἐκφραστικωτάτης ταύτης ἀδείας, ἡ συμπεριφορά αὐτοῦ κατέστη ταπεινὴ καὶ αἰδήμων· ἐχαιρέτισε ταπεινῶς τὸν Ραοὺλ καὶ ἐζήτησε τὰς διαταγάς του.

— Τὰς διαταγάς μου; ἀπεκρίνατο ὁ ἱππότης θεὶς τὸν περγαμινὸν εἰς τὸν θύλακά του, ἰδοὺ νὰ σοὶ τὰς δώσω· ὁ ὁρμίσκος ἐν ᾧ εὑρισκόμεθα ἔχει δύο ἐξόδους, τὴν μίαν ἐκ δεξιῶν καὶ τὴν ἄλλην ἐξ εὐωνύμων· ἐγὼ ὑπάγω ἐκ δεξιῶν, σὺ δὲ λάβε τὴν ἐξ ἀριστερῶν. Καλὴ νύκτα σας, κύριοι!

Ὁ ἀστυνόμος ὑπεκλίνατο ἐκ νέου, διέταξε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ κάμωσιν ἀναστροφὴν καὶ ἀπεμακρύνθη μετ' αὐτῶν τραπεὶς εἰς τὴν ὑποδεχθεῖσαν αὐτῷ ὁδόν.

— Πηγαίνωμεν, εἶπε τότε ὁ Ραοὺλ πρὸς τὸν Ἰάκωβον, ἅμα ὡς οἱ βηματισμοὶ τῶν περιπόλων ἔπαυσαν ἀκουόμενοι ἐν ἀπόπτῳ.

Ὁ κύριος καὶ ὁ θεράπων ἐκίνησαν. Μετὰ δύο λεπτὰ οἱ πόδες τοῦ Ραοὺλ προσέκοψαν ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ δὸν Ραϊμόνδου.

— Καὶ ἄλλο πτῶμα! ἐψιθύρισε κύψας ὅπως παρατηρήσῃ τὸ πρόσωπον τοῦ ὑποτιθεμένου νεκροῦ. Ἐκ τῆς παρατηρήσεως δὲ ταύτης ἀνεγνώρισε τὸν ἱππότην.

— Τί σημαίνει τοῦτο, ἆρά γε, ἠρώτησεν ἑαυτὸν ὁ ἱππότης. Αὐτὸς εἶναι ὁ δὸν Ραϊμόνδος, ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν ἐκτυπήθη μὲ κανένα!.... Ἀλλ' ἡ καρδία του κτυπᾷ ἀκόμη... ἡ ἀναπνοή του εἶναι τακτική... φαίνεται ὡς ἀποκοιμισμένος;.... παράδοξον τοῦτο! Δὲν εἰμπορῶ νὰ ἀφήσω εἰς τοιαύτην κατάστασιν τὴν νύκτα 'ς τὴ μέσῃ τοῦ δρόμου ἕνα μέγαν τῆς Ἱσπανίας. Εἶτα μετὰ τὸν βραχὺν τοῦτον μονόλογον ἐστράφη πρὸς τὸν Ἰάκωβον καὶ τῷ εἶπε·

— Πρόσεξε τὸν εὐπατρίδην τοῦτον ἕως οὗ φέρω ἐγὼ ἓν φορεῖον κατὸν μεταφέρομεν.

— Εὐχαρίστως, κύριε ἱππότα, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰάκωβος.

Καὶ ὁ κύριός του ἀπεμακρύνθη.

Κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Ραοὺλ οὐδὲν ἔμψυχον ὃν ἐφάνη διερχόμενον τὰ σιωπηλὰ σκότη τοῦ δρομίσκου ἔνθα ἐγένετο ἡ μονομαχία.

Ὁ ἱππότης δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπανέλθῃ μετὰ δύο φορεαφόρων ἀγόντων φορεῖον. Ὁ Ἰάκωβος καὶ οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες ἐτοποθέτησαν τὸν δὸν Ραϊμόνδον ἐν μιᾷ τῶν γωνιῶν τοῦ φορείου, ὁ δὲ Ραοὺλ καθεσθεὶς ἐντὸς αὐτοῦ εἶπε τῷ ὑπηρέτῃ του νὰ ὁδηγήσῃ τοὺς φορεαφόρους κατὰ τὴν ὁδὸν Κροασάν.

Ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἔνεκεν τῶν ἀναγκῶν τῆς θέσεώς του, ἀναγκῶν αἵτινες θὰ καταστῶσι προφανέστεραι τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν, καθ' ὅσον βαίνει ἐπὶ τὰ πρόσω ἡ παροῦσα ἡμῶν ἀφήγησις, εἶχε τέσσαρα ἢ πέντε καταλύματα ἐν Παρισίοις, ἓν τῶν ὁποίων εὑρίσκετο ἐντῇ διευθύνσει· ἦν ἔδωκεπρὸ ὀλίγου τῷ Ἰακώβῳ.

Ἅμα ὡς ἀφίχθησαν ἐκεῖ, εἷς τῶν φορεαφόρων ἀνεβίβασε τῇ βοηθείᾳ τοῦ Ἰακώβου εἰς τὸ οἴκημα τοῦ Ραοὺλ τὸν Ἱσπανὸν ἱππότην, ὅνπερ ἐξήπλωσαν ἐπὶ μιᾶς κλίνης μετὰ τῶν ἐνδυμάτων του, ἐνῶ ὁ Ραοὺλ καταβεβλημένος ὑπὸ τῶν κοπώσεων καὶ τῶν συγκινήσεων τῆς ἡμέρας ὑπῆγε νὰ κοιμηθῇ.

Τὴν δ' ἐπαύριον λίαν ἐνωρὶς ὁ Ἰάκωβος εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ κυρίου του ὅστις, ἐπειδὴ εἰσέτι ἐκοιμᾶτο καὶ ἐπομένως δὲν τῷ ἤρεσε ποσῶς ἡ αἰφνίδιος αὕτη ἀφύπνωσις τὸν ὑπεδέχθη λίαν κακῶς. Ἀλλ' ὁ Ἰάκωβος κατ' ἀρχὰς οὐδόλως ἀπεκρίθη, ἅμα ὅμως κατευνάσθη ὁ θυμὸς τοῦ Ραοὺλ εἶπεν αὐτῷ·

— Κύριε ἱππότα, ἦλθα νὰ σᾶς ἐξυπνήσω, διότι ὁ ξένος σας ἐγερθεὶς ἤδη ζητεῖ πρὶν ἢ ἀπέλθῃ νὰ σᾶς ἴδῃ.

— Ἄ! τότε ἀλλάζει, ὑπέλαβεν ὁ Ραοὺλ. Σηκόνομαι.

Ἐντὸς δὲ τετάρτου ὡς ἔγγιστα τῆς ὥρας ὁ ἱππότης ὑπῆγε νὰ εὕρῃ τὸν δὸν Ραϊμόνδον ἐντὸς δωματίου ἐν ᾧ εἰσήγαγεν αὐτὸν ὁ Ἰάκωβος, καὶ ὅπερ διὰ τοῦ εὐτρεπισμοῦ του ἀνεμίμνησκε τῷ εἰσερχομένῳ τὸ ἀπόκρυφον οἴκημα τῆς ὁδοῦ τοῦ Μεσημβρινοῦ Τόξου.

Οἱ πρῶτοι λόγοι τοῦ Ἱσπανοῦ ἱππότου ὑπῆρξαν οἱ ἑξῆς·

— Ἐφάνητε, κύριε, ἀπόψε ἀγαθὸς ὡς καλὸς εὐπατρίδης καὶ ἐλεήμων ὡς καλὸς χριστιανός.... Ἐπιτρέψετέ μοι λοιπὸν νὰ σᾶς εἴπω ὅτι εἰμὶ ὅλως ὑμέτερος καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς σήμερον δύνασθε εἰς οἱανδήποτε θέσιν καὶ ἂν εὑρεθῆτε νὰ ἐλπίσητε εἰς τὸν δὸν Ραϊμόνδον Βασκονσέλλον καὶ νὰ διαθέσητε κατὰ τὸ δοκοῦν ἡμῖν τὸ ξίφος καὶ τὴν φιλίαν του.

— Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔπραξα σήμερον δι' ὑμᾶς, κύριε, εἶναι ἁπλούστατον, καὶ δὲν ἀξίζει κἂν οὔτε ἓν εὐχαριστῶ.... Λοιπὸν ἀφήσωμεν τὴν ὁμιλίαν ταύτην. Πῶς εἶσθε τώρα;

— Ἐξαίρετα, εἶπεν ὁ ἱσπανός.

— Καὶ ποῦ ἀποδίδετε τὴν χθεσινὴν αἰφνίδιον λειποθυμίαν σας;

— Τολμῶ νὰ ἐλπίσω ἐκ τῆς φιλοφροσύνης σας, ἐψέλλισεν, ὅτι δὲν θὰ μ' ἐρωτήσητε πλέον τίποτε περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ὅπερ μοὶ ἀναπολεῖ θλιβερὰς ἀναμνήσεις!

— Ὁ Ραοὺλ διὰ κινήματος ἐδήλωσε τὴν συγκατάθεσιν αὐτοῦ εἰς τὴν παράκλησιν τοῦ ἱππότου, ὅστις ἔστρεψεν ἀμέσως τὸν λόγον ἐπὶ ἄλλου ἀντικειμένου ἐρωτήσας·

— Γινώσκετε τὸ ὄνομα τοῦ ἀντιπάλου σας;

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο ὁ Ραοὺλ, καλεῖται ὑποκόμης δ' Ὠμπινιύ.

— Ζῇ ἀκόμη;

— Ἀγνοῶ.

— Εἶναι καιρία ἡ πληγή του;

— Μοὶ φαίνεται,

Στιγμὴ σιωπῆς ἐπεκράτησεν, εἶτα ὁ ἱσπανὸς ἱππότης προσέθετο·

— Τὸν ἐκτυπήσατε Παρασκευὴν πρὸ τοῦ μεσονυκτίου. Παρακαλέσατε τὸν Θεὸν νὰ μὴ ἀποθάνῃ ἐκ τοῦ διαξιφισμοῦ σας!

— Διατί τάχα; ἠρώτησε μετ' ἐκπλήξεως ὁ Ραούλ.

— Διότι ἡ Παρασκευὴ εἶναι ἡμέρα ἀποφράς καὶ τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον ῥεύσει τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπιπίπτει κατ' ἐκείνου ὅστις ἔχυσεν αὐτό! ἐψιθύρισε μετὰ τοσοῦτον σεβαροῦ καὶ πειστικοῦ τόνου ὁ δὸν Ραϊμόνδος, ὥστε ἄκων ὁ ἱππότης ἀνερρίγησεν ἀκούων αὐτόν. Διαμένω ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Ἁγίου Δομινίκου ἐγγύτατα τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Γουλλιέλμου, ἐξηκολούθησεν ὁ ἱσπανός. Μὴ λησμονεῖτε τὴν διεύθυνσίν μου, σᾶς παρακαλῶ, κύριε ἱππότα, καὶ γνῶτε ὅτι μεγάλως θὰ μὲ ὑποχρεώσητε βασιζόμενος εἰς ἐμέ.

Εἶτα ὁ δὸν Ραϊμόνδος ἀπεχαιρέτισε τὸν Ραοὺλ, ὅστις ἠσθάνθη ἀνακούφισίν τινα μὴ ἔχων πλέον ἀπέναντί του τὸ παράδοξον καὶ κατηφὲς ἐκεῖνο πρόσωπον.

Κεφάλαιον ΚΣΤ'.

Ο ΓΑΜΟΣ.

Σχεδὸν ἀμέσως μετὰ τὸν διάλεξιν εἰς ἣν παρέστημεν, ὁ Ραοὺλ ἔφθασεν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ μαρκίωνος δὲ Θιάνζ, ὅστις ἀνέμενεν αὐτόν. Ἐκεῖ δὲ τῷ διηγήθη τὰ γεγονότα τῆς ἑσπέρας καὶ τῆς προγενεστέρας νυκτός.

— Διάβολε! ὑπέλαβεν ὁ μαρκίων τέτοιαις σπαθιαῖς καταιβάζεις εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῶν Ἀνακτόρων καὶ ἐπῆγες νὰ διαλέξῃς ἴσα ἴσα τὸν ὑποκόμητα ἐκεῖνον διὰ τὸν ὁποῖον ὁ ἀντιβασιλεὺς τρελλαίνεται. Ἠξεύρεις, φίλτατέ μοι ἱππότα, ὅτι μ' αὐτοδὰ ἐχάλασες ὁλότελα ταῖς δουλειαῖς μας;

— Τὸ παραξεύρω, ἀλλὰ μένε ἥσυχος καὶ ἔχω τὸ σχέδιό μου.

— Ἡ καλὴ ὥρα! μόνον νὰ διοῦμε, κάμε γρήγωρα κομματάκι, εἶπε τότε ὁ κ. δὲ Θιάνζ.

Ὁ Ραοὺλ τῷ ἐδήλωσε διὰ σχήματος νὰ μὴ ἀνυσηχῇ καὶ εἶτα ἐπανέλαβε·

— Ἂς ποῦμε τώρα καὶ γιὰ ἄλλα πράγματα. Ἐσκέφθηκες καθόλου δι' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σὲ ὡμίλησα;

— Διὰ τὸν γάμον σου θὰ μὲ 'πῇς;

— Μάλιστα.

— Ἐννοεῖται.

— Λοιπόν;

— Λοιπὸν ὅλα εἶναι ἕτοιμα, τὸ παρεκκλῆσι εἶναι συγυρισμένο, ἔμαθα ἀπ' ἔξω τὰ γράμματα τοῦ γάμου, καὶ χθὲς, ἀφοῦ ἔφυγες, ἐφόρεσα τὰ παππαδικὰ, τὰ ὁποῖα μὲ πηγαίνουν θαυμάσια.

— Μαρκίων, ἀνέκραξεν ὁ Ραοὺλ ὑπομειδιῶν καὶ τύψας τὸν Θιάνζ ἐπὶ τοῦ ὤμου, ἀστροπελέκι θὰ σὲ κάψῃ, ἐὰν ὁ Θεὸς καὶ σὲ κρίνῃ!

— Καὶ γιατὶ ὄχι; καλλίτερα νὰ κτυπηθῶ μ' ἀστροπελέκι!

— Καὶ πότε λοιπὸν θὰ κάμωμεν τὸν γάμον;

— Ὁπότε θέλεις.

— Σ' τὰς ἕνδεκα λοιπὸν, δὲν εἶναι καλά;

— Ἂς ἦναι, θὰ σᾶς περιμένω.

— Ἕνα πρᾶγμα ἐλησμόνησα.

— Σᾶν τί;

— Χρειάζομαι μάρτυρας.

— Ἔννοιά σου, τὰ οἰκονομοῦμεν. Εἶναι ὁ ἐπιστάτης καὶ ὁ οἰκονόμος τῆς οἰκίας μου· τοὺς βάζομεν καὶ ἐνδύονται διὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ὡς γέροντες εὐπατρίδαι συγγενεῖς σου.

— Ὡραῖα, φίλε μου, ἔχεις βλέπω ἓν λαμπρὸ κεφάλι, καὶ ἂν δὲν ἦσο τοιαύτης θέσεως ἄνθρωπος, καὶ ἔπιανες 'ς τὸ χέρι σου κομματάκι τὴ πένα, σὲ βεβαιῶ ὅτι θὰ ἔκαμες μυθιστορήματα πολὺ ὡραῖα ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα τῆς δεσποσύνης Σκυδερύ. Αὔριον λοιπόν!

— Πολὺ καλὸ, αὔριον.

Καὶ ὁ Ραοὺλ ἀφῆκε τὸν κ. Θιὰνζ καὶ μετέβη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ βασιλέως Σολομῶντος, ἔνθα ἡ Ἰωάννα ἀνέμενεν αὐτὸν ἀνυπομόνως.

Ἡ νεᾶνις ἦτο μελαγχολική. Εἶχε διέλθει τὴν νύκτα της ἐν ἀπαισίοις ὀνείροις καὶ λυπηραῖς προαισθήσεσιν. Τῇ ἐφαίνετο ὅτι δυστύχημά τι ἐπῆλθεν εἰς τὸν μνηστῆρά της καὶ ὅτι καὶ αὐτὴ εὑρίσκετο ἐγγὺς ὀλεθρίου συμβεβηκότος. Ἐν τοῖς ὀνείροις αὐτῆς εἶχεν ἰδεῖ τὸν Ραοὺλ κείμενον ἐκτάδην πρὸ τῶν ποδῶν της καθημαγμένον, καὶ ἀκολούθως ᾐσθάνθη ὅτι ἀπέθανεν. Παγετῶδες καὶ ἀλγεινὸν ῥῖγος περιέβαλε βαθμηδὸν τὰς φλέβας της, ἡ δὲ καρδία αὐτῆς ἔπαυσε πάλλουσα· ἐντελὴς παραλυσία κατέλαβε τὰ μέλη της καταστᾶντα πάντῃ ἀδρανῆ, καὶ τὰ χείλη της μὴ δυνάμενα πλέον ν' ἀρθρόσωσιν οὔτε λέξιν. Φωναὶ ἐψέλλιζον πέριξ αὐτῆς· — Ἀπέθανε! Τετέλεσται! Περιποιητικαὶ χεῖρες κατέκλιναν αὐτὴν ἐντὸς νεκρικοῦ φερέτρου, καὶ τὸ φέρετρον τοῦτο ἐκλείσθη κατόπιν. Προσῆλθον ὅπως τὴν μεταφέρωσιν εἴς τινα ναΐσκον καὶ ψαλῇ ἐκεῖ ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐπὶ τοῦ λειψάνου της· ὁ δὲ ναΐσκος οὗτος φεῦ! ἦτο ἐκεῖνος ἔνθα τὴν ἐπαύριον ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῇ ὁ γάμος της. Τῳόντι τελετή τις ἔμελλε νὰ γείνῃ ἐν αὐτῷ, μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι ἀντὶ γάμου ἦτο τελετὴ κηδείας. Εἷς τάφος, ἰ-

δοὺ ἡ γαμικὴ κλίνη ἐν ᾗ οἱ δύο μνηστῆρες ἔμελλον νὰ ἑνωθῶσιν!

Ἡ Ἰωάννα ἐξύπνησεν αἰφνιδίως ἀνατιναχθεῖσα ἐκ τῆς κλίνης ὅλως τρέμουσα καὶ παγετῶδι ἱδρῶτι περιρρεομένη. Εὐτυχῶς ὅμως ἡ ἡμέρα ἤγγιζε καὶ τὸ γεννώμενον τῆς αὐγῆς φῶς ὑπέφωσκε διὰ τῶν παραθύρων τοῦ κοιτῶνός της. Ὥστε κατώρθωσε μὲν νὰ διαλύσῃ τοὺς δεισιδαιμονικοὺς φόβους της, ἀλλ' ἄμετρος, ὡς γινώσκομεν, μελαγχολία ἐκυρίευε τὸν νοῦν της μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ Ραοὺλ.

Ὅτε οὗτος ὑπερέβη τὸν βηλὸν τῆς μυστικῆς διόδου, αὕτη ἔδραμε πρὸς αὐτὸν καὶ ἀμέσως αἱ ὀρρωδίαι καὶ αἱ προλήψεις ἐξηλείφθησαν τῆς διανοίας της, ὥσπερ κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἐξατμίζεται ἡ θαλασσία τῆς πρωΐας ὁμίχλη.

Δὲν θὰ ἐπιχειρήσωμεν ποσῶς νὰ συνοδεύσωμεν τοὺς δύο ἐρωμένους εἰς τὰς θελκτικὰς παρεκβάσεις ἀμοιβαίου ἔρωτος. Ἀπαιτεῖται ἐπιτηδειοτέρα χεὶρ τῆς ἡμετέρας νὰ κρούσῃ ἐπαξίως τὴν ἐρωτικὴν ταύτην κινύραν. Ἡ μακρὰ καὶ τρυφερὰ αὐτῶν συνομιλία διεκόπη αἴφνης ὑπό τινος εὐχαρίστου ἀποσπάσεως.

Ὁ Σαμουὴλ ἐκόμισεν ὑπερμέγεθες ἐξ ἐβένου κιβώτιον, κεκοσμημένον διὰ θαυμασιωτάτων ἐγκολλημάτων. Τὸ κιβώτιον δὲ τοῦτο περιεῖχε τὰ ὑφάσματα καὶ τοὺς στολισμοὺς τῶν γαμηλίων δώρων· τουτέστιν, ἐσθῆτας λαμπροτάτας, τρίχαπτα καὶ κεντήματα ὡραιότατα καὶ κοσμήματα δυνάμενα νὰ διεγείρωσι τὴν ζηλοτυπίαν βασιλίσσης.

Ἂς κρίνωσιν ἤδη περὶ τῆς ἐκστάσεως καὶ τῆς ἀφάτου χαρᾶς τῆς νεάνιδος ἀπέναντι τοῦ θησαυροῦ τούτου. Εἰς πᾶσαν νέαν ἀποκάλυψιν, εἰς πᾶν ἀντικείμενον ἐξερχόμενον τοῦ ἀνεξαντλήτου κιβωτίου ἡ Ἰωάννα ἔπληττε τὰς χεῖρας καὶ ἐδείκνυε παιδικὴν χαράν, ἧς περ δὲν ἠδύνατο καὶ ὁ Ραοὺλ νὰ μὴ συμμεθέξῃ, καίτοι κάποτε ἔλεγε πρὸς αὐτὴν μετὰ γλυκυτάτης σοβαρότητος.

— Διατί χαίρεσαι τόσον, ἀγαπητή μου; Ποῖον ἐξ αὐτῶν χρειάζεσαι; Ὅλα ταῦτα θὰ σὲ καταστήσωσιν ὡραιοτέραν!

— Ὦ! ἀπεκρίνετο ἡ Ἰωάννα· ἄρες με δὰ, φίλε μου, νὰ θαυμάσω, καὶ νὰ εὐτυχήσω νὰ ἴδω μέχρι τίνος σημείου μὲ ἀγαπᾶς!

Ἡ ἑσπέρα ἔφθασεν, ὁ δὲ Ραοὺλ, ὡς καὶ τὴν παραμονήν, ἀπεχαιρέτισε τὴν Ἰωάνναν εἰπὼν αὐτῇ·

— Ἕως αὔριον πλέον, καὶ δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείψω διόλου!

Ἡ νεᾶνις ἐσίγει, ἀλλ' ἡ σιωπὴ καὶ τὸ ἐρύθημά της ὡμίλουν εὐφραδῶς δι' αὐτήν. Τέλος ἔφθατε καὶ ἡ ἐπαύριον.

Τὴν 10ην πρωϊνὴν ὥραν ὁ Ραοὺλ εἰσήρχετο ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Βατιλέως Σολομῶντος. Ἦν δ' ἐνδεδυμένος μετὰ κομψῆς ἁπλότητος καὶ φιλοκαλίας. Ἔνδυμα ἐκ κυανοχρόου χονδροῦ βελούδου ἡμιεκάλυπτεν ἐπενδύτην ἐκ λευκοῦ ἀργυροκεντήτου ὁλοσηρικοῦ· περισκελὶς δ' ἔχουσα τὸ χρῶμα φαιοῦ μαργαρίτου καὶ λευκὰ μεταξωτὰ περικνημίδια συνεπλήρουν τὸν ἱματισμόν του ὅλον.

Ἡ Ὀνωρίνη εἶχε τελειώσει ἤδη τὸν στολισμὸν τῆς Ἰωάννας. Ἐσθὴς ἐκ λευκοῦ ταφτᾶ ἐξῆρε τὰς ὡραίας περιγραφὰς τῆς προτομῆς αὐτῆς, τὰ παρθενικὰ ἄνθη τῆς συμβολικῆς ἀνθοδέσμης περιεπλέκοντο μετὰ τῶν ξανθῶν τριχῶν της, ἐκατέρωθεν δὲ τοῦ ἀλαβαστρίνου αὐτῆς τραχήλου ἐκυμάτιζον μακροὶ κροσσοὶ καλύπτρας ἐκ τριχάπτου ἀγγλικοῦ.

Ὁ τοσούτῳ δὲ ζωηρῶς καὶ ἁπλοῦς ἅμα στολισμὸς τῆς Ἰωάννας προσετίθη νέαν λαμπρότητα εἰς τὴν ἀπαστράπτουσαν ὡραιότητά της, καὶ ἐπεῖχε τόπον στεφανώματος. Ὁ κ. Τραμπλεΐγ ἐθαμβώθη καὶ προσέπεσεν εἰς τὰ γόνατα αὐτῆς.

— Βασίλισσά μου, ἀνέκραξεν, ὀφείλω νὰ σὲ λατρεύω!

— Ἀγάπα με μόνον, δὲν ζητῶ τίποτε περιπλέον, ἀπεκρίνατο αὕτη.

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν μνηστῆρά της ὅπως τὸν ἐγείρῃ. Ἀλλ' ὁ Ραοὺλ γονυπετὴς ἔτι ἔλαβε τὴν χεῖρά της καὶ τὴν προσεκόλλησεν εἰς τὰ χείλη του.

— Πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἰωάννα, μὲ ἀπεκάλεις βασίλισσάν σου, ναί·

— Καὶ δὲν εἶσαι βασίλισσα τῆς καρδίας μου, τῆς ζωῆς μου, τῶν θελήσεών μου, ὅλης μου τῆς ὑπάρξεως;

— Ὑπάκουσόν μοι λοιπὸν ὡς εἰς βασίλισσαν, καὶ ἔγειρε.

Ὁ Ραοὺλ ἠγέρθη πάραυτα, αὕτη δ' ἐπανέλαβεν·

Ἄ! μάλιστα, ἔτσι! Καὶ ἐπειδὴ ἡ βασίλισσα δὲν εἶναι ποσῶς ἀχάριστος, προσφέρει τὸ μέτωπόν της εἰς τὸν πιστὸν αὐτῆς ὑπήκοον.

Περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ κ. Τραμπλεΐγ ἐπωφελήθη μετὰ ζέσεως τῆς δοθείσης αὐτῷ ἀδείας. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ τὸ ὡρολόγιον ἐσήμαινε τὴν δεκάτην ὥραν καὶ ἡμίσειαν.

— Ἐλθέ, εἶπεν ὁ Ραοὺλ.

Καὶ προσέφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν νέαν· ἀλλ' ἀντὶ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ, ὡς αὕτη ἐνόμιζε, πρὸς τὸ μέρος τῆς μυστικῆς ἐξόδου, εἰσήγαγεν εἰς τὸ ἑστιατόριον ἄντικρυς ἑνὸς τῶν φατνωμάτων τοῦ σανιδώματος. Ἐνεῖ ἥψατο τοῦ σανιδώματος τούτου ὅπερ στραφὲν ἐπὶ τῶν ἀοράτων στροφέων του ἀπεκάλυψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἰωάννας στιλπνὰς βαθμίδας εὐρείας καὶ μεγαλοπρεποῦς κλίμακος εἰς ἣν οἱ δύο νέοι εἰσῆλθον. Ἡ κλίμαξ αὕτη κατέληγεν εἰς μεγαλοπρεπῆ πάροδον, ἐξ ἧς διὰ τριῶν ὑελωτῶν θυρῶν ἐξήρχοντο εἴς τινα αὐλήν. Ἀπέναντι τῆς παρόδου ταύτης ἐστάθμευε καινουργὲς καὶ ἀπαραμίλλου ὡραιότητος ὄχημα, οὗπερ τὰ κυανόχρυσα παραπετάσματα ἐκοσμοῦντο διὰ λεπτοτάτων ἀλληγορικῶν γλυφῶν, τὸ δ' ἐσωτερικὸν περιεκαλύπτετο ἐκ λινοῦ χειροκεντήτου ὁλοσηρικοῦ. Οἱ τροχοὶ τοῦ ὀχήματος τούτου ἦσαν κύκλῳ ἀργυροκόλλητοι.

Οἱ ὡς τὸ γάλα λευκοὶ ἵπποι ἔχοντες τὴν χαίτην μακρὰν καὶ πεπλεγμένην ψιαθηδὸν διὰ ταινιῶν κυανοῦ καὶ ἀργυροῦ χρώματος ἐκρόαινον καὶ ἐχρεμέτιζον ἀνυπομονητικῷ τῷ τρόπῳ καὶ νεαρᾷ τῇ ζέσει, καίπερ συνεχόμενοι ὑπὸ στιβαρᾶς χειρὸς ἡνιόχου καταλεύκου ἐκ τῆς πάχνης ὑπὸ τὸν τρίκωχον σειριτιοφόρον πῖλόν του καὶ ἐνδεδυμένου σάγην ἀλουργοῦ χρώματος.

Τρεῖς μεγάλοι θεράποντες παρὰ τὴν θυρίδα ἱστάμενοι ἐφόρουν τὴν αὐτὴν οἰκοστολήν.

— Ὦ! τί μεγαλοπρεπὴς ἅμαξα, φίλε μου! ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα μετὰ θαυμασμοῦ.

— Σοὶ φαίνεται ἔτσι, ἀγαπητή μου;

— Ἡ ἅμαξα, οἱ ἵπποι καὶ οἱ ὑπηρέται μοὶ ἤρεσαν παραπολύ. Τίνος εἶναι ὅλ' αὐτὰ ἆρά γε;

— Ἐπὶ τῶν θυρωμάτων τῆς ἁμάξης ὑπάρχουσι σήματα ἀπεκρίνατο ὁ Ραούλ.

— Ὦ! δὲν ἐννοῶ διόλου ἀπὸ σηματογραφίας!

— Παρατήρησε ὅμως.

Ἐπὶ τοῦ μεσαίου φατνώματος ὑπῆρχεν ἡμιζωγραφημένος μὲ τὸν τοῦ κ. δὲ-Τραμπλεῖγ ὁ θυρεὺς τῶν Σιαμβὰρ ὑπὸ τοὺς ἱερογλυφικοὺς κλάδους πανοπλίας τοῦ ἱππότου.

— Τί εἶν' αὐτά; ἠρώτησεν ἔκπληκτος ἡ Ἰωάννα.

— Εἶναι τὰ σήματά μας, τοῦθ' ὅπερ σημαίνει ὅτι ἡ ἅμαξα αὕτη εἶναι ἰδική μας, ἀπεκρίνατο ὁ Ραούλ.

Ταὐτοχρόνως δ' ἔνευσε πρὸς τοὺς θεράποντας, οἵτινες ἔδραμον παρ' αὐτῷ ἐν σπουδῇ. Ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ἠνέῳξε τὸ θυρίδιον τοῦ ὀχήματος, ὁ ἕτερος ἀνέπτυσσε τὸ ἀνάβαθρον αὐτοῦ καὶ ὁ τρίτος προσέφερε τῇ Ἰωάννᾳ τὴν χειριδωμένην πυγμήν του, ἐφ' ἧς στηριχθεῖσα αὕτη ἐπέβη τοῦ ὀχήματος τούτου. Ὁ Ραοὺλ ἐκαθέσθη κατόπιν παρ' αὐτῇ καὶ ἡ ἅμαξα ᾤχετο μετὰ ταχυτάτου τριποδισμοῦ τῶν δύο εὐγενῶν ἵππων της, ἀφιχθεῖσα ἐντός τινων λεπτῶν ἔναντι τοῦ περιστόου τοῦ μεγάρου δὲ-Θιάνζ.

Θεράπων οὐγγριστὶ ἐνδεδυμένος καὶ γιγαντιαῖος τὸ ἀνάστημα ἀνέμενεν αὐτοὺς ἐπὶ τῆς ὑπαίθρου κλίμακος, οὓς καταβάντας τῆς ἁμάξης ὑπεκλίνατο ἐδαφιαίως, εἶτα δὲ προῆγχώρησεν αὐτῶν μὲ σοβαρὸν ἅμα καὶ σεμνοπρεπὲς βάδισμα ὅπως τοὺς ὁδηγήσῃ.

Οἱ δύο νέοι ἑπόμενοι αὐτῷ ἀφίκοντο μέχρι τῆς θύρας τοῦ μεγάλου δωματίου τοῦ μεγάρου, οὗτος δ' ὑποκλινάμενος αὖθις καὶ ἐκκλίνας ὀλίγον ὅπως ἀφήσῃ αὐτοῖς ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον ἔκλεισε κατόπιν τὴν θύραν ἀποσυρθεὶς εἰς τὸ μέρος του.

Ἡ Ἰωάννα καὶ ὁ Ραοὺλ ἔμειναν ἐπὶ μικρὸν μόνοι, χωρὶς κἀνεὶς ἐξ αὐτῶν νὰ εἴπῃ τι, καθότι ἡ μὲν Ἰωάννα ὡς ἐκ τῆς συγκινήσεως δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ, ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν Ραοὺλ, οὗτος ὑπὸ ἀκουσίου προκαταλήψεως καταληφθεὶς δι' ἣν περ ἐμελέτα νὰ ἐπιτελέσῃ ἀποτρόπαιον πρᾶξιν, χαρακτηριζομένην ὑπό τε τῆς συνειδήσεώς του καὶ τῶν νόμων ὡς κακούργημα, διετέλει πλέον ἢ ἡ μνηστή του ἄφωνος. Μετὰ ταῦτα ἡ θύρα ἠνεῴχθη καὶ ὁ θεράπων προκύψας τὴν κεφαλὴν ἀνήγγειλε διαδοχικῶς τὴν ἄφιξιν τοῦ μαρκίωνος δ' Ὀρμπεσὼν καὶ τοῦ ὑποκόμητος (vidame) δὲ Παμιέρ.

Ταὐτοχρόνως δύο πρόσωπα ἀλλοκότου ἤθους εἰσῆλθον θριαμβευτικῶς ἐν τῷ θαλάμῳ. Ὁ εἷς τῶν δύο τούτων ὁ αὐτοκαλούμενος μαρκίων δ' Ὀρμπεσὼν ἐκέκτητο ὑψηλὸν ἀνάστημα καὶ ὑπερβάλλουσαν ὑπερσαρκίαν. Ἄνωθεν τοῦ ναρκισσίνου ἐνδύματός του καὶ τοῦ ἐκ λαμπροῦ ὁλοσηρικοῦ ὑπενδύτου του ἐφόρει μακρὰν βελούδινον μηλωτὴν ἐκ δέρματος λευκοϊκτίδος φέρουσαν χρυσᾶ σειρίτια καὶ ἀνασηκωμένην ἐκ τῶν ὄπισθεν κωμικώτατα ὑπὸ τοῦ κολεοῦ τοῦ αὐλικοῦ ξίφους του. Ἡ

φενάκη του ἐπιμελῶς παιπάλῃ καταπεπασμένη ἐπηύξανε τὸ πυρρόχρουν τοῦ προσώπου του, οὗτινος αἱ παρειαί, ἡ ῥὶς καὶ τὸ μέτωπον παρήλλαττον πρὸς τὸ ὑσγινοβαφὲς χρῶμα.

Τὸ πρόσωπον τοῦτο φλογισμένον βεβαίως ἐκ τῶν ἀπολαύσεων τῆς εὐωχίας καὶ τῆς πρὸς τὸν οἶνον λατρείας, ἐφαίνετο μεταξὺ τῆς λευκῆς φενάκης καὶ τοῦ ἐκ τριχάπτου λαιμοδαίτου του ὥσπερ κεράσιον ἐντὸς χιόνος. Ἄλλως τε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ μαρκίωνος τούτου ἐπρόδιδον ἀρκετὰ εὔθυμον καὶ ἀστεῖον ἄνδρα. Ἐστηρίζετο ἐπὶ ὑψηλῆς βακτηρίας μετ' ἐπιχρύσου σφαιρώματος ἥνπερ ἐκράτει κωμικώτατα διὰ δύο μόνον δακτύλων.

Ὁ δ' ἀκόλουθος του ὁ ὑποκόμης δὲ Παμιὲρ ἦτο ἐπίσης ὑψηλὸς, ἀλλὰ λίαν ἰσχνός. Τὰ ἄτονα καὶ σχεδὸν ἐκτικὰ μέλη του ἔπλεον, οὕτως εἰπεῖν, ἐντὸς εὐρέος ἐπενδύτου (justaucorps), κατεσκευασμένου ἐξ ὑποπρασίνου καὶ ἀργυροκεντήτου βελούδου. Ἐφόρει περικνημίδας διαργύρους εἰς τὰ ἄκρα, καὶ ἐμβάδας ἐρυθροπέλμους μετὰ πορπῶν παραλόγου μεγέθους.

Οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν ἀλαμπεῖς, ἡ δὲ φυσιογνωμία του οὐδὲν ἐκφραστικὸν παρεῖχεν. Μεθ' ὅλον δὲ τὸ ἥκιστα θελκτικὸν ἐξωτερικόν του ὁ ὑποκόμης ἐπετηδεύετο βαδίζων ἐπίχαρι καὶ μεγαλοπρεπὲς ἦθος, σφόδρα γελοῖον ἄλλως, καὶ ἐφρόνει τὰ πλέον ἀγαθὰ περὶ τῆς ἀτομικῆς του ἀξίας.

Πᾶς ἄλλος ἢ ἡ Ἰωάννα θὰ εὕρισκεν ἐπίσης παράδοξα τὸ βάδισμα καὶ τοὺς τρόπους τῶν δῆθεν μεγιστάνων τούτων, ὄντων πράγματι γελοιωδεστάτων. Ἀλλ' ἡ Ἰωάννα οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ μεγιστάνας, ἄλλως τε δὲ καὶ ἂν εἶδέ ποτε, ἐστερεῖτο τότε τῆς ἀπαιτουμένης ἐλευθερίας τοῦ πνεύματος ὅπως ποιήσηται τὴν δέουσαν παρατήρησιν καὶ πρὸ πάντων ὅπως ἐννοήσῃ τι ἐξ αὐτῆς.

Οἱ κύριοι δ' Ὀρμπεσὼν καὶ δὲ Παμιὲρ ἦσαν ὁ ἐπιστάτης καὶ ὁ οἰκονόμος τῆς οἰκίας τοῦ μαρκίωνος δὲ Θιάνζ.

Ὁ πρῶτος πεπροικισμένος μετὰ θαυμασίας ἀντιλήψεως καὶ ἀπαγγελίας ἐπεφορτίσθη νὰ παραστήσῃ σπουδαῖον πρόσωπον ἐν τῇ διαπαιχθησομένῃ κωμῳδίᾳ. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν δεύτερον, οὗτος πάντῃ ἄσημος μέχρι τοῦδε, ἅπαξ ἀπαλλαγεὶς ὅμως τῶν καθηκόντων τοῦ ὑ-

πηρέτου, ὤφειλε νὰ ἦναι ὑποκριτὴς παραπληρωματικὸς ῥᾶλλον ἢ ἐκ τῶν δρώντων προσώπων.

Ὁ Ραοὺλ ἔδηξεν ἐπανειλημμένως τὰ χείλη εἰς τὴν θέαν τῶν φαντασικῶν τούτων προσώπων, ὅπως περιστείλῃ ἄκρατον γέλωτα. Ἐν τούτοις κατώρθωσε νὰ σταθῇ σοβαρὸς, καὶ λαβὼν τὴν Ἰωάνναν ἀπὸ τῆς χειρὸς ἔβη βήματά τινα πρὸ τῶν νεηλύδων.

Ὁ μαρκίων δ' Ὀρμπεσὼν ἔλαβε τὴν ἄλλην χεῖρα τῆς Ἰωάννας καὶ ἀφοῦ ἔφερεν αὐτὴν ἐπιτηδείως εἰς τὰ χείλη του εἶπε τῷ Ραοὺλ·

— Νὰ σὲ χαρῶ, καλέ μου ἀνεψιὲ, σύστησόν με δὰ εἰς τὴν χαριτόβρυτον ταύτην νεάνιδα ἣν ἀσμένως θ' ἀποκαλέσω μετ' ὀλίγον ἀνεψιάν μου!

— Ἰωάννα, εἶπε τότε ὁ ἱππότης· λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σοὶ συστήσω ἀπ' ἐδῶ τὸν.... θεῖόν μου μαρκίωνα δ' Ὀρμπεσών.

Εἶτα προσέθετο·

— Φίλτατέ μοι θεῖε, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς συστήσω τὴν δεσποσύνην Ἰωάνναν Σιαμβὰρ μετ' ὀλίγον ἐσομένην κυρίαν δὲ Τραμπλείγ.

— Εἶμαι ὀλίγον ἁπλοϊκὸς, εἶπεν ὁ γέρων μαρκίων, καὶ καμμιὰ φορὰ, ὡς λέγουν, καὶ ὀλίγον ἀπότομος. Ὅταν ἔμαθα, ἐσχάτως ὅτι συννέδεες ἐρωτικὸν συνοικέσιον, ὕστερον ἀπὸ τοσαύτας ἀποποιήσεις νὰ πάρῃς μίαν πλουσίαν ποῦ σὲ ἐπρότεινα, νὰ σὲ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν. ἀνεψιέ μου, ἐθύμωσα πολὺ ἐπάνω σου! Ἐφοβούμην μὴ τυχὸν καὶ σὲ γελάσῃ ὁ Ἔρως, καὶ ἔτρεμα εἰς τὴν ἰδέαν μόνον μὴ τυχὸν καὶ πάρῃς καμμιὰ ποῦ δὲν σὲ ταιριάζει. Ἀλλ' ἀφ' ὅτου εἶδον τὴν δεσποσύνην, ἀφ' ὅτου ἐπείσθην ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία ὑπερβολὴ εἰς ὅσα μὲ διεμήνυσας περὶ τοῦ θησαυροῦ τούτου τῆς ἀθωότητος, τῆς χάριτος καὶ ὡραιότητος, ὦ! τότε ναί! δέξου τὰς φιλοφροσύνας μου, δέξου τὰ εἰλικρινῆ μου συγχαρητήρια!

Καὶ ὁ θεῖος ἐτόνισε πάντας τοὺς ἐπαίνους τούτους δι' ἰσχυρᾶς πυγμῆς, ἣν κατέφερε κατὰ τοῦ Ραοὺλ.

Ὁ ὑποκόμης δὲ Παμιὲρ ἤκουε τὰ λεγόμενα καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐκίνει τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον ἐπιδοκιμασίας.

Ὁ Ραοὺλ μεθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἀταραξίαν συνησθάνετο λίαν ἐπιμηκυνομένην τὴν θέσιν του, καὶ ἐπομένως ὀχληράν. Ἡ δὲ πυγμὴ ἦν πρὸ

ὀλίγου ἔλαβεν, ὀλίγον τὸν εὐχαρίστησεν. Ἐφοβεῖτο μὴ ἡ κωμῳδία αὕτη ἦν ὁ τυχαῖος θεῖος δὲν ἔκρινεν εἰσέτι σύμφορον νὰ μετατρέψῃ εἰς τελετὴν δὲν τελειώσει ταχέως.

Τὸ δὲ ὡραῖον τῆς Ἰωάννας πρόσωπον ἠρυθρία σεμνῶς εἰς πάντα ἔπαινον ὃν ὁ μαρκίων ἀπένειμεν αὐτῇ.

— Θὰ ὑπάγῃ ἄρά γε πολὺ ἀκόμη αὐτὴ ἡ δουλειά; διενοήθη καθ' ἑαυτὸν ὁ ἱππότης.

Καὶ κατῃρᾶτο ἐνδομύχως τὸν μαρκίωνα δὲ Θιὰνζ διὰ τὴν βραδύτητά του. Τέλος ἡ ἀνυπομονησία τοῦ Ραοὺλ ἔλαβε πέρας, ἡ θύρα τοῦ θαλάμου ἠνεῴχθη τὸ δεύτερον ἤδη καὶ ὁ θυρωρὸς ἦλθεν ἀγγελῶν ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἕτοιμα, καὶ ὅτι ὁ ἱερεὺς ἀνέμενε τοὺς μελλονύμφους ἐν τῷ ναΐσκῳ διὰ τὴν τελετήν.

Ὁ Ραοὺλ ἔλαβε τὴν Ἰωάνναν ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ ὡδήγησεν αὐτὴν εἰς τὸ παρεκκλήσιον. Ὁ ναΐσκος οὗτος οἰκοδομηθεὶς φροντίσι καὶ ἀναλώμασι τοῦ πατρὸς τοῦ μαρκίωνος δὲ Θιάνζ, ἀνδρὸς ἐξόχου, οὕτινος ἡ ἐγνωσμένη εὐλάβεια ἦτο ἐκ διαμέτρου ἀντικειμένη πρὸς τὴν ἄκραν ἀσέβειαν τοῦ υἱοῦ του, ἦν μικρὸς μὲν, πλὴν πολυτελέστατος καὶ μετὰ μεγίστης φιλοκαλίας διακεκοσμημένον. Οἱ τοῖχοί του ἦ μᾶλλον ἡ διὰ στιλπνῶν λίθων κεκαλυμμένη ἐπιφάνειά των ἦτο γεγλυμμένη διὰ τῆς σμίλης δεινοῦ καλλιτέχνου.

Τὸ θυσιαστήριον τοῦ ναΐσκου τούτου ἦτο κατεσκευασμένον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, οἱ δὲ πλάκες αὐτοῦ ἦταν ὑτεστρωμέναι ἐξ ἐρυθροῦ βελουδίνου τάπητος. Ὑπὸ τὸν θόλον του ἀνηρτῶτο δι' ἀργυρᾶς ἁλύσεως ἐπίχρυσος λυχνία λεπτοτάτης κατασκευῆς. Μεγαλοπρεπὴς εἰκὼν τοῦ περ φήμου ζωγράφου Λεσυὲρ ἐστόλιζε τὸ πρῶτον θυσιαστήριον, ἕτεραι δέ τινες ζωγραφίαι ἐπίσης ἀξιοθέατοι καίτοι ὑποδεεστέρας τάξεως ἀπήστραπτον ὡς πολύτιμοι λίθοι ἐντὸς πολυτελεστάτων στεφανῶν.

Καθ' ἣν στιγμὴν οἱ μελλόνυμφοι εἰσῆλθον ἐν τῷ ναΐσκῳ μετὰ τῶν μαρτύρων αὐτῶν, ὁ ψευδὴς ἱερεὺς ὅστις γονυπετὴς ψευδευλαβῶς ἐφαίνετο προσευχόμενος ἐν ἄκρᾳ συννοίᾳ, ἀφῆκεν εὐθὺς τὴν ὑποκριτικὴν θέσιν του εἰς τοὺς βηματισμοὺς τῶν νεηλύδων καὶ ἐστράφη πρὸς αὐτούς. Ὁ Ραοὺλ δυσκόλως ἀνεγνώρισεν αὐτόν. Καὶ πράγματι, διότι ὁ μαρκίων δὲ Θιάνζ εἶχε μεταβληθῇ ὡς τέλειος θεάτρου ὑποκριτὴς εἰς σεβάσμιον γέροντα.

Εἴπομεν προλαβόντως ὅτι ἦτο τεσσαρακοντούτης καὶ ὅτι εἶχε τὸ πρόσωπον εὔρωστον καὶ ζωηρόν. Λοιπὸν κατώρθωσε διὰ τῶν ἐπενεχθέντων εἰς τὸ πρόσωπόν του ῥυτιδώσεων νὰ φαίνηται πλέον τῶν ἑξήκοντα ἐτῶν. Βόστρυχές τινες τῶν πολιῶν αὐτοῦ τριχῶν ἐξερχόμενοι τοῦ ἱερατικοῦ πίλου του παρίστων αὐτὸν ὡς πραγματικὸν ἱερέα. Ἀσβολώδης δὲ κύκλος κεχαραγμένος ἄνωθι τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ τινες ῥυτίδες ἐπίτηδες χαραχθεῖσαι συνεπλήρουν τὴν ἐν λόγῳ μεταμόρφωσιν.

Ὁ μαρκίων δὲ Θιὰνζ φορῶν ἤδη τὰ ἱερατικὰ ἐνδύματα ἀπήγγελε πρὸς τὸν Ραοὺλ καὶ τὴν Ἰωάνναν πατρικώτατον καὶ εὐαγγελικώτατον λογίδριον. Ἀκολούθως ἀνέβη ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου καὶ μετὰ κυνικῆς ὅλως ἀναιδείας ἤρξατο τῆς διακωμῳδήσεως τῶν ἀχράντων μυστηρίων.

Ὁ Ραοὺλ ἐφαίνετο κατετρομαγμένος καθ' ἣν στιγμὴν ἐτελεῖτο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἡ ἀποτρόπαιος αὕτη βεβήλωσις, εἰς ἣν καὶ αὐτὸς ἐνείχετο. Ἀνὰ πᾶν τῆς ὥρας λεπτὸν τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἡ θεία ὀργὴ κορυφουμένη ἐπὶ τέλους θὰ κατεκεραυνοβόλει τοὺς ἀθλίους τούτους, οἵτινες ἐβεβήλουν οὕτω τὸ ἱερὸν θυσιαστήριον, καὶ πολλάκις ἦλθεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ φωνήσῃ πρὸς τὸν συνένοχόν του. Στάσου! Ἀλλ' ὁ Θεὸς ἐδείχθη μέχρι τέλους ἐπιεικής, καὶ ὁ Ραοὺλ περιεφρόνησε κατόπιν καθ' ἑαυτὸν τοὺς ἀκοσίους φόβους του.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργείας ὁ κ. δὲ Θιὰνζ ἐπλησίασε πρὸς τὴν Ἰωάνναν καὶ τὸν Ραούλ.

— Ἱππότα δὲ Τραμπλεΐγ, ἠρώτησε μετὰ τόνου σοβαροῦ, λαμβάνεις τὴν γυναῖκα ταύτην ὡς σύζυγόν σου;

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο ζωηρῶς ὁ Ραούλ.

— Ἰωάννα Σιαμβὰρ, ἐξηκολούθησεν ὁ ψευδὴς ἱερεύς, παραδέχεσαι τὸν κύριον τοῦτον ὡς ἄνδρα σου;

— Μάλιστα, ὑπετραύλισεν ἡ νεᾶνις.

— Εἴσθε ἡνωμένοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ! προσέθετο ὁ κ. δὲ Θιὰνζ, ὑπάγετε καὶ ἐστὲ εὐλογημένοι!

Ἡδέα δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ἰωάννας, ἐνῶ οἱ τοῦ Ραοὺλ ἀπήστραπτον στυγνῶς καὶ σχεδὸν καταχθονίως. Ἡ ἱεροσυλία ἀπεπερατώθη, καὶ τὸ δυστυχὲς θῦμα ἐνέπεσεν εἰς τὴν αἰσχρὰν παγῖδα ἣν οὐδαμῶς ὑπωπτεύετο.

Κεφάλαιον ΚΖ'.

Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ.

Οὐδὲν ἔχομεν νὰ εἴπομεν ἐνταῦθα περὶ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ γάμου τοῦ Ραοὺλ καὶ τῆς Ἰωάννας. Ἡ νέα ἐπίστευεν ἀδιασείστως εἰς τὴν ἱερότητα τοῦ γάμου της, καὶ παρεδίδετο ἐν ἡδονῇ καὶ ἄνευ τύψεων τοῦ συνειδότος της εἰς τὰς τρυφερὰς μέθας τῶν μελιμήνων της. Ὁ δὲ Ραοὺλ κυριευμένος ὑπὸ σφοδροῦ ἔρωτος πρὸς ἐκείνην ἣν πρὸ ὀλίγου ἔτι αἰσχρότατα ἠπάτησεν, ἐπεθύμει νῦν νὰ ἀπιζημιώσῃ, οὕτως εἰπεῖν, αὐτὴν διὰ τῆς ἐνεστώσης εὐδαιμονίας δι' ὅλας τὰς θλίψεις αἵτινες ὑπελείποντο αὐτῇ ἐν τῷ μέλλοντι. Ἐφαίνετο ὁ ἄριστος τῶν συζύγων καὶ μόλις ἐπὶ μίαν ἢ δύο ὥρας τῆς ἡμέρας ἐγκατέλειπε μόνην τὴν νεαρὰν αὐτοῦ σύζυγον. Τέλος ἡ Ἰωάννα εἰσελθοῦσα εἰς τὸν συνήθως μαρασμώδη συζυγικὸν βίον ἐφαίνετο χάνουσα τὴν ἀνθηρότητά της. Ὁ ἱππότης εἶχεν ἐγκαταστήσει αὐτὴν ὁριστικῶς εἰς τὸ κατάλυμα, ὅπερ περιεγράψαμεν προλαβόντως καὶ οὗ αἱ δύο ἔξοδοι ἦγον ἡ μὲν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν Μάγων τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Βασιλέως Σολομῶντος, ἡ δὲ εἰς γειτονικὴν ὁδόν.

Ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἐφαίνετο καταδεδικασμένος μετὰ τῆς γυναικός του εἰς ἄκρον περιορισμόν· μόλις δ' ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, καὶ τοῦτο κατὰ μακρὰ διαστήματα, ὡδήγει τὴν ἑσπέραν τὴν Ἰωάνναν εἰς περίπατον ἐφ' ἁμάξης, ἢ ἄλλως ἐκλείοντο ἀμφότεροι εἰς ἀπώτατον θεωρεῖον τοῦ Μελοδράματος.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐκδηλώσῃ ἔκπληξίν τινα βλέπουσα τὸν περιορισμὸν ἐν ᾧ μετὰ τοῦ ἀνδρός της διῆγε, καὶ τὴν μυστηριότητα μεθ' ἧς ἐκάλυπτε πᾶν αὐτοῦ διάβημα· ἀλλ' ὁ Ραοὺλ εἶχεν ἀποκριθῇ εἰς αὐτὴν ὅτι ἦν ἠναγκασμένος νὰ λάβῃ πρὸς στιγμὴν πάσας τὰς προφυλάξεις του, διότι ἀπερισκέπτως παρασυρθεὶς εἴς τινα πολιτικὴν ῥᾳδιουργίαν ἐκινδύνευε νὰ ῥιφθῇ εἰς τὴν Βαστίλλην, καὶ ν' ἀποφύγῃ ἐνόσῳ ἦτο εἰσέτι καιρὸς τὴν φοβερὰν ἐκείνην ἡμέραν. Ἄλλως τε εἶχε προσθέσει ἀκόμη ὅτι ἡ κατάστασις αὕτη δὲν θὰ διήρκει ἐπὶ πολὺ, καὶ ὅτι ἤγγιζεν ἡ ἡμέρα καθ' ἣν θ' ἀνέκτα πάλιν τὴν ἀπολεσθεῖσαν τοῦ ἀντιβασιλέως εὔνοιαν.

Ἡ Ἰωάννα ἐπείσθη ἐκ τῶν λόγων τούτων τοῦ ἀνδρός της. Ὁ Ραοὺλ τὸν ὁποῖον ὑπὲρ πᾶν ἄλλο πρᾶγμα ἐν τῷ βίῳ της ἠγάπα ἦτο πλησίον της. Τί ἤθελε λοιπὸν περιπλέον; Ἡ θεραπεία της ἦτο μικρὰ, συγκειμένη ἐκ τῆς Ὀνωρίνης καὶ τοῦ Ἰακώβου, ὅστις κερδίσας τὴν ἀπόλυτον τοῦ Ραοὺλ ἐμπιστοσύνην ἀπὸ τῶν τελευταίων συμβεβηκότων εἶχε προαχθῇ ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ τριπλοῦν ἀξίωμα τοῦ θαλαμηπόλου, οἰκονόμου τῆς οἰκίας καὶ ἐπιστάτου αὐτῆς.

Ὅσον διὰ τὴν ὡραίαν Ἄμαξαν καὶ τοὺς θεράποντας, ταῦτα ἐχρησίμευον, ὡς εἴπομεν, διὰ τοὺς νυκτερινοὺς περιπάτους καὶ τὰς ἑσπέρας ἃς διήρχοντο εἰς τὸ Μελόδραμα.

Ἡ κατάστασις ὅμως αὕτη τῶν πραγμάτων δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺ ἄνευ σπουδαίων τροποποιήσεων. Ὁ Ραοὺλ δὲν ἦτο καθ' ὁλοκληρίαν ἀνεξάρτητος καὶ ἑπομένως δὲν ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ τὰ κατ' αὐτὸν κατὰ τὸ δοκοῦν· σπουδαῖα συμφέροντα ἐξαρτώμενα ἐξ αὐτοῦ τὰ ἐλησμόνησεν ὁλοτελῶς, παραδοθεὶς εἰς τὰς ἀπολαύσεις τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ γάμου του.

Δυσάρεσται εἰδήσεις ἔφθασαν εἰς τὰ ὦτά του. Ἐν πρώτοις ὁ ὑποκόμης δ' Ὠμπινὺ ἀντὶ ν' ἀποθάνῃ ἐκ τῆς πληγῆς του διετέλει ἐν ἀναρρώσει, καὶ δὲν διήρχετο στιγμὴ χωρὶς νὰ ἐπαναλάβῃ τοὺς τρομεροὺς ἐκδικητικοὺς ὅρκους του κατ' ἐκείνου ὅστις τὸν ἐπλήγωσεν καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα εὐτυχῶς δι' αὐτὸν ἠγνόει εἰσέτι. Ἀλλ' ἡ ἄγνοια αὕτη θὰ ἦτο βραχεία, διότι βεβαίως ἅμα ὡς ὁ ὑποκόμης ἤθελε καταλίπει τὴν κλίνην, θὰ ἐμάνθανεν ὅτι ὁ ἀντίπαλός του ἐκαλεῖτο Ραοὺλ δὲ Τραμπλεΐγ.

Ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ ἀντιβασιλεὺς αὐτὸς, καθὰ ἔλεγον, ὑπερηφανίζετο τὸν ἀξιωματικόν του καὶ ἔπνεε μένεα κατ' ἐκείνου οἷος δήποτε καὶ ἂν ἦτο, ὅστις ἐτόλμητε νὰ κτυπηθῇ μεθ' ἑνὸς τῶν ἀνθρώπων τῆς θεραπείας του.

Τέλος, καὶ τοῦτο ἦτο τὸ χείριστον, ἡ Ἀντωνία Βέρδη, ἡ ὡραία Ἰταλὶς, ἡ μάντις τῶν φοβερῶν ἐπικλήσεων εἶχεν ἀναφανῇ αὖθις εἰς τὰ Ἀνάκτορα καὶ ἡ παρὰ τῷ ἀντιβασιλεῖ ἐπιρροή της μετὰ νέαν παράστασιν διαβολικῶν μαγειῶν ἐφαίνετο λαβοῦσα τρομερὰς διαστάσεις. Πάντα δὲ ταῦτα, ὁμολογητέον, ἦσαν ἀνησυχιστικώτατα.

Ὁ Ραοὺλ ἐσκέφθη ὅτι ὤφειλε πάσαις δυνάμεσι καὶ ἄνευ παρε-

λεύσεως τοῦ ἐλαχίστου χρόνου νὰ ἀποσοβήσῃ τὸν ὁποῖον ἐφοβεῖτο κίνδυνον. Πρὸς ἐπίτευξιν δὲ τούτου καθίστατο ἀπαραίτητον νὰ ἀνακτήσῃ ἀπόλυτον ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἀντιβασιλέως πρὶν τῆς παντελοῦς ἀναρρώσεως τοῦ ὑποκόμητος δ' Ὠμπινιύ. Ἦν ἐπίσης ἀναγκαιότατον νὰ καταστρέψῃ ἅρδην τὴν γεννωμένην πίστιν τῆς Ἰταλίδος, ἢ τοὐλάχιστον νὰ κάμῃ αὐτὴν φίλην καὶ σύμμαχον.

Τὸ διπλοῦν δὲ τοῦτο ἀποτέλεσμα ὁ Ραοὺλ ἦν βέβαιος ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπιτευχθῇ ἀπὸ πολλοῦ, ἐὰν δὲν παρεδίδετο ὡς ἄλλος Ἀννίβας ἐν τῇ χλιδῇ τῆς Καπούης.

Νῦν ἐπρόκειτο ν' ἀναπληρώσῃ τὸν καταναλωθέντα χρόνον, ἐφ' ᾧ καὶ ἤρξατο ἀμέσως ἐνεργῶν. Ἠρεύνησε λοιπὸν τὰς πλουσίας ἱματιοθήκας τοῦ δωματίου τῶν Μάγων καὶ ἐξήγαγεν ἐκ μιᾶς ἐνδυμασίαν ἀφομοιοῦσαν αὐτὸν καθ' ὁλοκληρίαν πρὸς ἐμποροϋπάλληλον.

Ἡ ἐνδυμασία του αὕτη συνέκειτο ἀπὸ ἓν ἔνδυμα ἐκ φαιοῦ ἐριούχου ὅπερ ἐφόρεσεν ἄνωθι ἐλαιοχρώμου ἐπενδύτου, ἀπὸ περικνημίδας λευκὰς εἰς τὰ ἄκρα, ἀπὸ μίαν μικρὰν φενάκην σχεδὸν ἀκονίαστον, ἀπὸ μαῦρον πλατὺν πῖλον καὶ ἀπὸ ἐμβάδας ἠλειμμένας διὼῶν καὶ φερούσας μεγάλας ἐπαργύρους πόρπας. Εὐθὺς μετὰ τὸν μετεμφιεσμὸν τοῦτον ὁ Ραοὺλ ἔφθασεν εἰς τὸ περίφημον οἰνοπωλεῖον τοῦ περιφανοῦς Ραμπονnὼ (1). Τὸ κατάστημα τοῦτο ἔβριθε κόσμου· ἐρυθροπρόσωποι Γάλλοι φρουροὶ ἔχοντες ὑπερηφάνως ἀνεστραμμένον τὸν μύστακα καὶ εὔθυμοι χωρικοὶ ἐκένουν ἀπνευστὶ πλήρη ποτήρια ὑποξύνου οἴνου τοῦ Argenteuil καὶ ἐπραγματοποίουν ἐν τῇ συγκρούσει τῶν ποτηρίων των τὸ ὡραῖον ὄνειρον τῆς παγκοσμίου ἀδελφότητος.

Ὁ Ραοὺλ ἐκαθέσθη πλησίον τοῦ γραφείου τοῦ οἰνοπώλου καὶ διέταξε νὰ τῷ φέρωσι μικρὸν ποτήριον γλυκοῦ οἰνοπνεύματος τῶν νήσων (κουρασάο)· εἶτα διέτρεξε τὰ διάφορα μέρη τοῦ οἰνοπωλείου καὶ παρετήρησεν ἀλληλοδιαδόχως πάντας τοὺς θαμῶνας, ὧν οἱ μὲν ἐτραγῴδουν, οἱ δ' ἔπινον καὶ ἄλλοι ἔπαιζον χαρτία καὶ κύβους.

Ἀναμφιβόλως δὲν εὗρεν ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐζήτει, διότι ἀφοῦ ἐ-

---

(1) Ραμπονnὼ, οἰνοπώλης ἐν Παρισίοις (1760), οὗ τὸ ὄνομα κατέστη δημοτικώτατον παρὰ πᾶσι τοῖς ἐπισκεπτομένοις τὸ οἰνοπωλεῖόν του οἰνολάτραις καὶ περιέργοις τῶν Παρισίων. Σ. Μ.

πλήρωσε τὴν κατανάλωσίν του ἀπεσύρθη διευθυνθεὶς εἴς τι μέρος ἔνθα συνήρχοντο οἱ χυδαῖοι.

Οὐ μακρὰν τοῦ ἁγίου Εὐσταθίου ὑπῆρχε λίαν δυσφημισμένον καπηλεῖον, οὗτινος ὅλοι σχεδὸν οἱ θαμῶνες ἦσαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον γνωστοὶ τῶν ἀνθρώπων τῆς ἀστυνομίας. Ἡ ἄνωθι τῆς θύρας τοῦ καπηλείου τούτου ἀπατηλὴ καὶ γυναικάρεσκος ἐπιγραφὴ ἦτο εἰλημμένη ἐκ τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας· ἔφερε δ' ἐν κεφαλαίοις πολυχρώμοις γράμμασι τὰς λέξεις ταύτας· τῇ συζεύξει τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης.

Στενὴ καὶ χαμηλὴ παραπυλὶς ἦγεν ἐντὸς τοῦ καταστήματος. Ὁ Ραοὺλ εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ μετὰ προδήλου ὅμως ἀπεχθείας, καθότι τὸ μέρος ἔνθα ἐμβῆκεν ἦτο εἰδεχθὲς καὶ ἀπαίσιον, καὶ εἰδεχθέστεροι ἀκόμη καὶ ἀπαισιώτεροι οἱ θαμῶνες αὐτοῦ. Ἐκεῖ δὲν ἔβλεπέ τις πλέον ὅπως ἐν τῷ οἰνοπωλείῳ Ῥαμπεννὼ φαιδροὺς καὶ ἱλαροπροσώπους, οὐδ' ἤκουε καγχασμούς, ἐὰν οὐχὶ μὲν πάντοτε κοσμίου εὐθυμίας, ἀλλὰ τοὐλάχιστον τιμίας, ἀλλ' ἀπαίσια πρόσωπα καὶ ἀγρίας φυσιογνωμίας· βραγχνώδεις δὲ μόνον τόνοι ἀγνώστου διαλέκτου προσέβαλλον τὸ οὖς μετ' ἀσμάτων ἀγενῶν καὶ ἀναιδεστάτων. Ἦτο μᾶλλον καταγώγιον κακούργων τὸ μέρος τοῦτο, παρὰ οἰνοπωλεῖον ἢ καπηλεῖον. Οἱ ἐν αὐτῷ ἔπινον οἰνόπνευμα καπνίζοντες κατὰ μίμησιν τῶν Ὁλλανδῶν διὰ μακρῶν γυψίνων καπνοσυρίγγων.

Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆλθεν ὁ Ραοὺλ ἐν τῷ καταγωγίῳ τούτῳ, πάντες ἔστρεψαν τὸ πρόσωπον εἰς αὐτόν, οὗ ἡ ἁπλουστάτη ἐνδυμασία παρήγαγε μεγάλην αἴσθησιν. Ὁ ἱππότης ἔρριψε πέριξ αὐτοῦ τὸ αὐτὸ ἐταστικὸν βλέμμα, ὅπερ εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον τοῦ Ῥαμπεννὼ δὲν ἐπέφερεν εὐχάριστα ἀποτελέσματα. Ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ὑπῆρξεν εὐτυχέστερος, διότι διέκρινεν ἄτομον ὑπόπτου φυσιογνωμίας, ὅπερ ἐκ τῶν ὑπερμεγέθων μελανῶν μυστάκων του καί τινος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ προσώπου του οὐλῆς ἐφαίνετο ὡς στρατιωτικός.

Ὁ μετὰ γλίσχρου πτωχίας ἐνδεδυμένος ἰσχνὸς καὶ ὠχρὸς οὗτος ἀνὴρ ἐπηκούμβει εἴς τινα γωνίαν καπνίζων διὰ καπνοσύριγγος μετὰ εὐρείας χοάνης καὶ πίνων σ' τὰ γεμάτα, τὸ δὴ λεγόμενον, οἰνόπνευμα.

Ὁ Ραοὺλ διηυθύνθη πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἤγγισε μὲ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου του.

— Ἔ, ἔ, ποιὸς εἶσαι, καὶ τί θέλεις ἀπὸ ἐμέ; ἠρώτησε μετὰ γρυλλισμοῦ ὅλως ὁμοίου πρὸς τὸν γρυλλισμὸν ἀφυπνιζομένου μολασσοῦ.

Ὁ Ἱππότης δὲν ἀπεκρίνατο εἰς τὰς ἐρωτήσεις, ἀλλ' ἐποίησε διὰ τῆς δεξιᾶς ταχεῖαν καὶ ἀλλόκοτον χειρονομίαν, ἥτις ἀναμφιβόλως ἦτο σημεῖον ἀναγνωρίσεως καὶ σύνθημα.

Ὁ δύσμορφος ἀνὴρ ἀπεκρίνατο ταὐτοτρόπως, καὶ ὁ Ραοὺλ ἐκαθέσθη ἀπέναντι αὐτοῦ. Τότε δ' ἤρξατο μεταξὺ αὐτῶν χαμηλοφώνως ἡ ἀκόλουθος συνομιλία·

— Νὰ σὲ 'πῶ, δὲν εἶσαι σὺ, ἠρώτησεν ὁ Ραοὺλ, ὁ λεγόμενος Ματθίας Ὠμπὲρ, ὁ ἐπικαλούμενος Λ ύ γ ξ;

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο τὸ ἄτομον, ἐγὼ εἶμαι.

— Τότε λοιπὸν εἶσαι ἴσα ἴσα ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον χρειάζομαι.

— Θὰ βγάλωμε τίποτε ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά; ὑπέλαβεν ὁ παράδοξος μετὰ τοῦ Ραοὺλ συνδιαλεγόμενος.

— Πολλὰ μάλιστα, ἀνταπήντησεν ὁ τελευταῖος.

— Τότε ἔχετε δίκηο, εἶμαι ἄνθρωπός σας. Τί τρέχει, ν' ἁρπάξω καμμιὰ κυρία, νὰ καθίσω κανένα 'ς τὸ φρέσκο ἢ μαχαιριαῖς; Ἂν ἦναι γι' αὐτὸ, νὰ σᾶς 'πῶ ἀπὸ τώρα, ὅτι αἱ μαχαιριαῖς εἶναι κομματάκι ἀκριβαῖς.

— Δὲν εἶναι κανὲν τοιοῦτον.

— Ἄσχημα τότε!

— Ἀλλὰ θὰ σὲ πληρόσω ἐπίσης καλὰ, ὡς νὰ ἐμαχαίρονες κανένα.

— Ἔ, καλὰ τότε!

— Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται. Μὲ ἀκούεις;

— Ἔννοιά σας.

— Θέλω νὰ μὲ φέρῃς πληροφορίας δι' ἓν ἄτομον....

— Θὰ τὰς ἔχετε, ὑπέλαβεν ὁ Ματθίας Ὠμπὲρ ἐξαγαγὼν ἄθλιον καὶ λίαν ῥυπαρὸν χαρτοφυλάκιον καὶ ἑτοιμασθεὶς νὰ λάβῃ τὰς δεούσας σημειώσεις.

— Τὸ ἄτομον τοῦτο, ἐξηκολούθησεν ὁ Ραοὺλ εἶναι γυνή.

— Πολὺ καλά.

— Εἶναι Ἰταλὶς καὶ ὀνομάζεται Ἀντωνία Βέρδη.

— Ὁ Ματθίας ἐφάνη βασανίζων τὸ μνημονικόν του ὅπως ἐνθυμηθῇ τὸ ὄνομα τοῦτο, ἀλλ' οὐδὲν ἐνεθυμήθη, διότι σχεδὸν ἀμέσως ἔλεξε·

— Ἐξακολουθεῖτε.

— Ἡ Ἀντωνία Βέρδη, ἐπανέλαβεν ὁ Ἱππότης, εἶναι νέα καὶ ὡραῖα γυναῖκα, ἥτις ἀσχολεῖται περὶ μαγειῶν καὶ γοητειῶν καὶ παρουσιάζει τὸν διάβολον.

— Ὦ! ὤ! ἀνέκραξεν ὁ Ματθίας ὑπομειδιῶν.

— Ἀπὸ μηνὸς ὡς ἔγγιστα, προσέθηκεν ὁ Ραοὺλ, εἰσήχθη δὶς εἰς τὰ Ἀνάκτορα τὴν νύκτα καὶ μαγικαὶ σκηναὶ παρεστήθησαν ἐνώπιον τοῦ ἀντιβασιλέως...

Ὁ Ραοὺλ ἔστη.

— Αὐτὰ εἶναι ὅλα; ἠρώτησεν ὁ Ματθίας.

— Μάλιστα.

— Δὲν εἶναι τόσον πολλά, ἀλλὰ φθάνουν, μόνον νὰ διοῦμε τόρα τί θέλετε νὰ μάθητε;

— Ὅσα ἠμπορέσεις

— Ἔτσι δὲν ἠμπορῶ νὰ καταλάβω, εἰπές μοι καλλίτερα ἕνα πρὸς ἕνα τί θέλετε καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω.

— Λοιπὸν ἰδοὺ τί θέλω νὰ μάθω· ἀ.) Ποῦ διαμένει ἡ Ἀντωνία Βέρδη; β΄.) Πόθεν ἔρχεται; γ΄.) Ποῖα εἶναι τὰ προηγούμενά της; δ΄.) Ἀπὸ πότε ἦλθεν εἰς Παρισίους; ἐ.) Πῶς ζῇ; ς΄.) Ἔχει μέσα; καὶ ζ΄.) τέλος. Ὑπὸ τίνος εἰσήχθη εἰς τὰ Ἀνάκτορα;

— Ἡ καλὴ ἡ ὥρα! εἶπεν ὁ Ματθίας κλείσας τὸ χαρτοφυλάκιόν του, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔγραψεν τρόπον τινὰ καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ Ραούλ. Εἶτα προσέθετο·

— Τώρα νὰ ἔλθωμεν εἰς τὸ σπουδαιότερον τοῦ ζητήματός μας....

— Θέλεις νὰ μὲ εἰπῇς διὰ τὴν πληρωμήν;

— Μάλιστα.

— Σὲ εἶπα ὅτι θὰ φανῶ γαλαντόμος.

Ὁ Ματθίας περιεμάζευσε τὰ χείλη του καὶ ἐξέπεμψεν ἀκολούθως παρατεταμένον τινα ἦχον δυνάμενον νὰ παρασταθῇ οὕτω πως·

— Οὔφ φφ.

— Τί εἶναι; ἠρώτησεν ὁ Ραούλ.

— Νὰ, ὅτι γιὰ μένα ὑποσχέσεις καὶ τίποτε εἶναι τὸ ἴδιο πρᾶμα. Καλλίτερα νὰ ἐξεύρω τί θὰ ἔχω καὶ ἔτσι νὰ κάμω ἐκεῖνο ποῦ θέλεις, εἴτε μὴ ἄς λείπῃ.

— Θέλεις προπληρωμήν ;

— Βέβαια.

— Πόσα ;

— Τὰ μισά.

— Καὶ τί θέλεις νὰ σὲ δώσω ;

— Εἴκοσι λουίζια.

— Εἶσαι δύσπιστος βλέπω.

— Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, τσελεμπῆ, γελάσθηκα πολλαῖς φοραῖς, καὶ, μὴ σᾶς κακοφανῇ, φοβήθηκε τὸ 'μάτι μου.

— Καλὸ σὲ τἄδωσα. Πότε θ' ἀρχίσῃς ;

— 'Σ τὴ στιγμή.

— Καὶ πότε θὰ μὲ φέρῃς τὰς πληροφορίας αὐτάς ;

— 'Εὰν εἰς τρεῖς ἡμέραις καλὰ, εἴτε μὴ χωρὶς ἄλλο εἰς τρεῖς ἑβδομάδες. Εἰμπορεῖ, ξεύρετε, νὰ μοῦ τύχουν ἐμπόδια.

— 'Ιδοὺ λοιπὸν δεκαπέντε λουίζια.

— Εὐχαριστῶ.

— Θὰ σὲ δώσω καὶ ἄλλα δεκαπέντε ὅταν μοῦ φέρῃς ἐκεῖνο ποῦ περιμένω. Βλέπεις ὅτι γίνονται τριάντα ἀντὶ τῶν εἰκοσιπέντε ποῦ μ' ἐζήτησες.

— Κάμετε καλὰ τὴ δουλειά σας, τσελεμπῆ, ἀπεκρίνατο ὁ Ματθίας, καὶ ἔτσι θὰ σᾶς δουλεύσω καὶ ἐγώ. Ποῦ θὰ σᾶς ξαναϊδῶ ;

— 'Εδῶ, ὕστερα ἀπὸ τέσσαρες ἡμέραις, τὴν ἴδια ὥρα.

— Ἄ ! εἰς τέσσαρες ἡμέραις δὲν ἠξεύρω ἂν θὰ ἠμπορέσω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω καθὼς πρέπει, ἀλλὰ θὰ ἔχω πάντοτε κἄτι τι νὰ σᾶς 'πῶ.

Εἶτα μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν λόγων τούτων οὓς ἀνεφέραμεν, ὁ Ραοὺλ ἀπεχαιρέτισε τὸν ἄνθρωπόν του.

Βραδύτερον θὰ ἐξηγήσωμεν τοῖς ἀναγνώσταις μας πῶς συνέβη ὥστε ὁ Ραοὺλ δὲν ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ Ματθία 'Ωμπὲρ, πρὸς ὃν ἀπετάθη ἀδιστάκτως ἐμπιστευθεὶς αὐτῷ τὴν κατασκοπείαν ταύτην, προσθέτοντες συνάμα, ὅτι ἐὰν ἐφάνη τι σκοτεινὸν καὶ ἀπίθανον εἰς τὰ πρῶτα μέρη τοῦ παρόντος βιβλίου, τοῦτο θὰ ἐξηγηθῇ καὶ πρὸς γενικὴν, πιστεύομεν, εὐχαρίστησιν.

Τὴν ἑσπέραν τῆς τετάρτης ἡμέρας ὁ Ἱππότης ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὸ καπηλεῖον τὸ φέρον κατ' ἀντίφρασιν βεβαίως τὴν ψευδῆ ἐπίκλησιν

τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἔνθα εὗρε τὸν Ματθίαν Ὠμπὲρ περιμένοντα αὐτόν. Ἡ ἐνώπιον τοῦ ἀνθρώπου τούτου εὑρισκομένη πλήρης οἰνοπνεύματος μεγάλη βαυκαλὶς ἐμαρτύρει τὴν ἀκμαίαν κατάστασιν τῶν οἰκονομικῶν του. Προφανῶς ἦτο μεθυσμένος, ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν εἶχε πίει, ὁ ἐγκέφαλος ἦτο εἰς καλὴν κατάστασιν· ἐγίνωσκε τί ἔλεγε καὶ ἡ ὁμιλία του οὐδόλως ἐπρόδιδεν αὐτόν.

— Νὰ σᾶς 'πῶ πάντοτε ἔλεγα ὅτι δὲν εἶναι καλὸν νὰ ἐπαινῇταί τις μονάχος, εἶπεν εἰς τὸν Ραοὺλ, ἅμα ὡς οὗτος ἐκαθέσθη πλησίον του, ἀλλὰ σήμερον ἠμπορῶ νὰ εἴπω, χωρὶς νὰ τὸ πάρω ἐπάνω μου, ὅτι ἔβγαλα τὸν κόπον μου!

— Ἐπέτυχες λοιπόν; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Ραούλ.

— Μπᾶ! καὶ μήπως ὁ Ματθίας Ὠμπὲρ, ὁ λεγόμενος Λύγξ δὲν ἐπιτυγχάνει πάντοτε;

— Θὰ ἔχῃς αὐτοῦ βέβαια γραμμένα ὅ,τι ἔμαθες;

— Μάλιστα.

— Γιὰ δός μέ τα.

Ὁ Ματθίας ἐνεχείρισε τῷ Ραοὺλ φάκελλον χάρτου ἐπιμελῶς ἐσφραγισμένον εἰπών·

— Εἶμαι ἄνθρωπος μὲ καλὴ καρδιὰ, τσελεμπῆ, καὶ ἠθέλησα νὰ κάμω τὴ δουλειά μου ἐπισήμως σᾶν καὶ σᾶς. Τὸ λοιπὸν ἔβαλα ἕνα φίλο μου ποῦ εἶναι δημόσιος γραμματικὸς καὶ ἱκανώτατος εἰς τὸ εἶδός του καὶ μοῦ κατάστρωσε τὰς σημειώσεις μου μὲ τὴ σύνταξί των. Τὴν ἀλήθεια τοῦ ἔδωκα ἕνα λουΐζι, ἀλλὰ μ' ἔκαμε παστρικιὰ δουλιά, καθὼς θὰ τὸ δῇτε.

Ὁ Ραοὺλ ἀπεσφράγισε τὸν φάκελλον τοῦτον καὶ ἀνέγνω τὰ ἑξῆς·

« Ἔκθεσις παρουσιασθεῖσα εἰς τὸν ἱππότην Ραοὺλ δὲ Τραμπλέϊγ » δ' ἄτομόν τι αὐτοκαλούμενον Ἀντωνία Βέρδη».

Ὁ Ραοὺλ διεκόπη.

— Μὲ γνωρίζεις; ἀνέκραξεν.

— Ἐπειδὴ ἐδούλευα γιὰ λογαριασμό σας, ἀπεκρίνατο ὁ Ματθίας Ὠμπὲρ, ἤθελα νὰ μάθω τὸ ὄνομά σας.

Ὁ ἱππότης ἤρξατο πάλιν τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἐκθέσεως ἣν ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του καὶ ἥτις ἤρχιζεν ὡς ἑξῆς·

» Ἐρωτήσεις ἑπτὰ τὸν ἀριθμὸν ἐπροτάθησαν παρὰ τοῦ ἱππότου

Ραοὺλ δὲ Τραμπλεΐγ εἰς τὸν ταπεινότατον θεράποντά του Ματθίαν Ὠμπὲρ, πρὸς ὃν ὁ ῥηθεὶς Ματθίας θὰ προσπαθήσῃ ν' ἀποκριθῇ ὅσον ἔνεστι καταληπτῶς. Ὁ δὲ κ. ἱππότης θὰ πεισθῇ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἑπομένων ὅτι αἱ ἔρευναι εἰσὶν ὅσον ἔνεστι διεξοδικαί.

« Πρώτη ἐρώτησις. —Ποῦ διαμένει ἡ Ἀντωνία Βέρδη;

«— Εἰς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἰουσιέννης ὑπ' ἀριθμὸν 7 ξενοδοχεῖον τῆς Λυῶνος.

« Δευτέρα ἐρώτησις. —Πόθεν ἔρχεται;

«— Ἐκ Μασσαλίας καὶ ἀναμφιβόλως ἐξ Ἰταλίας, ἀλλὰ μόλις μετὰ τὴν ἐκ τῆς ἀνωτέρω πόλεως ἀναχώρησίν της αἱ πληροφορίαι καθίστανται ἀκριβεῖς.

« Τρίτη ἐρώτησις.— Ποῖα εἶναι τὰ προηγούμενά της;

« Ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην εἶναι πολὺ περιπλεγμένη καὶ δυσκολωτέρα ἑπομένως τῶν προγενεστέρων. Ἰδοὺ δὲ τί ἐξήχθη περὶ τοῦ παρελθόντος τῆς τυχοδιώκτιδος ταύτης, καὶ διὰ τίνων μέσων ἐπετεύχθη ἡ ἀποκάλυψις αὕτη.

« Ὁ τῆς παρούσης ἐκθέσεως συγγραφεὺς ἀφοῦ ἔμαθεν ὅτι ἡ Ἀντωνία Βέρδη κατῴκει ἐν τῇ ὁδῷ Ἰουσιέννης, ἐζήτησε μέσον τι νὰ ἐλθῇ εἰς σχέσεις εἴτε ἀπ' εὐθείας μετὰ τῆς νέας γυναικὸς, εἴτε μετά τινος ἐκ τὰς θεραπείας της. Ἡ θεραπεία της δὲ συνέκειτο ἐκ μιᾶς θαλαμηπόλου καὶ ἑνὸς θεράποντος. Καὶ ἡ μὲν θαλαμηπόλος εἶναι ἰταλὶς καὶ φαίνεται ὅλως ἀφωσιωμένη εἰς τὴν κυρίαν της, ὁ δὲ θεράπων εἶναι Παρισινή τις μοσχομάγκα, γνωστὴ λίαν τῷ ἀστυνόμῳ, μεθ' ἧς κατὰ καλὴν τύχην ὁ συγγραφεὺς τῆς ἐκθέσεως ταύτης εἶχε παλαιὰς σχέσεις.

« Ἀμφότεροι οὗτοι συνηντήθησαν ἔμπροσθεν τῆς θύρας τοῦ ξενοδοχείου τῆς Λυῶνος καὶ ἀνεγνωρίσθησαν ἀμέσως. Ὁ Ματθίας Ὠμπὲρ ὡδήγησε τὸν Ἰωάννην Καρδὲ (οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ θεράπων) εἴς τι καπηλεῖον καὶ ἐν τῇ ἀρξαμένῃ συνομιλίᾳ μεταξὺ ποτηρίων καὶ φιαλῶν τῷ ἀπέσπασε τὰς ἑξῆς λεπτομερείας·

Κεφάλαιον ΚΗ'.

Η ΕΚΘΕΣΙΣ.

« Ὁ Ἰωάννης Καρρὲ βιασθεὶς νὰ καταλίπῃ τοὺς Παρισίους πρὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν συνεπείᾳ ἐρίδων μετὰ τῆς ἀστυνομίας μετέβη εἰς Μασσαλίαν ἵνα ἐκεῖ εὕρῃ ἄσυλον καὶ φιλοξενώτερον οὐρανόν. Στερούμενοι δὲ καὶ τοῦ ἐλαχίστου βιοποριστικοῦ μέσου, ἠναγκάσθη νὰ τοποθετηθῇ ὡς ὑπηρέτης εἴς τι ξενοδοχεῖον τῆς πόλεως. Τῆς θέσεώς του δὲ ταύτης οὔσης καλῆς καὶ ἐπικερδοῦς, ὁ Ἰωάννης Καρρὲ δὲν ἐβράδυνε νὰ ὠφεληθῇ ἐξ αὐτῆς. Μετὰ δύο περίπου ἔτη κατέστη ὁ πιστὸς τρόπον τινὰ τοῦ ξενοδοχείου εἰς ὃ ὑπηρέτει. Πρὸ ἓξ ἀπὸ τούτου μηνῶν ἀφίκετο ἐκεῖ ὡραιοτάτη νεαρὰ γυνὴ, ἥτις βεβαίως εἶχεν ἀποβιβασθῇ ἐκ τοῦ λιμένος. Ἡ γυνὴ αὕτη ἠκολουθεῖτο ὑπὸ μιᾶς θαλαμηπόλου καὶ ἔφερε μικρὰ πράγματα (μπαγάλια) μεθ' ἑαυτῆς. Τοῦτο ὅμως δὲν ἐμπόδισεν αὐτὴν νὰ ἐγκαταστῇ εἰς τὸ μεγαλείτερον καὶ ὡραιότερον διαίτημα (appartement) τοῦ ξενοδοχείου. Τὴν αὐτὴν ἔτι τῆς ἀφίξεώς της ἐσπέραν ἄγνωστός τις νέος ἦλθεν ζητῶν αὐτὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς σινιόρας Ἀντωνίας Βέρδης. Ὁ νέος οὗτος ἐπανήρχετο καθ' ἑκάστην. Ἡ signora οὐδέποτε ἐξήρχετο, ἐξώδευεν ὅμως μεγάλως ἐν τῇ οἰκίᾳ της πληρόνουσα πάντοτε τὴν ὀφειλήν της τακτικώτατα. Μετὰ τρεῖς μῆνας ὁ νέος ἔπαυσε τὰς ἐπισκέψεις του· ἡ Ἀντωνία ἔκλαυσε πικρῶς ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα, ἐπενθηφόρησε καὶ ἀφῆκε τὴν κόμην ἀτημέλητον κυματίζουσαν ἐπὶ τῶν ὤμων της. Ἀκολούθως ἐπαρηγορήθη· μόνον ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐπλήρονε τὴν δαπάνην της μετὰ ἐλαχίστης ἢ πρὶν ἀκριβείας καὶ μετ' ὀλίγον κατόπιν καιρὸν ἔπαυσεν ὁλοτελῶς νὰ πληρόνῃ.

» Ὁ ξενοδόχος ἔλαβεν ὑπομονὴν ἐπὶ ἕνα μῆνα, εἶτα μὴ θαρρῶν πολὺ εἰς τὸ ἀξιόχρεως τῆς ἐνοικητρίας του, ἔπεμψε τὸν Ἰωάννην Καρρὲ ὅπως τῇ ζητήσῃ χρήματα, ἀποπέμψῃ δ' αὐτὴν ἐν περιπτώσει ἀποποιήσεως. Οὗτος δ' ἐξεπλήρωσε εὐγενικώτατα τὴν ἐντολὴν αὐτοῦ. Ἡ νεαρὰ γυνὴ δὲν ἀφῆκε αὐτὸν ν' ἀποτελειώσῃ, ἀλλ' ἐξαγαγοῦσα ἓν ὡραιότατον ἀδαμάντινον δακτυλίδιον, ὅπερ ἐφόρει ἔδωκεν αὐτῷ εἰποῦσα.

«— Δὲν ἔχω χρήματα, ἀλλὰ πήγαινε νὰ πωλήσῃς τὸ δακτυλίδιον τοῦτο διὰ ν' ἀποπληρωθῇ ὁ κύριός σου.

« Ὁ Ἰωάννης Καρρὲ ἔπραξε καθὼς ἐνετάλη, ὅταν δὲ τῇ ἔφερεν ὀπίσω τὸ περισσεῦσαν ποσὸν, αὕτη τῷ εἶπε μεθ' ἁπλότητος μεγάλης κυρίας, ἥτις ἔχει πολλὰς χιλιάδας φράγκων πρόσοδον·

«— Κράτησέ τα, αὐτὰ, παιδί μου, διὰ τὸν κόπον εἰς τὸν ὁποῖον σὲ ἔβαλα!

» Μετὰ ἕνα μῆνα περιῆλθεν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν· δεύτερον δακτυλίδιον ἐπωλήθη αὖθις διὰ τοῦ ὑπηρέτου, ὅστις ὠφελήθη καὶ τὴν φορὰν ταύτην κἄμποσα λουδοβίκεια ἐκ διαφορᾶς.

» Τοιαύτη γενναιοδωρία γυναικὸς ἥτις οὐδόλως ἐφαίνετο πλουσία ἐξέπληξε τοσοῦτον τὸν Ἰωάννην Καρρὲ, ὥστε ἡ φυσιογνωμία του ἐξέφραζεν ἀρκούντως τὴν ἔκπληξίν του ταύτην, ἡ δὲ Ἀντωνία ἥτις ἐμάντευσε τὴν ἰδέαν του τῷ εἶπεν ὑπομειδιῶσα·

» — Ὀλίγο μὲ μέλλει ἂν ἐξοδεύσω πολλὰ, ἐπειδὴ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἤμαι τόσον πλουσία, ὥστε δὲν θὰ ἠξεύρω ποῦ νὰ βάλλω τὰ πλούτη μου· ἐὰν λοιπὸν θέλῃς, θὰ σοὶ ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον σου.

» — Τί λογῆς; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης Καρρέ.

» — Ἀναχωρῶ εἰς Παρισίους καὶ χρειάζομαι ἕνα ὑπηρέτην. Ἔλα μαζῆ μου καὶ δὲν θὰ μετανοήσῃς.

» Ὁ Ἰωάννης Καρρὲ ἐδίστασε νὰ παραδεχθῇ τὴν πρότασιν τῆς νεαρᾶς γυναικός. Δὲν θὰ ἔπασχεν ἀρά γε ὅ,τι ὁ κύων τοῦ Αἰσώπου, ὅστις ἀφῆκε τὸ κόκκαλον τὸ ὁποῖον ἐκράτει εἰς τὸ στόμα του καὶ ἔτρεχε κατόπιν τῆς σκιᾶς; Ἀλλ' ἡ Ἀντωνία ἤρχισε τὴν ὁμιλίαν της καὶ κατέπεισε τόσον αὐτὸν, ὥστε ἔδραμεν ἀμέσως μετὰ χαρᾶς μεγάλης νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κυριόν του, ὅπως προσλάβῃ ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ ὑπηρέτην, διότι αὐτὸς ἐτοποθετήθη πλησίον τῆς Ἀντωνίας Βέρδη.

» Ὁ ξενοδόχος ἐνόμισεν ὅτι ἔπαθε τὰς φρένας καὶ δὲν ἐζήτησε ποσῶς νὰ τὸν ἀποτρέψῃ. Μετ' ὀλίγας δ' ἡμέρας ἡ Ἀντωνία ἀνεχώρησεν ἐκ Μασσαλίας μετὰ τοῦ θαλαμηπόλου της καὶ τοῦ Ἰωάννου Καρρὲ εἰς Παρισίους δι' ἁμάξης ἣν ἠγόρασεν ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ἐναπολειφθέντων αὐτῇ πολυτίμων λίθων, μέρος τῆς ὁποίας τῇ ἐπερίσσευσε, καὶ ἔφθασεν ἐκεῖ μετὰ ὁδοιπορίαν τριῶν ἑβδομάδων.

» Πρὶν ἢ ἀναχωρήσῃ ἐκ Μασσαλίας ἡ Ἀντωνία, ἔγραψεν εἰς Παρι-

σίους καὶ τῇ ἐνοικίασαν τὸ πρῶτον πάτωμα τοῦ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἰουσιέννης ξενοδοχείου τῆς Λυῶνος, εἰς ὃ ἀφιχθεῖσα ἐκλείσθη, ζητήσασα οἱονεὶ κατ' ἀρχὰς νὰ διέλθῃ λίαν προωρισμένην ζωὴν, ἅτε μὴ ἐξερχομένη μηδὲ δεχομένη τινά.

» Μετὰ μίαν ἑβδομάδα ὁ Ἰωάννης Καρρὲ ἐπεφορτίσθη ὑπὸ τῆς κυρίας του νὰ κομίσῃ μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὰ Ἀνάκτορα, διευθυνομένην εἴς τινα τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ἀντιβασιλέως. Μετὰ δύο ὥρας εἷς εὔμορφος εὐπατρίδης μετέβη εἰς ἐντάμωσιν τῆς Ἀντωνίας καὶ διῆλθε τρεῖς ὥρας μετ' αὐτῆς, ὁτὲ μὲν διαλεγόμενοι χαμηλοφώνως, ὁτὲ δὲ φιλονεικοῦντες θορυβωδῶς, ἀλλ' ἐν ξένῃ γλώσσῃ.

» Ἀπὸ τῆς ἐπισκέψεως ἐκείνης καθεκάστην ἤρχοντο ἔμποροι εἰς τὴν Ἀντωνίαν κομίζοντες αὐτῇ λίαν ἀλλόκοτα πράγματα, οἷον νυκτινόμα ταριχευμένα πτηνὰ, κρυστάλλινα δοχεῖα ἀχρήστου σχήματος, ὧν τὴν χρῆσιν οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ, πυροτεχνήματα ἄνευ καπνοῦ ἐκπυρσευόμενα καὶ παράγοντα ποικιλοχρώμους φλόγας, ὡς καὶ ὡραιότατον σκελετὸν περιέργως χαλκῷ κεκαλυμμένον καὶ τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ κινοῦντα, ὁσάκις ἤγγιζέ τις ἐλατήριον ὑπὸ τὸ βάθρον κεκρυμμένον.

» Ἡ Ἀντωνία διήρχετο ὁλοκλήρους τὰς νύκτας της κεκλεισμένη ἐντὸς τοῦ διαιτήματός της τῇ μελέτῃ μυστηριωδῶν βιβλίων ἐγκύπτουσα καὶ ὡς παράφρων ἢ ὑπνοβάτις μονολογοῦσα.

» Αἱ ἐπισκέψεις τοῦ εὐειδοῦς εὐπατρίδου δὲν ἦσαν τόσον συχναὶ καὶ ὅμως ἐφαίνετο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τακτικῶς δὶς ἢ τρὶς τῆς ἑβδομάδος.

» Ἐσπέραν τινὰ ὁ Ἰωάννης Καρρὲ τὸν ἤκουσε ἀπαγγέλλοντα τὰς λέξεις ταύτας καθ' ἣν στιγμὴν ἀπήρχετο ἀπ' αὐτῆς·

» — Τέλος πάντων νὰ ἦσαι ἑτοίμη δι' αὔριον.

» — Πολὺ καλὸ, ἀπεκρίνατο ἡ Ἀντωνία.

» Περὶ τὴν δεκάτην ἑσπερινὴν ὥραν τῆς ἐπαύριον ἅμαξα ἄνευ σημάτων μετὰ ἁμαξηλάτου καὶ θεράποντος ἐπίσης ἄνευ οἰκοστολῆς ἔστη πρὸ τῆς θύρας τοῦ ξενοδοχείου τῆς Λυῶνος, καὶ ἐζήτησε τὴν Ἀντωνίαν ἥτις δὲν ἐβραδυπόρησε ποσῶς. Ὁ Ἰωάννης Καρρὲ ὠθούμενος ὑπὸ τῆς περιεργείας ἠκολούθησε τὴν ἅμαξαν ταύτην καὶ ἔφθασε μέχρι τῶν Ἀνακτόρων ἔνθα αὕτη εἰσέδυ.

» Ἡ Ἀντωνία ἐπανῆλθεν ἐκεῖθεν κατὰ τὴν τετάρτην ὥραν καὶ ἡμί-

σειαν. Ἦτο περιχαρὴς καὶ ἐπλήρωσε τῷ Ἰωάννῃ Καρρὲ ἐτήσιον ὅλον μισθὸν συνοδευθέντα ὑπὸ ἀμοιβῆς ὡς ἔγγιστα τῆς αὐτῆς.

» Ἔκτοτε ἡ εἰς τὰ Ἀνάκτορα ἐπίσκεψίς της ἐπανελήφθη τρεῖς, ἤτοι δύο φορὰς τὴν ἡμέραν καὶ ἅπαξ τὴν νύκτα.

Ἡ Ἀντωνία σκέπτεται νὰ ἀπέλθῃ τοῦ ξενοδοχείου τῆς Λυῶνος καὶ ζητεῖ ἰδιαιτέραν οἰκίαν, τὴν ὁποίαν, λέγει, θὰ περικοσμήσῃ λαμπρῶς.

» Οἱ ἐν τῇ συνοικίᾳ διατείνονται ὅτι ἡ νεαρὰ γυνὴ εἶναι μάντις, καὶ διόλου παράξενον ἂν ἡ ἐνορία καμμιὰ βραδινὰ τῆς τὴν φτιάσει ἄσχημη.

» Ἡ Ἀντωνία περνᾷ ὡς Ἰταλίς, ἀλλὰ δὲν εἶναι, καὶ τοῦτο τὸ ἀποδεικνύει τὸ ἀκόλουθον γεγονός· Ὅταν ἡ Ἀντωνία εὑρίσκεται μετὰ ξένων ὁμιλεῖ μετὰ ἐκφραστικωτάτου ἰταλικοῦ τόνου· ὅταν δ' ἀπεναντίας εὑρίσκηται μετὰ τοῦ εὐπατρίδου τῶν Ἀνακτόρων ἢ μετὰ τοῦ Ἰωάννου Καρρὲ καὶ τῆς θαλαμαπόλου της ὁμιλεῖ γαλλικὰ 's τὴν ἐντέλειαν καὶ χωρὶς κανὲν σημεῖον ξενισμοῦ.

» Βεβαίως ἡ ψευδοΑντωνία Βέρδη κρύπτεται ὑπὸ ξένον ὄνομα καὶ ἐθνικότητα. Ἐδῶ ὑπάρχει κάτι σκοτεινόν, ἀλλ' ὁ Ματθίας Ὡμπὲρ θὰ κάμῃ καὶ τοῦτο ἐὰν λάβῃ τὰς διαταγὰς τοῦ ἱππότου δὲ Τραμπλεΐγ.

» Τετάρτη ἐρώτησις. — Ἀπὸ πότε ἡ Ἀντωνία εὑρίσκεται εἰς Παρισίους;

» Ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν προγενεστέραν ἐρώτησιν εἶναι ἐπίσης ἐξηγηματικὴ διὰ τὴν παροῦσαν ὡς καὶ διὰ τὴν πέμπτην· — Πῶς ζῇ; Ὡς ἐκ τούτου ἀπέχομεν νὰ ἐπαναλάβωμεν αὐτάς.

» Ἕκτη ἐρώτησις· — Τί μέσα ἔχει;

» — Κανέν. — Οὐδὲν ἄλλο ἐκτὸς τῶν εἰς τὰ Ἀνάκτορα ἐπισκέψεών της, ὅθεν ἐπανήρχετο γεμάτη ἀπὸ χρήματα.

» Ἑβδόμη καὶ τελευταία ἐρώτησις. — Ὑπὸ τίνος εἰσήχθη εἰς τὰ Ἀνάκτορα;

» — Ὑπὸ τοῦ εὐπατρίδου οὗ τὴν παρ' αὐτῇ ἄφιξιν ἐφανερώσαμεν μετὰ δύο ὥρας ἀπὸ τῆς παραλαβῆς τῆς ἐπιστολῆς ἣν αὕτη τῷ ἔπεμψεν.

» Ὁ εὐπατρίδης οὗτος πληγωθεὶς σχεδὸν θανασίμως ἐν μονομαχίᾳ πρὸ πεντεκαίδεκα ἡμερῶν ὑπὸ τοῦ ἱππότου δὲ Τραμπλεΐγ καλεῖται ὑποκόμης δ' Ὡμπινιύ.»

Οὕτως ἔληγεν ἡ ἔκθεσις τοῦ Ματθία Ὡμπέρ.

Τὸ ἔγγραφον ἔπεσεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ραοὺλ ἀναγινώσκοντος τὰς τελευταίας γραμμάς. Ποία λοιπὸν εἰμαρμένη ἐπαρουσίαζεν αὐτῷ οὕτως ἀπροόπτως δύο ἐπιφόβους ἐχθροὺς ὡς ὁ ὑποκόμης καὶ ἡ τυχοδιῶκτις; Διατί ἡ ἔκβασις τῆς ἀπαισίου ἐκείνης μονομαχίας δὲν ἀπήλλαξεν αὐτὸν τοὐλάχιστον τοῦ ἑνὸς ἐξ αὐτῶν;

Ὁ Ραοὺλ κατηράσθη τὴν χεῖρά του, διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ καταγάγῃ ἀλάνθαστον διαξιφισμόν.

— Ἄ! καὶ ἂν τὸ ἤξευρα! διεννοήθη.

Καὶ λησμονῶν εἰς ποῖον μέρος εὑρίσκετο ἐβυθίσθη εἰς μελαγχολικοὺς καὶ ἀπαισίους διαλογισμούς. Ἀλλ' ὁ Ματθίας Ὠμπὲρ ἀπέσπασεν αὐτὸν αἴφνης ἀπὸ τῶν συλλογισμῶν του τούτων.

— Εἶσθ' εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἐργασίαν μου, κύριε ἱππότα; τὸν ἠρώτησεν ὁ κατάσκοπος.

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο ὁ Ραούλ.

— Τότε δὲν θὰ λησμονήσητε, κύριε ἱππότα....

— Τὰ δεκαπέντε σου λουΐζια; ἰδοὺ εἴκοσιν.

— Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ εὐχαριστήσω τὸν κ. ἱππότην ὅστις εἶναι ἀληθῶς ἥλιος τῆς γενναιοδωρίας.

Ὁ Ραοὺλ ἠγέρθη καὶ ἐπροχώρησεν ὀλίγον ὅπως ἀπομακρυνθῇ.

— Δὲν μὲ χρειάζεσθε πλειό, κύριε ἱππότα, ἔ; ἠρώτησεν ὁ Ματθίας Ὠμπέρ.

Ὁ Ραοὺλ ἐδίστασεν ἐπὶ μικρὸν εἶτ' ἀνταπήντησεν·—Ἴσως!

Κεφάλαιον ΚΘ'.

Η ΖΗΛΟΤΥΠΙΑ.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τὸ πρῶτον ἤδη ἀπὸ τοῦ ψευδοῦς αὐτοῦ γάμου ὁ Ραοὺλ ἐπιστρέφων παρὰ τῇ Ἰωάννᾳ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποκρύψῃ τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἐζωγραφισμένην ταραχὴν ἥτις τὸν ἐβασάνιζε. Τοσοῦτον δὲ μεγάλη ἦτο ἡ ταραχή του αὕτη, ὥστε ἐλησμόνησε παντελῶς νὰ ἐνδυθῇ τὴν εὐπατρίδειόν του στολὴν, παρουσιασθεὶς εἰς τὴν γυναῖκά του μὲ τὸν μετεμφιεσμὸν ἐκεῖνον ὃν ἔλαβεν ἐν τῷ δωματίῳ τῶν Μάγων ὅπως ζητήσῃ εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης τὸν Ματθίαν Ὠμπέρ.

Ἡ Ἰωάννα κατ' ἀρχὰς δὲν ἀνεγνώρισε τὸν σύζυγόν της μὲ τὴν ἁπλῆν ἐκείνην ἐνδυμασίαν ἣν περιεγράψαμεν ἀνωτέρω. Ὅταν δὲ κατόπιν παρετήρησεν αὐτὸν προσεκτικῶς ἔσπευσε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ὅπως μάθῃ τὰ αἴτια τῆς μεταμορφώσεως ἐκείνης.

Εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν ὁ Ραοὺλ δὲν θὰ ἐλογίζετο εἰς οὐδὲν τὸν ῥεμβασμόν του καὶ θὰ ἔπλαττεν ἐν τῷ ἅμα ἱστορίαν ὁπωσοῦν πιθανὴν, ὅπως ἐξηγήσῃ εἰς τὴν Ἰωάνναν τὸν μετεμφιεσμόν του, οὗ τὴν αἰτίαν ἤθελε νὰ τῇ ἀποκρύψῃ. Ἀλλ' ἐν τῇ ἠθικῇ καταστάσει ἐν ᾧ νῦν εὑρίσκετο, ὅλως περίλυπος, περίφροντις, κατατεταραγμένος διὰ τὸ παρὸν καὶ ἀνήσυχος διὰ τὸ μέλλον, κατελήφθη ὅλως ἀπαράσκευος καὶ τί ἀποκριθῆναι διαπορῶν· ὅπως δ' ἀπαλλαχθῇ τῆς ἀμηχανίας ταύτης κατεμέμψατο πικρῶς τῆς Ἰωάννας τὴν ἀπερίσκεπτον αὐτῆς περιέργειαν.

— Ἀλλ' ὡς ἐγὼ φίλε μου, ἐφρόνουν, ἀνταπήντησεν ἡ Ἰωάννα, ὅτι οὐδὲν ὀφείλω ν' ἀποκρύπτω ἀφ' ὑμῶν μυστικὸν, μεταξὺ ἀνδρογύνου πάντων κοινῶν ὄντων, οὕτως ἐπίστευον ὅτι καὶ σεῖς ὠφείλετε νὰ μοὶ ἐξηγῆσθε τὰ πάντα.

— Πολὺ ἄσχημα ἔκαμες νὰ τὸ πιστεύῃς, ἀπεκρίνατο ψυχρῶς ὁ Ραούλ.

— Διατί τάχα;

— Διότι ἕνας ἄνδρας δὲν χρεωστεῖ νὰ δίδῃ λογαριασμὸν τῶν πράξεών του εἰς τὴν γυναῖκά του εἰμὴ μόνον ὁπόταν θέλῃ, καὶ ὅταν τὸ

κρίνῃ καλὸν· ὁσάκις δὲ θεωρεῖ πρέπον νὰ σιωπᾷ, αὐτὴ δὲν δικαιοῦται νὰ τὸν ἐρωτᾷ!

Ἡ Ἰωάννα προσέβλεψεν ἔκπληκτος τὸν Ραούλ.

— Ὦ! ἀλλὰ πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν δὲν μὲ ὡμιλεῖτε τοιουτοτρόπως!

— Διότι, ἐξηκολούθησεν ὁ Ραοὺλ, πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν δὲν μ' ἐσκότιζες ἔτσι μὲ τὴν φορτικὴν περιέργειάν σου.

— Σᾶς ἐνοχλῶ λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις.

— Μάλιστα καὶ ὅσον εἰμπορεῖς νὰ φαντασθῇς, ἀνταπήντησεν ἀποτόμως ὁ Ραούλ.

Ἡ Ἰωάννα δὲν ἀπεκρίνατο, ἀλλὰ κρύψασα τὸ πρόσωπόν της ἐντὸς τῶν χειρῶν ἔκλαιε σιωπηλῶς. Ὁπόσον πικρὰ τῇ ἐφάνησαν τὰ δάκρυα ταῦτα, τὰ πρῶτα ἅπερ τὴν ἔκαμε νὰ χύσῃ ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ὃν τοσοῦτον ἠγάπα;

Ὁ Ραοὺλ ἐβημάτιζε ταχέως ἐντὸς τοῦ θαλάμου. Μετὰ μικρὸν δὲ παρετήρησε πρὸς τὴν Ἰωάνναν καὶ ὅταν εἶδε τοὺς ὑγροὺς ἐκείνους μαργαρίτας οἵτινες ἔῤῥεον κρουνηδὸν ἐπὶ τῶν ταχέως ἀποχρωματισθεισῶν παρειῶν αὐτῆς, μετεμελήθη πικρῶς καὶ κατεμέμψατο αὐτοῦ τοὺς ἀναιτίως ἐκφυγόντας τοῦ στόματός του ἀποτόμους λόγους.

Πρὸς ἐπανόρθωσιν τοῦ σφάλματός του τὸ μέσον ἦτο εὐχερές. Ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς Ἰωάννας καὶ λαβὼν ἐντὸς τῶν χειρῶν του τὴν δεξιὰν αὐτῆς τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χείλη του εἰπὼν μετὰ περιπαθοῦς φωνῆς·

— Σὲ ἐλύπησα, ἀγαπητή μου, χωρὶς νὰ τὸ θέλω. Σύγγνωθί μοι, σὲ παρακαλῶ, διότι δὲν δύναμαι νὰ ἀνεχθῶ τοῦτο!

Ἡ Ἰωάννα ἤγειρε τὴν κεφαλήν. Αἱ παρειαί της ἐλάμβανον πάλιν τὴν προτέραν αὐτῶν χροιάν, τὰ δὲ χείλη της ὑπεμειδίων ἐν μέσῳ τῶν δακρυβρέκτου προσώπου της, ὥσπερ ὑπομειδιᾷ ἡ φύσις ἐν τῇ ἀκτῖνι θερινοῦ ἡλίου ἀντανακλῶντος ἐν μέσῳ τῶν τελευταίων ἐξατμίσεων ῥαγδαίας βροχῆς.

— Εἴπατε ὅτι μὲ ἐλυπήσατε, φίλε μου, ἀπεκρίνατο, ἀλλὰ σᾶς βεβαιῶ, δὲν ἐνθυμοῦμαι τίποτε.

— Ἄ! εἶσαι καὶ τῶν ἀγγέλων ὡραιοτέρα, καὶ ἀγαθὴ ὥσπερ ὁ Θεὸς αὐτός!

Εἶτα περιπτυξάμενος αὐτὴν ἀπέμαξε διὰ τῶν χειλέων του τὰ τε-

λευταῖα σημεῖα τῶν δακρύων, ἅτινα ἔλαμπον ἐπὶ τοῦ νεαροῦ προσώπου της.

— Τώρα ὅτε ἀποκατέστη ἡ εἰρήνη, ἐπανέλαβεν ἡ Ἰωάννα μετὰ νέου μειδιάματος ἐπιθυμῶ, ἔστω καὶ ἂν μὲ εἰπῇς πάλιν σεῖς αἱ γυναῖκες! νὰ σὲ ἐρωτήσω ἐκ δευτέρου. Διατί, Ραούλ μου, δὲν φορεῖς σήμερον τὰ συνήθη φορέματά σου; Διατί σὺ ὁ περιφανὴς εὐπατρίδης ἐφόρεσες τοιαῦτα χωρικὰ ἐνδύματα;

— Ἁπλούστατον, ἀπεκρίνατο ὁ Ραοὺλ, ὅστις ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἠδυνήθη νὰ ἐπινοήσῃ μῦθόν τινα· σοὶ εἶπον ἤδη, ἀγαπητή μου, ὅτι ἀνεμίχθην ἀπερισκέπτως εἰς πολιτικὰς ῥαδιουργίας καὶ ἠπειλεῖτο ἡ ἀσφάλειά μου.

— Μάλιστα, μοὶ τὸ εἶπες τοῦτο.

— Λοιπὸν ἐννοεῖς ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ ποσῶς νὰ ἐπισκεφθῶ ἐπί τινας ἑβδομάδας τὴν Βαστίλλην, καὶ σὺ δὲ δὲν θὰ εὐχαριστηθῇς περισσότερον ἐμοῦ, στοχάζομαι, ἐν περιπτώσει βιαίου ἀπὸ σοῦ ἀποχωρισμοῦ.

— Ὦ! ναί! ναί! ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα.

— Σήμερον, ἐξηκολούθησεν ὁ Ραοὺλ, ἠναγκάσθην νὰ ἐξέλθω δι' ὑπόθεσίν τινα εἰς δημόσιον μέρος· λοιπὸν ἐσκέφθην νὰ ἐνδυθῶ αὐτὰ τὰ φορέματα, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ διηρχόμην ἀπαρατήρητος.

— Εἶχες δίκαιον, ἀπεκρίνατο ἡ νεαρὰ γυνή, ἀλλὰ διατί, Ραοὺλ νὰ μὴ μὲ εἰπῇς τοῦτο ἀπ' ἀρχῆς;

— Ἄ! ὑπέλαβεν οὗτος· ἐφοβούμην μὴ σὲ ἀνησυχήσω, ἐὰν σοὶ ἔλεγον τὸν κίνδυνον ὅστις μὲ ἠπείλει.

— Ἀγνοεῖς λοιπὸν ὅτι θὰ ἐπροτίμων πᾶσαν ἀνησυχίαν παρὰ νὰ συλλογισθῶ κἂν μόνον ὅτι ἀπώλεσα τὴν καρδίαν σου;

— Προσφιλής μοι Ἰωάννα, φῶς μου, ἀπεκρίνατο μετὰ τρυφερότητος, ἡ καρδία μου, ἀνήκει εἰς σὲ καὶ πάντοτε θὰ σοὶ ἀνήκῃ.

Ἡ συνδιαλλαγή, ὡς δῆλον, ἀποκατέστη καὶ ἡ συνδιάλεξις ἐξηκολούθησεν ἐπὶ τοῦ βουκολικοῦ τούτου τόνου.

Ὁ Ραοὺλ εἶχεν ὑποσχεθῇ τῷ μαρκίωνι δὲ Θιάνζ ἑσπερινὴν συνέντευξιν. Ἀφῆκε λοιπὸν τὴν Ἰωάνναν ἐν τῷ θαλάμῳ καὶ ἐπέρασεν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν Μάγων ὅπως ἀνταλλάξῃ τὴν ἥνπερ ἐφόρει στολὴν διὰ τῆς ἰδικῆς του. Ἀλλ' ἅμα ὡς ἐξῆλθεν ἡ Ἰωάννα παρετήρησεν ἐπὶ τοῦ τάπητος, εἰς τὸ μέρος ἔνθα οὗτος ἐκάθητο, ὀγκώδη φάκελλον.

Βεβαίως ὁ χάρτης οὗτος ἔπεσεν ἐκ τοῦ θύλακος τοῦ Ραούλ. Ἡ Ἰωάννα συνέλεξεν αὐτὸν ἀμέσως καὶ ἠθέλησε νὰ τὸν ἀνοίξῃ καὶ νὰ ῥίψῃ ἐπ' αὐτοῦ ἓν περίεργον βλέμμα, ἀλλ' ἀνεχαιτίσθη. Εἶχεν ἄρά γε τὸ δικαίωμα ν' ἀναγνώσῃ ὅ,τι προφανῶς δὲν ἦτο δι' αὐτὴν προωρισμένον; Καὶ ἔπειτα ὁ Ραοὺλ αὐτὸς δὲν θὰ τὴν ἐπέπληττε καὶ δικαιωματικῶς ἴσως μάλιστα τὴν φορὰν αὐτὴν ἐπὶ τῇ ἀπερισκεψίᾳ ταύτῃ;

Ἡ Ἰωάννα διηυθύνθη βήματά τινα πρὸς τὸν κοιτῶνα ὅπως ἀποδώσῃ εἰς τὸν σύζυγόν της τὸν πειρασμὸν τοῦτον· ἀλλὰ προαίσθησίς τις ἐπέσχεν αὐτήν. Διενοήθη δηλ. ὅτι ἐπὶ τέλους ἡ περιέργεια μιᾶς γυναικὸς ἀπέναντι τῶν μυστικῶν τοῦ ἀνδρός της ἦτο εὔλογος, ἐπομένως ἐνδοῦσα ὀρθῶς ἢ ἐσφαλμένως εἰς τὴν λογικὴν ταύτην, ἀπέπτυξε ζωηρῶς τὸ χειρόγραφον τοῦτο, οὗτινος ἀνέγνωσε τὰς πρώτας γραμμάς.

Αἱ πρῶται γραμμαὶ τοῦ ἐγγράφου τούτου ἦσαν αὗται· «Ἔκθεσις παρουσιασθεῖσα εἰς τὸν ἱππότην Ραοὺλ δὲ Τραμπλεΐγ δι' ἄτομόν τι αὐτοκαλούμενον Ἀντωνία Βέρδη.»

— Μία γυναῖκα! ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα δηχθεῖσα τὴν καρδίαν ἐκ ζηλοτύπου ὑποψίας. Λοιπὸν πρόκειται περὶ γυναικός!

Καὶ ἀνέγνω ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ὅλην τὴν ἔκθεσιν. Καθ' ὅσον ὅ' ἡ ἀνάγνωσίς της προύχώρει, τὸ πνεῦμά της ἀπατηθὲν ὑπὸ τῶν ἀμφιβόλων λάμψεων ἃς διαχέει ὁ δαυλὸς τῆς ζηλοτυπίας, ἔπεισεν αὐτὴν ὅτι ἦτο θῦμα στυγερᾶς συζυγικῆς προδοσίας! Μετὰ τρεῖς τοῦ γάμου της ἑβδομάδας!.... Ἦτο διὰ νὰ χάσῃ κανεὶς τὴν κεφαλήν. Ἡ Ἰωάννα περιήρχετο εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον. Ἐφαντάσθη ὅτι ἐννόησε καθ' ὁλοκληρίαν τὴν κατ' αὐτῆς ἐπιβουλὴν τοῦ Ραούλ. Βεβαίως ὁ ἱππότης ἠγάπα τὴν γυναῖκα ἐκείνην, τὴν τυχοδιώκτιδα, τὴν Ἀντωνίαν Βέρδη ἣν κατεσκόπευε. Βεβαίως διὰ νὰ ἐνταμιωθῇ μετ' αὐτῆς ἐνεδύθη τὰ φορέματα ἐκεῖνα ἅπερ οὐδὲ ν' ἀπεκδυθῇ κἂν ἐφρόντισεν ὅταν εἰσῆλθεν ἐν τῇ συζυγικῇ οἰκίᾳ. Βεβαίως τέλος ὁ θυμὸς τὸν ὁποῖον ἐξεδήλωσε κατὰ τὰς πρώτας ἐρωτήσεις τῆς Ἰωάννας ἦτο ὅπως ἀποκρύψῃ τὴν φυσικὴν ταραχὴν τοῦ ἐνόχου, συλλαμβανομένου σχεδὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Ἡ δυστυχία της ἐφαίνετο πλήρης, καθαρὰ καὶ ἀνεπανόρθωτος. Ἠπατήθη! δὲν ἠγαπᾶτο πλέον! Ἡ Ἰωάννα ἐζήτησε νὰ τρέξῃ κατόπιν τοῦ Ραοὺλ καὶ νὰ τῷ εἴπῃ τὰ ἐφ' ἁμάξης ἐπαξίως τῆς αἰσχρότητός του·

ἠνέῳξε θθεν τὴν θύραν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπερβῇ τὸν οὐδὸν αὐτῆς ἕνεκα τῆς φρικτῆς ἐπενεργείας τῆς τρομερᾶς ἀποκαλύψεως· τὸ αἷμά της εἶχεν ἀναῤῥεύσει ἐκ τῆς καρδίας εἰς τὴν κεφαλὴν, αὐτὴ δ' ἔπεσε σχεδὸν ἀναίσθητος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Μετὰ μικρὸν ἀνεκτήσατο ὀλίγας δυνάμεις καὶ σιγὰ σιγὰ ἔφθασεν εἰς τὸ κυκλοτερὲς ἀνάκλιντρον ἐφ' οὗ ἐξηπλώθη. Ἐκεῖ ἐνόμισεν ὅτι ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ. Παράδοξοι θόρυβοι περιεβόμβουν εἰς τὰ ὦτά της, τὸ δὲ δωμάτιον αὐτὸ τῇ ἐφαίνετο ἀνατρεπόμενον ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της. Τὴν παραίσθησιν ταύτην διεδέξατο νευρικὴ κρίσις, συστρέψασα τὰ μέλη τῆς ταλαίνης Ἰωάννας, ἥτις ἔδακνε σπασμωδικῶς τὰ προσκεφάλαια τοῦ ἀνακλίντρου, ὅπως ἀποπνίξῃ ἀνάρθρους κραυγὰς ἃς ὑπὸ τῆς θλίψεως ἔβαλλεν.

Πάντα ταῦτα μόνον διήρκεσαν τέσσαρα ἢ πέντε λεπτὰ, κατόπιν τὴν κρίσιν ταύτην διεδέχθησαν κρουνοὶ δακρύων καὶ σχεδὸν παντελὴς ἔκλυσις.

Ὅτε δὲ ὁ Ραοὺλ εἰσῆλθεν ἐν τῷ θαλάμῳ, ἡ κατάστασις τῆς Ἰωάννας ἦτο τοιαύτη, ὥστε τὴν ἐξέλαβεν ὡς λειποθυμημένην.

Κεφάλαιον Λ'.

ΡΑΟΥΛ ΚΑΙ ΙΩΑΝΝΑ.

Ἅμα ὡς εἶδε τὴν κατάστασιν τῆς γυναικός του ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ, ἔδραμε πρὸς αὐτὴν καὶ ἀνέκραξε μετὰ πραγματικῆς συγκινήσεως καὶ ἀνησυχίας·

— Ὦ! τί ἔχεις, Ἰωάννα μου, τί ἔχεις;

Ἡ Ἰωάννα ἀκούσασα τὴν φωνὴν τοῦ ἀνδρός της ᾐσθάνθη τὰς δυνάμεις της ἐπανελθούσας ὡς ἐκ θαύματος, καὶ μετ' αὐτῶν τὰς θλίψεις της πραϋνθείσας. Ἀνηγέρθη ἐκ τοῦ ἀνακλίντρου ἐφ' οὗ κατέκειτο καὶ ἔστη ὀρθία πρὸ τοῦ Ραοὺλ μὲ τρέμοντα χείλη καὶ χαμηλωμένους ὀφθαλμούς. Οὗτος ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησίν του.

— Μὲ ἐρωτᾷς τί ἔχω, Ραούλ; ἐτονθόρισε μετ' ἀλγεσιθύμου πικρίας.

— Ναί, ἀγαπητή μου Ἰωάννα, ἀπεκρίνατο ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ.

Ἡ Ἰωάννα ἀνένευσεν, αἱ δὲ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν της ἠστραποβόλησαν· ἠνέῳξε τὸ στόμα της ὅπως ῥήξῃ κραυγὴν ἀγανακτήσεως, ἀλλ' ἡ λάμψις αὕτη τῶν ὀφθαλμῶν της ἐσβέσθη αἴφνης, τὸ στόμα της ἔμεινεν ἄφωνον καὶ μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν ἀπεκρίνατο·

— Τίποτε.... τίποτε... δὲν ἔχω τίποτε...

— Πῶς, τίποτε; Καὶ τὰ 'μάτια σου, βλέπω, εἶναι κατακόκκινα, καὶ τὸ πρόσωπόν σου ἀλλοιωμένο. Φαίνεσαι ὅτι μὲ παρατηρεῖς μετὰ μίσους καὶ ὀργῆς.... Τί σὲ ἔκαμα ἀρά γε; Ἡ συνείδησίς μου μοὶ φαίνεται ἥσυχος.

Ἡ Ἰωάννα διενοήθη ἅπαξ ν' ἀποφύγῃ πᾶσαν ἄμεσον ἐξήγησιν, ἀλλὰ ὡς δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τὸ βάρος τῆς δικαίας τῆς ὀργῆς, ἐζήτησε ν' ἀποκενώσῃ τῆς ψυχῆς της τὴν πικρίαν, εἰποῦσα μετὰ φωνῆς βραδυκινήτου, κακῶς ἠρθρωμένης, συντετριμμένης δὲ ὑπὸ τῆς ἀγωνίας καὶ διαβρόχου τρόπον τινὰ ὑπὸ τῶν δακρύων.

— Ὦ Ραούλ! διατί ὅτε ἀποθνήσκων ἦλθες εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρός μου ἐνέπνευσας ἐν τῇ καρδίᾳ μου εὐσπλαγχνίαν, εἶτα δ' ἔρωτα; Διατί μοὶ εἶπες ἠδεῖς πλὴν ἀπατηλοὺς λόγους; Διατί μοὶ ἔκαμες ἐρωτικὰς ὑποσχέσεις, τὰς ὁποίας δὲν ἠθέλησες νὰ τηρήσῃς; Διατί πρὸ πάντων μοὶ ἔδωκες τὸ ὄνομα τοῦτο τῆς γυναικός σου, τὸ ὁποῖον μετὰ τοσαύτης ὑπερηφανείας ἔφερον, καὶ τὸ ὁποῖον μοὶ παρεσκεύαζεν, ὡς βλέπω νῦν, ἀμέτρους λύπας καὶ ἀφορήτους θλίψεις;...

Ἡ Ἰωάννα ἔστη, ὁ δὲ Ραοὺλ ἐπωφεληθεὶς τῆς σιγῆς ταύτης ἀνέκραξε·

— Δὲν ἠξεύρω ἐὰν κοιμῶμαι ἢ εἶμαι ἔξυπνος! Οἱ λόγοι τοὺς ὁποίους ἤκουσα ν' ἀπαγγέλλῃς μὲ καθιστῶσι παράφρονα! Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ σὲ παρακαλῶ, ἐξήγησόν μοι τοὐλάχιστον τὰ αἴτια ἐξ ὧν ἐκινήθης νὰ μὲ ὁμιλήσῃς τοιουτοτρόπως!

— Δὲν τὰ ἐννοεῖς λοιπὸν τὰ αἴτια ταῦτα;

— Ὄχι, σοὶ τὸ ὁρκίζομαι!

Ἡ Ἰωάννα ἐκίνησε χαλεπῶς τὴν κεφαλήν.

— Ραοὺλ, ἐψιθύρισε, αὐτὸ τὸ ὁποῖον μοὶ λέγεις εἶναι ψεῦδος· λοιπὸν μὴ ἐξευτελίζεσαι περὶ πλέον, διότι, βλέπεις, τὰ ξεύρω ὅλα!

Ὁ Ραοὺλ ἤρχισε νὰ τρέμῃ. Ἔμαθεν ἀρά γε ἡ Ἰωάννα τὸ ἀπόρρητον τῆς ζωῆς του; Ἐγίνωσκεν ὅτι ἦτο ἤδη νυμφευμένος, καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν ὁ γάμος αὐτῶν ἦτο ἁπλῆ ἱεροσυλος κωμῳδία; Ἀλλὰ τὸ μυστικὸν τοῦτο τὸ ἐγίνωσκε μόνος ὁ μαρκίων δὲ Θιὰνζ, ἡ δὲ Ἰωάννα δὲν εἶχεν ἰδεῖ αὐτὸν ποσῶς.

Ὁ Ραοὺλ ἐνεθαρρύνθη ὀλίγον.

— Ἀγαπητή μου Ἰωάννα, τῇ εἶπεν, αἱ ἐπιπλήξεις σου μὲ ἀπελπίζουν, ἀλλὰ σοὶ λέγω πάλιν ὅτι δὲν καταλαμβάνω τίποτε... Τί ἔχεις λοιπόν;... Οἱαδήποτε καὶ ἂν ὦσιν αἱ μομφαί σου, εἰμὶ βέβαιος ὅτι θὰ δυνηθῶ ν' ἀποκριθῶ καὶ νὰ δικαιολογηθῶ ἀκόμη.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ ὁμιλήσω;

— Μάλιστα, σὲ καθικετεύω.

Ἡ Ἰωάννα ἀνέπτυξε πᾶσαν αὐτῆς τὴν δύναμιν, καὶ θεῖσα τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς καρδίας πρὸς περιστολὴν τῶν βιαίων παλμῶν της, ἠρώτησε διὰ φωνῆς σχεδὸν ἠπίου·

— Μοὶ εἶπες ὅτι ἦσο περιπεπλεγμένος εἰς πολιτικὴν ῥᾳδιουργίαν καὶ ὅτι ἠπειλεῖτο ἡ ἐλευθερία σου, ναί;

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο ὁ Ραοὺλ.

Ἡ Ἰωάννα ἐξηκολούθησεν·

— Μοὶ εἶπες ἐπίσης ὅτι ὁ μετεμφιεσμός σου ὃν ἔλαβες σήμερον τὸ πρωῒ ἀπέβλεπεν εἰς τὸ νὰ διέλθῃς ἀπαρατήρητος ἀπὸ δημόσιον μέρος, ἔνθα ἦσο ὑπόχρεως νὰ μεταβῇς, ναί;

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο τὸ δεύτερον ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ.

— Λοιπὸν διατί μοὶ εἶπες ὅλα αὐτά;

— Ἀλλὰ σοὶ τὰ εἶπον, ὑπέλαβεν ὁ Ραοὺλ, διότι ἦσαν ἀληθῆ.

— Ὄχι! ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα, ὄχι, Ραοὺλ, δὲν ἦσαν ἀληθῆ, διότι ἡ ἀλήθεια εἶναι αὐτή. Μὲ ἀπατᾷς! ἀγαπᾷς ἄλλην! καὶ μὴ θέλῃς νὰ μοὶ τὸ κρύψῃς, ναί, διότι ἠξεύρω τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς ταύτης ὡς καὶ τὴν κατοικίαν της...

— Ἀγαπητή μου Ἰωάννα, διέκοψεν αὐτὴν ὁ Ραοὺλ, ἢ ἐγὼ, ὡς σοὶ εἶπον, θὰ ἦμαι τρελλὸς ἢ σύ!

Ἡ Ἰωάννα ὑπεμειδίασε μειδίαμα εἰρωνικόν· ἐπαρουσίασε τῷ Ραοὺλ

τὴν ἔκθεσιν, ἣν ἀπό τινος προσέτρβεν εἰς τὰς χεῖράς της, καὶ τῷ εἶπε·

— Πάρ' ἐδῶ, καὶ ἂν εἰμπορῇς ὑποστήριξον ἀκόμη, ὅτι δὲν ἀγαπᾷς τὴν Ἀντωνίαν ἐκείνην Βέρδη, τὴν ὁποίαν κατασκοπεύουν οἱ ἄνθρωποί σου, προστατεύει δ' ὁ ἀντιβασιλεύς! Ὑποστήριξον ἐπίσης ὅτι δὲν μετεμφιέσθης διὰ νὰ ὑπάγῃς νὰ τὴν εὕρῃς!... Ὑποστήριξον τοῦτο, Ραοὺλ, ὅπως ἡ ἀναισχυντία σου φθάσῃ τὴν προδοσίαν σου!

Ὁ Ραοὺλ ἔμεινεν ἔκθαμβος ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς ἀπροσδοκήτου ταύτης αἰτιάσεως.

Ἡ θέσις του ἦτο δυσχερής. Ἡμεῖς γινώσκομεν τοὐλάχιστον τὴν ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τῆς ἀπιστίας ἀθωότητά του, καὶ ὅμως, τῷ ἦτο ἀδυνατώτερον ἴσως νὰ δικαιολογηθῇ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ παρὰ ἐὰν πράγματι ἦτο ἔνοχος.

Πρὸς ἐπίτευξιν τούτου ἔδει νὰ ἐκθέσῃ τῇ Ἰωάννᾳ ὅλα τὰ προηγούμενά του, τὴν ἐν τῇ αὐλῇ τῶν Ἀνακτόρων θέσιν του, ὡς καὶ τὰ αἴτια τὰ ὠθήσαντα αὐτὸν εἰς τὸ νὰ κατασκοπεύσῃ τὴν Ἀντωνίαν. Ἀλλ' αὐτὴν ἴσα ἴσα τὴν ἀποκάλυψιν οὔτε ἠδύνατο οὐδὲ ἤθελε νὰ τὴν κάμῃ Ἄλλως τε καὶ ἐὰν ἤθελεν ἐπιχειρήσει τοῦτο, ἡ Ἰωάννα δὲν θὰ τὸν ἄφινε ν' ἀποτελειώσῃ, διότι ἅμα ὡς ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας· «Ἰωάννα, ἀγαπητή μου Ἰωάννα, ἄκουσέ με, σοὶ ὁρκίζομαι!...» καὶ διέκοψεν αὐτόν, εἰποῦσα μετὰ καταπληκτικωτάτης ἡρεμίας, ἥτις ὑπέκρυπτε. βεβαίως ἐσωτερικὴν θύελλαν, θύελλαν ἐκραγεῖσαν κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῶν τελευταίων του λόγων·

— Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτε, Ραοὺλ, ἀπολύτως τίποτε! Θὰ μοὶ ψευσθῇς καὶ πάλιν, ὅπως καὶ χθὲς, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου, ὡς καὶ πάντοτε, καὶ δὲν θὰ σὲ πιστεύσω. Φύλαξε λοιπὸν τὰς ψευδολογίας καὶ ἀγυρτείας σου δι' ἐκείνας αἱ ὁποῖαι θὰ τὰς πιστεύσουν! Ἐγὼ, δόξα τῷ Θεῷ, δὲν τὰ πέρνω πλέον αὐτά! Ὕπαγε νὰ εὕρῃς τὴν Ἀντωνίαν ἐκείνην, ἡ ὁποία σὲ περιμένει βεβαίως! Ναὶ, ὕπαγε, καὶ δὲν ἔχω κατὰ νοῦν νὰ σὲ χρονοτριβήσω!

Καὶ ἡ Ἰωάννα ἀφοῦ ὡμίλησεν οὕτως, ἔσπευσε καὶ ἐκλείσθη ἐν τῷ κοιτῶνί της, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὠχυρώθη συσωρεύσασα ὄπισθεν τῆς θύρας ἅπαντα τὰ ἔπιπλα, τὰ ὁποῖα διὰ τῆς νευρικῆς της δυνάμεως, τῆς θυγατρὸς ταύτης τοῦ θυμοῦ, ἠδυνήθη νὰ μεταφέρῃ μέχρις ἐκεῖ.

Ὁ Ραοὺλ ἐπειράθη νὰ ἔλθῃ μετ' αὐτῆς εἰς συνομιλίαν διὰ μέσου τῆς

θύρας, ἀλλ' ἡ Ἰωάννα οὐδαμῶς ἠξίωσεν αὐτὸν ἀπαντήσεως. Παρακλήσεις, ἀπειλαί, τὰ πάντα ἀπέβησαν μάταια. Ἐσκέφθη τότε μήπως ἐλειποθύμησε καὶ ἔπεσε διὰ τοῦ ἀγκῶνος τὸ λεπτὸν καὶ εὔθραυστον σανίδωμα ὅπως καταρρίψῃ αὐτό. Ἀλλ' ἡ Ἰωάννα ἐφώνησεν ἅμα ὡς ἤκουσε τὰ τρίγματα τῆς θύρας μετὰ φωνῆς διακοπτομένης ὑπὸ τῆς συγκινήσεως·

— Ἔλαβον ἐκ τῆς ὁπλοθήκης ἓν ἐγχειρίδιον ὅπερ κρατῶ εἰς χεῖράς μου. Σὲ ὁρκίζομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, Ραοὺλ, ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν καταπέσει τὸ φάτνωμα τοῦτο, θὰ ἐμπήξω τὸ ἐγχειρίδιον αὐτὸ εἰς τὸ στῆθός μου!

Ὁ Ραοὺλ ἐφοβήθη. Ἐγίνωσκεν ἀρκούντως τὴν γυναῖκά του, καὶ ἦτο βέβαιος ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔλεγεν ἦτο ἱκανὴ νὰ τὸ ἐκτελέσῃ. Ἀπεμακρύνθη λοιπὸν ζωηρῶς ἀπὸ τὴν θύραν, ἣν τέως διέσειε, διανοηθεὶς ὅτι τὸ μόνον ὅπερ ἐδύνατο νὰ πράξῃ ἦτο νὰ ἀφήσῃ τὴν Ἰωάνναν ἐν μοναξίᾳ ὅπως κατευνασθῇ ὁ ἐρεθισμός της.

Εἶχεν ὑποσχεθεῖ, ὡς καὶ πρὶν εἴπομεν, τῷ μαρκίωνι δὲ Θιὰνζ συνέντευξιν τὴν ὁποίαν ἄλλως τε δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναβάλῃ. Ἀφῆκε λοιπὸν τὴν δόδν τοῦ Μεσημβρινοῦ Τόξου καὶ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Θιὰνζ, λέγων καθ' ἑαυτόν·

— Ὦ! ζηλοτυπία!... ὀλέθριος ζηλοτυπία! ὁπόσων κακῶν πρόξενος γίνεσαι εἰς τὸν κόσμον!

Ὅταν δ' ἐπανέκαμψεν οἰκαδε ὅπως δειπνήσῃ, ἡ ἐντύπωσις ἣν προὐξένησεν αὐτῷ ἡ σκηνὴ ἣν ἄρτι ἀφηγήθημεν εἶχε κάπως ἐξαλειφθῇ ἐκ τοῦ πνεύματός του. Ἤλπιζε νὰ εὕρῃ τὴν Ἰωάνναν φαιδρὰν καὶ ἐὰν μὴ ὑποιμειδιῶσαν, διατεθειμένην τοὐλάχιστον εἰς τὸ νὰ πεισθῇ περὶ τοῦ ἀνυποστάτου τῶν ὑπονοιῶν της. Ἀλλ' ἡ νεαρὰ γυνὴ δὲν εὑρίσκετο πλέον ἐν τῷ θαλάμῳ. Ἔφθασεν εἰς τὸν κοιτῶνα, τοῦ ὁποίου ἔκρουσε τὴν θύραν, ἀλλ' οὐδεὶς ἀπεκρίνατο· ἠνέῳξεν ἀκολούθως αὐτὴν καὶ εἰσῆλθεν.

— Ἰωάννα, εἶπεν, ἀγαπητή μου Ἰωάννα, ποῦ εἶσαι;

Ἀλλ' οἱ λόγοι του ἀπεπνίγησαν ὑπὸ τῆς ἠχοῦς αὐτῶν ἄνευ ἀπαντήσεως. Μετέβη εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ λαβὼν φῶς παρετήρησε καλῶς ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος· οὐδένα εὗρεν, οὐδὲν ἀνεκάλυψε.

— Ποῦ εἶναι ἡ κυρία; ἠρώτησε τὸν Ἰάκωβον καὶ τὴν Ὀνωρίνην.

Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν τὴν εἶχεν ἰδεῖ.

Φρικτὴ ἰδέα ἐπῆλθε τότε εἰς τὸν νοῦν τοῦ Ραούλ· καὶ ἔσπευσε νὰ παρατηρήσῃ τὴν μυστικὴν θύραν, ἥτις ἦγεν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς γειτονικῆς οἰκίας καὶ ἧς τὸ ἐλατήριον ἡ Ἰωάννα πλειστάκις εἶδεν αὐτὸν νὰ πιέζῃ.

Ἡ θύρα αὕτη ἦτο διεσταλμένη. Οὐδεμία λοιπὸν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία, ὅτι ἡ Ἰωάννα εἶχε γείνει ἄφαντος.

Κεφάλαιον ΛΑ'.

ΤΟ ΦΟΡΕΙΟΝ.

Ἰδοὺ τί συνέβη·

Ἡ Ἰωάννα μὴ ἀκούουσα πλέον τὰ βήματα τοῦ Ραοὺλ, ἀπελθόντος, ὡς ἀνωτέρω εἴδομεν, παρὰ τῷ μαρκίωνι Θιὰνζ, ἐδίστασε κατ' ἀρχὰς ἂν ἡ ἀναχώρησίς του αὕτη ἦτο πραγματική. Πεισθεῖσα ὅμως κατόπιν ἐκ τῆς ἡσυχίας ἥτις πέριξ αὐτῆς ἐπεκράτει, ὅτι ὁ ἀνὴρ αὐτῆς πράγματι ἐξῆλθε τῆς οἰκίας, ἔῤῥιψε πρὸ τῶν ποδῶν της τὸ ἐγχειρίδιον ὅπερ τέως ἐκράτει ἐστραμμένον ἐπὶ τοῦ στήθους της καὶ ἐζήτησε νὰ σκεφθῇ ἠρεμώτερον.

Ἀλλ' ἐν τῇ ἐξάψει ἐκείνῃ τοῦ νοός της, ἐν τῇ φλογερᾷ ἐκείνῃ λαίλαπι ἐν ᾗ πίστις ἐλπίδες καὶ εὐδαιμονία τῆς νεαρᾶς γυναικὸς, τὰ πάντα ὡς ἱστὸς ἀράχνης διελύοντο, ἓν μόνον ὄνομα καὶ μία διεύθυνσις ἐπαρουσιάζοντο ἀνὰ πᾶν λεπτὸν εἰς τὸν νοῦν αὐτῆς· τὸ ὄνομα τῆς Ἀντωνίας Βέρδη καὶ ἡ διεύθυνσις τῆς ὁδοῦ Ἰουσιέννης.

Ἐξ ὅλων τῶν παθῶν ἅτινα κατατήκουσι τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν, ἡ ζηλοτυπία μόνη δύναται νὰ σωματοποιήσῃ κάλλιον τὰ φάσματα ἅπερ αὐτὴ δημιουργεῖ.

Οὕτως ἡ Ἰωάννα ἐφρόνει ὅτι ἡ προδοσία τοῦ Ραοὺλ ἦν ἀπεδεδειγμένη καὶ δὲν ἐπεδέχετο οὐδὲ σκιὰν κἂν ἀμφιβολίας. Μετὰ μικρὸν κατήντησε νὰ πεισθῇ ὅτι ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἐξῆλθε τῆς οἰκίας μόνον καὶ μόνον ὅπως μεταβῇ παρὰ τῇ ἀντεραστρίᾳ της, καὶ ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν ἐ-

κείνην ἀμφότεροι ἐνηγκαλισμένοι θὰ κατεγέλων αὐτῆς τὴν ματαίαν καὶ σφοδρὰν ζηλοτυπίαν.

Ἡ δυστυχὴς Ἰωάννα δὲν ἠδύνατο κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ὑποφέρῃ τὴν τρομερὰν ταύτην ἰδέαν, ἥτις ἦτο ἱκανὴ νὰ τὴν καταστήσῃ παράφρονα. Αἴφνης δὲ ὡς ἂν εἰ ἀνεκτήσατο ὑπερφυσικὴν δύναμιν ἀνέκραξε·

— Καὶ ἐγὼ θὰ ὑπάγω εἰς τὴν οἰκίαν τῆς γυναικὸς ταύτης!

Καὶ ἀμέσως χωρὶς ν' ἀπενδυθῇ τὴν οἰκιακὴν ἐνδυμασίαν της περιεβλήθη ἐπωμίδα ἐκ μέλανος ὁλοσηρικοῦ, ἧς ἡ μεγάλη καλύπτρα καταβιβαζομένη ἠδύνατο νὰ κρύψῃ ὁλόκληρον αὐτῆς τὸ πρόσωπον, ἔλαβεν ἀκολούθως ἔκ τινος συρτοθήκης ἀφ' ἧς ὁ Ραοὺλ ἐπλήρου καθ' ἑκάστην χρυσοῦ τὸ βαλάντιόν του δύο ἢ τρία λουδοβίκεια, καὶ μετατοπίσασα τὰ ἔπιπλα ἅπερ εἶχεν ἐπισωρεύσει ἐπὶ τῆς θύρας, ἤνοιξεν αὐτὴν καὶ μετέβη εἰς τὸ ἐστιατόριον. Κατ' ἀρχὰς διενοήθη νὰ εἰσδύσῃ ἐντὸς τῆς μυστικῆς διόδου ἥτις ἦγεν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν Μάγων· ἀλλ' ἐσκέφθη ἀμέσως ὅτι διέτρεχε κίνδυνον, διερχομένη ὁλόκληρον τὸ οἴκημα, νὰ συναντήσῃ τὴν Ὀνωρίνην ἢ τὸν Ἰάκωβον, καὶ ὅτι θὰ ἐξετίθετο ἄλλως καταβαίνουσα τὴν κλίμακα τοῦ ξενοδοχείου εἰς τὴν περιέργειαν τῶν ἐν αὐτῷ εὑρισκομένων ξένων καὶ αὐτοῦ τοῦ Σαμουὴλ, ὅστις πιθανὸν νὰ τὴν ἀναγνώριζε. Ταὐτοχρόνως ὅμως ἐνεθυμήθη τὴν διὰ μέσου ἑνὸς τῶν ἐν τῷ ἐστιατορίῳ φατνωμάτων ἠνεῳγμένην μυστικὴν ἔξοδον, ἧς τὸ ἐλατήριον ἀνεῦρεν ἄνευ κόπου· ἐπίεσεν τὸ ἐλατήριον τοῦτο καὶ τοῦ φατνώματος ἀνοιχθέντος εὑρέθη ἐπὶ τῆς κεραλίδος τῆς μεγάλης κλίμακος τῆς γειτονικῆς οἰκίας. Κατέβη ἐν σπουδῇ τὴν κλίμακα ταύτην χωρὶς νὰ σκεφθῇ νὰ κλείσῃ πάλιν τὸ φάτνωμα, καὶ διῆλθε τὴν εὐρύχωρον ἐκείνην αὐλὴν, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἀνέμενεν αὐτὴν τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου της ἡ ὡραία ἐκείνη ὑπὸ δύο μεγαλοπρεπῶν ἵππων ἐζευγμένη ἅμαξα. Αἱ ἀναμνήσεις τῆς τρισολβίου ἐκείνης ἡμέρας ἀπέσπασαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της πικρὰ δάκρυα καὶ στεναγμοὺς ἀπὸ τῆς καρδίας της. Μετὰ ταῦτα ὑπερέβη τὸ κατώφλιον τῆς αὐλείου θύρας καὶ εὑρέθη εἰς τὴν ὁδόν.

Ἐκεῖ ἡ Ἰωάννα περιῆλθεν εἰς ἀμηχανίαν περὶ ἧς οὐδαμῶς ἐσκέφθη προηγουμένως. Ἐγίνωσκε μὲν ὅτι τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Λυῶνος ἔκειτο ἐν τῇ ὁδῷ Ἰουσιέννης, ἀλλὰ ποῦ ἡ ὁδὸς αὕτη ἔκειτο; Τοῦτο ἠγνόει παντελῶς.

Ὡς καὶ προλαβόντως εἴπομεν, ἡ Ἰωάννα δὲν ἐγνώριζε τοὺς Παρισίους· εἶχεν ἀφήσει τὴν μεγαλούπολιν ταύτην ἀπὸ τῆς παιδικῆς της ἡλικίας, καὶ ἐπανῆλθε μὲν κατόπιν μετὰ τοῦ Ραοὺλ, ἀλλ' ἐξήρχετο σπανιώτατα τῆς οἰκίας της καὶ ἐφ' ἁμάξης μάλιστα. Τὴν δ' ἐσπέραν ἐκείνην εὑρίσκετο ὅλως μόνη ἐπὶ τοῦ βορβορώδους ἐδάφους.

Ἡ νὺξ ἤγγιζε καὶ οἱ διαβάται καὶ αἱ ἅμαξαι διεσταυροῦντο πέριξ αὐτῆς μετὰ κωφωτικοῦ θορύβου καὶ ἀνεξηγήτου συγχύσεως. Ἐφοβήθη τότε καὶ ἤρξατο τρέχουσα κατὰ μῆκος τῶν τοίχων ὅλως ἐκστατικὴ καὶ ἀγνοοῦσα ποῦ ἐπορεύετο. Μόλις δ' ἔφθασεν εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ τοῦ Παλαιοῦ Περιστερεῶνος, πλησίον τοῦ σταυροδρομίου τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ αἱ δυνάμεις της ἐγκατέλειπον αὐτὴν ὁλοτελῶς· ἐκούμβησεν ἐπί τινος θύρας καὶ ἐσκέφθη νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἐνεθυμεῖτο πλέον ποῖον δρόμον εἶχε λάβει καὶ ἐκτὸς τούτου τῇ ἐφαίνετο δύσκολον νὰ ἐπανεύρῃ τὴν θύραν ἐξ ἧς εἶχεν ἐξέλθει.

Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον της καὶ περιέβλεψεν ἑαυτὴν μετὰ προδήλου ἀμηχανίας, διότι ἐπεθύμει μὲν ν' ἀποταθῇ εἰς κανένα ὅπως πληροφορηθῇ ποίαν διεύθυνσιν νὰ λάβῃ, ἀλλὰ συνείχετο ὑπὸ ἀκατασχέτου δειλίας.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήρχοντο πλησίον της δύο φορεαφόροι κινοῦντες τὸ διὰ μακρῶν δοκῶν ὑποβασταζόμενον κενὸν φορεῖόν των. Ὁ εἷς τούτων παρατηρήσας τὴν Ἰωάνναν καὶ διαγνοὺς ἐν αὐτῇ περιδεῆ γυναῖκα τυχαίως πορευομένην ἔστη καὶ ἐφώνησε·

— Ἔ, κοκκῶνα, δὲν χρειάζεστε καμμιὰ σέδια νὰ σᾶς 'πᾶμε ἐκεῖ ποῦ θέλετε; Ἐλᾶτε, κοκκῶνα 'ς τὴ σέδιά μας ποῦ εἶναι ὁλοκαίνουργη καὶ θὰ σᾶς 'πᾶμε 'ς τὸ μινοῦτο, ἄϊδε, κάμετε γρήγωρα καὶ μὴ λερόνετε τὰ ὡραῖά σας τὰ ποδαράκια μέσα 'ς αὐτὴ τὴ λάσπη!

Ἡ Ἰωάννα εἶπε τότε καθ' ἑαυτὴν ὅτι ἡ θεία Πρόνοια ἤρχετο προφανῶς εἰς ἀντίληψίν της. Ἔνευσε τοῖς φορεαφόροις, ὅτι παρεδέχετο τὴν προσφοράν των καὶ ἐτάχθησαν πάραυτα πλησίον τοῦ τοίχου ὅπως ἀνέτως καθήσῃ ἐν τῷ φορείῳ. Εἶτα ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ἔκλεισε τὸ θυρίδιον καὶ ἀποκαλυψάμενος τὴν κεφαλὴν ἠρώτησε·

— Ποῦ θὰ 'πᾶμε, κοκκῶνα;

— Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Λυῶνος ἐν τῇ ὁδῷ Ἰουσιέννης.

— Ἔννοιά σας, θὰ σᾶς 'πᾶμε γρήγωρα, γιατὶ εἶσθε ἐλαφρὰ καὶ δὲν θὰ κουρασθοῦμε.

Καὶ ἀμέσως τὸ φορεῖον ἐκινήθη, ἡ δὲ Ἰωάννα ἠσθάνθη ἑαυτὴν φερομένην ταχέως καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε κινήσεως.

Ἡ μονότονος αὕτη ταλάντωσις ἐπροξένησεν εἰς τὴν Ἰωάνναν εἶδος ναρκώσεως. Ταὐτοχρόνως δ' ἐναρκώθη καὶ τὸ σῶμά της καὶ διετέλει ἐν τῇ ἀορίστῳ ἐκείνῃ καταστάσει, ἥτις οὔτε ὕπνος λέγεται οὔτε ἐγρήγωρσις, ὅτε οἱ φορεαφόροι ἔστησαν καὶ ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν τῇ εἶπε·

— Ἤλθαμε, κοκκῶνα.

Ἡ Ἰωάννα ἐξῆλθε τοῦ φορείου καὶ δοῦσα εἰς αὐτὸν ἐν λουδοβίκειον τοῖς εἶπε·

— Πάρετε αὐτὸ διὰ τὸν κόπον σας.

Ὁ φορεαφόρος ἐνόμισε κατ' ἀρχὰς ὅτι τὸ ληφθὲν νόμισμα ἦτο μονόφραγκον, ἀλλ' ὅταν παρετήρησεν εἰς τοὺς φανοὺς τοῦ φορείου τὴν ἀπαστράπτουσαν λάμψιν τοῦ χρυσοῦ, ἐπολλαπλασίασε τὰς εὐχαριστήσεις του καὶ ἐρώτησεν·

— Νὰ φυλάξωμε, κοκκῶνα;

— Μάλιστα, σταθῆτε αὐτοῦ, θὰ ἔλθω ἐντὸς ὀλίγου.

Καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ.

— Βλέπεις, εἶπεν ὁ πρῶτος φορεαφόρος εἰς τὸν σύντροφόν του, μωρὲ τὸ κεφάλι μου βάζω κάτω ὅτι αὐτὴ εἶναι μιὰ ἀρχόντισσα ποῦ περνᾷ 'ς τὸν ἄνδρα της τὰ.... καταλάβες δὰ σύ.

— Ναί, ἀπεκρίνατο ὁ δεύτερος, καὶ θαρρῶ μάλιστα ὅτι εἶναι καμμιὰ πριγκηπέσσα ἡ ὁποία πηγαίνει εἰς ὕποπτα μέρη incognito.

— Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ἂς ἦναι καλὰ ἡ τύχη, ποῦ μᾶς ἔστειλε τέτιο κέρδος!

Καὶ ἐκαθέσθησαν ἀθορύβως ἐπὶ τῶν ὀκῶν τοῦ φορείου των.

Εἴπομεν ἀνωτέρω ὅτι ἡ Ἰωάννα εἰσῆλθεν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ. Τὸ δωμάτιον τοῦ θυρωροῦ ἔκειτο ἐντὸς τῆς αὐλῆς του, ὁ δὲ κέρβερος οὗτος εἶχε προσκεκλημένα εἰς τὸ δειλινὸν κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἓξ ἢ ἑπτά τινα πρόσωπα ἐν οἷς καὶ τὸν θαλαμηπόλον τῆς Ἀντωνίας Ἰωάνην Καρρέ, οἵτινες ἔτρωγον ὡραῖα ζυμαρικὰ καὶ ἔπινον θερμὸν σακχαρωμένον οἶνον, ἡ γεῦσις τοῦ ὁποίου καθίστατο νοστιμωτέρα ὡς ἐκ τῆς πολλῆς δόσεως κινναμώμου καὶ μοσχοκαρφίων.

Ἡ Ἰωάννα ἔκρουσε περιοδικῶς τὴν ὕελον ἑνὸς τῶν παραθυρίων τοῦ θυρωρείου.

Ὁ οἰκοφύλαξ, ὅστις ἔπινε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἐζήτησε νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' ἐπνίγει καὶ ἤρχισε νὰ βήχῃ ἐπιπόνως ἐπί τινα λεπτά. Κατόπιν ἀφοῦ περιῆλθεν ἡ κρίσις αὕτη, ἤνοιξε τὸ θυρίδιον καὶ ἠρώτησε μὲ τόνον κατερρῑσμένου μολοσσοῦ.

— Ἔϊ, τί θέλεις αὐτοῦ;

— Ἐδῶ δὲν διαμένει ἡ Ἀντωνία Βέρδη; ἠρώτησε ἡ Ἰωάννα.

— Ναῖσκε, ἀπεκρίνατο ὁ θυρωρός.

— Ἐπιθυμῶ νὰ τὴν ἴδω.

— Εἶν' ἀδύνατον.

— Διατί;

— Διότι ἔβγῆκε ἔξω.

— Ἀληθῶς, κύριε;

— Νά τα δά, νόστιμο κ'αὐτὸ, ὅταν λέγω τίποτε γιὰ τοὺς ἐνοικάτοράς μου, νὰ μὴ μὲ πιστεύουν, ἐμουρμούρισεν ὁ θυρωρός.

Καὶ ἡτοιμάσθη νὰ κλείσῃ αὖθις τὸ θυρίδιον. Ἀλλ' ἡ Ἰωάννα ἀνεχαίτισεν αὐτόν.

— Ἠξεύρετε κατὰ ποίαν ὥραν θὰ ἐπανέλθῃ ἡ κυρία αὕτη;

— Ὄχι ἐσκε, διότι οἱ ἐνοικάτορές μου δὲν μὲ δίδουσι λογαριασμόν.

— Πρέπει ἐν τούτοις νὰ τὴν ἴδω, ναί... ἐτονθόρισεν ἡ Ἰωάννα.

— Λοιπὸν, ἔλα ξανὰ, ὑπέλαβεν ὁ θυρωρός.

Καὶ ἐπανέλαβε τὴν θέσιν του καὶ τὸ ποτήριόν του τοῦ θερμοῦ οἴνου.

— Θὰ περιμένω, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἰωάννα, θὰ περιμένω καθ' ὁδόν.

Καὶ διῆλθε τὴν αὐλὴν ὅπως φθάσῃ εἰς τὴν θύραν τῆς ἐξόδου. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἔφθανεν εἰς τὴν θύραν ταύτην, μεγάλη κίνησις καὶ θόρυβος συνέβαινεν ἔξωθεν, καὶ ἠκούοντο τὰ ποδοκτυπήματα τῶν ἵππων μιᾶς ἁμάξης ἥτις ἔστη πρὸ τοῦ ξενοδοχείου.

Κεφάλαιον ΑΒ'.

Ο ΕΥΠΑΤΡΙΔΗΣ.

Ταὐτοχρόνως δ' ἐφάνησαν δύο θεράποντες ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἐκαλοῦντο τότε λευκόφαοι (1) ἕνεκα βεβαίως τοῦ ἀμαυροῦ καὶ τοῦ ὁμοιοχρώμου τῆς οἰκοστολῆς των, προπορευόμενοι, μετὰ δαυλῶν εἰς τὰς χεῖρας νεαρᾶς γυναικὸς μελανείμονος καὶ τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον ἐχούσης ὑπὸ τὰ τρίχαπτα τοῦ κεκρυφάλου της. Ἡ νεαρὰ αὕτη γυνὴ ἐστηρίζετο εἰς τὸν βραχίονα κυρίου τινὸς ὑψηλοῦ ἀναστήματος ἀγερώχως βαδίζοντος καὶ ἀνὰ πᾶν λεπτὸν ποιοῦντος ἐκκλίσεις.

— Ὑποκόμη, ἔλεγεν ἡ νεαρὰ γυνὴ, ἐμβῆτε, παρακαλῶ, εἰς τὴν ἅμαξαν.

— Καὶ διατί, ψυχή μου;

— Θὰ κουρασθῆτε.

— Ἐγώ; ἔλα δά! Καὶ κουράζομαι ποτέ;

— Ἀλλ' εἶναι ἀπερισκεψία αὐτὸ τὸ ὁποῖον κάμετε! Νά με ἤλθα πλέον, ἀφῆτε με ν' ἀναβῶ μονάχη.

— Δὲν σᾶς ἀφήνω μὰ τὸ Θεό! θὰ σᾶς 'πάγω ἕως ἐκεῖ καὶ δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω ν' ἀναβῆτε μονάχη οὔτε ἓν σκαλοπάτι.

— Ἀλλὰ σκεφθῆτε, ὑποκόμη, ὅτι εἶσθε ἀκόμη ἀδύνατος.

Ὁ ὑποκόμης ἔτεινε τὴν χεῖρά του καὶ παρατηρῶν τὸν καρπὸν αὐτῆς εἶπε μετὰ θυμηδίας·

— Ἀδύνατος! Καλὸ κ' αὐτό! ἐγὼ εἰμπορῶ νὰ σκοτώσω μὲ μιὰ γροθιά ἕνα βώδι!

— Ναί, ἀλλ' ἡ πληγή σας....

— Μὲ ἕνα αἷμα ποῦ ἐπῆρα ἔκλεισεν ὁλοτελῶς, καὶ τώρα ἔχω κάλλιστα. Λοιπὸν μὴ ἀνησυχεῖτε, ἀγαπητή μου Ἀντωνία.

Ὁ συνοδεύων τὴν νεαρὰν μελανείμονα κυρίαν ἀπήγγελεν ἀκριβῶς τὸ ὄνομα τοῦτο ὅτε ἀμφότεροι εὑρίσκοντο ὀλίγα μόνον βήματα μακρὰν τῆς Ἰωάννας, ἥτις ἐν τῇ μετὰ τοῦ θυρωροῦ συνομιλίᾳ της εἶχε καταβι-

(1) Ἀνὴρ φέρων οἰκόσημον, λευκόφαια ἐνδεδυμένος καὶ χρησιμεύων εἰς μυστικὰς ὑπηρεσίας.

βασμένην τὴν καλύπτραν τῆς ἐπωμίδος, καὶ ἐπομένως τὸ πρόσωπον ἀσκεπές. Ἰδὼν αὐτὴν παροδικῶς ἐπίησε κίνημα θαυμασμοῦ, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο ν' ἀφήσῃ τὴν σύντροφόν του ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του καὶ διῆλθε τὴν αὐλὴν στρέφων ἑκάστοτε τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἡ Ἰωάννα ἠγόησεν ἤδη ἐκ τῶν ὀλίγων λέξεων, ἃς πρὸ ὀλίγου ἤκουσεν ὅτι ἡ εἰσελθοῦσα ἦτο ἡ Ἀντωνία Βέρδη. Ἀνέμενεν ὀλίγον, εἶτα πλησιάσασα πάλιν εἰς τὸ θυρωρεῖον ἔκρουσεν αὐτοῦ τὸ δεύτερον τὸ θυρίδιον.

— Τί θέλεις αὐτοῦ πάλιν; ἠρώτησε μὲ ὕφος ὀργίλον ὁ διὰ τῆς ἀκαίρου ταύτης προσκλήσεως τοῦ προσφιλεστάτου αὐτῷ θερμοῦ οἴνου ἀποχωρισθεὶς ἐστιάτωρ.

— Αὐτὴ ἡ κυρία ἡ ὁποία εἰσῆλθεν δὲν εἶναι ἡ σινιόρα Ἀντωνία Βέρδη; ἠρώτησεν ἡ Ἰωάννα.

— Ναῖσκε.

— Σᾶς εἶπον ὅτι ἐπεθύμουν νὰ τὴν ὁμιλήσω.

— Λοιπὸν ὁμιλήσετέ την, καὶ ποιὸς σᾶς ἐμποδίζει.

— Ποῦ κατοικεῖ;

— Ἐδῶ ἐπάνω, ἅμα ἀναβῇς αὐτὴ τὴ σκάλα, ἡ πρώτη πόρτα.

Καὶ ὁ θεράπων μετὰ τὰς δοθείσας ταύτας πληροφορίας ἀπεσύρθη ταχέως εἰς τὴν θέσιν σου.

Ἡ Ἰωάννα ἀνέβαινε τὴν κλίμακα, ὅτε ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς συνήντησε τὸν νέον κύριον ἐκεῖνον, ὃν ἡ Ἀντωνία ἀπεκάλει ὑποκόμην, ἀκολουθούμενον ὅμως νῦν ὑπὸ τῶν δύο θεραπόντων του.

Ἀντὶ νὰ παραμερίσῃ οὗτος καὶ ν' ἀφήσῃ ἐλευθέραν τὴν Ἰωάνναν νὰ διέλθῃ ὡς ὤφειλε νὰ πράξῃ πᾶς κοινωνικὸς ἄνθρωπος, ἔφραξε τὴν διοδον εἰπὼν πρὸς αὐτήν·

— Μὰ τὴν πίστιν μου, κυρία, ἐπειδὴ καὶ ἡ τύχη σᾶς ἔρριψε πάλιν 'ς τὸν δρόμον μου, θὰ μὲ πληρώσητε, ἂν ἀγαπᾶτε, τὸν φόρον ἑνὸς φιλήματος, τὸ ὁποῖον μὲ χρεωστοῦσιν ὅλαι αἱ εὔμορφαι κυρίαι· καὶ ἐπειδὴ εἶσθε πολὺ εὐμορφωτέρα ἀπὸ κάθε ἄλλην, θὰ μ' ἐξοφλήσητε δὶς τὸν φόρον τοῦτον.

Καὶ ἐν τῷ λέγειν ὁ αὐθάδης εὐπατρίδης ἔτεινε τὰς χεῖράς του, ὅπως περιπτυχθῇ τὸ λεπτὸν καὶ εὔκαμπτον σῶμα τῆς Ἰωάννας.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐρρήξε κραυγὴν καὶ ἀπεσύρθη ζωηρῶς ὅπως ἀπαλλαχθῇ τῆς αὐθάδους ἐπιθέσεως ἧς ἦτο ἀντικείμενον, καὶ ἤτις ἄλλως τε δὲν ἐπανελήφθη πλέον.

Ὁ εὐπατρίδης ἐδόθη εἰς γέλωτα.

— Ἄ! ἄ! ὑπέλαβε μετὰ σαρδωνικοῦ γέλωτος, ἔχομε καὶ τέτοια! Τόσῳ χειρότερα, κυρία, τόσῳ χειρότερα! ἡ ψευδοσεμνότης αὐτὴ ἁρμόζει μόνον εἰς ταῖς ἀσχήμαις. Ἡσυχεῖτε λοιπὸν, καὶ ἀναβῆτε ἐλεύθερος· τί νὰ κάμω, ὑποχωρῶ εἰς τὴν ἀρετήν σας!

Ὁ μετὰ τῆς Ἰωάννας συνδιαλεγόμενος κατέβη τωόντι ταχέως, καὶ ἡ νεαρὰ γυνὴ ὠχρὰ ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ τοῦ τρόμου ἀφίχθη τέλος εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα.

Ἐπὶ τοῦ μεσαναβάθρου ὑπῆρχε μία μόνη θύρα. Ἡ Ἰωάννα ἤψατο μετὰ τρεμούσης χειρὸς τοῦ καλωδίου τοῦ κώδωνος καὶ ἔσυρεν αὐτὸ ἀσθενῶς. Εἰς τὸν ἦχον αὐτοῦ ἔδραμεν ὁ Ἰωάννης Καρρὲ νὰ ἀνοίξῃ· ἰδὼν δὲ τὴν Ἰωάνναν καὶ ἀναγνωρίσας αὐτὴν εἶπεν·

— Ἄ! σεῖς εἶσθε, κυρία; Προειδοποίησα τὴν οἰκοδέσποινά μου, ὅτι ἤλθατε καὶ τὴν ἐζητήσατε καὶ μὲ διέταξε νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι δὲν δέχεται κανένα ἀπόψε.

— Ὑπάγετε νὰ τῇ εἰπῆτε, σᾶς παρακαλῶ, ἐψιθύρισεν ἡ Ἰωάννα, ὅτι θέλει νὰ τῇ ὁμιλήσῃ ἡ κυρία δὲ Τραμπλέϊγ.

— Δὲν θὰ τῆς 'πῶ τίποτε, ἀπεκρίνατο ὁ θεράπων, διότι ἐκλείσθηκεν εἰς τὴν κάμαρά της, καὶ εἰμπορεῖ τὸ σπῆτι νὰ καίεται, χωρὶς ὅμως νὰ εἰμπορῶ ἐγὼ νὰ ὑπάγω κοντά της ὅταν εἶναι κλεισμένη. Τὸ καλλίτερο ποῦ θὰ σᾶς 'πῶ εἶναι νὰ ἐλθῆτε ἄλλην ὥραν.

Ἡ Ἰωάννα ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπῆλθε περιχαρὴς ὅμως, διότι τὸ διάβημά της ἔληξεν ἄνευ ἀποτελέσματος. Ἡ πυρετώδης ἐξαψίς της κατηυνάσθη παντελῶς,καὶ ἀνεγνώρισεν ἤδη, ὅτι ἐὰν εὑρίσκετο, ὡς ἐπόθει, ἀπέναντι τῆς Ἀντωνίας Βέρδη, θὰ ἠμηχάνει διὰ ποίων λόγων νὰ τῇ ὁμιλήσῃ. Βεβαίως τὸ νὰ συμπλακῇ καὶ ἐρίσῃ πρὸς αὐτὴν οὔτε κἂν διῆλθεν ἀπὸ τὸν νοῦν της, τὸ νὰ προσπέσῃ δὲ πάλιν εἰς τοὺς πόδας της καὶ νὰ καθικετεύσῃ γυναῖκα ἄλλην ὅπως τῇ ἀποδώσῃ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνδρός της, οὔτε τοῦτο ἠδύνατο νὰ πράξῃ, διότι ἀντέκειτο εἰς τὸν ὑπερήφανον χαρακτῆρά της.

Καταβᾶσα βαθμίδας τινὰς, ὁ Ἰωάννης Καρρὲ ἐφώνησεν αὐτήν. Ἔστρεψε τὴν κεφαλήν.

— Νὰ τῆς 'πῶ τὸ ὄνομά σας καὶ ἂν θὰ ἐλθῆτε ξανά;

Ἡ Ἰωάννα ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ ἀκολούθως ἀπεκρίνατο·

— Εἶναι περιττὸν, δὲν θὰ ἐπανέλθω.

Καὶ καταβᾶσα τὴν κλίμακα ἔφθασεν ἠρέμα εἰς τὴν ὁδόν.

Σχεδὸν ἔναντι της θύρας καὶ εἰς μικρὰν ἀπὸ τοῦ φορείου ἀπόστασιν ἐστάθμευε μεγάλη ἅμαξα ὑπὸ δύο ὡραίων μελανῶν ἵππων ἐζευγμένη. Ἀνὴρ ἐντὸς αὐτῆς καθήμενος ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ παραθυρίου καὶ ἐφαίνετο παρατηρῶν· ἅμα δ' ὡς εἶδε τὴν Ἰωάνναν ἀπεσύρθη.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐπέβη τοῦ φορείου.

— Ποῦ θὰ σᾶς 'πᾶμε, κοκκῶνα; ἠρώτησεν ὁ μετὰ προθυμίας λαμβάνων πάντοτε τὸν λόγον φορεαφόρος.

— Εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Μεσημβρινοῦ Τόξου, ἀπεκρίνατο ἡ Ἰωάννα· θὰ μ' ἀφήσετε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Βασιλέως Σολομῶντος.

Τὸ φορεῖον ἐκινήθη· ἀμέσως δὲ καὶ ἡ ἅμαξα παρηκολούθησεν αὐτὸ ἐλαύνουσα βραδέως. Διῆλθον οὕτω τὴν Νέαν Γέφυραν ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου, ὥδευσαν παρὰ τὰς κρηπίδας τοῦ ποταμοῦ καὶ εἰσῆλθον ἐν τῇ ὁδῷ τῶν Ἁγίων Πατέρων. Μικρὸν δὲ πρὶν ἢ φθάσωσιν εἰς τὴν πλατεῖαν Ταράννου οἱ φορεαφόροι ἐσκέφθησαν νὰ τραπῶσιν εἰς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Γουλλιέλμου ὅπως ἐπισπεύσωσι τὴν ἄφιξίν των.

Ὁ ὁρμῖσκος οὗτος ὀλίγον διαβατὸς ἐν σταθερᾷ ἀκόμη μεσημβρίᾳ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἦτο παντελῶς ἔρημος.

Ἡ ἅμαξα ἔστη τότε καὶ ὁ εὐπατρίδης, ὃν συνηντήσαμεν κατὰ τὴν ὁδὸν Ἰουσιέννης ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου καὶ περιφρουρούμενος ὑπὸ τῶν δύο θεραπόντων του ἔτρεξε τὸ ξίφος εἰς χεῖρας κρατῶν κατόπιν τοῦ φορείου, ὅπερ προηγεῖτο κατὰ εἴκοσι μόλις βήματα, καὶ φθὰς αὐτὸ ἐφώνησε πρὸς τοὺς φορεαφόρους μετὰ φοβερᾶς φωνῆς·

— Νὰ μοῦ χαθῆτε, λέραις, γρήγωρα, εἴτε μὴ σᾶς ἔκοψα!

Οἱ δυστυχεῖς δὲν ἀνέμεναν νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ ἀπειλὴ αὕτη, ἀλλὰ ἐπῆραν τὰ ποδάρια εἰς τὸν ὦμον, τὸ δὴ λεγόμενον, καὶ ἐγένοντο ἄφαντοι, ἐγκαταλιπόντες τὸ φορεῖον ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ. Τοῦθ' ὅπερ ἐπεθύμει ὁ προσβάλλων.

Ἠνέῳξε τότε τὴν θυρίδα τοῦ φορείου καὶ εἶπε πρὸς τὴν Ἰωάνναν ἀπολιθωθεῖσαν ὑπὸ τοῦ τρόμου·

— Σᾶς τὸ προεῖπον, ψυχή μου, ὅτι ἡ ψευδοσεμνότης δὲν θὰ σᾶς ἔβγαινε σὲ καλό!

Κεφάλαιον ΛΓ'.

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ.

Ἡ Ἰωάννα ἐκπλαγεῖσα κατ' ἀρχὰς ὅτε ἠσθάνθη ὅτι ἐσταμάτησεν αἴφνης τὸ φορεῖόν της, ἐρρίγησεν ἐκ τοῦ τρόμου, ὅταν ἠνεῴχθη ἡ θυρίς του καὶ ἀνεγνώρισε τὸ πρόσωπον καὶ τὴν φωνὴν τοῦ κατ' αὐτῆς ἐπιτεθέντος.

— Ποῖος εἶσαι, κύριε, καὶ τί θέλεις ἀπὸ ἐμέ;

— Εἶμαι εἷς εὐπατρίδης, ἀπεκρίνατο ὁ ἄγνωστος γοητευθεὶς ἐκ τῶν θελγήτρων σας, ψυχή μου, καὶ ἐπιθυμήσας νὰ ἐκδηλώσω τὸν θαυμασμόν μου· τὸ τί δὲ θέλω, δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ τόπος κατάλληλος διὰ νὰ τὸ εἰπῶ, ἀλλ' ἡσυχεῖτε καὶ δὲν θὰ ἀργήσετε νὰ τὸ μάθετε!

Καὶ ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα ὁ ἄγνωστος, ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Ἰωάννας καὶ ἔσυρεν αὐτὴν, ὅπως ἐκβιάσῃ τὴν νεαρὰν γυναῖκα νὰ ἐξέλθῃ τοῦ φορείου. Ἀλλ' αὕτη ἐπέμεινε· προσεκολλήθη πάσαις δυνάμεσιν ἐντὸς αὐτοῦ καὶ ἐψιθύρισεν·

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, κύριε, ἀφῆτέ με!

Ὁ ἄγνωστος ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Ἐλᾶτε, ψυχή μου, ἐλᾶτε, μὴ πεισμόνετε· τὸ καταλαμβάνετε καὶ σεῖς ὅτι ἅμα θελήσω, σᾶς βγάνω γρήγωρα γρήγωρα, ἀλλὰ ἐφοβούμην νὰ μὴ τσακίσετε πουθενὰ τὸ ὡραῖον σῶμά σας καὶ διὰ τοῦτο βλέπετε προσφέρομαι πρὸς ὑμᾶς μετὰ πάσης ἁβρότητος καὶ εὐλαβείας. Ἀλλ' ὁπωσδήποτε κάμετε γρήγωρα, διότι, ξεύρετέ το, ἐαν δὲν ἐλθῆτε θεληματικῶς, θὰ ἐλθῆτε διὰ τῆς βίας.

— Ἀλλὰ εἶμαι τιμία γυνή! κύριε, ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα μετ' ἀπέλπιδος ἐνεργείας.

— Βέβαια, βέβαια, ἀπεκρίνατο ὁ ἄγνωστος, τέτιες ἀγαπῶ κ' ἐγώ.

— Εἶμαι ὕπανδρος....

— Τόσον καλλίτερα! θὰ γείνῃ περισσότερος θόρυβος!

— Ἀγαπῶ τὸν ἄνδρα μου....

— Ὁποῖος ἀστεϊσμός!

— Τὸν ἀγαπῶ, σᾶς ὁρκίζομαι, τὸν ἀγαπῶ ἐξ ὅλης μου καρδίας!

— Ὁποία σπανιότης! ὑπέλαβε χαμογελῶν ὁ ἄγνωστος. Σεῖς δὲν εἴσθε πλέον γυνὴ, εἴσθε φοῖνιξ, καὶ τόσον καλλίτερα μακαρίζω τὴν τύχην ἡ ὁποία σᾶς ἔῤῥιψεν εἰς τὸν ὁρόμον μου.

— Εἶσθε λοιπὸν ἄκαμπτος;

— Ἀπ' ἐναντίας δεικνύω πολλὴν μάλιστα εὐσπλαγχνίαν, ἀλλ' εἰς τοὺς δυστυχεῖς, ὑμᾶς δὲ σκοπεύω νὰ σᾶς καταστήσω εὐτυχῆ!

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην βηματισμοὶ ἐκ τῆς ἄκρας τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Γουλλιέλμου προερχόμενοι κατετάραξαν τὸν ἀπαγωγέα, ὅστις λαβὼν τὴν Ἰωάνναν ἀπὸ τῆς χειρὸς προσέθετο ἀποτόμως·

— Ἔλα, κάμετε γρήγωρα! Θὰ ἐλθῆτε ἢ ὄχι;

— Ὄχι ἀπεκρίνατο ἡ Ἰωάννα.

— Τότε λοιπὸν νὰ σᾶς κάμω ἐγὼ νὰ ἐλθῆτε, ἐξηκολούθησεν ὁ ἄγνωστος.

Καὶ τοῦτο εἰπὼν περιεπτύξατο τὴν νεαρὰν γυναῖκα καὶ ἀποσπάσας αὐτὴν βιαίως ἐκ τοῦ φορείου ἔφερε, περιφρουρούμενος πάντοτε ὑπὸ τῶν θεραπόντων του, πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀμάξης, ἥτις ἐστάθμευεν, ὡς γινώσκομεν, ἐν τῇ ὁδῷ τῶν Ἁγίων Πατέρων.

— Βοήθεια! βοήθεια!.... ἐκραύγασεν ἡ Ἰωάννα μετὰ πεπνιγμένης φωνῆς.

Ἀλλ' οὐδεὶς ἀπεκρίνατο εἰς τὴν πρόσκλησίν της ἐκτὸς τοῦ σαρδωνικῶς γελῶντος ἅρπαγός της.

Ἡ Ἰωάννα ᾐσθάνθη ἑαυτὴν ἀπολωλῶσαν· ἐπεκαλέσθη τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ ηὐχήθη ν' ἀποθάνῃ.

Μόλις διέβησαν τὰ δύο τρίτα τῆς ὁδοῦ καὶ οἱ ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους ἐρχόμενοι βηματισμοὶ ἔπαυσαν διὰ μιᾶς. Ὁ ἄγνωστος παρετήρησεν αἴφνης ἀπέναντί του ὑψηλόσωμον ἄνδρα, ὅστις τῷ ἔφραττε τὴν ὁδόν.

— Τόπο ! τόπο κάμε μου ! ἀνέκραξε βαδίζων εἰσέτι.

Ὁ ὑψηλόσωμος ἀνὴρ δὲν ἐκινήθη ποσῶς.

— Τόπο ! ἐπανέλαβεν ὁ ἄγνωστος ξιφουλκήσας διὰ τῆς δεξιᾶς, τῆς ἑτέρας χειρὸς ἀρκούσης νὰ περιστείλῃ τὰς κινήσεις τῆς Ἰωάννας, τραβίξου, εἰδὲ μὴ σ' ἔκοψα !

— Τί τρέχει λοιπὸν ἐδῶ ; ἠρώτησεν ὁ νέηλυς μετὰ φωνῆς τραχείας, καὶ διατί φωνάζει ἡ γυναῖκα αὐτή ;

— Σὲ λέγω ξανὰ νὰ μὴν ἀνακατεύεσαι εἰς τὰ πάγματά μου, καὶ νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ 'πάγω 'ς τὴ δουλειά μου, εἰδὲ μὴ....

Καὶ προὐχώρησε κατὰ δύο βήματα ὑψώσας τὸ ξίφος.

Ὁ νέηλυς ἔστη ἀτάραχος, ἀντὶ δὲ καὶ οὗτος νὰ ξιφουλκήσῃ, διεσταύρωσε μόνον τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους.

Ἡ Ἰωάννα ἀνεκτᾶτο τὰς ἐλπίδας της βλέπουσα τὴν ἐγερθεῖσαν συζήτησιν καὶ ἐπανελάμβανε τὰς ἱκέτιδας κραυγάς της, ὁ δὲ ἅρπαξ αὐτῆς ἔστη ἄκων τέσσαρα βήματα μακρὰν τοῦ ἀνδρὸς, ὅστις κατεπτόησεν αὐτὸν διὰ τῆς ἄκρας ἀταραξίας του καὶ ὅστις τῷ εἶπεν ὑψηλοφώνως καὶ μετὰ σφόδρα ἐπιτακτικοῦ τόνου·

— Σὲ διατάττω νὰ μοὶ εἰπῇς ποία εἶναι αὐτὴ ἡ γυναῖκα καὶ μὲ ποῖον δικαίωμα ἀπάγεις αὐτήν ;

— Οὐδὲν δικαίωμα ἔχει, κύριε, ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα, μὲ ἀπάγει διὰ τῆς βίας καὶ οὔτε τὸν γνωρίζω κἄν !

— Λοιπὸν σὲ διατάττω ἐκ νέου, ἐξηκολούθησεν τὸ μυστηριῶδες πρόσωπον ν' ἀφήσῃς τὴν γυναῖκα ταύτην.

Ὁ ἄγνωστος ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους μετ' ἐκπλήξεως ἀπεριγράπτου. Οὐδέποτε ἐπίστευεν ὅτι ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ ἐν τῷ κόσμῳ ἀνὴρ, ὅστις νὰ τολμήσῃ νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς αὐτὸν τοιουτοτρόπως, καὶ ἡ ἔκπληξις αὕτη εἶχε παραλύσει πρὸς στιγμὴν τὴν ὀργήν του. Ἀλλὰ μετὰ δευτερόλεπτον ἐπανῆλθεν ὁ θυμός του, καὶ ῥήξας ὑπόκωφον ὠρυγμὸν ἐφώρμησε κατ' αὐτοῦ τόσον, ὥστε τὸ πρόσωπόν του εὑρέθη εἰς ἐλαχίστην ἀπὸ τοῦ τολμηροῦ ἀντιπάλου του ἀπόστασιν.

Ἀμφότεροι ἀνεγνωρίσθησαν τότε καὶ συνάμα ἀνέκραξαν·

— Ὁ δὸν Ραϊμόνδος !

— Ὁ ὑποκόμης δ' Ὠμπινῦ !

Εἶτα τὰς κραυγὰς ταύτας διεδέχθη στιγμιαία σιωπή. Ἕκαστος αὐ-

τῶν ὠπισθοχώρησεν, ὁ δὲ ἱππότης ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους.

— Ἔχομεν ἕνα λογαριασμὸν νὰ ἐκκαθαρίσωμεν, δὸν Ραϊμόνδε, ὑπέλαβεν ὁ ὑποκόμης· σᾶς δίδω συνέντευξιν διὰ τὴν δεκάτην πρωϊνὴν ὥραν τῆς αὔριον ὄπισθεν τοῦ μοναστηρίου τοῦ Ἁγίου Βενεδίκτου, διότι ἀπόψε δὲν ἔχω καιρόν. Τώρα λοιπὸν ποῦ μὲ γνωρίζετε, ἀφῆτέ με νὰ ὑπάγω.

— Τώρα ποῦ σᾶς γνωρίζω, ὑποκόμη δ' Ὠμπινιὺ, ἀπεκρίνατο ὁ ἱσπανὸς ἱππότης μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπισήμου βραδύτητος, σᾶς διατάττω καὶ πάλιν ν' ἀφήσητε τὴν γυναῖκα ἐλεύθερον, εἰδὲ μὴ θὰ σᾶς βιάσω νὰ τὸ κάμητε.

— Ἀληθῶς; ὑπέλαβεν ὁ ὑποκόμης μετ' εἰρωνίας.

— Εἰς τὴν τιμήν μου, ἀπεκρίνατο ὁ δὸν Ραϊμόνδος.

Ὁ κ. δ' Ὠμπινιὺ ἐπλησίασε πρὸς τοὺς θεράποντάς του καὶ εἰπών τινα πρὸς αὐτοὺς χαμηλοφώνως ἔῤῥιψεν εἰς τὰς ἀγκάλας των τὴν Ἰωάνναν. Εἶτα ἐνῶ ἐκεῖνοι ἐστράφησαν καὶ ἔφυγον ταχέως μετὰ τοῦ ἐλαφροῦ φορτίου των, ἐπανῆλθε, τὸ ξίφος εἰς τὰς χεῖρας κρατῶν, καὶ ἐτάχθη ἀπέναντι τοῦ ἱππότου.

— Λυτρώσατέ με! λυτρώσατέ με! ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα μετ' ἐκλειπούσης φωνῆς· νὰ χαρῆτε τὴ μητέρα σας, μὴ μ' ἀφήσετε!

Ὁ δὸν Ραϊμόνδος ἐχώρησεν ὀλίγον πρὸς τὰ ἐμπρὸς, ἀλλὰ νῦν ἔφραξε τὸν δρόμον του ὁ ὑποκόμης.

— Λοιπὸν, εἶπεν οὗτος χαμογελῶν, ἐνόμιζον, ὑπερήφανε ὑπερασπιστὰ τῶν καταπιεζομένων ὡραίων γυναικῶν, ὅτι θὰ μὲ ἐβιάζατε ν' ἀφήσω τὴν γυναῖκα αὐτὴν τὴν ὁποίαν ἀπάγουν οἱ ἄνθρωποί μου. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι προσμένω νὰ μὲ βιάσητε!....

— Ἄνανδρε! ἐψιθύρισεν ὁ ἱππότης.

Καὶ διεσταύρωσε τὸ ξίφος του μὲ τὸ τοῦ ὑποκόμητος, αἱ λεπίδες τῶν ὁποίων ἐσπινθηροβόλησαν ἐν τῇ συγκρούσει.

— Ἐνόμιζον προστέτι ὅτι σήμερον ἦτο Παρασκευὴ, ὑπέλαβεν ὁ ὑποκόμης, καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐμονομαχεῖτε τὴν ἡμέραν ταύτην!

— Παρασκευή! ἀληθῶς, σήμερον εἶναι παρασκευὴ, ἐπανέλαβε θλιβερῶς ὁ ἱππότης. Καὶ ἡ τὸ ὅπλον κρατοῦσα χεὶρ του ἔπεσεν ἀδρανής.

— Θὰ μὲ προτείνητε βέβαια νὰ ἀναβάλλωμεν εἰς αὔριον τὴν μά-

χην, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑποκόμης, ἀλλ' ἐπειδὴ πρὸ ὀλίγου μὲ ἀπεκαλέσατε ἄνανδρον, καὶ τοιαῦται ὕβρεις δέον ν' ἀποπλυθῶσιν ἐν τῷ ἅμα, θὰ κτυπηθῶμεν τώρα, καὶ ἂν δὲν θελήσητε θὰ σᾶς βιάσω!

Ταὐτοχρόνως δ' ἐκολάφισε τὸν ἱππότην διὰ τῆς πλάτης τοῦ ξίφους του.

Ὁ δὸν Ραϊμόνδος ἔρριξε λυσσώδη κραυγήν, ὕψωσε τὸ ξίφος του καὶ ἐφώρμησε κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του.

— Ἡ καλὴ ἡ ὥρα! ὑπέλαβεν ὁ κ. δ' Ὠμπινιύ· ἐκάματε λοιπὸν ἐπὶ τέλους ἀπόφασιν; Κάλλιον ἀργὰ παρά ποτε! Δέχου την λοιπόν!

— Παρασκευή! παρασκευὴ ὑπετονθόρισεν ὁ ἱππότης.

Ἡ φωνὴ τῆς Ἰωάννας συγκεχυμένως μόλις ἠκούετο ἐν ἀπόπτῳ. Ἐν τούτοις ἡ μάχη ἐξηκολούθει μετὰ τῆς αὐτῆς ἐκατέρωθεν ὁρμῆς καὶ μετὰ λυσσώδους μανίας. Δὲν διήρκεσεν ὅμως πολύ, διότι τὸ ξίφος τοῦ ἱππότου διεπέρασε διαμπὰξ τὴν καρδίαν τοῦ ὑποκόμητος, ὅστις κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους χωρὶς νὰ προφθάσῃ νὰ ῥήξῃ τὸν ἐλάχιστον στεναγμόν.

Ἡ ὁλοφύρουσα τῆς Ἰωάννας φωνὴ δὲν ἠκούετο πλέον.

Κεφάλαιον ΛΔ'.

Ο ΔΟΝ ΡΑΙΜΟΝΔΟΣ.

Ἡ πρώτη φροντὶς τοῦ ἱππότου μετὰ τὴν νίκην του ἦτο νὰ τεθῇ ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἣν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἀπήγαγον. Ἀλλ' αἴφνης, ἐνθυμηθεὶς τὴν ἐν τῇ εἰσόδῳ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Γουλλιέλμου σταθμεύουσαν ἅμαξαν.

Βεβαίως, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ δὸν Ραϊμόνδος, ὅτι ἡ ἅμαξα ἐκείνη θὰ ἦτο ἡ τοῦ ὑποκόμητος δ' Ὠμπινιὺ καὶ ὅτι πιθανώτερον ἦτο ὅτι καὶ οἱ θεράποντες εἰς αὐτὴν θὰ ἐπανήρχοντο, ἀφοῦ ἔκαμπτον τὴν ὁδὸν Ἁγίου Δομηνίκου καὶ τὴν πλατεῖαν Ταράννου. Κατὰ συνέπειαν ἀντὶ νὰ τρέξῃ πρὸς τὰ πρόσω, ὅπως εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς ἐσκέφθη, ἔστρεψεν ὀπίσω.

Οἱ συμπερασμοί του δὲν τὸν ἠπάτησαν, διότι καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρ-

χετο τῆς ὁδοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων, οἱ δύο θεράποντες ἀφικνοῦντο ἤδη εἰς τὴν ἄμαξαν τοῦ ὑποκόμητος φέροντες ἐν τοῖς βραχίοσιν αὐτῶν τὴν Ἰωάνναν λειποθυμημένην ἐκ τοῦ τρόμου.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ ἱππότου, κρατοῦντος ἔτι εἰς χεῖρας τὸ καθημαγμένον ξίφος, ἔστησαν καταληφθέντες ὑπὸ φρίκης.

— Ἀφῆτε τὴν γυναῖκα, τοῖς εἶπεν ὁ δὸν Ραϊμόνδος, καὶ πηγαίνετε νὰ σηκώσητε τὸν κύριόν σας ποῦ εἶναι ἐκεῖ κάτω.

Οἱ θεράποντες ὑπήκουσαν προθύμως καὶ ἐπακουμβήσαντες ἐπὶ τοῦ τοίχου τὴν Ἰωάνναν, ἣν ὁ δὸν Ραϊμόνδος ἔσπευσε νὰ ὑποβαστάσῃ, εἰσέδυσαν ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Ἁγίου Γουλλιέλμου. Ἐπανῆλθον δὲ μετὰ μικρὸν κυρτούμενοι ὑπὸ τοῦ βάρους τοῦ λυπηροῦ φορτίου των.

Ὁ ὑποκόμης ἦτο νεκρός. Ἡ κεφαλὴ καὶ οἱ βραχίονές του ἐκρέμαντο χαλαροὶ καὶ ἀκίνητοι, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐστράφησαν ἐντὸς τῶν κογχῶν των καὶ ἡ χαίνουσα πληγή του ἐσχημάτιζε μεγάλην κηλίδα αἵματος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Οἱ θεράποντες κατέθεσαν ἐντὸς τῆς ἁμάξης τὸ πτῶμα τοῦτο, ἔκλεισαν τὴν θυρίδα αὐτῆς, καὶ οἱ ἵπποι ἀνεχώρησαν μετὰ βραδέος καὶ ἐπισήμου βαδίσματος, ἐπαξίου νεκρικοῦ ἅρματος.

Ὁ δὸν Ραϊμόνδος εὑρίσκετο μόνος ἐν τῇ ὁδῷ μετὰ τῆς Ἰωάννας ἥτις διετέλει εἰσέτι ἀναίσθητος.

— Τί νὰ κάμω; καὶ ποῦ νὰ ὑπάγω τὴν δυστυχισμένην αὐτήν; διηρωτήθη.

Καὶ ἠμηχάνει περὶ τοῦ πρακτέου, ὅταν ἀπροσδόκητον γεγονὸς ἀπέσπασεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν σκέψεών του.

Δύο ἀνθρώπιναι μορφαὶ ἀνεφάνησαν ἠρέμα ἀνὰ μέσον τοῦ σκότους ὀλίγον μακρὰν αὐτοῦ καὶ ἔστησαν μετὰ σεβασμίου καὶ ἱκευτικοῦ ἤθους.

— Ποῖοι εἶσθε.... καὶ τί θέλετε; ἠρώτησεν αὐτοὺς ὁ δὸν Ραϊμόνδος.

— Εἴμεθα, ἀπεκρίνατο ἡ μία μορφή, οἱ φορεαφόροι τῆς κυρίας τὴν ὁποίαν κρατεῖ ἡ εὐγενεία σας.....

— Ἄ! ὑπέλαβεν ὁ ἱππότης, καὶ διατί λοιπὸν δὲν τὴν ὑπερασπίσατε.

— Εἰμπορούσαμε νὰ τὸ κάμωμε; Μήτε πιστόλι εἴχαμε μήτε μα-

χαΐρι 'ς τὸ φοβερὸ τὸ σπαθί, κ' ἔπειτα δὰ δὲν φαινόμαστε καὶ γιὰ παλληκάρια.

— Τέλος πόθεν ἔρχεσθε; ἠρώτησεν ὁ δὸν Ραϊμόνδος.

— Ἐπιθυμεῖ νὰ τὸ μάθῃ ἡ εὐγενεία σας;

— Μάλιστα.

— Λοιπὸν εἴμαστε κρυμμένοι ἀπὸ κάτω ἀπὸ μιὰ πόρτα, ὁπόθεν παρατηρούσαμε τὴ μονομαχία ἡ ὁποία ἔγινε μεταξὺ τῆς εὐγενείας σας καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ποῦ μᾶς ἔπεσεν ἐπάνω μας. Εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν νίκην σας ἐτρέξαμεν κατόπιν τῶν δύο θεραπόντων, οἱ ὁποῖοι ἀπήγαγον τὴν κυρίαν αὐτὴν, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἡμεῖς δὲν ἠξεύρομεν διατί ἐνδιαφερόμεθα. Ἐὰν ἀντιστέκοντο θὰ σᾶς ἐβοηθούσαμεν, ἀλλὰ δὲν ἐλάβετε ἀνάγκην.... Αὐτὴ εἶναι ἡ γυμνὴ ἀλήθεια, καὶ ἡ εὐγενεία σας εἰμπορεῖ νὰ μᾶς πιστεύσῃ.

— Καλὰ, ὑπέλαβεν ὁ δὸν Ραϊμόνδος, ἀλλὰ ἓν πρᾶγμα ἀκόμη.

— Μάλιστα ν' ἀκούσωμεν.

— Ἀπὸ ποῦ ἐπήρατε τὴν γυναῖκα ταύτην;

— Ἀπ' ἐδῶ κοντὰ, ἀπὸ τὸ σταυροδρόμι τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

— Καὶ ποῦ τὴν ἐπήγατε;

— Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Λυῶνος, κατὰ τὴν ὁδὸν Ἰουσιέννης.

— Καὶ ποῦ τὴν ἐπηγαίνατε;

— Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Βασιλέως Σολομῶντος κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Μεσημβρινοῦ Τόξου.

— Ἠξεύρετε πῶς ὀνομάζεται;

— Ὄχι, τὴν ἴδαμε πρώτη φορὰ σήμερον.

— Λοιπὸν νὰ τὴν ὑπάγητε εἰς τὸ μέρος ποῦ σᾶς εἶπεν ἡ ἰδία, θὰ σᾶς ἀκολουθήσω καὶ ἐγώ.

Ὁ ἱππότης ἐξήπλωσε τὴν Ἰωάνναν ἐπὶ τῶν ὑποστρωμάτων τοῦ φορείου καὶ οἱ φερεαφόροι ἐκίνησαν μετὰ τοῦ ἱππότου παραπορευομένου αὐτοῖς.

Ἐκ τοῦ ἄνω μέρους τῆς ὁδοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων μέχρι τῆς τοῦ Μεσημβρινοῦ Τόξου ἡ ἀπόστασις ὡς γνωστὸν εἶναι μικρά. Μετά τινα λεπτὰ ὁδὸν ὁ Ραϊμόνδος καὶ οἱ φορεαφόροι ἔφθασαν ἀπέναντι τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Βασιλέως Σολομῶντος. Ὁ ἱππότης ἐνέβλεψεν ἐντὸς τοῦ

φορείου, ἀλλ' ἡ Ἰωάννα διετέλει εἰσέτι ἀναίσθητος. Ἔκρουσε τότε τὴν θύραν.

— Θέλω νὰ ὁμιλήσω μὲ τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ ξενοδοχείου, εἶπεν εἰς τὸν ἀνοίξαντα αὐτὴν θεράποντα.

Οὗτος ὡδήγησεν αὐτὸν πρὸς τὸν Σαμουήλ.

— Κύριε, ς' τὴν πόρτα εἶναι μιὰ λειποθυμημένη, ἡ ὁποῖα εἶχεν εἰπεῖ εἰς τοὺς φορεαφόρους νὰ τὴν φέρωσιν ἐδῶ· ἐλᾶτε λοιπὸν νὰ τὴν ἰδῆτε, σᾶς παρακαλῶ, μήπως καὶ τὴν γνωρίσετε.

— Ἀμέσως, ἀπεκρίνατο ὁ Σαμουήλ.

Καὶ λαβὼν φανὸν ὦδευσε μετὰ τοῦ ἱππότου πρὸς τὴν θύραν. Ἅμα δ' ὡς ἔρριψε τὰ βλέμματά του ἐπὶ τῆς Ἰωάννας ἐδήλωσε παρευθὺς σφοδρὰν ἔκπληξιν· ἤνωσε τὰς χεῖρας, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ψελλίσας ἀσυναρτήτους τινὰς λέξεις ἀνέκραξε·

— Θεὲ τοῦ Ἀβραὰμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ! ἡ κυρία δὲ Τραμπλεΐγ Πῶς συμβαίνει τοῦτο

— Τί εἴπατε; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ δὸν Ραϊμόνδος.

Ὁ Σαμουὴλ ἐπανέλαβε τὴν ὁμιλίαν του, ἐξηκολούθησε δὲ κατόπιν ὁ ἱππότης·

— Ὥστε ἡ κυρία αὕτη εἶναι ἡ γυνὴ τοῦ ἱππότου δὲ Τραμπλεΐγ;

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος.

— Εἶσθε βέβαιος;

— Ὅπως καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν μου.

— Δύναμαι νὰ ὁμιλήσω τὸν κ. ἱππότην:

— Βέβαια, ἐὰν ἦναι ἐπάνω, τοῦθ' ὅπερ θὰ βεβαιωθῶ ἀμέσως.

— Κατοικεῖ λοιπὸν ἐδώ;

— Κάποτε.... ἔχει ἐν τῷ ξενοδοχείῳ μου ἓν κατάλυμα.

Ὁ Σαμουὴλ ἐζήτησε ν' ἀποσυρθῇ, ἀλλ' ἀνεχαιτίσθη ὑπὸ τοῦ δὸν Ραϋμόνδου, εἰπόντος αὐτῷ·

— Δὲν εἶναι καλλίτερον νὰ ἀναβάσωμεν προτήτερα ἐπάνω τὴν κυρίαν δὲ Τραμπλεΐγ;

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Σαμουὴλ, καὶ τοῦτο θὰ γείνῃ ἐντὸς ὀλίγου.

— Καὶ διατί ὄχι ἀμέσως;

Ἀλλ' ὁ Σαμουὴλ ἀπῆλθεν ἐν τάχει χωρὶς ν' ἀποκριθῇ, καὶ ὁ δὸν Ραϋμόνδος ἔμενεν ἐν τῇ ὁδῷ πλησίον τοῦ φορείου.

Μετὰ μικρὸν ὁ Σαμουὴλ ἐπανῆλθε μετὰ τοῦ Ἰακώβου καὶ τῆς Ὀνωρίνης, ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν Ραοὺλ, οὗτος ἀπηλπισμένος ἐκ τῆς ἀκατανοήτου φυγῆς τῆς Ἰωάννας, περιεφέρετο ἐντὸς τῶν Παρισίων ὡς ἄλλος παράφρων.

Ὁ Ἱππότης καὶ ὁ Ἰάκωβος ἀνεγνωρίσθησαν πάραυτα, ἐν δὲ τῇ ἀναγνωρίσει ταύτῃ ὁ θεράπων διεβεβαίωσεν αὐτὸν ὅτι ὁ κύριός του δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ ἐπανέλθῃ, καὶ τὸν ὑπεχρέωσεν ἐπιμόνως ὅπως περιμένῃ ὀλίγον. Οὗτος δὲ πρὶν ἢ ἀποκριθῇ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου του μέγα ἀδαμαντοκόλλητον ὡρολόγιον καὶ παρετήρησε τὴν ὥραν.

— Δέκα ἀκόμη! ἐψιθύρισεν, ἔχω καιρόν....

Ἀκολούθως δὲ προσέθετο δυνατώτερον.

— Καλὸ, περιμένω.

Ὁ Σαμουὴλ ὡδήγησεν αὐτὸν ἀμέσως ἔν τινι κατωγαίῳ δωματίῳ, ἐνῶ ἡ Ὀνωρίνη καὶ ὁ Ἰάκωβος μετέφερον τὴν λειποθυμημένην Ἰωάνναν εἰς τὸ ἀνώτατον πάτωμα· ἔφερεν ἔμπροσθέν του ὀρύϊνον τραπέζιον μετὰ περιστρόφων ποδῶν καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἔθετο ἀργυροῦν δίσκον περιέχοντα βαυκαλίδα ἐκ κρυστάλλου τῆς Βοημίας, πλήρη ἐξαιρέτου οἴνου τοῦ Ξέρες καὶ ὑψηλόποδα λεπτότατα ποτήρια, καὶ γεμίσας εἶτα ἓν ἐξ αὐτῶν εἶπεν·

— Ὁ κ. Ἱππότης θὰ σᾶς χαιρετήσῃ μὲ τὸ ἄλλο.

Κεφάλαιον ΛΕ'.

Ο ΡΑΟΥΛ ΚΑΙ Η ΙΩΑΝΝΑ.

Μετὰ μίαν ὡς ἔγγιστα ὥραν ἡ Ἰωάννα συνῆλθεν. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἡ θύρα τοῦ οἰκήματος ἠκροῦσθη, ὁ δὲ Ἰάκωβος ἐξελθὼν καὶ ἀνοίξας αὐτὴν εἶδε τὸν κύριόν του, οὗτινος τὸ πρόσωπον ἦν σφόδρα ἠλλοιωμένον.

— Λοιπὸν, ἠρώτησεν οὗτος μετ' ἀσθμαινούσης φωνῆς.

— Ἡ κυρία ἐπανῆλθεν, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰάκωβος.

Ὁ Ἱππότης χωρὶς νὰ λαλήσῃ τὸ παραμικρὸν ἔτρεξεν εἰς τὸν κοιτῶνα

καὶ εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ. Ἦτο ὠχρότατος, αἱ δὲ συνεσπασμέναι αὐτοῦ ὀρρῦς ἔδιδον εἰς τὸ πρόσωπόν του αὐστηρὰν καὶ σχεδὸν ἀγρίαν ἔκφρασιν. Ἐπλησίασε πρὸς τὴν γυναῖκά του βραδέως καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν ἔστη ἄνωθεν τοῦ προσκεφαλαίου τῆς κλίνης της προσβλέπων αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτί.

Ἡ Ἰωάννα ἥτις οὐδέποτε ἄλλοτε εἶδεν αὐτὸν ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ἀνερρίγησεν. Ἀπεφάσισε νὰ λύσῃ πρώτη τὴν σιγὴν ταύτην ἥτις τὴν ἐπίεζε καὶ συνεῖχε τὴν καρδίαν της. Ἡμιηγέρθη λοιπὸν καὶ τείνασα τῷ συζύγῳ αὐτῆς τὴν χεῖρα ἐψέλλισεν·

— Φίλε μου.....

Ὁ Ραοὺλ δὲν ἔλαβε τὴν χεῖρα αὐτῆς.

— Ἰωάννα, εἶπε μετὰ φωνῆς ξηρᾶς, ἀσθενοῦς καὶ τρόπον τινὰ μεταλλικῆς, διατί ἐξῆλθες τῆς οἰκίας μου τὴν ἑσπέραν ταύτην καὶ πόθεν ἔρχεσαι;

Ἡ Ἰωάννα ἔκυψε τὴν κεφαλὴν χωρὶς ν' ἀποκριθῇ.

— Πόθεν ἔρχεσαι; ἐπανέλαβεν ὁ Ραούλ.

Ἡ Ἰωάννα ἀνέλαβε τὸ θάρρος της.

— Ἄκουσέ με, φίλε μου, εἶπε, καὶ μὴ θυμώνῃς διόλου ἐναντίον μου. Ἡ ζηλοτυπία μὲ κατέστησε παράφρονα... δὲν ἤξευρα τί ἔκαμα...

— Τέλος, ἀνέκραξε τὸ τρίτον ὁ Ραοὺλ, θὰ μὲ εἰπῇς ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

— Ἀπὸ τῆς γυναικὸς ἐκείνης... ἐψιθύρισεν ἡ Ἰωάννα.

— Ποίας γυναικός; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ.

— Τῆς Ἀντωνίας Βέρδη....

— Τῆς Ἀντωνίας Βέρδη!.... ἐπανέλαβε μετ' ἐκπλήξεως ὁ ἱππότης. Εἶδες λοιπὸν τὴν Ἀντωνίαν Βέρδη;

— Μάλιστα.

— Τὴν ὡμίλησες.

— Ὄχι.

— Ἐξηγήσου μοι, Ἰωάννα, ἐξηγήσου μοι ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ!

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ ἀκολούθως ἀφηγήθη συγκεχυμένως πάνθ' ὅσα συνέβησαν ἀπὸ τῆς φυγῆς της ἐκ τοῦ καταλύματος τοῦ Ραούλ.

Ὅταν διηγήθη αὐτῷ τίνι τρόπῳ ἐματαιώθη τὸ διάβημά της ἐκ τῆς

παράγγελίας ἣν ἡ Ἀντωνία εἶχε δώσει πρὸς τὸν θεράποντά της, τὸ πρόσωπόν του ἐφαιδρύνθη ὀλίγον· ἀλλ' ἀμέσως ἐσκυθρώπασεν ὅταν ἔμαθε τὴν ἀπόπειραν τῆς ἁρπαγῆς, ἧς μικροῦ δεῖν ἐγίνετο αὐτὴ θῦμα.

Ὅτε ἡ νεαρὰ γυνὴ ἤρχισε νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου προσώπου, ὅπερ ὑπερησπίσθη αὐτὴν κατὰ τοῦ ἅρπαγός της, ὁ Ραοὺλ τὴν διέκοψεν·

— Καὶ ποῖος ἦτο ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος; τὴν ἠρώτησε καὶ τί ἀπέγεινε;

— Ἀγνοῶ, ἀπεκρίνατο ἡ Ἰωάννα, διότι εἶχον λειποθυμήσει, ὅτε ἤρχιζεν ἡ μονομαχία.

— Ποῖος σὲ ἔφερεν ἐδῶ;

— Οὐδὲ τοῦτο ἠξεύρω.

Ὁ Ραοὺλ ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου ὅπως ἐρωτήσῃ τὸν Ἰάκωβον.

Κατὰ τὴν ἄφιξίν του ὁ θεράπων ὅστις ἀνέμενεν αὐτὸν ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ τῷ εἶχεν εἰπεῖ μόνον ὅτι ἡ Ἰωάννα ἐπανῆλθε, χωρὶς νὰ ἐπιπροσθέσῃ τι, οὗτος δὲ πάλιν ἐν τῇ ἀνυπομονησίᾳ του νὰ ἐπανίδῃ τὴν Ἰωάνναν οὐδὲν περιπλέον εἶχεν ἐρωτήσει.

Ὁ Ἰάκωβος τῷ διηγήθη νῦν ὅ,τι ἐγίνωσκε καὶ τῷ εἶπε προσέτι, ὅτι ὁ ἱππότης ἀνέμενεν αὐτὸν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Βασιλέως Σολομῶντος.

Ὁ Ραοὺλ εἰσέδυ ἀμέσως ἐντὸς τῆς μυστικῆς διόδου, διῆλθε τὸ δωμάτιον τῶν Μάγων καὶ ἔσπευσεν εἰς ἐντάμωσιν τοῦ δὸν Ραϊμόνδου, ὃν εὗρεν ἐπακουμβοῦντα διὰ τῶν ἀγκώνων ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὴν κεφαλὴν κεκρυμμένην ἐντὸς τῶν χειρῶν ἔχοντα καὶ βεβυθισμένον εἰς μελαγχολικὴν καὶ βαθεῖαν σκέψιν.

Εἰς τὸν θόρυβον τῶν βημάτων τοῦ κ. δὲ Τραμπλεῖγ ἤγειρε τὴν κεφαλήν. Τὸ βλέμμα του ἦτο τόσον στυγνόν, ὥστε ὁ Ραοὺλ σχεδὸν ἐτρόμαξεν. Ἐν τούτοις ὁ δὸν Ραϊμόνδος ἠγέρθη καὶ ἦλθε πρὸ τοῦ Ραοὺλ, ὅστις περιεπτύξατο αὐτὸν μετὰ προέσεως ἀνακράξας·

— Ἄχ! ἱππότα, τί σᾶς χρεωστῶ!

— Τίποτε, ἀπεκρίνατο ὁ ἱσπανὸς ἱππότης μετὰ φωνῆς βαρείας. Ἐπράξατε δι' ἐμὲ πρό τινων ἡμερῶν ὅ,τι ἔπραξα ἐγὼ νῦν ὑπὲρ ὑμῶν. Λοιπὸν χάρις ἀντὶ χάριτος καὶ εἴμεθα ἐξωφλημένοι!

— Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ μὴ συμμερισθῶ ποσῶς τὸν τρόπον δι' οὗ κρίνετε τὰ πράγματα, καὶ νὰ τηρήσω ἀπέναντι ὑμῶν ἀπεριόριστον εὐγνωμοσύνην;

— Ἔστω, δὲν χαίρω τὸ δικαίωμα νὰ ἄρχω τῶν αἰσθημάτων σας· μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι ἡ εὐγνωμοσύνη αὕτη εἶναι ἀνάρμοστος. Ὑπερησπίσθην μίαν γυναῖκα, τί τούτου ἁπλούστερον; Καὶ ὑμεῖς τὸ αὐτὸ θὰ ἐπράττετε εὑρισκόμενος εἰς τὴν θέσιν μου, καὶ ἔπειτα δὲν ἤξευρα ὅτι ἠγυνὴ αὕτη ἦτο ἰδική σας. Ὁμιλήσωμεν δι' ἄλλα πράγματα, σὲ παρακαλῶ.

— Ἓν ἀκόμη, ἱππότα.

— Τί;

— Μοὶ λέγετε πῶς συνέβησαν τὰ πράγματα;

— Εὐχαρίστως, καὶ τοῦτο θὰ γείνῃ δι' ὀλίγων λέξεων. Μετέβαινον εἰς τὸ μέρος μου, ἤκουσα κλαυθμηρὰς κραυγάς, εἶδον εἶτα ἕνα εὐπατρίδην ἀπάγοντα νεαρὰν γυναῖκα. Διέταξα τὸν ἄνθρωπον τοῦτον νὰ παραιτηθῇ τῆς ἀπαγωγῆς ταύτης, ἀπεποιήθη. Ἐλάβομεν τὰ ξίφη εἰς χεῖρας, ἠκολούθησε μονομαχία καὶ ἐφόνευσα τὸν ἀντίπαλόν μου.

— Ἄ! ὑπέλαβεν ὁ Ραοὺλ, τὸν ἐφονεύσατε;

— Ὦ, ναὶ, εἶναι ἁπλούστατον, καὶ μάλιστα, αὐτὸ ἐσυλλογιζόμην τώρα, σᾶς ἔκαμα μεγάλην χάριν, ὅπερ οὐδ' ἐγὼ αὐτὸς ἐπίστευά ποτε.

— Πῶς τοῦτο;

— Ἠξεύρετε ποῖος ἦτο ὁ εὐπατρίδης ὅστις ἀπήγαγε τὴν γυναῖκά σας καὶ ποῖον ἐπομένως ἐκάρφωσα;

— Ὄχι ἀπεκρίνατο ὁ Ραούλ.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ δὸν Ραϊμόνδος, ἦτο ὁ θανάσιμος ἐχθρός σας, ὁ ἀντίπαλός σας ἐν τῇ μονομαχίᾳ ἐκείνῃ ἐν ᾗ ἐχρησίμευσα σχεδὸν ὡς μάρτυς σας, ὁ ὑποκόμης δ' Ὠμπινύ!

— Ἀληθῶς; ἀνέκραξεν ὁ ἱππότης μετ' ἐκπλήξεως.

Εἶτα σχεδὸν ἀμέσως προσέθετο·

— Ἄ! ναὶ, μοὶ ἐκάματε μεγάλην χάριν ἀπαλλάξαντές με τοῦ ὑποκόμητος!

Ὁ ἱππότης ὅστις ἐπί τινας στιγμὰς ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἀπαλλαχθῇ τῆς φαινομένης προκαταλήψεως ἥτις ἐκυρίευεν αὐτὸν, ἔπεσεν αἴφνης ἐπὶ τοῦ καθίσματός του ὑποκύψας ἐκ νέου ὑπὸ τὸ κράτος ὀλεθρίων διαλογισμῶν.

Ὁ Ραοὺλ παρετήρησεν αὐτὸν σιγηλῶς, εἶτα πλησιάσας ἔλαβε τὴν χεῖρα του.

— Δὸν Ραϊμόνδε, φίλε μου, ἠρώτησε, τί ἔχετε;

Ὁ Ἱππότης ἐδίστασεν, ἀλλ' ὁ Ραοὺλ ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησίν του.

— Τί ἔχω; ἐπανέλαβεν ὁ δὸν Ραϊμόνδος. Μ' ἐρωτᾶτε τί ἔχω;

— Μάλιστα, καὶ μετὰ ζωηρωτάτου καὶ εἰλικρινεστάτου διαφέροντος, σᾶς ὁρκίζομαι.

— Λοιπόν, φο.... νὰ σᾶς τὸ εἴπω, ὅταν ἐγὼ αὐτὸς ἐρυθριῶ; Φοβοῦμαι...

— Φοβεῖσθε!.... σεῖς.... ἀνέκραξεν ὁ Ραούλ.

— Μάλιστα, ἐγὼ, ἀλλ' ὄχι ἀπὸ τοὺς ζῶντας, γνῶτε τοῦτο καλῶς, κύριε δὲ Τραμπλεΐγ.

— Ἀλλ' ἀπὸ ποίους λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Ἱππότης, ἀγνοῶν, ἂν ὁ δὸν Ραϊμόνδος ὡμίλει σπουδαίως.

— Φοβοῦμαι.... ἀπὸ τοὺς νεκρούς! Μέχρι τοῦδε ἦτο εἷς! τώρα ὅμως εἶναι δύο! ἀπεκρίνατο μελαγχολικῶς ὁ Ἱππότης.

— Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε; Δὲν σᾶς ἐννοῶ.

— Ὡρκίσθην!.... παρέβην τὸν ὅρκον μου!... Ἐμονομάχησα παρασκευήν! Τὸ χυθὲν αἷμα βοᾷ ἐναντίον μου!

Ὁ Ἱππότης ἐφαίνετο κατειλημμένος ὑπὸ πυρετώδους παραλήρου ἐνῶ ὡμίλει.

— Δὲν τολμῶ πλέον νὰ σᾶς ἐρωτήσω, ὑπέλαβεν ὁ Ἱππότης· ἐνθυμοῦμαι ἤδη ὅτι ἅπαξ αἱ ἐρωτήσεις μου ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου δὲν ἔτυχον ἀπαντήσεως. Ἐν τούτοις, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς τὸ εἴπω, ἡ πρὸς ὑμᾶς ἀφοσίωσίς μου εἶναι ἀπεριόριστος, καὶ ἐνίοτε ἀνακουφίζεταί τις ἀρκούντως κοινοποιῶν φοβερὸν μυστικὸν εἰς φίλον του.

Ὁ Ἱππότης ἔφερεν ἐπανειλημμένως τὴν συνεσταλμένην αὐτοῦ χεῖρα εἰς τὸ φλογιζόμενον μέτωπόν του.

Τὸ χείλη του διεστάλησαν, ἀλλ' οὐδεὶς ἦχος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στόματός του. Προφανῶς ὁ δισταγμός του ἦτο ἄκρος.

— Ἔχετε δίκαιον, εἶπε τέλος· καὶ ἐπειδὴ τὸ μυστικόν μου μὲ καταστεναχωρεῖ, ἐπιθυμῶ νὰ ἀνακουφίσω τὴν τεθλιμμένην καρδίαν μου Θὰ μάθητε τώρα ὅλα.

— Λέγετε, ἀνέκραξεν ὁ Ἱππότης, οὕτινος ἡ περιέργεια . ὑπερηύξανεν.

Ὁ δὸν Ραϊμόνδος παρετήρησε τὸ ὡρολόγιόν του.

— Ἔνδεκα κιόλας, εἶπε· δὲν ἠξεύρω ἂν θὰ ἔχω καιρόν.

Ἀλλὰ τί μὲ μέλλει! θὰ ἀρχήσω. Ὁδηγήσατέ με εἰς τὴν οἰκίαν σας, κύριε δὲ-Τραμπλεΐγ.

— Ἐλθῆτε, ἀπεκρίνατο ὁ Ῥαούλ.

Καὶ ἀμφότεροι ἐξῆλθον τοῦ ξενοδοχείου, διότι ὁ ἱππότης δὲν ἤθελε νὰ δείξῃ εἰς κανένα τὸ ἀπόκρυφον τοῦ δωματίου τῶν Μάγων καὶ τῶν μυστικῶν διόδων, ἔφθασαν εἰς τὴν γειτονικὴν ὁδὸν, διῆλθον τὴν αὐλὴν τῆς πλαγίου οἰκίας καὶ εἰσῆλθον ἐν αὐτῇ διὰ τῆς μυστικῆς εἰσόδου, ἠνεῳγμένης ἐφ' ἑνὸς τῶν φατνωμάτων τοῦ ἑστιατορίου.

Ἀλαβάστρινος λυχνία κρεμαμένη ἐκ τοῦ θόλου ἐφώτιζε μετρίως τὸ ἀνατολικὸν δωμάτιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ὡδήγησε τὸν ἱππότην.

— Πρὶν ἢ ἀρχίσω τὴν ἀφήγησίν μου, εἶπεν οὗτος, θὰ σᾶς κάμω μίαν παράκλησιν. Θὰ συμορφωθῆτε λοιπὸν μὲ ὅ,τι περιμένω ἀπὸ σᾶς, ναί;

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, ὑπέλαβεν ὁ Ῥαούλ.

— Λοιπὸν, ἐὰν ἐντὸς μιᾶς ἐπάνω κάτω ὥρας, ἐξηκολούθησεν ὁ δὸν Ῥαϊμόνδος, μὲ ἰδῆτε νὰ πέσω αἴφνης εἰς τοὺς πόδας σας ὡς κεραυνόπληκτος, νὰ μὴ φοβηθῆτε διόλου, ἀλλὰ νὰ μὲ κατακλίνητε ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου τούτου, νὰ γονυπετήσητε πλησίον μου καὶ νὰ ἀναγνώσητε τοὺς ἑπτὰ ψαλμοὺς τῆς μετανοίας. Τοὺς ἠξεύρετε ἐκ στήθους;

— Ὄχι ἀπεκρίνατο ὁ Ῥαούλ.

Ὁ ἱππότης ἐξήγαγε ἐκ τοῦ θύλακός του τομίδιον περιβεβλημένον μὲ μέλαν κυνόδερμα καὶ φέρον χρυσᾶς περονίδας, καὶ ἐγχειρίσας αὐτὸ τῷ Ῥαοὺλ εἶπεν·

— Ἐντὸς τοῦ τομιδίου τούτου ὅπερ φέρω πάντοτε μαζύ μου θὰ εὑρῆτε τοὺς ἐν λόγῳ ψαλμούς. Μὴ λησμονήσητε τὴν ὑπόσχεσίν σας.

Κεφάλαιον ΛΣΤ'.

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΗΣ ΜΕΛΙΤΗΣ.

« —Ἤμην εἰσέτι ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ, εἶπενό δὸν Ραϊμόνδος τῷ Ρα-

οὐλ, ὅταν κατετάχθην εἰς τὸ ἐν Μελίτῃ τάγμα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τῆς Ἱερουσαλὴμ, ὅ ἐστι προσελήφθην ἐκ τρυφερωτάτης ἡλικίας εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀκολούθων τοῦ ὑψηλοτάτου ἀρχηγοῦ τοῦ τάγματος, καλουμένου δὸν-Βλὰς δὲ-Περέλλου, πρίγκηπος τῆς Καλατεγιούδ. (1)

» Ὁ πρίγκηψ οὗτος ἠρίθμει δύο μητρομήτορας ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ Βασκοντέλλου, τοῦθ' ὅπερ μοὶ ἐχορήγησε τὴν τιμὴν νὰ διευθύνω εἰκοσαετὴς ἓν πλοῖον τοῦ τάγματος.

» Τὸ ἐπιὸν ἔτος ὁ ἀρχηγὸς ἐπωφεληθεὶς τοῦ προνομίου τῶν ὡρεῶν μοὶ ἔδωκε πλουσιωτάτην πρόσοδον· ὥστε εἶχον, ὡς βλέπετε, πᾶσαν πιθανότητα νὰ καθέξω ἡμέραν τινὰ τὰ κυριώτερα ἀξιώματα τοῦ τάγματος, ἀλλ' ἐπειδὴ πρὸς ἐπίτευξιν τούτου ἀπῃτεῖτο νὰ ἦναί τις λευκόθριξ, ἐγὼ δὲ ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ διῆγον ἐν Μελίτῃ ἐν παντελῆ ἀπραξίᾳ, ἐπεδιδόμην μόνον εἰς παντὸς εἴδους ἐρωτικὰς σχέσεις.

» Βεβαίως οἱ ἀθέμιτοι οὗτοι ἔρωτες οὓς ἐθεώρουν τότε μετ' ἐνόχου κουφότητος ὡς μικρὰ ἁμαρτήματα ἦσαν, ὡς ἐννόησα ἤδη, ἀσύγγνωστος. Θὰ ἐλογιζόμην ἐν τούτοις εὐτυχὴς νὰ μὴ ἐπεβάρυνα τὴν συνείδησίν μου μὲ μεγαλειτέρας ἁμαρτίας· θὰ μοὶ ἦτο εὔκολον νὰ ἐξιλεώσω τὸν Θεὸν διὰ τὰ παρελθόντα λάθη μου, ὁ ὕπνος μου δὲν θὰ διεταράσσετό ποτε καὶ αὐτὸς ἐπὶ τέλους ὁ Θεὸς δὲν θὰ μὲ ἐμίσει τοσοῦτον. Ἀλλὰ φεῦ! ἡ εἱμαρμένη ἀπεφάσισεν ἄλλως, ὡς θὰ μάθητε, ἐκ τῆς θλιβερᾶς ἀφηγήσεως ἣν ὑπεσχέθην νὰ σᾶς γράμω.

» Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι ἐν Μελίτῃ ὡς παντοχοῦ ὑπάρχουσι τρεῖς κοινωνικαὶ τάξεις διακεκριμέναι καὶ ὅλως διάφοροι ἀπ' ἀλλήλων· ἡ τῶν εὐγενῶν, τῶν ἀστῶν καὶ τοῦ λαοῦ.

» Ἡ πρώτη τάξις σύγκειται ἐξ ἐλαχίστου ἀριθμοῦ εὐγενῶν οἰκογενειῶν ἐξ αὐτῆς τῆς Μελίτης καταγομένων, εἰς ἃς ἡ ἐν τῷ τάγματι εἴσοδος ἀπαγορεύεται ὑπὸ τῶν κανονισμῶν. Αἱ οἰκογένειαι αὗται ἐνόρκως διακηρύττουσι νὰ μὴ ἔχωσιν οὐδεμίαν σχέσιν μετὰ τῶν ἱπποτῶν οἵας δήποτε φύσεως οὔσαν, καὶ μόνον εἰς τὸν ἀρχηγὸν αὐτῶν ὅστις εἶναι πράγματι ἡγεμών των ἀναγνωρίζουσι δικαίωμα ὑπεροχῆς ὡς καὶ εἰς

(1) Calatayud, πόλις ἱσπανικὴ, ὑπὸ τοῦ μαυριτανοῦ στρατηγοῦ Ayoub (Ἐγιούπ) κατὰ τὸν Η'. αἰῶνα κτισθεῖσα καὶ ἐξ αὐτοῦ Calat' Ayoub ὀνομασθεῖσα, ἤτοι μέγαρον τοῦ Ἐγιούπ. Σ. Μ.

τινας τῶν ἀνωτάτων λειτουργῶν, οἷοι οἱ σύμβουλοί του. Οὐδὲν ἕτερον ἔχω νὰ σᾶς εἴπω περὶ τῆς τάξεως ταύτης, ὡς καὶ περὶ τῆς τοῦ λαοῦ, διότι οὐδεμία τούτων παριστᾷ τι ἄξιον λόγου ἐν τῷ παραδόξῳ δράματι ὅπερ θὰ μάθητε τώρα καὶ μεταβαίνω εἰς τὴν τῶν ἀστῶν.

« Ἡ τάξις αὕτη ἔχει εἰς χεῖράς της πᾶσαν τὴν ἐν τῇ νήσῳ πολιτικὴν καὶ δικαστικὴν διαχείρισιν, καὶ ὑπάγεται ἀμέσως εἰς τοὺς ἱππότας, ὧν τὴν εὔνοιαν καὶ προστασίαν ἐπιδιώκει. Αἱ γυναῖκες τῆς τάξεως ταύτης δίδουσιν ἀλλήλαις τὴν προσηγορίαν τῶν τ ι μ ί ω ν καὶ ἀναμφιρήστως εἰσὶν ἄξιαι αὐτῆς ὡς ἐκ τῆς μετριοφροσύνης των, τῆς εὐπρεπείας καὶ τῆς κατ' ἐ π ι φ ά ν ε ι α ν ἀμωμήτου χρηστοηθείας των. Λέγω κ α τ' ἐ π ι φ ά ν ε ι α ν, διότι εἶναι ἀληθὲς ὅτι αἱ τ ί μ ι α ι ὑπόκεινται ὡς περ καὶ πᾶς τις ἄλλος καὶ περισσότερον τούτων ἴσως εἰς τὰς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας· ἀλλὰ τοσοῦτον ἐπιτηδείως ἀποκρύπτουσι τοὺς ἔρωτάς των, ὥστε παρίστανται ὡς ἐνάρετοι καὶ χρηστοήθεις, χάρις δὲ εἰς τὴν μακιαβελικὴν ταύτην ὑποκρισίαν συνάπτουσι συχνότατα ἐρωτικὰς σχέσεις, χωρὶς νὰ καθίσταται τοῦτο γνωστόν. Πάντες ἐπιτυγχάνουσι τοῦ ποθουμένου· αἱ γυναῖκες δηλ. εἰσὶ σεβασταί, οἱ σύζυγοι εὐχαριστημένοι καὶ οἱ ἐρασταὶ ἱκανοποιημένοι.

» Ἐξ ὅσων σᾶς εἶπον ἐννοεῖτε ὅτι αἱ τ ί μ ι α ί εἰσιν ἐπιτηδειόταται καὶ σπουδάζουσιν ἰδιαζόντως τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν ὑφ' ὅλας αὐτῆς τὰς μορφάς. Ἐκ τῆς περιεσκεμμένης ταύτης σπουδῆς τῶν τ ι μ ί ω ν ἐξάγεται ὅτι οἱ γάλλοι ἱππόται ἦσαν οἱ πλέον προσφιλεῖς καὶ γυναικάρεσκοι, ἀλλ' ἐπίσης καὶ οἱ πλέον ἀδιάκριτοι, καθότι μόλις κατέκτων τὴν καρδίαν γυναικός τινος καὶ διεσάλπιζον εἰς τὸν τυχόντα τὸν ἐρωτικὸν τοῦτον θρίαμβον, οὐδεμία δὲ μετ' αὐτῶν ἐρωτοπλοκία ἠδύνατο νὰ μείνῃ μυστική, ὡς αὗται ἐπεθύμουν.

» Δὲν δύναμαι οὐδὲ θέλω ἐννοεῖτε νὰ ἐξετάσω ἐνταῦθα ἂν ἡ ἰδέα αὕτη τῶν τ ι μ ί ω ν ἦτο ὀρθὴ ἢ οὔ· τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι, ὅτι οἱ γάλλοι ἱππόται πανταχοῦ ἄλλοσε συνειθισμένοι εἰς εὐχαρίστους καὶ λαμπρὰς ἐπιτυχίας, κατήντησαν ἐν Μελίτῃ νὰ καταφεύγωσιν εἰς ἀργυρωνήτους γάμους καὶ εἰς ἔρωτας μετὰ γυναικῶν τῆς κατωτάτης τάξεως.

» Ἀπεναντίας δ' οἱ γερμανοὶ ἱππόται ἦσαν οἱ εὐνούμενοι τῶν τ ι μ ί ω ν ἔκ τε τοῦ πράου καὶ περιεσκεμμένου χαρακτῆρός των καὶ τῆς ἡπιότητος καὶ τοῦ λαμπροῦ προσώπου των.

» Οἱ ἱσπανοὶ δὲν εἶχον οὐδ' αὐτοὶ νὰ παραπονεθῶσι διὰ τὰς αὐστηρότητας τῶν γυναικῶν τούτων, καὶ νομίζω ὅτι τὴν εὔνοιαν αὐτῶν ὤφειλον εἰς τὴν περιωρισμένην πρὸς τὰς ἐρωμένας των ἀφοσίωσιν καὶ εἰς τὴν πασίγνωστον ἐχεμυθίαν των.

» Οἱ γάλλοι ἱππόται δὲν ἠδύναντο νὰ ὑποφέρωσιν ἀγογγύστως τὰς περιφρονήσεις τῶν τιμίων· ἐξεδικοῦντο αὐτὰς διὰ δηκτικωτάτων σκωμμάτων καὶ διηνεκοῦς χλεύης. Πρὸ πάντων δ' ἐζήτουν ν' ἀποκαλύψωσι τοὺς ἔρωτας αὐτῶν καὶ διεσάλπιζον ἀμέσως τὰ μυστικὰ ἅτινα ἐξιχνίαζον. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔζων ἀναμεταξύ των οὐδόλως μετὰ τῶν Μελιταίων ἀναστρεφόμενοι, μηδὲ προσπαθοῦντες διόλου νὰ μάθωσι τὴν ἰταλικὴν γλῶσσαν, ἥτις ἐστὶν ἡ καθομιλουμένη ἐν τῇ νήσῳ, τὸ ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν ἐξερχόμενον ἔμενεν ἐν στενῷ κύκλῳ καὶ οὐδεὶς ἐφρόντιζε περὶ τούτου.

» Ἐν τούτοις ἔζωμεν ἡσύχως καὶ φιλικῶς μετα τῶν τιμίων, αἵτινες μᾶς ηὐνόουν πάντοτε, ὅτε ἀφίκετο ἐν τῇ νήσῳ διὰ γαλλικοῦ πλοίου ὁ ἱππότης Φούλκης δὲ Φουλκιέρος. Ὁ εὐπατρίδης οὗτος ἀνῆκεν εἴς τινα ἀρχαίαν οἰκογένειαν τῶν στρατηγῶν τῆς Πικτονίας (Poitou), καταγομένην, καθὰ φαίνεται, ἐκ τῶν πρώτων κομήτων τῆς Ἰκουλίσνας (Angoulême). Εἶχεν ἀφιχθῇ πάλαι ποτὲ εἰς Μελίτην, κατ' ἀρχὰς μὲν ὅπως ἐκστρατεύσῃ ἐκεῖθεν κατὰ τῶν Τούρκων, ἀκολούθως ὅπως εὕρῃ Μελιταῖόν τινα καὶ διαξιφισθῇ μετ' αὐτοῦ καὶ τέλος ὅπως δρκισθῇ ὑποταγὴν καὶ γείνῃ μοναχός.

» Κατὰ τὸ ταξείδιον τοῦτο ὁ ἱππότης δὲ Φουλκιέρος προυκάλεσε δεινὰς καὶ νίματηρὰς διενέξεις. Ὁ τραχὺς καὶ ἄκαμπτος αὐτοῦ χαρακτὴρ καθίστα αὐτὸν μισητὸν καὶ ἐπίφοβον τοῖς πᾶσι. Τὴν φορὰν ταύτην ἦλθεν εἰς Μελίτην ὅπως ἐπιδιώξῃ τὴν ἀρχηγίαν τῶν πλοίων, καὶ ἐπειδὴ ἦτο σχεδὸν τεσσαρακοντούτης, ἤλπιζον νὰ ἦναι ἧττον φίλερις καὶ προκλητικός.

» Ὅτε εἶδον τὸ πρῶτον τὸν Φούλκην δὲ Φουλκιέρον, ἡ ὄψις του μοὶ ἐνεποίησεν ἀλλόκοτον ἐντύπωσιν καὶ μοὶ ἐπροξένησεν ἀπαίσιον ἀποστροφήν. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο σαφῶς κεχαρακτηρισμένον καὶ ἀπεικόνειζεν ἀγρίαν ἐνέργειαν. Δάσος μελαίνων τριχῶν καὶ ὡσεὶ βοστρυχωδῶν ἐκάλυπτε τὸ εὐρὺ καὶ ὑπερήφανον μέτωπόν του. Ἡ μακρὰ καὶ λεπτὴ ῥὶς του, κυρτουμένη ἐν εἴδει ῥάμφους ἀετοῦ εἶχεν εὐκινήτους καὶ

διεσταλκότας ῥώθωνας ὀγκουμένους ἐν τῷ θυμῷ του. Αἱ μέλαιναι καὶ δασεῖαι ὀφρῦς του συνεσκίαζον τοὺς λευκοφαίους, ἀκινήτους, διαπεραστικοὺς καὶ ἀστραποβολοῦντας ὀφθαλμούς του, μακροὶ δὲ καὶ ἀγκυστρηδὸν ἀνεστραμμένοι μύστακες παρίστων τὸ πρόσωπον τοῦτο ὡς ἀρειμάνιον καὶ στρατιωτικὸν, συγκεχραμμένον ὅμως ὑπὸ ἀναμφισβητήτου καὶ βασιλικῆς τρόπον τινὰ διακρίσεως.

» Ὁ Φουλκιέρος ἦτο ὑψηλοῦ ἀναστήματος, οἱ δὲ πλατεῖς αὐτοῦ ὦμοι παρήλλασσον πρὸς τοὺς τοῦ Ἄτλαντος. (1) Ἐφαίνετο δὲ πρὸ πάντων ὡραῖος ὅταν ἐφόρει ποδήρη λευκὸν χιτῶνα φέροντα ἀλουργῆ σταυρόν.

» Ἴσως ὁ ἱππότης δὲν ἦτο ὡς πρὶν ταραχοποιὸς καὶ ἐπιθετικὸς, ἀλλ' εἶχε καταντήσει ὑψηλόφρων, δεσποτικὸς καὶ ὑπερήφανος διὰ τὴν ὑψηλὴν αὐτοῦ καταγωγὴν καὶ τὴν μεγάλην περιουσίαν, καὶ ἠξίου νὰ χαίρῃ πλείονος καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ τάγματος ὑπεροχῆς.

» Ὁ Φούλκης δὲ Φουλκιέρος μόλις ἐγκαταστὰς ἐν Μελίτῃ διῆγε βίον ἡγεμονικόν· ἐστίαζε τὸν τυχόντα καὶ κατέβαλε τὴν δαπάνην τῶν πλείστων γάλλων ἱπποτῶν, οἵτινες σπανίως ἐξήρχοντο τῆς οἰκίας του.

» Οἱ γερμανοὶ ἱππόται ὡς καὶ ἡμεῖς οἱ ἱσπανοὶ ἀνέκαθεν μετεβαίναμεν σπανίως παρ' αὐτῷ, ἐπὶ τέλους δ' ἐπαύσαμεν ὁλοτελῶς νὰ τοὺς συναναστρεφόμεθα, καθότι ὁ λόγος περιεστρέφετο πάντοτε ἐπὶ τῶν τιμίων, καὶ τὰ κατ' αὐτῶν ἐκτοξευόμενα δηκτικὰ σκώμματα τοσοῦτον καιρίως μᾶς ἐπλήγωνον, ὥστε δὲν ἠδυνάμεθα νὰ ὑπερασπισθῶμεν αὐτὰς φανερὰ, χωρὶς νὰ ὁμολογήσωμεν διὰ τῆς πράξεώς μας ταύτης, ὅτι οἱ ὑπαινιγμοὶ τῶν νέων γάλλων ἦσαν αὐτόχρημα κακολογίαι.

» Θὰ σᾶς εἴπω, κύριε ἱππότα, ὅτι ἡ μονομαχία εἶναι κατηργημένη ἐν Μελίτῃ, καὶ ὅτι αὐστηραὶ ποιναὶ ἐπιβάλλονται κατ' αὐτῆς, ἐκτὸς μόνον ἂν τοιαύτη τις γείνῃ ἐν τῇ Strada Stretta.

» Ἡ Strada Stretta εἶναι ὁδὸς ἢ μᾶλλον λίαν ἐπιμήκης καὶ στενὸς δρομίσκος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου δὲν ἀνοίγονται οὔτε θύραι οὔτε παράθυρα. Τὸ πλάτος αὐτοῦ φαίνεται ὅτι κατεμετρήθη οὕτως, ὥστε μόλις δύο δύνανται νὰ παραταχθῶσι καὶ νὰ διασταυρώσωσι τὰ ξίφη των, ἀλλὰ χω-

(1) Μυθολόγικὸν πρόσωπον καταδεδικασμένον ὑπὸ τοῦ Διὸς νὰ φέρῃ ἐπ' ὤμων τὸν οὐρανόν. Σ. Μ.

ρὶς νὰ ὀπισθοχωρήσωσιν ἢ ἐκκλίνωσιν. Οἱ μάρτυρες τῶν μαχομένων ἱστάμενοι εἰς τὰς ἄκρας τοῦ ὁρμίσκου ἐμπόδιζον τοὺς περιέργους ἀπὸ τοῦ νὰ διαταράττωσι τοὺς μονομαχοῦντας. Ἡ συνήθεια δὲ αὕτη ἀπέβλεπε τὴν ὅσον ἔνεστιν ἐλάττωσιν τῶν μονομαχιῶν »

Ὁ Ραοὺλ διέκοψε τὸν δὸν Ραϊμόνδον.

— Δὲν σᾶς ἐννοῶ, τῷ εἶπε, διότι μοὶ φαίνεται ὅτι ἡ συνήθεια αὕτη περὶ τῆς ὁποίας μοὶ λέγετε, πρέπει νὰ αὐξάνῃ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, ὡς χορηγοῦσα πλήρη ἀτιμωρησίαν.

— Τὸ πιστεύω, ἀπεκρίνατο ὁ Ἱππότης, ἀλλὰ συλλογισθῆτε, φίλε μου, ὅτι εἷς Ἱππότης ὅστις οὔτε προκαλεῖ τινὰ, οὔτε δέχεται πρόκλησιν ἄλλου, εἶναι ἐλεύθερος πάντοτε νὰ διέρχηται τὴν Strada Stretta, διότι εἶναι πασίγνωστον ὅτι ἐὰν μονομαχία τις ἤρχιζε καὶ ἐπερατοῦτο ἀλλαχόσε δὲν θὰ ἐθεωρεῖτο ὡς τυχαία συνάντησις, καὶ οἱ μονομαχήσαντες θὰ διέτρεχον τὴν ὑπὸ τῶν κανονισμῶν τοῦ τάγματος ἐπιβεβλημένην ποινήν.

» Εἶναι ἀπηγορευμένον ἐπίσης ἐπὶ ποινῇ θανάτου νὰ διέρχηταί τις τὴν Strada Stretta φέρων ἐπ' αὐτοῦ πιστόλιον ἢ ἐγχειρίδιον, διότι τότε ἡ μονομαχία θὰ ἐθεωρεῖτο ὡς δολοφονία.

» Ὥστε, ὡς βλέπετε, ἡ μονομαχία οὐδόλως εἶναι ἀρεστὴ ἐν Μελίτῃ, οὐχ ἧττον ὅμως τυγχάνει ἀσυγγνώστου ἐπιεικίας· γίνεται λόγος περὶ αὐτῆς μετ' ἐπονειδίστου ἀμηχανίας ὥσπερ περὶ ἀθεμιτουργίας ἀντικειμένης τῇ χριστιανικῇ ἀγάπῃ καὶ ἀναρμόστου ἐν τῇ ἕδρᾳ θρησκευτικοῦ καὶ φιλοξένου τάγματος.

» Οὐδὲν λοιπὸν ἀπρεπέστερον τῆς διαγωγῆς τοῦ Ἱππότου Φουλκιέρου, ὅστις καθ' ἑκάστην ἐξήρχετο τῆς οἰκίας του συνοδευόμενος ὑπὸ ἀπείρων γάλλων τουρκομάχων (caravanistes) καὶ ἐτρέπετο τὴν Strada Stretta ὅθεν εἰς καθημερινὸν περίπατον πορευόμενος. Ἐκεῖ ἵστατο καὶ ἐδείκνυε τοῖς συντρόφοις του ὅλα τὰ μέρη τῆς ὁδοῦ ταύτης, ἔνθα ἐμονομάχησε· διηγεῖτο αὐτοῖς διεξοδικῶς τὰ αἴτια καὶ τὰ περιστατικὰ τῶν μονομαχιῶν του καὶ ἐλεπτολόγει περὶ τῶν διαμειφθέντων μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἀντιπάλων του διαξιφισμῶν.

» Οἱ γάλλοι ἱππόται ἦσαν φύσει λίαν εὐερέθιστοι καὶ ἐπιθετικοί, οἱ δὲ περίπατοι καὶ οἱ σταθμοὶ τοῦ Ἱππότου Φούλκη ἀπέβησαν δυστυχῶς εἰς τὸ καταστήσωσιν αὐτοὺς μαχιμωτέρους καὶ προκλητικωτέρους.

Ἦσαν ἀφόρητοι τοὺς τρόπους, ἀπετραχύνοντο εἰς τὸ παραμικρὸν καὶ ἡ χεὶρ αὐτῶν ἦν πάντοτε ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους. Καὶ ἐπειδὴ τὸ φίλερι τοῦτο ηὔξανεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, οἱ ἱσπανοὶ ἱππόται κατέστησαν ἐπιφυλακτικώτεροι καὶ σοβαρώτεροι· ἀλλ' εἰς μάτην, διότι οἱ γάλλοι ἱππόται εἰς οὐδὲν ἐλογίζοντο τὴν μετριοφροσύνην ἡμῶν, καὶ τὸ φιλοπόλεμον αὐτῶν ἐλάμβανε τοιαύτας διαστάσεις, ὥστε ἐκράτει ἡμᾶς εἰς ἀένναον ἀνησυχίαν.

» Τοιαύτη κατάστασις πραγμάτων δὲν ἠδύνατο νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολύ. Οἱ συμπατριῶται μου συνηθροίσθησαν ἐν τῇ οἰκίᾳ μου καὶ συνεσκέφθημεν περὶ τῶν ληπτέων μέτρων πρὸς ἀναχαίτισιν τῶν νεανικῶν καὶ ἀπερισκέπτων τούτων παρεκτροπῶν, αἵτινες ἄλλως ἦσαν ὅλως ἀνυπόφοροι.

Κεφάλαιον ΛΖ'.

Η ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ.

» Ἐν τῷ συμβουλίῳ τούτῳ ἀπεφασίσθη νὰ ὁμιλήσω τὸν ἱππότην δὲ Φουλκιέρον καὶ νὰ παρακαλέσω αὐτὸν νὰ παύσηται τὰς καταχρήσεις, ὧν αὐτὸς ἦτο ἡ αἰτία. Ὤφειλον νὰ τῷ παραστήσω ὅλα τὰ ἄτοπα τῆς διαγωγῆς τῶν γάλλων ἱπποτῶν, διαγωγῆς ἧς τὰς προόδους αὐτὸς καὶ μόνος ἠδύνατο νὰ ἀφέξῃ ὡς ἐκ τῆς δικαίας ὑπολήψεως καὶ τῆς ἀναμφισβητήτου ἐπιρροῆς ὧν ἔχαιρε παρὰ τοῖς ὁμογενέσιν αὐτοῦ διά τε τὸ μέγα ὄνομά του, τὴν μεγάλην περιουσίαν του καὶ τὴν ὑπέροχον αὐτοῦ ἀξίαν. Ἐσκεπτόμην νὰ τῷ καθυποβάλω τίνα μέτρα ἠδύνατο νὰ λάβῃ ὅπως καταστήσῃ αὐτοὺς προσεκτικωτέρους, ἀλλ' οὐδέποτε ἤλπιζον ὅτι ἡ ἐξήγησίς μου αὕτη θὰ ἀπέληγεν εἰς μονομαχίαν.

» Ἄλλως τε ἤμην κατηυχαριστημένος ὅτι ἐξελέγην ἐγὼ πρὸς διεξαγωγὴν τῆς ἐντίμου ταύτης ὑποθέσεως, καὶ τοῦτο διὰ δύο λόγους· πρῶτον, διότι ἀφώρα κατ' εὐθεῖαν τὴν καστιλλανὴν ἀξιοπρέπειαν, καὶ δεύτερον, διότι ἀφ' ὅτου εἶδον τὸν Φούλκην δὲ Φουλκιέρον, κατελήφθην ὑπὸ παραδόξου καὶ φυσικῆς κατ' αὐτοῦ ἀντιπαθείας, καὶ διότι ἡ ἰδέα

μόνον περὶ αἱματηρᾶς μετ' αὐτοῦ συγκρούσεως μὲ ηὐχαρίστει εἰς ἄκρον.

» Ἀπένειμα τὰς εὐχαριστίας μου τοῖς συμπατριώταις μου, οἵτινες εὑρεστήθησαν νὰ μὲ τιμήσωσιν ἐμπιστευθέντες μοι τὴν εὐγενῆ ταύτην ἀποστολήν, καὶ τοῖς ὑπεσχέθην νὰ φανῶ ἀντάξιος τῆς ἐμπιστοσύνης των ταύτης.

» Εὑρισκόμεθα τότε εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης ἑβδομάδος. Πλήρεις σεβασμοῦ πρὸς τὰς ἁγίας ταύτας ἡμέρας συνεφωνήσαμεν, ὥστε ἡ μετὰ τοῦ ἱππότου συνέντευξίς μου νὰ γείνῃ μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας ἀπὸ τοῦ Πάσχα.

» Ἀλλὰ, καίτοι οὐδεμίαν ἀπόδειξιν τούτου εἶχον, μοὶ ἦτο καταφανὲς, ὅτι ὁ Φούλκης δὲ Φουλκιέρος ἔμαθεν ἐμμέσως τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ μου διατρέξαντα ὡς καὶ τὴν μεταξὺ ἡμῶν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν, καὶ ἀπεφάσισε νὰ μᾶς προλάβῃ ἐκζητῶν μετ' ἐμοῦ διένεξιν.

» Ἔφθασεν ἡ ἁγία Παρασκευή.

» Κατὰ τὴν ἱσπανικὴν συνήθειαν ὁ ἐνδιαφερόμενος ὑπέρ τινος γυναικὸς ὀφείλει νὰ ἀκολουθῇ αὐτὴν ἀπὸ ἐκκλησίας εἰς ἐκκλησίαν καὶ ἀπὸ εὐκτηρίου εἰς εὐκτήριον, νὰ εὑρίσκηται δὲ πλησίον τοῦ ἁγιασμοδοχείου καὶ νὰ προσφέρῃ αὐτῇ ἁγιασμὸν κατὰ τὴν εἴσοδόν καὶ ἔξοδόν της ἐκ τῆς ἐκκλησίας.

» Οὐδαμῶς ἀμφιβάλλω ὅτι ἡ ἕξις αὕτη καθιερώθη ἐκ τῆς ἐμφύτου εἰς πάντα ἱσπανὸν ζηλοτυπίας πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν ὅπως μὴ δύνηταί τις ἐπωφελούμενος ἐκ τῆς ἀπουσίας σας καὶ τῶν περιστάσεων αὐτῶν νὰ συνδέσῃ φιλίαν μετὰ τῆς ἐρωμένης σας καὶ σᾶς ὑποσκελίσῃ κατόπιν εἰ δυνατόν. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην παρηκολούθουν νεαρὰν καὶ ὡραίαν γυναῖκα, ἣν ἠγάπων, καὶ μεθ' ἧς ἀπὸ πολλοῦ ἤμην στενότατα σχετισμένος.

» Κατὰ πρῶτον ὁ παρασύρων με μαγνήτης εἰσῆλθεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Παναγίας. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐπόμενος τῇ ἐρωμένῃ μου ἔφθασα ἐκεῖ, ὁ πρόναος ἔβριθε γάλλων σταυροφόρων, οἵτινες ἀντὶ νὰ ἵστανται εὐλαβῶς καὶ νὰ προσηλῶσι τὸν νοῦν των εἰς τὴν λειτουργίαν, ἔῤῥιπτον φλογερὰ βλέμματα ἐπὶ τῶν ὡραίων τ ι μ ί ω ν αἵτινες διήρχοντο πρὸ αὐτῶν. Ἔσπευσα ἀμέσως εἰς τὸ περιῤῥαντήριον.

» Ὁ ἱππότης δὲ Φουλκιέρος ἦτο πρὸ ἐμοῦ· ἐπλησίασεν οἰκείως καὶ

ἀσυστόλως τὴν ἐρωμένην μου ὅπως τῇ προσφέρῃ τὸν ἀγιασμὸν καὶ ἔστη μεταξὺ ἐκείνης καὶ ἐμοῦ οὕτως, ὥστε μοὶ εἶχεν ἐστραμμένα τὰ νῶτα, μὲ ἤγγιζεν ἐλαφρὰ διὰ τοῦ ἀγκῶνος καὶ μὲ ἐπάτει εἰς τοὺς πόδας. Ταὐτοχρόνως ὑπόκωφος χαμόγελως τῶν νέων γάλλων μοὶ ἔδωκε νὰ ἐννοήσω, ὅτι ἡ ὕβρις αὕτη ἦτο προμεμελετημένη καὶ δὲν παρῆλθεν ἐπομένως ἀπαρατήρητος.

» Ὁ θυμός μου ἐκορυφώθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε μὲ ἀπετύφλου· ἐν τούτοις σεβόμενος τὴν ἁγιότητα τοῦ μέρους ἐν ᾧ εὑρισκόμην, ἐπροσπάθησα νὰ κρατήσω ἐμαυτὸν καὶ νὰ μὴ ἀποδώσω ὕβριν ἀντὶ ὕβρεως. Μετ' ὀλίγον ὁ θυμός μου ἐὰν δὲν εἶχεν ἐκλείψει ὁλοτελῶς, κατεπραΰνθη ὅμως καὶ ἀποκατέστην κύριος ἐμαυτοῦ. Ἐπερίμενα μεθ' ὑπομονῆς νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἐκκλησίας ὁ Φούλκης καὶ ἠκολούθησα αὐτὸν μετὰ ψυχρότητος καὶ ἀδιαφορίας.

» Segnor commandador, (1) τῷ εἶπον, λογίζομαι εὐτυχὴς ὅτι ἡ τυχαία αὕτη συνάντησις μοὶ παρέχει τὴν εὐκαιρίαν νὰ πληροφορηθῶ περὶ τῆς ὑγείας τῆς Εὐγενείας σας.

» — Segnor commandador, μοὶ ἀπεκρίνατο, ἡ ὑγεία μου ἔχει ἐξαίρετα, καὶ εὐχαριστῶ τὴν Εὐγενεία σας διὰ τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον δεικνύετε ὑπὲρ ἐμοῦ.

» — Εἰμπορῶ νὰ ἐρωτήσω τὴν Εὐγενείαν σας, ἐξηκολούθησα, εἰς ποίαν ἐκκλησίαν θὰ κάμῃ τὴν δευτέραν της προσευχήν;

» — Εἰς τὴν ταξιαρχικὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, ἀνταπήντησεν ὁ ἱππότης.

» — Ἐὰν εὐαρεστεῖται ἡ Εὐγενεία σας, ἐπανέλαβον, θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ τὴν ὁδηγήσω διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ.

» Προσεδόκων πάντοτε ὅτι θὰ ἔβλεπον τὸν κ. δὲ Φουλκιέρον ἐκπλησσόμενον διὰ τὴν παράδοξον ταύτην προθυμίαν μου τοῦ νὰ τεθῶ ὑπὸ τὰς διαταγάς του, ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτον. Ἀπεναντίας μοὶ ἀπεκρίνατο μεθ' ἀβροφροσύνης καὶ εὐγενικώτατα ὡς ἑξῆς·

» — Θὰ κατευχαριστηθῶ νὰ μεταβῶ ἐκεῖ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῆς Εὐγενείας σας, ἣν εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὑποδεξίωσίν της ταύτην καὶ τοὺς εὐγενικοὺς τρόπους της.

---

(1) Κύριε ἱππότα.

» Καὶ ἀμέσως ἠκολούθησέ με ἄνευ τῆς ἐλαχίστης δυσπιστίας.

» Τὸν ἀπησχόλησα ὅσον ἠδυνάμην μὲ τὴν συνδιάλεξίν μου καὶ ἔφερα αὐτὸν χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ μέχρι τῆς Strada Stretta. Ὅτε δ' ἀφίχθημεν ἐκεῖ ἡτοιμάσθην εὐθὺς νὰ ξιφουλκήσω, βέβαιος ὢν ἄλλως τε ὅτι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, καθ' ἣν αἱ ἱεραὶ ἀκολουθίαι προσελκύουσι τοὺς πάντας εἰς τὰς ἐκκλησίας, οὐδεὶς θὰ ἤρχετο νὰ μᾶς διαταράξῃ.

» Ὁ Φουλκιέρος ἰδὼν τὸ κίνημά μου ἐκεῖνο ἀνέκραξε·

» — Πῶς, κύριε ἱππότα, λαμβάνετε τὸ ξίφος εἰς χεῖρας!

» — Μάλιστα, ἀπεκρινάμην ἀμέσως, μάλιστα, καὶ ἑτοιμασθῆτε, σᾶς περιμένω.

» Ὁ Φουλκιέρος, μετὰ βραχυχρόνιον δισταγμὸν ἔστη καὶ αὐτὸς ἐν προσβολῇ. Ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως ἔκλινε τὴν αἰχμὴν τοῦ ὅπλου του.

» — Τί κάμετε λοιπόν; ἀνέκραξα, δὲν ὑπερασπίζεσθε!.... Διατί;

» — Μίαν ἁγίαν καὶ μεγάλην Παρασκευήν! ὑπετονθόρισεν.

» — Τί πρὸς τοῦτο;

» — Ἀκούσατε· ἀπὸ ἓξ ἐτῶν δὲν ἐπλησίασα πνευματικόν· ἡ συνείδησίς μου μὲ κατατρομάζει, ἀλλ' εἰς τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τῆς σήμερον, ἤτοι τὴν πρωΐαν τῆς δευτέρας εὑρισκόμεθα πάλιν.

» — Οὔτε εἰς τρεῖς ἡμέρας! ἀνέκραξα, οὔτε εἰς δύο! οὔτε αὔριον! οὔτε ἐντὸς ὥρας! ἀλλὰ τώρα ἀμέσως, 's τὴν στιγμήν!

» — Ἐν ὀνόματι τοῦ ζῶντος Θεοῦ, ὅστις ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς ἐν τοιαύτῃ ἡμέρᾳ, ἐπανέλαβεν ὁ κ. δὲ Φουλκιέρος, μὴ ἀποποιηθῆτε τὴν αἴτησιν ἣν σᾶς ἐπρότεινα.

» — Τὴν ἀπορρίπτω.

» — Εἶσθε λοιπὸν ἀνηλεής, ἄκαμπτος;

» — Μάλιστα.

» — Τότε λοιπόν, ἐγώ, ὅστις δὲν ἐπιθυμῶ νὰ διακινδυνεύσω διὰ παντὸς τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου, ἀποποιοῦμαι νὰ μονομαχήσω σήμερον.

» Εἰμὶ φιλήσυχος καὶ ἠξεύρετε ὅτι ἄνθρωποι τοιούτου χαρακτῆρος οὐδέποτε ἀκούουσιν ἀπὸ λόγους ἐν τῇ ἐξάψει των.

» Ὁ ἱππότης μόλις ἐπέρανε τοὺς λόγους οὓς ἄρτι ἀνέφερα ὑμῖν καὶ ἐκολάφισα αὐτὸν διὰ τοῦ ξίφους κατὰ πρόσωπον ἐπονειδίστως. Κατὰ τὴν αἱματηρὰν ταύτην ὕβριν τὴν συνήθη ὠχρότητα τοῦ προσώπου τοῦ

κ. δὲ Φουλκιέρου ἀντικατέστησε πορφυροῦν νέφος, οἱ ὀφθαλμοί του ἐσπινθηροβόλουν, ἡ νευρώδης αὐτοῦ χεὶρ συνεστάλη ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους καὶ ἔστη τὸ δεύτερον ἐν προβολῇ.

» Προτέβαλα αὐτὸν ζωηρῶς καὶ μανιωδῶς. Μόλις διεσταυρώσαμεν τὰ ξίφη μας καὶ ἡ τῶν χαρακτηριστικῶν του ἔκφρασις ἠλλοιώθη. Ὁ τρόμος ἐζωγραφίσθη ἐπὶ τοῦ ὠχριάσαντος αὐθις προσώπου του, ἔστη ὅλως ἐγγὺς τοῦ τοίχου, ὡσὰν εἰ, προϊδὼν ὅτι ἔμελλε νὰ πέσῃ κατὰ γῆς, ἤθελε νὰ στηριχθῇ.

» Τοῦτο ἦν πρώτη προαίσθησις, διότι εἰς τὴν πρώτην προσβολὴν τὸ ξίφος μου διεπέρασεν αὐτὸν διαμπάξ. Ἐκύμβησεν ἐπὶ τοῦ τοίχου στὰς ὄρθιος ἐπὶ στιγμὴν, ἀκολούθως ἐγονυπέτησε καὶ στηριζόμενος διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐπὶ τῆς γῆς, μοὶ εἶπε μετὰ φωνῆς ἐκλιπούσης καὶ ὑπὸ ἐπιθανατίου λυγκὸς διακοπτομένης· — Μίαν μεγάλην Παρασκευήν! μίαν ἁγίαν καὶ μεγάλην Παρασκευήν! Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ συγχωρήσῃ τὸν θάνατόν μου!.... Φέρε τὸ ξίφος μου εἰς Τετφοῦλκον καὶ τέλεσον ἑκατονταλείτουργον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς μου ἐν τῷ ναϊδρίῳ τοῦ μεγάρου.....

» Ἀκολούθως τὸ γόνυ του ὠλίσθησεν ἐπὶ τοῦ αἱματοφύρτου ἐδάφους, οἱ μυῶνες τοῦ βραχίονός του ἐτεντώθησαν, αὐτὸς δ' ἔπεσεν ἐκτάδην ἐσφυγμένους τοὺς ὀδόντας ἔχων καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοικτούς· τὰ μέλη του ἐταράχθησαν ὑπὸ διαβατικοῦ σπασμοῦ καὶ μετὰ ταῦτα ἐξέπνευσε. Κατ' ἀρχὰς δὲν ἐπέστησα μεγάλην προσοχὴν εἰς τοὺς τελευταίους λόγους οὓς εἶχεν ἀπαγγείλει, καὶ ἐὰν τώρα ἀφηγοῦμαι αὐτοὺς τόσον ἀκριβῶς, τοῦτο, διότι ἔκτοτε πολλάκις ἠντήχησαν δυστυχῶς εἰς τὰ ὦτά μου.

» Ἐξωμολογήθην τὴν πρᾶξίν μου ταύτην κατὰ τὰς διατυπώσεις τῶν κανονισμῶν· τὸ συνέδριον τοῦ τάγματος συνελθὸν καὶ συνδιασκεψάμενον, εὗρεν ὅλως φυσικὸν ὅτι συναντηθέντες ἅπαξ ἐν τῇ Strada Stretta, ἡ ἐθνικὴ ἀπέχθεια ἡμῶν, πρόσθες δὲ καὶ ἡ ἄρνησις τοῦ τίς νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὸν ἄλλον, κατέληξαν εἰς σοβαρὰν ἔριδα.

» Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι ὑπὸ ἀνθρωπίνην ἔποψιν ἡ μονομαχία μου αὕτη ἐξεταζομένη ἀντὶ νὰ μὲ βλάψῃ, μ' ἐτίμησεν ὑπερβαλλόντως. Μοὶ συνέχαιρον, διότι ὁ Φουλκιέρος ἦν παρὰ πάντων μισητὸς καὶ ὅλοι

μὲ ἐπήνουν καὶ ἔλεγον ὅτι δικαίως τὰ ἔπαθε. Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι μὲν ἔκριναν οὕτως, δὲν συνέβαινεν ὅμως τὸ αὐτὸ καὶ ἐν τῷ κριτηρίῳ τοῦ Θεοῦ ὡς καὶ ἐν τῷ τῆς συνειδήσεώς μου.

» Δὲν ἐβράδυνα δὲ καὶ ἐγὼ νὰ ἐννοήσω ὅτι ἡ πρᾶξις μου αὕτη ἦτο διττῶς ἐγκληματική· πρῶτον μὲν, διότι ἔχυσα τὸ αἷμα τοῦ πλησίον μου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Παρασκευῆς, καὶ δεύτερον, διότι ἠρνήθην πρὸ πάντων τῷ δυστυχῆ ἱππότῃ τὴν τριήμερον προθεσμίαν ἣν ἐπεκαλεῖτο παρ' ἐμοῦ, ὅπως συμφιλιωθῇ μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ δυνηθῇ νὰ μεταλάβῃ τῶν ἀχράντων μυστηρίων.

» Οὐχὶ δὲ μόνον σωματικῶς ἐφόνευσα τὸν κ. δὲ Φουλκιέρον, ἀλλ' ἀκόμη καὶ ψυχικῶς κατὰ πάντα τὰ φαινόμενα, διακινδυνεύσας τὴν αἰώνιον αὐτῆς ἀνάπαυσιν.

» Εἶπαν κατ' ἐμαυτὸν πάντα ταῦτα, κατέκρινα τὸ ἔγκλημά μου μετανοήσας, αἱ δὲ ἐπιτιμήσεις τοῦ πνευματικοῦ μου δὲν ἦσαν μαλακώτεραι ἐκείνων ἃς ἀπηύθυνα ἐμαυτῷ. »

Κεφάλαιον ΛΗ'.

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ.

Ὁ δὸν Ραϊμόνδος ἐξέθηκεν ἤδη εἰς τὸν ξένον του τὰ δραματικὰ καὶ μυστηριώδη περιστατικὰ τῆς μετὰ τοῦ Φούλκη δὲ Φουλκιέρου μονομαχίας.

Καθ' ἣν ὥραν ἀπήγγελλε τοὺς τελευταίους λόγους, οὓς ἀνεφέραμεν, τὸ ὡρολόγιον τοῦ ἀνατολικοῦ δωματίου ἐσήμαινεν ἀκριβῶς τὴν μεσονύκτιον ὥραν.

Ἅμα ὡς ἠντήχησεν ἡ πρώτη ὥρα, ὁ δὸν Ραϊμόνδος ἔφερεν αἰφνιδίως τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ὀλιβερὸς στεναγμὸς διεξέφυγε τῆς καρδίας του· ἐψέλλισε τὰς λέξεις ταύτας·

— Νά! ἔρχεται! ἔρχεται! νά 'τος!

Καὶ ἔπεσεν ὡς κεραυνόπληκτος ἐπὶ τοῦ τάπητος.

Ὁ Ραοὺλ ὅστις ἐπερίμενε τοιοῦτόν τι συμβάν, ἤγειρε τὸ σῶμα τοῦ

ἱππότου καὶ ἐξήπλωσεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ εὐρέος ἀνακλίντρου. Εἶτα δὲ πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του ἦν πρὸ ὀλίγου ἔκαμε, καίτοι πᾶσαν εὐλαβῆ πρᾶξιν ἐθεώρησεν ὡς ἀδυναμίαν καὶ δεισιδαιμονίαν, ἔλαβε τὸ μέλαν κυνόδερμα περιβεβλημένον καὶ ἀργυρᾶς περονίδας φέρον τομίδιον, ὅπερ πρὸ ὀλίγου τῷ ἔδωκεν ὁ δὸν Ραϊμόνδος καὶ ἀνοίξας αὐτὸ εἰς τὸ δι' ἐρυθροῦ σελιδοδείκτου ἐσημειωμένον μέρος ἐγονυπέτησε παρὰ τὸ ἀνάκλιντρον καὶ ἤρξατο ἀναγινώσκων χαμηλοφώνως τοὺς ἑπτὰ ψαλμοὺς τῆς μετανοίας.

Ἅμα ὡς ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσίν του, ἡ λειποθυμία τοῦ ἱππότου ἔπαυσεν ὡς ἐκ θαύματος.

Ὁ δὸν Ραϊμόνδος ἠγέρθη ἐκ τοῦ ἀνακλίντρου ἐφ' οὗ ἦτο κατακεκλιμένος. Τὸ πρόσωπόν του ἐφαίνετο ὠχρότερον τοῦ συνήθους. Εἶδε διεσταλμένον τὸ βιβλίον ὅπερ ὁ κ. δὲ Τραμπλεῖγ ἐκράτει εἰς χεῖράς του καὶ τῷ εἶπε· — Ἐκάματε ὅ,τι σᾶς εἶπα. Εὐχαριστῶ.

Εἶτα ὡς εἰ οὐδὲν παράδοξον καὶ μυστηριῶδες συνέβη ἐπανέλαβε τὴν ἐπὶ μικρὸν διακοπεῖσαν ἀφήγησίν του.

» — Κατὰ τὴν νύκτα τῆς παρασκευῆς πρὸς τὸ σάββατον, μετὰ ὀκτὼ ἀκριβῶς ἡμέρας ἀπὸ τῆς ὀλεθρίου μετὰ τοῦ Φούλκη δὲ Φουλκιέρου μονομαχίας ἀφυπνίσθην ἐξαίφνης ὑπὸ τοῦ σημάντρου τοῦ ἐκκρεμοῦς ὅπερ ἐσήμαινε τὴν μεσονύκτιον ὥραν.

» Καίτοι ἤμην βέβαιος ὅτι εἶχον σβέσει τὸ φῶς πρὶν ἢ ἀποκοιμηθῶ, τὸ δωμάτιόν μου μοὶ ἐφάνη ἀμυδρῶς φωτιζόμενον. Περιέβλεψα ἐμαυτὸν, διανοηθεὶς μή τυχόν τις εἰσέδυ ἐν τῷ οἰκήματί μου, καὶ εἶδον τότε (ναὶ, εἶδον, διότι δὲν ἦτο ὄνειρον, ἀλλ' ὀπτασία) εἶδον, λέγω, ὅτι δὲν ἤμην οὔτε ἐντὸς τοῦ δωματίου μου, οὔτε ἐντὸς τῆς κλίνης μου, ἀλλὰ κατακεκλιμένος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐν τῇ Strada Stretta.

» Ἀπέναντί μου εἶδον τὸν ἱππότην τὸ γόνυ κατὰ γῆς ἔχοντα καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς στηριζόμενον. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο πελιδνὸν ὡς τὸ ἐκ τοῦ τάφου ἐξελθόντος Λαζάρου· ῥεῖθρον αἵματος ἀνέθρωσκεν ἐκ τῆς ὑπερθεν τῆς καρδίας του κεχηνώσης πληγῆς· τὰ χείλη του διεστάλησαν ὡς νὰ ἤθελε νὰ μὲ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' οὐδένα ἦχον ἐξέπεμψαν. Τέλος ἤκουσα τὰς λέξεις ταύτας ἀπαγγελθείσας μετὰ φωνῆς σχεδὸν ἀδιακρίτου, ἢ μᾶλλον ἐμάντευσα ἢ ἤκουσα αὐτάς·

» — Φέρε τὸ ξίφος μου εἰς Τετφοῦλκον καὶ τέ-

λεσον ἑκατονταλείτουργον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς μου ἐν τῷ ναϊδρίῳ τοῦ μεγάρου...

» Ἡ ὀπτασία ἐγένετο ἄφαντος ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ ὅταν συνῆλθον, ἡ ἡμέρα ἦτο προκεχωρημένη καὶ περιῤῥεόμην ψυχρῷ ἱδρῶτι. Τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα ἔστρωσα κλίνην παρὰ τὴν ἰδικήν μου δι' ἕνα τῶν θεραπόντων μου· ἡ ὀπτασία δὲν ἀνεφάνη. Τὸ αὐτὸ συνέβη κατὰ τὰς ἑπομένας ἓξ νύκτας, ἀλλὰ τὴν τῆς παρασκευῆς πρὸς τὸ σάββατον ὁ ὕπνος μου διεταράχθη αὖθις ὑπὸ τῆς καταχθονίου ὀπτασίας· μόνον μοὶ ἐφάνη ὅτι ὁ θεράπων κατεκλίνετο ὀλίγον μακρὰν ἐμοῦ ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς Strada Stretta. Ἐπανεῖδον τὸν ἱππότην δὲ Φουλκιέρον ἐν τῇ ἀγωνιώδει θέσει του καὶ ἤκουσα αὐτὸν λέγοντά μοι τὸ τρίτον μετὰ τῆς ἐπιθανατίου καὶ ἀναρθρώτου φωνῆς του·

» — Φέρε τὸ ξίφος μου εἰς Τετφοῦλκον καὶ τέλεσον ἑκατονταλείτουργον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς μου ἐν τῷ ναϊδρίῳ τοῦ μεγάρου..

« Ἐλειποθύμησα πάλιν ῥήξας τρομερὰν κραυγήν, ἥτις ἀφύπνισε τὸν θεράποντά μου. Μὲ περιεποιήθη, καὶ ὅτε συνῆλθον καὶ τὸν ἠρώτησα μοὶ ἀπεκρίνατο, ὅτι κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ ὕπνου του ὠνειρεύθη ὅτι ἐκοιμᾶτο ἐντὸς στενοῦ ὁρμίσκου. Ἄλλως τε οὔτε εἶδεν οὔτε ἤκουσε τὸν ἱππότην.

» Καθ' ἑκάστην παρασκευὴν τὸ ὅραμα ἀνεφαίνετο μετὰ τῶν αὐτῶν λεπτομερειῶν καὶ λόγων.

» Βεβαίως ἡ ψυχὴ τοῦ μακαρίτου δὲ Φουλκιέρου ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐπεθύμει νὰ φέρω τὸ ξίφος του εἰς Τετφοῦλκον, ἀφοῦ συχνότατα μοὶ τὸ ὑπενθύμιζεν. Ἀλλ' ἠγνόουν τί ἐστι Τετφοῦλκον.

» Ἐζήτησα πληροφορίας παρά τινων Γάλλων καὶ ἔμαθον παρὰ ἑνός, Πίκτονος ἱππότου, ὅτι τὸ Τετφοῦλκον ἦτο παλαιὸν μέγαρον, κείμενον ἐντὸς δάσους εἰς ἀπόστασιν ὀκτὼ ἢ δέκα λευγῶν ἀπὸ τοῦ Λιμόνου (Poitiers).

» Διηγοῦντο περὶ τῆς κατοικίας ταύτης τὰ τερατωδέστερα καὶ λίαν ἀλλόκοτα, καὶ φήμη διέτρεχεν ἐν τῷ τόπῳ, ὅτι ἔβλεπον ἐκεῖσε πολλὰ περίεργα πράγματα καὶ κυρίως τὴν πανοπλίαν τοῦ περιβοήτου Φούλκη Ταγεφὲρ καὶ τὰ ὅπλα πάντων τῶν ὑπ' αὐτοῦ φονευθέντων ἱππότων. Προσέθετον δ' ὅτι ἐξ ἀμνημονεύτου συνηθείας τοῦ Φουλκιέρου κατετίθεντο

ἐκεῖσε τὰ ὅπλα των, ἅτινα μετεχειρίσθησαν εἴτε ἐν πολέμῳ εἴτε ἐν μονομαχίαις.

» Κατέλιπον τὴν Μελίτην μεταβὰς πρῶτον εἰς Ῥώμην, ἔνθα ἐξωμολογήθην τῷ καρδιναλίῳ μεγάλῳ πνευματικῷ τὸ ὁποῖον διεπραξάμην κακούργημα, ἀφηγηθεὶς αὐτῷ συνάμα τὰ τῆς τρομερᾶς ὀπτασίας ὑφ'ἧς ἐβασανιζόμην.

» Μὲ ὠκτειρε· μὲ διεβεβαίωσεν ὅτι πᾶν ὅ,τι μοὶ συνέβαινε προήρχετο ἕνεκα τῶν προηγουμένων μου, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς ἐν τῇ δικαιοσύνῃ αὐτοῦ ἐπιτρέπει ἐνίοτε ὅπως ἔρχηται ἐπὶ τῆς γῆς ἡ ψυχὴ ἐκείνων, οἵτινες ἀπέθανον ἐν ὥρᾳ θανασίμου ἁμαρτίας καὶ ἐξαιτῆται παρακλήσεις εἴτε παρὰ τῶν φίλων ἢ συγγενῶν εἴτε παρ'αὐτοῦ τοῦ φονέως.

» Τέλος δὲν μοὶ ἠρνήθη ποσῶς τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν μου, ἧς ἤξιζεν ἡ μεταμέλειά μου, πλὴν μοὶ ἐχορήγησεν αὐτὴν ἐπὶ ὅροις μετὰ τὴν μέλλουσαν μετάνοιάν μου, ὅτι δηλ. τότε μόνον θὰ ἐξηγνιζόμην καὶ θὰ ἐσυγχωρούμην, ὅταν ἤθελον μεταβῆ εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Τετφούλκου καὶ τελέσει τὸ ἑκατονταλείτουργον, ὅπερ συνεπλήρου τὴν μετάνοιάν μου.

» Ἐφρόντισα νὰ φέρω μετ'ἐμοῦ τὸ ξίφος τοῦ ἱππότου, καὶ ἐπειδὴ ἐβιαζόμην νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἐπιβληθεῖσάν μοι μετάνοιαν, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἡ ὀπτασία θὰ διελύετο πάραυτα ἀνεχώρησα ἀμέσως εἰς Γαλλίαν.

» Μόλις ἔθηκα τὸν πόδα μου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς πατρίδος σας καὶ κατελήφθην ἀμέσως ὑπὸ ἀθλιεστάτων καιρῶν, οἵτινες παρετείνοντο καθ'ὅλην μου τὴν πορείαν οὕτως, ὥστε διῆλθον τὴν Γαλλίαν ἐν μέσῳ κατακλυσμιαίας βροχῆς καὶ ἐν βορβόροις εἰς τινα μέρη μέχρι τῶν στέρνων τοῦ ἵππου μου. Ἐν τοσούτῳ ἀφίχθην εἰς Λίμονον ἔνθα ἀφίππευσα εἴς τι ξενοδοχεῖον.

» Τὴν ἡμέραν ἐκείνην οἱ καταῤῥάκται τοῦ οὐρανοῦ ἠνεῴχθησαν μετὰ μείζονος ἢ πρὶν ὁρμῆς, τὸ ὕδωρ ἔῤῥεε ποταμηδὸν ἀπὸ τὰ φορέματά μου καὶ ῥῖγος ἀπαίσιον ἠσθανόμην καλύπτον τὰ κατεψυγμένα μου μέλη τοσοῦτον, ὥστε ἀντὶ ν'ἀναβῶ ἀμέσως εἰς τὸ παρασκευασθέν μοι οἴκημα ἐστάθην ἐν τῷ κοινῷ προδόμῳ καὶ ἐκαθέσθην ὑπὸ τὸν πρόλοβον γιγαντιαίας ἑστίας, ἥτις διὰ δύο ἢ τριῶν καιομένων κορμῶν δένδρων μετεβάλλετο εἰς κάμινον. Ἐν τῷ προδόμῳ τούτῳ πῆρχε μεγάλη κίνησις;

πηγαινοερχομῶν· ὁδοιπόροι ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου κατέλυον ἐν αὐτῷ· ὁ δὲ ξενοδόχος μὲ ἔμφροντι ἦθος ἔδιδε τὰς δεούσας διαταγὰς εἰς τοὺς ὑπηρέτας του.

» Τὸ ὄνομα τοῦ ἱππότου Φούλκη δὲ Φουλκιέρου ἀπαγγελθὲν ὅλως ἐγγύς μου μοὶ ἐπέστησεν ὅλην μου τὴν προσοχήν.

» — Ναί, ἔσβυσε πλέον αὐτὴ ἡ οἰκογένεια... ἔλεγέ τις, ὃν ἀπὸ τῆς ἐνδυμασίας του ὑπελάμβανον εὐγενῖσκόν τινα ἐξελθόντα ἀπὸ τὸ ἀρχοντικόν του καὶ ἐλθόντα εἰς Λίμονον...

» — Περὶ ποίας οἰκογενείας λέγετε; ἠρώτησεν ὁ δεύτερος διαλεγόμενος.

» — Ἔ, δὰ, τῶν Φουλκιέρων!

» — Καλὴ οἰκογένεια, ἀλλὰ κακοφημισμένη! διέκοψε μία φωνή.

» — Ἀπέθανε λοιπὸν ὁ ἱππότης; ἠρώτησεν ὁ ἄρτι ὁμιλήσας.

» — Τί! δὲν ἐμάθετε τὸ λοιπὸν τὴν εἴδησιν;

» — Ὄχι, τῇ ἀληθείᾳ.

» — Λοιπὸν ὁ ἱππότης ἐφονεύθη πρὸ δύο ἐτῶν εἰς Μελίτην...

» — Ἐν μονομαχίᾳ;

» — Μάλιστα.

» — Καὶ ἠξεύρουν ἀπὸ ποῖον ἐφονεύθη.

» — Ὑπό τινος Ἱσπανοῦ ἱππότου, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀγνοῶ.

» — Νὰ σοῦ 'πῶ μπράβο, τὸ σπαθὶ ποῦ τοῦ τὴν κατέφερε, καλά. Δὲν πιστεύω τόσον γιὰ νὰ τὸν κλάψουν πολλοὶ τὸν κὺρ Φούλκη, διότι ἦτο κακὸς ἄνθρωπος!

» — Εἰπῆτε μᾶλλον ἐνσεσαρκωμένος δαίμων, ἡ φρίκη καὶ ὁ τρόμος τῶν ὑποτελῶν του, ὧν τοὺς υἱοὺς ἐφόνευεν εἰς τὸ κυνήγιον, τὰς δὲ γυναῖκας καὶ θυγατέρας ἔφθειρε προθύμως.

» — Πιστεύω ὅτι σπανιώτατα μετέβαινεν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Τετφούλκου.

» — Ναί, ἀλλ' αἱ ἐπισκέψεις του ὅσον μεμακρυσμέναι καὶ ἂν ἦσαν, ὑπῆρξαν ἀκόμη συνεχέστεραι.

» — Τέλος ἐπειδὴ καὶ δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ἂς τὸν συγχωρήσωμεν καὶ ὁ Θεὸς ἂς συγχωρήσῃ τὴν ψυχήν του!

» — Νὰ σᾶς 'πῶ τὴν ἀλήθεια, φοβοῦμαι πολὺ ἂν θὰ τὴν δεχθῇ ὁ

Θεὸς, καὶ νομίζω μάλιστα ὅτι ὁ διάβολος ἀπὸ πολλοῦ θὰ τὴν θεωρῇ ὡς κτῆμά του ἀναπαλλοτρίωτον.

» Ἐκ τῆς συνδιαλέξεως ταύτης, ἣν σᾶς ἀφηγήθην σχεδὸν αὐτολεξεὶ ἐπείσθην ὅτι ἡ εἴδησις τοῦ θανάτου τοῦ ἱππότου εἶχε φθάσει πρὶν ἐμοῦ εἰς Λίμονον, καὶ ὅτι καὶ ἐκεῖ ὀλιγώτερον ἐλυπήθησαν παρὰ εἰς Μελίτην.

» Ὀφείλω νὰ σᾶς ὁμολογήσω ὅτι ἡ γενικὴ αὕτη κατὰ τοῦ ἱππότου ἀποστροφὴ μὲ ἐχαροποίησε σφόδρα. Μοὶ ἐφάνη ἐλλόγως ἢ ἀλόγως ὅτι δὲν ἤμην τόσον ἔνοχος, διότι ἀπεποιήθην εἰς ἄνθρωπον παρὰ πᾶσι μισητὸν τὴν ὑστάτην χάριν ἣν μοὶ ἐζήτησεν.

» Μολαταῦτα ἔπρεπε νὰ ἐκπληρώσω τὴν μετάνοιάν μου, καὶ ἀπεφάσισα νὰ τὸ πράξω ἀπὸ τῆς ἐπαύριον ἤτις ἦτο πέμπτη, διὰ νὰ μὴ ῥιψοκινδυνεύσω νὰ εὑρεθῶ παρασκευὴν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Τετφούλκου.

Κεφάλαιον ΛΘ'.

ΤΟ ΔΑΣΟΣ.

» Κατὰ συνέπειαν τὴν αὐτὴν ἑσπέραν εὐθὺς μετὰ τὸ δεῖπνόν μου ἔκραξα εἰς τὸ δωμάτιόν μου τὸν ξενοδόχον ὅπως ζητήσω τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας.

» — Πόσον ἀπέχει ἀπ' ἐδῶ τὸ Τετφοῦλκον; τὸν ἠρώτησα.

» Ὁ ξενοδόχος μὲ προσέβλεψεν ἔκπληκτος καὶ ἀνέκραξε·

» — Πᾶτε 'ς τὸ πύργο τοῦ Τετφούλκου ἡ Εὐγενεία σας;

» — Μάλιστα, τῷ ἀπεκρίθην.

» — Καὶ δὲν ἠξεύρει τὸ λοιπὸν ἡ Εὐγενεία σας ὅτι ὁ πύργος αὐτὸς εἶναι ἀκατοίκητος, καὶ ὅτι ὁ τελευταῖος ἰδιοκτήτης του ὁ κὺρ Φούλκης δὲ Φουλκιέρος ἐσκοτώθηκεν εἰς τὴ Μάλτα;

» — Τὰ ἠξεύρω ὅλ' αὐτὰ, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀποκριθῆτε.

» — Ἄ! ἀλλάσσει τὸ πρᾶγμα τότε, ἐψιθύρισεν ὁ ξενοδόχος.

» Καὶ προσέθετο·

» — Ἀπ' ἐδῶ ἕως τὸ Τετφοῦλκον εἶναι ὀκτὼ λεῦγαι.

» — Οἱ δρόμοι εἶναι καλοί;

» — Ὄχι, κύριε, εἶναι πάντοτε ἀδιάβατοι καὶ τώρα μάλιστα θὰ ἦναι μεταβεβλημένοι εἰς χειμάρρους καὶ τέλματα· μὲ ἅμαξα καθόλου δὲν εἰμπορεῖ τινας νὰ περάσῃ, ἔ, τὸ πολὺ πολὺ μὲ ἄλογο.

» — Εἰμπορεῖτε νὰ μοὶ δώσητε ἕνα ὁδηγόν;

» — Ἕως τὸ μισὸ τὸ δρόμο μάλιστα, ἀλλὰ παραπέρα ὄχι.

» — Καὶ διατί τάχα;

» — Διότι πέρα ἀπὸ ἓν μέρος τὸ ὁποῖον, δὲν ἠξεύρω πλέον γιατί, λέγεται ἡ Κοιλὰς τοῦ νεκροῦ ἀνθρώπου, τόσον κακὴ φήμη ἐπιτρατεῖ διὰ τὸ δάσος ἐκεῖνο, ὥστε οὔτε μὲ χρήματα οὔτε μὲ τίποτε ἄλλο δὲν θὰ εἰμπορῆτε νὰ καταπείσητε ἕνα κάτοικον τοῦ Λιμόνου γιὰ νὰ τὸ περάσῃ μαζή σας.

» — Τί λέγουν λοιπὸν περὶ τοῦ δάσους τούτου;

» — Πολλὰ καὶ φοβερὰ πράγματα;

» — Ἄλλο τίποτε;

» — Λένε περὶ μαγείαις, περὶ φαντάσματα καὶ κακὰ πνεύματα τὰ ὁποῖα ἀποπλανῶσι τοὺς διαβάτας καὶ τοὺς κρημνοῦν σὲ κἄτι κρημνοὺς καὶ τάρταρα ὅπου κατασκοτόνονται.

» — Πιστεύετε λοιπὸν αὐτὰ ὡς ἀληθῆ;

» — Σ' τὴν τιμή μου δὲν ξέρω τίποτε ἀπὸ αὐτὰ, ἀλλὰ φθάνει ποῦ τὸ λέγουν γιὰ νὰ κατατρομάξουν οἱ χωριανοί μας.

» — Λοιπὸν δότε μοι ἕνα ὁδηγὸν μέχρι τῆς Κοιλάδος τοῦ νεκροῦ ἀνθρώπου καθὼς ποῦ τὴν εἴπατε, καὶ τὸν ἐπίλοιπο δρόμο θὰ τὸν περιπατήσω μονάχος μου.

» — Λοιπὸν σκοπεύετε, πρῶτα ὁ Θεὸς, νὰ κινήσετε αὔριον;

» — Μάλιστα.

» — Καὶ κατὰ ποίαν ὥραν;

» — Κατὰ τὰ χαράγματα.

» — Καλὸ, αἱ διαταγαὶ τῆς Εὐγενείας σας θὰ γεινουν κατὰ γράμμα:

» Ὁ ξενοδόχος ἐκινήθη διὰ νὰ φύγῃ. Τὸν ἐκράτησα.

» — Στάσου, ἔχω κι' ἄλλο νὰ σὲ 'πῶ, τῷ εἶπον.

» — Τί ἐπιθυμεῖ ἀκόμη ἡ Εὐγενεία σας;

» — Νὰ μαὶ δώσητε μίαν ἐνδυμασίαν προσκηνητοῦ, ἓν κομβολόγιον καὶ μίαν βακτηρίαν.

» Καὶ ἐπειδὴ παρετήρησα ὅτι ὁ ξενοδόχος μὲ παρετήρει μὲ βλέμμα τεθηπὸς προσέθηκα·

» — Τὸ εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Τετφούλκου ταξείδιόν μου ἀφορᾷ προσκύνημα κατόπιν μιᾶς εὐχῆς μου· πρὸς ἐκπλήρωσιν δ' αὐτῆς θεωρῶ κατάλληλον νὰ φορέσω ἱερὰν καὶ ταπεινὴν ἐνδυμασίαν·

» — Μαζῆ μὲ τὸν ὁδηγὸν θὰ ἔχητε καὶ τὰ φορέματα, σινιὸρ, ἀπεκρίνατό μοι ὁ ξενοδόχος.

» Καὶ ἀπεμακρύνθη.

» Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον τὰ πάντα ἦσαν ἕτοιμα κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου. Περιεβλήθην μακρὸν χιτῶνα προσκυνητοῦ φαιοῦ χρώματος, ὑπὸ τοῦτον δ' ἔφερον ἐξ ἑνὸς μὲν μέρους τὸ ἱπποτικόν μου ξίφος, ἀπὸ δὲ τοῦ ἑτέρου δερμάτινον βαλάντιον πλῆρες χρυσῶν νομισμάτων προωρισμένων διὰ τὸ ἑκατονταλείτουργον. Ἀκολούθως κατέβην ἐν χαμηλῷ δωματίῳ, ἔνθα εὗρον τὸν ὁδηγόν μου, νέον χωρικὸν δεκαπέντε ἢ δέκα ἓξ ἐτῶν, οὗτινος τὸ ἰσχνὸν καὶ πελιδνὸν πρόσωπον κεκαλυμμένον ὑπὸ ἀχυρόχρου μακρᾶς κόμης ἐστερεῖτο ἐκφράσεως καὶ ζωηρότητος. Μοὶ ἐφάνη μέγας ἀναλόγως τῆς ἡλικίας του· ἦτο λεπτόσωμος καὶ λεπτόκνημος ὥσπερ ὁ ἐρωδιός, καὶ εἶχε βραχίονας ἰσχνοὺς οὓς ἐκίνει ὁλονὲν δίκην πτερῶν ἀνεμομύλου. Ἀνεχωρήσαμεν.

» Ὁ οὐρανὸς ἦν νεφελώδης, καὶ λεπτὴ βροχὴ διεγράμμιζεν ἀδιαλείπτως τὸν αἰθέρα.

» Ἐπὶ μίαν περίπου ὥραν ἐβαδίζομεν ἐν τόποις ἐπιπέδοις ἐν μέσῳ ὀλισθηροῦ καὶ διαλελυμένου βορβόρου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἰσεδύομεν ἐνίοτε μέχρι γονάτων. Μετὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐφθάσαμεν πλησίον ἐκτεταμένου δάσους εἴκοσι γαλλικῶν λευγῶν ἐκτάσεως, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου ἔκειτο τὸ μέγαρον τοῦ Τετφούλκου.

» Ἔμπροσθεν ἡμῶν ὑπῆρχε λεωφόρος κατάφυτος ἐκατέρωθεν ἐκ γηραιῶν δρυῶν καὶ πτελεῶν, ὧν οἱ περιπεπλεγμένοι κλάδοι ἐσχημάτιζον ὕπερθεν τῶν κεφαλῶν ἡμῶν πυκνὸν καὶ σκοτεινὸν θόλον.

» Πρὶν ἢ εἰσέλθωμεν ἐν αὐτῷ, ὁ νέος χωρικὸς ἐσταυροκοπήθη. Τοῦτον ἐμιμήθην καὶ ἐγώ. Μολονότι δὲ αἱ ἀρχαί μου ἦσαν ἐκ διαμέτρου ἀντικείμεναι πρὸς τὰς ἰδικάς του, ἀμφότεροι ὅμως ἐνηργοῦμεν ἐκ συμφώνου· ἐκεῖνος μὲν ὑπήκουεν εἰς ἀπερίσκεπτον καὶ δεισιδαιμονικὸν φόβον,

ἐγὼ δὲ δὲν ἐφοβούμην μέν, ἀλλ' οὐχ ἧττον παρέδιδον τὴν ψυχήν μου εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ.

» Καθ' ὅσον ἐπροχωροῦμεν, ἡ λεωφόρος αὕτη καθίστατο στενοτέρα, ὁ δὲ ὑποπράσινος θόλος ἐχαμηλοῦτο πλειότερον. Μόλις δὲ διηνύσαμεν μίαν λεύγαν καὶ μετεσχηματίσθη εἰς ἀτραπὸν, ἐντὸς τῆς ὁποίας εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ κυρτούμεθα, ὅπως μὴ προσκόπτωμεν τὴν κεφαλὴν καὶ εἰς τοὺς χαμηλοτέρους τῶν δένδρων κλάδους.

» Ἐνίοτε δορκάς τις τρομαγμένη διήρχετο πηδῶσα τὴν ἀτραπὸν εἰς ἀπόστασιν δεκαπέντε ἢ εἴκοσι βημάτων, ὁ δὲ ὁδηγός μου εἰς τὸν θόρυβον τῶν ὑπὸ τοῦ ἀγρίου ζώου προστριβομένων ξηρῶν φύλλων ἔστη ὅλως ἔντρομος καὶ ἐσταυροκοπεῖτο συνεχῶς.

» Μετ' ὀλίγον ἠσθάνθην ἐμαυτὸν κατάκοπον.

» — Προχωροῦμεν καθόλου; ἠρώτησα τὸν ὁδηγόν μου.

» — Πᾶ! μοὶ ἀπεκρίνατο, δὲν ὀπισθοχωροῦμεν, ἀλλὰ καὶ δὲν προχωροῦμεν πολύ.

» — Ἐντὸς πόσων ὡρῶν θὰ εἴμεθα εἰς τὴν Κοιλάδα τοῦ νεκροῦ ἀνθρώπου;

» — Δὲν θὰ εἰμπορέσω νὰ σᾶς τὸ εἴπω ἀκριβῶς· εἰς δύο ἢ τρεῖς ὡς ἔγγιστα ὥρας, ἴσως ὀλίγον γρηγορότερα ἢ ἀργότερα.

» — Εἶσθε βέβαιος μὴ δὲν ἐκάματε λάθος 'ς τὸν δρόμον;

» — Ὦ! ὅσον διὰ τοῦτο, μὲ κλειστὰ 'μάτια εἰμπορῶ νὰ εὑρεθῶ μέσα εἰς τὸ δάσος· πηγαίνω συχνὰ πυκνὰ καὶ πιάνω λαγουδάκια καὶ κοσσυφοφωλιαῖς.

» Ἐκίνησα πάλιν τὸν δρόμον μου καὶ διὰ νὰ λησμονήσω τὴν ἀπόστασιν καὶ τὴν κούρασίν μου, ἤρχισα νὰ ἐρωτῶ τὸν νέον ὡς πρὸς τοὺς μυστηριώδους κινδύνους περὶ ὧν μοὶ εἶχεν εἰπεῖ τὴν προτεραίαν ὁ ξενοδόχος, καὶ ἐν πρώτοις ὡς πρὸς τὴν ἀλλόκοτον ὀνομασίαν τοῦ μέρους, ἔνθα ἔμελλε νὰ μὲ ἀφήσῃ.

» Μοὶ ἀπεκρίνατο ὅτι ἡ Κοιλὰς τοῦ νεκροῦ ἀνθρώπου ὠνομάζετο τοιουτοτρόπως ἔκ τινος νόθου τοῦ Φούλκη Ταγεφὲρ, κόμητος τῆς Ἰκουλίσνας (Angoulême), ὅστις κινδυνεύσας νὰ δολοφονηθῇ ὑπό τινος τῶν ὑποτελῶν του, οὗ τὴν γυναῖκα εἶχεν ἐκδιάσει, συνέλαβεν αὐτὸν καὶ δέσας ἀπὸ τοῦ τραχήλου καὶ τῶν ποδῶν δι' ἁλύσεως, ἐκρέμασεν ἔκ τινος ἄκρας τοῦ ἐν μέσῳ τῆς κοιλάδος ὑψωμένου βράχου, ἔνθα

τὸν ἀφῆκε καὶ ἀπέθανεν ὑπὸ τοῦ ψύχους καὶ τῆς πείνης. Τὰ λευκανθέντα ὀστᾶ τοῦ πτώματος τούτου ἔμειναν ὑπὲρ τὸν αἰῶνα ἀλυσόδετα ἐπὶ τοῦ μέρους ἐκείνου τῆς καταδίκης. Ἔκτοτε δὲ, καθὰ μοὶ προσέθετο, ὑποχθόνιοι δαίμονες κατέλαβον τὸ δάσος καὶ ὅλα τὰ πέριξ τοῦ μεγάρου τοῦ Τετφούλκου, καὶ δὲν μοὶ παρέλειψεν οὐδὲν ἐν τῇ ἀφηγήσει του ἐκ τῶν ἀπαισίων ὑποδοχῶν, ἃς οἱ δαίμονες οὗτοι καὶ τὰ κακὰ πνεύματα ἐπεφύλαττον εἰς τοὺς εἰς τὰ μέρη των ἀποπλανωμένους ὁδοιπόρους.

» Ἀκούων τὰς παραδόξους ταύτας διηγήσεις κατελήφθην ὑπὸ ἀλλοκότου ἐντυπώσεως. Ἐδικαιούμην ἄρά γε νὰ πιστεύσω εἰς τὰ ὑπερφυσικὰ ἐκεῖνα ἐγὼ, ὅστις καθιστώμην ὁ περίγελως μαγείας τοσοῦτον ἀντικειμένης τῶν ὑλικῶς δυνατῶν πραγμάτων; Ἤρχιζα ν' ἀμφιβάλλω καὶ παρέδιδον ἐκ νέου τὴν ψυχήν μου εἰς τὸν Θεόν.

» Ἐν τούτοις ἐβαδίσαμεν ἐπὶ πλέον τῶν τριῶν ὡρῶν. Οἱ πόδες μου ἠδυνάτουν νὰ μὲ μεταφέρωσι περαιτέρω, τὸ δὲ πρόσωπον καὶ αἱ χεῖρες ἦσαν καθημαγμέναι ὑπὸ τῶν θάμνων. Αἴφνης ὁ ὁδηγός μου ἔστη.

» Εἴχομεν φθάσει εἰς τὸ χεῖλος εὐρείας καί πως βαθείας κοιλάδος, ἐφ' ἧς κατὰ μακρὰς διαστάσεις ἀνεφύοντο ὑψίκομά τινα δένδρα. Τὸ μῆκος τῆς πεδιάδος ταύτης δὲν ὑπερέβαινε τρεῖς βολὰς τυφεκίου, ἐν τῷ μέσῳ δ' αὐτῆς ἐφαίνετο ὕψωμα βράχων μελανῶν καὶ ὑποπρασίνων, χορυφουμένων ὑπὸ λευκοτέρου ἀκρολόφου.

» — Ἰδοὺ ἡ Κοιλὰς τοῦ νεκροῦ ἀνθρώπου! μοὶ εἶπε τότε ὁ νέος χωρικὸς, σᾶς ἀφίνω κατὰ τὴν συμφωνίαν μας.

» — Εἰμὶ εἰς τὸν ἥμισυ δρόμον μέχρι τοῦ Τετφούλκου; τὸν ἠρώτησα.

» — Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀπάνω κάτω.... Δὲν 'πῆγα μὲν ποτὲ ἐγὼ 'ς τὸ Τετφοῦλκον, ἀλλὰ μ' ἔχουν εἰπεῖ πολλαῖς φοραῖς ὅτι 'ς τὴν Κοιλάδα τοῦ νεκροῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ μισὸς, 'πῆτε, καὶ κάτι τι δρόμος ἕως τὸ Τετφοῦλκον.

» — Καὶ ἀπὸ ποῦ πρέπει, νὰ ὑπάγω τώρα;

» — 'Σ τὸ ἀντικρυνὸ μέρος τῆς Κοιλάδος θὰ εὑρῆτε ἕνα μονοπάτι, τὸ ὁποῖον πέφτει κατάντικρυ μὲ τοῦτοδὰ.... ἐμβῆτε μέσα 'ς αὐτὸ καὶ θὰ εὑρεθῆτε πλάγι 'ς τὸ Τετφοῦλκον.

» Εἶτα ὁ ὁδηγός μου ἀφοῦ σχεδὸν ἀκουσίως μοὶ ἔδωκε τὰς ἀτελεῖς

ταύτας ὁδηγίας, μοὶ ἔστρεψε τὰ νῶτα καὶ ἐγένετο ἄφαντος ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ὡς νὰ μὴ ἦτο διόλου κουρασμένος.

» Κατέβην τότε τὴν μικρὰν πεδιάδα καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠδυνάμην περιπλέον νὰ προχωρήσω, ἐζήτησα νὰ εὕρω μέρος τι πρὸς ἀνάπαυσιν, ἔνθα νὰ ἦμαι ἐνταυτῷ προφυλαγμένος ἀπὸ τὴν ἀδιακόπως καταπίπτουσαν βροχήν.

» Μεταξὺ τῶν ὑψουμένων βράχων περὶ ὧν ἄρτι διέλαβον ὑμῖν ἔκειτο μικρόν, ἀλλὰ στεγνώτατον σπήλαιον, οὗ τὸ ἔδαφος ἐκαλύπτετο ὑπὸ πυκνῶν βρύων. Εἰσῆλθον ἐν αὐτῷ καὶ ἅμα ἐξηπλώθην ἐπὶ τῶν χόρτων ὁ ὕπνος ἤρχισεν εὐθὺς νὰ μὲ κυριεύῃ· ἐπειράθην νὰ τὸν ἀποδειώξω, ἀλλ' εἰς μάτην· ἐπὶ τέλους ἀπεκοιμήθην.

» Τώρα πόσον διήρκεσεν ὁ ὕπνος μου ἐκεῖνος ἀγνοῶ· τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι, ὅταν ἀφυπνίσθην ἐνύκτονε πλέον. Ἐξῆλθον ταχέως τοῦ σπηλαίου· ἀφ' ἑνὸς μὲν εἶχον ἀναπαυθῇ ἀρκούντως, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου ἀπέθνησκον ὑπὸ τῆς πείνης, διότι καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν δὲν εἶχον φάγει διόλου. Ὡς δὲ εἰς Τετφοῦλκον μόνον ἠδυνάμην νὰ εὕρω ἄσυλον καὶ τροφήν, εἰσέδυν ἀποφασιστικῶς ἐν τῇ ἀτραπῷ ἐκείνῃ, ἥτις κατὰ τοὺς λόγους τοῦ νέου χωρικοῦ ἦγεν εἰς τὸ μέγαρον.

» Ἀλλ' ἡ ὥρα ἦτο περισσότερον προκεχωρημένη ἀφ' ὅσον ἐνόμιζον, διότι μετ' ὀλίγον τὸ σκότος καθίστατο πυκνόν. Σιμὰ δὲ τῆς ἀγωνίας ὑφ' ἧς κατειχόμην, ἀπήντησα βαδίζων ὀλονὲν καὶ σχεδὸν ψηλαφητὶ διακλάδωσιν ὁδοῦ ἢ μᾶλλον δύο ὁδούς, ὧν ἡ μία ἦγε δεξιά, ἡ δ' ἀριστερά.

» Ποίαν νὰ τραπῶ;

» Ἐγκατελείφθην εἰς τὴν τύχην μου καὶ διηυθύνθην ἀριστερά· ἀλλ' ἐνεπνεύσθην κακῶς, διότι μετὰ μικρὸν προσέκοψα ἐπὶ ἀνυπερβάτων βράχων.

» Ἡ ἀτραπὸς ἦτο ἀδιέξοδος· ἀπεθαρρύνθην καὶ εἶπον κατ' ἐμαυτὸν ὅτι κακῶς θὰ ἀπωλλόμην, ἐὰν διηρχόμην τὴν νύκτα ὅλην ἐντὸς τοῦ δάσους, ἔνθα ἀπεπλανήθην.

» Ἡ πεινά μου ἦτο ἀφόρητος, τὰ δὲ μέλη μου ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀπεναρκοῦντο.

» Ἐν τούτοις ἐγύρισα ὀπίσω, ἔφθασα εἰς τὴν διακλάδωσιν καὶ ἐβάδιζον ἢ μᾶλλον εἶρπον πρὸς τὰ δεξιά. Ἐπορευόμην βραδέως καὶ ἀνὰ

πᾶν βῆμα προσκρούων ἐπὶ τοῦ ἀνωμάλου ἐδάφους. Αἴφνης τὸ γόνυ μου προσέκοψεν ἐπί τινος ῥίζης δένδρου· ἡ ἀγωνία μου ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἀπεθαρρύνθην ὁλοτελῶς καὶ ἐλειποθύμησα.

Κεφάλαιον Μ'.

ΤΕΤΦΟΥΛΚΟΝ.

Ὁ Ἱππότης ἐξηκολούθησεν·

»— Ὅτε συνῆλθον, εὑρισκόμην ἐντὸς καπνισμένης καλύβης ἐξηπλωμένος ἀπέναντι πυρᾶς γαιανθράκων καὶ ξηρῶν βρύων ἐπὶ ἀγροτικοῦ ἀνακλίντρου ἐκ ξηρῶν κλάδων καὶ φλοιῶν κατεσκευασμένου. Πλαγιόθεν μου ἵσταντο ὄρθιοι ἀνὴρ καὶ γυνή, ἀμφότεροι μαῦροι ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν τό τε πρόσωπον καὶ τὰ ἐνδύματα.

» Ἐνόμισα κατ' ἀρχὰς ὅτι τὰ δύο ταῦτα πρόσωπα ἀνῆκον εἰς τὸ γένος ἐκεῖνο τῶν φαντασιωδῶν ὄντων, περὶ ὧν μοὶ εἶχον εἰπεῖ, ἀλλ' ἡ πλάνη μου αὕτη ἦτο βραχυχρόνιος.

» Ἅμα ὡς ἤνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς μου ἡ ἀρρενωπὸς μορφὴ ἧς τὰ βλέμματα ἦσαν ἐστραμμένα ἐπ' ἐμοῦ μοὶ ἔδειξε τοὺς λευκοὺς αὐτῆς ὀδόντας ἐν εὐρεῖ μειδιάματι καὶ μοὶ εἶπε καλοκἀγάθως καὶ συμπαθῶς·

»— Πῶς ἔχετε, κύριε προσκυνητά;

» Ἀπεκρίθην εἰς τὸ πρόσωπον τοῦτο ὅτι οὐδὲν ἄλλο ὑπέφερα ἢ ὀξὺν πόνον εἰς τὸ γόνυ, καὶ τὸν ἠρώτησα πῶς συνέβη, ἐνῷ ἐλυποθύμησα εἰς ἀτραπὸν τοῦ δάσους, νὰ ἐξυπνήσω ἐντὸς καλύβης.

»Ἡ ἀπάντησίς του ἦτο ἁπλουστάτη. Ἦτο ὑλοτόμος καὶ ἀπελάμβανε τῶν πρὸς τὸ ζῆν καίων κάρβουνα καὶ πωλῶν αὐτὰ εἰς Λίμονον. Εἶχε περάσει κατὰ σύνηθες τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπιθεωρῶν τὰς καμίνους του, τὴν δ' ἑσπέραν μεταβαίνων εἰς τὴν κατοικίαν του εἶχε προσκόψει τὸν πόδα ἐπὶ ἀκινήτου τινὸς πράγματος κειμένου ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

» Ἦμην ἐγώ, ὃν ἐγείρας καλοκἀγάθως ἔφερεν εἰς τὸ μέρος του.

» Τὸν ηὐχαρίστησα διὰ τὴν ἀγαθήν του ταύτην πρᾶξιν. Μὲ προσεκάλεσε δὲ νὰ μεθέξω τοῦ λιτοῦ γεύματος ὅπερ εἶχε παρασκευάσει ἡ γυνή του. Παρεδέχθην ἀσμένως τὴν πρόσκλησίν του ταύτην.

» Τρώγοντες ἠρώτησα τί ἐφρόνει περὶ τῶν μυστηριωδῶν ξένων, ὑφ' ὧν, καθὰ ἔλεγον, κατῳκεῖτο τὸ δάσος, καὶ μοὶ ἀπεκρίνατο ὅτι ἤκουσε μὲν πολλάκις νὰ γίνηται λόγος περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἰδεῖ ποτέ τι ὅπως μοὶ τὰ διαβεβαιώσῃ. Ἄλλως τε ἐφρόνει ὅτι ἐπειδὴ καὶ ἡ συνείδησίς του ἦτο καθαρά, ὁ Θεὸς δὲν ἐπέτρεπε ποσῶς εἰς τὰ καταχθόνια ἐκεῖνα πνεύματα νὰ κακοποιήσωσιν αὐτὸν, ὅστις δὲν εἶχε βλάψει κανένα. Τὸν ἠρώτησα κατόπιν περὶ τῆς ἀπὸ τῆς καλύβης του εἰς Τετφοῦλκον ἀποστάσεως.

» — Δύο ὥρας σχεδὸν ἀπέχει, μοὶ ἀπεκρίνατο.

» — Ἀγαπᾶτε νὰ μὲ ὁδηγήσητε ἐκεῖ;

» — Μετὰ χαρᾶς, κύριε προσκηνητά· αὔριον τὴν αὐγὴν κινοῦμεν.

» — Δὲν εἰμπορεῖτε λοιπὸν νὰ μὲ πᾶτε ἀπόψε;

» — Ἀπόψε! ἐπανέλαβεν.

» — Μάλιστα.

» — Ἀδύνατον!

» — Καὶ διατί;

» — Διότι πρῶτον μὲ τὸ σκότος αὐτὸ θὰ χρειασθῶμεν τοὐλάχιστον τέσσαρας ὥρας ἀντὶ τῶν δύο, καὶ ἔπειτα καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ἐφθάσαμεν ἕως εἰς τὸ μέγαρον, δὲν θὰ εἰμπορέσωμεν νὰ εἰσέλθωμεν.

» — Καὶ ποῖος θὰ μᾶς ἐμποδίσῃ;

» — Αἱ θύραι τοῦ μεγάρου, τὰς ὁποίας θὰ εὕρωμεν κλειστάς.

» — Δὲν μᾶς ἀνοίγουν ἄρά γε;

» — Ὄχι.

» — Εἶναι λοιπὸν τόσον ἀφιλόξενοι οἱ φύλακες τοῦ μεγάρου;

» — Οἱ φύλακες τοῦ μεγάρου εἶναι εἷς γέρων θυρωρὸς καὶ εἷς ἅγιος ἐρημίτης.

» — Λοιπόν;

» — Λοιπὸν ἅμα βραδειάσῃ ὁ οἰκοφύλαξ κλείει τὰς θύρας καὶ κοιμᾶται. Ὁ ὕπνος τῶν γερόντων εἶναι βαθὺς καὶ ἐπομένως δὲν θὰ μᾶς ἀκούσῃ· ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν ἐρημίτην, οὗτος προσεύχεται, ὡς λέγουσιν,

ἐν τῷ παρεκκλησίῳ καὶ δὲν σαλεύει διόλου, ὥστε ὡς βλέπετε, τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ περιμένητε ἕως αὔριον.

» Ἤκουσα τοὺς ὀρθοὺς τούτους λόγους καὶ χωρὶς νὰ κάμω περαιτέρω περὶ τούτου ὁμιλίαν ἐξηπλώθην ἐπὶ αὐτοσχεδίου κλίνης ἐκ στοιβάδος ξηρῶν βρύων, τὰ ὁποῖα ἥπλωσαν εἰς τινα γωνίαν τοῦ δωματίου, περιτετυλιγμένος ἐντὸς τοῦ χιτῶνός μου, ἔνθα μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθην βαθέως.

» Ὁ ὑλοτόμος μὲ ἐξύπνησε λίαν πρωΐ κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του.

« — Κινοῦμεν ἂν θέλετε, κύριε προσκυνητά, μοὶ εἶπε.

» Ἠγέρθην ἀμέσως καὶ παρετήρησα μετὰ ἐπαισθητοῦ πόνου ὅτι ὑπέφερα δεινῶς ἐκ τοῦ κτηπήματός μου τῆς προτεραίας. Τὸ γόνυ μου εἶχε πρησθῇ κατὰ τὴν νύκτα καὶ τὸ πόδι μου ὁλόκληρον ἦτο αἱμωδιασμένον καὶ ὡσεὶ νεκρόν.

» Ἐν τούτοις ἐπειδὴ ἐπεθύμουν νὰ φθάσω μίαν ὥραν προτήτερα, ἐβάσταξα τὸν πόνον μου καὶ ἐκίνησα ἀκολουθῶν τὸν ὁδηγόν μου. Μολονότι δὲ ἐστηριζόμην ἐπὶ τῆς βακτηρίας μου ὑπεχώλαινον καὶ ἐπροχώρουν τόσον βραδέως καὶ μετὰ τόσου κόπου, ὥστε μόλις μετὰ πέντε ὥρας ἐφθάσαμεν εἰς ἄδενδρόν τι μέρος τοῦ δάσους, ὅθεν ἐφαίνετο τὸ μέγαρον τοῦ Τετφούλκου.

» Ἐνταῦθα δὲν εἶχον πλέον ἀνάγκην τοῦ ὁδηγοῦ μου, διὸ ἐγχειρίσας αὐτῷ λουδοβίκειά τινα τὰ ὁποῖα ἐδέχθη μετ' εὐγνωμοσύνης τὸν ἀπέπεμψα εὐχαριστήσας αὐτὸν μεγάλως. Ἀκολούθως ἐξηκολούθησα τὴν πορείαν μου.

» Τὸ μέγαρον τοῦ Τετφούλκου ἦτο μέγα κτίριον ὠχυρωμένον καὶ περιτριγυρισμένον ὑπὸ ἐκτεταμένων καὶ βαθέων τάφρων. Οἱ ὑψηλοὶ καὶ πλήρεις βρύων φαιοὶ τοῖχοί του παρίστων μελαγχολικὴν καὶ θλιβερὰν ὄψιν.

» Τέσσαρες μεγάλοι πύργοι ὧν τὰ θεμέλια ἐβρέχοντο ὑπὸ τοῦ ὑποπρασίνου ὕδατος τῶν τάφρων ἐπροφύλαττον αὐτό. Ἐπὶ τῆς στέγης τῶν πύργων τούτων ἐσκιογραφοῦντο τὰ ὀξυβελῆ μικρὰ κωδωνοστάσια τοῦ παρεκκλησίου μετὰ τῶν σηματογεγραμμένων ἀνεμοδεικτῶν των.

» Τὸ μελαγχολικὸν καὶ σιγηρὸν τοῦτο κτήριον καθίστα σκυθρωπότερον τὸ βλέμμα τοῦ ὁδοιπόρου. Οὐδὲν ἔμψυχον ὃν ἐφαίνετο ἐν τοῖς πέριξ, οὐδεὶς θόρυβος ἠκούετο· παντοχοῦ ἐπεκράτει νεκρικὴ καὶ πένθι-

μος σιγή. Ἐκ πρώτης ὄψεως ἠνόει πᾶς τις ὅτι ἡ οἰκία αὕτη ἦτο ἐγκαταλελειμμένη καὶ σχεδὸν ἔρημος. Ὡμοίαζε δὲ ὡς ἓν ἐκ τῶν κατηραμένων μεγάρων περὶ ὧν ἀναφέρουσι τὰ φαντασιώδη μυθιστορήματα.

» Διῆλθον τὰς τάφρους τῇ βοηθείᾳ ἀνασηκωτῆς τινος γεφύρας καὶ ἔφθασα μέχρι τῆς εἰσόδου τῆς τιμῆς. Διὰ σιδηρᾶς ἁλύσεως ἦν δεδεμένος κωδωνῖσκος ἐν τῷ ἐσωτερικῷ. Ἔσυρα ταύτην, ὁ δὲ ἦχος τοῦ κώδωνος ἠντήχησε πενθίμως ἐντὸς τῆς ἐκτεταμένης αὐλῆς καὶ τῶν μεγάλων κλιμάκων. Μετ' ὀλίγα δὲ λεπτὰ ἤκουσα προσεγγίζον βῆμα βαρὺ καὶ βραδύ, καὶ ἀνοιχθέντος θυριδίου ὅπερ ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς δικλίδος, εἶδον γέροντα ὅλως ἐκνενευρισμένον ὑπὸ τοῦ γήρως, κυφὸν καὶ λευκότριχα, καὶ ἐνδεδυμένον ὡς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀγαθοῦ βασιλέως σας Ἐρίκου τοῦ Δ'.

» — Τί θέλετε; μὲ ἠρώτησε σκυθρωπῶς.

» — Θέλω νὰ ἔμβω ἐντὸς τοῦ μεγάρου.

» — Τὸ μέγαρον εἶναι ἔρημον καὶ οἱ κύριοι αὐτοῦ ἀποθαμμένοι. Δὲν ἔχετε ἐδῶ καμμιὰ δουλειά.

» — Τὸν ἀνεχαίτισα ζωηρῶς.

» — Εἶμαι ταμένος, τῷ εἶπον, ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ τελευταίου κυρίου σου Φούλκη δὲ Φουλκιέρου, καὶ διὰ νὰ ἐκπληρώσω τὸ τάξιμό μου τοῦτο πρέπει νὰ ἴδω τὸν ἐρημίτην τοῦ Τετφούλκου.

»—Ἀλλάσσει τότε, ἐψιθύρισεν. Ἐμβῆτε.

» Καὶ παρεμέρισεν.

»—Ἡ αὐλὴ ἐντὸς τῆς ὁποίας εἰσῆλθον ἦτο ἀπέραντος καὶ περιτριγυρισμένη ὡς μοναστήριον ὑπὸ μακρῶν ἀψιδωτῶν παστάδων.

» Ὁ γέρων ἐστράφη πρός με καὶ ἐπανέλαβε·

»—Ὁ ἐρημίτης εἶναι εἰς τὸ παρεκκλήσιον. Ἐλᾶτε νὰ σᾶς ὑπάγω.

» Τὸν ἠκολούθησα, καὶ μὲ ὡδήγησε διὰ μέσου πολυδαιδάλων κλιμάκων καὶ διαδρόμων.

» Ἐνῷ τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ μεγάρου διετηρεῖτο κάλλιστα, καὶ τοῦτο βεβαίως ἕνεκα τῆς παχύτητος καὶ στερεότητος τῶν τοίχων, τὸ ἔσω αὐτοῦ ἦν λίαν πεπαλαιωμένον. Πανταχοῦ αἱ πλάκες τοῦ ἐδάφους ἦσαν διακεχωρισμέναι, τὸ δάπεδον βεβυθισμένον, οἱ δὲ θόλοι ἠπείλουν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν κατάπτωσιν. Καὶ αὐτὰ τὰ παράθυρα δὲν ἔφερον πλέον καμμίαν ὕαλον, τὰ δὲ νυκτίνομα πτηνὰ κατεσκεύαζον ἐλευθέρως ἐν

τοῖς δωματίοις καὶ διαδρόμοις τὰς καλιάς των. Ἦν πραγματικῶς θέαμα ἐρημώσεως.

» Καθόσον ἐπροχωροῦμεν ἤκουον εὐκρινέστερον γοερὰν φωνὴν ψαλμῳδοῦσαν, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐνόησα τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν.

» Ἡ πένθιμος αὕτη μελῳδία μοὶ ἐπροξένησε λυπηρὰν ἐντύπωσιν καὶ μοὶ ἐφάνη ἀπαισιωτάτη. Ὁ γέρων ἤνοιξε μίαν θύραν καὶ μὲ προσεκάλεσε νὰ εἰσέλθω ἐν τῷ ναϊδρίῳ, ἔνθα μὲ ἀφῆκε μόνον.

» Ὁ ἐρημίτης ὅστις ἦτο ἐπιπεφορτισμένος νὰ ἱερατεύῃ μᾶλλον ἢ νὰ καθαρίζῃ τὸ παρεκκλήσιον ἐξεπλήρου λίαν κακῶς τὰ καθήκοντά του, διότι ἐκεῖ πλέον ἢ ἀλλαχοῦ τὰ πάντα ἦσαν ἐγκαταλελειμμένα εἰς ἀθλιεστάτην κατάστασιν. Ἀνὰ μέσον τῶν πλακῶν ἀνεφύετο ὑποπράσινος χλόη, τὰ τορευτὰ καὶ ὑποσεσαθρωμένα σανιδώματα ἦσαν ἀπεσπασμένα ἐκ τοῦ τοίχου, οἱ στολισμοὶ τοῦ θυσιαστηρίου ἐκρέμαντο ἐσχισμένοι καὶ μέρος τεθραυσμένων ὑελωμάτων ἀντικαθίστατο δι' ὑφάσματος παλαιᾶς τινος εἰκόνος.

» Ὁ ἐρημίτης ἔψαλλεν εἰσέτι. Ἐφόρει χιτῶνα μέχρι τῶν γονάτων καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἔφερε πεπαλαιωμένον καὶ ῥακῶδες φιλόνιον. Μοὶ ἐφάνη νέος ἀκόμη, πλὴν κάτισχνος ἕνεκα τῶν σκληραγωγιῶν καὶ τῶν νηστειῶν του βεβαίως.

» Ἐγονυπέτησα καὶ προσευχόμενος χαμηλῇ τῇ φωνῇ ἐπερίμενα νὰ τελειώσῃ τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν. Ὅταν δ' ἔφθασεν εἰς τὸ τέλος, ἀπεκρινάμην· Ἀ μ ή ν !

» Ἐστράφη πρός με καὶ μὲ ἠρώτησε καὶ οὗτος ὡς ὁ οἰκοφύλαξ.

»—Τί θέλετε ;

»—Ἔρχομαι ἐδῶ, τῷ εἶπον, πρὸς ἐκπλήρωσιν καθήκοντος ὑπὸ τῆς συνειδήσεώς μου ἐπιβαλλομένου.

»—Ὁποίου ;

»—Εἶμαι τ α μ μ έ ν ο ς.

»—Ν' ἀκούσω.

»— Ἔρχομαι νὰ τελέσω ἐντὸς τοῦ παρεκκλησίου τούτου ἑκατονταλείτουργον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἱππότου Φούλκη δὲ Φουλκίερου, φονευθέντος ἐν μονομαχίᾳ εἰς Μελίτην.

»—Καλὰ, ἀπεκρίνατο ὁ ἐρημίτης.

» Ἐξήγαγον ἐκ τοῦ θυλακίου μου ἑκατὸν λουδοβίκεια καὶ θεὶς αὐτὰ ἐπὶ τοῦ σκωληκοβρώτου θυσιαστηρίου, ἐπεῖπον·

»—Ἐπιφορτίζεσθε, πάτερ, νὰ τελέσητε τὸ ἑκατονταλείτουργον τοῦτο;

»—Ἐγὼ ὁ ἴδιος, ὄχι, διότι ἐγὼ εἶμαι ἁπλοῦς ἀναγνώστης, καὶ δὲν εἰμπορῶ ποτε νὰ λειτουργήσω· ἀλλὰ σᾶς ὑπόσχομαι νὰ προσκαλέσω ἱερέα, ὅστις νὰ κάμῃ τοῦτο.

» Ἔσυρα κατόπιν τὸ ὑπὸ τὸν χιτῶνά μου ξίφος τοῦ ἱππότου Φούλκη καὶ ἐξηκολούθησα·

» — Ἔχω καὶ ἄλλην ὑποχρέωσιν νὰ ἐκπληρώσω, νὰ φέρω δηλ. εἰς τὸ μέγαρον τοῦτο τὸ ξίφος αὐτό, ὅπερ ἀνῆκέ ποτε εἰς τὸν κ. δὲ Φουλκιέρον.

» Καὶ ἐνῶ ἔλεγον ταῦτα, ἔκαμα νὰ θέσω τὸ ὅπλον ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου πλησίον τῶν χρυσῶν νομισμάτων.

»Ὁ ἐρημίτης μὲ ἀνεχαίτισεν.

»—Ὄχι ἐδῶ, μοὶ εἶπεν, ὄχι ἐδῶ! Δὲν εἶναι ἐδῶ ἡ θέσις τοιούτου φονικοῦ καὶ εἰς τόσον χριστιανικὸν αἷμα βαφέντος ξίφους.

»—Τί νὰ τὸ κάμω λοιπόν;

»—Νὰ τὸ πᾶτε εἰς τὴν ὁπλοθήκην, ἀνταπήντησεν ἀποτόμως, θὰ ἦναι ἐκεῖ κοντὰ εἰς ἄλλα σὰν κ'αὐτό!

» Καὶ ἐξῆλθε μετ' ἐμοῦ τοῦ ναϊδρίου.

Κεφάλαιον ΜΑ'.

Η ΟΠΛΟΘΗΚΗ.

Ὁ γέρων οἰκοφύλαξ, παρ' ᾧ μοὶ ὡδήγησε, μοὶ ἐξήγησεν ὅτι ἡ ὁπλοθήκη ἦτο τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔμελλον νὰ ἴδω κατατεθειμένα τὰ ξίφη τῶν μακαριτῶν Φουλκιέρων καὶ τῶν ἀντιπάλων των, κατὰ τῶν ὁποίων εἶχον θριαμβεύσει. Τοιαύτη ὑπῆρχε συνήθεια καθιερωμένη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Μελουζίνης καὶ τοῦ συζύγου της Γεοφρόη Μεγαλοδόντη, κόμητος τῆς Πικτονίας.

» Ἐπεθύμουν νὰ ἐκπληρώσω ἄνευ ἀναβολῆς καὶ τὸ δεύτερον μέρος τῆς μετανοίας μου, καὶ ἐζήτησα νὰ μὲ ὁδηγήσῃ ἀμέσως εἰς τὴν ὁπλοθήκην.

» Ἡ ὁπλοθήκη αὕτη ἦτο μέγα δωμάτιον πολὺ καλλίτερα τῶν ἄλλων τοῦ μεγάρου διατηρούμενον. Ἡ μὲ ἐξέχοντας δοκοὺς ὑποβασταζομένη ὀροφή του ἦν βεβαμμένη διὰ χρωμάτων πάλαι μέν ποτε ζωηρῶν, νῦν ὅμως ἠμαυρωμένων καὶ σχεδὸν ἀπεσβεσμένων. Καὶ αὐτὰ τὰ δρύϊνα σανιδώματα κατήντησαν μελανὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου. Γύρῳ αὐτῆς ὑπῆρχον περιεστεφανωμένα ἐντὸς τῶν φατνωμάτων τοῦ σανιδώματος ἐκείνου τὰ ἀπεικονίσματα ὅλων τῶν Φουλκιέρων, ὡς καὶ τῶν γυναικῶν τὰς ὁποίας εἶχον συζευχθῆ.

»Τὸ περιεργότερον πάντων ἐκείνων τῶν ἀπεικονισμάτων μοὶ ἐφάνη τὸ τοῦ Φούλκη Ταγεφὲρ, κόμητος τῆς Ἰκολίσνας, ὅστις ᾠκοδόμησε τὸ μέγαρον τοῦ Τετφούλκου διὰ τὸν νόθον του υἱὸν, ὅστις κατέστη ὁ ἀρχηγέτης τῆς οἰκογενείας τῶν Φουλκιέρων.

» Ὁ νόθος δ'οὗτος ἦτο ἀκριβῶς ἐκεῖνος εἰς ὃν ἡ Κοιλὰς τοῦ νεκροῦ ἀνθρώπου ὤφειλε τὴν ἀπαίσιον ὀνομασίαν της.

» Ἡ εἰκὼν τοῦ Φούλκη Ταγεφὲρ μοὶ ἐφάνη ἐντελεστάτης καὶ καταπληκτικῆς ὁμοιότητος. Ὁ γέρων καὶ ἄγριος ἱππότης παρίστατο ὡπλισμένος μέχρις ὀδόντων καὶ ἕτοιμος νὰ ἱππεύσῃ τὸν θούριον ἵππον του, καὶ νὰ δράξηται τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀσπίδα, ἐφ' ἧς ἐσηματογραφοῦντο τρεῖς φοβεραὶ παρδάλεις. Οἱ ὑπόξανθοι ὀφθαλμοί του ἐσπινθηροβόλουν ὀργίλως καὶ ἀπειλητικῶς ὑπὸ τὸ ἀνεγηγερμένον προσκόπιον τοῦ μολυβδίνου κράνους του. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ τῆς στεφάνης, ἥτις τὸν ἐκράτει αἰχμάλωτον καὶ νὰ ἐφορμήσῃ εἰς τὴν μάχην κινῶν τὰ βαρέα ὅπλα του καὶ ῥηγνύων τὴν τρομερὰν καὶ φονικὴν αὐτοῦ κραυγήν.

» Τὰ λοιπὰ ἀπεικονίσματα, καίτοι γοτθικῆς κατασκευῆς, ἐπεμαρτύρουν οὐχ ἧττον λαμπρὰν ἐργασίαν. Τὰ τοῦ στρατηγοῦ καὶ τῆς συζύγου του Ἰσαβέλλας δὲ Λουζινιὰν ἐκρέμαντο ἐκατέρωθεν ὑψηλῆς καὶ εὐρείας ἑστίας. Τὸ πρόσωπον τοῦ στρατηγοῦ ἐξέφραζεν ἀδυσώπητον ἰσχυρογνωμοσύνην καὶ ἀγρίαν σκληρότητα. Βλέπων τις αὐτὸ ἐνόει ὅτι ὁ ἀνὴρ οὗτος ἔχυσε πολὺ αἷμα καὶ ὅτι ἡδυχαριστεῖτο ἐν μέσῳ τῶν οἰμωγῶν καὶ τῶν κραυγῶν τῶν θυμάτων του. Ἡ δὲ ὑπεροπτικὴ καὶ

ἀγρία φυσιογνωμία τῆς Ἰσαβέλλας δὲ Λουζινιὰν δὲν ἐξέφραζε περισσότερον τῆς τοῦ ἀνδρός της τὴν γλυκύτητα καὶ εὐμένειαν.

» Ἐνόουν κάλλιστα ὅτι ἐχαίροντο ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ διὰ τὴν ἀπόσβεσιν τῆς ἀρχαίας ταύτης οἰκογενείας τῶν Φουλκιέρων, καὶ ἠρώτων ἐμαυτὸν ἐὰν ὁ Θεὸς αὐτὸς δὲν ὑπεβάστασεν ἐν τῇ χειρί μου τὸ ἐκδικητικὸν ξίφος ὑφ'οὗ ὁ ἱππότης ἐφονεύθη. Ἐλησμόνουν δὲ σχεδὸν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ θεῖον τοῦ Εὐαγγελίου ῥητόν· Ὁ Θεὸς δὲν ἐπιθυμεῖ τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ἀλλὰ τὴν μετάνοιαν καὶ ζωήν του! διὰ τὴν λήθην τοῦ ὁποίου ὤφειλον νὰ τιμωρηθῶ ταχέως.

» Κάτωθεν ἑκάστου τῶν ἀπεικονισμάτων εὑρίσκοντο διαδοχικῶς ἅπαντα τὰ ξίφη τῶν ἐκλιπόντων μελῶν τῆς οἰκογενείας τῶν Φουλκιέρων ἀνηρτημένα ἐν εἴδει τροπαίου. Εἰς ἓν τῶν τροπαίων τούτων ἔθηκα καὶ τὸ ξίφος τοῦ ἱππότου, καὶ ἐνόμισα τότε ὅτι ἠσθανόμην ἑαυτὸν ἀνακουφισθέντα ἐκ μεγάλου βάρους.

» Ἀπὸ τῆς εἰς τὸ μέγαρον ἀφίξεώς μου φοβερὰ καταιγὶς ἐμυκᾶτο εἰς τὰ ἀέρια πελάγη, οἱ ἀνεμοδεῖκται ἐσύριζον ὡς τεθλιμμέναι ψυχαί, ὁ δὲ ἄνεμος ἐμαίνετο ὑπὸ τὰς ἀψῖδας τῆς αὐλῆς μετὰ θορύβου ἐξηγριωμένης θαλάσσης. Ἕνεκα δὲ τοῦ ἀθλιεστάτου τούτου καιροῦ καὶ τῶν ἀφορήτων πόνων οὓς μοὶ ἐπροξένει τὸ ἀλγοῦν γόνυ μου δὲν ἠδυνάμην ν' ἀναχωρήσω τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς Λίμονον.

» Ἠρώτησα τὸν γέροντα οἰκοφύλακα, ἐὰν ἠθαρεστεῖτο νὰ μοὶ δώσῃ ὀλίγον νὰ φάγω καὶ ἐὰν μοὶ ἐπέτρεπε νὰ διέλθω τὴν νύκτα ἐν τῷ μεγάρῳ.

» — Ἤλθατε, μοὶ ἀπεκρίνατο, νὰ τελέσητε ἑκατονταλείτουργον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ τελευταίου κυρίου μου, καὶ νὰ καταθέσητε τὸ ξίφος του σιμὰ τῶν λοιπῶν τῶν προγόνων του· λοιπὸν εἶσθε ὁ ξένος τῶν Φουλκιέρων· καλῶς ὁρίσατε, μείνατε ὅσον θέλετε καὶ πιστεύσατε ὅτι δὲν θὰ σᾶς λείψῃ τὸ παραμικρόν.

» Τὸν ηὐχαρίστησα δι' ἣν μοὶ παρεῖχε φιλοξενείαν καὶ ἐπεῖπον.

» — Αὐτὸ μόνον τὸ δωμάτιον τοῦ μεγάρου μοὶ φαίνεται κατοικήσιμον.... Δὲν εἰμπορεῖτε νὰ μοὶ ἀνάψητε ὀλίγην πυρὰν καὶ νὰ μοὶ στρώσητε μίαν κλίνην;

» — Διατί ὄχι; μοὶ ἀνταπήντησε· νὰ σᾶς ἀνάψω καὶ νὰ δειπνή-

σητε ἐδῶ, ἀλλὰ σᾶς συνιστῶ νὰ μοὶ κοιμηθῆτε μηδὲ κἂν τὰ μείνητε ἐδῶ μέσα μετὰ τὸ μεσονύκτιον....

» — Ποῖον κίνδυνον ἠδυνάμην νὰ διατρέξω ἐνταῦθα;

» Συνωφρυάσθη καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν χωρὶς νὰ μ' ἀποκριθῇ. Δὲν ἐπέμεινα. Μετὰ μικρὸν δ' ἐπανέλαβε·

» — Πιστεύσατέ με, ἐλᾶτε νὰ κοιμηθῆτε εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Δὲν ἐπιθυμῶ εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Τετφούλκου νὰ συμβῇ δυστύχημά τι εἰς τὸν ξένον τῶν Φουλκιέρων!

» — Λοιπὸν ἔστω! τῷ εἶπον, παραδέχομαι τὴν πρότασίν σας καὶ θὰ κοιμηθῶ πλησίον σας.

» — Καὶ δὲν θὰ κάμητε ἄσχημα, ὑπέλαβε. Θὰ σᾶς ἀνάψω τώρα φωτιὰ, θὰ φροντίσω διὰ τὸ φαγητόν σας καὶ θὰ σᾶς ἑτοιμάσω ἕνα κρεββάτι κοντὰ 'ς τὸ ἰδικόν μου.

» Καὶ ἐξῆλθε τῆς ὁπλοθήκης.

» Ὑπήκουσα μετὰ μεγίστης ὅσης προθυμίας, διότι εὑρισκόμεθα εἰς τὴν παρασκευὴν, καὶ διότι, ὅσον καὶ ἂν ἤλπιζον ὅτι ἐλυτρώθην πλέον διὰ παντὸς ἀπὸ τὴν ὀπτασίαν μου, ἐφοβούμην μολοντοῦτο μὴ παρουσιασθῇ πάλιν.

» Ὁ γέρων ἐπανῆλθε μετὰ μικρὸν φέρων πολλὰ καυσόξυλα ἅτινα ἔθεσεν ἐπὶ τῶν μεγάλων σιδηρῶν πυροστατῶν τῆς ἑστίας καὶ εἰς ἃ ἔβαλε τὸ πῦρ. Ζωηρὰ καὶ σπινθηροβολοῦσα φλὸξ μετέβαλε μετ' ὀλίγον τοὺς ξηροὺς δαυλοὺς εἰς πεπυρακτωμένην ἀνθρακιάν.

» — Ἐντὸς δύο ὡρῶν θὰ σᾶς φέρω τὸ φαγητόν σας, εἶπε μετὰ ταῦτα καὶ ἐξῆλθε πάλιν.

» Ἅμα ὡς ἔμεινα μόνος, ἤρχισα νὰ παρατηρῶ μετὰ πλείονος τότε προσοχῆς τὰ ὅπλα καὶ τὰ ἀπεικονίσματα ἅτινα εὑρίσκοντο ἐν τῇ ὁπλοθήκῃ. Σᾶς εἶπον ἤδη ὅτι ἡ καταιγὶς ἐμυκᾶτο ἔξω καὶ καθίστα ἀπαισιώτερον τὸν καιρόν. Ἄλλως τε εὑρισκόμεθα εἰς τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου, αἱ ἡμέραι ἦσαν μικραὶ καὶ ἡ νὺξ ἤγγιζεν.

» Βαθμηδὸν καθ' ὅσον ὁ οὐρανὸς καθίστατο ζοφερὸς καὶ τὸ σκότος ηὔξανεν ἐν τῷ δωματίῳ, ὁ δὲ τῶν παλαιῶν ὑφασμάτων ὄρφνινος χρωματισμὸς συνεχέετο μετὰ τῶν καπνισμένων φατνωμάτων τοῦ σανιδώματος. Ἡ διαλείπουσα πυρὰ τῆς ἑστίας διέχεεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἀμυδρὰς λάμψεις, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἔβλεπον τὰ πρόσωπα τῶν

ἀπεικονισμάτων, τοὺς ἀπειλητικοὺς αὐτῶν ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ ἄφωνα χείλη των. Κατελήφθην ὑπὸ μεγάλου καὶ ἀοράτου φόβου· μοὶ ἐφάνη δὲ ὅτι ἔμελλε νὰ συμβῇ πέριξ ἐμοῦ παράδοξόν τι καὶ φοβερόν. Ἴσως ἡ δεισιδαίμων συνείδησίς μου καὶ ἡ δαιμονοβλάβεια ἧς ἤμην θῦμα μὲ ἐκράτουν ἐν διηνεκεῖ ταραχῇ, τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι δὲν εἶδον τίποτε.

» Μετὰ μικρὸν ἐπανῆλθεν ὁ οἰκοφύλαξ φέρων φῶς καὶ τὸ φαγητόν μου ὅπερ παρέθεσεν ἐπὶ τραπεζίου μετὰ περιστρόφων ποδῶν, ἀφοῦ ἀφῄρεσεν πλῆθος θωράκων, περικεφαλαιῶν καὶ περισκελίδων αἵτινες ἔκειντο ἐπ' αὐτοῦ. Τὸ δεῖπνον τοῦτο ἦτο λιτότατον· συνέκειτο δὲ ἐξ ἑνὸς πινακίου μικρῶν κυπρίνων (1) καὶ καραβίδων, ἃς εἶχεν ἁλιεύσει ἐντὸς τῶν τάφρων τοῦ μεγάρου, ἐκ λευκοτάτου ἄρτου, νεοβράστων χόρτων καὶ μιᾶς βαυκαλίδος Πικτονίου οἴνου.

» — Τί, μόνος μου θὰ φάγω; τὸν ἠρώτησα, ὅταν παρέθεσε τὰ πάντα.

» — Βέβαια, καὶ μαζὴ μὲ ποῖον θέλετε νὰ φάγητε; ἀνταπήντησεν.

» — Μὲ τὸν ἐρημίτην, λέγω....

» Ὁ γέρων ἐνεύστασεν αὖθις.

» — Νὰ 'πάγω νὰ τὸν ἐρωτήσω ἅπαξ, εἶπεν ἀκολούθως, ἐὰν θέλῃ νὰ συμφάγῃ· ἀλλὰ δὲν τὸ πιστεύω.

» Ἐξῆλθε καὶ δὲν ἐβράδυνε πραγματικῶς νὰ ἐπανέλθῃ, ὅτε μοὶ εἶπεν ὅτι μὲ παρεκάλει πολὺ νὰ τὸν συγχωρήσω ἠμπορεῖ μόνον μὲ νεόβραστα χόρτα ἔξη, καὶ διότι ἄλλως οὐδέποτε συγκατετίθετο νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῇ ὁπλοθήκῃ.

» Ἤρχισα λοιπὸν νὰ τρώγω μόνος μου. Ἐπειδὴ καὶ ἡ ὄρεξίς μου ἦτο εἰς τὸν τόπον της, τὰ ὀψάρια καὶ αἱ γαρίδες μοὶ ἐφάνησαν νοστιμώταται, τὰ χόρτα ἐξαίρετα καὶ τὸ κρασὶ ἀκόμη τῆς Πικτονίας καλόν.

» Ὑπάρχει συνήθεια ἐν τῷ Μελιταίῳ τάγματι καθ' ἣν οἱ εἰς αὐτὸ ὑπαγόμενοι ἱππόται ὀφείλουσι νὰ προσεύχωνται καθ' ἑκάστην, καὶ πρὸς τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην εἶχον ἀπ' ἀρχῆς συμμορφωθῆ ἀκριβέστατα. Ἔσυρα λοιπὸν ἀπὸ τὸν κόλπον μου τὸ μικρόν μου εὐχολόγιον ὡς καὶ τὸ κομβολόγιον ὅπερ οὐδέποτε μοὶ ἔλειπε καὶ ἤρχισα ν' ἀναγι-

(1) Εἶδος ποταμίου ἰχθύος, σαζάνι.

νώσκω τὴν ἑσπερινήν μου προσευχὴν εὐθὺς ὡς ἐτελείωσα τὸ δεῖπνόν μου.

» — Θὰ μένητε ἐδῶ λοιπόν; ἀνέκραξεν ὁ γέρων οἰκοφύλαξ.

» — Ναί, Ἰλιγάκι. Ἅμα ὡς τελειώσω τὴν προσευχήν μου θὰ ἔλθω νὰ σᾶς εὕρω.

» — Ἡ καλὴ ἡ ὥρα.

» — Δείξατέ μοι μονάχα ἀπὸ ποῦ θὰ ἔλθω νὰ σᾶς εὑρῶ.

» — Εἶναι πολὺ εὔκολο· θ' ἀνοίξητε αὐτὴν τὴν θύραν καὶ καταβαίνοντες τὴν περίστροφον ἐκείνην κλίμακα θὰ εὑρῆτε τὸ δωμάτιόν μου, τοῦ ὁποίου τὴν θύραν θὰ σᾶς ἀφήσω ἀνοικτήν· εἶναι ἡ πέμπτη μετὰ τὴν μεγάλην γωνιοκόρυφον ἀψῖδα εἰς τὴν τετάρτην πρὸς διανάπαυσιν βαθμῖδα τῆς κλίμακος. Ἐκεῖθεν θὰ εἰσέλθητε εἰς θολωτὸν μεσαύλιον ἀπολῆγον εἰς ἀψῖδα μετὰ ἀγάλματος τῆς μακαρίας Ἰωάννας τῆς Γαλλίας (1). Δὲν θὰ κάμητε, πιστεύω, λάθος.

» Αἱ ὁδηγίαι αὗται δὲν μοὶ ἐφάνησαν τόσον εὐκρινεῖς ὅπως μοὶ τὰς παρέστησεν ὁ διδούς μοι αὐτάς· ἐν τούτοις ἀπεκρινάμην·

» — Ὤ, μάλιστα, θὰ τὸ εὕρω χωρὶς δυσκολίαν.

» Ὁ γέρων ἐξηκολούθησεν·

» — Ὀλίγον πρὶν τοῦ μεσονυκτίου, εἶπε, θ' ἀκούσητε τὸν ἐρημίτην νὰ σημάνῃ τὸν κώδωνα κατὰ τὴν περιπολίαν του ἐντὸς τῶν διαδρόμων. Ἐὰν εἶσθε ἀκόμη ἐδῶ, καταβῆτε γρήγωρα καὶ πρὸ πάντων... πρὸ πάντων μὴ σταθῆτε περισσότερον ἅμα περάσουν τὰ μεσάνυκτα ἐντὸς τῆς ὁπλοθήκης!

» Καὶ ἀφοῦ συνώδευσε τὴν τελευταίαν ταύτην σύστασίν του διὰ βλέμματος δηλωτικοῦ ἀπεσύρθη. Θὰ ἦτο δὲ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην δεκάτη ὥρα τῆς ἑσπέρας.

---

(1) Τῆς Ἰωάννας δ' Ἄρκ.

Κεφάλαιον ΜΒ'.

ΤΑ ΦΑΣΜΑΤΑ.

» Ἅμα ὡς ἔμεινα μόνος, ἐξηκολούθησεν ὁ δὸν Ραϊμόνδος, ἠνέῳξα τὸ εὐχολόγιόν μου καὶ ἤρχισα ν' ἀναγινώσκω τὴν ἑσπερινὴν προσευχήν, ἀλλὰ σᾶς τὸ ὁμολογῶ, μετ' ἀνησύχου καρδίας καὶ πνεύματος. Ἠσθανόμην ἐξ ἐκείνου τοῦ συγκεχυμένου καὶ ἀορίστου φόβου ὃν μᾶς ἐμπνέει ἄγνωστος κίνδυνος, καὶ ἐδοκίμασα τὸν ἀπερίσκεπτον ἐκεῖνον τρόμον, ὃν γεννᾷ τὸ σκότος καὶ ἡ μοναξία.

» Ἡ μικρὰ χάλκινος λυχνία ἣν εἶχε θέσει ἐπὶ τῆς μετὰ περιστρόφων ποδῶν τραπέζης ὁ οἰκοφύλαξ, διέχεεν ἀμυδρὸν φῶς, ὅπερ εἰς οὐδὲν ἄλλο ἐχρησίμευεν ἢ νὰ καθιστᾷ τὸ σκότος βαθύτερον εἰς τὸ ἐπίλοιπον μέρος τοῦ δωματίου. Ἐκτὸς τοῦ φωτοβόλου κύκλου τοῦ ὑπὸ τῆς λυχνίας σχηματιζομένου ἔβλεπέ τις μορφὰς συγκεχυμένας αἵτινες πρὸς στιγμὴν ἐφαίνοντο ὅτι ἐκινοῦντο.

» Ἡ πνοὴ τῆς καταιγίδος παρῆγε παραδόξους θορύβους, εἰσχωροῦσα ἐντὸς τῶν ἐρήμων οἰκημάτων καὶ ἐκτεταμένων παστάδων.

» Εἶχον τὰ βλέμματά μου προσηλωμένα ἐντὸς τοῦ Εὐχολογίου καὶ ἀνεγίνωσκον μηχανικῶς τὰ ἐν αὐτῷ τροπάρια, ἀλλ' ὁ νοῦς μου ἐπλανᾶτο ἀλλαχοῦ. Ἀκουσίως μου ἔφθανα εἰς Μελίτην, ἐπανευρισκόμην εἰς τὴν Strada Stretta, παριστάμην εἰς πάσας τὰς περιπετείας τῆς μονομαχίας μου καὶ ἤκουον ἀντηχοῦσαν εἰς τὰ ὦτά μου τὴν ἐξησθενημένην φωνὴν τοῦ ἱππότου, λέγοντός μοι τοὺς τοσάκις ἐπαναληφθέντας λόγους· « Φέρε τὸ ξίφος μου εἰς Τετφοῦλκον καὶ τέλεσον ἐκα» κονταλείτουργον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς μου ἐν τῷ ναΐδριῳ » τοῦ μεγάρου!... »

» Ἐννοεῖτε ὅτι ἦ τε ὥρα καὶ ὁ τόπος ἦτο ἀκατάλληλος ὅπως ἀνακαλέσω εἰς τὸν νοῦν μου τοιούτας ἀναμνήσεις! Πολλάκις ἐσκέφθην νὰ διακόψω τὴν προσευχήν μου καὶ νὰ καταβῶ παρὰ τῷ οἰκοφύλακι, ἀλλ' ἀναιχετίσθην ὑπὸ φιλοτιμίας καὶ αἴσχους νὰ ὑπακούσω εἰς τοιαύτην δεισιδαίμονα μικροψυχίαν. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἔῤῥιπτον ἐπὶ τῆς πυρᾶς ξύλα, ὅπως ἀναῤῥιπίσω τὰς φλόγας της καὶ βλέπω καλλί-

τερον, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμων νὰ προσβλέψω ἐμαυτόν· μοὶ ἐφαίνετο πάντοτε ὅτι ἔμελλον νὰ αἰσθανθῶ ἐπὶ τοῦ ὤμου χεῖρα ἀνθρώπου, καὶ ὅτι ἐὰν ἔστρεφον τὸ πρόσωπόν μου θὰ εὑρισκόμην κατὰ πρόσωπον εἰδεχθοῦς τινος φάσματος. Οὔτε δὲ αὐτὰ τὰ ἀπεικονίσματα τὰ οἰκογενειακὰ ἐτόλμων νὰ παρατηρήσω, διότι, ἐὰν ἐκύτταζα αὐτὰ πρὸς στιγμὴν, μοὶ ἐφαίνοντο ἐμψυχούμενα, οἱ δὲ ὀφθαλμοί των καὶ τὰ χείλη των κινούμενοι. Τὰ πρόσωπα πρὸ πάντων τοῦ στρατηγοῦ καὶ τῆς συζύγου του μοὶ ἐφαίνοντο ὅτι ἔστρεφον ἐπ' ἐμοῦ ἐξηγριωμένα βλέμματα, χωρὶς πλέον νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἐκίνουν τὰς κεφαλάς των καὶ συνενοοῦντο πρὸς ἀλλήλους διὰ βλεμμάτων σχεδὸν ἀοράτων.

» Ἐζήτησα ν' ἀποδώσω πάντα ταῦτα εἰς τὸν ἄνεμον, ὅστις ἐκίνει τὰ παλαιὰ ὑφάσματα, καὶ ἐπεκαλούμην τὸν Θεὸν νὰ μὲ βοηθήσῃ ἐναντίον τῶν φασμάτων τοῦ πονηροῦ πνεύματος καὶ τῶν γοητειῶν τῶν καταχθονίων ὁραμάτων. Ἀντλήσας δ' ὀλίγον θάρρος ἐκ τῆς προσευχῆς μου, ἀπεφάσισα νὰ παρατηρήσω πάλιν τὴν εἰκόνα τοῦ στρατηγοῦ, καὶ εἶδον ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου πλέον δισταγμοῦ, ὅτι ὁ Φούλκης Ταγερφὲρ μοὶ ἔκαιμεν ἐκ τοῦ ὕψους τῆς στεφάνης του (κορνίζας) χειρονομίαν ἀπειλητικήν.

» Ταὐτοχρόνως σφοδρὰ ἀνέμου πνοὴ διέσεισεν ὅλα τὰ ὑελώματα, ὡσεὶ χεῖρες ἀόρατοι ἐζήτουν νὰ τὰ συντρίψωσι, τὸ δὲ σύμπλεγμα τῶν ὅπλων ἐκινήθη μετὰ ὑπερφυσικῆς κλαγγῆς. Μία σιδηρᾶ ἀσπὶς ἀπεσπάσθη ἐκ τῆς θέσεώς της καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τῶν πλακῶν παραγαγοῦσα πένθιμον καὶ παρατεταμένον ἦχον. Ἤρχισα νὰ τρέμω ἀκουσίως, καὶ παγετώδης ἱδρὼς ἐκάλυψε τὸ μέτωπόν μου. Εὐτυχῶς ἤκουσα τὸν ἐρημίτην νὰ κρούῃ τὸν κώδωνα.

» Ἤγγικεν ἡ ὥρα καθ' ἣν ἠδυνάμην ν' ἀπέλθω τῆς ὁπλοθήκης, χωρὶς νὰ φανῶ δειλὸς ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν μου. Ἔλαβα λοιπὸν τὸ φῶς, ἤνοιξα τὴν θύραν ἣν ἀφῆκα ἀνοικτὴν, καὶ χωρὶς νὰ παρατηρήσω ὄπισθέν μου, ἤρχισα νὰ καταβαίνω μεθ' ὁρμῆς τὴν περίστροφον κλίμακα. Ἀλλὰ μόλις κατέβην βαθμίδας τινὰς καὶ σφοδρὰ ἀνέμου πνοὴ ἔσβεσε τὴν λυχνίαν. Ἀνέβην ταχέως εἰς τὴν ὁπλοθήκην διὰ νὰ τὴν ἀνάψω, διότι δὲν ἠδυνάμην παντάπασιν εἰς τὸ σκότος ἐκεῖνο νὰ εὕρω τὸ δωμάτιον τοῦ οἰκοφύλακος.

» Κρίνετε πλέον ἐξ ὅσων ἐδοκίμαζα ὅταν, ἐξελθὼν τῆς ὁπλοθήκης,

εἶδον τὸν στρατηγὸν καὶ τὴν γυναῖκά του καταβάντας τῶν στεφανῶν των, τὸν μὲν μετὰ τῆς μαχίμου πανοπλίας του, τὴν δὲ μετὰ τῆς ἀργυροχρόου ἐριούχου ἐσθῆτος καὶ τοῦ κολλαρισμένου περιτραχηλίου της, καὶ καθημένους παρὰ τὴν ἑστίαν ἔναντι ἀλλήλων. Ἔμεινα καρφωμένος ἐκ τοῦ τρόμου εἰς τὸ μέρος ὅπου εὑρέθην καὶ ἤκουσα εὐκρινῶς τὴν συνομιλίαν τῶν δύο φασμάτων.

« — Πῶς σὲ φαίνεται, ἀγαπητήμου, ἔλεγεν ὁ στρατηγὸς, ἡ θρα-
» σύτης τοῦ Καστιλανοῦ αὐτοῦ, ὅστις ἦλθε καὶ μᾶς ἐ σ τ ρ ώ θ η κ ε
» 'ς τὸν πύργον μου, ἀφοῦ ἐσκότωσε τὸν ἱππότην χωρὶς νὰ τὸν ἀφήσῃ
» νὰ ἐξομολογηθῇ ;

» — Μοὶ φαίνεται, κύριε, ἀπεκρίνατο τὸ θηλυκὸν φάσμα μετὰ
» βραγχνώδους φωνῆς, ὅτι ὁ Καστιλλανὸς αὐτὸς ἐφέρθηκε ἄτιμα εἰς τὴν
» μονομαχίαν του, καὶ πραγματικῶς θὰ ἐκάμνετε πολὺ ἄσχημα νὰ τὸν
» ἀφήσετε νὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ μέσα, χωρὶς νὰ τὸν τραβήξετε 'ς τὸ
» σβίδο ! » (1)

» Τὰ ἔχασα ! καὶ ἐρρίφθην πάλιν εἰς τὴν κλίμακα διὰ νὰ ζητήσω ψηλαφητὶ τὸ δωμάτιον τοῦ οἰκοφύλακος. Ἀλλ' ὄχι μόνον νὰ εὕρω αὐτὸ δὲν ἠμπόρεσα, ἀλλ' ἀκόμη ἐχάθηκα ὁλοτελῶς εἰς τὸ σκότος, καὶ ἀφοῦ διέτρεξα πολλὰς παστάδας καὶ δὲν ἠξεύρω πόσαις σκάλαις ἀνεβοκατέβηκα, ἐκάθησα εἰς ἕνα σκαλοπάτι, χωρὶς νὰ ἐνθυμοῦμαι πλέον ποῦ ἔκειτο ἡ ὁπλοθήκη οὔτε εἰς ποῖον μέρος εὑρίσκοντο αἱ παστάδες καὶ τὸ ἄγαλμα τῆς μακαρίας Ἰωάννας τῆς Γαλλίας.

« Ἀφοῦ δὲ πολὺ ἔμεινα οὕτως ἐν μέσῳ ἀφορήτου προσδοκίας καὶ τρομερᾶς ἀνησυχίας, ἐπειράθην ἐπὶ τέλους νὰ πείσω ἐμαυτὸν ὅτι ἤγγικεν ἡ ἡμέρα καὶ ὅτι οἱ πετεινοὶ ἔμελλον νὰ κράξωσιν.

« Ἠξεύρετε βέβαια ὅτι εὐθὺς μετὰ τὴν πρώτην τοῦ ἀλέκτορος φω-

---

(1)—Ma mie, disait le senechal, que vous semble de l'oultrecuidence du Kastillan, lequel se vient héberger et goberger en mon chastel après haroyr occiz le commandeur et sans lui vouloyr octroyer confecion ?

—Messir, répondit le fantome feminin d'un ton rauque, m'est adviz qu'iceluy Kastillan fist forfaiture en ce rencontre, et, vrayement, seroist mal à poinct qu'il se dezpartist de ceans sans que le gant lui jectiez !

νὴν οἱ βρυκόλακες ἐξ οἱωνδήποτε λόγων καὶ ἂν ἔρχωνται εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, εἰσὶν ἠναγκασμένοι ὑπὸ θείου τινὸς νόμου νὰ ἐπιστρέφωσιν ὑπὸ τὸ σκότος καὶ τὸν κονιορτὸν τῶν μνημάτων των.

» Ἐζήτησα πρὸ πάντων νὰ φαντασθῶ, ὅτι πᾶν ὅπερ ἐνόμιζον ὅτι ἔβλεπον καὶ ἤκουον μόνον ἐν τῇ τεταραγμένῃ καὶ ἐπινόσῳ φαντασίᾳ μου ὑπῆρχεν. Ἐκράτουν εἰς τὴν χεῖρα τὴν ἐσβεσμένην λυχνίαν μου, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐδοκίμαζον ἀκαταμάχητον ἐπιθυμίαν νὰ κοιμηθῶ, διότι ἤμην παντελῶς καταβεβλημένος ὑπὸ τῶν κόπων, ἠγέρθην ἐκ τῆς πέτρας ἐφ' ἧς ἐκαθήμην καὶ ἤρχισα πάλιν νὰ ζητῶ.

» Μετ' ὀλίγον εὗρον ἀπέναντί μου κλίμακα ἄνω τῆς ὁποίας ἐφαίνετο ἀσθενὴς ὑπόλαμψις ἔκ τινος θύρας ἐξερχομένη. Ἐσυμπέρανα ὅτι ἡ λάμψις ἐκείνη ὤφειλε νὰ προήρχετο ἐκ τῆς ἑτοιμοσβέστου ἀνθρακιᾶς, ἥτις ὑπῆρχεν ἐν τῇ ἑστίᾳ τῆς ὁπλοθήκης, καὶ ἀναβὰς βαθμίδας τινὰς εἶδον ὅτι δὲν ἠπατώμην. Ἀνεπτέρωσα τὰς ἐλπίδας μου διὰ νὰ ἀνάψω τὴν λυχνίαν μου καὶ ἔφθασα μέχρι τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας, ῥίψας ἐν τῷ δωματίῳ περιδεὲς καὶ ἔντρομον βλέμμα.

» Τὰ δύο γοτθικὰ πρόσωπα δὲν ἐκάθηντο πλέον παρὰ τὴν γωνίαν τῆς πυρᾶς, τοῦθ' ὅπερ μὲ ἔπεισεν, ὅτι ὠνειρεύθην καὶ μὲ ἔκαμε νὰ προβῶ πεφοβισμένως πρὸς τὴν ἑστίαν. Ἀλλὰ μόλις ἐπροχώρησα βήματά τινα καὶ ἤκουσα πλησίον μου εἰρωνικὸν καγχασμόν· ἡ λυχνία ἔπεσεν ἐκ τῶν χειρῶν μου, ἡ δὲ Ἰσαβέλλα δὲ Λουζινιὰν ἱσταμένη ὀρθία τρία βήματα μακρὰν ἐμοῦ, καὶ τὸ πρόσωπον ἔχουσα συνεσταλμένον ἐκ τοῦ εἰδεχθοῦς καγχασμοῦ της, μοὶ ἐδείκνυε διὰ χειρονομίας τὸ κέντρον τοῦ δωματίου.

» Ἐστράφην ὠχρὸς καὶ φρικιῶν καὶ εἶδον τὸν κὺρ Φουλκιέρον περιμένοντά με ἐν προσβολῇ, καὶ τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους του σιωπηλῶς παρουσιάζοντά μοι. Ἐζήτησα νὰ τραπῶ αὖθις πρὸς τὴν κλίμακα· ἀλλὰ πλησίον τῆς θύρας ἐκάθητο ἐπὶ κρηπίδος ἐκ γρανίτου ἀσπιδοφόρος καὶ πάνοπλος μορφή, ἧς τὸν εὔηχον καὶ κενὸν θυρεὸν εἶχον κρούσει κατὰ τὴν ἡμέραν.

» Ἡ μορφὴ ἐκείνη κατέβη ἀπὸ τὸ ὑπόβαθρόν της, μοὶ ἔφραξε τὴν δίοδον καὶ μοὶ ἔῤῥιψε κατὰ πρόσωπον σιδηροῦν σφαλμὸν, ὃν ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα, καὶ ὅστις μὲ ἐπλήγωσεν ἐπωδύνως. Ἐθύμωσα τότε καὶ τοῦ φόβου μου ἀντικαταστάντος ὑπὸ τοῦ θυμοῦ, ἥρπασα ἐξ ἑνὸς τῶν

τροπαίων τὸ προστυχόν μοι ξίφος (ἔτυχε δὲ νὰ ἦναι τὸ τοῦ ἱππότου, ὅπερ εἶχον ἐγὼ κρεμάσει), καὶ ἐφώρμησα ἐπὶ τοῦ φαντασιώδους ἀντιπάλου μου. Ἀλλ', ὦ φρίκη! τὸ ξίφος μου προσκροῦσαν εἰς τὸ ἰδικόν του οὐδένα ἦχον παρήγαγεν, οὐδένα σπινθῆρα· ἤγγισα αὐτὸ καὶ μοὶ ἐφάνη ὅτι ἦτο ἁπλοῦς ἀήρ! Εἶτα ᾐσθάνθην αἴφνης ὕπερθεν τῆς καρδίας μου διαξιφισμὸν, ὅστις μὲ διεπέρασε διαμπὰξ καὶ μὲ ἔκαυσεν ὡς πεπυρακτωμένος σίδηρος. Εἶδον τὸ αἷμα ρέον καὶ κατακλύσαν τὰς πλάκας, καὶ μοὶ ἐφάνη ὅτι ἀπέθνησκον. . . . . .

Κεφάλαιον ΜΓ'.

Η ΚΗΛΙΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ.

» Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον ἐξύπνησα ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ δωματίου τοῦ οἰκοφύλακος. Περὶ τὴν δευτέραν πρωϊνὴν ὥραν, μοὶ εἶπεν, ἀνήσυχος διότι δὲν μὲ ἔβλεπε νὰ φθάσω παρ' αὐτῷ, ἔλαβε δοχεῖον πλῆρες ἁγιασμοῦ καὶ κλάδον ἡγιασμένου πύξου καὶ ἦλθε πρὸς ἀναζήτησίν μου. Μὲ εὗρε δὲ κείμενον ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ δαπέδου τῆς ὁπλοθήκης καὶ ἀναίσθητον. Ἡ δεξιά μου ἔσφιγγεν ἰσχυρῶς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους τοῦ Φούλκη δὲ Φουλκιέρου, ἀλλ' οὐδεμίαν ἔφερον πληγήν.

» Ὁ γέρων θυρωρὸς καὶ ὁ ἐρημίτης δὲν μὲ ἠρώτησαν τὸ παράπαν περὶ τῶν διατρεξάντων κατὰ τὴν τρομερὰν ἐκείνην νύκτα, ἀλλὰ μὲ συνεβούλευσαν ἀμφότεροι νὰ ἀπέλθω ὅσον τάχιον τοῦ μεγάρου.

» Πράγματι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀνεχώρησα ἐκ Τετφούλκου ὅπως ἐπανακάμψω εἰς Ἱσπανίαν, νομίζων ὅτι ἤμην πλέον ἀπηλλαγμένος τῶν καταχθονίων δαιμονοβλαβειῶν. Ἀλλὰ, φεῦ! τὴν ἐπιοῦσαν παρασκευὴν ἀφυπνίσθην ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς αἰφνιδίως ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Φούλκη Ταγεφὲρ, ὅστις μοὶ ἔτεινε τὴν ἀδυσώπητον αἰχμὴν τοῦ ξίφους του.

» Ἐποίησα ἀμέσως τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, τὸ φάσμα διελύθη ὡς καπνὸς, ἀλλ' οὐχ ἧττον ᾠήθην ἔτι τοὺς πόνους τῆς πληγῆς, ἣν εἶχον λάβει ἐν τῇ ὁπλοθήκῃ. Μοὶ ἐφάνη προσέτι ὅτι ἤμην πνιγ-

μένος εἰς τὸ αἷμά μου. Ἐζήτησα νὰ φωνάξω καὶ νὰ ἐξέλθω τῆς κλίνης μου, ἀλλ' οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ἠδυνάμην νὰ πράξω, καὶ ἡ ἀγωνία μου αὕτη διήρκεσε μέχρις οὗ ἐφώνησεν ὁ ἀλέκτωρ. Ἀπεκοιμήθην, ἀλλὰ τεταραγμένος λίαν καὶ ἀσθμαίνων ὑπὸ τὸ βάρος ἀδιαλείπτου πνιγαλίωνος. Τὴν ἐπαύριον ἤμην ἀσθενής, ἡ δὲ φυσικὴ καὶ ἠθικὴ κατάστασίς μου ἐνέπνεεν οἶκτον καὶ εἰς τὸν θανασιμώτερον ἐχθρόν μου.

» Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ ὀλέθριος ὀπτασία μὲ ἐπεσκέπτετο κατὰ πᾶσαν ἑβδομάδα. Εἰς μάτην εἶχον ὁρκισθῆ νὰ μὴ ξιφουλκήσω πλέον παρασκευὴν, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐκδικήσω ἐμαυτὸν διὰ καιριωτάτην ὕβριν, ἔστω καὶ ἐν νομιμωτάτῃ περιστάσει! Τὸν ὅρκον μου ἐκεῖνον ἠθέτησα τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, κύριε ἱππότα, πρὸς δυστυχίαν μου ἴσως! Εἰς μάτην ἐπεκαλούμην τὰς ἀντιλήψεις τῆς θρησκείας, καὶ ἐξεπλήρωσα ἅπαντα τὰ ὑπ' αὐτῆς ἐπιτασσόμενα, ἐπιδεικνύμενος εὐλάβειαν, ἥτις εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἄλλων θὰ ἐφαίνετο λίαν ὑπερβολική. Πάντα ταῦτα ἦσαν περιττά· ὁ βίος κατέστη μακρὸν μαρτύριον, καὶ ἐὰν δὲν ἔθεσα τέρμα εἰς τὸν ἀβίωτον τοῦτον βίον, ὅστις μὲ κατατρύχει, εἶναι διότι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ φανῶ παραβάτης τοῦ θείου νόμου, λέγοντος εἰς τὸν ἄνθρωπον· Μὴ φέρῃς ποτὲ ἐπὶ σοῦ ἀνοσιουργὸν χεῖρα!

Τώρα ὅτε ἐμάθατε ὅλα, κύριε ἱππότα, θὰ ἐννοῆτε βεβαίως τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐζωγραφισμένην ἀνεξάλειπτον μελαγχολίαν.

— Ναὶ βέβαια, ἀπεκρίνατο ὁ Ραοὺλ, ἐννοῶ ἤδη, καὶ σᾶς οἰκτείρω ἐκ βάθους τῆς ψυχῆς μου.

— Τί σκέπτεσθε περὶ τῶν συμβαινόντων μοι;

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ σᾶς ἐξηγηθῶ εἰλικρινῶς;

— Ὄχι μόνον τὸ ἐπιθυμῶ, ἀλλὰ τὸ ἀπαιτῶ ἐπιμόνως.

— Λοιπὸν ἀμφιβάλλω περὶ τῆς πραγματικότητος τῶν ὀπτασιῶν, αἵτινες τοσοῦτον σᾶς ἐνοχλοῦσι.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ δὸν Ραϊμόνδος, πῶς! ἀμφιβάλλετε εἰς τὸν λόγον μου!

— Εἰς τὸν λόγον σας, ἀπεκρίνατο ὁ Ραοὺλ, ὄχι δά! Τὸ ἠξεύρω ὅτι εἶσθε ἀξιόπιστος καὶ ὅ,τι μοὶ ἐδιηγήθητε ὅτι πραγματικῶς τὸ ἴδατε, ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ, φίλε μου, νὰ βασισθῶ ὁλοτελῶς εἰς τὴν ἐπιμαρτυρίαν τῶν αἰσθήσεών σας.

— Ὥστε τὰ θεωρεῖτε ὡς ὄνειρον, ὡς παραίσθησίν τινα ἐκ μέρους μου; ἠρώτησεν ὁ Ἱππότης.

— Νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν....

— Καὶ πιστεύετε ὅτι μόνη ἡ φαντασία μου προσβληθεῖσα ὑπὸ τοῦ αἱματηροῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐν τῇ Strada Stretta μονομαχίας μου καὶ ὑπὸ τῶν τελευταίων λόγων τοῦ ἀντιπάλου μου ἐδημιούργησε τὰ φάσματα ἅτινα μὲ ἐνοχλοῦσιν;

— Ἀναμφιβόλως.

— Πιστεύετε τέλος ὅτι καθ' ἑκάστην παρασκευὴν μὲ κατατρύχει ἐφιάλτης τις καὶ ὄχι ὅτι μοὶ ἐπισκέπτεται ὀπτασία;

— Μάλιστα, αὐτὸ πιστεύω, κύριε Ἱππότα.

— Λοιπόν, ἐψιθύρισεν ὁ δὸν Ραϊμόνδος, παρατηρήσετε καὶ μὴ ἀμφιβάλλετε πλέον.

— Ὅσον ἀκατάπληκτος καὶ ἂν ἦτο ὁ Ραοὺλ ἀπέναντι ὅλων τῶν συγκινήσεων, ἀκούων τοὺς λόγους τοῦ Ἱππότου κατελήφθη ὑπὸ ῥίγους. Τῷ ἐφάνη ὅτι ἔμελλε νὰ φανῇ πρὸ αὐτοῦ τὸ αἱματόφυρτον πτῶμα τοῦ Φουλκιέρου ἢ ἡ φαντασιώδης καὶ σιδηρόφρακτος τοῦ γηραιοῦ καὶ φοβεροῦ στρατηγοῦ εἰκών. Ἀλλὰ διηύθυνεν ἀμέσως τὰ βλέμματά του ἐπὶ τοῦ δὸν Ραϊμόνδος καὶ ἠνόησε τότε τὴν σημασίαν τῶν λόγων, οὓς οὗτος εἶχεν ἀπαγγείλει.

— Κυττάξατε! ἐπανέλαβε, δακτυλοδεικτήσας τὸ ἀνοικτὸν στῆθός του.

Ὁ Ραοὺλ ἐπλησίασε καὶ εἶδεν ἐπὶ τοῦ στήθους, δύο δακτύλους ὑψηλότερον τῆς καρδίας, σημεῖον ὅπερ οὔτε πληγὴ ἦτο οὔτε ἐπούλωσις, ἀλλὰ στενή τις καὶ ἐπιμήκης κηλὶς αἵματος, καταπόρφυρος, καὶ ὁμοιάζουσα μὲ χαίνουσαν πληγὴν ὑπὸ λεπίδος ξίφους προξενηθεῖσαν.

— Βλέπετε; τὸν ἠρώτησεν ὁ δὸν Ραϊμόνδος.

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο ὁ Ραοὺλ, ἀλλὰ δὲν ἠξεύρω τί βλέπω.

— Τὸ στίγμα τοῦτο ἐπανέλαβεν ὁ Ἱππότης, τὸ ἀπέκτησα ἀπὸ τὸ ξίφος τοῦ στρατηγοῦ, ὅπερ μὲ ἔτρωσε καθ' ἣν ὥραν ἐσήμαινεν ἀκριβῶς τὸ μεσονύκτιον. Μετὰ δύο ὥρας δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον.... Λοιπὸν τώρα ποῦ εἴδατε, ἀμφιβάλλετε ἀκόμη ἂν εἰμπορεῖτε.

Ὁ Ραοὺλ ἐσίγα. Οὐδεὶς πλέον λόγος ὑπῆρχε ν' ἀρνηθῇ τὴν ἐνάργειαν τῶν γεγονότων ἐκείνων, καὶ ὅμως δὲν ἠνείχετο νὰ παραδεχθῇ

τὰ ὑπερφυσικὰ μέρη τῆς διηγήσεως τοῦ ἱππότου. Διὰ τοῦτο ἀπεφάσισε νὰ σιωπᾷ.

Ὁ δὸν Ραϊμόνδος ἐξηκολούθησεν·

— Τώρα δὲν μοὶ μένει παρὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω διὰ τὴν φιλοξενίαν, ἣν εὐηρεστήθητε νὰ μοὶ χορηγήσητε ἐπί τινας ὥρας τῆς νυκτὸς, καὶ διὰ τὴν εὐμενῆ προσοχὴν, ἣν ἐπεστήσατε εἰς τὴν θλιβερὰν ἐξιστόρησιν τῶν δεινοπαθημάτων μου. Τὸ οἴκημά μου ἀπέχει δύο βήματα σχεδὸν ἀπὸ τὸ ἰδικόν σας, καὶ σᾶς ἀποχαιρετῶ, φίλε μου.

Ὁ Ραοὺλ ἐπειδὴ δὲν εἶχε κλίνην ὅπως τὸν κρατήσῃ δὲν ἐπέμεινε ποσῶς, ἀλλ' ἔσπευσε λίαν προθύμως νὰ τὸν συνοδεύσῃ μέχρι τῆς θύρας τῆς οἰκίας του.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀπεχωρίσθησαν, ἀφοῦ διήμειψαν ἀλλήλοις ἐγκαρδιωτάτην καὶ φιλικωτάτην χειραψίαν.

Ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἐπανέκαμψεν οἴκαδε διὰ τῆς μυστικῆς διόδου καὶ ἐπορεύθη εὐθὺς εἰς τὸν θάλαμον τῆς Ἰωάννας, ἣν ἐν σπουδῇ κατέλιπεν ὅπως ἐνταμόσῃ τὸν δὸν Ραϊμόνδον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Βασιλέως Σολομῶντος.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ διετέλει ἄγρυπνος ἀναμένουσα τὸν Ραοὺλ, οὗτινος ἡ ἀπουσία τῇ ἐφάνη λίαν παρατεταμένη. Ἡ δὲ προσδοκία αὕτη ἐνουμένη μετὰ τῶν φόβων καὶ τῶν συγκινήσεων τῆς ἡμέρας εἶχεν ἐξάψει τὸ αἷμά της, διερεθίσει τὸν πυρετὸν εἰς τὰς φλέβας της καὶ δώσει νέαν λάμψιν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὰ βλέμματά της.

Ὁ Ραοὺλ ἰδὼν τὸ θεσπέσιον αὐτῆς κάλλος κατεθαμβώθη. Ἐκαθέσθη παρὰ τὴν κλίνην της καὶ λαβὼν μίαν τῶν ὡραίων αὐτῆς χειρῶν ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του, ἣν αὐτὴ τῷ ἔτεινεν, εἶπε·

— Ἰωάννα, ἀγαπητή μου Ἰωάννα, ἀπόψε ἐφάνηκα πολὺ αὐστηρὸς πρὸς ἐσὲ, ναὶ, φῶς μου;

— Ἔτσι νομίζεις; φίλε μου, ἠρώτησεν ἡ Ἰωάννα μετὰ ἡδέος καὶ θελκτικωτάτου μειδιάματος, καίτοι παρεῖχεν εἰσέτι σημεῖά τινα θλίψεως.

— Μάλιστα, αὐστηρὸς καὶ ἄδικος, ἀπεκρίνατο ὁ Ραοὺλ, διότι τὸ σφάλμα δι' ὃ σὲ ἐπέπληξα καὶ τὸ ἀπερίσκεπτον διάβημά σου διὰ τὸ ὁποῖον ἐθύμωσα, τὰ ἔκαμες ἐξ ὑπερβάλλοντος πρός με ἔρωτος.

— Τὸ ἐννοεῖ! ἐψέλλισεν ἡ νεαρὰ γυνὴ μετὰ ζωηροῦ κινήματος χαρᾶς.

— Μάλιστα, τὸ ἐννοῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ· καϋμένη Ἰωάννα μου ἦσο ζηλότυπος.

— Ραούλ! Ραούλ! εἰπέ μοι ἐὰν εἶχον ἄδικον! Εἰπέ μοι ἐὰν μὲ ἀγαπᾷς, ἐὰν ἐμὲ μόνην ἀγαπᾷς καὶ ἐὰν δὲν μὲ ἠπάτας! ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα μετὰ πυρετώδους παραφορᾶς.

— Βέβαια, ἄδικον εἶχες! ἀνταπήντησεν ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ, ἀφοῦ ἠσπάσθη περιπαθέστατα τὰς χεῖρας τῆς Ἰωάννας· ὅπως εἶσαι τὸ ὡραιότερον πλάσμα, εἶσαι καὶ τὸ ἀξιολατρευτότερον!.... Ἀδύνατον νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἐν ᾗ σὺ βασιλεύεις ἡ ἰδέα ἑτέρου (ἔστω καὶ ἀκαριαίου) ἔρωτος· αἱ δὲ ζηλότυποι ὑπόνοιαί σας ἀποδεικνύουσι καὶ εἰς σὲ αὐτὴν ὡς καὶ εἰς ἐμὲ, ἀσύγγνωστον δυσπιστίαν.

— Καὶ ὅμως, ἐψέλλισεν ἡ Ἰωάννα, ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἐκείνη ἡ....

— Ἄ! ὑπέλαβεν ὁ Ραοὺλ, δὲν ἐπείσθης ἀκόμη! ἄσχημον τοῦτο! Λοιπὸν ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἐκείνη ἡ Ἀντωνία Βέρδη δὲν πρέπει νὰ σοὶ ἐμπνέει τὴν ἐλαχίστην ὑποψίαν... Σοὶ ὁρκίζομαι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὸν ἔρωτά μας, ὅτι δὲν τὴν γνωρίζω, οὐδὲ τὴν εἶδόν ποτε.

— Πλὴν διατί λοιπὸν νὰ φροντίζῃς περὶ αὐτῆς; ἠρώτησεν ἡ νεαρὰ γυνή.

— Θέλεις νὰ σοὶ τὸ εἴπω;

— Δὲν τὸ ἀπαιτῶ, ἀλλὰ σὲ καθικετεύω.

— Λοιπὸν ἔχω πάντα λόγον νὰ πιστεύσω, ἀπεκρίνατο ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ, ὅτι ἡ Ἀντωνία Βέρδη εἶναι συνδεδεμένη μετὰ τῆς ἀστυνομίας τοῦ ἀντιβασιλέως, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀστυνομία αὐτὴ μὲ ἀναζητᾷ ἕνεκα τῆς ὑποτιθεμένης ἐκείνης συνωμοσίας, περὶ ἧς σοὶ εἶπον ἤδη, ἐνδιαφέρομαι ἀμέσως νὰ λάβω ἀκριβεῖς καὶ λεπτομερεῖς πληροφορίας καθ' ὅσον ἀφορᾷ αὐτὴν τὴν Ἀντωνίαν Βέρδη.

Ἡ ἐξήγησις αὕτη ἦτο εὐκρινὴς, ἡ δὲ Ἰωάννα ἥτις δὲν ἐζήτει ἄλλο παρὰ νὰ πεισθῇ μόνον, ἠσθάνθη αὖθις ἀναγεννωμένας ἐν τῇ καρδίᾳ της τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν χαράν. Τὰ πάντα παρεδόθησαν εἰς λήθην καὶ ὁ μὴν τοῦ μέλιτος ἤρξατο φαιδρύνων πάλιν τὰ πρόσωπα τῶν νεονύμφων.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο ΘΕΤΟΣ ΥΙΟΣ

Κεφάλαιον Α΄.

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΛΑΘΡΟΘΗΡΟΥ.

Ἐὰν ἠδυνήθημεν νὰ διαχύσωμεν ἐνδιαφέρον τι εἰς τὰ πρῶτα κεφάλαια τοῦ βιβλίου τούτου· ἐὰν εὑρέθησαν εὐμενεῖς καὶ εὐάγωγοι ἀναγνῶσται, οἵτινες εὐηρεστήθησαν νὰ μᾶς συνοδεύσωσι μέχρις ἐνταῦθα, πολλάκις βεβαίως θὰ ἠρώτησαν ἑαυτοὺς τί ἦτο ὁ Ραοὺλ δὲ Τραμπλεΐγ, πρόσωπον ἄχρι τῆς ὥρας μυστηριῶδες καὶ αἰνιγματικόν.

Εἴδομεν αὐτὸν διαθέτοντα κατὰ τὸ δοκοῦν ἀμυθήτους θησαυροὺς περιουσίας πλέον ἢ βασιλικῆς· τὸν εἴδαμεν ἀνταλλάσσοντα ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Γαλλίας καὶ κομιστὴν ἀδείας ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ πρίγκηπος αὐτῷ χορηγηθεῖσαν καὶ λήγουσαν οὕτως, ὥστε ἐξεδηλοῦτο ὁἱ' αὐτῆς μεγίστη πρὸς αὐτὸν εὔνοια· εἴδομεν αὐτὸν τρέμοντα διὰ τὴν εὔνοιαν ταύτην, ἣν ἠδύναντο νὰ καταστρέψωσιν αἱ μυσαραὶ γοητεῖαι νέας τινὸς θαυματοποιοῦ· εἴδομεν αὐτὸν τέλος συνάψαντα ἀπατηλὸν γάμον μετὰ τῆς δυστήνου Ἰωάννας, ἀφοῦ ὡμίλησε πρὶν πρὸς τὸν μαρκίωνα δὲ Θιὰνζ περὶ πραγματικοῦ συνοικεσίου προηγουμένως τελεσθέντος.

Ἤγγικεν ἤδη ἡ στιγμὴ μᾶς φαίνεται ὅπως ἐπισκοποῦντες τὸ παρελθὸν τοῦ ἥρωός μας ἐξηγήσωμεν τοῖς ἀναγνώσταις μας πάντα ταῦτα τὰ μυστήρια. Θὰ ἐξακολουθήσωμεν δὲ μετὰ ταῦτα τὸν εἱρμὸν τῆς διακοπείσης ἀφηγήσεώς μας ἣν ἀνελάβομεν.

§

Πρὸ εἴκοσι περίπου ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν συνέβαινον τὰ γεγονότα ἅτινα ἀνελίξαμεν ἤδη, ὑπῆρχεν ἐν Πικαρδίᾳ παλαιά τις κατοικία οἱονεὶ φεουδαλικὴ, ἥτις ἐκαλεῖτο Τραμπλεΐγ.

Τὸ μέγαρον τοῦτο κείμενον λεύγας τινὰς μακρὰν τοῦ Ἀμβιανοῦ καὶ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ κωμιδίου Κεσνοὰ, ἐπαξίως περιφήμου καταστάντος, διότι ἐχρησίμευσεν ἡ γενέτειρα πατρὶς τοῦ μεγίστου ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'. ζωγράφου, τοῦ ἀθανάτου Λεσυὲρ, τὸ μέγαρον τοῦτο, λέγομεν, ὤφειλε τὸ ὄνομά του εἰς λίαν ἐκτεταμένον δάσος κείμενον εἰς τὰ ἐξαρτήματα αὐτοῦ καὶ κατάφυτον σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ὑπὸ κερκίδων. (1)

Τὸν τελευταῖον κύριον τοῦ μεγάλου τούτου ὑποστατικοῦ, μαρκίωνα Ρεγινάλδον Ἕκτορα δὲ Τραμπλεΐγ, κατέτρυχε φαίνεται ἀλλόκοτος εἱμαρμένη.

Ὁ Ρεγινάλδος κληρονόμος πλουσίας καὶ ἰσχυρᾶς οἰκογενείας εἶδε τὴν τύχην ὑπομειδιῶσαν αὐτῷ, ἅμα εἰσελθόντι ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Εἶχε συζευχθῇ ὡραίαν τινὰ νεάνιδα, ἧς ἠρᾶτο, ἐκ δὲ τοῦ συνοικεσίου του ἐκείνου, ἀπέκτησεν ὡραῖα τέκνα, δύο ἄῤῥενα καὶ ἓν κοράσιον, τριάδα χαριτόβρυτον, ἐφ' ἧς συνεκεντροῦτο ἅπαν τὸ φίλτρον τοῦ μαρκίωνος καὶ τῆς μαρκεσίας.

Ἀλλ' ἰδοὺ αἶφνης ἀλλόκοτος καὶ ἀνίατος ἀσθένεια προσβαλοῦσα τὸν πρωτότοκόν του υἱὸν ἅμα καταλαβόντα τὸ δέκατον ἕβδομον τῆς ἡλικίας του ἔτος, ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὸν τάφον. Τοῦτο δὲ ἦτο ἡ πρώτη καὶ δηκτικὴ πληγὴ ἥτις ἔτρωσε τὴν φιλόστοργον καρδίαν τοῦ μαρκίωνος καὶ τῆς συζύγου του. Μετὰ ἓν ἔτος ἀπὸ τοῦ προώρου θανάτου τοῦ πρεσβυτέρου τέκνου των ἀπέθανε καὶ τὸ κοράσιον, ἓν ἔτος δὲ μετὰ ταῦτα ἀπεβίωσε καὶ τὸ τελευταῖον. Αἱ ἀλλεπάλληλοι αὗται συμφοραὶ ὑπερεπλήρωσαν τὸ ποτήριον τῆς λύπης, καὶ ἡ τεθλιμμένη μαρκεσσία παρηκολούθησε καὶ αὕτη τοὺς τρεῖς ἀγγέλους ὑπὸ τὴν ψυχρὰν τοῦ τάφου πέτραν.

---

(1) Εἶδος λεύκης, ἧς τὰ φύλλα τρέμουν καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον ἄνεμον.

Ὁ Ρεγινάλδος ἔμεινε μόνος ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, τὸ δὲ τέως πλῆρες θορύβου, κινήσεων χαρᾶς καὶ σεμνῆς καὶ ἀναλλοιώτου συζυγικῆς ἀγάπης μέγα μέγαρον κατέστη ψυχρὰ καὶ πενθιμωτάτη κατοικία μεστὴ διηνεκῶν θλίψεων καὶ ἀεννάων δακρύων.

Ὁ μαρκίων ἐμελανειμόνησεν ὁρκισθεὶς νὰ μὴ ἀφήσῃ ἐφ' ὅρου ζωῆς του τὰ λυπηρὰ ταῦτα ἐνδύματα καὶ ἀπηρνήσατο διὰ παντὸς τὸν κόσμον. Ἐκυφώθη, ἡ κόμη του ἐγένετο κατάλευκος καὶ βαθεῖαι ῥυτίδες διηυλάκισαν τὸ μέτωπόν του· τὸ πᾶν ἐν τῷ προσώπῳ του μετεβλήθη ἐκτὸς τῆς χαινούσης πληγῆς τῆς καρδίας του, ἥτις διετέλει ζωηρὰ καὶ ὀδυνηρά.

Εἴκοσιν ἔτη παρῆλθον οὕτως. Ὁ Ρεγινάλδος μεμονωμένος τρόπον τινὰ ἐν ταῖς ἀδιαπαύστως ἀναγεννωμέναις θλίψεσί του, μίαν μόνην διασκέδασιν, μίαν μόνην ἀνακούφισιν εὗρισκε, τὴν τοῦ κυνηγίου. Καὶ ἐνῶ ἀκόμη οἱ κυναγωγοὶ καὶ οἱ κύνες του συχνότατα διήρχοντο ἐντὸς τοῦ δάσους, ἀντηχούντων ἐντὸς αὐτοῦ ὁτὲ μὲν τῶν διατόρων καὶ βραγχνωδῶν ὑλαγμῶν, ὁτὲ δὲ τῶν τρεμόντων καὶ μεταλλικῶν ἤχων τῆς κυνηγετικῆς βυκάνης των, αὐτὸς μένων ὀπίσω σιγηρὸς καὶ ῥεμβάζων ἵστατο εἰς ἄδενδρόν τι μέρος, καὶ ἄφωνα δάκρυα κατέπιπτον τότε ἐκ τῶν ἠρυθριωμένων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν, ἐνῶ ὁ ἵππος του ἔβοσκεν ἐν τῇ πόᾳ.

Ὁ Ρεγινάλδος ἐπεθύμει καὶ ἀνέμενε τὸν θάνατον, ἀλλ' ὁ χάρων γινώσκων τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν προσδοκίαν ταύτην τοῦ μαρκίωνος, οὐδόλως ἐπέσπευδε τὴν ἐπίσκεψίν του.

Εἰς ἀπόστασιν ἑκατοστύος βημάτων ἀπὸ τῆς θύρας τῆς τιμῆς τοῦ περιφράκτου δενδρῶνος τοῦ Τραμπλεΐγ, ἐπὶ τοῦ χείλους ἑλώδους λίμνης, ἐφαίνετο ἀθλιεστάτη καλύβη, ἥτις κατεσκευασμένη ἐκ κλάδων καὶ καλάμων πηλῷ συνηρμοσμένων περιεῖχεν ἓν μόνον κατάγαιον δωμάτιον μίαν μικρὰν καὶ χθαμηλὴν θύραν φέρον καὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἀσυμμέτρους ῥωγμὰς ἐν εἴδει μικρῶν καὶ μόλις διαφανῶν ὑελίνων φεγγιτῶν λεπτοῖς μολυβδίνοις φύλλοις συνεχομένων.

Βλέπων τις τὴν ταπεινὴν ταύτην κατοικίαν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ θὰ ἐξελάμβανεν αὐτὴν ὡς ἐγκαταλελειμμένον ἐρείπιον. Βαθεῖαι διαῤῥωγαὶ διέσχιζον παντοχοῦ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἐν τῷ ἐλαχίστῳ ἀνέμῳ ἐτοιμοθραύστους τοίχους της, τὰ δὲ παράσιτα φυτὰ ἐκάλυπτον τὸ ἡμίσα-

θρον καὶ ὑπὸ ὑποπρασίνων βρύων καὶ λειχήνων ἀφανὲς καθιστάμενον αὐτοῦ στέγασμα.

Ὄπισθεν τοῦ οἰκίσκου τούτου ἐπεξετείνετο μικρὸς κῆπος ἐν κακίστῃ καταστάσει διατελῶν καὶ περιπεφραγμένος ὑπὸ ἀκανθῶν καὶ ἀγρίων ῥοιῶν.

Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς καλύβης ταύτης δὲν διέψευδε ποσῶς τὴν ἐξωτερικὴν αὐτῆς ὄψιν. Ἡ πενία καὶ αὐτὴ ἡ ἀθλιότης εἶναι ἀσυμβίβαστοι πρὸς τὴν ἀκριβεστάτην καθαριότητα καὶ τὴν τάξιν, τὴν πολυτέλειαν ταύτην τοῦ πτωχοῦ.

Εἴδομεν ὑπωρόφια (σερβανιὰ) ὧν ἅπας ὁ εὐτρεπισμὸς δὲν ἤξιζε περισσότερον τῶν πεντήκοντα φράγκων, καὶ ἐν τούτοις ἡ θέα του ἠδύνατο νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ τὸν ἀπαιτητικώτερον ὀφθαλμόν. Ἀλλ' ἐν τῇ ἐν λόγῳ καλύβῃ δὲν συνέβαινε τὸ αὐτό· τὸ μόνον κατάγαιον δωμάτιον ἐξ οὗ ἀπετελεῖτο ὁλόκληρος ἡ κατοικία ἐκείνη ἐχρησίμευε κοινὸν ἐνδιαίτημα τριῶν προσώπων, μιᾶς δωδεκάδος ὀρνίθων, αἴτινες ἔκλωζον βόσκουσαι καὶ ἑνὸς μεγάλου τέλος χοίρου προωρισμένου διὰ τὴν χειμερινὴν ἐσοδείαν, ὅστις ἀφοῦ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν περιήρχετο ζητῶν διὰ τῶν δασῶν τροφήν, ἐπανέκαμπτεν εἰς τὴν καλύβην καὶ ἐστρώνετο ἐπὶ βρωμερᾶς στιβάδος χόρτων εὑρισκομένων εἴς τινα γωνίαν τοῦ θαλάμου.

Τὰ ἔπιπλα αὐτοῦ συνέκειντο ἐκ δύο κλινῶν ἢ μᾶλλον δύο πενιχρῶν κρεββατίων, τοῦ ἑνὸς λίαν μεγάλου καὶ τοῦ ἄλλου λίαν μικροῦ, μιᾶς τραπέζης, ἑνὸς σάνδυκος (μπαούλου) καὶ μιᾶς ἱματιοθήκης σχεδὸν κενῆς, ἁπάντων ἐκ ξύλου ἐλάτης κατεσκευασμένων.

Τέσσαρες ῥαιβοσκελεῖς καθέκλαι καὶ δύο πεπαλαιωμένα σκολύθρια (σκαμνία) ἦσαν ἐπεστηριγμένα ἐπὶ τοῦ τοίχου ἢ ἐπὶ τοῦ βορβορώδους ἐδάφους ἀνατετραμμένα.

Εἴπομεν ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς καλύβης ταύτης ἦσαν τρεῖς· ἤτοι, πατήρ, μήτηρ καὶ εἷς παῖς.

Ὁ πατὴρ ἀρχαῖος στρατιώτης εἰς τὴν σωματοφυλακήν, ἐκ νεαρᾶς ἔτι ἡλικίας δύστροπος, εἶχεν ἀποκτήσει ὅλας τὰς κακίας τῶν μεγαλουπόλεων· ἐκαλεῖτο δὲ Ῥογῆρος Ῥιγὼ καὶ εἶχε συζευχθῇ νεάνιδα, τὴν ὡραιότητά της μόνον καὶ ὀλίγον θάρρος ἀποφέρουσαν ὡς προῖκα. Ἀμφότεροι δὲ ὅ τε ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ ἔτρεμον ἀπέναντι πάσης ἐργασίας.

Ἐν τούτοις ἐπειδὴ καὶ ἡ ἀργία εἶναι μήτηρ τῆς πείνης (ἐπιτραπήτω ἡμῖν ἡ παραμόρφωσις τοῦ ἀρχαίου γνωμικοῦ) καὶ διὰ νὰ ζῇ τις πρέπει νὰ τρώγῃ, ὁ Ῥογῆρος Ῥιγὼ ἐπωφελήθη τῆς μοναδικῆς δεξιότητός του ὡς σκοπευτοῦ καὶ ἐγένετο λαθροθήρας.

Εἰς μάτην οἱ φρουροὶ τοῦ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἐπετήρουν αὐτὸν αὐστηρότητα· οὗτος περιεφρόνει πάντοτε αὐτοὺς καὶ εἰσήρχετο εἰς τὸ ὑποστατικὸν τοῦ κυρίου των φονεύων ἐνώπιον αὐτῶν ἀφθόνους λαγωοὺς καὶ πέρδικας, οὓς ἡ σύζυγός του ἐπώλει εἰς Ἀμβιανὸν (Amiens), ἔνθα κατηναλίσκοντο πρὸς κατασκευὴν νοστιμωτάτων ἀρτοκρεάτων, πανδήμου ὑπολήψεως κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην χαιρόντων.

Μετὰ διετῆ συμβίωσιν ὁ Ῥογῆρος ἐγένετο πατὴρ εὐρώστου παιδίου, ὅπερ ἐν τῷ βαπτίσματι ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦ Ραούλ.

Τὸ παιδίον ἐμεγάλωσε, δὲν εἶχε δὲ φθάσει εἰσέτι εἰς ὥριμον ἡλικίαν, ὅτε ἀνεφαίνετο ἐν αὐτῷ δυσανάλογος ἀριθμὸς προτερημάτων καὶ ἐλαττωμάτων, μετὰ μόνης τῆς διαφορᾶς, ὅτι ταῦτα ὑπερτέρουν τῶν ἀρετῶν του. Μόλις εἰς ἡλικίαν ἑπτὰ ἐτῶν ὁ μικρὸς Ραοὺλ, ὅστις ἐκληρονόμησε τὴν ὡραιότητα τῆς μητρός του καὶ ἐπροικίσθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ μὲ πρόωρον καὶ λαμπρὰν ὀξύνοιαν, ἦν συνάμα ὑπερήφανος καὶ ἀπειθὴς, ἀλλὰ πλήρης ὁρμῆς καὶ ἐνεργητικότητος καὶ πεπροικισμένος μὲ παράτολμον καὶ ἀκατάληπτον διὰ παῖδα τοιαύτης ἡλικίας ῥώμην. Ἐξετίθετο τυφλῶς εἰς τοὺς κινδύνους, ὄχι διότι ἠγνόει αὐτούς· ἀπεναντίας μάλιστα ὁ κίνδυνος προσείλκυεν αὐτὸν ἀοράτως, ὥσπερ ἡ φλὸξ τῆς λυχνίας τὰς μωρὰς χρυσαλλίδας. Ἠγάπα νὰ διακινδυνεύῃ τὴν ζωήν του καὶ ἐπεχειρίζετο πάντοτε μετ' ἀνηκούστου θράσους, ἐπιτηδειότητος ἅμα καὶ ἐπιτυχίας τὰς παραβολωτέρας ἐπιχειρήσεις, ἐξερχόμενος πάντοτε ἀβλαβής.

Ὀκταετὴς γενόμενος, ἵππευεν ἐπὶ τῶν ταχυπόδων, ἀχαλινώτων καὶ ἄνευ σάγματος ἵππων, οἵτινες ἔβοσκον ἐν τοῖς λειμῶσι τοῦ κ. δὲ Τράμπλειγ, διὰ τῆς μιᾶς κρατῶν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς χαίτης καὶ διὰ τῆς ἄλλης μαστιγῶν ἀκαταπαύστως, ἐνῷ συγχρόνως καθήμασσεν αὐτοὺς διὰ τῶν πτερνιστήρων, καὶ ἠγάλλετο βλέπων ἀναπηδῶντας ὑπ' αὐτὸν καὶ προσπαθοῦντας ματαίως ν' ἀπαλλαγῶσι τοῦ ἐλαφροῦ καὶ τολμηροῦ ἀναβάτου των.

Ἵππευεν ὅπως ἐκφωλεύῃ τοὺς ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν μεγάλων δέν-

δρων νεοσσοὺς καὶ ἐκρέματο ἐκ κλάδων τοσοῦτον εὐθλάστων, εἰς τρόπον ὥστε ὁ βλέπων τὰς ἀκρίτους ταύτας ἀναβάσεις του δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ φρυάξῃ. Διηνήχετο τοὺς ὁρμητικωτάτους καὶ βαθυτάτους ποταμοὺς, ἐθεάθη δὲ ἅπαξ προσβαλὼν καὶ φονεύσας ἐν τῇ ἐξοχῇ διὰ ῥοπάλου λυσσαλέον κύνα, καταδιώκοντα πέντε ἢ ἓξ χωρικοὺς μὲ τρίκρανα καὶ δρέπανα ὡπλισμένους.

Λοιπὸν, καίτοι τοιοῦτος ὢν ὁ Ραοὺλ, ὅπως τὸν παρεστήσαμεν, ἔτρεμεν ὅμως ἔμπροσθεν τοῦ πατρός του.

Ὁ πρώην σωματοφύλαξ ἦν εἰς ἄκρον ἀπότομος, καὶ ὅταν ἐπανέκαμπτεν ἐκ τῆς κυνηγεσίας κεναῖς χερσὶν ἢ ἄλλως ὅτε ἦτο μεθυσμένος, ἐξεθύμαινε, καθὼς λέγομεν, τὸν θυμόν του, τὸν ἄδικον ὅμως, ξυλοκοπῶν τὸ δυστυχὲς παιδίον.

Πολλάκις ὁ Ραοὺλ διδαχθεὶς ὑπὸ τῆς πείρας καὶ προβλέπων τὴν ἀπρεπῆ τοῦ πατρός του πρὸς αὐτὸν συμπεριφορὰν ἀπεδίδρασκε τῆς πατρικῆς στέγης καὶ διήρχετο δύο ἢ τρία ἡμερονύκτια εἰς τὰ δάση.

Πλὴν πῶς ἔζη κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο; θὰ μᾶς ἐρωτήσωσιν· ἴσως οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται. Τοῦτο δὲν ἐστενοχώρει ποσῶς τὸν πολυμήχανον παῖδα. Ἐν διαστήματι ὡρῶν τινων ἔστηνε παγίδας δι' ὧν συνελάμβανε στρουθία· ἥναπτε κατόπιν πυρὰν διὰ τῆς προστριβῆς ξηρῶν κλαδίων καὶ ἔψηνε τοὺς αἰχμαλώτους του ἐπὶ αὐτοσχεδίου ἀνθρακιᾶς. Ἡδεῖς βάλανοι οὓς συνέλεγεν ἐκ τῶν δασῶν καὶ ἔψηνεν ἐν τῇ τέφρᾳ ἐπεῖχον τόπον ἄρτου· οὕτω δὲ συνεπληροῦτο τὸ νόστιμον φαγητόν του. Ἐκοιμᾶτο ἐν σπηλαίοις ἐπὶ βρύων καὶ ξηρῶν φύλλων, ἅτινα ἀντικαθίστων μετὰ περισσείας, πιστεύομεν, τὸ σεσηπὸς ἀχυρόστρωμα τοῦ Ρογήρου Ριγώ.

Ὅταν δ' ἐπανέκαμπτεν οἴκαδε, ἐδέρετο, ἀλλ' ὁπωσδήποτε ἔζησεν ἡμέρας τινὰς ἐν ἐλευθερίᾳ καὶ χωρὶς νὰ αἰσθάνηται ἐπικρεμαμένους τοῦ τραχήλου του, ὡς ἄλλο ξίφος Δαμοκλέους, τοὺς πατρικοὺς κολάφους.

Νῦν δ' ὅτε ἐσκιαγραφήσαμεν ἐν συντόμῳ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τοῦ Ραοὺλ, ἴδωμεν ἅπαξ πῶς ὁ υἱὸς τοῦ λαθροθήρου τοῦ Τραμπλεΐγ εἰσεχώρησεν ἐν τῇ διηγήσει μας ὅπως παραστήσῃ τὸ κύριον πρόσωπον αὐτῆς.

§

Ἡμέραν τινὰ τοῦ φθινοπώρου, ἡμέραν ζοφερὰν καὶ ὁμιχλώδη, ὁ μαρκίων Ρεγινάλδος ἐξῆλθεν ἀπὸ τῆς πρωΐας εἰς θήραν.

Ἀγέλη μεγαλοσώμων ἀγριοχοίρων ἐδήου τὸν τόπον καὶ πρὸς τὸν φόνον ἑνὸς τῶν ἀγρίων ἐκείνων ζώων εἶχεν ἐξέλθει.

Οἱ κύνες εἶχον ὁρμήσει ἐντὸς τοῦ δάσους καὶ ἅπασα ἡ θήρα διήρχετο ἀστραπηδὸν διὰ τῶν ἀδένδρων μερῶν αὐτοῦ, διὰ τῶν λιχμῶν καὶ τῶν δενδρώνων.

Ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ κατὰ τὴν αὐτὴν πάντοτε συνήθειάν του εὑρίσκετο μόνος καὶ σκεπτικὸς καὶ ἀπὸ τῶν λοιπῶν συντρόφων του ἀποχεχωρισμένος. Ἦτο τότε ἐξηκοντούτης καὶ μακροὶ βόστρυχες ἀργυροειδοῦς λευκότητος περιεστεφάνουν τὸ ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ τῶν θλίψεων μεμαρασμένον πρόσωπόν του, οὗτινος ὁ μέλας πῖλος καὶ τὰ λοιπὰ ἐνδύματα, ὁμοιοτρόπως μελανά, ἐξῆρον τὴν πελιδνότητα καὶ κατήφειάν του. Ἵππευεν ἵππον νορμανδὸν καὶ ὑψηλόσωμον καὶ τὴν δεξιὰν αὐτοῦ ἔφερε μηχανικῶς ἐπὶ τῆς ἐβενίνου καὶ διὰ τὸ πένθος χρυσοποικίλτου ἀγκύλης τῆς καραβίνας του, κρεμαμένης ἐκ τῆς ἀστράβης τοῦ ἐφιππίου. Ὁ ἵππος ἔβαινε βάδην, αὐτὸς δ' ἀφίνων τὰ ἡνία ἐβυθίζεται εἰς θλιβεροὺς διαλογισμούς.

Ἡ φωνὴ τῶν κυνῶν καὶ ἡ τῶν σαλπίγκων ἁρμονία ἠφανίζοντο ἐν ἀπόπτῳ. Αἴφνης εἰς ἀπόστασιν πεντήκοντα βημάτων ἀπὸ τοῦ μέρους ἔνθα εὑρίσκετο ὁ μαρκίων, ἠκούσθη ταχεῖα καὶ ψοφώδης προστριβὴ ἐν τῷ περιβόλῳ καὶ γιγαντιαῖος μονιὸς (ὅστις δὲν ἦτο ἐκεῖνος ὃν ἀνεζήτουν) ἐφώρμησεν ὡς σφαῖρα πυροβόλου πρὸς τὸν κ. δὲ Τραμπλεΐγ, οὗτινος ὁ ἵππος ἐφρύαξε καθ' ὅλα του τὰ μέλη.

Ἡ παλαιὰ μανία τοῦ γέροντος κυνηγοῦ ἀνεφάνη αὖθις· ἥρπασε διὰ τῆς στιβαρᾶς αὐτοῦ χειρὸς τὴν καραβίναν του καὶ σκοπεύσας ἐπὶ βραχὺ ἐπυροβόλησεν. Ἀλλ' ἡ σφαῖρα ἀντὶ νὰ προσβάλῃ τὸ θηρίον εἰς τὴν κεφαλὴν ἢ εἰς τὸν τράχηλον καὶ ν' ἀφήσῃ αὐτὸ ἑπομένως ἄπνουν, τῷ ἔξεσε μόνον τὴν ράχιν, ἐξαγριώσασα οὕτως ἔτι μᾶλλον αὐτὸ ὅπερ, διπλασιασθείσης τῆς ὁρμῆς του, εὑρέθη αἴφνης δι' ἑνὸς τεραστίου ἅλματος πρὸ τοῦ ἐξεστηκότος ἵππου καὶ κατεσπάραξε τὰ στέρνα αὐτοῦ δι' ἰσχυροῦ δήγματος.

Ὁ ἵππος ἐχρεμέτισεν ἐκ τοῦ πόνου καὶ τοῦ τρόμου, ὠρθώθη ἐπὶ τῶν μεσοκυνίων του κροαίνων, περιεστράφη ἀκολούθως περὶ ἑαυτὸν δίκην βέμβικος ὃν παίζουσι τὰ παιδία, καὶ παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ κ. δὲ Τραμπλεΐγ, ὅστις ἐζήτει ν' ἀφιππεύσῃ ὅπως ἐξεντερίσῃ τὸν μονιὸν διὰ τῆς κυνηγετικῆς του μαχαίρας, ἐρρίφθη ἐντὸς παραπλεύρου ἀτραποῦ ἀγούσης ἐντὸς τοῦ δενδρῶνος.

Ὁ μαρκίων Ρεγινάλδος, καίτοι ἄριστος ἱππευτής, ἀφῆκε τὸν τέως εὐάγωγον ἵππον του νὰ τρέχῃ χωρὶς νὰ τὸν περιστείλῃ ποσῶς, ἐλπίζων ὅτι θὰ ἐδαμάζετο ἐπὶ τέλους. Ἀλλ' ἠπατᾶτο, διότι τὸ αἱματόφυρτον καὶ μανιακὸν ζῶον ἐδιπλασίαζε τὰς ἀναπηδήσεις καὶ τὰ λακτίσματά του, ὡς ἂν εἰ ἠσθάνετο ὄπισθεν αὐτοῦ τὴν θερμὴν ἀναπνοὴν τοῦ ἀγρίου θηρίου.

Μετὰ ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας παράφορον βάδισμα, καθ' ὃ διέτρεξεν ἀπόστασιν πλέον τῶν δύο λευγῶν, ἔφθασεν εἰς ἄδενδρον τοῦ δάσους μέρος, εἰς βαθεῖαν καὶ ἀπόκρημνον ἀπολῆγον φάραγγα, ἐκ τοῦ βάθους τῆς ὁποίας ἀνέβλυζε μεταξὺ πολυποικίλων πετρῶν ὁρμητικὸς ῥύαξ. Διηυθύνετο δὲ πρὸς τὸ μέρος τοῦτο καὶ εὑρίσκετο ὀλίγα βήματα μακρὰν τοῦ χείλους τοῦ κρημνοῦ εἰς ὃν ἀναποδράστως θὰ κατεκρημνίζετο συμπαρασύρων καὶ τὸν γηραιὸν ἀναβάτην του, ἐὰν οὗτος δὲν προελάμβανε νὰ σταματήσῃ αὐτόν.

Βεβαίως ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ δὲν ἀπεδειλία ἀπέναντι τοῦ θανάτου, ἀλλ' ἐθεώρει ἀφ' ἑτέρου ὡς αὐτοκτονίαν καὶ τὸ νὰ κατακρημνισθῇ ἐντὸς τῆς ἀβύσσου ἐκείνης. Διὰ τοῦτο ἔσυρε σφιγκτὰ τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου του καὶ ἐμυώπισεν αὐτὸν ἰσχυρῶς, ἐλπίζων οὕτω νὰ τὸν πειθαναγκάσῃ νὰ μεταστραφῇ, ἀλλὰ δυστυχῶς οὐδὲν κατώρθωσε, διότι ὁ μὲν χαλινὸς ἐθλάσθη, ὁ δὲ ἵππος ἔβαινεν εὐθύτατα ἐπὶ τοῦ κρημνοῦ.

Ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἀπεθαρρύνθη ὁλοτελῶς· νὰ πηδήσῃ κάτω ἀπὸ τὸν ἵππον ἦτο ἀδύνατον, διότι τὰ ἐφίππια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὑψηλὰ ὄντα, ἐκράτουν τὸν ἱππέα περιωρισμένον. Ἐπεκαλέσθη λοιπὸν τὴν θείαν ἀντίληψιν καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θύλακός του χρυσῆν πυξίδα (médaillon), ἐντὸς τῆς ὁποίας περιείχοντο τρίχες τεσσάρων διαφόρων χρωμάτων, τῆς γυναικός του ὁηλονότι καὶ τῶν τριῶν τέκνων του, ἔφερεν αὐτὸ εἰς τὰ χείλη του καὶ κατησπάσατο αὐτὰς ψελλίζων·

— Θὰ ὑπάγω καὶ ἐγὼ νὰ τοὺς εὕρω!

Καὶ κλείσας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνέμενε τὸν θάνατον.

. . . . . .

Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσέδυ ὁ ἵππος μετὰ τοῦ ἱππέως του εἰς τὸ ἄδενδρον μέρος τοῦ δάσους, ἐρυθρόξανθος κεφαλὴ παιδὸς ἀνεφάνη ὄπισθεν θάμνων ὀλίγον μακρὰν ἀπὸ τῆς φάραγγος περὶ ἧς διελάβομεν. Ὁ παῖς οὗτος ἦτο ὀκταέτης, ἀλλὰ μέγας καὶ ἰσχυρὸς παρὰ τὴν ἡλικίαν του, ὡραιότατος καίπερ ῥάκη περιβεβλημένος καὶ ἀποφασιστικώτατος καὶ ἀγχίνους, καθὰ παρίστων αὐτὸν τὰ χαρακτηριστικά του. Ἐκοιμᾶτο δ' ἔχων πλησίον του τεθειμένα ἐπὶ τῆς πόας στρουθία προσδεδεμένα ἀπὸ τῶν ποδῶν διὰ θώμιγκος, ὅτε ἀφυπνίσθη αἴφνης ἐκ τοῦ βαθέως καὶ ἠρέμου ὕπνου του ὑπὸ τοῦ κρότου τῶν ὁπλῶν τοῦ ἵππου, πληττουσῶν σφοδρῶς τὸ ἔδαφος. Παρετήρησε νομίσας κατ' ἀρχὰς ὅτι τολμηρός τις κυνηγὸς ἤλαυνεν χάριν διασκεδάσεως ἀπὸ ῥυτῆρος τὸν ἵππον του εἰς τὰ ἄδενδρα τοῦ δάσους· ἀλλ' εὐθὺς ἀνεγνώρισε τὸν μαρκίωνα δὲ Τραμπλεΐγ καὶ ἐκ τοῦ ὁρμητικοῦ βαδίσματος τοῦ ἵππου κατενόησε τὸν κίνδυνον ὅνπερ διέτρεχεν. Ἐξῆλθεν ἀμέσως ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου δισταγμοῦ εἰς τὸ μέσον καὶ ἔστη μεταξὺ τοῦ καλπάζοντος ζώου καὶ τῆς φάραγγος.

Ἐὰν ὁ μαρκίων Ρεγινάλδος δὲν εἶχε κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔβλεπεν ἐπομένως τὸ κίνημα τοῦτο τοῦ παιδὸς, θὰ ἐφώνει ἀμέσως ν' ἀποχωρήσῃ, καὶ θὰ ἐτρόμαζε διὰ τὸ ἡρωϊκὸν θράσος του.

Ἐν τούτοις ὁ ἵππος ἐπροχώρει εἰσέτι ἀναπνέων θορυβωδῶς, ἀσθμαίνων βιαίως καὶ ἐκ τῶν ἠρυθριωμένων καὶ φλογερῶν ῥωθώνων του ἐκπέμπων νέφος ἀτμοῦ, καὶ ἀπεῖχε δύο μόλις βήματα ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ πρὸς ὃν ἀκατασχέτως ἐφέρετο. Ἀστραπηδὸν διῆλθε πρὸ τοῦ παιδίου, ὅπερ μετ' εὐστροφίας ἀγριογαλῆς ὥρμησε κατὰ πρόσωπόν του καὶ ἀνηρτήθη διὰ τῶν δύο χειρῶν ἐκ τοῦ χαλινοῦ. Ὁ ἵππος ἐκπλαγεὶς ἐκ τῆς αἰφνιδίου ταύτης ἐπιθέσεως ἀνωρθώθη ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν καὶ ἔσεισε τῶν κεφαλὴν ὅπως ἐκσφενδονίσῃ μακρὰν τὸ νέον φορτίον του, ἀλλ' ὁ παῖς δὲν ἄφινεν αὐτόν. Μετὰ βραχυχρόνιον πάλην ὁ ἵππος καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς πορείας ἣν εἶχε διανύσει κατεβίβασε τοὺς δύο ἐμπροσθίους πόδας καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους προσκόψας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ ταῦ ἀσθενοῦς στήθους τοῦ νικητοῦ του.

Οὕτως ἐσώθη μὲν ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ, ἀλλ' ὁ παῖς ἔκειτο λειποθυμημένος καὶ αἱματόφυρτος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ παῖς δ' οὗτος (θὰ τὸ ἐνόησαν τὸ βεβαίως οἱ ἀναγνῶσταί μας) ἦτο ὁ Ραοὺλ Ρηγὼ, ὁ υἱὸς τοῦ λαθροθήρου Ρογήρου.

§

Ὅτε ὁ μαρκίων Ρεγινάλδος ἐνόησεν ὅτι πᾶς κίνδυνος ἀπεσβέσθη, καὶ ἀγνοῶν εἰσέτι ὁποία θεία καὶ ἀπροσδόκητος χεὶρ ἤρχετο εἰς ἀντίληψίν του, ἀπήλλασσε τὸν ὑπὸ τὰ στέρνα τοῦ ἵππου δεξιὸν πόδα του, εἶδε τὸ ἀναίσθητον σῶμα τοῦ Ραοὺλ, ὅστις ἐκράτει εἰσέτι σφιγκτὰ ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν κημόν. Ἤγειρεν ἀμέσως τὸ παιδίον καὶ τὸ ἐξήπλωσεν ἐπὶ τῆς χλόης, ἐπακουμβήσας αὐτὸ εἰς τὸν κορμὸν γεγηρακότος καὶ ἡμικεκομμένου δένδρου. Ἔφερε κατόπιν τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ Ραοὺλ, ὅπως ἐννοήσῃ ἐὰν ἔπαλλεν ἡ καρδία του εἰσέτι ἢ ὄχι, εἶτα καταβὰς ἐντὸς τῆς φάραγγος, ἔφερε ψυχρὸν ὕδωρ ἐντὸς τοῦ πίλου του, καὶ πλύνας τὴν πληγὴν τοῦ στήθους του, ἀνεκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὰς αἰσθήσεις του.

Ἀνοίξας τοὺς πεπονημένους ὀφθαλμούς του ὁ μικρὸς παῖς εἶδε τὸν Ρεγινάλδον δὲ Τραμπλεΐγ περιποιούμενον αὐτόν· ἐπροσπάθησε νὰ ἐγερθῇ, τὰ δὲ πρὸς στιγμὴν ὠχρὰ καταστάντα χείλη του ἐψιθύρισαν μετὰ γλυκυτάτης ἐκφράσεως.

— Κύριε μαρκίων... κύριε μαρκίων...

Ὁ Ρεγινάλδος ἔθηκε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ Ραοὺλ καὶ εἶπε·

— Πρόσεξε, παιδί μου, μὴ ὁμιλῇς ἀκόμη... στάσου λιγάκι νὰ ἔλθῃ τὸ αἷμά σου εἰς τὴν τακτικήν του κυκλοφορίαν.... περίμενε κομματάκι νὰ ἡσυχάσῃς.

Ὁ Ραοὺλ μεθ' ὅλην τὴν ἡπίαν ταύτην τοῦ γέροντος ἐπιταγὴν ἠγέρθη ζωηρὸς, ἐκίνησε τὴν χαρίεσσαν αὐτοῦ κεφαλὴν καὶ ἀπεκρίνατο·

— Ὦ! εἶμαι καλὰ, κύριε μαρκίων, δὲν ἔχω τίποτε, εἶμαι ἀπὸ κάθε φορὰ καλλίτερα νά...

Καὶ ταῦτα λέγων ἐκύρτωσε τὸ φύσει λεπτὸν καὶ εὔκαμπτον σῶμά του καὶ ἐπλάτυνε τὸ στῆθός του, ὅπερ ἔφερεν εἰσέτι μερικὰς κηλίδας καταπορφύρου αἵματος.

— Γιὰ ἰδὲ, γιὰ ἰδὲ, τὸ αἷμά σου τρέχει ἀκόμη!

— Μπᾶ! μιὰ τσουγγραναμάδα! ἀπεκρίνατο τὸ παιδίον. Ἀμὲ νὰ πήγαινα, κύριε μαρκίων, 'ς τὸν πόλεμον καὶ νἄτρωγα ἐκεῖ κἄμποσαις σπαθιαῖς καὶ τουφεκαῖς 'σᾶν καλὸ παλληκάρι, θὰ ἔγλεπα κ' ἄλλαις! Καὶ ἔπειτα τὸ αἷμα εἶναι ὑγρὸν, τὸ λοιπὸν ἔγεινε γιὰ νὰ τρέχῃ!

Ὁ μαρκίων ἐγέλασε διὰ τὴν παιδικὴν ταύτην ὀξύνοιαν καὶ γενναιότητα. Προσέβλεψεν ἀσκαρδαμυκτὶ τὸν παῖδα, καὶ ἐξεπλάγη σφόδρα ἐπὶ τῇ ὄντως ἀριστοκρατικῇ θέᾳ τοῦ μικροῦ χωρικοῦ, οὗ ἡ εὐτελὴς καὶ ῥακώδης ἐνδυμασία δὲν ἠδύνατο μόλον τοῦτο νὰ καταστρέψῃ τὸ ὡραῖον σχῆμα τοῦ σώματός του· ἐθαύμασε τὴν ζωηρότητα τῶν βλεμμάτων αὐτοῦ, τὴν χαρίεσσαν τομὴν τοῦ προσώπου του, τὸ ὑπερήφανον τοῦ βαδίσματος καὶ τὴν ἐντελῆ διάπλασιν τοῦ ἀτόμου του, εἶτα δ' ἐψέλλισε καθ' ἑαυτόν.

— Βεβαίως τὸ παιδὶ αὐτὸ δὲν εἶναι τυχαῖον!

Ὁ Ραοὺλ ὑπέμενεν ὑπομονητικώτατα τὴν ἐξέτασιν ταύτην τοῦ μαρκίωνος, ὅστις θεὶς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὴν ὠχρὰν καὶ κάτισχνον αὐτοῦ χεῖρα ἐπανέλαβε·

— Ἠξεύρεις, παιδί μου, ὅτι ὁ Θεὸς σ' ἔστειλε 'ς τὸ δρόμο μου διὰ νὰ μὲ σώσῃς;

— Ὅ,τι κάμει ὁ Θεὸς εἶναι καλὸν, ἀπεκρίνατο ὁ Ραούλ.

— Καὶ πῶς, παιδί μου, σοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα, νὰ σταθῇς σὺ, τέτοιο πρᾶγμα, μπροστὰ σ' ἕνα ἀφηνιασμένο ἄλογο, χωρὶς νὰ συλλογισθῇς ὅτι αὐτὸ ποῦ ἔκαμες ἦτο πρᾶγμα ὁλοτελῶς ἀνόητο.

— Εἶδα, κύριε μαρκίων, ὅτι δὲν ἐκομαντάρετε πλιὸ τὸ ἄλογό σας, ὅτι τὸ γκέμι ἦτο σπασμένο καὶ ὅτι ἤσαστε χαμένος, ἐὰν δὲν ἔβγαινε κανένας εἰς βοήθειά σας. Τὸ λοιπὸν χωρὶς διόλου νὰ σκεφθῶ, ἔκαμα τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο ἀνόητο ὅπως ἐλέγατε προτήτερα, διότι ἐπέτυχα.

Ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἔμεινε κατ' ἀρχὰς ἐκστατικὸς ἀπέναντι τῆς ἀνηκούστου ταύτης ἀταραξίας καὶ τῆς ἀπροσποιήτου ὅλως μετριοφροσύνης.

— Εἶσαι παλληκάρι, παιδί μου, ἀνέκραξε τέλος, παλληκάρι ὡσὰν ἕνας στρατιώτης τοῦ Δεναίν. (1)

---

(1) Τοὺς στρατιώτας τοῦ Δεναὶν παρεντίθησιν ἐνταῦθα παραδειγμα-

— Δὲν ἠξεύρω, ἀνταπήντησεν ὁ Ραούλ.

— Πῶς; Τί θέλεις νὰ εἰπῇς;

— Νά, θέλω νὰ εἴπω ὅτι δὲν ἠξεύρω ἂν ἤμαι παλληκάρι ἢ ὄχι· ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἠξεύρω εἶναι ὅτι δὲν φοβοῦμαι τίποτε.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη τοῦ παιδὸς ἐφάνη λίαν λεπτὴ εἰς τὸν μαρκίωνα, ὅστις δὲν ἠδυνήθη καὶ τὴν φορὰν ταύτην νὰ μὴ γελάσῃ.

— Εἶσαι ἀπ' ἐδῶ, παιδί μου; τὸν ἠρώτησε.

— Δὲν μὲ εἴδατέ ποτε λοιπόν; κύριε μαρκίων, ὑπέλαβε μετ' ἐκπλήξεως ὁ Ραούλ.

— Ὄχι, παιδί μου, οὔτε σὲ εἶδα, οὔτε σὲ ἠξεύρω.

— Λοιπὸν εἶμαι ἀπὸ τὸ Τραμπλεΐγ.

— Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Ραούλ.

— Ὁ πατέρας σου;

— Ρογῆρος Ριγώ.

Ὁ μαρκίων συνεσπάσατο τὰς ὀφρῦς.

— Ἕνας παιλαιὸς στρατιώτης τῆς σωματοφυλακῆς μοὶ φαίνεται;

— Μάλιστα, κύριε μαρκίων.

— Πτωχὸς, ἔτσι;

— Πολὺ μάλιστα, κύριε μαρκίων.

— Καὶ ὡς μοὶ εἶπαν οἱ ἄνθρωποί μου ζῶν ἀπὸ λαθροκηνήγιον; προσέθετο ὁ Ρεγινάλδος.

— Ὄχι, κύριε μαρκίων, οἱ ἄνθρωποί σας εἶπαν ψεύματα, ἀνέκραξε μεθ' ὑπερηφανείας ὁ Ραούλ.

— Σωστὰ, διενοήθη ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ, τί εἶπον τάχα ἐγὼ εἰς τὸ παιδί; Βέβαια ἓν παιδίον δὲν δύναται οὔτε ὀφείλει νὰ κατηγορῇ τὸν πατέρα του.

Στιγμὴ σιωπῆς ἐπεκράτησεν εἶτα ὁ Ρεγινάλδος ἐπανέλαβε δυνατώτερον.

— Εἶσθε πολλὰ παιδιά;

τικῶς διὰ τὴν ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ὑπὸ τοῦ στρατάρχου δὲ Βιλὰρς κερδηθεῖσαν νίκην τῷ 1712, ἥτις ἀπήλλαξε τὴν Γαλλίαν ἀπὸ ἐπιδρομῆς τῶν ἐναντίων. Σ. Μ.

— Ὄχι, κύριε μαρκίων, εἶμαι ὁλομόναχο.

— Σὲ ἀγαπᾷ ὁ πατέρας σου ;

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Σὲ κακομεταχειρίζεται ;

— Συχνὰ πυκνά.

— Καὶ εἰς τί σὲ μεταχειρίζεται ;

— Εἰς τίποτε.

— Τοὐλάχιστον σ' ἐσπούδασε διόλου ;

— Μὲ ἔμαθε ὀλίγη ἀνάγνωσι, ὅση ἤξευρε κ' ἐκεῖνος κι' ἄλλο τίποτε.

— Θέλεις νὰ μάθῃς περισσότερα ;

— Παραθέλω, ἀλλὰ πῶς νὰ τὰ μάθω ;

— Ἐσκέφθης ποτὲ διὰ τὸ μέλλον σου ;

— Τί πρᾶγμα εἶναι τὸ μέλλον αὐτὸ ; κύριε μαρκίων.

— Ὁ μακράν σου ἀκόμη εὑρισκόμενος χρόνος, καθ' ὃν ἀπὸ παιδὶ θὰ ἦσαι ἄνθρωπος.

— Πολλαῖς φοραῖς μάλιστα ἐσκέφθηκα διὰ τοῦτο.

— Λοιπὸν τί συλλογίζεσαι νὰ κάμῃς ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς ἐκεῖνος ;

— Ἅμα μεγαλόσω, σκοπεύω νὰ γείνω στρατιώτης, νὰ ὑπάγω 'ς τὸν πόλεμο καὶ νὰ πλουτήσω, καὶ νὰ γείνω ἕνας στρατηγός.

— Ἐπιθυμεῖς λοιπὸν νὰ ἀποκτήσῃς χρήματα ;

— Πολύ.

— Διατί τοῦτο ;

— Διότι ὁ πατέρας μου λέγει κάθε 'λίγο καὶ 'λιγάκι ὅτι ὅταν ἦναι τινὰς πλούσιος, τὰ ἔχει ὅλα 'ς τὸν κόσμον τοῦτον, διασκεδάσεις, χαραῖς, εὐτυχίαις κτλ.

Ὁ μαρκίων ἀκούσας τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, αἵτινες τῷ ἀνέξεσαν βεβαίως τὴν πληγὴν τῆς καρδίας του, ἀνεστέναξε καὶ ὕψωσε τεθλιμμένον βλέμμα εἰς τὸν οὐρανόν· ἔφερε μετὰ κατηφείας εἰς τὰχείλη του τὴν πυξίδα, ἥτις περιέκλειε τὰς τρίχας ἐκείνων οὓς τοσοῦτον ἠγάπησε καὶ οὓς ἐθρήνει εἰσέτι.

Ὁ Ραοὺλ ὅστις παρετήρησε τὴν κατήφειαν ταύτην ἐσίγα, ἀκολούθως δ' ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἐπανέλαβε·

— Θὰ σὲ 'πάγω, παιδί μου, ἀτός μου 'ς τὸν πατέρα σου καὶ θὰ τοῦ 'πῶ ὅτι σοῦ χρεωστῶ τὴν ζωήν.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, κύριε μαρκίων, ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ νὰ κάμετε τρόπον νὰ μὴ μὲ δείρῃ, διότι δύο ἡμέραις τόρα λείπω ἀπὸ τὸ 'σπῆτι μας.

— Ἡσύχει, παιδί μου, καὶ δὲν θὰ σ' ἐγγίξῃ καθόλου· ἀλλὰ δὲν μὲ λὲς γιατί ἔφυγες ἀπὸ τὸ σπῆτι;

— Γιὰ νὰ γλυτόσω τὸ ξύλο.

— Τί ἔκαμες λοιπόν;

— Τίποτε.

— Πλὴν μοὶ φαίνεται ὅμως ὅτι θὰ ὑπάρχῃ καμμιὰ αἰτία γιὰ νὰ ἦναι θυμωμένος;

— Καμμιὰ, κύριε μαρκίων· νὰ, δὲν εἶχε παράδες, κ' αὐτὸ, θαῤῥῶ, δὲν εἶναι 'δικό μου σφάλμα, καὶ ὅταν δὲν ἔχῃ παράδες μὲ πατᾷ 'ς τὸ ξύλο.

— Δυστυχὲς παιδίον, ἐψιθύρισεν ὁ μαρκίων.

— Λοιπὸν δὲν ἔχω τίποτε νὰ φοβηθῶ σήμερον, ἠρώτησεν ὁ Ραοὺλ, ἀναθαῤῥήσας ὀλίγον.

— Τίποτε, οὔτε σήμερον, οὔτε ποτὲ, ἀπεκρίνατο ὁ Ρεγινάλδος.

— Τότε λοιπὸν νὰ μὲ 'πᾶτε, κύριε μαρκίων, νὰ μὲ 'πᾶτε, ἀνέκραξε περιχαρῶς.

Καὶ ἠκολούθησε τὸν μαρκίωνα, ὅστις ἐπήγαινε νὰ πάρῃ τὸν ἵππον του. Πλὴν μόλις ἐπροχώρησε βήματά τινα καὶ αἱ ἐρυθριῶσαι παρειαί του ὠχρίασαν πάλιν διὰ μιᾶς· τὸ αἷμα ἔῤῥευσε μετ' ἀφθονίας ἀπὸ τῆς πληγῆς του ἣν ἔφερεν εἰς τὸ στῆθος, αἱ κνῆμαί του ἐκάμφθησαν καὶ αὐτὸς ἔπεσεν ἐπὶ τῆς χλόης. Ὁ Ρεγινάλδος ἐκπλαγεὶς ἐκ τῆς ἀπροσδοκήτου ταύτης κρίσεως ἐχορήγησε πάλιν πᾶσαν περίθαλψιν εἰς τὸ παιδίον, ὅπερ σχεδὸν ἀμέσως ἀνεψυχώθη καὶ ἔστη ὄρθιον εἰπόν.

— Πέρασε πλιὸ τόρα, δὲν ἔχω τίποτε.

— Ἀδύνατον, ἀνέκραξεν ὁ μαρκίων, ἀδύνατον νὰ ὑπάγῃς ἕως εἰς τὸ Τραμπλεΐγ πεζός.

— Ἄ! ἀπεκρίνατο ὁ Ραοὺλ, μὲ συγχωρεῖτε, θὰ 'πάγω μὲ μιὰ χαρά.

— Δὲν τὸ παραδέχομαι ποτέ!

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, κύριε μαρκίων, μνήσκω ἐδῶ τότε....

— Ὄχι, ὄχι.

— Ἐμ' ἀφοῦ λέτε ὅτι δὲν θέλετε νὰ περπατήσω;

— Ναί, ἀλλὰ θὰ σὲ κρατῶ 'ς τὸ πλευρό μου ἐπάνω 'ς τὸ ἄλογο. Φοβεῖσαι καθόλου ἔτσι;

— Νὰ φοβοῦμαι! ἐπανέλαβεν ὁ Ραοὺλ μετὰ εἰρωνικοῦ μειδιάματος, ἀλλ'ἐγὼ 'ξεύρω καὶ καβαλικεύω.

— Ἀληθῶς! ἐπανέλαβεν ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ μετὰ τόνου δυσπιστίας.

Ὁ τόνος οὗτος προσέβαλε τὴν ὑπερβάλλουσαν φιλοτιμίαν τοῦ παιδὸς, οὕτινος αἱ δυνάμεις ἐπανῆλθον στιγμηδόν. Ἔτρεξε πρὸς τὸν ἵππον, ὅστις καταδαμασθεὶς ὑπὸ τοῦ σκληροῦ μαθήματος, ὅπερ ἔλαβεν, ἐμάσσα ἡσύχως πρασινάδα, τὴν ὁποίαν τὸν ἐμπόδιζεν ὁ χαλινός του νὰ καταπίῃ. Ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ ἐπισάγματος χωρὶς νὰ πατήσῃ ἐπὶ τοῦ ἀναβολέως, εἶτα κύψας καὶ λαβὼν διὰ τῶν χειρῶν τὰ κρεμάμενα λωρία τοῦ χαλινοῦ καὶ πλήττων διὰ τῶν πτερνιστήρων τὰ στέρνα του ἤλασεν αὐτὸν ἀπὸ ῥυτῆρος, τὸν ἔκαμε νὰ ξεδιασκελίσῃ ἕνα κορμὸν κατερριμμένου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δένδρου, καὶ τὸν ἔφερε κατόπιν πρᾴον καὶ ὡς ἀρνίον ἥμερον εἰς τὸν μαρκίωνα, ὅστις παρατηρῶν αὐτὸν ὁλονὲν μετὰ θάμβους ἐψιθύριζε καθ'ἑαυτόν·

— Εἶχον δίκαιον νὰ λέγω ὅτι τὸ παιδίον δὲν εἶναι τυχαῖον! ἄχ καὶ νὰ ἦτο ἰδικόν μου!

Ὁ Ραοὺλ ἀφίππευσεν.

— Ἴδετε, κύριε μαρκίων, ὅτι δὲν ἔλεγον ψεύματα! ἐψέλλισε μετὰ σχεδὸν ἀδιακρίτου φωνῆς, διότι νέα ἐξασθένησις κατελάμβανεν αὐτὸν, τὸ αἷμά του ἤρξατο ῥέον καὶ ἡ ὠχρότης του καθίστατο πελιδνοτέρα.

Ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἐπέδεσε διὰ ῥινομάκτρου τὸ ἐσχισμένον στῆθος τοῦ παιδίου, καὶ διορθώσας ὅπως ἠδύνατο τὸν χαλινὸν ἀνεβίβατε τὸν παῖδα ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἵππευσε καὶ αὐτὸς καὶ ἔλαβε τὴν εἰς τὸ χωρίον ἄγουσαν ὁδὸν, ἣν κατὰ πάντα τὰ φαινόμενα ὤφειλε νὰ μὴ διαβῇ ἄλλην φοράν. Ὁδεύοντες δὲ ἐξηκολούθησε τὴν μετὰ τοῦ Ραοὺλ συνομιλίαν, ἧς τὴν ἀρχὴν ἀνεφέραμεν, καὶ εἰς πᾶσαν τοῦ παιδίου ἀπάντησιν ἐθαύμαζεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν εὐθυκρισίαν καὶ τὴν λαμπρὰν αὐτοῦ διάνοιαν.

Κεφάλαιον Β'.

ΡΟΓΗΡΟΣ ΡΙΓΩ.

Μετὰ μίαν σχεδὸν καὶ ἡμίσειαν ὥραν ὁ μαρκίων ἐπέσχε τὸν ἵππον αὐτοῦ πρὸ τῆς καλύβης τοῦ Ρογήρου Ριγώ. Ἐφώνησε τὸν λαθροθήραν, ἀλλ' ἐκείνου ἀπόντος, προσῆλθεν ἡ γυνὴ αὐτοῦ, εἰς παρέδωκε τὸν Ραοὺλ, διηγηθεὶς αὐτῇ ἐν ὀλίγοις τὰ διατρέξαντα, καὶ ἣν παροτρύνας νὰ πέμψῃ τὸν σύζυγόν της εἰς τὸ μέγαρον ἅμα ἐπανελθόντα.

Ἡ χωρικὴ ὑπεσχέθη νὰ ποιήσῃ τοῦτο, ὁ δὲ κ. δὲ Τραμπλεϊγ ἀφιχθεὶς εἰς τὸν πύργον του ἐρρίφθη ἐπὶ εὐρέος ἀνακλίντρου καὶ ἐβυθίσθη εἰς μακρὰς καὶ βαθεῖς συλλογισμούς.

Ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὅτι αὐτὴ ἡ θεία Πρόνοια ἔρριψεν εἰς τὸν δρόμον αὐτοῦ τὸ ἄγνωστον ἐκεῖνο παιδίον, καὶ διηρώτησεν ἑαυτὸν ἐὰν αὐτὴ πάλιν ἡ θεία Πρόνοια δὲν τῷ ὑπεδείκνυεν αὐτὸ τὸ παιδίον ὡς μέλλον ν' ἀντικαταστήσῃ τὰ τέκνα ὧνπερ ἐστερήθη.

Περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι διενοεῖτο νὰ υἱοθετήσῃ τὸν Ραοὺλ, καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτὸν κληρονόμον τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς περιουσίας του.

Ὁ μαρκίων εἶχε μόνον πλαγίους συγγενεῖς, λίαν μεμακρυσμένους, πάντας πλουσίους καὶ πάντας ἴδιον ἐπίθετον φέροντας, πρὸς οὓς ἐδείκνυε μεγάλην ἀδιαφορίαν.

Μεταξὺ τῶν ἀπείρων βασάνων τοῦ βίου του μία, ἡ καὶ δεινοτέρα, ἦτο ὅτι ἤ τε παλαιὰ κατοικία του καὶ τὰ ἄπειρα ὑποστατικά του ἔμελλον νὰ μεταβῶσι μετὰ τὸν θάνατόν του εἰς τοὺς πλαγίους ἐκείνους συγγενεῖς του καὶ νὰ αὐξήσωσι τὰς περιουσίας των. Ἀφ' ἑτέρου δ' ἠσθάνετο ἐν τῇ καρδίᾳ του σφοδρὰν στοργὴν καὶ ἀκαταμάχητον συμπάθειαν ὑπὲρ τοῦ ἀκατανοήτου ἐκείνου παιδὸς, τοῦ μικροῦ ἐκείνου καὶ τοσοῦτον χαρίεντος ἅμα καὶ γενναίου χωρικοῦ, οὗ τὸ αἷμα εἶχε ῥεύσει ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ἴσως ἡ στοργὴ αὕτη ἔμελλε νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν καὶ νὰ ἐπιχύσῃ βάλσαμον παρηγορίας καὶ χαρᾶς ἐν τῇ καρδίᾳ του κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ γήρατός του. Ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου μήπως καὶ ἐκτὸς ὅλων τούτων τῶν σκέψεων δὲν ὑπῆρχε καὶ ἕτερος λόγος ἰσχυρὸς διὰ τὴν στοργὴν

ταύτην; Δὲν θὰ ἦτο ἔργον χριστιανικὸν καὶ φιλάνθρωπον, ἔργον ὑπὸ τῶν ἁπλουστέρων καὶ ἡδίστων τῆς εὐγνωμοσύνης αἰσθημάτων ὑπαγορευόμενον ν' ἀπαλλάξῃ τὸν νέον ἐκεῖνον Ραοὺλ τῆς σκληρᾶς κυριαρχίας μοχθηροῦ πατρὸς καὶ νὰ παρέξῃ τῷ νέῳ ἀετιδεῖ τὰ μέσα ν' ἁπλώσῃ τὰ πτερά του;

Αὐτὰ ταῦτα διενοεῖτο καθ' ἑαυτὸν ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ, ὅτε εἷς τῶν θαλαμηπόλων του εἰσῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ ἐν ᾧ εὑρίσκετο, καὶ εἰδοποίησεν αὐτὸν, ὅτι ὁ χωρικὸς Ρογῆρος Ριγὼ, ἐλθὼν κατὰ τὰς διαταγάς του εἰς τὸ μέγαρον, ἐζήτει τὴν χάριν νὰ εἰσαχθῇ παρ' αὐτῷ.

— Φέρετέ τον ἐδῶ ἀμέσως, ἀπεκρίνατο ὁ γέρων.

Ὁ Ρογῆρος Ριγὼ μαθὼν παρὰ τῆς γυναικός του τὰ διατρέξαντα κατὰ τὴν πρωΐαν προῃσθάνθη ἀπροσδόκητόν τινα ὠφέλειαν καὶ διὰ τοῦτο ἀντὶ νὰ δείρῃ τὸν Ραοὺλ ὡς κατὰ τὸ σύνηθες ἔπραττεν, ἐθώπευσεν αὐτόν. Ἐνεδύθη τὴν ἧττον ῥακώδη αὐτοῦ στολὴν καὶ στιγμηδὸν ἔδραμε πρὸς τὸ μέγαρον, ἔνθα εἰσήχθη ὑπὸ τοῦ θαλαμηπόλου.

Ὁ πατὴρ τοῦ Ραοὺλ ἔφθανε τὸ τεσσαρακοστὸν τῆς ἡλικίας του ἔτος· ἦτο ὑψηλόσωμος καὶ ἰσχυρὸς, καὶ ἠδύνατο νὰ περάσῃ ὡς ὡραῖος ἄνθρωπος ἐν τῇ κοινοτάτῃ σημασίᾳ τῆς λέξεως· εἶχε δηλ. πλατυτάτους ὤμους, προτομὴν λίαν ἀνάλογον, νευρώδεις κνήμας καὶ ὡς τοὺς τῶν ῥωμαλέων ἐκείνων νομάδων οἵτινες ὑπεβάσταζον τετρακοσίων λιτρῶν βάρος ἐν τοῖς ἀγῶσι καὶ ταῖς δημοσίαις ἀγοραῖς εὐμυοφανεῖς βραχίονας.

Ὁ συνήθης βαδισμός του ἐμαρτύρει στρατιωτικὴν ὁρμήν· τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἀρειμάνιον, οἱ δὲ μελανοὶ μύστακές του ἦσαν εἰσέτι ἀγκιστρηδὸν ἀνεστραμμένοι ὡς εἰ ἦτο εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ἀκόμη. Τὸ ἐνεργητικὸν πλὴν ἡλιοκαὲς πρόσωπόν του παρίστα αὐτὸν ὡς ὑπὸ κτηνωδῶν καὶ βιαίων παθῶν κυριευμένον. Τὸ βλέμμα του δὲν ἦτο εἰλικρινὲς, τὸ δὲ μειδίαμα τῶν λεπτῶν χειλέων του ὑπέκρυπτε πάντοτε ψεῦδος.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐφόρει λευκὸν χιτῶνα, λαιμοδαίτην περὶ τὸν ταυρώδη τράχηλόν του καὶ γιακέταν ἐκ συνήθους ἐριολίνου, πολλαχοῦ ἀκόμψως ἐῤῥαμμένην. Ἐκ τῶν μακρῶν δερματίνων περικνημίδων του του (guêtres) αἵτινες ἔσφιγγον τὰς κνήμας του, ἐφαίνετο ἀπὸ μακρὰν ὅτι ἦτο λαθροθήρας. Τέλος ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρά του κάλυμμα μετέ-

χον πίλου καὶ καυσίας, ὅπερ ἀδυνατοῦμεν νὰ προσδιορίσωμεν κατὰ τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα. Ὅτε δ' εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον ὑποκλινάμενος ἐδαφιαίως, ὁ μαρκίων Ρεγινάλδος ὑπεδέξατο αὐτὸν εὐμενῶς καὶ διὰ χαρίεντος κινήματος τῷ ἔνευσε νὰ προχωρήσῃ.

Ὁ λαθροθήρας ὑπήκουσεν· ἐπροχώρησε βήματά τινα καὶ ἔστη ὄρθιος ἔμπροσθεν τοῦ κ. δὲ Τραμπλεΐγ μὲ τὴν ἀνέκφραστον ἀκινησίαν καὶ στάσιν ὁπλοφοροῦντος στρατιώτου.

— Εἶναι φανερὸν βέβαια, φίλε μου, ὅτι εἴδατε τὴν γυναῖκά σας, ἀφοῦ ἤλθατε ἐδῶ.

— Μάλιστα, κύριε μαρκίων, ἀπεκρίνατο ὁ Ρογῆρος εἶχα αὐτὸ τὸ καλό....

— Θὰ σᾶς εἶπε βέβαια, ὅτι ὁ υἱός σας μοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ.

— Ναὶ, ἔμαθα τῳόντι ὅτι τὸ κατεργάρικο ἔσχε τὸ σπάνιον εὐτύχημα νὰ φανῇ χρήσιμο εἰς τὸν κ. μαρκίωνα, καὶ μακαρίζω διὰ τοῦτο τὴν τύχην.

— Ναὶ, κύριε μαρκίων, τὴν θείαν Πρόνοιαν.

— Τὴν θείαν Πρόνοιαν θὰ 'πῆτε....

— Ἠξεύρετε ὅτι ἔχετε ἕνα παιδὶ μάλαμα;

— Ναὶ, τὸ μικρὸ εἶναι καλὸ, δὲν εἰμπορῶ νὰ εἰπῶ ψέμματα.

— Τὸ ἀγαπᾶτε ὅπως πρέπει;

— Μπᾶ! κύριε μαρκίων, ὁ καθεὶς ἀγαπᾷ καθὼς τοῦ ἀρέσει. Ἡμεῖς οἱ φτωχοὶ δὲν εἰμποροῦμε ν'ἀγαποῦμε τὰ παιδιά μας σᾶν τοὺς πλουσίους, τοῦτο τὸ καταλαμβάνετε, κύριε μαρκίων. Εἶναι ἡ ἀλήθεια ὅτι τὸ πατῶ 'ς τὸ ξύλα καμμιὰ φορὰ τὸ μικρὸ, ἀλλὰ.... ἄ! ὅταν τοῦ τὸ πρέπει μονάχα καὶ ποτὲ ἄλλοτε· ἔπειτα ξεύρετε καὶ τὴν παροιμία· «Ὃν ἀγαπᾷ κύριος παιδεύει».

— Ἄ! ἐπανέλαβεν ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ μετ' ἀνεπαισθήτου σχεδὸν μειδιάματος· τότε πιστεύω κατὰ τὰ λεγόμενά σας νὰ τὸ ἀγαπᾶτε κἄπως πολύ!

— Μήπως τάχα 'παραπονέθηκε 'ς τὴν εὐγενείαν σας; ἠρώτησενὑπούλως ὁ Ρογῆρος.

— Ὄχι δά, ἀπεναντίας τὸ κακόμοιρο σᾶς ὑπερασπίσθηκεν, ἀπεκρίνατο ὁ μαρκίων.

— Ἦτο χρέος του! ἐψιθύρισεν ὁ λαθροθήρας. Ἠξεύρει ὅτι τὸ ἀγαπῶ.

— Γιὰ νὰ διοῦμε τόρα, συγκατατίθεσθε ν' ἀποχωρισθῆτε ἀπὸ αὐτό;

— Ν' ἀποχωρισθῶ, γιατί;

— Ἀδιάφορον· εἰπῆτε μιά.

— Ἔ, νὰ διοῦμε, κύριε μαρκίων, ἂν ἦναι διὰ τὴν εὐτυχίαν του.... ἀπεκρίνατο ὁ Ρογῆρος, καὶ..... διὰ τὴν ἰδικήν μου, προσέθετο χαμηλοφώνως.

— Τέλος ἐὰν κανεὶς εὐπατρίδης ἢ κανεὶς πλούσιος σᾶς ἔλεγε νὰ τοῦ δώσητε τὸν μικρόν σας Ραοὺλ καὶ νὰ τὸν θεωρῇ οὗτος ὡς παιδί του, τί θὰ ἀπεφασίζετε;

— Τί θ' ἀπεφάσιζα;

— Μάλιστα.

— Ἐὰν μὲ τὼλεγε κανένας... ἀλλ' ἔλα δὰ ποῦ δὲν τὸ κάμουν.

— Ἔχετε μέγα λάθος.

— Τί, μοῦ τὸ λέγει λοιπὸν κανένας;

— Βέβαια.

— Καὶ ποιὸς ἀρά γε;

— Ἐγώ.

— Σεῖς, κύριε μαρκίων! ἀνέκραξεν ὁ Ρογῆρος μετὰ προσποιητῆς καὶ μεγάλης ἐκπλήξεως.

Λέγομεν προσποιητῆς, διότι ὁ πανοῦργος καὶ τετραπέρασμένος χωρικὸς εἶχε μαντεύσει ἀπό τινος ποῦ ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἔμελλε νὰ καταλήξῃ, καὶ αὐτὸς ἐσκέπτετο μόνον πῶς νὰ ὠφεληθῇ περισσότερον ἐκ τῆς συμφωνίας ἣν ἔμελλε νὰ συνάψῃ μετὰ τοῦ γέροντος.

— Ὑμεῖς, κύριε μαρκίων! ἐπανέλαβε τὸ δεύτερον.

— Ναὶ, ἐγὼ ἀπεκρίνατο ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ.

— Ὦ! τότε τὸ πρᾶγμα διαφέρει, ἀλλὰ ἐννοεῖτε ὅτι ἔτσι δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς ἀποκριθῶ ἀμέσως.

— Διατί τάχα;

— Μπᾶ! τὸ πρᾶγμα εἶναι σπουδαῖον, κύριε μαρκίων.

— Τὸ παραδέχομαι, ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ ἀποφασίσητε ἀμέσως.

— Ναὶ, ἀλλὰ σκεφθῆτε κομματάκι, κύριε μαρκίων, μὲ ὁμιλεῖτε

περὶ ἀποχωρισμοῦ, καὶ ἠξεύρετε ὅτι μία πατρικὴ καρδία ραγίζει εἰς τοιαύτην ἰδέαν.

Τοιαύτη παρῳδία πατρικῆς ἀγάπης καὶ γλώσσης ἀνεστάτωσε τὴν καρδίαν τοῦ κ. δὲ Τραμπλέϊγ· ἐν τούτοις δὲν ἀπέδειξε τὴν δυσαρέσκειάν του εἰμὴ ὅταν διέκοψε τὸν Ρογῆρον.

— Ἐὰν πραγματικῶς ἀγαπᾶτε ὅπως λέγετε τὸ τέκνον σας, δὲν ἔπρεπε νὰ διστάζητε εἰς τὸ νὰ τῷ ἐκδηλώσητε τὴν στοργήν σας, ἐξασφαλίζοντες τὴν ἐν τῷ μέλλοντι εὐδαιμονίαν του.

— Ἡ περιουσία, κύριε μαρκίων, δὲν ἀποτελεῖ τὴν εὐδαιμονίαν! ἀπεκρίνατο φιλοσοφικῶς ὁ Ρογῆρος.

— Ἀλλ' ὅπως δήποτε συντελεῖ καὶ τοῦτο

— Καὶ ἔπειτα, νὰ ἰδῆτε, τὸ μικρὸ τὸ χρειάζομαι εἰς πολλὰ πράγματα.... δὲν εἰμπορῶ νὰ τὸ δώσω, διότι μὲ βοηθεῖ πολύ.

— Εἰς τί ; ἠρώτησεν ὁ μαρκίων.

— Μπᾶ! δὲν εἰμπορῶ πλιὸ νὰ σᾶς τὸ 'πῶ· ἀλλὰ 'ξεύρετε πῶς ἕνα παιδὶ εἰς τέτια ἡλικία εἶναι πάντοτε χρήσιμο εἰς ἕνα φτωχικὸ σπῆτι.

— Ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ νὰ σᾶς τὸν πάρω χωρὶς νὰ σᾶς ἀποζημιώσω, καὶ πολὺ μάλιστα, διὰ τὴν ζημίαν τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς προξενήσῃ ἡ ἀπουσία του.

Αὐτοὺς ἴσα ἴσα τοὺς λόγους ἐπερίμενεν ἀνυπομόνως ν' ἀκούσῃ ὁ Ρογῆρος, ἀφότου ἤρχισεν ἡ συνδιάλεξις, ὁ δὲ μαρκίων ἔθιξε τὴν αἰσθητοτέραν χορδὴν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ χωρικοῦ, τουτέστι τὸ χρηματικόν.

— Εἴπατε τὸ λοιπόν, κύριε μαρκίων, ἠρώτησεν ὁ λαθροθήρας νὰ πάρητε κοντά σας τὸ μικρό ;

— Μάλιστα.

— Ἀπὸ τώρα ;

— Ἀπὸ σήμερον μάλιστα.

— Καὶ γιὰ πάντα ;

— Φυσικά.

— Λοιπόν, κύριε μαρκίων, ὑπάρχει ἴσως τρόπος νὰ συνενοηθοῦμε;

— Πῶς ;

— Ἠξεύρετε ὅτι ὁ Ραοὺλ εἶναι παιδί μου, εἶναι πρᾶγμά μου, ἰδιοκτησία μου. Μοὶ ἀνήκει, ὅπως ἡ Γαλλία εἰς τὸν βασιλέα, καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὸν φυλάξω ἢ νὰ τὸν δώσω, νὰ τὸν μεταχειρισθῶ τέλος πάντων ὅπως μὲ φανῇ.

— Κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἰπῇ τὸ ἐναντίον.

— Λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ρογῆρος, ἐπαναλαβὼν τὸν εἰρμὸν τῶν διαλογισμῶν του, ἐὰν συγκατατεθῶ νὰ ξεκάμω ἀπὸ τὸ μικρὸ, τοῦτο θὰ τὸ κάμω μόνο καὶ μόνο γιὰ τὸ καλό του, γιὰ τὴν εὐδαιμονία του, ὅπως ἐλέγατε προτήτερα, κύριε μαρκίων.

— Ἔ.

— Βέβαια τὸ θέλω καὶ τὸ ἐπιθυμῶ τὸ παιδί μου νὰ εὐτυχήσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ βρίσκω σωστὸ καὶ δίκαιο ὁ μικρὸς νὰ ἔχῃ ὅλας τὰς εὐκολίας καὶ τὰς ἀναπαύσεις του, κ'ἐγὼ νὰ ὑποφέρω· αὐτὸς νὰ κοιμᾶται 'ς τὰ μαλακὰ, ἀπάνω 'ς τὰ πούπουλα, κ'ἐγὼ ἀπάνω 'ς τ'ἄχυρα, καὶ νἄχῃ δέκα λογιῶν φαγητὰ 'ς τὸ τραπέζι, κ'ἐγὼ ν'ἀποθαίνω ἀπὸ τὴν πεῖνα.

— Βέβαια, τοῦτο οὔτε δίκαιον εἶναι οὔτε φυσικὸν, ἀπεκρίνατο ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ.

— Πῶς νὰ κάμωμε τὸ λοιπόν;

— Νὰ σᾶς τὸ 'πῶ.

Ὁ Ρογῆρος ἐπέστησε πᾶσαν αὐτοῦ τὴν προσοχήν.

— Θὰ σᾶς δώσω, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ τὸ ἰσότιμον τῶν ἀπολαύσεων, τὰς ὁποίας τόσον ἐπιθυμεῖτε· θὰ σᾶς δώσω ἐτήσιον ποσὸν διὰ τοῦ ὁποίου θὰ εἰμπορῆτε νὰ ἀπολαύσητε καλὸ κρεββάτι, καλὸ τραπέζι καὶ ἥσυχον μέλλον.

Ὁ λαθροθήρας ἀνεσκίρτησεν ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Πόσον θὰ ἦναι τὸ ποσὸν αὐτὸ, κύριε μαρκίων; ἐψιθύρισε μετὰ κολακευτικοῦ τόνου.

— Προσδιορίσατέ το ὑμεῖς.

Ὁ Ρογῆρος ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμὴν, ἀκολούθως ἐπανέλαβεν·

— Ἐὰν δὲν ἀπατῶμαι, κύριε μαρκίων, μ'εἴχατε εἰπεῖ ὅτι θὰ μὲ δίνετε χρονιάτικο....

— Μάλιστα.

— Μὰ τὸ ναὶ, μοὶ φαίνεται ὅτι 1,200 φράγκα...

— Τὰ ἔχετε, ἀπεκρίνατο ζωηρῶς ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ.

— Πολὺ ὀλίγα ἐζήτησα! διενοήθη ὁ χωρικὸς, ἀλλὰ ἂς ἦναι, θὰ τὰ βγάλω ἀπ' ἀλλοῦ.

Καὶ ἐξακουλούθησε.

— Τὸ ποσὸν αὐτὸ θὰ μὲ κάμῃς κοντράτο ὅτι θὰ τὸ πληρώνῃς ἕως ὅτου νὰ ζῶ;

— Φυσικά.

— Καὶ θὰ περάσῃ ς' τὴν γυναῖκά μου ὅταν ἐγὼ ἀποθάνω;

— Μάλιστα.

— Ἀφοῦ ὁ κ. μαρκίων φαίνεται τόσον καλὸς, θὰ προσθέσῃ ἀκόμη εἰς τὴ γενναιοδωρία του τριακόσια τόσα φράγκα γιὰ νὰ φτιάξω τὸ σπιτάκι μου.

— Σοῦ τἄδωσα.

— Ὁ κ. μαρκίων θά συγκατατεθῇ νὰ πῇ ς' τὸν κελάρη του νὰ μὲ δίδῃ κάθε χρόνο δύο δαμετζάναις ρακί;

— Ἔστω.

— Καὶ τέλος . . .

— Τί! ὑπάρχει ἀκόμη καὶ ἄλλο τίποτε;

— Ὦ! κύριε μαρκίων, μιὰ ἄδεια μονάχα νὰ κυνηγῶ ἔτσι γιὰ τὸ γοῦστό μου καὶ μὲ τὸ τουφέκι μου μόνο, χωρὶς λαγωνικὰ, χωρὶς τίποτε ς' τὰ χωράφια καὶ ς' τὰ δάση σας.

Ὁ κ. δὲ Τραμπλεῖγ ἐδίστασε, διότι ὡς πάντες οἱ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εὐπατρίδαι ἦτο λίαν ζηλότυπος διὰ τὰ ὡς πρὸς τὸ κυνήγιον προνόμιά του· ἀλλ' ἐσκέφθη ἀφ' ἑτέρου ὅτι ἔπρεπεν ἀντὶ πάσης θυσίας ν' ἀπολαύσῃ τὸν Ραοὺλ, καὶ διότι ἄλλως τε ὁ Ρογῆρος ὡς ἐπικίνδυνος λαθροθήρας θὰ ἐφόνευε περισσότερον θήραμα ὑπούλως παρὰ φανερὰ καὶ ἐκόντος αὐτοῦ. Ὡς ἐκ τούτου ἐνέδωκεν.

— Τὴν ἔχετε τὴν ἄδειαν ταύτην, τῷ εἶπε·

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἠξεύρω πῶς νὰ εὐχαριστήσω τὸν κ. μαρκίωνα, ἀνέκραξεν ὁ χωρικός.

— Λοιπὸν τώρα εἴμεθα σύμφωνοι, ἐπανέλαβεν οὗτος, ὁ υἱός σας εἶναι ἰδικός μου, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ὅλως, διόλου, κ. μαρκίων· ἀπὸ τόρα παύει πλέον νὰ ἦναι 'δικός μου, γίνεται κτῆμά σας. Παραιτοῦμαι ἀπὸ ὅλα τὰ δικαιώματά μου ἐπ' αὐτοῦ καὶ σᾶς τὸν δίνω· λυπηρὰ θυσία καθὼς βλέπετε, κύριε μαρκίων, ἀλλὰ τί νὰ 'πῶ ποῦ ὅ,τι κ' ἂν κάμω μόνο καὶ μόνο γιὰ τὸ καλό του τὸ κάνω.

Ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ διέκοψεν ἐκ νέου τὴν αἰσχρὰν ταύτην κωμῳδίαν.

— Αὔριον, εἶπεν εἰς τὸν Ρογῆρον, θὰ ὑπογράψωμεν τὰ συμφωνητικὰ τῆς ἐτησίου χρηματικικῆς ἐπιχορηγίας· τώρα πηγαίνετε νὰ μοὶ φέρητε τὸ παιδί σας.

Ὁ λαθροθήρας ἐξῆλθεν ἀμέσως καὶ ἐπανῆλθε μετ' ὀλίγον μετὰ τοῦ παιδός.

Οὕτω δὲ ὁ Ραοὺλ Ριγὼ εἰσεχώρησεν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Τραμπλεΐγ.

Κεφάλαιον Γ'.

Ο ΡΕΓΙΝΑΛΔΟΣ ΚΑΙ Ο ΡΑΟΥΛ

Αἱ εἰκασίαι καὶ αἱ ἐλπίδες τοῦ κ. Τραμπλεΐγ δὲν ἐβράδυναν νὰ πραγματοποιηθῶσιν. Ἡ παρουσία τοῦ Ραοὺλ ἐπανέφερεν ἐν τῷ μεγάρῳ καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ γέροντος ἐὰν οὐχὶ τὴν χαράν, τοὐλάχιστον τὴν ζωήν. Μειδίαμα πρόσκαιρον διέστειλε τὰ ἐπὶ τοσοῦτον ὑπὸ πικρῶν συλλογισμῶν συνεσταλμένα χείλη τοῦ Ρεγινάλδου, τὰ δὲ θορυβώδη παιγνίδια καὶ αἱ παιδικαὶ φωναὶ τοῦ Ραοὺλ ἀντικατέστησαν τὴν ἐν τῷ μεγάρῳ νεκρικὴν σιγήν. Ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἤρχισε πάλιν ν' ἀγαπᾷ.

Ὁ Ραοὺλ μόλις εὑρέθη ἐν μέσῳ εὐτυχίας καὶ ἀνέσεως καὶ ἔλαβε τὰς ἕξεις τοῦ βίου τούτου οὕτως, ὡς νὰ ἐγεννήθη ἐξ ἀριστοκρατῶν καὶ ἐν ταῖς φλεψὶν αὐτοῦ νὰ ὑπῆρχεν εὐπατρίδειον αἷμα.

Θύδεμία ἀμφιβολία ὅτι ὁ παῖς ἐὰν εἶχε πάντοτε ὑπ' ὄψιν του τὴν καλύβην ἐν ᾗ ἐγεννήθη δὲν θὰ ἐπείθετο ταχέως ὅτι τὸ αἷμά του οὐδενὸς μετεῖχε χυδαϊσμοῦ, καὶ θὰ ὠνειρεύετο τοὺς ἱπποτικοὺς σμάλτους φανταστικῶν οἰκογενειακῶν παρασήμων.

Γινώσκομεν ἄλλως τε τὰ σχέδια τοῦ Ρεγινάλδου ἀπέναντι τοῦ Ραούλ. Ἐσκέπτετο μετά τινων ἐτῶν δοκιμασίαν νὰ υἱοθετήσῃ αὐτὸν μὲ ὅλας τὰς νομίμους διατυπώσεις, νὰ ἐπιτύχῃ ὑπὲρ αὐτοῦ βασιλικῷ διατάγματι τὸ δικαίωμα τῆς μεταβιβάσεως τοῦ τε ὀνόματος καὶ τῶν οἰκοσήμων τοῦ Τραμπλεΐγ καὶ νὰ τῷ καταλίπῃ ὡς εἰς μονογενῆ του υἱὸν

τὴν μεγάλην περιουσίαν του. Ἀλλὰ τὰ σχέδια ταῦτα τότε μόνον θὰ ἐπραγματοποιοῦντο, ὅταν ὁ Ραοὺλ ἤθελε δειχθῇ ἄξιος τῶν ἀγαθῶν, ἅπερ τῷ ἐπεφύλασσε τὸ μέλλον. Ἔπρεπεν ἄρα πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ διαμορφώσῃ τὴν καρδίαν του καὶ νὰ ἀναπτύξῃ τὴν διάνοιάν του.

Εἷς περίφημος παιδαγωγὸς προσελήφθη ὅπως διαπαιδαγωγήσῃ τὸν Ραοὺλ. Ὑπὸ τὴν ἐποτείαν δὲ καὶ ἐπιτήρησιν τοῦ διδασκάλου τούτου, ὁ υἱὸς τοῦ λαθροθήρου ἐποίησεν ἐν βραχυτάτῳ διαστήματι σπουδαίας προόδους καὶ ὑπερεξηκόντισε τὰς ἐλπίδας τοῦ Ρεγινάλδου.

Ὁ Ραοὺλ φιλόπονος, ἐπιμελὴς καὶ ἀποφασιστικὸς ἐπεδόθη εἰς τὴν μελέτην τῶν μαθημάτων του καὶ χωρὶς νὰ ἀποδειλιάσῃ ἀπέναντι τῶν δυσχερῶν τριβῶν τῆς παιδείας κατώρθωσε δεκαεξαέτης μόλις νὰ ἐκμάθῃ ὅσα ὁ διδάσκαλός του ἐκλήθη νὰ τὸν διδάξῃ.

Τότε ὁ Ρεγινάλδος ἀπήλαυσε πάσας τὰς εὐδαιμονίας τῆς πλαστῆς ταύτης πατρότητος καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἀνενέασε κατὰ δέκα ἔτη. Ὁ Ραοὺλ εὐχερὴς πλέον εἰς πᾶσαν ἐργασίαν κατέστη ἀχώριστος αὐτοῦ ἑταῖρος· συνώδευεν αὐτὸν πάντοτε εἰς τὸ κυνήγιον, τὴν δὲ ἑσπέραν ἔπαιζον ὁμοῦ ζατρίκιον εἰς ὃ ὁ Ραοὺλ εἶχε γείνει ἄριστος παίκτης.

Μετὰ ταῦτα ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ σκεφθεὶς ὅτι εἷς νέος δεῖται ἑτέρας ἢ τῆς τοῦ γέροντος συναναστροφῆς, ἤνοιξε πάλιν τὰς θύρας τοῦ μεγάρου του εἰς τοὺς εὐγενεῖς νέους τῆς γειτονίας, καὶ καθ' ἑκάστην συνήρχοντο εἰς ὁμηγύρεις καὶ ἑορταὶ καὶ ἱπποδρόμια ἐτελοῦντο.

Καθὼς ὁ Ραοὺλ ὑπερέβαινε πάντας τοὺς συνομήλικάς του διὰ τῶν ἐξαιρέτων αὐτοῦ τρόπων, τῆς χαριέσσης εὐσχημοσύνης του καὶ τῆς ἀπαραμίλλου ἐπιδεξιότητός του, οὕτως ἠμαύρου αὐτοὺς διὰ τῶν πολυτελῶν ἐνδυμάτων, τῶν κοσμημάτων καὶ τῶν ἵππων του, διότι ὁ μαρκίων Ρεγινάλδος ἐξώδευεν ἀφειδῶς ὑπὲρ τοῦ Ραοὺλ καὶ τῷ ἔδιδε τόσα χρήματα, ὥστε ἀμηχανῶν πῶς νὰ τὰ μεταχειρισθῇ, ἐναποταμίευε μέρος αὐτῶν ἐντὸς χαλυβδίνου κιβωτίου ὅπερ εἶχεν ἐν τῷ δωματίῳ του καὶ ὅπερ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐπληροῦτο.

Νῦν δὲ ἐὰν μᾶς ἐρωτήσωσι ποίαν ἀγάπην ἔτρεφεν ὁ Ραοὺλ πρὸς τοὺς γεννήτοράς του, θ' ἀποκριθῶμεν οὐδεμίαν.

Ὁ Ραοὺλ δὲν ἠγάπα ποσῶς τὸν πατέρα του καὶ τὸ αἴσθημα τοῦτο τῆς ἀπεχθείας ἐστὶν ἂν οὐχὶ συγγνωστὸν τοὐλάχιστον εὐνόητον· ἀλλὰ τὴν μητέρα του, τὴν μητέρα του καθ' ἧς οὐδέν ποτε ἐξήνεγκε παρά-

τονον; ταύτην ἐθεώρει ὡς νὰ μὴ εἶχεν ὑπάρξει. Τοσοῦτον δ' ἀπεχθάνετο αὐτὴν, διότι ἡ δυστυχὴς τὸν ἐγέννησεν ἐν ἀσημότητι, ὥστε ὁσάκις ἐπροκείτο νὰ διέλθῃ πρὸ τῆς οἰκίας ἐν ᾗ αὕτη κατῴκει ἔκαμε περιστροφὰς διὰ νὰ μὴ περάσῃ ἐκεῖθεν καὶ ἴδῃ αὐτήν· χωρὶς δὲ νὰ ἐπιθυμῇ τὸν θάνατόν της, δὲν θὰ ἔχυνεν οὐδὲ ἓν δάκρυ καθ' ἣν ἡμέραν θὰ ἐμάνθανεν ὅτι αὕτη ἀπέθανεν.

Βεβαίως ἡ τοιαύτη ψυχικὴ τοῦ Ραοὺλ διάθεσις παρίστα αὐτὸν ὡς εἰς ἄκρον σκληρόκαρδον καὶ τετυφωμένον. Ὁ Ραοὺλ ἀσμένως θὰ παρεχώρει πάντα τὰ ἀγαθὰ ὧνπερ ἀπελάμβανε μόνον καὶ μόνον ὅπως λάβῃ τὸ δικαίωμα νὰ λέγηται υἱὸς μεγιστᾶνός τινος, ἔστω καὶ πτωχοῦ.

— Ἐὰν ὁ μαρκίων δὲ Τραμπλεΐγ ἦτο πατήρ μου, διενοεῖτο, θὰ ἀπεκαλούμην κόμης καὶ οὐχὶ κύριος Ραοὺλ ὡς νῦν συμβαίνει.

Τοῦτο δὲ ἦτο νεαρὰ πάντοτε διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν φιλοτιμίαν αὐτοῦ πληγή. Ἀλλὰ τὴν πληγὴν ταύτην ὁ Ραοὺλ ἀπέκρυπτε τεχνηέντως, ὥστε ὁ μαρκίων Ρεγινάλδος οὐδὲν ἐκ τούτων ὑπώπτευεν.

Δύο ἔτη διῆλθον οὕτως. Ὁ υἱὸς τοῦ λαθροθήρου κατέστη ἀναμφιλέκτως ὁ ὡραιότατος καὶ χαριέστατος πάντων ἱππεύς. Ὅταν μετέβαινεν εἰς τὸ κυνήγιον ἐλαύνων ἀπὸ βυτῆρος τὸν λευκότριχα καὶ μετὰ μακρᾶς χαίτης κομψὸν αὐτοῦ ἵππον, αἱ νεάνιδες ἠκολούθουν αὐτὸν ἐπὶ μακρὸν διὰ τῶν βλεμμάτων, συνώδευον δ' αὐτὸν αἱ καρδίαι των, ὁσάκις οἱ ὀφθαλμοί των δὲν τὸν ἔβλεπον πλέον. Ἐρρέθη δὲ μάλιστα—καὶ τὴν φήμην ταύτην δὲν θὰ βραδύνωμεν νὰ πιστεύσωμεν—ὅτι δύο ἀρχόντισαι ὑψηλῆς περιωπῆς ἠρυθρίουν ἀπέναντί του καὶ ἀνεστάναζον συλλογιζόμεναι αὐτόν.

Ὁ σύζυγος τῆς μιᾶς τῶν κυριῶν τούτων ἔφερεν εἰς τὰ οἰκόσημά του ἔλαφον, δύο δὲ μονόκερω ὑπεβάσταζον τὸν ὑπερήφανον θυρεὸν τοῦ δευτέρου. Ὀλέθριος καὶ ἀπαίσιος οἰωνός! Τὰ οἰκόσημα ταῦτα δὲν ἦσαν ποσῶς ψευδῆ.

Καθ' ἣν ἡμέραν ὁ Ραοὺλ ἔφθασεν εἰς τὸ δέκατον ὄγδοον τῆς ἡλικίας του ἔτος, ὁ θαλαμηπόλος τοῦ μαρκίωνος εἰσῆλθεν εἰς τὸ οἴκημά του ὀλίγον πρὶν τῆς δεκάτης ὥρας καὶ εἰδοποίησεν αὐτὸν ὅτι ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ τὸν παρεκάλει νὰ περάσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ὁ Ραοὺλ ἐσυγκίσθη ἀμέσως καὶ ἔσπευσε παρὰ τῷ θετῷ αὐτοῦ πατρί. Ἅμα δ' ὡς εἰσῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ ἔνθα ἀνέμενεν αὐτὸν ὁ γέρων,

ὁ Ρεγινάλδος ἠγέρθη ἀπὸ τὸ ἀνάκλιντρον ἐφ' οὗ ἐκάθητο καὶ προβὰς μέχρις αὐτοῦ τὸν ἐνηγκαλίσθη, τὸν ἠσπάσθη εἰς τὸ μέτωπον μετὰ στοργῆς καὶ τῷ εἶπε·

— Ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογήσῃ, τέκνον μου, ὅπως σὲ εὐλογῶ ἐγὼ καὶ νὰ σὲ καταστήσῃ ὅπως τὸ ζητῶ γονυπετὴς εὐδαιμονέστερον κατὰ τὸ τρέχον ἔτος τῆς ἡλικίας σου!

Ὁ Ραοὺλ συνεμερίσθη τὴν συγκίνησιν ταύτην μεθ' ἧς ὁ γέρων ἀπήγγελε τοὺς λόγους τούτους. Περιεπτύξατο καὶ αὐτὸς τὸν Ρεγινάλδον καὶ ἐψιθύρισε·

— Σὲ εὐχαριστῶ, ἀγαθέ μοι πάτερ, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν στοργὴν ἣν μοὶ ἐπιδαψιλεύεις, καὶ εἴθε νὰ παρατείνῃ ὁ Θεὸς τὴν ζωήν μου, ὅπως θυσιάσω αὐτὴν ὑπὲρ σοῦ!

— Κάθησαι, τέκνον μου, εἶπεν ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ λαβὼν τὸν Ραοὺλ ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ δείξας αὐτῷ καθέκλαν πλησίον του εὑρισκομένην, ἔχω νὰ σὲ ὁμιλήσω....

Ὁ Ραοὺλ ὑπήκουσε καὶ ἐπερίμενε μετὰ σιωπῆς τὸν Ρεγινάλδον νὰ ἀρχίσῃ τὴν ὁμιλίαν.

Τὸ πρόσωπον τοῦ μαρκίωνος ἐνέπνεεν ὡς πάντοτε εὐμενεστάτην στοργήν, ἀλλ' ἐξέφραζεν ἐπίσης καὶ ἐπίσημον σοβαρότητα. Βεβαίως ἡ συνδιάλεξις ἔμελλε νὰ ᾖ σπουδαία καὶ νὰ περιστραφῇ ἐπὶ σπουδαίου θέματος.

Ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἤρχισεν αὐτὴν ὡς ἑξῆς·

— Προσφιλές μοι τέκνον, ὑπέλαβε, σήμερον εἶσαι δεκαοκτὼ ἐτῶν, καὶ ἀπὸ δέκα ἤδη ἐτῶν συζῶμεν καὶ σὲ θεωρῶ ὡς παιδί μου. Ἀφ' ἧς ἡμέρας ὑπερέβης τὸ κατώφλιον τῆς θύρας μου, οὐδενὸς ἠμέλησα δυναμένου νὰ σὲ καταστήσῃ εὐδαίμονα. Ἐζήτησα νὰ σὲ μορφώσω σωματικῶς τε καὶ νοερῶς καὶ ἐπέτυχον ἀμφοτέρων χωρὶς οὔτε σωματικὴ ἀσθένεια νὰ σὲ καταλάβῃ οὔτε ψυχικαί, καὶ τοιαῦταί εἰσι τὰ ἐλαττώματα, ὥστε δὲν ἔχεις τι νὰ μὲ μεμφθῇς, Ραοὺλ, ἔτσι;

— Ὦ! πάτερ μου, πάτερ μου... ἀνέκραξεν ὁ νέος, νὰ σᾶς μεμφθῶ! τί μὲ λέγετε; Νὰ σᾶς μεμφθῶ! ἐγώ; ἐγώ, ὅστις δὲν ἔχω λόγους νὰ ἐκφράσω ἐπαξίως τὴν ἄκραν καὶ ἀΐδιον πρὸς ὑμᾶς εὐγνωμοσύνην μου!

Κεφάλαιον Δ'.

Η ΘΗΡΑ ΕΝΟΣ ΜΟΝΙΟΥ.

Ἑβδομὰς παρῆλθεν ἀπὸ τῶν τελευταίων γεγονότων ἅτινα παραθέσαμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις.

Ὁ Ρεγινάλδος εἶχε λάβει πάντα τά δέοντα μέτρα ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐπιθυμιῶν του. Ἡ πρὸς τὸν βασιλέα ἐπιστολὴ ἦτο γεγραμμένη καὶ ταχυδρόμος ἐνετάλη νὰ ἦναι ἕτοιμος ὅπως κομίσῃ αὐτὴν εἰς Βερσαλλίας. Τὰ ἔγγραφα τῆς υἱοθεσίας εἶχον γραφῆ τυπικώτατα, μόνον δ' ἡ ὑπογραφὴ ἀπ' αὐτῶν ἔλειπε. Μετ' ὀλίγον ἀκόμη καὶ ὁ Ραοὺλ ἐπετύγχανε τοῦ ἐξόχου σκοποῦ του, ὅπερ οὐδὲ κἂν ὠνειρεύετο πρὸ μηνός.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ μαρκίων προσεκάλεσε περὶ τοὺς δέκα εὐπατρίδας τῆς γειτονίας εἰς μέγα κυνήγιον ἑνὸς κάπρου. Ἡ συντυχία ἐπρόκειτο νὰ γείνῃ ἐν τῷ μεγάρῳ ὁπόθεν θὰ ἀνεχώρουν κατὰ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν τῆς πρωίας καὶ θὰ προεγευμάτιζον ἐντὸς τοῦ δάσους, ἐνῷ οἱ κυναγωγοὶ καὶ οἱ ῥινηλάται (ζαγάρια) θὰ ἀνίχνευον τὸ ζῶον. Ὅτε ἐσήμανεν ἡ ἐννάτη οἱ προσκεκλημένοι εὐπατρίδαι εὑρέθησαν συνηθροισμένοι ἐν τῇ αὐλῇ τῆς τιμῆς τοῦ μεγάρου, ὁ δὲ Ρεγινάλδος παρὰ τὰς φιλοφρονεστάτας ἕξεις του δὲν εἶχεν εἰσέτι φανῇ.

Ὁ Ραοὺλ ἀντικαθίστα αὐτὸν ὅπως ἠδύνατο καλλίτερον καὶ περιποιήθη μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ χάριτος τοὺς ξένους τοῦ θετοῦ αὐτοῦ πατρός.

Τέλος ὁ μαρκίων κατέβη· ἐνῷ ἐξήρχετο διὰ τῆς μεγάλης ὑαλωτῆς θύρας ἥτις ἀπὸ τῆς παρόδου ἦγεν εἰς τὴν ὕπαιθρον κλίμακα, ὁ Ραοὺλ ἰδὼν αὐτὸν ἔβγαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ τρόμου. Ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἦτο ὠχρός· ἐβάδιζε μετὰ δυσκολίας τὸ δὲ τέως τοσοῦτον νεανὸν, ὑπερήφανον καὶ διαπεραστικὸν βλέμμα του ἦτο στυγνὸν καὶ τεθαμβωμένον.

Ὁ Ραοὺλ δι' ἑνὸς ἅλματος ἀνέβη τὰς βαθμίδας τῆς ὑπαίθρου κλίμακος καὶ εὑρέθη πρὸ τοῦ γέροντος, ὃν ἠρώτησε ζωηρῶς·

— Τί ἔχετε, ἀγαθέ μου πάτερ; ὦ! τί ἔχετε;

— Ἐγὼ, τέκνον μου; ἀπεκρίνατο ὁ Ρεγινάλδος, ἀλλὰ δὲν ἔχω τίποτε, σὲ βεβαιῶ....

— Ὦ! ἐπανέλαβεν ὁ Ραοὺλ, πάσχετε!

— Ποσῶς.

— Δὲν εἴσθε ἀσθενὴς τὴν νύκτα ταύτην;

— Διόλου, παιδί μου. Ἀλλὰ πρὸς τί αἱ ἐρωτήσεις σου αὗται;

— Σᾶς βλέπω χαλασμένον καὶ ἀνήσυχον..... Ἄμποτε νὰ ἀπατῶμαι!

— Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ἀνησυχίαν σου ταύτην, προσφιλές μοι τέκνον, εἶπεν ὁ γέρων· αὕτη μοὶ ἀποδεικνύει τρανώτατα τὴν πρός με ἀγάπην σου, ἀλλὰ σοὶ λέγω πάλιν ὅτι ἡ ἀνησυχία σου αὕτη εἶναι ἀβάσιμος. Εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ὅταν ἐξύπνησα σήμερον τὸ πρωῒ ἠσθάνθην κἄπως πονοκέφαλον καὶ ἰλιγγίασιν ὅταν μ' ἐνέδυεν ὁ θαλαμηπόλος μου, ἀλλὰ δὲν ἔχω τώρα τίποτε, σὲ βεβαιῶ· καὶ ἔπειτα καὶ ἂν ἦναι τίποτε καμμιὰ μικρὰ στενοχώρια θὰ περάσῃ ὁλοτελῶς μὲ τὴν ὁροσιὰν τὴν πρωϊνὴν τώρα καὶ μὲ τὴν κίνησιν τοῦ κυνηγίου.

Εἶτα ὁ μαρκίων χωρὶς νὰ στηριχθῇ ποσῶς ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ραοὺλ κατέβη τὰς βαθμίδας καὶ ἔσπευσε νὰ σφίγξῃ τὴν χεῖρα τῶν προσκεκλημένων του.

— Ἱππεύσωμεν, κύριοι, εἶπεν ἀκολούθως.

Ἀλλὰ ὅτε αὐτὸς ἴδων τὸ παράδειγμα εἰς τοὺς ἄλλους κυνηγοὺς ἐδράξατο τῆς χαίτης τοῦ ἵππου του καὶ ἔθετε τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἀναβολέως, ἤναγκάσθη νὰ στασθῇ. Ἡ χειρ δὲν εἶχε πλέον δύναμιν καὶ τὸ σῶμά του ἐκλονίζετο· θὰ ἔπιπτε δὲ χαμαὶ ἐὰν εἷς κυναγωγὸς δὲν ὑπεβάσταζεν αὐτὸν, οὗ τὸ πρόσωπον ἐκαλύφθη αἴφνης ὑπὸ διαπύρου ἐρυθήματος.

— Πάτερ μου; πάτερ μου! ἀνέκραξεν ὁ Ραοὺλ, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ παραιτηθεῖτε ἀπὸ τὸ κυνήγιον τοῦτο.

— Καθόλου κἄν! ἀπεκρίνατο ὁ γέρων μετ' ἀσυνήθους ὀξυθυμίας. Νὰ μὴν εἶμαι τάχα τόσον ἀδύνατος, ὥστε νὰ πρέπῃ νὰ πέσω 'ς τὸ κρεββάτι γιὰ μιὰ ζαλούρα ἑνὸς λεπτοῦ; Ἐγὼ ἐννοῶ νὰ κυνηγήσω, καὶ στοιχηματίζω μὲ ὅλους σας νὰ σᾶς περάσω!

Καὶ ἐνῶ ὡμίλει οὕτως ὁ Ρεγινάλδος, ἵππευσε καὶ ἐμυώπισε τὸν ἵππον του κραυγάζων·

ὁ πάγκληρός του, εἶχεν ἀμελήσει ὁλοτελῶς νὰ γράψῃ τὰς τελευταίας του θελήσεις.

Ὁ ἔντιμος ἐπιστάτης τοῦ Ρεγινάλδου ἐπιθυμῶν νὰ ἦναι ἐνήμερος εἰς τὰς σπουδαίας λεπτομερείας ἃς ἀνεφέραμεν ἄρτι, ἔσπευσε νὰ ἐνεργήσῃ διὰ τρόπου, δι' οὗ ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἐξησφάλιζε τὰ μέλλοντα συμφέροντά του. Κατὰ συνέπειαν ἀπέστειλεν ἀμέσως ἄνθρωπον μετὰ οἰκοστολῆς πρὸς τοὺς μακρυνοὺς τοῦ μακαρίτου συγγενεῖς, ὧν τὰ ὑποστατικὰ δὲν ἀπεῖχον τόσον πολὺ ἀπὸ τῶν τοῦ μαρκίωνος, ὅπως κοινοποιήσῃ αὐτοῖς τὸν θάνατον αὐτοῦ καὶ τοῖς ἀναγγείλῃ πρὸς μεγάλην των ἔκπληξιν ὅτι ἔμελλον νὰ τὸν κληρονομήσωσιν.

Ἀφ' ὅτου ἐγνώσθη τοῖς πᾶσιν ἡ υἱοθεσία τοῦ Ραοὺλ, δηλ. ἀπὸ πέντε ἢ ἓξ ἐτῶν, οἱ μακρυνοὶ συγγενεῖς τοῦ Ρεγινάλδου βλέποντες μετὰ παραφόρου ὀργῆς διαφεύγουσαν τῶν χειρῶν των τὴν λαμπρὰν κληρονομίαν, ἔπαυσαν πᾶσαν μετὰ τοῦ μαρκίωνος σχέσιν, ὅστις τοὺς ἀπεγύμνου ὡς ἔλεγον, καὶ κατελήφθησαν ὑπὸ τυφλοῦ καὶ ἀδιαλλάκτου μίσους ἀπέναντι ἐκείνου, ὅστις τοῖς ἐλήστευε σκανδαλωδῶς ὁλόκληρον περιουσίαν.

Εὐνόητος λοιπὸν ἐστὶν ἡ χαρὰ ἣν ᾐσθάνθησαν ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ ἐπιστάτου, διότι ἔμελλον νὰ ἱκανοποιήσωσι τὴν πλεονεξίαν τῶν ἐκδικούμενοι συνάμα τὸν Ραοὺλ, καὶ νὰ λάβωσιν εἰς τὴν κατοχήν των τὴν ἄμετρον περιουσίαν, ἣν δὲν ἤλπιζον πλέον, καὶ νὰ ἐκδιώξωσιν ἐπονειδίστως ἀπὸ μεγάρου, ὅπερ καθίστατο νῦν ἰδικόν των, ἐκεῖνον ὃν ἀπὸ τοσοῦτον εἶχον καταρασθῆ.

Καὶ ὅμως ὁ Ραοὺλ βεβυθισμένος εἰς τὰς θλίψεις του καὶ εἰς πικρὰ δάκρυα, δὲν προέβλεπε ποσῶς τὸν ἐπικείμενον κλύδωνα, ὅστις ἔμελλε νὰ ἐπισκιάσῃ τὸν λαμπρὸν αὐτοῦ ἀστέρα.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν ἐπιστάτην, ἐκεῖνος βέβαιος ὢν ἐκ τῶν προηγουμένων περὶ τῆς εὐμενείας τῶν νέων αὐτοῦ κυρίων ἐπωφελεῖτο ἐκ τῆς μεσοβασιλείας ἐκείνης, ἵνα ἐπὶ τὸ πολιτικώτερον εἴπωμεν, διαρπάζων τὰ ἀρεστὰ αὐτῷ πράγματα, ἐπεσώρευεν ἐντὸς τῶν κιβωτίων παντὸς εἴδους ὡραῖα σκεύη, καλὰς ὀθόνας, πολύτιμα κοσμήματα καὶ βαρυτίμους ἀργυρᾶς καὶ σηματοφόρους τραπεζοσκευάς.

Ἡ ἐπαύριον τῆς ὀλεθρίου ἐκείνης κυνηγεσίας, ἧς ἐμάθομεν ἤδη τὴν ἔκβασιν, ὡρίσθη διὰ τὴν κηδείαν τοῦ μαρκίωνος. Ἀπὸ τῆς πρωΐας

παλαιαὶ μετὰ ταχέων ἵππων ἅμαξαι ἐκόμιζον εἰς τὸ μέγαρον σχεδὸν ἅπαντας τοὺς εὐγενεῖς τῆς ἐπαρχίας. Οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν ἦσαν γνωστοὶ τῷ Ραοὺλ καὶ φίλοι, οἵτινες ἔτεινον αὐτῷ τὴν χεῖρα μετὰ περιπαθοῦς συμπαθείας καὶ οἴκτου. Τρία μόνον μορφάζοντα καὶ δυσοίωνα πρόσωπα εὑρίσκοντο μεταξὺ τῶν ἀπειραρίθμων ἐπισκεπτῶν, οἵτινες προσῆλθον, ὅπως ἀποδώσωσι τῷ νεκρῷ τὰ τελευταῖα καθήκοντα, ἅπερ οὗτος ἀπαιτεῖ παρὰ τῶν ἐπὶ τῆς γῆς διαμενόντων εἰσέτι.

Οἱ τρεῖς εὐπατρίδαι, περὶ ὧν ἐνταῦθα ὁ λόγος, καὶ οὓς ὁ Ραοὺλ οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ, ἐμελανειμόνουν μετὰ μεγάλης ἀκριβείας ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ὡς εἰ ἐπρόκειτο νὰ παρασταθῶσιν εἰς τὴν κηδείαν τοῦ ἰδίου πατρός των. Ἐπειρῶντο νὰ παραστήσωσι τεθλιμμένον πρόσωπον, ἀλλ' εἰς μάτην, διότι ἂν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἑνὸς διέφευγε δάκρυον ὀλίγον, ἀκτὶς χαρᾶς ἐσπινθηροβόλει ἐκ τῶν κορῶν τοῦ ἑτέρου. Ἐὰν δὲ συνεπτύσσετο τοῦ ἄλλου τὸ πρόσωπον, ὡς εἰ ἐκυρίευεν αὐτὸν μελαγχολικὴ ἰδέα, μειδίαμα ἐξέφευγεν ἐκ τῶν κακῶς κεκλεισμένων χειλέων του. Συνελόντι δ' εἰπεῖν τὰ τρία ταῦτα πρόσωπα μεθ' ὅλας τὰς μεγάλας αὐτῶν προσπαθείας παρίστων ἀθλιέστατα τὴν κωμῳδίαν τῶν θρήνων καὶ τῶν κοπετῶν.

Ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ἐκαλεῖτο Ἱππότης Ἀνθήνωρ δὲ Βερταπουΐ, ὁ δεύτερος ἔφερε τὸ εὔηχον ὄνομα τοῦ βαρώνου Στανισλάου Λανδόλφου Ἀδημάρου δὲ Μορνεσοὺχ καὶ ὁ τρίτος τέλος ἐκαλεῖτο ὑποκόμης Κλοδοῦλφος Ἐλεώνορος Ἰωακωμέτος. Ἕκαστος ἐξ αὐτῶν εἶχεν ἐτήσιον πρόσοδον ὑπὲρ τὰς δέκα χιλιάδας φράγκων, ἦσαν δὲ μεμακρυσμένοι τοῦ Ἕκτορος Ρεγινάλδου δὲ Τραμπλεΐγ συγγενεῖς. Ἡ συγγένεια αὕτη προέκυψεν ἐκ τῆς κακογαμίας, ἣν εἷς ἐκ τῶν ἀδελφῶν τῶν προγόνων τοῦ κ. δὲ Τραμπλεΐγ εἶχε συνάψει, καὶ ἣν ὁ μαρκίων καθ' ἑκάστην κατηρᾶτο.

Ὀλίγον πρὶν τῆς ὥρας καθ' ἣν ἡ ἐπικήδειος συνοδία ἔμελλε νὰ ἐκκινήσῃ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ νεκροταφεῖον, οἱ τρεῖς μακρυνοὶ συγγενεῖς συνῆλθον εἰς ἓν παράθυρον τοῦ θαλάμου μὲ πρόσωπον σιωπηλὸν καὶ μυστηριώδες καὶ μὲ ὕποπτον βάδισμα πρώτης τάξεως συνωμοτῶν.

— Λοιπόν, ἀγαπητέ μοι ἐξάδελφε, εἶπεν ὁ ὑποκόμης Ἰακωμέτος, φροντίσας πρὶν ὅπως ἡ φωνή του μὴ ἀκούηται ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῶν τριῶν, πλησιάζομεν νὰ θριαμβεύσωμεν!

— Χάρις τῷ Θεῷ, ἀπεκρίναντο ταὐτοχρόνως ὅ τε βαρῶνος καὶ ὁ ἱππότης.

— Ὅλοι αὐτοὶ οἱ εὐπατρίδαι οἱ περιστοιχίζοντες τὸν ἀνέστιον καὶ ἄστεγον μικρὸν ἐκεῖνον τυχοδιώκτην, στοχάζονται ἄρά γε ὅτι εὑρίσκονται ἐν τῇ οἰκίᾳ μας;

— Ὄχι, βέβαια.

— Ὥστε, ὅταν ξεσπάσῃ τὸ πρᾶγμα, θὰ ἦναι πολὺ εὐχάριστον!

— Παρὰ πολὺ μάλιστα! εἶπεν ὁ κ. δὲ Μορνεσούχ.

— Ἴσα, ἴσα, πότε θὰ ξεσπάσῃ;

— Τώρ' ἀμέσως, ἀπεκρίνατο ὁ βαρῶνος.

— Ὦ! ἔχομεν ἀκόμη καιρὸν, ἐψιθύρισεν ὁ ἱππότης δὲ Βερταπουΐ,

— Κ'ἐγὼ αὐτὸ φρονῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Ἰακωμέτος, δὲν ὑπάρχει καμμία βία! Ἂς ἀφήσωμεν νὰ θάψωσι τὸν ἐξαίρετον τοῦτον φίλον μας καὶ ἀκριβόν μας συγγενῆ, τὸν ὁποῖον τοσοῦτον θρηνοῦμεν, καὶ ὅταν ἐπιστρέψωμεν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ἐξηγούμεθα μὲ τὸ ψυχοπαῖδι τοῦτο, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπρόφθασε ὅμως νὰ γείνῃ.

Ὁ ἱππότης καὶ ὁ βαρῶνος ἐπεδοκίμασαν διὰ νεύματος καὶ χειρονομίας τοὺς λόγους τοῦ ὑποκόμητος, ὅστις ἐξηκολούθησεν·

— Δὲν μοὶ λέτε, ἀγαπητοί μοι ἐξάδελφοι, μιὰ φορὰ ποῦ ὁμιλοῦμε γι'αὐτὸν τὸν κατεργάρη, ὅστις ἐπεθύμει τόσον νὰ μᾶς ξεγυμνώσῃ, δὲν μοὶ λέτε, σᾶς παρακαλῶ, πῶς τὸν εὑρίσκετε;

— Ἔ! ἔ! ὑπέλαβεν ὁ ἱππότης δὲ Βερταπουΐ.

— Ἔγ! ἔγ! ἤρθρωσεν ὁ βαρὼν δὲ Μορνεσούχ.

— Κατάλαβα, κατάλαβα, ὑπέλαβεν ὁ κ. Ἰακωμέτος· τὸ ἴδιο κ'ἐγὼ φρονῶ.

— Δὲν εἶναι ἔτσι; ἠρώτησαν οἱ δύο ἐξάδελφοι.

— Μάλιστα, δὲν εὑρίσκω καμμιὰ χάρι ἐπάνω του, καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ καταλάβω τί συμπάθειαν ἠσθάνετο δι' αὐτὸν ὁ μακαρίτης ὁ Ρεγινάλδος!

— Πολὺ χωριάτικο πρόσωπο ἔχει!

— Ἔ, τὸ σχῆμα τοῦ ἀναστήματός του εἶναι μέτριον!

— Τὸ πρόσωπόν του δὲν ἔχει καμμίαν ζωηρότητα!

— Ἀδιάντροπος φαίνεται!

— Εἶναι ἡ ἀλήθεια ὅτι τὸ στόμα του εἶναι μικρόν, ἀλλὰ γιὰ δῆτε το πόσο ἄσχημο εἶναι!

— Καὶ τὰ μάτια του εἶναι πολὺ μεγάλα, ἀλλὰ τί κόκκινα ποῦ εἶναι!

— Ἴσως εἶναι κόκκινα ἀπὸ τὸ κλαύσιμον, ἀπετόλμησεν ὁ Μυρνεσούχ.

— Ναί, βέβαια, ἔκλαυσεν, ἐπανέλαβεν ὁ Ἰακωμέτος, καὶ ἀκόμη κλαίει ὁ ὑποκριτής! Νομίζει ὅτι θὰ κληρονομήσῃ καὶ κλαίει· ἐὰν ἦναι δυνατόν! Τί θὰ κάμῃ ἀρά γε, ὅταν ἐντὸς ὀλίγου τὸν πετάξωμεν ἔξω;

Ἡ συνομιλία αὕτη διεκόπη ὑπὸ μεγάλης κινήσεως, ἥτις ἐγένετο ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς Ὑποδοχῆς.

Κεφάλαιον ΣΤ'.

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΙΠΝΟΝ.

Εἶχον καταθέσει τὸ περιλαμβάνον τὸν νεκρὸν τοῦ Ρεγινάλδου φέρετρον ἐπὶ νεκρικοῦ ὀχήματος, ἡ συνοδεία διωργανίζετο καὶ ἕκαστος ἐλάμβανε τὴν προσήκουσαν αὐτῷ θέσιν.

Ὁ Ραοὺλ διεξήγαγε τὰ τῆς κηδείας ὡς εἰ ἦτο πράγματι ὁ υἱὸς τοῦ κ. δὲ Τραμπλεΐγ, ἐνῷ οἱ τρεῖς συγγενεῖς ἵσταντο λίαν μακρὰν αὐτοῦ ὅλως ὄπισθεν τῆς συνοδίας.

Αἱ θρησκευτικαὶ τελεταὶ ἐγένοντο μετὰ πομπῆς καὶ ἐπισημότητος καὶ ἡ πλὰξ τοῦ τάφου κατεκάλυψε τὸ πτῶμα τοῦ Ρεγινάλδου, ἀφοῦ ἔτι ἅπαξ ὁ ἱερεὺς ἀπήγγειλεν ἐπὶ τοῦ μνήματος τὸ φοβερὸν ῥητόν· « Γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει! »

Κατὰ τὴν ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων καθιερωμένην καὶ εἰς πολλὰ μέρη ἔτι καὶ σήμερον ὑπάρχουσαν συνήθειαν μέγα δεῖπνον καλούμενον περὶ δειπνον παρετέθη ἐν τῷ εὐρυχωροτέρῳ δωματίῳ τοῦ μεγάρου δι' ὅλους τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους οἵτινες παρευρέθησαν εἰς τὴν κηδείαν. Καθ' ἣν στιγμὴν οἱ ξένοι τοῦ Τραμπλεΐγ ἡτοιμάζοντο ν' ἀνα-

κλινθῶσιν ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἐν τῇ πρώτῃ τῆς ὁποίας θέσει ὑπῆρχεν ἡ τοῦ Ρεγινάλδου κενὴ καθέκλα, οἱ τρεῖς ἐξάδελφοι ἐγένοντο ἄφαντοι καὶ ἔσπευσαν νὰ εὕρωσι τὸν ἐπιστάτην, ὅστις τοὺς ἐπερίμενεν εἴς τινα φραγμόν. Συνδιάλεξις λεπτῶν τινων ἐγένετο μεταξὺ τῶν τεσσάρων τούτων ἀγαθῶν ψυχῶν, εἶτα ὁ ἐπιστάτης ἐνεχείρισε τῷ ὑποκόμητι Ἰακωμέτῳ δύο ἔγγραφα, ἅπερ οὗτος ἐφύλαξεν ἐπιμελῶς ἐν τῷ θύλακί του. Τὰ ἔγγραφα ἐκεῖνα ἦσαν ἡ πρὸς τὸν βασιλέα ἐπιστολὴ τοῦ Ρεγινάλδου καὶ τὸ ἀνυπόγραφον ἔγγραφον τῆς υἱοθεσίας. Λαβόντες τὰ ἔγγραφα ταῦτα οἱ τρεῖς ἐξάδελφοι, ὧν τὸ ἓν μόνον προώριστο νὰ ἴδῃ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, διηυθύνθησαν εἰς τὸ ἑστιατόριον· ὅταν δ' ἀφ'χθησαν ἐκεῖ οἱ συνδαιτυμόνες ἦσαν τοποθετημένοι εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἔτρωγον ἤδη.

Ὁ ὑποκόμης Ἰωκωμέτος εἰς ὃν ἐκ συμφώνου ἐδόθη ὁ λόγος ὡς τὸν εὐγλωττότερον καὶ ἐπαγωγότερον, ὁ ὑποκόμης Ἰακωμέτος λέγομεν, ἐπροχώρησε βήματά τινα, προσηγόρευσε χαριέντως τοὺς ξένους τοῦ Τραμπλέϊγ καὶ εἶπε·

— Κύριοι, ἐγὼ Κλοδοῦλφος Ἐλεώνορος ὑποκόμης Ἰακωμέτος ἔρχομαι τόσον ἐν ὀνόματί μου, ὅσον καὶ ἐν ὀνόματι τῶν ἐξαδέλφων μου, λίαν ὑψηλῶν καὶ ἰσχυρῶν προσώπων, τοῦ ἱππότου Ἀνθήνωρος δὲ Βερταπουΐ καὶ τοῦ βαρῶνος Λανδούλφου Ἀδημάρου δὲ Μορνεσοὺχ, νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ὡς δεῖ, δι'ἣνπερ περιεποιήσατε ἡμῖν τιμὴν, παρακαθήμενοι εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ μεγάρου μας τοῦ Τραμπλέϊγ...

Ὅταν ὁ κ. Ἰακωμέτος ἐπέρανε τὸν παράδοξον τοῦτον λόγον, ἐλαφρὸς θόρυβος ἐκπλήξεως ἠκούσθη μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν καὶ ἕκαστος ἐξ αὐτῶν προσέβλεψε τὸν πλησίον του.

Ὁ Ραοὺλ, ὅστις ἀμέσως ἐγένετο καταπόρφυρος καὶ εἶτα λίαν ὠχρὸς, ἠγέρθη καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν ἱππότην τὸν ἠρώτησε μετὰ τρεμούσης φωνῆς·

— Δὲν ἐνόησα καλῶς τοὺς λόγους σας, κύριε· εὐαρεστήθητε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μοὶ ἐξηγήσητε αὐτούς.

Ὁ Ἰακωμέτος προσέβλεψε τὸν Ραοὺλ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ τῷ εἶπε περιφρονητικῶς·

— Πρῶτα, ποιὸς εἶσθε σεῖς, κύριε, τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζω;

— Ποιὸς εἶμαι! ἀνέκραξεν ὁ νέος, πειραθεὶς νὰ μετριάσῃ τὸν παρά-

φορον θυμόν του· εἶμαι ὁ ἀγαπητὸς υἱός, ὁ θετὸς υἱὸς ἐκείνου οὗ τὴν ἀπουσίαν περιϋβρίζετε!

— Ὦ! ὦ! ὑπέλαβεν ὁ Ἱππότης, ὑπάρχει μικρόν τι λάθος εἰς τὰ λεγόμενά σας, παλληκάρι μου, τὸ ὁποῖον ἔρχομαι νὰ διορθώσω. Ἴσως εἶσθε ὁ ἀγαπητὸς τοῦ ἀκριβοῦ μας συγγενοῦς τοῦ μαρκίωνος Ρεγινάλδου, τὸ παραδέχόμεθα· ἀλλ' ὅτον διὰ ψυχοπαῖδί του, τοῦτο δὰ διαφέρει πολύ, ἐδῶ τὰ χαλάσαμε!

— Κύριε!... ἐψιθύρισεν ὁ Ραοὺλ μεθ' ὑποκώφου καὶ παραφόρου ὀργῆς.

— Γιὰ πῆτέ μοι καθαρὰ, παλληκαράκι μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἱππότης, θεωρεῖτε ὅτι εἶσθε εἰς τὸ σπῆτί σας, ἔ;

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Ραούλ.

— Καὶ ποῦ βασίζεσθε; σᾶς παρακαλῶ.

— Εἰς τὴν μεγάλην πρὸς ἐμὲ στοργὴν τοῦ φιλτάτου μοι πατρὸς, ὅστις εὐηρεστήθη νὰ γείνῃ οὕτως.

— Ἀπατᾶσθε! ἀπεκρίνατο ὁ κ. Ἰακωμέτος· ὁ μακαρίτης δὲ Τραμπλεΐγ οὐδέποτε ἠθέλησε τοιοῦτόν τι.

— Ψεῦδος! ἀνέκραξεν ὁ Ραούλ.

— Ὄχι, δὲν τὸ ἠθέλησέ ποτε, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑποκόμης, ἢ τούλάχιστον δὲν ἦτο ἡ τελευταία θέλησίς του....

— Ψεύδεσθε! ψεύδεσθε!

— Οὐδέποτε ἐψεύσθην, εἶπεν ὁ κ. Ἰακωμέτος, καὶ ὅταν λέγω ἓν πρᾶγμα, δύναμαι πάντοτε νὰ τὸ ἀποδείξω.

— Ἀποδείξατέ το λοιπόν! ὑπέλαβεν ὁ Ραούλ.

— Ὦ! εὔκολον.

Ὁ ὑποκόμης ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θύλακός του ἔγγραφον ὅπερ ἀνέπτυξε.

— Τί εἶν' αὐτό; ἠρώτησεν ὁ νέος, οὗ τὰ χείλη καὶ αἱ χεῖρες ἔτρεμον ὑπὸ φοβερᾶς συγκινήσεως.

— Τὸ ἔγγραφον τῆς υἱοθεσίας, ἀπεκρίνατο ὁ ὑποκόμης.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν! νὰ τὸ ἀναγνώσω δυνατὰ, οἱ δὲ παρόντες ἐνταῦθα ἔντιμοι εὐπατρίδαι ἂς ἴδωσι ποῖος ἐκ τῶν δύο ὁμιλεῖ ὀρθῶς καὶ ἐπομένως ποῖος ἔχει δίκαιον.

Καθὰ λοιπὸν ἀνήγγελεν ὁ Ἰακωμέτος, ἤρχισε τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἀ-

πετελείωσεν αὐτὴν ὑπογραμμίζων τρόπον τινὰ ὅλα τὰ ἄρθρα τοῦ ἐγγράφου.

Μεταξὺ τῶν συνδαιτυμόνων ἦτον καὶ ὁ συμβολαιογράφος τοῦ Ρεγινάλδου.

— Εἶναι τακτικώτατον! ἀνέκραξεν οὗτος, ὅταν ἀπετελείωσεν ὁ Ἰακωμέτος.

— Ἔτσι νομίζετε; ἠρώτησε περιφρονητικῶς ὁ Ὑποκόμης.

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο ὁ συμβολαιογράφος, τακτικώτατον καὶ ἐγκυρότατον.

Περιχαρὴς καὶ ἐξηγηματικώτατος θόρυβος ἠκούσθη πέριξ τῆς τραπέζης· τοῦτο δὲ βεβαίως, διότι ἅπαντες οἱ εἰς τὸ μέγαρον εὑρισκόμενοι εὐπατρίδαι ἐνδιεφέροντο ὑπὲρ τοῦ Ραοὺλ καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ὑπὲρ τῶν τριῶν συνδαιτυμόνων.

Ἀλλ' ὁ Ἰακωμέτος οὐδόλως ἐταράχθη ἐκ τοῦ κινήματος τούτου· ἐπλησιασε πρὸς τὸν συμβολαιογράφον καὶ τείνας αὐτῷ τὸ ἔγγραφον εἶπε·

— Σεῖς, κύριε, ὅστις εἶσθε νομικὸς, ἀναγνώσατε τὸ ἔγγραφον τοῦτο, καὶ θὰ ἴδωμεν ἀφοῦ τὸ ἀναγνώσητε ἂν θὰ τὸ εὕρητε τακτικὸν καὶ ἔγκυρον.

Ὁ συμβολαιογράφος ἔλαβεν αὐτὸ καὶ ἤρχισε νὰ τὸ ἀναγινώσκῃ· ἀλλ' εὐθὺς ἔπεσεν ἐκ τῶν χειρῶν του ὁ ἀπαίσιος χάρτης, αὐτὸς δ' ἀνέκραξεν·

— Ἀνυπόγραφον!

— Ἀνυπόγραφον! ἐψιθύρισεν ἀπειρηκὼς ὁ Ραούλ!

— Ἀνυπόγραφον! ἐψιθύρισαν καὶ πάντες οἱ συνδαιτυμόνες.

— Μάλιστα! ἐπανέλαβεν ὁ Ὑποκόμης, ὁ κακόμοιρος ὁ μαρκίων, τὸν ὁποῖον θρηνοῦμεν, αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν μόνον ἐλησμόνησεν, ἡ ὁποία, εἶναι ἀληθὲς, εἶναι σπουδαία!

Στιγμιαία σιωπὴ ἦτις ἐφάνη πένθιμος εἰς πάντας ἐπεκράτησεν· εἶτα ὁ κ. Ἰακωμέτος ἐξηκολούθησεν, ἀλλὰ μὲ ξηρὸν καὶ ἀπότομον τὴν φορὰν ταύτην τόνον, ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Ραούλ·

— Καὶ τώρα, κύριε, τώρα ποῦ ἀπεδείχθη ὅτι δὲν εἶσθε τίποτε ἐδῶ πέρα, τώρα ποῦ ἀπεδείχθη ὅτι τίποτε ἀπὸ ἐδῶ δὲν σᾶς ἀνήκει, ἡμεῖς οἱ νόμιμοι ἰδιοκτῆται τοῦ μεγάρου καὶ τῶν κτημάτων τοῦ Τραμπλεΐγ,

ἐπειδὴ εἴμεθα οἱ νόμιμοι καὶ φυσικοὶ τοῦ μαρκίωνος Ρεγινάλδου κληρονόμοι, σᾶς λέγομεν, ὅτι δὲν ἔχομεν κἀμμίαν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς βλέπωμεν καὶ σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς κάμητε τὴν χάριν νὰ ζητήσητε ἀλλοῦ φιλοξενωτέραν οἰκίαν!

Βίαιος ψιθυρισμὸς ἀποστροφῆς διηγέρθη πανταχόθεν κατὰ τῶν μισητῶν τούτων λόγων.

Ὁ κ. Ἰακωμέτος ἐνόησεν ὅτι παρεξετράπη λίαν, ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον καιρὸς νὰ διορθώσῃ τὸ λάθος του. Ἄλλως τε ἡ φυσικὴ ὑπερηφάνεια εἰς ἄνθρωπον ἔχοντα δεκακισχιλίων φράγκων ἐτήσιον πρόσοδον, καὶ ὅστις ἐκληρονόμει ἤδη νέαν περιουσίαν ἠμπόδιζε τὸν ἐξάδελφον Ἰακωμέτον νὰ πράξῃ τοῦτο.

Ἡ ὠχρότης τοῦ Ραοὺλ ἦτο τρομερά. Ἐν πρώτοις ἅπαντα τὰ ὡραῖα ὄνειρά του διελύοντο ἄρδην καὶ αὐτὸς κατεκρημνίζετο ἐντὸς ἀχανοῦς βαράθρου. Ἔπειτα δὲ ἡ φωνὴ ἐκείνη ἥτις ἐπέτασσεν αὐτῷ νὰ ἐξέλθῃ τῆς κατοικίας ἐκείνης, ἔνθα ἐπὶ δεκαετίαν ὅλην ἐθεωρεῖτο ὡς υἱὸς καὶ κύριος ;

Τὸ ποτήριον ἐξεχείλισεν ἤδη. Ὁ Ραοὺλ κατεῖδεν ὅτι ἔμελλε νὰ παραφρονήσῃ, ἐὰν δὲν ἐξεθύμαινε τὸν παράφορον αὐτοῦ θυμόν. Ἐξιφούλκησεν ὅθεν καὶ ἐφώρμησε κατὰ τοῦ ἱππότου ἀνακράζων μετὰ πεπνιγμένης φωνῆς.

— Ἆχ! ἄθλιοι! νομίζετε ὅτι ἠμπορεῖτε νὰ μὲ ὑβρίζητε ὑπὸ τὴν στέγην ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἀπεκάλουν πατέρα μου! Νομίζετε ὅτι δύνασθε νὰ μὲ ἀποδιώξητε ἀτιμωρητί, ὡς παιδίον ὅπερ δέρουν καὶ κλαίει! Σταθῆτε!

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ραοὺλ ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἀφιχθῇ μέχρι τοῦ ἐχθροῦ του, δέκα πρόσωπα ἐπενέβησαν μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπάλων, καὶ ὁ ὑποκόμης, προφυλάχθη περιεσκεμμένως ὄπισθεν αὐτῶν.

Εἷς γέρων εὐπατρίδης, στενὸς τοῦ Ρεγινάλδου φίλος καὶ ζωηρὰν ὑπὲρ τοῦ Ραοὺλ τρέφων ἀγάπην, ἔσπευσε πρὸς αὐτὸν καὶ ἀφ' ἑνὸς διὰ τῆς βίας, ἀφ' ἑτέρου διὰ τῆς πειθοῦς ἀφήρεσεν ἀπὸ τῶν χειρῶν του τὸ ξίφος καὶ ἐπειράθη νὰ τὸν καταπραΰνῃ. Τοῦτο δὲ κατώρθωσεν εὐκολώτερον ἀφ' ὅ,τι ἐφαντάζετο. Τὸν παράφορον καὶ νευρικὸν θυμὸν τοῦ Ραοὺλ, ἀντικατέστησεν ὀδυνηρὰ ἀτονία καὶ εἶδος φοβερᾶς ἐκλύσεως. Ὁ δυστυχὴς νεανίας ἦν καταβεβλημένος ψυχῇ τε καὶ σώματι.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ συμβολαιογράφος ἐπλησίασεν ὅμιλον ἐξηρεθισμένων εὐπατριδῶν, οἵτινες περιεστοίχιζον τὸν ὑποκόμητα Ἰακωμέτον.

— Κύριε, ἀνέκραξε μεθ' ὅλης τῆς εἰλικρινοῦς παραφορᾶς τιμίου ἀνδρός· διεπράξατε πρᾶξιν τόσῳ μᾶλλον αἰσχρὰν, καθ' ὅσον οὔτε τὸ δικαίωμα εἴχατε, οὔτε δίκαιον. Εἴπατε εἰς τὸν νέον τοῦτον ὅτι οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα ἀνῆκεν αὐτῷ· εἶναι ψευδὲς, κύριε, διότι ὁ Ραοὺλ εἶναι κάτοχος πάντων ὅσα παρέλαβεν ἐκ τῆς γενναιοδωρίας τοῦ κ. δὲ Τραμπλεΐγ, οὗ εἶσθε ἄναξιος διάδοχος· ὁ ἵππος του, τὰ σήματά του, τὰ κοσμήματα καὶ τὰ χρήματά του, πᾶν ὅ,τι καὶ ἂν εἶχεν, ἀνήκουσιν αὐτῷ, καὶ δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα οὔτε ν' ἀντιποιηθῆτέ τι οὔτε νὰ κρατήσητε.

— Λοιπὸν, ἔστω! εἶπεν ὁ ὑποκόμης, εἰς ὃν ὁ Ραοὺλ ἐνέπνεεν ἤδη τρομερὸν φόβον, οἱ ἐξάδελφοί μου καὶ ἐγὼ θὰ τελειώσωμεν ἐπισήμως τὰ πράγματα· ἂς πάρῃ ὁ νέος ὅ,τι εἴπατε προτήτερα, πολὺ καλὸ, παραδεχόμεθα, ἀλλὰ νὰ φύγῃ, νὰ φύγῃ τώρα ἀμέσως ἀπὸ τὸ μέγαρον!

Ὁ Ραοὺλ τὸν ἤκουσεν, ἀλλὰ κρατήσας αὖθις ἑαυτοῦ καὶ ἀποκαταστὰς πρᾶος καὶ ἀπαθὴς ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Ἰακωμέτον καὶ τῷ εἶπεν·

— Ἐὰν σκέπτεσθε, κύριε, νὰ μοὶ δώσητε ἐλεημοσύνην, ἀπατᾶσθε! Ἡ γενναιοδωρία σας εἶναι ψευδὴς, εἰς ἣν καὶ ὑμεῖς αὐτὸς δὲν δίδετε πίστιν! Εἶσθε ἀγενέστατος ὅσῳ καὶ φιλάργυρος, καὶ παραχωρεῖτε πάντα ταῦτα, διότι σᾶς προξενῶ φόβον! Τὸ ὀλίγον τοῦτο θὰ τὸ πάρω, διότι εἶναι δικαίωμά μου, καὶ ὄχι διότι μοὶ τὸ δίδετε σεῖς! Ὦ Ρεγινάλδε, ὦ εὐγενέστατέ μοι πάτερ, εἰς ποίας αἰσχρὰς χεῖρας περιπίπτει ἡ περιουσία σου! Σὲ περιυβρίζουν μετὰ δύο ἡμέρας ἀπὸ τοῦ θανάτου σου ἐν τῷ προσώπῳ ἐκείνου ὅνπερ ἀπεκάλεις υἱόν σου! Ἀλλ' ἡσύχει καὶ θὰ σὲ ἐκδικήσω! Κύριε ὑποκόμη Ἰακωμέτε, δὲν σᾶς λέγω χαίρετε, διότι θὰ ἴδωμεν ἀλλήλους μίαν ἡμέραν.

Εἶτα ὁ Ραοὺλ ἀφοῦ ἀπήγγειλε τοὺς τελευταίους τούτους λόγους οἵτινες περιεῖχον καθαρωτάτην ἀπειλὴν καὶ εἶχον καταστήσει ὠχροὺς καὶ τοὺς τρεῖς ἐξαδέλφους, ἐξῆλθεν ὑπερηφάνως τοῦ ἐστιατορίου καὶ ἀνέβη εἰς τὸ οἰκημά του. Ἐκεῖ ἁρπαξε τὸ ἐλαφρὸν ξίφος ὅπερ ἔφερε καὶ ἔλαβεν ἕτερον στερεώτερον· περιεζώσθη δερμάτινον ζώνην ἐν ᾗ ἐπέρασε ζεῦγος ἐπιχρύσων πιστολίων, φερόντων ἀναγλυφικῶς ἐπὶ τῆς ἀγκύλης

το οἰκόσημα τοῦ κ. δὲ Τραμπλεΐγ, ἔρριψε μερικὰ ἀσπρόρουχα ἐντὸς ἐλαφροῦ μαρσίπου, τὸ ἐπίλοιπον τοῦ ὁποίου ἐπλήρωσε μὲ χρυσᾶ νομίσματα τὰ ὁποῖα ἐφύλαττεν ἐντὸς χαλυβδίνου κιβωτίου. Ἀκολούθως ματέβη εἰς τὸν σταῦλον ἐπέσαξεν ἰδίαις χερσὶ τὸν λευκότριχα καὶ μετὰ μακρᾶς χαίτης καὶ μελαίνων ποδῶν ὑπερήφανον ἵππον του Βαγιάρδον. Ὄπισθεν τοῦ ἐφιππίου ἐκρέμασε τὸν μάρσιπον· εἶτα ἰσχυρὸς τῇ βουλήσει καὶ τὸ θάρρει μέγας, διῆλθε μετὰ θλιβεροῦ μειδιάματος καὶ προσηνῶν ἀποχαιρετισμοῦ λόγων πρὸ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ μεγάρου, ἀποτελούντων στρατιωτικὴν σειρὰν καὶ περιλύπως αὐτὸν ἀναχωροῦντα βλεπόντων, ὑπερέβη τὴν αὐλὴν τῆς τιμῆς, εἶτα τὸ κατώφλιον τῆς μεγάλης θύρας τῆς εἰσόδου, καὶ κρατῶν τὸν ἵππον αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ ἀπεμακρύνθη βραδέως ἐκ τοῦ μεγάρου χωρὶς νὰ στρέψῃ ὀπίσω τὴν κεφαλήν.

Κεφάλαιον Ζ'.

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ.

Ὁ Ραοὺλ ἐξελθὼν τοῦ μεγάρου διηυθύνθη πρὸς τὸ μικρὸν νεκροταφεῖον τοῦ χωρίου, ὅπερ ἔκειτο γύρω τῆς ἐκκλησίας. Ἔδεσε τὸν ἵππον του εἰς τὸν κορμὸν ἑνὸς τῶν μεγάλων δένδρων ἅτινα ἠγείροντο πρὸ τῆς θύρας τῆς ἐκκλησίας ταύτης, εἶτα εἰσῆλθεν ἐν τῷ κοιμητηρίῳ.

Ὁ μόλις ἐπανακλείσας τάφος τοῦ μαρκίωνος Ρεγινάλδου εἶχεν ἀνορυχθῇ πλησίον τῶν τάφων τῶν προγόνων του, καὶ ἐφ' ἑκάστου ἐπιτυμβίου λίθου ὑπῆρχον βαθέως ἐγκεχαραγμένα τὰ οἰκόσημα τοῦ Ρεγινάλδου, ἐπιγραφαὶ καὶ σύμβολα. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχεν ὁ ἀπαιτούμενος καιρὸς ὅπως ἑτοιμασθῇ νέος ἐπιτύμβιος λίθος, ὁ τάφος τοῦ μαρκίωνος ἀνεγνωρίζετο μόνον ἐκ τοῦ νωποῦ χώματος ὅπερ ἐκάλυπτεν αὐτόν.

Ὁ Ραοὺλ ἐπλησίασε τὸν τάφον τοῦτον, ἔνθα μετέβαινεν ὅπως δώσῃ τελευταῖον ἀσπασμὸν εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη ὑπῆρξεν φίλος

του καὶ πατήρ του. Ἐγονυπέτησε ἄνωθεν αὐτοῦ καὶ ἤρξατο προσευχόμενος.

Ὁ Ραοὺλ δὲν ἦτο μὲν φιλόθρησκος, ἀλλὰ μόλις ἐπίστευεν.

Ἀλλὰ ποῖος κύπτων ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς ταύτης γῆς, ἥτις ἀποχωρίζει ἡμᾶς ἐσαεὶ ἀπὸ τῶν προσφιλῶν ἡμῖν ὄντων, ποῖος θὰ ἐτόλμα ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τοῦ ἀύλου τῆς ψυχῆς, περὶ τῆς ἀθανασίας της καὶ περὶ τῆς θείας παντοδυναμίας;

Παραπλησία ἀμφιβολία ἀπέναντι ἑνὸς τάφου δὲν θὰ ἦτο ὕβρις κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος ὁλοκλήρου; Ἔπειτα δὲ τίνι τρόπῳ νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἐκεῖνος ὃν θρηνοῦμεν, πλᾶσμα εὐγενὲς καὶ διανοητικόν, ἀπόλωλε διὰ παντὸς διὰ τοῦ θανάτου καὶ δὲν ὑπολείπεται πλέον ἢ τὸ εὐτελὲς λείψανον ὅπερ διαφιλονεικοῦσιν οἱ σκώληκες;

Ὄχι· ἀπέναντι ἑνὸς φερέτρου, οὗτινος τὸ περιεχόμενον πτυαρίαι τινὲς χώματος μέλλουσι ν' ἀποκρύψωσι μετ' ὀλίγον διὰ παντὸς ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν καὶ αὐτοὶ οἱ σκληροκαρδιώτεροι τῶν ὑλοφρόνων ἀπαρνοῦνται πρὸς στιγμὴν τὴν ὀλέθριον αὐτῶν δοξασίαν, καί ὅ,τι θεωροῦσιν ὡς τὸ ὕψιστον τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας, τοῖς φαίνεται νῦν ὡς ἐσχάτη ταπείνωσις.

Ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ αἰσθήματος ἀγόμενος καὶ ὁ Ραοὺλ μετέβη εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Διάπυροι προσευχαὶ διέφευγον τῶν χειλέων του, ἐκ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν του ἔῤῥεον θερμὰ δάκρυα. Ἀκολούθως δὲ τῷ ἐφάνη ὅτι ἥ τε προσευχὴ καὶ ἡ θλῖψις του ἐπεκαλοῦντο τρόπον τινὰ τὴν γενναίαν τοῦ Ρεγινάλδου ψυχήν, καὶ ὅτι αὕτη ἤρχετο εἰς συγκοινωνίαν μετὰ τῆς ἰδικῆς του καὶ περιίπτατο ἐκεῖ ὅπως τὸν ἀκούσῃ.

Τῇ ὡμίλησε χαμηλοφώνως καὶ τῇ εἶπε πῶς αὐτὸς ὁ Ραοὺλ ἐξεδιώχθη τοῦ μεγάρου καὶ ἐστερήθη τῆς κληρονομίας ἅπερ τῷ προώριζεν ὁ Ρεγινάλδος. Ἐζήτησε παρ' αὐτῆς νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τῆς ἄνευ τινὸς πλέον σκοποῦ ἢ ἐλπίδος ζωῆς του καὶ ἀνέθηκεν αὐτῇ τὸ μέλλον του. Εἶτα κρατήσας τῆς ἀνὰ πᾶν λεπτὸν αὐξανούσης συγκινήσεώς του ἠγέρθη ἀνακράξας·

— Χαῖρε, πάτερ μου, χαῖρε!

Καὶ ἐξελθὼν τοῦ νεκροταφείου ἐπορεύθη πρὸς τὸν ἵππον του.

Εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας ἔκειτο γήλοφος

σύδενδρος ἀρκετὰ μεγάλην ἔκτασιν ἐπέχων ὄπισθεν τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ ὁδὸς τῆς Ἀββαπόλεως.

Ὁ Ραοὺλ διηυθύνθη πρὸς τὸν γήλοφον τοῦτον καὶ ἀφιχθεὶς εἰς τὴν κορυφὴν αὐτοῦ ἔστη καὶ ἔστρεψε τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἔναντι τῶν ὀφθαλμῶν του εὑρίσκετο ὁ περίφρακτος δενδρῶν τοῦ Τραμπλεΐγ καὶ ἡ παλαιὰ κατοικία ἣν περιεστεφάνουν ὑψίκομα δένδρα καὶ οἱ φευδαλικοὶ πυργίσκοί του.

Ὁ ἥλιος ἔδυεν ἤδη ἀφίνων καταπόρφυρα σημεῖα ἐπὶ τῶν νεφῶν, ὑπὸ δὲ τὸν πορφυροῦν ἐκεῖνον καὶ φωτοβολοῦντα οὐρανὸν τὸ κτίριον τοῦ μεγάρου μετὰ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτοῦ ἐφαίνετο μέλαν.

Πικρὸν μειδίαμα διέστειλε τὰ χείλη τοῦ Ραούλ.

— Ναί, αὐτὸ εἶναι! ἐψιθύρισεν τείνας τὴν χεῖρα πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ πρὸς τὸ μέγαρον, πένθος, αἷμα καὶ πῦρ! αὐτὸ ἐπιθυμῶ! αὐτὸ ὀνειρεύομαι! αὐτὸ θὰ φέρω ἐνταῦθα!

» Ἄ! κύριε ὑποκόμη, κύριε ὑποκόμη! σᾶς εἶπον ὅτι θὰ σᾶς ἔβλεπον πάλιν μίαν ἡμέραν! Παρακαλέσατε τὸν Θεὸν, ἵνα μὴ ἡ ἡμέρα αὕτη ἔλθῃ ταχέως! Δὲν ἤρκεσε μόνον ὅτι μοὶ ἡρπάσατε ἀνάνδρως ὅ,τι μοὶ ἀνῆκε τῇ θελήσει ἐκείνου, ὅστις δὲν ὑπάρχει πλέον, ἀλλ' ἔπρεπεν ἀκόμη καὶ νὰ μὲ ἀποδιώξητε καὶ νὰ μὲ ὑβρίσητε διώκοντές με! Ἔχομεν μεταξύ μας τρομερὸν λογαριασμὸν νὰ τακτοποιήσωμεν, κύριε ὑποκόμη! Τὴν ἡμέραν καθ'ἣν θὰ ἴδωμεν πάλιν ἀλλήλους θὰ καταρᾶσθε τὴν κληρονομίαν ταύτην καὶ θὰ μοὶ ζητῆτε χάριν, ἀλλὰ θὰ φανῶ ἄσπλαγχνος, ὅπως ἐδείχθητε καὶ ὑμεῖς! Καλὴν ἐντάμωσιν, κύριε ὑποκόμη, καλὴν ἐντάμωσιν! »

Εἶτα ὁ Ραοὺλ ἵππευσε καὶ στρέψας τὸ πρόσωπον τοῦ ἵππου του πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος ἐμυώπισεν αὐτὸν ἐκατέρωθεν καὶ ἀπεμακρύνθη καλπάζων.

Πλὴν ποῦ διηυθύνετο; Τοῦτο ἠγνόει παντελῶς καὶ οὐδὲ κἂν εἶχε σκεφθῇ μέχρι τοῦδε. Ἀλλὰ συνελθὼν ὀλίγον ἐκ τῆς κινήσεως τῆς ταχείας πορείας του καὶ ὑπὸ τοῦ λεπτοῦ τῆς ἑσπέρας ἀέρος ἐμετρίασε τὸ βάδισμα τοῦ ἵππου του, ἀφοῦ διήνυσε διάστημα πλέον τῶν τριῶν λευγῶν καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτηται.

Ὁ Ραοὺλ ἐπεθύμει πρὸ παντὸς ἄλλου ν'ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ Τραμπλεΐγ.

Ἡ οἰκογένειά του ὑπῆρχεν εἰσέτι, ἀλλ' ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ ἄσυλον παρ' ἐκείνοις, οὓς τοσοῦτον ἀπήχθετο ἐν τῇ δόξῃ του καὶ οὓς ἄλλως τε δὲν ἠγάπα; Ἠδύνατο πρὸ πάντων αὐτὸς, ἡ ἐνσεσαρκωμένη ὑπερηφάνεια, νὰ ἀνεχθῇ νὰ φέρῃ πάλιν τὸ ἄσημον ἐπώνυμον τοῦ Ριγὼ καὶ μάλιστα ἐκεῖ, ἔνθα πρὸ τριῶν ἔτι ἡμερῶν ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ μέλλων μαρκίων δὲ Τραμπλείγ;

Βεβαίως πάντες σχεδὸν οἱ εὐπατρίδαι οἵτινες ἔφερον ἐν τῷ μεγάρῳ τὸ λείψανον τοῦ Ρεγινάλδου καὶ τῷ ἐξεδήλωσαν μεγάλην συμπάθειαν ὑπερασπισθέντες αὐτὸν κατὰ τοῦ ὑποκόμητος Ἰακωμέτου θὰ ἐφιλοτιμοῦντο τίς πρῶτος νὰ φιλοξενήσῃ αὐτόν· ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπροτίμα ν' ἀποθάνῃ μᾶλλον, παρὰ νὰ προσληφθῇ ὡς κατώτερος παρ' ἐκείνοις, οἷς ἐθεωρεῖτο ἴσος;

Ὁ Ραοὺλ διενοήθη πάντα ταῦτα μετὰ δηκτικῆς πικρίας, καὶ ἡ ἀπελπισία του ἐξεχείλιζε πρὸς στιγμὴν ἐκ τῆς καρδίας του. Ἠσθάνθη ἑαυτὸν μεμονωμένον ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ὅλως ἀπολλωλότα.

Ἡ νὺξ ἐπήρχετο βαθμηδὸν, καὶ ἡ ἐξοχὴ πέριξ αὐτοῦ ἦτο ἔρημος καὶ σιωπηλή. Τοιαύτη τῷ ἐφαίνετο καὶ ἡ ζωή του.

Ὁ Ραοὺλ τοσοῦτον ἀπηλπίσθη ὑπὸ τῶν σκέψεων τούτων, ὥστε κατελήφθη ὑπὸ πραγματικῆς ἐξασθενήσεως καὶ ἐκλονίσθη ἐπὶ τοῦ ἵππου του. Ἡ μία τῶν χειρῶν του ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ σφαιρώματος τοῦ ἐπισάγματος, ἐνῷ ἡ ἑτέρα ἔπεσεν αὐθορμήτως πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἡ χεὶρ αὕτη προσέκοψεν ἐπὶ τοῦ μαρσίπου, ὅστις ἐν τῇ συγκρούσει παρήγαγε μεταλλικὸν καὶ παρατεταμένον ἦχον, καὶ τότε ὁ Ραοὺλ ἐνεθυμήθη ὅτι συναπέφερεν οὐκ εὐκαταφρόνητον ποσότητα. Τὸ πᾶν λοιπὸν δὲν ἀπώλετο εἰσέτι, διότι ὁ νέος ἐγίνωσκεν ὅτι διὰ τῶν χρημάτων κατορθοῦνται τὰ πάντα.

Ταὐτοχρόνως ἐνδόμυχος φωνὴ εἶπε τῷ Ραοὺλ ὅτι ἐὰν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ μέρος τι πρὸς ἀνακούφισιν τῶν δεινῶν του, ἦσαν οἱ Παρίσιοι, οἱ Παρίσιοι, ἡ μεγαλοπρεπὴς ἐκείνη πόλις, ἧς τὰ θαύματα πολλάκις ἤκουσε νὰ διηγῶνται. Ἀπεφάσισε λοιπὸν παρευθύς.

— Θὰ ὑπάγω εἰς Παρισίους, εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Ἀλλ' ἐπειδὴ διὰ νὰ ἀφιχθῇ ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ ἐπιχειρήσῃ μεγάλην ὁδοιπορίαν, καὶ πρὸ παντὸς ἦτο ἐπάναγκες νὰ εὕρῃ που διὰ τὴν ἐσπέ-

ραν ἐκείνην φαγητὸν καὶ κλίνην ἐμυώπισεν ἐκ νέου τὸν Βαϊάρδον, ὅστις ἤρξατο νὰ τρέχῃ ἀπὸ ῥυτῆρος.

Μετὰ μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας ὁρμητικὴν πορείαν ὁ Ραοὺλ διέκρινεν εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν φῶτα πολλῶν οἰκιῶν. Εὑρίσκετο εἰς τὰ πρόθυρα τῆς Ἀββαπόλεως. Ἀφῆκε τὸν ἵππον του βαδίζοντα βάδην καὶ μετ' ὀλίγον ἀφίκετο ἔμπροσθεν ξενοδοχείου ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Ξενοδοχεῖον τῶν Τριῶν Στεμμάτων.

Οἱ ἱπποκόμοι ἔλαβον ἀμέσως τὸν Βαϊάρδον ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Ραοὺλ, ὅστις τοῖς συνέστησε νὰ περιποιηθῶσι τὸ εὐγενὲς ζῶον, ὅπερ καίτοι κατάλευκον ἐκ τοῦ ἀφροῦ καὶ κάθιδρον, ἐχρεμέτιζεν ὑπερηφάνως καὶ ἐκρόαινεν ἐλαφρῶς ἐν τῇ αὐλῇ.

Ὁ νέος ἔλυσεν ὁ ἴδιος τὸ πολύτιμον μαρσίπιον ὅπερ περιεῖχεν ἅπασαν τὴν περιουσίαν καὶ τὰς ἐλπίδας του καὶ σηκώσας αὐτὸ ἐπ' ὤμων εἰσῆλθεν ἐντὸς τοῦ ξενοδοχείου, ὅπως ζητήσῃ δωμάτιον, πρὸς δὲ τῷ δώσωσιν ἀμέσως νὰ φάγῃ.

Γινώσκομεν ὅτι ὁ Ραοὺλ ἐκτὸς τῆς ὡραιότητός του εἶχε καὶ τὸ ἀνάστημα καὶ τοὺς τρόπους ἀριστοκρατικωτάτους ἀφ' ὅσον δύναταί τις νὰ φαντασθῇ. Οὕτω, καίτοι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἷς εὐπατρίδης, ὅστις ἐφύλαττε τὸν χαρακτῆρά του δὲν ἐταξείδευε χωρὶς νὰ συνοδεύηται τοὐλάχιστον ὑπὸ δύο θεραπόντων, ὁ ξενοδόχος ἔσπευσε μετὰ τῆς γυναικός του καὶ τῶν ὑπηρετῶν του νὰ περιποιηθῶσι τὸν πενθηφοροῦντα νέον ἱππέα.

Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ παρεσκευάσθη τὸ λαμπρότερον δωμάτιον τοῦ ξενοδοχείου. Ἐπειδὴ δὲ αἱ νύκτες ἦσαν ψυχραὶ, ἤναψαν ἐντὸς τῆς ἑστίας τοῦ δωματίου τούτου ζωηρὰν καὶ σπινθηροβολοῦσαν πυράν. Ὁ ὀβελὸς ἐστρέφετο ἤδη ἐπ' αὐτῆς, καὶ αἱ ἐπὶ τῶν πυραύνων χύτραι ἤρχισαν τὸν ἐλάφρὸν καὶ μονότονον αὐτῶν μουρμουρισμόν.

Ὁ Ραοὺλ ἦτο μὲν μελαγχολικὸς, ἀλλ' αἱ ἠθικαὶ αὐτοῦ θλίψεις δὲν ἠδυνήθησαν ὡς ἐκ τῆς σφριγώσης ἡλικίας του νὰ καταστρέψωσι τὴν δυνατὴν ὄρεξιν του ἥτις ἔτι μᾶλλον ἐξηρεθίσθη ἐκ τῆς εὐχαρίστου ὀσμῆς τῶν φαγητῶν.

Ἡ εὐχαρίστησις δὲ, ἣν ἐκ τῆς κνίσσης αὐτῶν ἠσθάνετο, προστιθεμένη εἰς τὴν λαμπρὰν ταῦ ξενοδόχου περιποίησιν, καθησύχασαν ὀλί-

γον τὸ τεταραγμένον πνεῦμα τοῦ ἥρωός μας καὶ ἔκαμαν αὐτὸν νὰ ἀτενίσῃ παραμυθητικώτερον εἰς τὸ μέλλον του.

Κεφάλαιον Η'.

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ.

Ὁ Ραοὺλ εἶχε διατάξει νὰ παρατεθῇ τὸ φαγητόν του ἐντὸς τοῦ δωματίου του, καὶ ὁ σκοπὸς τῆς διαταγῆς ταύτης ἦτο διὰ νὰ μὴ ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τοῦ θησαυροῦ του.

Το δεῖπνον ἦτο ἤδη ἕτοιμον· ὁ μάγειρος οὐδέποτε κατεσκεύασε λαμπρότερα φαγητά, καὶ τὰ πρὸ τοῦ νέου παρατεθέντα ἐδέσματα ἦσαν ἀριστουργήματα μαγειρικῆς.

Ὁ Ραοὺλ ἔφαγε καὶ ἔφαγε καλῶς, μόλον ὅτι κἄποτε πικρὰ σκέψις τὸν ἔκαμε νὰ καταβιβάζῃ τὴν εἰς τὰ χείλη φερομένην χεῖρά του. Μετὰ τὸ δεῖπνον ἔκλεισε καλῶς τὴν θύραν τοῦ δωματίου καὶ ἀνοίξας τὸ μαρσίπιον ἐκένωσεν ἐπὶ τραπέζης τὸ περιεχόμενόν του.

Ἡ θέα τῶν χρυσῶν νομισμάτων κατεθάμβωσε τοὺς ὀφθαλμούς του, διότι οὐδεμίαν σπουδαιότητα ἀπέδιδε μέχρι τοῦδε εἰς τὴν περιουσίαν του ταύτην, ἥτις παραβαλλομένη πρὸς τὴν τοῦ μακαρίτου μαρκίωνος ἦτο μηδέν.

Ἐπὶ στιγμὴν παρετήρησε τὰς ἐπὶ τῶν ἐξαστραπτόντων λουδοβικείων μεταβολὰς τοῦ φωτὸς, εἶτα δ' ἤρχισε νὰ μετρᾷ αὐτά. Τὸ ὁλικὸν ποσὸν τῶν νομισμάτων τούτων, ὧν ἄλλα μὲν ἦσαν τῶν εἴκοσι τεσσάρων φράγκων, ἄλλα δὲ τῶν τεσσαράκοντα ὀκτὼ, ἀνήρχετο εἰς τεσσαράκοντα χιλιάδας λιρῶν.

Βεβαίως ταῦτα ἦσαν πάνυ ὀλίγα διὰ τὸν Ραοὺλ, ὅστις ὠνειρεύετο ἑκατοντακισχίλιον ἐτήσιον πρόσοδον ἐκ τῶν κτημάτων τοῦ Τραμπλεΐγ· ἀλλ' ὁπωσδήποτε ἦτο καὶ ἀδύνατον, τηλικοῦτον ἔχων ποσὸν, ν' ἀποβάνῃ τῆς πείνης, ἐπί τινα καιρὸν τοὐλάχιστον.

Ἐκτὸς δὲ τούτου ὁ Ραοὺλ εἶχε καὶ κοσμήματα, ἀλλ' εἰς οὐδὲν ἐλο-

γίζετο τὴν ἀξίαν αὐτῶν· ἄλλως τε διὰ τὸ σχέδιόν του ἦτο νὰ φυλάττῃ ταῦτα πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ Ρεγινάλδου, παρ' οὗ προήρχοντο.

Ὁ ἥρως ἡμῶν ἔβαλε πάλιν αὐτὰ ἐντὸς τοῦ μαρσίπου, τὸν ὁποῖον ἔκλεισε κατόπιν καὶ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς παρὰ τὴν κλίνην του νυκτερινῆς τραπέζης. Τούτου γενομένου, παρετήρησε τὰ πιστόλιά του ἐὰν ἦσαν πλήρη ἢ οὔ, ὡς καὶ τὰ καψίκιά των (καψοῦλες), καὶ ἔθεσεν αὐτὰ ὡς πιστοὺς ὑπερασπιστὰς ἐπὶ τοῦ μαρσίπου. Ἀκολούθως κατεκλίνατο, καὶ ὡς ἦτο καταβεβλημένος ἐκ τῶν κοπώσεων καὶ τῶν σκληρῶν συγκινήσεων τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ τῶν προγενεστέρων, ἀπεκοιμήθη ταχέως.

Ὁ ὕπνος ὑπῆρξεν ἡσυχώτερος ἀφ' ὅσον ἤλπιζεν· ὅταν δ' ἀφυπνίσθη, ἡ ἡμέρα ἦτο ἀρκετὰ προκεχωρημένη. Ἠγέρθη ἀμέσως καὶ ἀφοῦ προεγευμάτισεν ὀλίγον καὶ ἐπλήρωσε τὴν κατανάλωσίν του ἔλαβε τὴν πορείαν του.

Ὁ Ραοὺλ ὑπελόγισεν ὅτι ὅπως ἀφιχθῇ εἰς Παρισίους χωρὶς νὰ καταστενοχωρήσῃ τὸν ἵππον του καὶ αὐτὸς ἐπομένως νὰ κουρασθῇ, τῷ ἀπῃτεῖτο τεσσάρων περίπου ἡμερῶν δρόμος. Ὥδευε λοιπὸν ἠρέμα, καὶ ἐδόθη οὕτως εἰς ῥεμβασμούς, οὓς τῷ ἐγέννα ἡ ἐνεστῶσα θέσις του, καὶ εἰς τὰς περιστοιχούσας αὐτὸν σκέψεις.

Μεταξὺ πολλῶν ὁ Ραοὺλ διηπόρει τίνι τρόπῳ ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ λυσιτελέστερον καὶ σκοπιμώτερον τὰς τεσσαράκοντά του χιλιάδας λιρῶν. Ἀφοῦ δ' ἐσκέφθη ἀρκούντως, εὗρεν ἐπὶ τέλους ὅτι τὸ φρονιμώτερον ἦτο ν' ἀγοράσῃ ὑπολοχαγίαν τινὰ καὶ νὰ καταταχθῇ ὡς ὑστερότοκος υἱὸς καλῆς οἰκογενείας εἰς τὸν βασιλικὸν στρατόν.

Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη γινώσκομεν ὅτι ὁ στρατιωτικὸς βίος ἤρεσκε πολὺ τῷ ἥρωΐ μας· ἄλλως τε ἡ νεαρὰ καὶ ἀπαυγάζουσα φαντασία του τὸν ἔπειθεν εὐκόλως, ὅτι τὸ ξίφος τοῦ μικροῦ ἀξιωματικοῦ εἰς τὰς χεῖρας ἠδύνατο ἡμέραν τινὰ νὰ τὸν προάξῃ εἰς τὸ στρατηγικὸν ἀξίωμα. Ἔπειτα δὲ τῷ ἐφαίνετο ὅτι ὁ μαρκίων Ρεγινάλδος θὰ ἐχειροκρότει ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν ἀπόφασίν του ταύτην.

Ἀφοῦ οὕτως ἀπεφάσισεν ὁ Ραοὺλ περὶ τοῦ μέλλοντός του, ᾐσθάνθη ἑαυτὸν ἡσυχώτερον. Δύο ἡμέραι παρῆλθον ἄνευ σπουδαίου τινός, χρήζοντος ἰδιαιτέρας ἐνταῦθα μνείας. Τὴν πρωΐαν τῆς τρίτης μετὰ δύο περίπου ὥρας ἀπὸ τῆς ἐκ τοῦ ξενοδοχείου ἀναχωρήσεώς του, ὁ

Ραοὺλ εὑρέθη εἰς τοὺς πρόποδας τοσοῦτον μακροῦ καὶ ἀνάντους λόφου, ὥστε ἐδέησε νὰ ἀφιππεύσῃ καὶ ν' ἀφήσῃ τὸν Βαϊάρδον ἐλευθέρως νὰ τὸν ἀναβῇ.

Ἀναβὰς εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ δυσβάτου ἐκείνου μέρους ὁ υἱὸς τοῦ λαθροθήρου ἔστη πρὸς στιγμὴν καὶ ἐθεᾶτο μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὸ ἀπέραντον καὶ μεγαλοπρεπὲς πανόραμα, ὅπερ ἀνελίσσετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Καθ' ἣν στιγμὴν δ' ἡτοιμάζετο νὰ ἱππεύσῃ αὖθις, εἶδεν εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων ἀπ' αὐτοῦ νέον χωρικόν, σχεδὸν παῖδα, καθήμενον εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ ἐπὶ τοῦ χείλους μιᾶς τάφρου.

Τὸ πρόσωπον τοῦ ὡσεὶ δεκατετραέτους ἢ δεκαπενταέτους παιδὸς τούτου, ἦτο ἡδὺ καὶ ἀγχίνουν, ἀλλὰ πελιδνότατον. Τὰ συνεσταλμένα χαρακτηριστικά του καὶ ἡ μαρμαρώδης τῶν ὀφθαλμῶν του περιοχὴ ἐπρόδιδον φιλάσθενον κρᾶσιν καὶ διηνεκῆ πόνον. Ἐστήριζε δ' ἰσχυρῶς τὴν δεξιὰν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἀσθμαίνοντος στήθους του, ὡς διὰ νὰ περιστείλῃ ὀξὺν πόνον.

Ὁ χωρικὸς οὗτος ἐφόρει ἄκομψον καὶ παλαιὸν ἐπενδύτην (βλοῦζαν) ἐκ κυανοχρόου ὑφάσματος, τετριμμένην καὶ ῥακώδη ἀναξυρίδα, ἥτις ἐξάθετε τὰς κνήμας του κατὰ τὸ ἥμισυ γυμνὰς καὶ βαρέα ξυλοπέδιλα.

Ὅτε εἶδε τὸν Ραοὺλ, παρατηροῦντα αὐτὸν μετὰ προσοχῆς, ἔκυψεν αἰδημόνως τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐρύθημα ζωηρὸν ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του, ὅπερ ἐδήλου κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀναμφίβολα συμπτώματα ἐσωτερικῆς πάλης. Ἐπὶ τέλους ἀπέσυρε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ στήθους του καὶ τείνας αὐτὴν πρὸς τὸν Ραοὺλ ἐψέλλισε πεπνιγμένῃ τῇ φωνῇ τὰς σπαραξικαρδίους ταύτας λέξεις·

— Πεινῶ!...

Ὁ Ραοὺλ ἐπλησίασε τὸ παιδίον καὶ ἔδωκεν αὐτῷ χρυσοῦν νόμισμα, ὅπερ λαβὸν εἰς τὰς χεῖράς του ζωηρῶς τὸ κατησπάσθη ἀναφωνήσας·

— Ἄχ! αὐθέντη, ὁ Θεὸς νὰ σὲ εὐλογήσῃ! δὲν θ' ἀποθάνω σήμερον!

— Τί λέγεις, παιδί μου, ν' ἀποθάνῃς; εἶπεν· εἶσαι λοιπὸν τόσον πτωχὸν καὶ δυστυχές;

— Ναί, αὐθέντη, πολύ!

— Δὲν ἔχεις ψωμί;

— Ἀπὸ προχθὲς, αὐθέντη, δὲν ἔφαγα...

— Ὦ! ὦ! ἐψιθύρισεν ὁ Ραοὺλ λαβὼν ἐκ τῆς ἀστράβης τοῦ ἐφιππίου του μικρὰν κολοκύνθην πλήρη ρακῆς καὶ προσενεγκὼν αὐτῇ τῷ μικρῷ χωρικῷ, ὅστις ἔπιε μετ' ἀπληστίας καὶ ἀνεζωογονήθη ἀμέσως.

Εἶτα ἐπανέλαβε τὰς ἐρωτήσεις του.

— Ἀπὸ ποῦ εἶσαι, παιδί μου; ἠρώτησεν.

— Ἀπὸ ἓξ λεύγας μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, αὐθέντη.

— Καὶ γιατὶ ἔφυγες ἀπὸ τὸ χωριό σου;

Ὁ παῖς ἤρχισε νὰ κλαίῃ ἀντὶ ν' ἀποκριθῇ.

Ὁ Ραοὺλ ἐξηκολούθησε·

— Δὲν ἔχεις πατέρα, μητέρα;

— Ὄχι πλέον.... ἐψέλλισεν ὁ παῖς.

— Εἶσαι ὀρφανό;

— Δὲν ἐγνώρισά ποτε τὴ μητέρα μου, ὁ δὲ πατέρας μου ἀπέθανε πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν.

— Καὶ ἔφυγες ἀπὸ τότε; παιδί μου.

— Τί νὰ κάμω, αὐθέντη;

— Γιατί;

— Ὁ πατέρας μου εἶχε ἕνα μικρὸ σπητάκι καὶ δύο χωραφάκια. Τὰ ἐδούλευε, τὸν βοηθοῦσα ὅσον εἰμπόρουν καὶ ἀπεζούσαμεν ἀπὸ τὸν καρπόν των. Ἀλλ' ἀφοῦ ἀπέθανε, μερικοὶ εἰς τοὺς ὁποίους τοὺς ἐχρεώστει ὀλίγα χρήματα, 'πῆραν καὶ τὸ σπῆτι καὶ τὰ χωράφια καὶ μὲ ἐδίωξαν.... Δὲν ἤθελα νὰ ψωμοζητῶ.... ἐζήτησα ἐργασία, ἀλλὰ μὲ εἶπαν πῶς εἶμαι μικρὸς καὶ ἀδύνατος. Τὸ λοιπὸν τί νὰ κάμω; ἔφυγα καὶ ἦλθα χθὲς ἐδῶ, ὅπου ἐσυλλογιζόμην ν' ἀποθάνω.... Ἤλθατε σεῖς.... τόσον δὲ ὑπέφερα, ὥστε ἔχασα πλέον τὸ θάρρος μου καὶ σᾶς ἤπλωσα τὸ χέρι μου.... Θὰ ὑπάγω ν' ἀγοράσω κομμάτι ψωμὶ μὲ τσὴ παράδες ποῦ μ' ἐδώσατε καὶ θὰ περάσω καὶ σήμερα... Ἀλλ' αὔριο δὲν θὰ περάσετε πλιὸ, αὐθέντη, καὶ θὰ ἀποθάνω....

Ἡ ἁπλῆ πλὴν σπαραξικάρδιος αὕτη ἱστορία τοῦ παιδὸς συνεκίνησε βαθέως τὴν καρδίαν τοῦ Ραοὺλ, διότι αὕτη ἐκτὸς μικρᾶς διαφορᾶς τῆς ἐνδείας καὶ τῆς θλίψεως ὡμοίαζε μὲ τὴν ἰδικήν του.

Ὁ Ραοὺλ παρέβαλε τὴν θέσιν του πρὸς τὴν τοῦ δυστυχοῦς παιδὸς καὶ ἐλογίσατο ἑαυτὸν σχεδὸν εὐτυχῆ ἀπέναντι τοιαύτης δυστυχίας.

— Ἔμπρὸς, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, θὰ τείνω τὴν χεῖρά μου εἰς τὸ παι-

δίον τοῦτο, καθὼς ὁ μαρκίων Ρεγινάλδος μοὶ ἔτεινεν ἄλλοτε τὴν ἰδικήν του. Ἴσως τοῦτο μοὶ ἐπιφέρει εὐτυχίαν!

Εἶτα ἐπανέλαβεν ὑψηλοφώνως·

— Πῶς ὀνομάζεσαι, φίλε μου;

— Ἰάκωβος, αὐθέντη.

— Πόσων ἐτῶν εἶσαι;

— Δέκα τεσσάρων.

— Λοιπὸν, Ἰάκωβε, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀποθάνῃς αὔριον, ὅπως ἔλεγες προτήτερα. Ἐὰν δὲν σὲ ἐδέχθη κανείς, ἐγὼ θὰ σὲ δεχθῶ. Δὲν ἔχεις πλέον ἀνάγκην νὰ ἐπαιτήσῃς, καὶ ἐὰν θέλῃς νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς, δὲν θὰ στερηθῇς πλέον τοῦ ἄρτου σου...

— Νὰ σᾶς ἀκολουθήσω, αὐθέντη! ἀνέκραξεν ὁ παῖς μετ' ἐκφράσεως διαπύρου χαρᾶς ἀναμίκτου μετὰ ὀλίγης ἀμφιβολίας, ἀλήθεια;

— Ναί, εἶπεν ὁ Ραοὺλ, σοὶ ὑπόσχομαι νὰ σὲ πάρω μαζῆ μου.

Κεφάλαιον Θ'.

Ο ΙΑΚΩΒΟΣ.

Ὁ παῖς ἐγονυπέτησε καὶ τὰ ψελλίζοντα χείλη του ἐδείκνυον ὅτι ηὐχαρίστει τῷ Θεῷ νοερῶς. Ἀκολούθως ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Ραοὺλ καὶ ἐκάλυψεν αὐτὴν μὲ διάπυρα δάκρυα, ψελλίζων λέξεις ἀκαταλήπτους ἀλλ' ἐκ τοῦ τόνου αὐτῶν εὐγνωμοσύνην ἀποσταζούσας.

Ὁ ἥρως ἡμῶν βλέπων ἑαυτὸν εὐχαριστούμενον, εὑρισκόμενος καὶ αὐτὸς προστάτης, ἀνεγείρων τὸν γονυπετῆ παῖδα, ὃς τῷ ὤφειλε τὴν ζωὴν καὶ ἐννοῶν ὅτι προσεκολλήθη διὰ παντὸς εἰς μίαν ψυχὴν, ἠσθάνετο ἑαυτὸν μέγαν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Ἰάκωβε, τῷ εἶπε μετὰ στιγμὴν, ὑπάγωμεν εἰς Παρισίους.

Ὁ παῖς ἔκαμε χειρονομίαν ἥτις ἐδήλου·

— Ὑπάγω, ὅπου ὑπάγετε, θὰ σᾶς ἀκολουθήσω μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τῆς γῆς!

Ὁ Ραοὺλ ἐξηκολούθησεν·

— Ἠξεύρεις ἀνάγνωσιν ; παιδί μου.

— Ὀλίγην, αὐθέντη.

— Γραφήν ;

— Ἐπίσης ὀλίγην, ἀλλ' ἀθλίαν.

Ὁ νέος ὑπεμειδίασε διὰ τὴν ἀφελῆ ταύτην ἀπάντησιν· εἶτα ἠρώτησεν·

— Πόσον ἀπέχει ἀπ' ἐδῶ τὸ πρῶτον χωρίον, τὸ ὁποῖον θὰ ἀπαντήσωμεν ;

— Δύο λεύγας, αὐθέντη.

— Δὲν εἰμπορεῖς νὰ περιπατήσῃς ἕως ἐκεῖ, εἶσαι ἀδύνατο, παιδί μου. Ἠξεύρεις νὰ καβαλικεύῃς ;

— Ναί, αὐθέντη.

— Λοιπὸν καβαλίκευσε τὸν Βαϊάρδον, εἶναι πολὺ ἥμερος· θὰ νὰ ἀκολουθῶ πεζός. Ὀλίγη τροφὴ θὰ σοὶ ἐνδυναμώσῃ, καὶ ἅμα μοὶ τύχῃ περίστασις, θὰ σ' ἀγοράσω φορέματα καὶ ἕνα ἄλογο, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον θὰ μ' ἀκολουθῇς.

Ὁ παῖς δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅσα ἤκουεν· οὐχ ἧττον ὑπήκουσε, νομίζων ὅμως πάντοτε ὅτι ἦτο παίγνιον αὐταπάτης.

Μετ' ὀλίγον ἀφίκοντο ἀμφότεροι εἰς τὸ χωρίον, ἔνθα κατὰ τὴν πρόβλεψιν τοῦ Ραοὺλ καλὴ τροφὴ προσφερθεῖσα εἰς τὸ παιδίον ἐνεδυνάμωσεν αὐτὸ παντελῶς. Ἐκεῖθεν δὲ ἐκίνησαν πάλιν καὶ πρὸς τὴν ἑσπέραν ἔφθασαν εἴς τινα πολίχνην.

Ἡ πρώτη φροντὶς τοῦ Ραοὺλ ἦτο νὰ παρακαλέσῃ τὸν ξενοδόχον νὰ τῷ δείξῃ τὸ ἐργαστήριον ἑνὸς ῥωποπώλου καὶ ἑνὸς ἱπποπώλου, παρὰ τῶν ὁποίων ἠγόρασε παρὰ μὲν τοῦ πρώτου πρόχειρον οἰκοστολήν, ἥτις ὁπωσδήποτε ἐπήγαινε καλῶς εἰς τὸ ἀνάστημα τοῦ μικροῦ Ἰακώβου, παρὰ δὲ τοῦ δευτέρου νορμανδικὸν ἵππον παρήλικα μέν, ἀλλ' ἐπιδεκτικὸν ἐν ἀνάγκῃ νὰ φανῇ χρήσιμος εἰς τὸν μεταχειρισθησόμενον αὐτόν. Καὶ τὰ μὲν φορέματα ἐπλήρωσεν ἀντὶ τριῶν λουδοβικείων, τὸν δὲ ἵππον ἀντὶ ὀκτώ· οὕτω δὲ διὰ τοῦ μετρίου τούτου ποσοῦ ὁ Ραοὺλ ἀπέκτησε μικρὸν θεράποντα λίαν ἀξιοσύστατον, διότι ὑπὸ τὸν ἀλουργοβαφῆ ἐπενδύτην του, τὴν λευκόραιον ἀναξυρίδα του, τὸ μὲ στενὰ ἀργυρᾶ σειρήτια κυανοῦ χρώματος φόρεμά του καὶ τὸν σειραδιοφόρον πίλον

του ὁ Ἰάκωβος εἶχε πράγματι καλὸν παραστατικόν.

Τὴν ἐπαύριον μόνον ὀκτὼ λεῦγαι ὑπελείποντο μέχρι Παρισίων.

Ὁ Ραοὺλ ἵππευσε τὸν Βαϊάρδον, ὁ δὲ Ἰάκωβος ἐκάθησε περιβάδην ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ του μετ' εὐνοήτου ὑπερηφανείας καὶ μετὰ παιδικῆς χαρᾶς, ἥτις κατέπνιγεν ὁλοτελῶς τὴν λύπην του. Μετὰ δύο δ' ὥρῶν πορείαν ὁ υἱὸς τοῦ λαθροθήρου ἔλυσε τὴν σιωπήν.

— Ἰάκωβε, εἶπε τῷ ὀρφανῷ, ὅταν θὰ μὲ ὁμιλῇς νὰ μὴ μὲ φωνάζῃς, αὐθέντη, ὅπως κάμῃς.

— Πῶς πρέπει νὰ λέγω; ἠρώτησε τὸ παιδίον.

— Θὰ μὲ ὀνομάζῃς, κύριον ἱππότην.

— Πολὺ καλά, κύριε ἱππότα, ἀπεκρίνατο ὁ ὀρφανός.

— Καὶ ὅταν σ' ἐρωτᾷ κανείς, ἐξηκολούθησεν ὁ Ραοὺλ, πῶς ὀνομάζεται ὁ κύριός σου; θὰ ἀποκρίνεσαι, ἱππότης Ραοὺλ δὲ Τραμπλεΐγ.

— Θὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος.

Ὁ Ραοὺλ ὡς καταφαίνεται ἐλάμβανεν ὄνομα, ὅπερ δὲν τῷ ἀνῆκε διόλου. Ἀλλ' ἦτο ἄρά γε ἔνοχος λαμβάνων αὐτό; Δὲν τὸ πιστεύομεν.

Πολὺ πρὶν ἢ νυκτώσῃ, ὁ Ραοὺλ ἀφικνεῖτο εἰς τὴν μεγαλόπολιν, ἔνθα τὸ μέλλον τῷ ἐπεφύλαττε βίον πολυκύμαντον, ὥσπερ ὁ τοῦ Ζιλμπλὰς καὶ τοῦ Λαζαρίλλου, τῶν ἀθανάτων τούτων πολυπλάγκτων.

Θὰ παρακολουθήσωμεν δ' αὐτὸν ἐν μέσῳ τῶν καταστροφῶν, τῶν περιπετειῶν, τῶν παθῶν, τῶν πλανήσεων, τῶν ἐρωτικῶν σχέσεων καὶ τῆς χαρᾶς καὶ τῶν θλίψεων τοῦ παραδόξου τούτου βίου.

Κεφάλαιον Ι'.

Η ΟΙΚΙΑ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΤΟΥ ΓΙΝΔΡΟΥ.

Ἐννέα ὧραι ἐσήμαινον εἰς τὸ ὡρολόγιον τοῦ Ἁγίου Σουλπηκίου. Πυκνοτάτη ὁμίχλη ἐξηπλοῦτο ἐπὶ τῶν Παρισίων καθιστῶσα τοὺς φανοὺς τῶν ἁμαξῶν καὶ τοὺς τῶν φορείων λαμπτῆρας ὥσπερ ἐκλείποντας ἀστέρας ἐν τῇ ἀχλύϊ περιπλανῶσα τοὺς πεζοὺς διαβάτας καὶ

βιάζουσα τοὺς εὐαρεθίστους ἀμαξηλάτας νὰ βλασφημῶσι, περιορίζουσα τοὺς νυκτερινοὺς σκοποὺς καὶ εὐνοοῦσα τοὺς κλέπτας, οἵτινες ἀντὶ νὰ ἀποπειρῶνται μᾶλλον νὰ κλέψωσί τι, ἐπωφελούμενοι ἐκ τοῦ ζοφώδους ἐκείνου πέπλου τοῦ καθιστῶντος αὐτοὺς ἀοράτους καὶ ἀκαταλήπτους, ἐπροτίμων νὰ ἀλληλοκλέπτωνται.

Ἡ ὁμίχλη αὕτη ἐφαίνετο ἔτι μᾶλλον πυκνὴ καὶ ναυτιώδης πρὸ πάντων ἔν τινι στενῷ δρομίσκῳ ἢ ἄλλοσε, ὅστις οὐ μακρὰν τῆς πλατείας τοῦ Ἁγίου Σουλπικίου ἤνοιγτο μετὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ Παλαιοῦ Περιστεριῶνος.

Ὁ ἐπιμήκης καὶ βορβορώδης οὗτος δρομίσκος ἐκαλεῖτο τότε καὶ καλεῖται ἔτι καὶ σήμερον ὁδὸς Γίνδρου, διετήρει δὲ πρὸ δύο ἢ τριῶν ἐτῶν φυσιογνωμίαν καθαροῦ ἀνδροκτονείου, ἥτις ἐχαρακτήριζεν αὐτὸν καθ' ἣν ἐποχὴν συνέβαινον τὰ ὑφ' ἡμῶν ἐξιστορούμενα.

Αἱ παμπάλαιαι αὐτῆς οἰκίαι, μέλαιναι καὶ διερρηγμέναι, παρεῖχον ἀπεχθῆ ὄψιν καταγωγείων κακούργων καὶ λοιπῶν κακοήθων διατριβῶν, ἡ δὲ πρόσοψις αὐτῶν ἐποικίλετο διὰ στενῶν ὀπῶν καὶ μικρῶν ἀκαθάρτων φεγγιτῶν, χρησιμευόντων εἰς τὸ νὰ φωτίζωσι τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῶν. Στεναὶ καὶ χαμηλαὶ θύραι μόλις ἐξεῖχον τῆς ἐπιφανείας τῶν πεζοδρομίων, ὡσανεὶ ἐντρεπόμεναι νὰ δεχθῶσι τοὺς ἐν ταῖς ἀπαισίοις ταύταις οἰκίαις εἰσερχομένους.

Οἱ πλεῖστοι τῶν τιμίων καὶ εἰρηνικῶν ἀνθρώπων ἐβιάζοντο καὶ ἐν σταθερᾷ ἀκόμη μεσημβρίᾳ νὰ ποιῶσι περιστροφὰς μᾶλλον παρὰ νὰ διέλθωσι διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ Γίνδρου. Ἅμα δ' ἐνύκτονε μόνον οἱ βουλευόμενοι νὰ διαπράξωσιν ἔγκλημά τι ἢ νὰ ἐπιτελέσωσιν αἰσχροτάτας ἀκολασίας ἐφοίτων εἰς αὐτήν.

Τὴν ἑσπέραν περὶ ἧς πρόκειται καὶ κατὰ τὴν ἀνωτέρω δηλωθεῖσαν ὥραν πολλὰ ἄτομα, ὧν τά τε χαρακτηριστικὰ καὶ τὸ ἀνάστημα καθίσταντο δυσδιάκριτα, εἰσῆλθον διαδοχικῶς ἐν τῷ ἀπαισίῳ ἐκείνῳ δρομίσκῳ καὶ ἔκρουσαν ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου κατὰ ἰδιαίτερον τρόπον θύραν τινά, ἥτις ἠνεῴχθη καὶ ἔκλεισε πάλιν, ἀφοῦ ὅλοι εἰσῆλθον.

Ἐάν τις ἐξ οἰωνδήποτε λόγων ὠθούμενος παρετήρει αὐτούς, θὰ ἔβλεπεν ὅτι ἦσαν ὀκτώ. Ἡμεῖς θὰ ἀκολουθήσωμεν τὸν τελευταῖον τῶν ἀγνώστων τούτων.

Ὄπισθεν τῆς θύρας ὑπῆρχε δυσώδης διάδρομος, οὗτινος αἱ πλάκες

καθίσταντο ἀφανεῖς ὑπὸ ἐπίστρωμα ἰξώδους πηλοῦ. Ὁ διάδρομος οὗτος ἦτο σκοτεινότατος, εἰς ἀπόστασιν δὲ τεσσαράκοντα βημάτων ἀπὸ τοῦ κατωφλίου ὑπῆρχε ξύλινος σκωληκόβρωτος κλίμαξ, περικεκλεισμένη δίκην περιστρόφου κλωβοῦ, καὶ ἀντὶ κιγκλίδων φέρουσαι γλοιώδες σχοινίον. Δέκα ὀκτὼ βαθμίδες ἦγον εἰς τὴν πρώτην ὀροφήν, ἕτεραι δὲ δεκαοκτὼ εἰς τὴν δευτέραν.

Ὁ ἄγνωστος, τὸν ὁποῖον παρακολουθοῦμεν, ἔστη ἐκεῖ· ἐξήτασεν εἰς τὸ σκότος καὶ ἔκρουσε τρὶς εἴς τινα θύραν, ἥτις ἠνεῴχθη παραχρῆμα, ὡς πρὸ ὀλίγου ἡ τοῦ διαδρόμου. Πέπλος φωτεινὸς ἐκάλυψε πρὸς στιγμὴν τὴν βαθμίδα, μέχρις οὗ ἡ θύρα ἐκλείσθη πάλιν.

Τὸ δωμάτιον εἰς ὃ εἰσῆλθεν ὁ ἄγνωστος ἦτο ἀντιθάλαμος κανονικώτατος καὶ λαμπρῶς πεφωτισμένος.

Πέντε ἢ ἓξ μανδύαι καὶ ἰσάριθμοι πῖλοι ἀνηρτῶντο ἐκ κρεμαστήρων ἐπίτηδες εἰς τὸν τοῖχον προσηρμοσμένων. Ἐνῶ δὲ εἷς τῶν θεραπόντων φαιόχρους φέρων στολὴν, ἐλάμβανε τὸν πῖλον καὶ τὸν μανδύαν τοῦ νεήλυδος, ὅπως κρεμάσῃ αὐτοὺς σιμὰ τῶν ἄλλων, περιχαρὴς θόρυβος φωνῶν καὶ ἀσμάτων καὶ κρότος συγκρουομένων ποτηρίων καὶ περουνίων ἠκούετο ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ οἰκήματος.

— Μοὶ φαίνεται, παιδί μου Βουργούνδιε, ὅτι ἤργησα, εἶπεν ὁ ἀφιχθεὶς τῷ θεράποντι.

— Μὰ τὸ ναὶ, λιγάκι..., κύριε ὑποκόμη, ἀπεκρίνατο ὁ θεράπων μετὰ οἰκειότητος μὲ μικρὰν δόσιν σεβασμοῦ ἀναμίκτου.

— Εἶναι ὅλοι μέσα;

— Μάλιστα, κύριε ὑποκόμη.

— Καὶ ἡ δεσποσύνη;

— Ἡ δεσποσύνη ἦλθε πρώτη ἀπὸ ὅλους.

Ὁ ἄγνωστος δὲν ἠρώτησε περιπλέον τι, ἀλλ' εἰσῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ, ὅθεν ἐξήρχοντο οἱ θόρυβοι, περὶ ὧν εἴπομεν ἀνωτέρω.

Τὸ δωμάτιον τοῦτο ἦν ἐνταὐτῷ καὶ θάλαμος ὑποδοχῆς καὶ ἑστιατόριον. Πολυτελῆ ἔπιπλα ἐξ ἀνατολικοῦ μεταξωτοῦ (lampas) καὶ ἐπιχρύσου ξύλου ἐκόσμουν αὐτό· περιπετάσματα ἐξ ὑφάσματος ἀπέκρυπτον τὴν ἀρχέγονον γυμνότητα τῶν τοίχων καὶ μεγαλοπρεπὴς τάπης ἐκ τῶν βασιλικῶν ταπητουργείων τῆς Ὠβισῶνος (Aubisson) ἐκάλυπτε τὸ πλινθωτὸν δάπεδον.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θαλάμου τούτου ὑπῆρχεν ἑστημένη μεγάλη τράπεζα, πλήρης ἐντέχνων ἐδεσμάτων ἐντὸς ἀργυρῶν τριβλίων παρατεθειμένων καὶ ἐξαιρέτων οἴνων ἐντὸς κρυσταλλίνων φιαλῶν τῆς Βοημίας.

Τὰ ἀργυρώματα ὅλα ἦσαν λαμπρότατα, τὸ δὲ περιεργότατον ἦτο ὅτι πάντα ταῦτα, ὡς καὶ πᾶσα ἡ τραπεζοσκευὴ ἦσαν διαφόρων σχημάτων καὶ ἔφερον διαφόρους θυρεοὺς καὶ ποικίλα ἀρχικὰ γράμματα. Ἀλλ' οὐδεὶς ἐκ τῶν συνδείπνων προσεῖχεν εἰς τὴν λεπτολογίαν ταύτην.

Οἱ συνδαιτυμόνες οὗτοι ἦσαν ἑπτὰ τὸν ἀριθμόν· ἓξ ἄνδρες καὶ μία γυνή. Κρίνων τις αὐτοὺς ἐκ τῆς ἐνδυμασίας των, θὰ ἔλεγεν ὅτι ἀνῆκον εἰς διάφορα ἐπιτηδεύματα, καὶ θὰ ἐδυσκολεύετο νὰ ἐννοήσῃ κατ' ἀρχὰς ἐκ τίνος αἰτίας συνηθροίσθησαν οὕτως.

Ὁ πρῶτος στρατιωτικῶς ἐνδεδυμένος ἔφερε στολὴν ταγματάρχου τοῦ συντάγματος τῆς Καμπανίας· ὁ δεύτερος ἦν περιτετυλιγμένος ἐντὸς μοναχικοῦ ἐνδύματος, καὶ ἡ καταβιβασμένη αὐτοῦ καυσία (κουκούλα) ἐξέθετε τὴν κεκαρμένην αὐτοῦ κεφαλήν, ἐξαιρέσει, ἐννοεῖται, τοῦ ἱερατικοῦ καλυμμαυχίου· ὁ τρίτος, ὅστις οὐχ ἧττον ἐφαίνετο ἴσος τοῖς ἄλλοις, ἐφόρει λαμπρὰν κιτρινοπράσινον οἰκοστολήν· ὁ τέταρτος ἐφαίνετο ὡς παρασημοφορημένος ἐντολοδόχος· ὁ πέμπτος ὡς ἀγαθὸς ἀστὸς, αἰδήμονος φυσιογνωμίας καὶ δυσδιακρίτου φύσεως· ὁ ἕκτος, τοὐτέστιν ὁ εἰσελθών, ὡς εὐπατρίδης λίαν προκατειλημμένος ὑπὲρ ἑαυτοῦ· ἡ σοβαρὰ καὶ μεγαλοπρεπὴς φυσιογνωμία τοῦ ἑβδόμου καὶ ἡ μεγάλη αὐτοῦ ὑπερσαρκία παρίστων αὐτὸν ὡς ἐπιστάτην πλουσίας οἰκίας· τέλος δὲ ὁ ὄγδοος καὶ τελευταῖος σύνδειπνος, ὃν ἐξ ἀβροφροσύνης, ὠφείλομεν νὰ παραθέσωμεν πρῶτον, ἦτο τὸ πρόσωπον, περὶ οὗ ἠκούσαμεν τὸν Βουργούνδιον καὶ τὸν μετ' αὐτοῦ συνδιαλεγόμενον νὰ ὁμιλῶσιν ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς δεσποσύνης.

Κεφάλαιον ΙΑ'.

Η ΔΕΣΠΟΣΥΝΗ.

Ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις χαριέστερον καὶ ἐπαγωγότερον τοῦ τῆς νεάνιδος ταύτης πρόσωπον καὶ ἀνάστημα.

Ἡ δ ε σ π ο σ ύ ν η, ἣν ἀδύνατον νὰ ὑπέθετέ τις πλέον τῶν δεκαοκτὼ ἢ εἴκοσι τὸ πολὺ ἐτῶν, εἶχε πρόσωπον ἡδὺ καὶ ἐράσμιον, ἐρυθρόλευκον ὡς τὸ ῥόδον καὶ τὰ κρῖνα, καὶ περιστεφὲς ὑπὸ καστανοχρόου κόμης λειοτάτης καὶ δασυτρίχου.

Οἱ γαλανοὶ αὐτῆς καὶ ζωηροὶ ὀφθαλμοὶ ὁτὲ μὲν ἐξηκόντιζον ζωηρὰ καὶ ὀξυβελῆ βλέμματα, ὁτὲ δὲ ἐκαλύπτοντο ὑπὸ νέφους μελαγχολικῶν ῥεμβασμῶν. Ἡ τε τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν βλεμμάτων τούτων ἔκφρασις ἦτο ἀκατάβλητος.

Τὸ μικρότατον καὶ ὡς ἄνθος ῥοιᾶς ἐρυθροῦν στόμα της προέφαινε διαστελλόμενον ὑπὸ μειδιάματος ἁβροὺς καὶ κανονικωτάτους ὀδόντας, λευκοὺς ὡς μαργαρίτας.

Ἡ χάρις τοῦ προσώπου τῆς εὐειδοῦς ταύτης νέας συνεφώνει πληρέστατα μὲ τὴν ἀριστοκρατικὴν σμικρότητα τῶν χειρῶν καὶ μὲ τὸ κύρτωμα στενοῦ καὶ μακροῦ ἱσπανικοῦ ποδός. Ὅσον δὲ διὰ τὸ ἀνώτερον πάσης ἐκφράσεως ῥαδινὸν καὶ εὔκαμπτον ἀνάστημά της ἦν καθ' ὅλα (ἵνα μεταχειρισθῶμεν ἐπὶ τούτῳ ἔκφρασιν) ὅμοιον μὲ τὸ ἀνάστημα ἀ μ α δ ρ υ ά δ ο ς ν ύ μ φ η ς.

Ἡ ἐπαγωγὸς καὶ χαριτόβρυτος αὕτη νέα ἦν περιεγράψαμεν ἤδη, ἐφόρει ἐσθῆτα ἐξ αἰολοχρόου ταφτᾶ, ἁπλουστάτην πλὴν κομψοτάτην.

Ὁ στρατιωτικὸς, ὁ μετὰ οἰκοστολῆς σύνδειπνος καὶ ὁ εὐπατρίδης ἐφαίνοντο νέοι· ὁ μοναχὸς, ὁ ἐντολοδόχος, ὁ ἐπιστάτης καὶ ὁ ἀστὸς ἦσαν ὅλοι ὑπερτεσσαρακοντούτεις, μάλιστα οἱ δύο πρῶτοι ἐφαίνοντο ἔτι πρεσβύτεροι. Πῶς λοιπὸν νέα καὶ ὡραία κόρη, ἥτις καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἦν ἀγαθαφυὴς καὶ εὖ ἠγμένη, εὑρίσκετο μόνη ἐν μέσῳ ἑπτὰ ἀνδρῶν ἡλικιωμένων καὶ διαφόρων τάξεων, γελῶσα μετ' αὐτῶν, τ ρ ι γ κ ί ζ ο υ σ α μαζή των καὶ ἄνευ στενοχωρίας καὶ σεμνοπρεπείας πίνουσα;

Πῶς τέλος ἡ ὁμήγυρις αὕτη συνῆλθεν ἐν πολυτελεστάτῳ οἰκήματι, παρακαθήσασα εἰς τράπεζαν μεγαλοπρεπῆ ἐν παλαιᾷ καὶ φαύλῳ οἰκίᾳ τῆς ἀθλίας ὁδοῦ τοῦ Γινδρου;

Τοῦτο θὰ μάθωμεν ἐντὸς ὀλίγου.

§

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ὄγδοος σύνδειπνος εἰσῆλθεν ἐν τῷ ἑστιατορίῳ, οἱ λοιποὶ ἐν τῇ τραπέζῃ παρακαθήμενοι ὑπεδέξαντο αὐτὸν μετὰ περιχαροῦς καὶ θορυβώδους βοῆς.

— Καλ' ἡμέρα, ὑποκόμη!

— Πῶς εἶσαι, ὑποκόμη!

— Κἄτι ἀργὰ ἦλθες, ὑποκόμη!

— Εἰς ὑγείαν σου, ὑποκόμη!

Οὕτως ἀνέκραξαν πάντες ὁμοῦ.

— Καλὴ ἑσπέρα σας, ἀγαπητοί μοι, καλὴ ἑσπέρα σας, ὡραία μου Σμαράγδα! ἀπεκρίνατο φαιδρῶς ὁ νέηλυς.

Καὶ ἐκαθέσθη εἰς μίαν καθέκλαν κενὴν παρὰ τῇ ὡραίᾳ νεάνιδι, ἣν ἀπεκάλεσε Σμαράγδαν καὶ ἣν οἰκειότατα ἠσπάσθη εἰς τὰς παρειάς. Εἶτα ἐξηκολούθησεν, ἀφοῦ συγχρόνως ἐπλήρωσε τὴν παροψίδα του φαγητοῦ καὶ τὸ ποτήριόν του οἴνου·

— Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἤργισα ὀλίγον, ἀλλ' ἔννοιά σας, θὰ σᾶς φθάσω.

Καὶ πραγματικῶς μὲ τὸν τρόπον δι' οὗ ἤρχισε νὰ καταβροχθίζῃ τὸ φαγητόν του καὶ νὰ κενόνῃ ἀκαταπαύστως τὸ ποτήριόν του, ἐφαίνετο ὅτι ἐζήτει ὄχι μόνον νὰ φθάσῃ τοὺς συντρόφους του, ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς ὑπερβῇ.

Οἱ συνδαιτυμόνες προσέβλεψαν αὐτὸν πρὸς στιγμὴν μετὰ σιωπῆς ἅμα καὶ θαυμασμοῦ. Εἶτα ἡ ἐπ' ὀλίγον διακοπεῖσα συνομιλία κατέστη γενικὴ καὶ πολύπλοκος καὶ ἀπετέλεσε θορυβῶδες σύνολον, διακοπτόμενον ὑπὸ φωνῶν καὶ βακχικῶν ᾀσματίων.

Ὁ μοναχὸς δὲν ἐφαίνετο διόλου λιτὸς ἐν τῇ παρούσῃ εὐωχίᾳ, ἡ δὲ νεᾶνις αὐτὴ ἀντιπαρετάσσετο κατὰ τῶν γενναιοτέρων οἰνοποτῶν, καὶ ἐν τοῖς λόγοις της ὑπερέβαινεν ἄνευ τῆς ἐλαχίστης συστολῆς καὶ τὰ τελευταῖα ὅρια τῆς σεμνότητος καὶ χρηστοηθείας.

Τὸ δεῖπνον παρετάθη μέχρι σχεδὸν τοῦ μεσονυκτίου, εἶτα δὲ ἐγερθεὶς ὁ ὑποκόμης διηυθύνθη πρὸς τὴν ἑστίαν καὶ καθεσθεὶς ἐκεῖ εἶπε·

— Ἔ, τώρα, ἀγαπητοί μου, ἂς ἀσχοληθῶμεν καὶ περὶ σπουδαίων πραγμάτων.

— Ναί, ναί, ἀπεκρίναντο ὁμογνωμόνως οἱ σύνδειπνοι.

— Πῶς ἐπῆγε ἡ ἡμέρα σήμερον; ἠρώτησεν ὁ ὑποκόμης.

— Ἒϊ! ἔϊ! ἐψιθύρισαν δύο ἢ τρεῖς φωναί.

— Νὰ δοῦμε, ἐξηκολούθησε τὸ πρόσωπον ὅπερ ἔλαβε πρῶτον τὸν λόγον, τί 'κάματε;

Οὐδεὶς ὡμίλησέ τι.

— Ἂς ἀρχίσωμεν κατὰ τάξιν, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑποκόμης. Λοιπὸν τί μᾶς λὲς, νοστιμοῦλα μου Σμαράγδα.

— Ὦ! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις, ἀφῆτέ με ἐμέ... σχεδὸν πάει ὁ καιρός μου 'ς τὸν ἀέρα....

— Τέλος, ὅ,τι καὶ ἂν ἦναι, θὰ ἔκαμες κἄτι τι, ἔ;

— Νά, αὐτὸ μόνο, εἶπεν ἡ Σμαράγδα, ἐξαγαγοῦσα ἐκ τοῦ θύλακός της μικρὸν κουτίον ἐξ ἐρυθροῦ μαροκίνου, περιέχον μικροὺς ἀδάμαντας, ὅπερ ἤνοιξεν.

— Ἀπὸ ποῦ τὸ σούφρωσες τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ ὑποκόμης.

— Ἀπὸ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο τὸ τζοβαερτζῆ ποῦ εἶναι 'ς τὴν ὁδὸν τοῦ Βάκ. Ἀλλὰ βγάλετέ το πλιὸ ἀπὸ τὸ νοῦ σας, δὲν ὑπάρχει πλιὸ λεφὲς ἀπ' αὐτὸ τὸ μαγαζῆ· ἀπὸ ταῖς τελευταίαις ἐπισκέψεις μου ὁ κακομοίρης ὁ τζοβαερτζῆς σοῦνοιξε τὰ μάτια τέσσαρα. Ἔχ, καὶ νὰ τύχῃ νὰ 'πάγῃ 'ς τὸ μαγαζί του κανεὶς, καὶ νὰ διῇς πόσο τὸν στραβοκυττάζει.

Ὁ ὑποκόμης ἐζύγισε τὸ βραχιόνιον καὶ ἐξήτασεν αὐτὸ ἐπὶ στιγμὴν προσεκτικῶς.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ἀκολούθως, πολὺ εὐτελὲς εἶναι· ἐγὼ δὲν δίνω μήτε ἕνα λουΐζι γι' αὐτὸ τὸ παραμικρὸ πρᾶμμα. Ἀλλ' αὔριο, κορίτσι μου, διὲ νὰ φανῇς πλέον εὐτυχεστέρα.

— Θὰ προσπαθήσω, ἀπεκρίνατο ἡ Σμαράγδα.

— Σὺ, Λαφοπόδι, ἐπανέλαβεν ὁ ὑποκόμης ἀπευθυνθεὶς πρὸς τὸν ψευδοεντολοδόχον.

— Ἐγὼ, ὑπέλαβεν ὁ τελευταῖος, πιὸ χειρότερα. Πῆγα καὶ σοῦ κάθησα κοντὰ 'ς τὸ Βασιλικὸ Παλάτι κ' ἐπερίμενα κανὲ κεσμέτι. Ἐκεῖ

ἤλθανε καὶ μ'ἐζήτησαν ἀπὸ ἕνα σπῆτι νὰ κουβαλίσω ἕνα μπαοῦλο. Ἔδα, ἐκειδὰ εἶναι! βλέποντάς το, ἔλεγα πάντοτε πῶς τὴν ἔκαμα...

— Καὶ ποῦ 'ναι αὐτὸ τὸ μπαοῦλο;

— Σ' τὸ μαγαζί.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, δὲν εἶχε τίποτε, παρὰ κἄτι παλιόρουχα καὶ ἀσπρόρουχα πολὺ ἄθλια· ὥστε τὴν ἔπαθα 'ς τὰ γεμάτα, ὡς βλέπετε!...

Ὁ ὑποκόμης ἤρχισε νὰ γελᾷ, τοῦτον δ' ἐμιμήθησαν καὶ οἱ λοιποὶ συνδαιτυμόνες.

— Πραγματικῶς βλέπω, ἐξηκολούθησεν, ὅτι δὲν ἐβγάλατε τὸ ἡμερομίσθι σας σεῖς. Τοῦ λόγου σου δὲ, πάτερ Βονιφάτιε;

Ὁ ὑποτιθέμενος μοναχὸς ἔῤῥιψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης χρυσοῦν κομβολόγιον, γλωσσόκομον περιέχον νομίσματά τινα, ἓν ὡρολόγιον καὶ μίαν πυξίδα (medaillon) ἀδαμαντοποίκιλτον.

— Αὐτὰ τὰ σκούπισα ἀπὸ κἄτι θεοσυλαβούμεναις ψυχαῖς. Ναί, δὲν τὸ κρύπτω ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι παραμικρὰ, ἀλλὰ τί νὰ σᾶς πῶ, παιδιά μου, πάει πλέον ἡ εὐλάβεια!... Ὅπου καὶ ἂν 'πάγω μὲ δέχονται εἰς τὸν ἀντιθάλαμον. Πρέπει νὰ ἀλλάξω τὸ σχῆμά μου, ν' ἀφήσω τὰ μαλλιά μου, νὰ κόψω τὰ γένειά μου καὶ νὰ γείνω ἄπιστος!.... Ἡ κουκοῦλα, ἡ παππαδικὴ, δὲν κάμει πλειὸ παράδες!

Παρατεταμένος καὶ θορυβώδης καγχασμὸς διεδέχθη τοὺς λόγους τοῦ ψευδοῦς τούτου καπουκίνου.

— Μπράβο, Τουρνεσὼλ, μπράβο, ὑπέλαβεν ὁ ὑποκόμης μετὰ στιγμὴν, τὸ μόνον εὔκολον αὐτὸ ποῦ λέγεις. Ἔννοιά σου, θὰ σκεφθῶμεν νὰ σοὶ ἐκλέξωμεν ἄλλο εἶδος!

— Θὰ μὲ ὑποχρεώσητε, ἀπεκρίνατο ὁ Τουρνεσὼλ· ἀπό τινος καιροῦ τὰ ῥάσα δὲν μοὶ προξενοῦν ἄλλο παρὰ ὀνειδισμοὺς καὶ δυσαρεσκείας, καὶ διὰ τοῦτο δὲν βλέπω τὴν ὥραν νὰ τὰ πετάξω ἀπ' ἐπάνω μου.

— Ἔ, ἔχεις τίποτε κατὰ νοῦν;

— Βέβαια καὶ ἔχω.

— Σᾶν τί πρᾶγμα;

— Νὰ, τὰ χέριά μου εἶναι δυνατὰ, ἔχω 'μάτι πολὺ καλὸ καὶ ἡ καρδιά μου τὸ λέγει! Τὸ παραδέχεσθε τοῦτο;

— Ὦ! βέβαια, ἀλλὰ τί διάβολο θέλεις νὰ 'πῇς μὲ τοῦτο;

— Νὰ, θέλω νὰ γείνω μαχαιρᾶς.

— Ὤχ! ἀδελφὲ, ποῦ τὸ διάλεξες αὐτὸ τὸ εἶδος; ἀνέκραξε μετ' ἐκφραστικῆς διαστροφῆς τῶν χειλέων ὁ ὑποκόμης.

— Καὶ ὅμως εἶναι πολὺ ὡραῖον, ἀνταπήντησε ζωηρῶς ὁ Τουρνεσώλ. Ὑπάρχουν τόσα μέσα, ὥστε ὅταν ἀποτύχῃ τὸ ἕν, ἔχεις ἄλλο εἰς τὸ ὁποῖον νὰ καταφύγῃς.

— Γιὰ ἐξηγήσου μας καλλίτερα, φίλε μου;

— Μετὰ χαρᾶς. Πρῶτον καὶ κύριον, χάρις εἰς τὸ ἀρειμάνιόν μου τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τὰ μυστάκιά μου τὰ στριμμένα σὰν ἀγκύστρι, καθὼς καὶ σὲ μιὰ μεγάλη σπάθα θὰ τρομάζω τοὺς μικροχωρικοὺς καὶ θὰ κάμω νὰ μ' ἀγαποῦν αἱ γυναῖκές των. Κατὰ συνέπειαν εἶναι ὁ μόνος τρόπος νὰ παίρνω ψιλὰ ἀπὸ τοὺς ἄνδρας μὲ τὸ φόβο καὶ μὲ τὸν ἔρωτα ἀπὸ τσὴ γυναῖκες! Κ' ἔπειτα στάσου δά! Θὰ συχνάζω εἰς τὰ Γουρουνάδικα, εἰς τοὺς περιπάτους, εἰς ὅλα τὰ μέρη τῶν διασκεδάσεων· ἐκεῖ θὰ ζητῶ τέλος καυγᾶ μὲ τοὺς ἡσύχους καὶ τοὺς μπουταλάδες τοὺς χωριανοὺς, οἱ ὁποῖοι 'ξεύρεις, τρέμουν καὶ εἰς τὸν παραμικρὸν κρότον τοῦ σπαθιοῦ, καὶ καλλίτερα ἔχουν νὰ βγάλουν μερικὰ ψιλὰ ἀπὸ τὴ σακκοῦλά των παρὰ νὰ φάγουν καμμιὰ μικρὴ μαχαιριὰ, καὶ οἱ ὁποῖοι ἑκατὸ τὰ ἑκατὸ προτιμοῦν νὰ ἀδειάσουν τὴ τζέπη τους, διὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ καμμιὰ μονομαχία, εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ὁποίας καὶ μόνον τοὺς πιάνει τρεμοῦλα. Ἔπειτα ἀκόμη, γιὰ λογάριασε μιὰ, ὅτι εἰμπορεῖς νὰ δανείσῃς τὸ σπαθί σου εἰς κἄτι φοβετσιάριδες, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ ἐκδικηθοῦνε κανένα ἐχθρόν τους, καὶ τότε θὰ διῇς, τί καλὰ κέρδη ἔχει πάντοτε ἕνας μαχαιρᾶς. Τί λέγεις, ὑποκόμη;

— Ἴσως ἔχεις δίκαιον, Τουρνεσὼλ, ἀπεκρίνατο τὸ ἐπερωτηθὲν πρόσωπον· λοιπὸν κάμε ὅπως ξεύρῃς, πέταξε τὰ ῥάσα καὶ φόρεσε ἐκεῖνα ποῦ σ' ἀρέσουν.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Τουρνεσὼλ, κυρτώσας ἀρειμανίως τὸ ὑψηλὸν αὐτοῦ ἀνάστημα, ὑψώσας τὴν κεφαλὴν παρομοίως καὶ τὴν χεῖρα θεὶς ἐπὶ τοῦ ἰσχίου· ἀπὸ αὔριον θὰ μὲ διῇτε ἕτοιμον καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν θὰ ἦμαι περιττὸς εἰς τὴν ἑταιρία μας.

Ὁ ὑποκόμης μετὰ τὸν διάλογον τὸν ὁποῖον παρεθέσαμεν ἤδη, ἐξηκολούθησε τὰς ἐπερωτήσεις του, εἰς ἃς τὰ ἔντιμα ταῦτα ἄτομα, ἅπερ ἐ-

παρουσιάσαμεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀπεκρίναντο εὐκρινέστατα. Ἠρώτησε διαδοχικῶς τὸν ταγματάρχην τοῦ συντάγματος τῆς Καμπανίας, τὸν ἐπιστάτην τῆς ἀρχοντικῆς οἰκίας καὶ τὸν μετὰ χρυσοπρασίνου οἰκοστολῆς ὑπηρέτην.

Ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ἀπέφερεν εἰς τὸ κοινὸν ταμεῖον τοὺς καρποὺς τῆς ἡμέρας του. Ἐπὶ τέλους ὅ'ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ τοῦ αἰδήμονος ἀστοῦ, νὰ δώσῃ καὶ οὗτος λογαριασμὸν τῆς χρήσεως τοῦ καιροῦ του.

— Ἐγώ, εἶπε, δὲν ἔφερα τίποτε.

— Πῶς! ἀνέκραξαν δύο ἢ τρεῖς φωναί.

— Ἄ! ἄσχημο τοῦτο, κύριε Βενέδικτε, ἐψιθύρισεν ὁ ὑποκόμης.

— Ἀκούσατέ με, ἀδέρφια μου, μὴ μὲ καταδικάζετε τόσον γρήγορα· διότι μήπως τάχα ἕνας κυνηγὸς πρέπει νὰ κατηγορηθῇ ὅταν πηγαίνει 'ς τὸ σπῆτι του μὲ ἀδειανὰ μὲν χέρια, ἀλλ' ἀφοῦ εὑρῇ προτήτερα τὸ κυνῆγί του, τὸ ὁποῖον θὰ κυνηγήσῃ τὴν ἄλλην ἡμέραν καὶ θὰ τὸ φέρῃ;

— Ποῦ ἀποβλέπει τὸ προοίμιον τοῦτο, κὺρ Βενέδικτε; ἠρώτησεν ὁ ὑποκόμης.

— Τώρα θὰ τὸ μάθετε, καὶ θαρρῶ ὅτι ἀντὶ νὰ μὲ μεμφθῆτε, θὰ μὲ ἐπαινέσητε κομματάκι.

— Ν' ἀκούσωμεν, ἐψιθύρισαν οἱ συνεταῖροι.

— Μάλιστα, λοιπὸν ἰδού·

» Ἡ τύχη, ὁ μέγος οὗτος κύριος τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, μὲ ἔρριψε πρὸς τὸ μέρος τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου, καὶ ἐπήγαινα ἔτσι 'ς τὰ κουτουροῦ, διότι τίποτε παράξενο ν' ἀπαντήσῃ τις κανὲ κελεποῦρι καὶ 'ς τὰ παράμερα μέρη. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἐπέτυχα τίποτε, καὶ ἐρχούμουνα ς' τὸ Παρίσι πεζὸς καὶ ὅλως ἀποσβολωμένος· ἔμελλον νὰ περάσω τὰ μπαρμάκια τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, ὅτε ἐστάθηκα ὑπὸ μεγάλης συρροῆς διαφόρων ἁμαξῶν, ἣν ἐπροξένησεν ἓν δίτροχον ἁμάξι, τοῦ ὁποίου ὁ ἕνας τροχὸς εἶχε σπάσει. Ἠξεύρετε, τὸ πλῆθος συνάχθηκε, οἱ ἁμαξηλᾶται ἐβλασφημοῦσαν καὶ τὰ ἄλογα χτυποῦσαν μὲ ἀνυπομονησία τὰ ἐμπροσθινὰ τὰ ποδάρια.

» Ἐπειδὴ δὲν ἤθελα νὰ πιτσιλίσουν ταῖς πλουμισταῖς κάλτσαις μου μὲ ταῖς λάσπαις, 'πῆγα καὶ στάθηκα κοντὰ 'ς τὰ σπήτια, ἐκεῖ ποῦ εἰμποροῦσα καλλίτερα νὰ παρατηρῶ καὶ ἐπερίμενα.

» Τὸ ἁμάξι τὸ ἐσήκωσαν μετ' ὀλίγον καὶ ὅλαις αἱ ἄλλαις ἅμαξαις τράβιξαν τὸ δρόμο των.

» Πήγαινα νὰ πάρω τὸν δρόμον τοῦ πλήθους τὸ ὁποῖον ἔφευγε πλέον, ὅταν εἶδα νὰ ἔρχηται ἐπάνω μου ἕνας καβαλάρης ὅστις εὑρέθηκε μέσα εἰς τὸ πλῆθος καὶ εἰς τὸν ὁποῖον τὸ πρόσωπόν μου ἐξέφραζεν ἐμπιστοσύνην.

» Ὁ καβαλάρης αὐτὸς ἦτο νέος δέκα ἓξ ἕως δέκα ὀκτὼ τὸ πολὺ πολὺ ἐτῶν, ὅλος'ς τὰ μαῦρα βουτιγμένος· ἀπὸ τὸ καταλασπωμένο δὲ ἄλογό του καὶ τὰ σειρήτια τοῦ φορέματός του ἐφαίνετο ὅτι ἤρχετο ἀπὸ μακρυά. Κατὰ πόδι του ἤρχετο ἕνα παιδί, καβαλάρης κ' αὐτό, μὲ τυχαῖα φορέματα ὑπηρέτου. Μὲ ἐπλησίασε, ὡς σᾶς εἶπα, καὶ ἀφοῦ μ' ἐχαιρέτησε μὲ τὸ καπέλο του τὸ ὁποῖον ἔφερε μαύρη σκέπη, μοὶ εἶπε·

» — Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, νὰ σᾶς κάμω μίαν ἐρώτησιν ;

» Τὸν ἐχαιρέτησα καὶ ἐγὼ μὲ ὅλη τὴ τζιριμόνια καὶ τῷ ἀπεκρίθηκα ὅτι ἤμουν ὅλος εἰς τὰς διαταγάς του, καὶ ὅτι θὰ ἠὐχαριστούμην ὄχι μίαν ἐρώτησιν νὰ μὲ κάμῃ, ἀλλ' ἑκατόν, ἐὰν ἤθελε ».

Κεφάλαιον ΙΒ'.

ΑΙ ΠΛΕΚΤΑΝΑΙ ΤΟΥ Κ. ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΥ.

Ὁ κ. Βενέδικτος ἐξηκολούθησε τὴν διήγησίν του, ἣν πάντες οἱ σύνδειπνοι ἠκροῶντο μετὰ θρησκευτικῆς προσοχῆς.

» — Εἶδα, ἐπανέλαβεν, ὅτι ὁ νέος καβαλάρης κατηυχαριστήθηκε ἀπὸ τοὺς καλούς μου τρόπους.

» — Εἶσθε ἀπὸ τὸ Παρίσι, κύριε, μοὶ εἶπε.

» — Ὄγισκε, τοῦ ἀπεκρίθηκα, εἶμαι ἀπὸ τὰ περίχωρα τοῦ Παρισιοῦ ἀπὸ τὸν Ἅγιο Διονύσιο, ὅπου ἀπὸ τριακόσια τόσα χρόνια, ἀπὸ πατέρα πρὸς παιδί, κάμνομεν τὸ ἐμπόριον τῶν μαλλίων χονδρικῶς καὶ λιανικῶς. Ὀνομάζομαι Νικόλαος Βενέδικτος καὶ τὸ κατάστημά μας φέρει ὀνομασίαν ὁ Ἀργυροῦς Κριός.

» — Τότε, κύριε, θὰ γνωρίζετε πολὺ καλὰ τὸ Παρίσι;

» — Ὦ! ὅσο γι' αὐτό, κι' ὅλα τὰ τσικμὰ σοκκάκια τὰ ξεύρω.

» — Μοὶ κάμετε λοιπὸν τὴν καλωσύνην, κύριε, νὰ μὲ ἀπαλλάξητε ἀπὸ τὴν ἀμηχανίαν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκομαι;

» — Νὰ μὲ πῆτε, κύριε, καὶ θὰ κάμω ὅ,τι ἠμπορῶ γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω.

» — Εἶμαι ξένος, κύριε.

» — Τὸ ὑπωπτευόμην.

» — Πρώτην φορὰν τώρα ἔρχομαι 'ς τὸ Παρίσι, ὅπου δὲν ἔχω καμμίαν σχέσιν· σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μὲ δείξητε κανὲν ξενοδοχεῖον μέτριον, ἀλλ' ἀσφαλὲς, ποῦ νὰ μὴ φοβοῦμαι τίποτε διὰ τὴν μικράν μου περιουσίαν, τὴν ὁποίαν φέρω μαζῆ μου.

» Οἱ λόγοι οὗτοι ἀντήχησαν εἰς τὰ αὐτία μου καθὼς ἡ τρομπέττα 'ς τὰ αὐτιὰ ἑνὸς πολεμικοῦ ἀλόγου. Εὐθὺς τὰ μάτιά μου τὰ ἔφερα ἐπάνω 'ς ἕνα δισάκκι φουσκωτὸ φουσκωτὸ, κρεμασμένον ἀπὸ τὰ λωρία του ἐπάνω 'ς τὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του, καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔβγαινεν ἡ φωνὴ τοῦ χατσαργύρη μὲ τὸ περπάτημα τοῦ ζώου. Ἐκατάλαβα τότε ὅτι ὁ Ἑρμῆς, ὁ θεὸς τῶν ἐπιτηδείων ἀνθρώπων, μ' ἔστελνεν ἕνα βιὸ, καὶ χωρὶς νὰ κυττάξω νὰ κάμω τότε τίποτε, τῷ ἀπεκρίθην διὰ μιᾶς·

» — Τὸ μόνον εὔκολον, κύριε, νὰ σᾶς δώκω τὴν πληροφορίαν τὴν ὁποίαν μοῦ ζητεῖτε. Γνωρίζω ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο ἥσυχο καὶ εὐθηνό, τοῦ ὁποίου ὁ κύριος εἶναι ὁ τιμιώτατος τῶν ἀνθρώπων.

« — Καὶ ποῦ εἶναι αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖον, σᾶς παρακαλῶ;

» — 'Σ τὰ Ψαράδικα, ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν Ξενοδοχεῖον τοῦ Χρυσοῦ Δέρατος.

» — Θὰ μοὶ κάμητε ἀκόμη μιὰ χάριν, κύριε, νὰ μοῦ δείξητε ἀπὸ ποῦ θὰ ὑπάγω;

» — Μετὰ χαρᾶς, κύριε, ἀλλὰ μονάχος σας δὲν θὰ εἰμπορέσητε εὔκολα νὰ πᾶτε.

» — Πῶς νὰ κάμω λοιπόν;

» — Τὸ μόνον εὔκολον. Κ' ἐγὼ ἴσα ἴσα θὰ ὑπάγω ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἂν ἀγαπᾶτε νὰ πηγαίνετε σιγὰ σιγὰ, σᾶς ὁδηγῶ ἐγὼ ὁ ἴδιος.

» — Τί! κύριε, θὰ λάβητε τὴν καλωσύνην....;

» — Ἄ! τίποτε, κύριε, θὰ εὐχαριστηθῶ μάλιστα.

» — Τότε λοιπὸν παραδέχομαι τὴν ὑποχρεωτικὴν προσφοράν σας, καὶ σᾶς εἶμαι εὐγνώμων.

» Ἐκινήσαμεν τὸν δρόμον μας καὶ περιπατοῦντες εἴπαμεν πολλὰ χωρὶς ὅμως νὰ ἔχωσι καμμίαν σπουδαιότητα.

» Ἐννοεῖτε εὐκόλως, ἀγαπητοί μοι σύντροφοι, πόθεν ὁρμώμενος ἔδειξα εἰς τὸν νέον ἐπαρχιώτην τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Χρυσοῦ Δέρατος κατὰ προτίμησιν ἀπὸ κάθε ἄλλο· διότι τὸ ξενοδοχεῖον, τοῦτο ἂν καὶ δὲν σκοτόνωνται ἄνθρωποι, ἀρκεῖ ὅτι ἔχει ἄσχημο ὄνομα, καὶ ὁ ξενοδόχος εἶναι ἕνας εὔκολος ἄνθρωπος καὶ πολὺ συμβιβαστικός.

» Τέλος ἐφθάσαμεν εἰς τὴν αὐλήν του.

» — Νὰ, ἤλθαμε, κύριε, εἶπα εἰς τὸν νέον μου· ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς εὐχηθῶ καλὴν τύχην εἰς τὸ Παρίσι, καὶ νὰ πηγαίνω....

» — Θὰ μ' ἀφήσατε ἔτσι! ἀνέκραξε καταβὰς ἀπὸ τὸ ἄλογόν του καὶ σφίγξας ζωηρῶς τὴν χεῖρά μου· τοὐλάχιστον θὰ σταθῆτε νὰ πιοῦμε ἕνα κρασί.

» Τῷ ἐπροφασίσθηκα ὅτι εἶχα πολλαῖς βιαστικαῖς δουλειαῖς, τῷ εἶπα ὅτι δὲν εἶχα καθόλου καιρὸν καὶ τέλος ἐπολέμησα νὰ μὴ παραδεχθῶ.

» Ἀλλ' ὁ νέος ἐπέμεινε, τὸ ἐπερίμενα τοῦτο καὶ ἐπὶ τέλους παρεδέχθην.

» Ἕνας ἱπποκόμος ἡτοιμάσθηκε νὰ πάρῃ τὰ ἄλογα καὶ νὰ τὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἀχοῦρι.

» — Σταθῆτε κομμάτι, εἶπεν ὁ σύντροφός μου, ξεκομβώσας τὰ λωρία τοῦ δισακκιοῦ του.

» Ἕνας ἄλλος ὑπηρέτης ἔτρεξε νὰ πάρῃ τὸ δισάκκι, ἀλλ' ἐγὼ ἔτρεξα καὶ τὸν ἠρώτησα 'ς τὸ αὐτί.

» — Ἔχει χρήματα μέσα, ναί;

» — Μάλιστα, μοὶ ἀπεκρίθη ἐκπλαγείς.

» Τότε τῷ εἶπα μὲ τὴν αὐτὴν χαμηλὴν φωνήν, μὴν ἀφήσετε κανένα νὰ τὸ ἐγγίσῃ· ναὶ μὲν τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο εἶναι τίμιον, ἀλλὰ καλλίτερα νὰ μὴ βάλετε κανένα εἰς πειρασμόν.... Θὰ σᾶς βοηθήσω νὰ τὸ πᾶτε ἐπάνω.

» Μὲ ηὐχαρίστησε διὰ χειρονομίας καὶ μοὶ ἔκαμε νεῦμα ὅτι παρεδέχετο τὴν προσφοράν μου.

» Ἔπιασα μὲ τὸ ἕνα μου χέρι τὸ δισάκκι καὶ ἐτρόμαξα μὲ τὸ βάρος του. Ἀνεβήκαμεν ἐπάνω 'ς τὸ πρῶτο πάτωμα εἰς μίαν κάμαραν ἡ ὁποία ἦτο ἄδεια. Ἐκεῖ πάλιν μὲ ηὐχαρίστησεν ὁ σύντροφός μου καὶ ἐφώναξε νὰ φέρουν μία μποτίλια κρασὶ καὶ δύο ποτήρια, τὰ ὁποῖα ἔθεσαν ἐπάνω εἰς ἕνα τραπέζι 'ς τὴ μέση τῆς κάμαρας.

» Ἐκάθησα εἰς τὸ τραπέζι ἀντικρυ τοῦ νέου, ὅστις ἐγέμισεν ὡς ἐπάνω τὰ δύο ποτήρια ἀπὸ τὸ περίφημο ἐκεῖνο τὸ ἱσπανικὸ κρασὶ τοῦ Ξέρες. Μοὶ ἔδωκε τὸ ἕνα, ἐκτυπήσαμε τὰ ποτήριά μας καὶ ἔπιε, ἀφοῦ μοὶ εἶπεν·

» — Εἰς ὑγείαν σου, κύριε Βενέδικτε.

» — Καλὴν εὐτυχίαν καὶ ἐπίτευξιν τῶν σχεδίων σας, τῷ ἀπεκρίθηκα. Καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἐπρόσθεσα·

» — Παρδὸν, κύριε, εἰμπορῶ νὰ μάθω μὲ ποῖον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ;

» — Μὲ τὸν ἱππότην Ραοὺλ δὲ Τραμπλεΐγ, ἀπεκρίνατο ὁ νέος.

» Ἐσηκώθηκα ἀπὸ τὴ καθέκλα μου καὶ τὸν ἐχαιρέτισα ἐδαφιαίως ἀνακράξας μετὰ περιπαθοῦς φωνῆς·

» — Εἶναι μεγάλη τιμὴ, κύριε, δι' ἐμὲ, ἕνα χωρικὸν τὸν Παρισίων, νὰ καθίσω εἰς τὸ τραπέζι κοντὰ εἰς ἕνα εὐγενῆ εὐπατρίδη ὡς ὁ κ. ἱππότης..., τὸν ὁποῖον παρακαλῶ νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν εἰλικρινῆ ἔκφρασιν τῆς ἄκρας μου εὐγνωμοσύνης.

» — Ἄφες αὐτὰ τώρα, κύριε Βενέδικτε, καὶ κάθησε νὰ πιοῦμε.

» Ὑπήκουσα.

» Ἐγέμισε τὸ ποτήριόν μου καὶ ἔπια πάλιν εἰς ὑγείαν του μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι τώρα τὸν ἐχαιρέτησα μὲ τὸ ὄνομά του καὶ μὲ τὸν τίτλον του.

» Σᾶς λέγω ὅλαις αὐταῖς ταῖς λεπτομερείαις, ἀγαπητοί μου σύντροφοι, αἱ ὁποῖαι θὰ σᾶς φανοῦν ἴσως ὅλως διόλου ἀσήμαντοι, ἀλλ' αἱ ὁποῖαι εἶναι ὅμως πολὺ ἀναγκαῖαι, διὰ νὰ ἐννοήσητε μὲ πόσα πλάγια μέσα κατώρθωσα νὰ κερδίσω ἐπὶ τέλους τὰς συμπαθείας καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ νέου μας φίλου.

» — Πῶς τὸ εὑρίσκητε τὸ Ξέρες αὐτό; μὲ ἠρώτησεν, ἀφοῦ ἔπια.

» — Πολὺ καλό.

» — Ἀλήθεια λέγεις;

» — Σᾶς βεβαιῶ, σεῖς δὲ πῶς τὸ εὑρίσκετε, κύριε Ἱππότα.

» — Ἄ! ὑπέλαβε, πολὺ καλλίτερο ἀκόμη ἔπινα εἰς τὸ μέγαρον τοῦ πατρός μου!

» Καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου του εἶδα ζωηρὰν θλῖψιν. Ἀλλὰ διατί ἐλυπεῖτο; Διὰ τὸ μέγαρο, τὸ κρασὶ τοῦ Ξέρες ἢ διὰ τὸν πατέρα του; Τοῦτο ἤθελα νὰ τὸ μάθω καὶ τὸν ἠρώτησα·

» — Ὁ πατέρας σου πρέπει νὰ ἀπεχωρίσθη ἀπὸ σᾶς μὲ μεγάλην λύπην καὶ πικρίαν, κύριε;

» — Δὲν βλέπετε λοιπὸν ὅτι φορῶ μαῦρα; ἐψιθύρισε μετὰ μελαγχολικῆς φωνῆς.

» — Ὦ! ὦ! τί, ἐδοκιμάσετε τὸ σκληρὸν δυστύχημα...;

» Καὶ ἐστάθηκα ἐκεῖ.

» — Νὰ χάσω τὸν πατέρα μου! εἶπεν, ἀποτελειώσας τὴν φράσιν μου. Ναὶ, κύριε ὑπέστην τὸ ἀνεπανόρθωτον τοῦτο δυστύχημα.

» Ἡ φυσιογνωμία μου κατέστη περίλυπος καὶ ἐσφούγγιξα ἕνα δάκρυ ἀπὸ τὰ μάτιά μου.

Κεφάλαιον ΙΓ'.

Η ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ ΤΟΥ Κ. ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΥ.

» Στιγμιαία σιωπὴ ἐπεκράτησε μεταξὺ τοῦ Ἱππότου καὶ ἐμοῦ, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Βενέδικτος. Ἀκολούθως καθὼς τὸ πρόσωπόν μου ἐφαίνετο πολὺ λυπημένο, ὁ νέος συγκινηθεὶς βλέποντάς με πόσον συνεμεριζόμην τὴν λύπην του μοῦ ἔσφιγξε τὸ χέρι μου καὶ μοὶ εἶπε·

» — Βλέπω, κύριε, ὅτι εἶσθε πολὺ καλὸς ἄνθρωπος, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον δεικνύετε ὑπὲρ ἐμοῦ!

» Εἰς τοῦτο τοῦ ἀπεκρίθηκα, ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον τοῦτο ἦτο φυσικώτατον, καὶ ὅτι ὁ κύριος Ἱππότης θὰ μὲ ὑποχρέονε, ἐὰν μετεχειρίζετο εἰς τὰ ἔργα του τὸν καιρόν μου, τὸ πουγγί μου, τὴν πίστωσιν, τὴν ὁποίαν ἔχω εἰς ἄλλους, καὶ ὅ,τι καὶ ἂν εἰμπορῶ νὰ κάμω.

» — Παραδέχομαι τὰς φιλόφρονας προσφοράς σας, ἀνταπήντησεν ὁ νέος ὑπομειδιῶν, καὶ θὰ ἐπωφεληθῶ ἐκ πάντων ἐκτὸς τῆς περιουσίας σας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἔχω καμμίαν ἀνάγκην. Ναὶ μὲν δὲν εἶμαι πλούσιος, ἀλλ' ἔχω διὰ νὰ ζήσω, τοὐλάχιστον ἐπί τινα καιρὸν, χωρὶς νὰ λάβω ἀνάγκην ἀπὸ κανένα.

» Ἔκαμα μερικὰς ἐρωτήσεις τώρα γιὰ νὰ δοκιμάσω.

» — Εἶναι πολὺς καιρὸς, κύριε Ἱππότα, τὸν ἠρώτησα, ἀφ' ὅτου ὑπέστητε τὸ σκληρὸν δυστύχημα νὰ χάσητε τὸν πατέρα σας ;

» — Φεῦ ! ἀνέκραξε, τὸ μνῆμά του εἶναι ἀκόμη νωπό.

» — Ἐὰν κρίνω ἀπὸ τὴν λύπην σας, ὁ εὐγενὴς ἐκεῖνος εὐπατρίδης θὰ ἦτο ἄξιος τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης καὶ ὅλων τῶν θλίψεων υἱοῦ ὡς σεῖς.

» — Ἐφ' ὅλης μου τῆς ζωῆς θὰ τὸν κλαίω.

» — Ἡ μητέρα σας θὰ ζῇ βέβαια ἀκόμη;

» — Ὄχι, κύριε, ἡ μητέρα μου εἶναι ἀποθαμμένη.

» — Ἀλλὰ τοὐλάχιστον θὰ ἔχητε ἀδέλφια ;

» — Εἶμαι μονογενής !

» — Κανένα συγγενῆ ;

» — Κανένα.

» — Τί ! εἶσαι μόνος εἰς τὸν κόσμον !

» — Μάλιστα.

» — Ἄ ! θὰ ἔχητε μεγάλην βίαν νὰ ἰδῆτε τοὺς φίλους σας !

» — Τοὺς φίλους μου ! ἀλλὰ δὲν ἔχω κανένα.

» — Τί ! κανένας δὲν σᾶς περιμένει 'ς τὸ Παρίσι;

» — Κανείς.

» — Ἄ ! κακόμοιρε νέε ! ἀνέκραξα.

Ἔπειτα ἤρχισα ξανὰ ἀμέσως.

» — Συγχωρῆτέ με διὰ τὸ θάρρος μου αὐτὸ, κύριε Ἱππότα.

» — Ὦ ! μὲ εὐχαριστεῖς μάλιστα διὰ τοῦτο.

» — Φοβοῦμαι μὴ σᾶς ἐνοχλῇ ἡ περιέργειά μου.

» — Καθόλου.

» — Τότε, κύριε Ιππότα, επειδή και υποφέρετε τας αδιακρίτους ίσως ερωτήσεις μου, τας οποίας εκ του ενδιαφέροντος το οποίον αισθάνομαι υπέρ υμών, το εννοείτε, κάμω, είπητέ μοι σας παρακαλώ, από ποίας αιτίας ήλθατε εδώ εις την μεγαλούπολιν ταύτην; Διότι εγώ ενόμισα κατά πρώτον ότι ήλθατε να ενταμόστητε συγγενείς σας ή φίλους, αλλ' ως φαίνεται είχα λάθος.

» — Έρχομαι, απεκρίνατο ο νέος να ζητήσω πόρον ζωής..

» — Αλλά μ' είπατε θαρρώ προτήτερα, πως έχετε χρήματα;

» — Ναί, έχω ολίγα, αλλά δεν με φθάνουν διά να εξασφαλίσω το μέλλον μου.

» — Τί, δεν έχετε λοιπόν εισοδήματα από την κληρονομίαν του πατρός σας;

» Ο Ιππότης κατ' αρχάς εδίστασεν, ακολούθως δε απεκρίνατο'

» — Ό,τι έχω, είναι μέσα 'ς το δισάκκι τούτο.

» Και μοι έδειξε με το χέρι του το δερμάτινο δισάκκι, περί του οποίου σας ωμίλησα προτήτερα.

» — Και πόσα είναι επάνω κάτω! τον ηρώτησα.

» Ο Ιππότης με παρετήρησε ασκαρδαμυκτί.

» Βέβαια ιδέα δυσπιστίας του επέρασε από το κεφάλι του· εγώ εννοείτε τα χρειάσθηκα και εξηκολούθησα αμέσως.

» — Εάν σας ερωτώ, κύριε Ιππότα, τούτο το κάμνω, μόνον και μόνον διά να σας δώσω καμμία καλή συμβουλή.... Είμαι ως βλέπετε γέρων, δυστυχώς δι' εμέ... έχω πολλήν πείραν, το Παρίσι το γνωρίζω καθ' όλην την εντέλειαν· ηξεύρω όλας τας παγίδας εις τας οποίας κινδυνεύει ένας, ο οποίος θέλει να ζητήση τύχην καθώς και τί είμπορεί να απολαύση· ίσως λοιπόν, εάν εγνώριζα το ποσόν της περιουσίας σας, είμπορούσα να σας συμβολεύσω, ώστε να μεταχειρισθήτε αυτήν συμφερώτερον. Αλλ' επειδή και η ερώτησίς μου σας έφάνη αδιάκριτος, ας τ' αφήσωμεν πλέον αυτά, κύριε Ιππότα.

» Κατόπιν εσηκώθηκα από την θέσιν μου και του είπα·

» — Εάν κατά περίστασιν τύχη και λάβετε την ανάγκην μου, κύριε Ιππότα, θα ήμαι πάντοτε πρόθυμος να σας υπηρετήσω. Θα υπάγητε ίσια 'ς την οδόν Γρενετά και θα ζητήσετε εκεί τον Νικόλαον Βενέ-

» Εἰς τοῦτο τοῦ ἀπεκρίθηκα, ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον τοῦτο ἦτο φυσικώτατον, καὶ ὅτι ὁ κύριος Ἱππότης θὰ μὲ ὑποχρέονε, ἐὰν μετεχειρίζετο εἰς τὰ ἔργα του τὸν καιρόν μου, τὸ πουγγί μου, τὴν πίστωσιν, τὴν ὁποίαν ἔχω εἰς ἄλλους, καὶ ὅ,τι καὶ ἂν εἰμπορῶ νὰ κάμω.

» — Παραδέχομαι τὰς φιλόφρονας προσφοράς σας, ἀνταπήντησεν ὁ νέος ὑπομειδιῶν, καὶ θὰ ἐπωφεληθῶ ἐκ πάντων ἐκτὸς τῆς περιουσίας σας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἔχω καμμίαν ἀνάγκην. Ναὶ μὲν δὲν εἶμαι πλούσιος, ἀλλ' ἔχω διὰ νὰ ζήσω, τοὐλάχιστον ἐπί τινα καιρὸν, χωρὶς νὰ λάβω ἀνάγκην ἀπὸ κανένα.

» Ἔκαμα μερικὰς ἐρωτήσεις τώρα γιὰ νὰ δοκιμάσω.

» — Εἶναι πολὺς καιρὸς, κύριε Ἱππότα, τὸν ἠρώτησα, ἀφ' ὅτου ὑπέστητε τὸ σκληρὸν δυστύχημα νὰ χάσητε τὸν πατέρα σας ;

» — Φεῦ ! ἀνέκραξε, τὸ μνῆμά του εἶναι ἀκόμη νωπό.

» — Ἐὰν κρίνω ἀπὸ τὴν λύπην σας, ὁ εὐγενὴς ἐκεῖνος εὐπατρίδης θὰ ἦτο ἄξιος τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης καὶ ὅλων τῶν θλίψεων υἱοῦ ὡς σεῖς.

» — Ἐφ' ὅλης μου τῆς ζωῆς θὰ τὸν κλαίω.

» — Ἡ μητέρα σας θὰ ζῇ βέβαια ἀκόμη;

» — Ὄχι, κύριε, ἡ μητέρα μου εἶναι ἀποθαμμένη.

» — Ἀλλὰ τοὐλάχιστον θὰ ἔχητε ἀδέλφια ;

» — Εἶμαι μονογενής !

» — Κανένα συγγενῆ ;

» — Κανένα.

» — Τί ! εἶσαι μόνος εἰς τὸν κόσμον !

» — Μάλιστα.

» — Α ! θὰ ἔχητε μεγάλην βίαν νὰ ἰδῆτε τοὺς φίλους σας !

» — Τοὺς φίλους μου ! ἀλλὰ δὲν ἔχω κανένα.

» — Τί ! κανένας δὲν σᾶς περιμένει ς τὸ Παρίσι;

» — Κανείς.

» — Α ! κακόμοιρε νέε ! ἀνέκράξα.

Ἔπειτα ἤρχισα ξανὰ ἀμέσως.

» — Συγχωρῆτέ με διὰ τὸ θάρρος μου αὐτὸ, κύριε Ἱππότα.

» — Ὦ ! μὲ εὐχαριστεῖς μάλιστα διὰ τοῦτο.

» — Φοβοῦμαι μὴ σᾶς ἐνοχλῇ ἡ περιέργειά μου.

» — Καθόλου.

» — Τότε, κύριε Ιππότα, ἐπειδὴ καὶ ὑποφέρετε τὰς ἀδιακρίτους ἴσως ἐρωτήσεις μου, τὰς ὁποίας ἐκ τοῦ ἐνδιαφέροντος τὸ ὁποῖον αἰσθάνομαι ὑπὲρ ὑμῶν, τὸ ἐννοεῖτε, κάμω, εἰπῆτέ μοι σᾶς παρακαλῶ, ἀπὸ ποίας αἰτίας ἤλθατε ἐδῶ εἰς τὴν μεγαλούπολιν ταύτην; Διότι ἐγὼ ἐνόμισα κατὰ πρῶτον ὅτι ἤλθατε νὰ ἐνταμόστητε συγγενεῖς σας ἢ φίλους, ἀλλ' ὡς φαίνεται εἶχα λάθος.

» — Ἔρχομαι, ἀπεκρίνατο ὁ νέος νὰ ζητήσω πόρον ζωῆς..

» — Ἀλλὰ μ' εἴπατε θαρρῶ προτήτερα, πῶς ἔχετε χρήματα;

» — Ναὶ, ἔχω ὀλίγα, ἀλλὰ δὲν μὲ φθάνουν διὰ νὰ ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον μου.

» — Τί, δὲν ἔχετε λοιπὸν εἰσοδήματα ἀπὸ τὴν κληρονομίαν τοῦ πατρός σας;

» Ὁ Ιππότης κατ' ἀρχὰς ἐδίστασεν, ἀκολούθως δὲ ἀπεκρίνατο'

» — Ὅ,τι ἔχω, εἶναι μέσα 'ς τὸ δισάκκι τοῦτο.

» Καὶ μοὶ ἔδειξε μὲ τὸ χέρι του τὸ δερμάτινο δισάκκι, περὶ τοῦ ὁποίου σᾶς ὠμίλησα προτήτερα.

» — Καὶ πόσα εἶναι ἐπάνω κάτω! τὸν ἠρώτησα.

» Ὁ Ιππότης μὲ παρετήρησε ἀσκαρδαμυκτί.

» Βέβαια ἰδέα δυσπιστίας τοῦ ἐπέρασε ἀπὸ τὸ κεφάλι του· ἐγὼ ἐννοεῖτε τὰ χρειάσθηκα καὶ ἐξηκολούθησα ἀμέσως.

» — Ἐὰν σᾶς ἐρωτῶ, κύριε Ιππότα, τοῦτο τὸ κάμνω, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σᾶς δώσω καμμία καλὴ συμβουλή.... Εἶμαι ὡς βλέπετε γέρων, δυστυχῶς δι' ἐμὲ... ἔχω πολλὴν πεῖραν, τὸ Παρίσι τὸ γνωρίζω καθ' ὅλην τὴν ἐντέλειαν· ἠξεύρω ὅλας τὰς παγίδας εἰς τὰς ὁποίας κινδυνεύει ἕνας, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ ζητήσῃ τύχην καθὼς καὶ τί εἰμπορεῖ νὰ ἀπολαύσῃ· ἴσως λοιπὸν, ἐὰν ἐγνώριζα τὸ ποσὸν τῆς περιουσίας σας, εἰμποροῦσα νὰ σᾶς συμβολεύσω, ὥστε νὰ μεταχειρισθῆτε αὐτὴν συμφερώτερον. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἡ ἐρώτησίς μου σᾶς ἐφάνη ἀδιάκριτος, ἂς τ' ἀφήσωμεν πλέον αὐτὰ, κύριε Ιππότα.

» Κατόπιν ἐσηκώθηκα ἀπὸ τὴν θέσιν μου καὶ τοῦ εἶπα·

» — Ἐὰν κατὰ περίστασιν τύχῃ καὶ λάβετε τὴν ἀνάγκην μου, κύριε Ιππότα, θὰ ἦμαι πάντοτε πρόθυμος νὰ σᾶς ὑπηρετήσω. Θὰ ὑπάγητε ἴσια 'ς τὴν ὁδὸν Γρενετᾶ καὶ θὰ ζητήσετε ἐκεῖ τὸν Νικόλαον Βενέ-

δικτον, ὅστις κάμει χονδρικῶς καὶ λιανικῶς τὸ ἐμπόριον τῶν μαλλίων ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν τοῦ καταστήματος ὁ Ἀργυροῦς Κριός. Ὅποιον καὶ ἐρωτήσητε θὰ σᾶς ὸὐ δείξῃ. Ἄ! ὅσο δὰ γιὰ τοῦτο, κύριε ἱππότη, εἴμαστε γνωστοὶ εἰς ὅλη τὴν ἐνορία τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, ὅπου ζῶμεν καὶ ἐμπορευόμεθα ἀπ' ἐδῶ καὶ τριακόσια χρόνια ἀπὸ πάππου πρὸς πάππον!..... Καλὴν ἐντάμωσιν, κύριε ἱππότα, καλὴν ἐντάμωσιν!

» Ἔκαμα νὰ πάρω τὸ καπέλο μου, τὸ ὁποῖον εἶχα θέσει ὅταν ἐμβῆκα μέσα 'ς τὴ κάμαρα ἐπάνω εἰς μίαν καθέκλαν· ἀλλ' ὁ νέος μὲ ἐκράτησε. Αὐτὸ ἴσα ἴσα τὸ ἐπερίμενα, καὶ ὑπήκουσα μετὰ προθύμου ἀγαθότητος.

Κεφάλαιον ΓΔ'.

Η ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ Κ. ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΥ.

» — Καθίσατε πάλιν, κύριε Βενέδικτε, σᾶς παρακαλῶ, μοὶ εἶπεν ὁ ἱππότης.

» — Νά, βιάζομαι, βλέπετε, καὶ γιὰ τοῦτο....

» - Πέντε λεπτὰ μόνον.

» — Καλὸ, ἂς ἦναι!

» Ἐκάθησα πάλιν.

» — Κύριε Βενέδικτε, ἐπανέλαβεν ὁ Ραοὺλ, εἶσθε ἄνθρωπος ποῦ στέκεσθε 'ς τὸν λόγον, ναί;

» — Βέβαια, βέβαια.

» — Μοὶ ὑπεσχέθητε μίαν συμβουλὴν πρὸ ὀλίγου.

» — Ἔ, ναί, λοιπόν;

» — Λοιπὸν, ἐπιθυμεῖτε νὰ μοὶ δώσητε τὴν συμβουλὴν ταύτην;

» — Γιὰ τί πρᾶγμα;

» — Διὰ τὴν χρῆσιν τῆς μικρᾶς μου περιουσίας.

» — Ὦ! ὦ!

» — Ἔχω ἐκεῖ δὰ μέσα τεσσαράκοντα περίπου χιλιάδας φράγκων.

» — Τεσσαράκοντα χιλιάδας ;

» — Μάλιστα, εἰς χρυσᾶ νομίσματα.

» — Μόνον αὐτὰ ἔχετε ; τίποτε ἄλλο ;

» — Ἄ ! ἔχω μερικὰ κοσμήματα, τὰ ὁποῖα θὰ τὰ φυλάξω. Εἶναι πολὺ ὀλίγα, ἔ ;

» — Δὲν εἶναι πολλὰ, ἀλλὰ μὲ σαράντα χιλιάδες φράγκα εἰμπορεῖ νὰ ἐπιχειρισθῇ τινας μιὰ δουλειά.

» — Σὰν τί δουλειά ;

» — Ὦ ! τοῦτο πλέον ἀφορᾷ τὸν κ. ἱππότην.

» — Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ χρησιμεύσητε ὡς ὁδηγός....

» — Ἄ ! τοῦτο εἶναι πολὺ δύσκολο ;

» — Ἀλλὰ μοὶ τὸ ὑπεσχέθητε.

» — Λοιπὸν ἂς ἦναι ! παραδέχομαι χωρὶς νὰ τὸ θέλω ! Θέλετε βέβαια νὰ μεταχειρισθῆτε τὰ χρήματά σας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ζῆτε ὁπωσδήποτε ἂν ὄχι καὶ πολὺ πλούσια, ἀλλ' ἀναπαυμένα.

» — Αὐτὸ ἴσα ἴσα ζητῶ.

» — Ὑπάρχουσι μέσα 'ς τὸ Παρίσι πολλοὶ τίμιοι ἔμποροι, οἱ ὁποῖοι προθύμως θὰ ἐδέχοντο νὰ χρησιμοποιήσωσιν εἰς τὸ ἐμπόριόν των ταῖς σαράντα αὐταῖς χιλιάδες φράγκα καὶ νὰ σᾶς δίνουν κάπως πως ἕνα τόκον.

» — Ἀλλ' ἐγὼ τί θὰ κάμω ; ἠρώτησεν ὁ νέος.

» — Θὰ τρώγετε ἀπὸ τοὺς τόκους των.

» — Θὰ ἦναι μιὰ βουκιά !

» — Διάβολε ! Εἶσθε λοιπὸν τόσῳ φαγᾶς !

» — Ἀνετράφην ἐν πολυτελείᾳ καὶ διετήρησα κλίσεις πρὸς τὰς δαπάνας, τὰς ὁποίας θὰ ἀνέπτυσσεν ἡ ἀργία.

» — Σωστά.

» — Πῶς νὰ κάμω λοιπόν ;

» — Ἐκεῖνος ὁ ἔμπορος ὁ ὁποῖος θὰ ἔπαιρνε τὰ χρήματά σας, θὰ εἰμποροῦσε μὲ τὴν ἴδια εὐκαιρία νὰ σᾶς δώσῃ εἰς τὸ κατάστημά του μίαν ἐπικερδῆ θέσιν....

» Ὁ νέος μοῦ ἐστράβωσε τὰ χείλη καὶ ὕψωσεν ἀνεπαισθήτως τοὺς ὤμους.

» — Τὸ ἐμπόριον! εἶπε περιφρονητικῶς, λησμονεῖτε λοιπὸν ὅτι εἶμαι εὐπατρίδης, ἀγαπητέ μοι κύριε Βενέδικτε;

» — Ἔχετε δίκαιον, τῷ ἀπεκρίθηκα· νὰ ζητήσωμεν μαζῆ ἓν ἄλλο πρᾶγμα.

» — Ναί, νὰ ζητήσωμεν, ἀπεκρίθη ὁ νέος.

» — Κύριε ἱππότα, τὸν ἠρώτησα, δὲν εἴχατε λοιπὸν σεῖς κανὲν σχέδιον;

» — Εἶχα βέβαια, ἀλλὰ μόλις ὑποτυπωμένα, καὶ τῶν ὁποίων ἡ πραγματοποίησις ἀποβαίνει ὅλως ἀδύνατος.

» — Ἐν τούτοις ἐξηγηθεῖτέ μοι, διότι ἐκ τῆς ἀντιπαραθέσεως τῶν ἰδεῶν προκύπτει ἡ ἀλήθεια.

» — Λοιπὸν ἐσκεπτόμην...

» — Τί πρᾶγμα;

» — Ν' ἀγοράσω μίαν ὑπολοχαγίαν.

» — Σᾶς ἀρέσουν λοιπὸν τὰ στρατιωτικά;

» — Περισσότερον αὐτὰ παρὰ κάθε ἄλλο· καὶ ἔπειτα ἔχω κανὲν ἄλλο;

» — Αὐτὸ εἶναι ἀληθές;

» Ἐφάνηκα ὅτι ἐσκεπτόμην μεγάλως εἰς τοὺς λόγους τοῦ κ. δὲ Τραμπλεΐγ. Πραγματικῶς δ' ἐσχημάτισα ἓν σχέδιον τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς καθυποβάλω μετ' ὀλίγον, καὶ τὸ ὁποῖον δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ ἐπιδοκιμάσητε.

» Μετ' ὀλίγον ἐπανέλαβα·

» — Μὰ τὴν πίστην μου, κύριε ἱππότα, νομίζω ὅτι καλλίτερα σκέπτεσθε σεῖς ὁ νέος; παρὰ ἐγὼ ὁ γέρων. Ἡ ἰδέα σας εἶναι πολὺ ὡραία καὶ θ' ἀποφασίσητε τὸ καλλίτερο πρᾶγμα.

» — Ὥστε τὴν ἐπιδοκιμάζετε;

» — Καθ' ὅλα μάλιστα.

» — Θὰ εὕρω ἀρά γε νὰ ἀγοράσω τὴν ὑπολοχαγίαν ταύτην τὴν ὁποίαν θηρεύω;

» — Μὲ τὰ χρήματα εὑρίσκει κανεὶς ὅ,τι θέλει.

» — Θά μοὶ καταστῇ ἀρά γε πολὺ ἀκριβή;

» — Ὦ! αἱ σαράντα σας χιλιάδες φράγκα θὰ ἐξοδευθοῦν ἐκεῖ, καὶ φοβοῦμαι μάλιστα ὅτι διὰ νὰ ἐπαρκέσητε εἰς τὰ ἔξοδα τὰ ὁποῖα θὰ ἀπαιτηθοῦν διὰ τὸν ἐξοπλισμόν σας, θὰ ἀναγκασθῆτε νὰ ξεκάμετε καὶ τὰ κοσμήματα ποῦ μ' ἐλέγατε προτήτερα, καὶ τὰ ὁποῖα φαίνεσθε ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ τὰ φυλάξητε.

» — Ναὶ, ἐπιθυμῶ, διότι τὰ ἔχω ἀπὸ τὸν πατέρα μου· ἀλλὰ θὰ ὁπλισθῶ μὲ θάρρος, ἀφοῦ πρέπει νὰ κάμω καὶ αὐτὴν τὴν θυσίαν.

» — Ἰδοὺ γενναιότης, κύριε ἱππότα· ἀλλὰ ἡσυχεῖτε, θὰ προσπαθήσωμεν νὰ διασώσωμεν τὰ ἀκριβὰ ταῦτα ἐνθύμια. Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει, δὲν θὰ ἀμελήσω τίποτε διὰ νὰ κατορθώσω τοῦτο.

» — Δύνασθε λοιπὸν νὰ μὲ βοηθήσητε;

» — Διάβολε! ἀπορεῖτε, διότι βλέπετε ἕνα χωρικὸ, ἕνα μικρὸν ἔμπορον μαλλίων ποῦ πωλεῖ χονδρικῶς καὶ λιανικῶς νὰ θέλῃ νὰ ἀνακατεύητε εἰς τὰ στρατιωτικὰ καὶ μὲ ἐπιτυχία μάλιστα! Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐγὼ ἀπ' ἀτός μου δὲν εἰμπορῶ νὰ κάμω τίποτε, ἀλλ' ἔχω πολλὰ μέσα καὶ φίλους, οἱ ὁποῖοι μὲ μεγάλην των εὐχαρίστησιν κάμουν ὅ,τι καὶ ἂν ζητήσω.

» — Ἀληθῶς! ἀνέκραξε μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὁ νέος μου.

» — Μάλιστα, μάλιστα, καὶ βασισθεῖτε, περὶ τούτου ἴσα ἴσα ἐσκέφθην καὶ δι' ὅ,τι σᾶς χρειάζεται, καὶ ἀπὸ τώρα μάλιστα εἰμπορεῖτε νὰ θεωρήσητε τὴν ὑπόθεσίν σας ὡς σχεδὸν τελειωμένην, ἢ τοὐλάχιστον ὅτι εὑρίσκεται εἰς καλὸν δρόμον.

» — Εἶναι δυνατὸν τοῦτο;

» — Τὸ μόνον δυνατὸν καὶ τὸ ἁπλούστατον, σᾶς βεβαιῶ! Ἕνας καλὸς φίλος μου, ἀπὸ σᾶς καλλίτερος νὰ μὴ γείνῃ, ὁ Ταγκρέδος δ' Ἐσταγιὰκ εἶναι ταγματάρχης εἰς τὸ σύνταγμα τῆς Καμπανίας, καὶ εὑρίσκεται πρὸς τὸ παρὸν εἰς τὸ Παρίσι μὲ ἄδειαν ἀπουσίας διὰ ἓξ μῆνας· θὰ σᾶς παρουσιάσω εἰς ἐκεῖνον ὁπόταν θελήσητε, καὶ θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ νὰ σᾶς εὐκολύνῃ νὰ καταταχθῆτε εἰς τὸ σύνταγμά του.

» — Δὲν ἠξεύρω, κύριε, ἀνέκραξε πάλιν ὁ ἀθῶος ἱππότης μετὰ διαχύσεως, πῶς νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν μεγάλην μου εὐγνωμοσύνην.

» — Τίποτε! Ἐγὼ, ἐπειδὴ κατηυχαριστήθην ἀπὸ τὰ νιάτα σας καὶ τὸ ὡραῖόν σας τὸ πρόσωπο, εἰμπορεῖτε ὁσάκις ἀγαπᾶτε νὰ μὲ μεταχειρισθῆτε εἰς ὅ,τι θέλετε, καὶ θὰ θεωρήσω τὸν ἑαυτόν μου ὑπόχρεων

πρὸς ὑμᾶς ! Νὰ ἰδοῦμε τώρα, πότε θὰ ἠμπορέσητε νὰ σᾶς παρουσιάσω εἰς τὸν φίλον μου τὸν ταγματάρχην ;

» — Εἶμαι ἕτοιμος εἰς τὰς διαταγάς σας.

» — Θέλετε νὰ γείνῃ μεθαύριον ;

» — Μάλιστα, μάλιστα.

» — Τότε εἴμεθα σύμφωνοι· θὰ γράψω δυὸ λόγια εἰς τὸν Ταγκρέδον διὰ νὰ τὸν προειδοποιήσω.

» — Ποῦ θὰ σᾶς ἐπανεύρω ;

» — Θὰ ἔλθω νὰ σᾶς πάρω.

» — Ποῦ θὰ γείνῃ ἡ συνέντευξις ;

» — Εἰς τὸ σπῆτί μου δὰ καὶ σύ ! θὰ διῆτε καὶ τὴν ἀνεψιά μου, ἡ ὁποία, 'μπορῶ νὰ σᾶς 'πῶ, εἶναι ἕνα κορίτσι ἐπάνω 'ς τὸν καιρό του . . . θὰ συναθροισθῶμεν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ βραδυνοῦ φαγητοῦ, κ' ἐκεῖ 'ς τὸ πιστὸ ἐπάνω θὰ τὰ 'μιλήσωμεν. . .

» — 'Αγαπητέ μοι Βενέδικτε, αἱ προσφοραί σας εἶναι τόσον εἰλικρινεῖς, ὥστε τὰς παραδέχομαι ἀπὸ τοῦδε.

» — Καὶ ἔχετε δίκαιον ! ἐγὼ νὰ φύγω πλέον, διότι βραδυάζει. Καλὴν ἐντάμωσιν, κύριε Ἱππότα.

» — Καὶ ταχεῖαν ἐνταὐτῷ, ἐξαίρετέ μοι φίλε.

» — Ἕνα λόγο ἀκόμη.

» — Δηλαδή ;

» — Προσέχετέ το, τῷ εἶπα, δείξας μὲ τὸν δάκτυλόν μου τὸ δισάκκι.

» — Πῶς ;

» — Τὸ Παρίσι εἶναι μιὰ μεγαλούπολις, κύριε Ἱππότα, καὶ ἐδῶ ὑπάρχουσι μὲν πολλοὶ τίμιοι, ἀλλὰ, νομίζω, καὶ ὁ Θεὸς νὰ μὲ βγάλῃ ψεύστη, ὅτι ὑπάρχουσι καὶ πολλοὶ παστρικοί ! αἱ δὲ σαράντα σας χιλιάδες φράγκα εἶναι ἕνα καλούτσικο ποσὸ γιὰ νὰ βάλῃ εἰς ἐνέργειαν τοῖς κλέφταις ! γιὰ τοῦτο σᾶς λέγω νὰ ἔχετε τὸ νοῦ σας !

» — Δηλαδὴ νὰ προσέχω τὰ ὀλίγα μου τὰ χρήματα, ναί ;

» — Βέβαια, νύχτα καὶ ἡμέρα.

» — Καλὸ, καλὸ, ἀπεκρίνατο ὁ Ἱππότης, καὶ ἐπρόσθεσε, δείξας μοι ζεῦγος ὡραίων πιστολίων· ἰδοὺ πιστολ σύντροφοι, οἱ ὁποῖοι δαγκάνουν καθὼς ποῦ γαυγίζουν.

» — Πολὺ καλὴ ἡ προφύλαξις αὐτή! ἀλλ' ἐὰν εὑρεθῆτε εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ βγῆτε ἔξω ἀπὸ τὴν κάμαρά σας, πῶς θὰ κάμητε;

» — Ἄ! προεῖδον τὸ πρᾶγμα· ἔχω ἕνα νέον ὑπηρέτην ὅλως ἀφωσιωμένον, ὁ ὁποῖος θὰ μ'ἐπερίμενεν ἐδῶ ἕως ὅτου νὰ γυρίσω, καθήμενος μὲ τὰ πιστόλια εἰς τὸ χέρι ἐπάνω 'ς τὸ δισάκκι.

» — Ξεύρετε, νὰ μὴ ζητήσῃ ἔξαφνα νὰ πλουτήσῃ ἀπὸ ταῖς ῥάχαις τοῦ κυρίου ἱππότου.

» — Δὲν θὰ ἔλεγα εἰς κανένα νὰ κάμῃ τίποτε! Ἀλλὰ δὲν μοὶ εἴπατε, ἀγαπητέ μοι Βενέδικτε, ὅτι τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο εἶναι πολὺ ἥσυχον καὶ τιμιώτατον;

» Τὸ εἶπα καὶ τὸ λέγω· ἡ μικρούτσικη ἐκείνη συμβουλὴ, τὴν ὁποίαν σᾶς ἔδωκα πρὸ ὀλίγου προήρχετο ἀπὸ ἄκρον μου ζῆλον, ἀλλ' ἔχω ὡς ἀρχήν μου νὰ προλαμβάνω ἓν δυστύχημα προτοῦ νὰ μοὶ συμβῇ.

» Σ αὐτὸ δ'ἐπάνω ἀποχαιρετισθήκαμε φιλικώτατα.

» Λοιπὸν αὐτὰ ἔκαμα, κύριοι, καὶ ἰδοὺ γιατὶ νομίζω ὅτι δικαιοῦμαι νὰ πῶ κ'ἐγὼ ὑπερήφανα ὑπερήφανα πῶς δὲν ἔχασα τὴν ἡμέραμου! Τί λέγετε, ἀγαπητοὶ συνάδελφοι; Πρὸς ἐσᾶς ἀποτείνομαι!...»

Οὕτως ὡμίλησεν ὁ κ. Βενέδικτος· ὅταν δ' ἐτελείωσεν, ἡ ὡραία Σμαράγδα ἐχασμώθη μετὰ πάσης τῆς εὐρύτητος τοῦ μικροῦ καὶ ὡραίου αὐτῆς στόματος.

Τὸ πρόσωπον ὅπερ ἐκαλεῖτο κ. ὑποκόμης συνεκρότησε συμβούλιον μετὰ τοῦ μοναχοῦ, τοῦ παρασημοφορημένου ἐντολοδόχου καὶ ἑνὸς ἢ δύο ἄλλων μελῶν τῆς ἑταιρίας.

Τὸ μικρὸν τοῦτο συμβούλιον διήρκεσε δύο ἢ τρία λεπτὰ, αἱ δὲ ἀποφάσεις ἐξῆλθον χαμηλῇ τῇ φωνῇ. Μετὰ ταῦτα ὁ κ. ὑποκόμης ἐπανέλαβε·

— Ἀγαπητέ μοι Βενέδικτε, τῷ εἶπεν, ἡ ἑταιρία ἐπιψηφίζει ὑμῖν διπλᾶς χειροκροτήσεις, διότι ἐδείχθητε ἄξιον τῆς πατρίδος τέκνον.

— Δόξα τῷ Θεῷ μὲ δικαιόνετε τώρα! ἐψιθύρισεν ὁ κ. Βενέδικτος μετὰ νομίμου ὑπερηφανείας.

— Τὸ σύνολον τοῦ σχεδίου σου τὸ ἐννοοῦμεν πολὺ ὡραῖα.

— Καὶ τὸ ἐπιδοκιμάζετε; ἠρώτησεν ὁ Βενέδικτος.

— Ναί, ἀλλὰ νὰ συμφωνήσωμεν διὰ τὰ καθέκαστα.

— Εἶναι πολὺ ἁπλᾶ.

— Δὲν λέγω ὄχι, ἀλλὰ θὰ χρειασθῶμεν καὶ κἄτι ἔξοδα.

— Σεῖς εἶσθε κασιέρης, ἀνοίξατε τὴν κάσα καὶ πάρετε ὅσα χρειασθοῦν.

— Πῶς τρέχετε!

— Ἡ δουλιὰ εἶναι σίγουρη.

— Εἰμπορεῖ, ἀλλὰ, ξεύρετε, μόνον αἱ τελειωμέναις αἱ δουλιαῖς εἶνχι πάντοτε σίγουρες.

— Διάβολε, δὲν ξεύρετε τὴ παροιμία;

— Ξεύρω πολλαῖς μάλιστα.

— Ναί, ἀλλὰ 'ς ταῖς πολλαῖς αὐταῖς ὑπάρχει καὶ μία, ἡ ὁποία ταιριάζει πολὺ καλὰ 'ς τὴ δουλειά μας αὐτή. Δηλ. ὅτι π ρ έ π ε ι ν ὰ ξ ο δ ε ι ά σ ῃ ς π έ ν τ ε, γ ι α ν ὰ π ά ρ ῃ ς δ έ κ α!

— Ἔχετε δίκαιον· ἄλλως τε σᾶς εἶπα ὅτι τὸ σύνολον τοῦ σχεδίου σας εἶναι παραδεκτόν· νὰ συζητήσωμεν μόνον τὰ καθέκαστα.

— Μετὰ χαρᾶς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Σμαράγδα διέκοψε τὴν συνομιλίαν.

— Ζητῶ τὸν λόγον, εἶπεν.

— Διατί; ἀνταπήντησεν ὁ ὑποκόμης ὑπομειδιῶν.

— Διὰ πρᾶγμά τι, ἀφορῶν ἐμὲ τὴν ἰδίαν.

— Πολὺ καλά, ἡ Σμαράγδα ἔχει τὸν λόγον!

— Κάὶ τὸν λαμβάνω ἀμέσως! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις. Δότε μοι σᾶς παρακαλῶ τὴν ἄδειαν νὰ πηγαίνω.

— Θὰ μᾶς ἀφήσῃς λοιπὸν, κατεργάρα;

— Ἔχω ἀπόψε σπουδαίας ὑποθέσεις.

— Καμμίαν συνέντευξιν θὰ ἔχῃς, διαβολάκι, ἔ;

— Πιθανὸν, ἀλλὰ δι' ἐσᾶς ἀδιάφορον τοῦτο· καὶ ἐπειδὴ ἐμένα δὲν μὲ χρειάζεσθε οὔτε διὰ νὰ συζητήσετε τὸ σχέδιόν σας, οὔτε διὰ νὰ τὸ ἐκτελέσητε....

Ὁ Βενέδικτος διέκοψε τὴν νεάνιδα.

— Ἀπατᾶσαι, Σμαράγδα μου, τῇ εἶπε· ἴσα ἴσα ἔχομε τὴν ἰδικήν σου τὴν ἀνάγκην, καὶ πολὺ μάλιστα.

— Ἀλλὰ θαῤῥῶ νὰ μὴ ὑπάρχῃ κανὲν γυναικεῖον πρόσωπον εἰς τὴν κωμῳδίαν τὴν ὁποίαν προετοιμάζετε.

— Αὐτὸ μοὶ δίδει νὰ ἐννοήσω, ὅτι δὲν μὲ ἤκουσες καλὰ προτήτερα, μικρή μου.

— Πιθανὸν, διότι ἐκοιμώμην.... ἢ ἐσκεπτόμην εἰς ἄλλο πρᾶγμα. Ν' ἀκούσωμεν λοιπὸν τί εἴπατε;

— Εἶχα εἰπεῖ ὅτι ἔχω μιὰ ἀνεψιὰ, τὴν ὁποίαν θὰ παρουσιάσω μεθαύριον εἰς τὸν ἱππότην Ραοὺλ δὲ Τραμπλεΐγ.

— Λοιπόν! ἡ ἀνεψιά μου αὐτὴ, ποιὰ θὰ ἦναι σὲ παρακαλῶ, κορίτσι μου, ἐὰν δὲν εἶσαι σύ;

— Ἔ, τὸν παλιάνθρωπον! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις μετὰ χαριέσσης ἰδιοτροπίας καὶ μετὰ νοστίμου καὶ ἐπιτετηδευμένου θυμοῦ. Δὲν μοὶ λέτε, σᾶς παρακαλῶ, τίς ἡ ἀνάγκη νὰ ὁμιλήσητε διὰ ἀνεψιάν σας;

— Κατὰ συνέπειαν, ἐξηκολούθησεν ὁ Βενέδικτος, δὲν παραδέχομαι καθόλου νὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ ἡ ὡραία μας Σμαράγδα. Ἂς φυλάγῃ ὁ ἀγαπητικός της!

— Ὁ ἀγαπητικός μου! ἐψιθύρισεν ἡ νεᾶνις μετὰ ἡδονικῆς ψευδοσεμνότητος.

— Οἱ ἀγαπητικοί της ἤθελα νὰ πῶ, ἐπανέλαβεν ὁ Βενέδικτος. Παρδόν! Λάθος ἔκαμα.

— Ἀδιάκριτε, ἀνέκραξεν ἡ Σμαράγδα.

Ὁ ὑποκόμης ἐπεμβῆκεν.

— Ὁ Βενέδικτος ἔχει δίκαιον, εἶπε· μοὶ φαίνεται καλὸν, μικροῦλά μου, νὰ μείνῃς μαζύμας ἀπόψε. Τί λέτε σεῖς, κύριοι;

— Μάλιστα! μάλιστα! ἀπεκρίναντο μιᾷ φωνῇ ἅπαντες οἱ συνεταῖροι.

Ἡ καταδίκη ἀπεφασίσθη· ἡ Σμαράγδα ὤφειλε νὰ ὑπακούσῃ, δι' ὃ καὶ ἔμεινε μορφάσασα.

Ἡ συνεδρίασις ἔληξε περὶ τὰς δύο μόλις τῆς πρωΐας ὥρας. Δὲν θὰ βραδύνωμεν δὲ νὰ μάθωμεν τὰ ἀποτελέσματα.

Κεφάλαιον ΙΕ'.

Η ΟΙΚΙΑ ΤΟΥ Κ. ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΥ.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν συνέβαινον αἱ σκηναί, ἃς ἐξέθημεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν προηγουμένων κεφαλαίων, οἱ φιλήσυχοι κάτοικοι τοῦ μέρους ἐκείνου τῆς ὁδοῦ Γρενετᾶ, κειμένης ἐγγὺς τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, παρετήρουν μετὰ προσοχῆς ὄρθιοι ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῶν θυρῶν των ἱστάμενοι θέαμα, ὅπερ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐκέντα ζωηρῶς τὴν περιέργειάν των.

Τὸ θέαμα δὲ τοῦτο, ὅπερ ἦν ἄλλως τε ἁπλούστατον, συνίστατο εἰς τὸ ἑξῆς·

Ἐργαστήριον λίαν μέτριον καὶ ἀπὸ πολλοῦ κενὸν εἶχεν ἐνοικιασθῇ τὴν πρωΐαν ἐκείνην, ἀπὸ τῆς αὐγῆς δὲ περὶ τοὺς πέντε ἢ ἓξ ἐργάτας εἰργάζοντο ἀκαταπαύστως ἔν τε τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐξωτερικῷ αὐτοῦ, οἱ μὲν διευθετοῦντες ἐν μεγάλῃ σπουδῇ ἄβακας καὶ γραφεῖα, ὁμοιάζοντα μᾶλλον μὲ στολισμούς· καὶ λοιπὰ πάρεργα θεάτρου, διότι ἅπαντα ἦσαν κατεσκευασμένα ἀπὸ ξύλον ἐλάτης, εἰς ἄκρον λεπτὰ καὶ εὔθραυστα, ὥστε νὰ δύνανται νὰ ὑποβαστάσωσιν οἱονδήποτε βάρος, καὶ ἀκόμψως βεβαμμένα εἰς χρῶμα ὀρυός, οἱ δὲ βοηθείᾳ ὑψηλῆς διπόδου κωνοειδοῦς κλίμακος προσηλοῦντες ἄνωθι τῆς κυρίας εἰσόδου τοῦ ἐργαστηρίου τούτου γιγαντιαίαν σανίδα, ἧς ἡ μελανοβαφὴς καὶ ἀκόσμητος ἐπιφάνεια ἦτο ἀγνὴ ἀκόμη παντὸς συμβόλου καὶ πάσης ἐπιγραφῆς.

Τῆς σανίδος ταύτης τοποθετηθείσης ἅπαξ, προσῆλθον δύο ζωγράφοι· ἐκ τούτων ὁ μὲν πρῶτος ἐσχεδίασεν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς τὸ πρότυπον κριοῦ μετὰ μεγαλοπρεπῶν κεράτων· ἀκολούθως ἐκάλυψε τὸ πρότυπόν του διὰ παχείας χρώσεως κιμωλίας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ παριστάνῃ ὅπως δήποτε τὰς ἀντανακλαστικὰς ἰδιότητας τοῦ ἀργύρου. Ἐνῷ δὲ ὁ τεχνίτης οὗτος ἐναερίως πως ἀπετελείονε τὸ ἀριστούργημά του, ὁ συνάδελφός του δὲν ἔχανε τὸν καιρόν του· ἐκεῖνος ἐχάραττε τὰς ἀκολούθους λέξεις ἐν κεφαλαίοις λευκοῖς γράμμασιν ἄνω καὶ κάτω ἑκατέρωθεν τοῦ κερασφόρου ζώου·

ΤΩι ΑΡΓΥΡΩι ΚΡΙΩι

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΣ καὶ Σα.

Γελγοπωλία. — Μαλλία χονδρικῶς καὶ λιανικῶς.

Ἐσχηματίσθη τότε ἐν τῇ ὁδῷ συμπαγὴς ὅμιλος περιέργων, περιέργων ὅμως ἁπάντων παλαιῶν κατοίκων τῆς ἐνορίας ταύτης, οἵτινες ἠρώτων ἀλλήλους.

— Νικόλαος Βενέδικτος; ἔλεγεν ὁ εἷς, παρατηρῶν τὴν μεγάλην ἐπιγραφήν· γνωρίζετε αὐτὸ τὸ ὄνομα, κουμπάρε μου;

— Ὄχι μά τὸν Θεόν!

— Σεῖς δέ;

— Μήτ' ἐγώ.

— Ἔ, σεῖς;

— Τὰ ἴδια.

— Ὦ! διάβολε! κανεὶς λοιπὸν ἐδῶ δὲν γνωρίζει αὐτὸν τὸν Νικόλαον Βενέδικτον;

— Κανείς.

— Κ' ἀπὸ ποῦ ἔρχεται;

— Ποιὸς τὸ ξεύρει.

— Ἔ, τί πωλεῖ;

— Πραγματεῖαις παραμικραῖς καὶ μαλλία, καθὼς λέγει τοὐλάχιστον ἡ ἐπιγραφή του.

— Δὲν θὰ ἦναι τόσον στερεὰ, ἡ ἐπιγραφή του, ἐν παρενθέσει!

— Τὸ πιστεύω δά! εἶναι μὲ τὴ νερομπογιὰ καμωμένη!

— Δυὸ ἡμέραις νὰ βρέξῃ, καὶ νὰ σοῦ κάμῃ ἡ βροχὴ αὐτὸν τὸν Ἀργυροῦν Κριὸν καθὼς τὸν θέλεις.

— Δὲν ὁμοιάζει σὰν τὴν ἰδική σας, μπάρμπα Ἀντώνη; Ναὶ αὐτὴ μάλιστα εἶναι στερεά.

— Ἄ! Διάβολε; διότι δὲν ἐλυπήθηκα τίποτε, δὲν ἀπέφυγα κα-

θόλου τὰ ἔξοδα, εἶπα ὅσα ὅσα, φθάνει ὁ πειρασμὸς τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου νὰ γείνῃ καλός.

— Αὐτὸ εἶναι σωστό!

— Ναί, ἀλλὰ τί ζωγραφιά; Ἀκδομπογιὰ, καὶ τὸ χρῶμα ἂν πῇς τὸ πγιὸ καλό! Ὁ πειρασμὸς τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου στολίζει ἀπὸ τριάντα χρόνια τὸ μαγαλᾶ, καὶ φαίνεται 'σὰν νὰ ἔγεινε χθὲς ἀκόμη· κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὸ ἀρνηθῇ τοῦτο.

— Ἄ! ναί.

— Δὲν ἠξεύρω διατί.... ὑπέλαβέ τις, ἀλλὰ δὲν ἐχω καλὴν γνώμην διὰ τὸν Βενέδικτον αὐτόν.

— Θὰ ἦναι κανεὶς μικρός.

— Πολὺ μάλιστα.

— Ὅλως διόλου.

— Μπρὲ δὲ λὲς τίποτε;

— Νὰ σὲ πῶ, κ' ἐγὼ αὐτὸ φρονῶ.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

— Ἄ! φίλοι μου, νὰ σᾶς πῶ, πιστεύσατέ με, σὲ πέντε ἓξ μῆνας θὰ διοῦμε καμμιὰ μπαγκαρότα καὶ τὸ μαγαζὶ κλειστό.

— Καθόλου παράξενον, βάζω καὶ στοίχημα μάλιστα ὅποιος θέλει, ἕνα γρόσι ἐκεῖνος καὶ μιὰ λίρα ἐγώ!

Οὕτω πῶς συνδιελέγοντο οἰκείως οἱ ἀγαθοὶ χωρικοὶ τῆς ὁδοῦ Γρενετᾶ, παρατηροῦντες τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Ἀργυροῦ Κριοῦ.

Ὁ χωρικὸς τῶν Παρισίων ἐστὶ καὶ ἔσται πάντοτε ὁ αὐτός. Ὁ κ. Βενέδικτος διεξῆγεν αὐτοπροσώπως τὰς διὰ λογαριασμόν του γενομένας ἐργασίας, καὶ ἐὰν καὶ ἤκουε τυχὸν καὶ τίποτε ἐξ ὅσων περὶ αὐτοῦ ἐλέγοντο, δυνάμεθα νὰ διαβεβαιώσωμεν τοὺς ἀναγνώστας μας, ὅτι οὐδαμῶς ἀνησύχει.

Πρὸς τὴν ἑσπέραν τὰ πάντα ἐν τῷ ἀρτισυστάτῳ καταστήματι εἶχον τελειώσει, ὅτε ἔστησαν δύο ἅμαξαι φορτωμέναι μὲ δέματα, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ὅτι περιεῖχον ὑφάσματα. Τὰ δέματα ταῦτα ἤρχισαν νὰ ἐκφορτόνωσι δύο ῥωμαλέοι ἄνδρες· ὅταν δὲ μετεκόμισαν πάντα ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου, ἔκλεισαν καλὰ τὰ σιδηρᾶ παράθυρα καὶ τὰς ὑρας, καὶ ὁ κ. Βενέδικτος ἔμεινε μόνος μετὰ δύο τῶν βοηθῶν του, οἵτινες ἦσαν ὁ ὑποκόμης καὶ ὁ παρασημοφορημένος ἐντελοδόχος.

Τότε ἕκαστον τῶν τριῶν προσώπων μας ἐσήκωσε διὰ μιᾶς χειρὸς ἓν ἐκ τῶν βαρυτάτων ἐκείνων δεμάτων, καὶ ηὐχαριστοῦντο ἀνατινάσσοντες αὐτὰ ὥσπερ τὰ παιδία παίζουσι ἀνατινάσσοντα τὰς κύστεις (φούσκας). Ἀφοῦ δ' ἐτοποθέτησαν αὐτὰ κατὰ τάξιν ἄνευ τινὸς κόπου, διότι ὑπὸ τὸ χονδρὸν κανάβιον οὐδὲν ἕτερον περιεῖχον ἢ κενοὺς κοφίνους ἐξ ἐλάτης τεχνηέντως λίαν κατεσκευασμένους, οἱ τρεῖς συνεργοὶ προσέβλεψαν ἀλλήλους γελῶντες.

— Λοιπόν, φίλοι μου, εἶπεν ὁ κ. Βενέδικτος, ὅταν ἐμετριάσθη ὀπωσοῦν ἡ φαιδρότης του, τί σκέπτεσθε τώρα δι' ἐμὲ, ὕστερ' ἀπ' αὐτά; Νομίζω ὅτι ἡ πρώτη πρᾶξις τῆς κωμῳδίας μας ἐτελείωσε καλὰ, καὶ κολακεύομαι νὰ πιστεύσω ὅτι καὶ τὸ τέλος της θὰ ἦναι εὐχάριστον!

— Νὰ διοῦμε! ἀπεκρίναντο μετὰ μιᾶς φωνῆς ὁ ὑποκόμης καὶ ὁ συνέταιρός του.

— Εἴδατέ ποτέ σας, ἀπεκρίνατο ὁ πρῶτος συνδιαλεγόμενος, εἴδατέ ποτέ σας νὰ κατασκευάσῃ τις εἰς τόσην ὥραν ἓν ἐμπορικὸν κατάστημα σπουδαῖον, ὡσὰν αὐτὸ ποῦ ἐσυστήσαμεν σήμερον ὑπὸ τὴν ἑταιρικὴν ἐπωνυμίαν Β ε ν έ δ ι κ τ ο ς καὶ Σ α ;

— Ὦ! ποτέ!... τὰ ἔκαμες πολὺ μαστορικά!

— Πολὺ ὡραῖον κατάστημα, μάλιστα, ἐξηκολούθησεν ὁ Βενέδικτος, ὅστις ἤρχισε πάλιν νὰ γελᾷ· σαράντα χιλιάδες φράγκα κέρδος σὲ σαραντα ὀκτὼ ὧραις μέσ 'ς τὴν ἀρχὴ ἀρχὴ τῶν ἐμπορικῶν μας πράξεων, χωρὶς νὰ πληρώσωμεν κεφάλαια ἢ νὰ διακινδυνεύσωμέν τι! νομίζω ὅτι εἶναι πολὺ καλὴ ἀρχή.

— Βέβαια, βέβαια.

— Πάντοτε ἔλεγα ὅτι εἶμαι φοβερὸς κερδοσκόπος! αὔριον δὲ θὰ ἀναλάβω νὰ σᾶς ἀποδείξω, ἐὰν ἔκρινα τὸν ἑαυτὸν καλὰ ἢ ὄχι· τώρα 'πᾶμε νὰ φάγωμεν... θὰ τελειώσω ἐν δέοντι καὶ τὰς τελευταίας προετοιμασίας.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἐξῆλθον τοῦ καταστήματος, ἀφῆκαν τὴν ὁδὸν Γρενετᾶ καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ τοῦ Γίνδρου, ἔνθα ἀνέμενον αὐτοὺς οἱ λοιποὶ σύντροφοί των.

§

Τὴν ἐπαύριον λίαν ἐνωρὶς ἠνεῴχθησαν πάλιν αἱ θύραι τοῦ Ἀ ρ γ υ-

ρο ῦ Κ ρ ι ο ῦ. Ὁ κ. Βενέδικτος ἔθεσεν ἔπιπλά τινα εἰς τὸ ὄπισθεν τοῦ καταστήματος, ὅπερ χάρις εἰς τὰς φροντίδας αὐτοῦ ἐφαίνετο λίαν εὔθετον. Ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ ἀργυροῦν καψάκιον, τραπεζοσκευὴν καί τινας καλάθους ἐξαιρέτου οἴνου, ἅπαντα ταῦτα ληφθέντα ἐκ τῆς γενικῆς ἀποθήκης τῆς ὁδοῦ τοῦ Γίνδρου.

Ἀφοῦ δ' ὁ Βενέδικτος ἐπέστησε τὴν προσοχήν του εἰς ὅλα τὰ καθέκαστα ταῦτα, ἐξῆλθε καὶ μετέβη ὅπως παραγγείλῃ παρά τινι ξενοδόχῳ κατὰ τὴν πλατεῖαν Σιατελὲ μεγαλοπρεπὲς δεῖπνον διὰ πέντε πρόσωπα. Παρήγγειλεν εἰς τοὺς μαγείρους νὰ καταβάλωσιν ὅλην αὐτῶν τὴν τέχνην, ἐδελέασε δὲ τοὺς ὑπομαγείρους διὰ γενναίου φιλοδωρήματος καὶ συνέστησεν αὐτοῖς, ὥστε τὸ δεῖπνον τοῦτο νὰ παρατεθῇ ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἑβδόμην ἑσπερινὴν ὥραν εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ Ἀ ρ γ υ ρ ο ῦ Κ ρ ι ο ῦ.

Περὶ τὴν δευτέραν ὥραν νέον πρόσωπον κατέβη ἔκ τινος φορείου καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῷ καταστήματι. Τοῦτο δ' ἦν ἡ ὑποτιθεμένη ἀνεψιὰ τοῦ κ. Βενεδίκτου, ἡ ὡραία Σμάραγδα.

Οὐδέποτε ἡ νεᾶνις αὕτη ἐφάνη ὡραιοτέρα ἢ νῦν μὲ τὴν ἁπλῆν χωρικὴν αὐτῆς ἐνδυμασίαν. Ἡ ἐσθής της ἐκ μέλανος ἐρίου, εἰς ἄκρον καλοκομμένη, ὑπερεξῆρε τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἀναστήματός της καὶ ἔδιδεν εἰς τὸ ῥαδινὸν αὐτῆς ἀνάστημα ἀξιέραστον ψευδοσεμνότητα.

Τὸ θελκτικὸν πρόσωπον τῆς Σμαράγδας ἀπήστραπτε πονηρίας καὶ εὐφυΐας· ἐπειρᾶτο δὲ νὰ δώσῃ εἰς τὰ βλέμματά της ἔκφρασιν ἀφελῆ, ὅλως ἀσυνήθη, καὶ ἐφαίνετο ὡς τις ὡραῖος δαίμων μετεμφιεσθεὶς εἰς ἄγγελον ὅπως πειράξῃ αὐστηροδιαίτου τινὰ κοινόβιον. Ἐν βραχυλογίᾳ ἦτο τοσοῦτον ἐπαγωγός, ὥστε ἠδύνατο νὰ σκανδαλίσῃ καὶ αὐτὸν τὸν ἅγιον Ἀντώνιον.

— Καλὴ ἡμέρα, ἀγαπητή μου ἀνεψιά, εἶπεν ὁ Βενέδικτος τῇ ἀφιχθείσῃ, ἀσπασθεὶς αὐτὴν εἰς τὰς παρειάς. Ὤχ! τί ὡραία ποῦ εἶσαι. Θὰ τρελλάνῃς τὸν καϋμένον τὸν ἱππότην μου!

— Πιστεύετε; ἠρώτησεν ἡ Σμαράγδα μετὰ ἐρεθιστικῆς ἐρωτοτροπίας.

— Ὄχι νὰ τὸ πιστεύω, ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος διὰ τοῦτο.

— Τὸν κακόμοιρον! ἐψιθύρισεν ἡ νεᾶνις μετ' ἀκκισμῶν.

— Τί τὸν λυπεῖσαι βλέπω;

— Ἀλλά...

— Ἄκουσέ με νὰ σὲ πῶ, ἀγαπητή μου, ἀπεκρίνατο ὁ κ. Βενέδικτος, ἐγὼ ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἱππότου Ραοὺλ καὶ εἶχες τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μ' ἀγαπήσῃς δύο ὥρας μόνον, ἢ νὰ τὸ ἔκαμες γιὰ τὰ 'μάτια, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο τὸ ἴδιο, δὲν θὰ ἐλυπούμην τὰς σαράντα χιλιάδες φράγκα, τὰς ὁποίας μοὶ ἤθελε στοιχίσει ἡ εὐτυχία ἐκείνη!

— Ὦ! ὦ! ὑπέλαβε μειδιῶσα ἡ Σμαράγδα, πόσον γυναικάρεσκος εἶσαι σήμερον, θεῖέ μου!

— Λέγετε αὐτό, διότι εἶμαι εἰλικρινὴς, ἀνεψιά μου!

— Πόσον μὲ κολακεύεις, θεῖέ μου!

— Ἄχ! ἄπιστη, ποῦ εἶσαι, ἀνεψιά μου!

Τὰ ἐρωτοπαίγνια ταῦτα τοῦ κ. Βενεδίκτου διεκόπησαν διὰ τῆς ἀφίξεως δύο ἢ τριῶν γυναικῶν τῆς ἐνορίας, ἃς ἡ περιέργεια ὤθει, καὶ αἵτινες ἐπὶ τῇ προφάσει τοῦ νὰ ἀγοράσωσι μικρά τινα πράγματα ὑπῆγαν νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸ νέον κατάστημα. Ἀλλὰ λαβοῦσαι ἀπάντησιν ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰ ἤρχιζεν ἡ πώλησις, ἀπῆλθον ὀλίγον δυσηρεστημέναι.

Περὶ τὴν τετάρτην ὥραν ὁ κύριος Βενέδικτος ἀφῆκε τὸν Ἀργυροῦν Κριὸν ὑπὸ τὴν ἐπαγρύπνησιν τῆς Σμαράγδας καὶ τοῦ παρασημοφορημένου ἐντολοδόχου, ὃν εἶχον μεταμορφώσει διὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην εἰς ὑπάλληλον καταστήματος καὶ ὑπῆγε νὰ συγυρισθῇ.

Ἐφόρεσε περισκελίδα καστανόχρουν, φόρεμα χρώματος ἱσπανικοῦ ταβάκου μετὰ μεγάλων χαλυβδίνων κομβίων, προστερνίδιον ἀμαυροῦ κιτρίνου χρώματος μετ' ἐρυθρῶν ἀνθέων πεποικιλμένον, περικνημίδας καὶ ἀργυροπόρπους ἐμβάδας.

Οὕτως ἐνδυθείς, νεοξύριστος καὶ νέαν περίθετον κόμην περιβληθεὶς ὁ κ. Βενέδικτος, μετέβη πεζῶν ἐκ τῆς χαρᾶς του εἰς τὴν λεωφόρον ὅπως μισθώσῃ φορεῖον καὶ ὡδηγήθη εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Ἰχθυοπωλείων, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Χρυσοῦ Δέρατος.

Κεφάλαιον ΙΣΤ'.

ΟΙ ΣΥΝΔΑΙΤΥΜΟΝΕΣ ΤΟΥ Κ. ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΥ.

Ἀφιχθεὶς εἰς τὸ ἀνωτέρω ξενοδοχεῖον ὁ Νικόλαος Βενέδικτος ἐξῆλθε τοῦ φορείου καὶ ἀνέβη κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ραοὺλ, οὗτινος ἔκρουσε τὴν ἔσωθεν κλειστὴν θύραν.

— Ποῖος εἶναι αὐτοῦ; ἠρώτησέ τις ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ.

— Ἐγὼ, ὁ Νικόλαος Βενέδικτος. Ἔρχομαι νὰ λάβω τὴν τιμὴν, πρῶτον νὰ καθυποβάλω τὰ σεβάσματά μου εἰς τὸν ἱππότην δὲ Τραμπλεΐγ καὶ δεύτερον νὰ τὸν πάρω μαζή μου, ὅπως συνεφωνήθη προθχὲς, ἀπεκρίνατο ὁ ψευδέμπορος.

— Πολὺ καλὸ, ἀγαπητέ μοι Βενέδικτε, τώρα σᾶς ἀνοίγω, εἶπεν ἡ φωνή.

Ταὐτοχρόνως δ' ἠνεῴχθη ἡ θύρα ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου, καὶ ὁ κύριος Βενέδικτος εἰσῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ, ἔνθα εὗρε τὸν Ραούλ. Οὗτος ἠγέρθη καὶ προχωρήσας πρὸς τὸν δόλιον αὐτοῦ φίλον τῷ ἔθλιψε περιπαθέστατα τὴν χεῖρα.

— Τὸ δωμάτιόν σας κ. ἱππότα, τῷ εἶπεν ὑπομειδιῶν ὁ κ. Βενέδικτος, εἶναι ἀληθὲς φρούριον! διὰ νὰ ἐμβῇ κανεὶς μέσα πρέπει νὰ τὸ πολιορκήσῃ!

— Σεῖς, δὲν μ' ἐσυστήσατε νὰ ἦμαι προσεκτικός;

— Βέβαια, καὶ δὲν σᾶς λέγω ὅτι ἐκάματε ἄσχημα.

— Ἀπὸ τῆς προχθὲς ποῦ ἐφύγατε ἀπ' ἐδῶ, φίλε μου, δὲν τὸ ἐκούνισα καθόλου.

— Ὁ περιορισμὸς αὐτὸς θὰ σᾶς ἐστενοχώρησε πολύ.

— Ἄ! ὄχι, ὀλίγον.

— Εὐτυχῶς, θ' ἀπαλλαχθῆτε ἐντὸς ὀλίγου!

— Πῶς τοῦτο;

— Θὰ ὑπάγωμεν νὰ φάγωμεν σήμερον μὲ τὸν φίλον μου δ' Ἐσταγιὰκ, τὸν ταγματάρχην εἰς τὸ σύνταγμα τῆς Καμπανίας.

— Τῷ ὡμιλήσατε διόλου περὶ τῆς ὑποθέσεώς μου;

— Βέβαια.

— Καὶ τί σᾶς εἶπε;

— Μοὶ εἶπεν ὅτι πρέπει οἱ εὐπατρίδαι νὰ ὑποστηρίζωνται καὶ νὰ βοηθῶνται ἀναμεταξύ των, ὅτι ἐκεῖνος, ἕνας δ' Ἐστανιὰκ δὲν ἠδύνατο ν'ἀφήσῃ ἕνα Τραμπλεΐγ εἰς ἀμηχανίαν, καὶ ὅτι θὰ τὸ ἐθεώρει εὐτυχίαν καὶ εὐχαρίστησίν του νὰ ἠμπορέσῃ νὰ σᾶς φανῇ χρήσιμος.

— Ὥστε ἔχετε καλὰς ἐλπίδας;

— Εἶμαι ὑπερβέβαιος ὅτι θὰ ἐπιτύχωμεν.

— Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εἰσακούσῃ!

— Θὰ μὲ εἰσακούσῃ, ὦ! καθόλου μὴ ἀμφιβάλλετε, κύριε ἱππότα.

Ἀφοῦ ὡμίλησε τοιουτοτρόπως ὁ Νικόλαος Βενέδικτος, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θύλακός του ὡραῖον χρονόμετρον, καὶ παρατηρήσας τὴν ὥραν εἶπε·

— Κύριε ἱππότα, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς παρατηρήσω ὅτι περνᾷ ἡ ὥρα, ὅτι τὸ φαγητὸν εἶναι ἕτοιμον, καὶ ὅτι ἂν φαγητὸν, τὸ ὁποῖον δὲν φαγωθῇ 'ς τὴν ὥραν του, χάνει τὰ τρία τέταρτα τῆς οὐσίας του.

— Εἶμαι ἕτοιμος, κύριε Βενέδικτε, νὰ σᾶς ἀκολουθήσω.

— Τότε κινοῦμεν ὁπόταν θέλετε.

— Τώρα ἀμέσως.

Ὁ Ραοὺλ ἔλαβε τὸν πῖλόν του, εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν Ἰάκωβον, ὅστις ἱστάμενος παρὰ τῇ θύρᾳ ἤκουεν ὅλην τὴν συνδιάλεξιν, ἣν παρεθέσαμεν, εἶπεν·

— Ἰάκωβε;

— Τί ἀγαπᾶτε, κύριε ἱππότα; ἠρώτησεν ὁ παῖς.

— Δὲν θὰ λησμονήσῃς τίποτε ἀπὸ τὰς παραγγελίας μου, ἔτσι;

— Μένετε ἥσυχος, κύριε ἱππότα.

— Δὲν θὰ σαλεύσῃς ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦτο ἐπὶ οἱαδήποτε προφάσει.

— Ἔννοια σας, κύριε ἱππότα, ἠμπορεῖ τὸ ξενοδοχεῖον νὰ πιάσῃ φωτιὰ καὶ νὰ καῶ ἐδῶ μέσα, χωρὶς ν'ἀφήσω τὸ δισάκκι, τὸ ὁποῖον μ'ἐμπιστεύθητε.

— Καλά. Νὰ ἔχῃς τὰ μάτια σου ἀνοικτὰ, τὰ αὐτιά σου προσηλωμένα καὶ νὰ κρατῇς 'ς τὸ χέρι σου τὸ πιστόλι.

— Πολὺ καλὸ, κύριε ἱππότα.

— Τέλος, νὰ κλείσῃς καλὰ τὴν θύραν, ἅμα φύγω, καὶ νὰ προσέξῃς καλά, ὅταν ἔλθω ἐγὼ ὁ ἴδιος καὶ μὲ καταλάβῃς, πρὸς δὲ γνωρίσῃς καὶ τὴν φωνήν μου, τότε μόνον ν'ἀνοίξῃς, ἀκούεις;

Ὁ Ἰάκωβος ὑπεκλίνατο καὶ ὁ κ. Βενέδικτος ἐξῆλθε τοῦ δωματίου μετὰ τοῦ κ. δὲ Τραμπλεΐγ· ἀμφότεροι δὲ εἰσῆλθον εἰς τὸ φορεῖον, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐπερίμενεν ἔμπροσθεν τοῦ ξενοδοχείου.

— Ὁδὸς Γρενατᾶ, εἰς τὸν Ἀργυροῦν Κριόν, εἶπεν ὁ κ. Βενέδικτος, ὅστις πρὶν ἢ ἀναβῇ ἔτι εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ραοὺλ, ἔδωκεν εἰς τοὺς φορεοφόρους τὰς δεούσας ὁδηγίας.

Οἱ φορεοφόροι ἐτέθησαν εἰς κίνησιν, ὁ δὲ γέρων ἀνενέωσε τὴν συνδιάλεξιν ὡς ἐξῆς·

— Ἠξεύρω πολὺ καλά, κύριε Ιππότα, εἶπεν, ὅτι ἡ συναναστροφὴ ἑνὸς μικρεμπόρου σᾶν κ'ἐμὲ δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἦναι εὐχάριστος δι'ἕνα εὐπατρίδην σᾶν καὶ σᾶς.

Ὁ Ραοὺλ ἠθέλησε νὰ διακόψῃ τὸν συνδιαλεγόμενόν του, ἀλλ'οὗτος δὲν τῷ ἀφῆκε καιρὸν καὶ ἐξηκολούθησεν ἀμέσως.

— Ναί, κύριε Ιππότα, τὸ ἠξεύρω τοῦτο, καὶ ὅ,τι καὶ ἂν μὲ εἰπῆτε ἀπὸ πολιτικὴν ἢ καλωσύνην σας, δὲν θὰ μὲ κάμητε νὰ πεισθῶ περὶ τοῦ ἐναντίου! Διὰ τοῦτο ἐπροσπάθησα νὰ θεραπεύσω τὸ ἀνάρμοστον τοῦτο διὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν σημερινῶν συνδαιτυμόνων μου.

— Σᾶς ὁρκίζομαι, κύριε Βενέδικτε, ὅτι ἡ συναναστροφή σας μοὶ εἶναι ἀρκετή!

— Δὲν σκέπτεσθε καθόλου ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον λέγετε, κύριε Ιππότα.

— Ἀληθῶς!

— Δὲν πιστεύω τίποτε καὶ ἐξακολουθῶ τὴν ὁμιλίαν μου.

— Ἐκτὸς τῆς ἀνεψιᾶς μου, περὶ τῆς ὁποίας σᾶς ὡμίλησα καὶ ἡ ὁποία καλλίτερα φαίνεται ὡσὰν μιὰ δούκισσα τῆς Βασιλικῆς πλατείας, παρὰ μὲ μίαν χωριανὴν τῆς ἐνορίας τοῦ Ἁγίου Διονυσίου· ἐκτὸς τοῦ ταγματάρχου τοῦ φίλου μου, θὰ ἔχωμεν καὶ ἕνα ἀρχοντόπουλο, ἕνα πολὺ καλὸν νέον, ὅστις συχνάζει καθ' ἡμέραν εἰς τὸ Παλάτι, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ οἰκογένεια μᾶς προστατεύει ἀπὸ τριακόσια χρόνια κ'ἐπάνω. Θὰ γνωρίζετε βέβαια ἐξ ὀνόματος τὸ ἀρχοντόπουλο τοῦτο τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται ὑποκόμης Ρολάνδος δὲ Συλβεῖρας.

Ὁ Ραοὺλ οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσει τὸ ὄνομα τοῦτο, οὐχ ἧττον ἐβιάσθη ν' ἀποκριθῇ.

— Ναί, ναί, τοὺς Συλβείρας... εὐγενεστάτη οἰκογένεια... ἑκατοντάκις ἤκουσα νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτῆς.

— Ὁ ὑποκόμης Ρολάνδος εἶναι πολὺ πλούσιος, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Βενέδικτος, καὶ πόλλάκις ὁ ἀντιβασιλεὺς τὸν ἐτίμησεν ἀπονείμας εἰς αὐτὸν διακριτικὰς τιμάς. Συνδεθῆτε μαζή του στενότατα, κύριε ἱππότα, σᾶς τὸ συνιστῶ, καὶ θὰ ὠφεληθῆτε μεγάλως, πιστεύσατέ μοι· θὰ σᾶς ἀποδώσῃ μεγάλας ἐκδουλεύσεις· εἶναι νέος, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ νὰ ὑποχρεόνῃ τοὺς ἄλλους καὶ ὁ ὁποῖος εἰμπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ μὲ μεγάλην εὐκολίαν.

— Εἶναι εἰς τὴν ἡλικίαν μου; ἠρώτησεν ὁ Ραούλ.

— Ὄχι τόσον, πλησιάζει 'ς τὰ τριάντα, ἀλλὰ φαίνεται ὡσὰν νὰ ἦναι εἴκοσι πέντε ἢ εἴκοσιν ἓξ ἐτῶν, καὶ εἶναι νέος τοὺς τρόπους.

— Θὰ ἐπωφεληθῶ ἀπὸ τὰς ὡραίας σας συμβουλὰς, ὑπέλαβεν ὁ ἱππότης.

— Καὶ θὰ κάμητε πολὺ καλὰ μὰ τὸν Θεόν! ἀνέκραξεν ὁ κ. Βενέδικτος.

— Καὶ περὶ τοῦ ταγματάρχου τοῦ φίλου σας... δὲν μοὶ εἴπατε ἀκόμη τίποτε. Τί ἄνθρωπος εἶναι αὐτός;

— Εἶναι ἕνας εὐπατρίδης, ἕνας γενναῖος ἀξιωματικὸς καὶ τὸ περισσότερον, ἕνας ὡραῖος νέος! θὰ ἰδῆτε... ὁ Ταγκρέδος δ' Ἐστανιὰκ μόνον τὸ ὄνομα καὶ τὴν φωνὴν ἔχει γασκωνικὴν, τὴν ὁποίαν μάλιστα φωνὴν δὲν εἰμπόρεσε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ἀλλάξῃ. Ἐκτὸς δὲ τούτου εἶναι εἰλικρινέστατος καὶ τιμιώτατος. Ὦ! ὅσον διὰ τοῦτο, μόνον μὲ ἀνθρώπους ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἰμπορῶ νὰ ἐλπίσω τι, κάμω φιλίας.

Τὸ φορεῖον ἔστη τότε, ὁ κ. Βενέδικτος προέκυψε τὴν κεφαλὴν ἐν τῇ ὁδῷ.

— Ἐφθάσαμεν, εἶπεν. Ἡ συνδιάλεξίς σας, κύριε ἱππότα, ἔχει τόσα θέλγητρα δι' ἐμὲ, ὥστε δὲν ἐκατάλαβα καθόλου τὸν δρόμον.

Ὁ Ραοὺλ καὶ ὁ συνδιαλεγόμενος αὐτῷ ἐξῆλθον τοῦ φορείου καὶ ὁ κ. Βενέδικτος πληρώσας τοὺς φορεαφόρους ἀπέπεμψεν αὐτούς. Εἶτα πρὶν ἢ εἰσάξῃ τὸν ἱππότην ἐν τῷ καταστήματι, οὗτινος ἡ θύρα ἦτο διε-

σταλμένη, ὕψωσε τὴν χεῖρα ὅπως τῷ δείξῃ τὴν μυροβάλανον ἐπιγραφήν, ἀπὸ τῆς χθὲς μόλις χρονολογουμένην καὶ εἶπε·

— Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη τοῦ Ἀργυροῦ Κριοῦ, ἡ παλαιὰ αὕτη ἐπιγραφή, γνωστὴ καὶ τιμωμένη ἀπὸ ὅλο τὸ Παρίσι, ὑπερηφανεύεται, κύριε ἱππότα, διὰ τὴν τιμὴν τὴν ὁποίαν τῆς κάμετε σήμερον καὶ σᾶς εὐχαριστεῖ δι' ἐμοῦ.

Εἶτα χωρὶς ν' ἀναμείνῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ραοὺλ ὁ κ. Βενέδικτος, εἰσῆλθεν ἐν τῷ καταστήματι.

Τὸ ἐσωτερικὸν αὐτοῦ ἦν σκοτεινόν, ἐν δὲ τῷ σκότει ἐκείνῳ ἐφαίνοντο ἐπὶ τῶν ἀβάκων συμμετρικώτατα ἐστοιβαγμένα τὰ ἐμπορεύματα εἰς ἄπειρα δέματα.

— Ἐδῶ πέρα ὑπάρχουσι τσόχες, κύριε ἱππότα, εἶπεν ὁ κ. Βενέδικτος διερχόμενος, διὰ νὰ ἐνδύσητε δέκα λόχους, ὡσὰν ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον θὰ διοικῆτε ἐντὸς ὀλίγου· πιστεύω ὅτι δὲν θὰ μὲ λησμονήσητε, ὅταν θὰ ἀγοράσητε τὰς ἐνδυμασίας τῶν ἀνθρώπων σας· ἔχω μίαν συλλογὴν γαλαζίων τσοχῶν πρωτίστης ποιότητος.

— Τὰς ἐνδυμασίας αὐτὰς θὰ μοὶ τὰς προμηθεύσητε ἐσεῖς, κύριε Βενέδικτε, εἶπεν ὁ Ραοὺλ ὑπομειδιῶν, περὶ τούτου νὰ μὴ ἔχετε τὴν παραμικρὰν ἀμφιβολίαν.

Οἱ δύο ἄνδρες εἰσῆλθον εἰς τὸ ὄπισθεν τοῦ δωματίου, μετατραπέν, ὡς γινώσκομεν, εἰς ἐστιατόριον. Τὸ δωμάτιον τοῦτο, τοὐναντίον πρὸς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ἀργυροῦ Κριοῦ, ἐφωτίζετο λαμπρότατα. Τέσσαρα κηροπήγια διέχεον τὸ ζωηρὸν αὐτῶν φῶς ἐπὶ τραπέζης καλυπτομένης ὑπὸ τραπεζομανδήλου ἐξ ὑφάσματος ὁλλανδικοῦ μετὰ δαμασκωτῶν χειρομάκτρων, καὶ ἀργυρωμάτων καὶ κρυσταλλίνων σκευῶν, ὧν τὴν κομψότητα καὶ πολυτέλειαν ἐπηύξανον ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον.

Ὁ Ραοὺλ ἔμεινεν ἔκθαμβος ἀπέναντι τῆς πολυτελείας ταύτης, ἀλλ' ὅτε ἡτοιμάζετο νὰ συγχαρῇ τὸν κ. Βενέδικτον, παρετήρησε τὴν Σμαράγδαν, ἣν ἐθεᾶτο μετὰ προδήλου θαυμασμοῦ.

Ἡ νεᾶνις, βλέπουσα τὸν Ραοὺλ παρατηροῦντα αὐτὴν μετὰ προσοχῆς, τῷ ὑπεμειδίασεν εὐαρέστως καὶ ὑπεκλίνατο αὐτὸν διὰ τοῦ πλέον μετριόφρονος καὶ χαρίεντος τρόπου.

— Λαμβάνω τὴν τιμήν, κύριε ἱππότα, εἶπε τότε ὁ Βενέδικτος, λαβὼν τὴν Σμαράγδαν ἀπὸ τῆς χειρὸς, νὰ σᾶς παρουσιάσω τὴν ἀνε-

φιάν μου... Σᾶς εἶχα εἰπεῖ ὅτι εἶναι ὡραία. Τώρα σεῖς πλέον εἰμπορεῖτε νὰ κρίνητε ἐὰν ἠπατώμην ἢ ὄχι.

— Ἄ! ἀγαπητέ μοι Βενέδικτε, ἀνέκραξεν ὁ Ραοὺλ, ὀλίγα μάλιστα μοὶ εἴπατε! Ἡ δεσποσύνη δὲν εἶναι θνητή, εἶναι νύμφη, εἶναι θεά!

Ὁ Βενέδικτος ἐδόθη εἰς γέλωτα διὰ τὸν μυθολογικὸν τοῦτον ἐνθουσιασμὸν τοῦ Ραούλ.

— Τοιαύτην ὅπως τὴν βλέπετε, εἶπεν, ἡ ἀγαπητή μου μικροῦλα εἶναι ἡ μόνη μου ἀνεψιά, ἐπειδὴ καὶ δὲν ὑπανδρεύθηκα! εἰς ὀλίγον καιρὸν θὰ ἔχῃ εἴκοσι χιλιάδαις λιρίτσαις πρόσοδον, τὰς ὁποίας ὁ γέρων θεῖος της ἐσύναξε σιγὰ σιγὰ διὰ τῆς πωλήσεως μαλλίων καὶ τσοχῶν· καὶ μὰ τὴν πίστιν μου ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ τὴν πάρῃ ὡς γυναῖκά του θὰ θεωρήσῃ ἑαυτὸν εὐτυχῆ διὰ τὴν τύχην του ταύτην.

Ὁ Βενέδικτος προσέτριψε τὰς χεῖρας, ἡ δὲ Σμαράγδα ἔκυψε τοὺς μεγάλους αὐτῆς ὀφθαλμούς, καὶ ὁ Ραοὺλ, εἰς ὃν ἡλίου φαεινότερον ἐφαίνετο ὅτι ὁ γέρων ἔμπορος ἤρχετο τρόπον τινὰ νὰ προσφέρῃ αὐτῷ τὴν χεῖρα τῆς ὡραίας ἀνεψιᾶς του καὶ τὰ εἰκοσακισχίλια φράγκα πρόσοδον, ἅτινα θὰ ἐκληρονόμει αὕτη βραδύτερον, ἐδόθη εἰς σκέψεις καὶ συλλογισμούς.

Ἀλλ' ὁ Ραοὺλ δὲν ἐθεώρει ἑαυτὸν τόσον καλὸν εὐπατρίδην ὅπως ὀπισθοδρομήσῃ εἰς τοιαύτην τινὰ τοσοῦτο προσοδοφόρον κακογαμίαν· διὰ τοῦτο ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ κ. Βενεδίκτου καὶ ἔθλιψεν αὐτὴν μεταξὺ τῶν ἰδικῶν του μετὰ ἤθους ἀμοιβαίας ἀγάπης.

— Ὁ ταγματάρχης δὲν ἦλθ' ἀκόμη, παιδί μου, ἠρώτησεν ὁ γελγοπώλης τὴν δῆθεν ἀνεψιάν του.

— Ὄχι, θεῖέ μου.

— Οὔτ' ὁ ὑποκόμης;

— Κανείς.

— Ἤργησαν οἱ κύριοι αὐτοί. Καλὰ ὅμως ποῦ τὸ φαγητὸν δὲν εἶναι ἕτοιμον ἀκόμη.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκριβῶς ἐκρούσθη διὰ τρόπου λίαν ἰδιάντος ἡ ἐξωτερικὴ θύρα, καὶ μετὰ μικρὸν δύο νεήλυδες εἰσῆλθον εἰς ὄπισθεν τοῦ ἐργαστηρίου. Οὗτοι δ' ἦσαν ὁ ἐπιφανὴς εὐπατρίδης ἀνδος δὲ Συλβεῖρας καὶ ὁ ταγματάρχης εἰς τὸ σύνταγμα τῆς ιπανίας Ταγκρέδος δ' Ἐστανιάκ.

Κεφάλαιον ΙΖ'.

ΤΟ ΔΕΙΠΝΟΝ ΤΟΥ Κ. ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΥ.

Ὁ ταγματάρχης Ταγκρέδος δ' Ἐστανιὰκ καὶ ὁ ὑποκόμης Ρολάνδος δὲ Συλβεῖρας εἶχον συγχυρισθῆ δαπανηρότατα. Ὁ ταγματάρχης ἔφερε τὴν γυναικάρεσκον καὶ κομψὴν στρατιωτικὴν στολὴν τοῦ συντάγματος τῆς Καμπανίας.

Ἡ στολὴ αὕτη συνέκειτο ἐξ ἐπανωφορίου βυσσινοχρόου ἐριούχου, φέροντος χρυσᾶ σειρήτια, ἐξ ὁμοιομόρφου ἐπενδύτου ταὐτοτρόπως περιλέγνου, ἐκ λευκῆς ἀναξυρίδος, μεταξωτῶν περικνημιδίων καὶ πορποφόρων ἐμβάδων.

Τὸ μακρὸν ἐόρτιον ξίφος του τῷ ἔπληττε τὰ γαστροκνήμια, ὁ μετὰ εὐρέων χρυσῶν σειρητίων καὶ λευκοῦ ἐθνοσήμου (cocarde), λειχνοειδὴς πῖλος ἔκλινεν ὑπερηφάνως πρὸς τὸ δεξιὸν οὖς ἐπὶ τῆς κεκονιασμένης φενάκης του, καὶ οἱ μέλανες αὐτοῦ μύστακες ἦσαν ὑπερηφάνως ἀνεστραμμένοι.

Ἡ ἐνδυμασία τοῦ ὑποκόμητος Ρολάνδου δὲ Συλβεῖρα ἦτο λαμπροτάτη. Τὸ ἐκ Τουρρηνίου σπαθωτοῦ ὑφάσματος καὶ χρώματος ὑανθίνου ἐπανωφόριόν του ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἐξέλθει ἐκ τῶν χειρῶν διασημοτάτου ῥάπτου. Λεπτόταται ῥαφιδεύσεις ἐποίκιλλον τὸν ἐκ λευκοῦ αὐγαστοῦ ὑφάσματος ἐπενδύτην του, ἡ δὲ τῶν τριχάπτων τοῦ προστερνιδίου καὶ τῶν χειρίδων τοῦ ὑποκαμίσου του μεγαλοπρέπεια ἦν κατὰ πάντα ἀπαράμιλλος.

Εἰς τὸν δακτυλιώτην τῆς ἀριστερᾶς ἔφερε μονόπετρον δακτυλίδιον, οὗ ὁ ἐκ τῶν ἀδαμαντωρυχείων τῆς Γολκόνδης πολύτιμος ἀδάμας θὰ ἠξίζε τοὐλάχιστον ἑκατοντακισχιλίας λίρας. Εἰς πᾶσαν δὲ τῆς κεφαλῆς του κίνησιν ἀνεπέμπετο ἡ εὐωδία τῆς κόνεως, ἣν μετεχειρίζετο διὰ τὴν κόμην του.

Συνελόντι δ' εἰπεῖν, ὁ στρατιωτικὸς, ὁ εὐπατρίδης, ὁ ταγματάρχης καὶ ὁ ὑποκόμης ἐφαίνοντο λίαν ἐράσμιοι, καὶ ὁ Ραοὺλ, ὅστις οὐδεμὴ ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ περὶ αὐτῶν ὑπόνοιαν, ἦν λίαν συγγνωστὸς,

ἡπατᾶτο, ὡς μετ' ὀλίγον ἐγένετο ἐκ τῆς ἐπιτηδείου κωμῳδίας τῶν ἐπιτηδείων τούτων κλεπτῶν. Ὁ Νικόλαος Βενέδικτος ἔσπευσεν εἰς συνάντησιν τῶν ξένων του.

Μετὰ τὰς πρώτας διαμειφθείσας ὑποκλίσεις ἐπαρουσίασεν αὐτοῖς τὸν Ραοὺλ, ὃν ὑπεδέξαντο μετὰ μεγάλης εὐγενείας. Οἱ δύο ἄνδρες ὑπεκλίναντο ἀκολούθως ἐνώπιον τῆς Σμαράγδας, ἥτις ἀνταπέδωκεν αὐτοῖς τὸν χαιρετισμὸν μετὰ περιδεοῦς ψευδοσεμνότητος καὶ κύπτουσα τοὺς ὀφθαλμούς.

Σχεδὸν ἀμέσως οἱ ὑπηρέται τοῦ ξενοδοχείου, εἰς ὃ εἶχε μεταβῇ ὁ κ. Βενέδικτος, ἐκόμισαν τὰ φαγητά, ἡ τράπεζα εὑρέθη ὡς διὰ μαγικῆς ῥάβδου πλήρης ἐδεσμάτων, καὶ ὁ γελγοπώλης ἀνέκραξε·

— Σ τὸ τραπέζι, κύριοι! 's τὸ τραπέζι! μὴν ἀφίνωμεν τὸ φαγητὸν νὰ κρυόνῃ!

Ἡ γαστρονομικὴ αὕτη συμβουλὴ ἠκούσθη ἐν τῷ ἅμα, καὶ ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ἔλαβε τὴν πρέπουσαν θέσιν· ἡ μὲν Σμαράγδα ἐκαθέσθη ἐν τῷ μέσῳ, δεξιὰ αὐτῆς ὁ ὑποκόμης, ἀριστερά της ὁ Ραοὺλ, πλησίον τούτου ὁ ταγματάρχης καὶ αὐτὸς ὁ Βενέδικτος μεταξὺ τοῦ ταγματάρχου ι τκαοῦ ὑποκόμητος.

Αἱ πρῶται στιγμαὶ τοῦ δείπνου ὑπῆρξαν σιωπηλαί· οὐδεὶς ἄλλος ἠκούετο θόρυβος ἢ ὁ τῶν μεθοδικῶς ἐργαζομένων κοχλιαρίων.

Οἱ συνδαιτυμόνες ἔκαμον ἀρχὴν εἰς τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ γελγοπώλου παρατεθειμένον ἐξαίρετον καραβιδόζωμον, ἐξ οὗ ὁ Ραοὺλ ἔτρωγεν ἐπίσης μετὰ ὀρέξεως. Οὗτος ἀνὰ πᾶν λεπτὸν προσέβλεπε κλωπηδὸν τὴν Σμαράγδαν, καὶ τὸ βλέμμα του ἐξέφραζεν ἐπιβλαβῆ θαυμασμόν.

Μία ἢ δύο φιάλαι παλαιοῦ ἱσπανικοῦ οἴνου ἔλυσαν τὴν γλῶσσαν τῶν συνδείπνων, καὶ ἐνῷ ὁ κ. Βενέδικτος διεμέλιζε μετ' ἀργυροῦ ἰχθυοτομείου ἐξαίρετον σύακα, παρεσκευασμένον κατὰ τὸν τρόπον τῶν οἰκονομολόγων, καὶ μετὰ τὸν ζωμὸν παρατεθέντα, ἡ συνδιάλεξις ἤρξατο ὡς ἑξῆς·

— Τὸ ξεύρετε, ἀγαπητέ μοι Βενέδικτε, εἶπεν ὁ ὑποκόμης Ρολάνδος δὲ Συλβείρας, ὅτι αἰσθάνομαι μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ δειπνῶ εἰς τὸν Ἀργυροῦν Κριόν! Ἀφίνω κατὰ μέρος τώρα τὴν λαμπρὰν τοῦ οἰκοδεσπότου ὑποδοχήν, ὡς καὶ τὰς νεανικὰς χάριτας τῆς

ἀξιεράστου ἀνεψιᾶς του, καὶ ἀναφέρω μόνον τὴν θαυμασίαν διάταξιν, ἥτις ἐπικρατεῖ εἰς τὸ συμπόσιον τοῦτο.

Ὁ Βενέδικτος ὑπεκλίνατο.

— Μὲ κολακεύετε! κύριε ὑποκόμη, ἐψιθύρισε.

— Ποσῶς, ἀπεκρίνατο ὁ εὐπατρίδης, λέγω ἁπλῶς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον φρονῶ! Τὰ τραπέζια τοῦ ἀντιβασιλέως εἶναι κατώτερα τούτου εἰς τὸ ὁποῖον μᾶς προσεκαλέσατε!

— Ὦ! ὑπέλαβεν ὁ Βενέδικτος.

— Τί λέγετε, σεῖς, κύριε ταγματάρχα, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑποκόμης.

— Ὦ! μάλιστα, μάλιστα, ἀνταπήντησεν ὁ ἀξιωματικὸς, τὸ στόμα πλῆρες ἔχων τροφῆς καὶ μετὰ ἐκφραστικωτάτου γασκωνικοῦ τόνου.

— Σεῖς δὲ τί σκέπτεσθε, σᾶς παρακαλῶ, κύριε ἱππότα; ἠρώτησεν ὁ Ρολάνδος ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Ραούλ.

Μὰ τὴν πίστιν μου! κύριε ὑποκόμη, ἀπεκρίνατο οὗτος, οὐδέποτε παρεκάθησα εἰς τὴν τράπεζαν τῶν Ἀνακτόρων, ὥστε, εἰμὶ ὅλως ἀναρμόδιος ν' ἀποφανθῶ γνώμην εἰς τὸ λεπτότατον τοῦτο ζήτημα, ὅπερ μοὶ ἐποιήσατε τὴν τιμὴν νὰ μοὶ ἀπευθύνητε· ἀλλὰ δύναμαι ὅμως μετὰ θάρρους νὰ εἴπω ὅτι δυσκόλως εὑρίσκει τις τράπεζαν καλλιτέραν ταύτης καὶ πρὸ πάντων εὐχαριστοτέραν καὶ θελκτικωτέραν συναναστροφήν.

Ἀπαγγέλλων τοὺς λόγους τούτους ὁ νέος ὑπεκλίνατο ἐλαφρῶς πρὸς τὴν Σμαράγδαν.

Ἄ! μπράβο! μπράβο! ὑπέλαβον συνάμα ὁ ὑποκόμης, ὁ ταγματάρχης καὶ ὁ κ. Βενέδικτος.

— Πό! ἀνέκραξεν ὁ Ρολάνδος, ὁ ἀγαπητός μας κ. Βενέδικτος μᾶς εἶπε πρὸ ὀλίγου ὅτι ἔρχεσθε ἀπὸ ἐπαρχίαν, ἀλλ' ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ ἂν πιστεύω τώρα τίποτε ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ εἶπε!

— Καὶ ὅμως εἶναι ἀληθὲς τοῦτο... εἶπεν ὁ Ραούλ.

— Ἔλα δά!

— Σᾶς βεβαιῶ.

— Καὶ ἔρχεσθε πρώτην φορὰν εἰς τὸ Παρίσι;

— Μάλιστα.

— Καὶ ἀπὸ πότε εἶσθε ἐδῶ;

— Ἀπὸ δύο ἡμερῶν.

— Σ' ἄλλους νὰ τὰ 'πῆτε αὐτά! κύριε ἱππότα.

— Σᾶς ὁρκίζομαι.

— Σ' ἄλλους ! λέγω ! Δὲν μὲ γελᾷς ἐμένα μ' αὐτά, ἔ ! γνωρίζω ἐγὼ τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴ πρώτη ματιά ! ἔλα δά, κύριε ἱππότα, καὶ δὲν φαίνεσθε σεῖς ὡς ἕνας ἐπαρχιώτης, μάλιστα μὲ τὸ εὐπατρίδειόν σας τὸ κόψιμο καὶ μὲ αὐτοὺς τοὺς εὐγενωικτάτους καὶ θελκτικωτάτους τρόπους σας !

— Ἀμφιβάλλετε περὶ ἐμοῦ, κύριε ὑποκόμη, ἠρώτησεν ὁ Ραούλ.

— Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ !

— Λοιπὸν σᾶς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ὅτι πρώτην ταύτην φορὰν ἔρχομαι εἰς Παρισίους καὶ εὑρίσκομαι, ἐνταῦθα ἀπὸ δύο μόνον ἡμερῶν

— Πιστεύω ! ἐψιθύρισεν ὁ ὑποκόμης ἐκπεπληγμένως, ἀλλὰ πολὺ πρᾶγμα μοὶ φαίνεται τοῦτο !

— Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐπιείκειάν σας ταύτην.

— Ὦ ! εἰμὶ δίκαιος ! Ναὶ, πιστεύσετέ με, κύριε ἱππότα, πολὺ μακρὰν ἐπήγατε !

— Δέχομαι τὸν οἰωνόν.

— Θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ σᾶς ἀπευθύνω δύο ἢ τρεῖς ἐρωτήσεις ἃς μοὶ ὑπαγορεύει ζωηρότατον πρὸς ὑμᾶς ἐνδιαφέρον !

— Ὄχι νὰ σᾶς τὸ ἐπιτρέψω, ἀλλὰ θὰ τὸ γνωρίζω μεγάλην χάριν.

— Λοιπὸν ἤλθατε εἰς Παρισίους διὰ νὰ ζητήσητε κἀμμίαν θέσιν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀντιβασιλέως ; Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ θὰ ἐλογιζόμην εὐτυχὴς νὰ σᾶς χρησιμεύσω διὰ τῆς πίστεώς μου ἣν χαίρω παρ' αὐτῷ.

— Ὦ ! ὄχι δά ! δὲν εἰμπορῶ νὰ ἀτενίσω τόσον ὑψηλά.

— Ἴσως δὲν εἶσθε πλούσιος ;

— Πραγματικῶς εἶμαι σχεδὸν πτωχός.

— Καὶ ἐπιθυμεῖτε νὰ ἀπολαύσητε τὴν περιουσίαν ἣν στερεῖσθε ;

— Τὸ ἐπιθυμῶ διακαῶς.

— Λοιπὸν εὔκολον τοῦτο.

— Πῶς ;

— Νὰ λάβετε ὑπηρεσίαν ἐν τῷ στρατῷ.

— Περὶ τούτου ἐσκεπτόμην ἤδη.

— Ἀγοράσετε μίαν ὑπολοχαγίαν ἔν τινι συντάγματι ἐπιλέκτων·

ἐκεῖ δ' ὡς εἰς κάθε ἄλλο μέρος θὰ ἀναδειχθῆτε, θὰ γείνῃ λόγος περὶ ὑμῶν, ὁ ἀντιβασιλεὺς θὰ ἐπιθυμήσῃ νὰ σᾶς ἴδῃ, φίλοι κατέχοντες ὑψηλὰς θέσεις θὰ σᾶς ὑποστηρίξωσι θερμῶς καὶ θὰ νυμφευθῆτε καμμίαν νέαν ἥτις θὰ ἔχῃ πλουσίαν κληρονομίαν. Ἀντὶ δὲ νὰ διοικῆτε τότε πλέον μίαν λοχαγίαν, θὰ διοικῆτε ἓν σύνταγμα καὶ θὰ καταστῆτε ἐπίσημον πρόσωπον. Ἰδοὺ τὸ ὡροσκόπιόν σας, καὶ δύνασθε νὰ μὲ πιστεύσητε, διότι οὐδέποτε ἠπατήθην!

— Ὦ! αὐτὸ ἴσα ἴσα κ' ἐγὼ φρονῶ! ἀνέκραξεν ὁ Βενέδικτος· ὁ κ. ὑποκόμης εἶπε πολὺ σωστὰ τὴν γνώμην μου, τὴν ὁποίαν ἤθελα τώρα νὰ εἴπω. Μάλιστα, κύριε ἱππότα, μάλιστα φίλε μου, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ὀνομάσω μὲ τὸ γλυκὺ τοῦτο ὄνομα, αὐτὸ εἶναι ὅλον καὶ ὅλον τὸ ὡροσκόπιόν σας· ὅσον δὲ διὰ τὴν νέαν τὴν πλουσίαν κληρονόμον, ἴσως διὰ τῶν προσπαθειῶν μας καὶ μὲ τὸν καιρὸν κατορθώσωμεν νὰ τὴν εὕρωμεν! ἔ! ἔ!

Καὶ ὁ κ. Βενέδικτος ἔτριψε περιχαρῶς τὰς χεῖράς του, μειδιάσας μειδίαμα ἐμφαντικὸν καὶ περικαλύψας, οὕτως εἰπεῖν, δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ βλέμματος τὸν Ραοὺλ καὶ τὴν Σμαράγδαν, οἵτινες ἐκάθηντο, ὡς γινώσκομεν, ὁ εἷς πλησίον τοῦ ἄλλου.

Ὁ νέος ὕψωσεν αὐτομάτως τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς ὡραίας γείτονός του, τὸ πρόσωπον τῆς ὁποίας τῷ ἐφάνη ὅτι ἐκαλύφθη ὑπὸ αἰδήμονος ἐρυθήματος.

— Ὥστε εἶναι συμφωνημένα, ὑπέλαβεν ὁ Βενέδικτος, ὁ φίλος μας θὰ λάβῃ ὑπηρεσίαν;

— Μάλιστα, μάλιστα, ἀπεκρίνατο ὁ ὑποκόμης· εἴμεθα καθ' ὅλα σύμφωνοι.

— Ἠξεύρετε, εἶπεν ὁ Ραοὺλ, ὅτι πρὸς ἐπίτευξιν τούτου εἶναι ἐπάναγκες ν' ἀγοράσω μίαν ὑπολοχαγίαν;

— Μάλιστα, ἀνταπήντησεν ὁ Ρολάνδος δὲ Συλβείρας, ἀλλὰ μία ὑπολοχαγία εὑρίσκεται εὐκόλως.

— Ὄχι πάντοτε, ἐψιθύρισεν ὁ Βενέδικτος.

— Δὲν ὑπάρχει πρὸς πώλησιν καμμία ὑπολοχαγία εἰς τὸ σύνταγμά σας τῆς Καμπανίας, κύριε ταγματάρχα;

— Τοῦτο ἐξαρτᾶται... ὑπέλαβεν ὁ ταγματάρχης.

— Πῶς! τοῦτο ἐξαρτᾶται;....

— Μάλιστα.

— Ἀπὸ τί ;

— Ἀπὸ τὴν ρ ο υ λ έ τ α, τὸ φαραὼ, τὸ κρὲψ, τὸ λανσκενὲ καὶ ἀπὸ τὰς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον εὐνοϊκὰς φορὰς τῆς τύχης.

— Ὁμιλεῖτε αἰνιγματωδῶς.

— Καθόλου κἄν.

— Τέλος δὲν ἐννοούμεθα· ἐξηγηθῆτέ μας, λοιπὸν, ἐὰν ἀγαπᾶτε.

— Εὔκολον τοῦτο. Μεταξὺ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ συντάγματός μου ὑπάρχει εἷς εὐπατρίδης, ὅστις καλεῖται βαρὼν Ἕκτωρ δὲ Καρδιλλιάκ....

— Τὸν γνωρίζω ὀλίγον.

— Τότε θὰ ξεύρετε πῶς εἶναι καὶ φρικτὸς χαρτοπαίκτης.

— Μοὶ φαίνεται τῳόντι νὰ ἤκουσα νὰ λέγωσι καὶ περὶ τούτου.

— Ὅ,τι καὶ ἂν ἠκούσατε περὶ τοῦ θέματος τούτου, ὑπολείπεται πολὺ τῆς πραγματικότητος. Ὑπάρχουσι μὲν πολλοὶ οἱ ὁποῖοι τὰ χαρτιὰ τὰ ἔχουν διὰ ψωμί των, ἀλλ' ὁ Ἕκτωρ αὐτὸς ζῇ διὰ νὰ παίζῃ, καὶ τὸ χειρότερον ἀκόμη τὸν κατατρέχει μεγάλη ἀναποδιὰ εἰς τὸ παιγνίδι· ποτὲ δὲν τὸν εἶδα νὰ κερδίσῃ, πάντοτε παίζει καὶ ὁλονὲν χάνει.

— Καὶ ἴσα ἴσα ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων ἡ τύχη εἶναι δυσμενὴς, εἶναι καὶ οἱ πεισματωδέστεροι εἰς τὸ παίγνιον! ὑπέλαβεν ὁ ὑποκόμης δὲ Συλβεῖρας μετὰ φιλοσοφικὴν οἱονεὶ σκέψιν.

Εἶτα προσέθετο·

— Ἔδα δὰ, ἀγαπητέ μοι ταγματάρχα, ἔλα.

— Πρέπει νὰ σᾶς εἴπω, ἐξηκολούθησεν ὁ ταγματάρχης, ὅτι ὁ βαρὼν Ἕκτωρ δὲ Καρδιλλιὰκ εἶχε μίαν θείαν πολὺ γραῖαν, ἡ ὁποία τόσον ἠγάπα τὸν ἀνεψιόν της, ὥστε ἐσκόπει νὰ τῷ ἀφήσῃ ὅλην της τὴν περιουσίαν.

— Τέλος μίαν θείαν τὴν ὁποίαν θὰ ἐκληρονόμει... διέκοψεν ὁ Βενέδικτος.

— Ἐγὼ ἔφαγα τέσσαρας κληρονομίας! ἀνέκραξεν ὁ ὑποκόμης γελῶν.

Ὁ ὑποκόμης ἐξηκολούθησεν·

— Ἡ καλὴ αὕτη συγγενής του, εἶπεν, ἐπλήρονεν ἀσμένως τὰ χρέη

τοῦ βαρῶνος, ὅστις ἀπογυμνούμενος τῶν χρημάτων του ἐν τοῖς χαρτοπαιγνίοις ὑπὸ τῆς δυσμενείας τῆς τύχης του κατέφευγε πάντοτε εἰς αὐτήν, ἧς τὸ θυλάκιον τῷ ἦτο ἀνοικτόν.

— Ἡ δὲ γραῖα, διέκοψεν αὐτὸν τὸ δεύτερον ὁ ὑποκόμης, ἀποκαμοῦσα ἐπὶ τέλους ἐκ τῶν φλεβοτομιῶν ἃς καθ' ἑκάστην ἐποίει εἰς τὸ χρηματοφυλάκιόν της, θὰ τῷ ἐφανέρωσε βέβαια ὅτι δὲν εἶχε πλέον νὰ ἐλπίζῃ τι παρ' αὐτῆς;

— Καθόλου κἄν.

— Τί ἔκαμε λοιπόν;

— Νά, ἀπέθανεν εἰς τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος μηνός.

— Ἀποκηρύξασα τὸν βαρῶνα;

— Ἀποκαταστήσασα αὐτὸν ἀπεναντίας τὸν μόνον καὶ νομιμώτατον κληρονόμον της.

— Καὶ ἦτο πλουσία;

— Εἶχε τριάκοντα χιλιάδων λιρῶν ἐτήσιον πρόσοδον.

— Τίποτε δὲν ἐκατάλαβα, κύριε ταγματάρχα, ἀπ' αὐτὰ ποῦ εἴπατε.

— Σταθῆτε λοιπὸν ὀλίγον καὶ θὰ κατασταθῶ καθαρὸς σὰν ἐγγλέζικο γιαλί.

— Ν' ἀκούσωμεν!

— Ἄμα ὡς ὁ Ἕκτωρ δὲ Καρδιλλιὰκ ἐγένετο κύριος τῆς περιουσίας της, ἐζήτησεν ἄδειαν ἀπουσίας καὶ ἦλθεν εἰς Παρισίους. Ἠξεύρετε δὲ διατί;

— Ὄχι, ποῦ νὰ ἠξεύρωμεν;

— Διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν τύχην του, ἥτις μέχρι τῆς σήμερον τῷ ἐδείχθη δυσμενεστάτη, ναί, νὰ ἐκδικηθῇ αὐτήν, νὰ τὴν πολεμήσῃ ἐν παρατεταγμένῃ μάχῃ, ἀντιπαραττάτων ὡς στρατὸν ταμιακὰ γραμμάτια δίκην πυροβολικοῦ καὶ ἐλαφρῶν στρατευμάτων ἐν ἄλλαις λέξεσι νὰ ἀνακτήσῃ διὰ τοῦ θράσους καὶ τῆς εὐτυχίας εἰς τὸ παιγνίδιον τὰ ποσὰ ἅτινα ἔχασεν ἀφ' ἧς ἡμέρας ἤγγισεν εἰς χεῖράς του τὰ χαρτία.

— Διάβολε! διάβολε! εἶναι τρελλὸς λοιπὸν ὁ νέος αὐτός!

— Δὲν εἶναι τρελλός, ἀλλὰ χαρτοπαίκτης.

— Δηλαδὴ τὸ αὐτὸ ἐπάνω κάτω.

— Λοιπὸν τὸν βαρῶνα τοῦτον τὸν ἀπήντησα καθ' ὁδὸν πρὸ τριῶν ἡμερῶν.

— Καὶ τί σᾶς εἶπε;

— Μοὶ εἶπεν ὅτι ἔχασεν ἤδη πλέον τοῦ ἡμίσεως ποσοῦ τῆς περιουσίας, ἣν τῷ ἀφῆκεν ἡ θεία του.

— Καὶ δὲν τὸ ἐχρησίμευσε τοῦτο ὡς μάθημα;

— Δὲν κάμεις τὴ δουλειά σου! μοὶ εἶπε μάλιστα ὅτι ἐβάλθηκε 'ς τὰ γεμάτα νὰ παίξῃ ξανὰ καὶ νὰ παίξῃ ὅσα ἔχασεν, ὥστε ἦτο βέβαιος ὅτι εἰς τρεῖς ἡμέρας θὰ ἐκέρδιζε δέκα ἑκατομμύρια.

Ὁ ὑποκόμης ἤρχισε νὰ γελᾷ, τοῦτον δ' ἐμιμήθησαν καὶ οἱ λοιποὶ τῶν συνδαιτυμόνων. Ὁ ταγματάρχης ἐπανέλαβε·

— Ἐνδεχόμενον ἕως τῆς ὥρας ὁ κ. δὲ Κορδιλλιὰκ νὰ ἔχασεν ὅλα του τὰ χρήματα, καὶ ἐὰν ἡ ἰδέα του ἢ μᾶλλον ἡ παραίσθησίς του, ὅτι παίζων ὅηλ. πάλιν ἅπαξ ὅλον τὸ ποσὸν ὅπερ ἔχασε, ἠδύνατο νὰ τὸ κερδίσῃ δὲν ἐξέλιπε παντελῶς, θὰ πωλήσῃ τὴν ὑπολοχαγίαν του μήπως τυχὸν καὶ ἀνακτήσῃ τὰ ἀπολεσθέντα.

— Πραγματικῶς πιθανὸν τοῦτο, ἀπεκρίνατο ὁ ὑποκόμης.

— Ἐμένα, μοὶ φαίνεται βεβαιότατον προσέθηκεν ὁ Βενέδικτος ὡς διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τοὺς λόγους τοῦ ταγματάρχου.

— Θὰ ἦτο καλὸν καὶ ἐπάναγκες νὰ ἴδωμεν τὸν βαρῶνα ἀμέσως, ἐπανέλαβεν ὁ κ. δὲ Συλβείρας, διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ τελειώσωμεν συμφερόντως τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, ὅπως ἐπωφεληθῇ τῆς περιστάσεως ὁ φίλος μας.

— Θὰ τὸν ἰδῶ αὔριον, ἀπεκρίνατο ὁ ταγματάρχης.

— Ἠξεύρετε τὴν διεύθυνσίν του;

— Μάλιστα.

— Ποῦ διαμένει;

— Εἰς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν τῶν Ἀγαθῶν Παίδων ξενοδοχεῖον τοῦ Σταυροῦ τῆς Μελίσσης. Αὔριον τὸ πρωΐ, ὡς σᾶς εἶπον, θὰ περάσω ἀπὸ ἐκεῖνον.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ Ραοὺλ μετὰ διαχύσεως, εἶσθε πολὺ καλοὶ πρὸς ἐμὲ, κύριοι, καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη ἣν σᾶς χρεωστῶ, δὲν ἔχει ὅρια.

— Ἔλα δά! ἔλα δά! εἶπον συνάμα τρεῖς ἄνδρες, ἐπιβάλλοντες σιωπὴν εἰς τὸν νέον σύντροφόν των μετὰ περιπαθοῦς ἐπιμονῆς.

— Πόσον εἶμπορεῖ νὰ στοιχίσῃ μία ὑπολοχαγία; ἠρώτησεν ὁ Νικόλαος Βενέδικτος τὸν κ. δ' Ἐσταγιάκ.

— Τοῦτο ἐξαρτᾶται....

— Ἀπὸ τί;

— Πρῶτον ἀπὸ τὸ σύνταγμα εἰς τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἰσέλθῃ.

— Εἰς τὸ ἰδικόν σας λόγου χάριν.

— Ὦ! τὸ σύνταγμα τῆς Καμπανίας εἶναι πολὺ ἀκριβόν, τὸ ἀκριβώτατον ἀναντιλόγως παντὸς συντάγματος ἐπιλέκτων. Καὶ τοῦτο ἀποδοτέον ἐν μέρει εἰς τὴν στολὴν ἥτις εἶναι πολὺ γυναικάρεσκος, ὡς βλέπετε! Οἱ καλῶν οἰκογενειῶν νέοι ἀποδίδουσι μεγάλην σπουδαιότητα εἰς τὰ ψιλὰ ταῦτα, τὰ ὁποία ὑπερεξαίρουσι τὴν φυσικὴν κομψότητά των καὶ προσελκύουσι τὰ βλέμματα ὅλων τῶν κυριῶν.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ Νικόλαος Βενέδικτος, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ ἱππότης θὰ ἦτο ἕνας ἄγγελος μὲ τὰ κόκκινα ἐκεῖνα φορέματα· οἱ κακοζηλίριδες οἱ ἄνδρες τῶν γυναικῶν ὅλων τῶν πόλεων καὶ τῶν μερῶν ἔνθα ὁ ἱππότης ἤθελε φρουρεῖ! ἔ! ἔ!....

Καὶ ὁ Βενέδικτος ἤρξατο πάλιν γελῶν καὶ προστρίβων τὰς χεῖράς του χαριέστατα· μετὰ μικρὸν δὲ προσέθετο·

— Τέλος ν' ἀκούσωμεν πλέον τὴν τιμὴν αὐτὴν, κύριε ταγματάρχα.

— Πεντήκοντα χιλιάδες λίραι τοὐλάχιστον τοὐλάχιστον, ἀπεκρίνατο ὁ Ταγκρέδος δ' Ἐστανιάκ.

— Διάβολε! ὑπέλαβεν ὁ Βενέδικτος.

— Πεντήκοντα χιλιάδες λίραι! ἐπανέλαβε μετὰ τρόμου καὶ ἀποθαρρύνσεως ὁ Ραούλ.

— Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ ἐλαττόσωμεν αὐτὰς ὀλίγον; ἐπανέλαβεν ὁ γελγοπώλης.

— Ἀδύνατον! Ἐὰν ὁ κ. δὲ Καρδιλλιὰκ ἤθελε νὰ πωλήσῃ τὴν ἰδικήν του, καὶ ἐὰν ἐλάμβανεν ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ κόπον νὰ ἐζήτει κανένα ἀγοραστὴν, θὰ εὕρισκεν εὐκόλως ἑξήκοντα χιλιάδας λιρῶν... Μόνον ἐπειδὴ καὶ βιάζεται νὰ τὴν ξεκάμῃ, ἴσως πεισθῇ νὰ ποιήσῃ τὴν θυσίαν αὐτήν.

— Μὴ σκεπτώμεθα πλέον περὶ τούτου... ἐψιθύρισεν ὁ Ραούλ.

— Διατί λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Βενέδικτος.

— Γνωρίζετε τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον δύναμαι νὰ διαθέσω;

— Βέβαια.

— Πρὸς δ' ὅτι τὸ ποσὸν τοῦτο εἶναι κατώτερον τῶν πεντήκοντα χιλιάδων, αἵτινες ἀπαιτοῦνται.

— Τί μὲ τοῦτο ;

— Ἀλλὰ μοὶ φαίνεται...

— Σᾶς φαίνεται κακῶς, κύριε ἱππότα. Δὲν ἐλπίζετε λοιπὸν ὀλίγον εἰς ἐμὲ καὶ δὲν βασίζεσθε εἰς τὸν λόγον μου καὶ τὰς πρὸς σᾶς συμπαθείας μου; Ἐγὼ ἄλλα ἤλπιζα ἀπὸ σᾶς, κύριε ἱππότα, σᾶς τὸ ὁμολογῶ εἰλικρινῶς ! Ἔλεγα ὰ ἀντοτε ὅτι εἰς τοιαύτην περίστασιν ὡς τὴν παροῦσαν θὰ μοὶ ἐλέγατε ἀφελέστατα· Βενέδικτε, ἔχω ἀνάγκην δέκα χιλιάδων λιρῶν! ὅπως λάβω κ' ἐγὼ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς ἀποκριθῶ· Νάται, κύριε ἱππότα!

Ὁ Ραοὺλ βαθέως συγκινηθείς, ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Νικολάου Βενεδίκτου καὶ ἔθλιψεν αὐτὴν θερμῶς μεταξὺ τῶν ἰδικῶν του.

— Ὥστε εἴμεθα σύμφωνοι ; ἐπανέλαβεν ὁ τελευταῖος. Διατίθεσθε ἐπ' ἐμέ ;

— Μάλιστα.

— Δόξα σοι ὁ Θεός ! Ἀκοῦτε, κύριε ταγματάρχα, ἀγοράζομεν τὴν ὑπολοχαγίαν τοῦ Βίκτωρος δὲ Καρδιλλιὰκ, ἐὰν τὴν πωλῇ, καὶ τὴν ἀγοράζομεν ὁπόσα δήποτε καὶ ἂν ἦναι ἡ τιμή της,

— Ἐλσπίσατε εἰς ἐμὲ, εἶπεν ὁ Ταγκρέδος, οὐδενὸς θὰ ἀμελήσω ὅπως ἡ ὑπόθεσις αὕτη τελειώσῃ συμφερότερον.

— σθε. Λοιπὸν τώρα, κύριοι, ὑπέλαβεν ὁ ὑποκόμης δὲ Συλβεῖρας ὑψώσας τὸ καὶ ποτήριόν του, πίνω εἰς ὑγείαν τῆς δεσποσύνης Σμαράγδας, τῆς χαριτοβρύτου συνδείπνου μας.

Τὰ ποτήρια πάντων συνεκρούσθησαν ἐν τῷ ἅμα καὶ τρὶς τὸ ὄνομα τῆς νέας ἐφέρθη εἰς τὰ χείλη των.

Τὸ δεῖπνον ἐξηκολούθει εἰσέτι, καὶ ἐξαίρετοι οἶνοι συνώδευον αὐτὸ ὁλονέν. Ταὐτοχρόνως δὲ μετὰ τοῦ διαλάμποντος οἴνου ἐντὸς τῶν φιαλῶν ἐξήστραπτε καὶ τὸ πρόσωπον τῶν συνδείπνων ὑπὸ ἀμέτρου χαρᾶς. Ἡ φαιδρότης αὕτη δὲν ὑπερέβαινε ποσῶς τὰ στενὰ ὅρια τῆς σεμνότητος καὶ χρηστοηθείας, καὶ τὸ δεῖπνον τῆς ὁδοῦ Γρενετᾶ δὲν ὡμοίαζε διόλου μὲ τὸ τῆς ὁδοῦ τοῦ Γίνδρου.

Ἡ ὀλίγον θορυβώδης χαρὰ τοῦ Νικολάου Βενεδίκτου ἦτο ἀθῶα χαρὰ ἀγαθοῦ χωρικοῦ, ὅστις ἐλογίζετο ἑαυτὸν εὐτυχῆ ἅμα καὶ ὑπερήφανον

ὅτι ἠδυνήθη νὰ ὑποδεχθῇ παρ' αὐτῷ ἀνθρώπους ἀνωτέρας τάξεως καὶ νὰ φιλοφρονήσῃ αὐτοὺς μεγαλοπρεπῶς.

Ὁ Ραοὺλ ἐλησμόνει τὰς παρελθούσας θλίψεις του καὶ ἡ φαντασία του ἐπλανᾶτο περιχαρῶς ποιοῦσα εὐχαρίστους συνδυασμοὺς τοῦ πανευδαίμονος μέλλοντός του, ὅπερ τῷ ἐπεφυλάσσετο κατὰ τοὺς λόγους τῶν συνδείπνων του. Κατείχετο δὲ ὑπὸ διττῆς μέθης τὴν ὥραν ἐκείνην ἔκ τε τῶν οἴνων οὓς τῷ ἐκέρνα ἀφειδῶς ὁ Βενέδικτος καὶ ἐκ τῆς παραφόρου χαρᾶς ἣν ἠσθάνετο ἐκ τῶν θελκτικωτάτων βλεμμάτων τῆς Σμαράγδας, ἅτινα τῷ ἐφαίνοντο τακερὰ καὶ προσηνέστατα.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ συνέβη νὰ πέσῃ ἐκ τῶν γονάτων τῆς Σμαράγδας τὸ χειρόμακτρόν της, ὅπερ ἔκυψεν μετὰ ζέσεως ὁ Ραοὺλ νὰ ἀνασηκώσῃ. Ἡ Σμαράγδα ἔκυψε καὶ αὐτὴ καὶ ἡ μοσχοβολοῦσα κόμη της ἐπέψαυσε τὸ μέτωπον τοῦ νέου, οἱ δὲ ἁβροὶ δάκτυλοι τῶν χειρῶν της ἤγγισαν τὴν χεῖρά του.

Ὁ Ραοὺλ κατελήφθη τότε ὑπὸ ἀσυνήθους καὶ ἡδέος πάθους, ὅπερ ἔκαμεν αὐτὸν νὰ ἀναρριγήσῃ, καὶ ἐνόμισεν ὅτι τὸ αἷμά του ὅλον συνέρρεεν εἰς τὴν καρδίαν του ταχύτερον, θερμότερον καὶ ζωτικώτερον. Ἔκυψε μετ' ἀνηκούστου θράσους, ὅπερ τῷ ἔδιδε βεβαίως ὁ ἱσπανικὸς καὶ ὁ καμπανίτης οἶνος τῆς τραπέζης τοῦ Βενεδίκτου, πρὸς τὴν Σμαράγδαν, καὶ περικαλύψας διὰ τοῦ τρέμοντος βραχίονός του τὸ ῥαδινὸν καὶ εὔκαμπτον αὐτῆς ἀνάστημα ἐψέλλισε μετὰ συγκεκινημένης καὶ ἀσθενοῦς φωνῆς·

— Σᾶς ἀγαπῶ!

Πρὸς ὃ ἡ νεᾶνις ἀπεκρίνατο μετὰ θελκτικωτάτου βλέμματος καὶ ἀξιεράστου σεμνότητος.

— Ἐξαρτῶμαι παρὰ τοῦ θείου μου, κύριε. Ἀποταθῆτε πρὸς αὐτὸν καὶ ἐὰν δεχθῇ τὴν αἴτησίν σας δὲν θὰ τὴν ἀπορρίψω!

Ἡ ἔκφρασις αὕτη καίτοι ἔμμεσος ἐπηύξησε τὸν παράληρον τοῦ Ραοὺλ.

— Ἄγγελε! ἐψιθύρισεν, εἰς σὲ τὸ ὄνομά μου! ἡ ζωή μου! εἰς σὲ ἡ ὑπολοχαγία μου ἐν τῷ συντάγματι τῆς Καμπανίας!... Εἰς σὲ τὸ πᾶν, τὰ πάντα!...

Κατόπιν λέξεις τινὰς μόνον συγκεχυμένας καὶ δυσδιακρίτους ἀπήγγειλεν, ἐστήριξε τοὺς ἀγκῶνάς του ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἡ κεφαλὴ

αὐτοῦ κατέπεσεν ἐπὶ τῶν χειρῶν του. Ἦτο κατὰ γράμμα μεθυσμένος· μετ' ὀλίγα δὲ λεπτὰ ἀπεκοιμήθη.

§

Τὰ τέσσαρα πρόσωπα, ἅτινα εὑρίσκοντο ἤδη πλησίον τοῦ Ραοὺλ ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ τοῦ Ἀργυροῦ Κριοῦ, δηλ. ἡ Σμαράγδα, ὁ Νικόλαος Βενέδικτος, ὁ ὑποκόμης Ρολάνδος δὲ Συλβεῖρας καὶ ὁ ταγματάρχης Ταγκρέδος δ' Ἐστανιὰκ ἔθεσαν τὰ ποτήριά των ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀφοῦ ἔπιον πρὶν τὰ κρασία των, προσέβλεψαν ἀλλήλους καὶ κάμνοντες ὡς οἱ οἰωνοσκόποι τῆς παλαιᾶς Ρώμης ἐγέλασαν, σιωπηλῶς ὅμως, διὰ νὰ μὴ ἀφυπνίσωσι βεβαίως διὰ τῶν καγχασμῶν των τὸν κοιμώμενον ξένον των.

Πρῶτος ὁ Βενέδικτος ἔλυσε τὴν σιωπήν, ἀλλὰ διὰ σημείων, ὅπως πράττωσιν οἱ κωφάλαλοι. Ἔδειξεν ἀλληλοδιαδόχως τὸν Ραοὺλ, εἶτα ἑαυτὸν καὶ μετὰ ταῦτα τοὺς τρεῖς συντρόφους του καὶ ἐποίησε δὶς σημεῖον χειροκροτήσεως. Διὰ τοῦ εὐμηχάνου δὲ τούτου τρόπου ἤθελε νὰ σημάνῃ, ὅτι πάντες ἐξετέλεσαν λαμπρῶς τὸ καθῆκόν των.

Ὁ ταγματάρχης καὶ ὁ ὑποκόμης τὸν ἐνόησαν τοιουτοτρόπως, καὶ ὡς αἱ ἀσχολίαι των ἐκάλουν αὐτοὺς ἀλλαχόσε, διήμειψαν σιωπηλὴν χειραψίαν μετὰ τοῦ θείου καὶ τῆς ἀνεψιᾶς καὶ ἐξῆλθον ἀκροποδητὶ τοῦ ὀπισθοδόμου τοῦ Ἀργυροῦ Κριοῦ, ἐγκαταλιπόντες τὸν Βενέδικτον καὶ τὴν Σμαράγδαν μετὰ τοῦ Ραοὺλ κοιμωμένου.

Κεφάλαιον ΙΗ'.

Η ΝΑΪΑΣ.

Μετὰ μίαν ἢ δύο ὥρας ἡ Σμαράγδα ἐπλησίασε πρὸς τὸν ὑποτιθέμενον θεῖόν της καὶ τῷ εἶπε χαμηλοφώνως·

— Θὰ φύγω.

— Ποῦ 'πᾶτε; ἠρώτησεν ὁ Βενέδικτος μετὰ τῆς αὐτῆς φωνῆς.

— Ἐκεῖ ποῦ ἔχω δουλειά. Πολὺ περίεργος μοὶ φαίνεσθε, ἀγαπητέ μοι σύντροφε.

— Κανένα στιγμιαῖον ἔρωτα, πάλιν, ἔ;

— Ἴσως, γιατί ὄχι;

— Τρελλοκόριτσο!

— Καὶ σὺ δὰ πῶς ἀγαπᾷς νὰ μὲ μαλόνῃς, παληόγερε!

— Ἀλλ' ἂν τυχὸν καὶ σὲ ζητήσῃ ὅταν ἐξυπνήσῃ, ἐξηκολούθησεν ὁ Βενέδικτος δεικνύων τὸν Ραοὺλ, τί θὰ τοῦ εἰπῶ;

— Ἀλήθεια εἶναι καὶ τοῦτο!... Νά, θὰ τῷ 'πῆτε ὅτι ἀνέβηκα 'ς τὸ δωμάτιόν μου. Μοὶ φαίνεται ὅτι ταιριάζει πολὺ ὡραῖα!

— Νομίζω ὅτι ἐρωτεύθηκε 'ς τὰ γεμάτα ὁ κακόμοιρος μαζή σου!

— Μὴ μοῦ τὸ λέτε αὐτό.

— Γιατί;

— Διότι δὲν μὲ ἀρέσει αὐτὸς ὁ ἔρως.

— Χωρατεύεις;

— Καθόλου. Καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἠσθανόμην βεβαρυμένην τὴν καρδίαν μου!... Ἡ συνείδησίς μου σὰν νὰ μὲ ἔτυπτε, διότι ἔγεινα συνένοχός σας εἰς τὴν ἀπαίσιον ταύτην ὑπόθεσιν! Διότι, δὲν εἰμπορεῖτε νὰ τὸ κρύψετε, εἶναι αἰσχρότης νὰ ἀπογυμνόσωμεν τοιουτοτρόπως τὸν δυστυχῆ τοῦτον εὐπατρίδην.

— Νὰ τὸ κρύψω, ὄχι, τὸ ξεύρω δὰ ὅτι εἶναι αἰσχρότης, ἀνταπήντησεν ἀμέσως ὁ κ. Βενέδικτος, ἀλλ' αἰσχρότης τοὐλάχιστον ἡ ὁποία θ' ἀποφέρῃ μέγα κέρδος, παρὰ ἄλλαις μεγαλειτέραις ἀπ' αὐτὴ ποῦ ἐκάναμε μὲ χωρὶς κανὲν κέρδος!

— Ὁ νέος οὗτος εἶναι ὡραιότατος! ἐψιθύρισεν ἡ Σμαράγδα μελαγχολικῶς καὶ κύψασα τοὺς ὡραίους αὐτῆς ὀφθαλμοὺς οὓς εἶχεν ἐπὶ τοῦ Ραοὺλ ἐστραμμένους, ἐνόσῳ ὡμίλει ὁ Βενέδικτος.

— Πρόσεξε, ψυχίτσα μου! ἐπανέλαβεν οὗτος, μὲ τὰ χωρατὰ βλέπω θὰ μ' ἐρωτευθῇς καὶ σὺ 'ς τὰ ἀληθινὰ τὸν ἱππότην Ραοὺλ δὲ Τραμπλεΐγ.

— Ἴσως....

— Τί εἶπες;

— Εἶπον, ἴσως...

— Καὶ τί θὰ ἔκαμες εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ;

— Θὰ ἔσωζον τὸν νέον τοῦτον καὶ θὰ τὸν ἀπήλλαττον ἀπὸ τοὺς ὄνυχάς σας.

— Νὰ μὲ συγχωρῇς, ἀγαπητή μου, θαῤῥῶ ὅτι ἐλησμόνησες....

— Τί πρᾶγμα ;

— Ἓν ἄρθρον τοῦ κανονισμοῦ τῆς ἑταιρίας μας.

— Ὁποῖον ;

— Νὰ, αὐτό· « Ἐάν τις ἐξ ἡμῶν ἤθελε προδώσει τὰ συμφέροντα τῆς ἑταιρίας, ἢ καθίστατο αἴτιος εἴτε ἐκ προθέσεως εἴτε ἐξ ἀπροθυμίας νὰ ματαιωθῇ ἐπιχείρησίς τις ὑφ' ἡμῶν ἀρξαμένη, ὁ ἄπιστος οὗτος ἀδελφὸς προγράφεται, πάντες δ' οἱ λοιποὶ ὁρκίζονται νὰ καταδιώκωσιν αὐτὸν πανταχοῦ καὶ πάντοτε διὰ τοῦ μίσους καὶ τῆς ἐκδικήσεως. »

Ἡ Σμαράγδα ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἀπεκρίνατο τὸ παραμικρόν.

— Τὸ ἐνθυμεῖσαι; ἠρώτησεν ὑπούλως ὁ Βενέδικτος.

— Μάλιστα, ἐψιθύρισεν ἡ νεᾶνις.

— Πολὺ καλά !... Λοιπὸν ἂς ἀφήσωμεν τὰ περιττὰ, καὶ ἐπειδὴ σὲ περιμένουν ἀλλοῦ, πήγαινε, κορίτσι μου, πήγαινε καὶ δὲν σ' ἐμποδίζω πλέον !

— Πότε θὰ μὲ χρειασθῆτε ;

— Αὔριον,

— Κατὰ ποίαν ὥραν ;

— Τὸ μεσημέρι.

— Ποῦ ;

— Ἐδώ.

— Ἔσομαι ἀκριβής.

— Βασίζομαι εἰς τὸν λόγον σου.

— Καλὴ νύκτα, γεροντάκο μου !

— Καλὴ νύχτα, διαβολάκι μου ! καλὴ νύκτα.

Ἡ Σμαράγδα περιεβλήθη τὸ περιώμιόν της, οὗτινος κατεβίβασε κατὰ τὸ ἥμισυ ἐπὶ τοῦ προσώπου της τὴν καλύπτραν, ἥτις παρίστα αὐτὴν ὡς μιαν γριζέταν (1) ἐπανακάμπτουσαν οἴκαδε ἐκ τῆς ἐργασίας

---

(1) Grisette, κόρη ἢ γυνὴ φιλάρεσκος καὶ μὴ σωφρόνως διάγουσα, ὡς αἱ ῥάπτριαι, αἱ ἀκέρσιαι, αἱ καλλωπισματοπώλιδες (μοδίστραι) κτλ.

της, ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ Ραοὺλ βλέμμα ἐρωτοτακὲς καὶ σχεδὸν θλιβερὸν, καὶ ἐξῆλθε τοῦ ὀπισθοδόμου καὶ εἶτα τοῦ ἐργαστηρίου.

Ὁ Νικόλαος Βενέδικτος ἐκαθέσθη ἀπέναντι τοῦ Ραοὺλ καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ πίνῃ.

§

Ἦτο σχεδὸν μεσονύκτιον ὅτε ὁ ψευδογελγοπώλης κρίνων ὅτι ὁ ξένος του ἐκοιμήθη ἀρκετὰ, ἠγέρθη ἐκ τῆς τραπέζης καὶ ἀνέτρεψε θορυβωδῶς μίαν καθέκλαν. Ὁ Ραοὺλ ἀφυπνίσθη αἰφνιδίως· οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν εἰσέτι βεβαρυμένοι ἐκ τοῦ ὕπνου καὶ ἡ κεφαλή του ἔπασχεν ἐκ καρηβαρίας.

— Εἴγ ; τί ; ἐψιθύρισεν ἐκτείνας τὰς χεῖρας, ποῦ εἶμαι ;

— Εἶσθε εἰς τοῦ ἀρίστου φίλου σας... ἀπεκρίνατο ὁ Βενέδικτος μετὰ μειλιχίου φωνῆς.

Ὁ ἦχος τῆς φωνῆς ταύτης ἐπανέφερεν εἰς ἑαυτὸν τὸν Ραοὺλ· οὗτος ἔρριψε πέριξ τοῦ τεθηπὸς βλέμμα, ὁ δὲ Βενέδικτος ἐννοήσας τὴν ἀπορίαν του ταύτην εἶπεν ὑπομειδιῶν·

— Οἱ σύνδειπνοί μας ἀνεχώρησαν, ἡ ἀνεψιά μου ἐπλάγιασε καὶ ἡμεῖς ἐμείναμε μόνοι.

— Ἐκοιμήθην ! ἀνέκραξε συγκεχυμένως ὁ Ραούλ.

— Ἐκάματε πολὺ καλὰ, μὰ τὸν Θεὸν, φίλε μου ! Μήπως τάχα εἶσθε εἰς ξένον μέρος ;

— Ἀλλ' ἡ ἀνεψιά σας καὶ οἱ λοιποὶ κύριοι, τί θὰ εἶπον ἄρά γε ;

— Εἶπον ὅτι ἤσασθε κουρασμένος ἀπὸ τὸ μακρυνό σας ταξεῖδι, καὶ ὅτι σᾶς ἐκυρίευσε σφοδρὸς ὕπνος. Ἰδοὺ τί εἶπον ! Δύσκολο πρᾶγμα νὰ τὸ καταλάβῃ κανείς;

— Καὶ μὲ διαβεβαιοῦτε ὅτι δὲν ἐσχημάτισαν καμμίαν κακὴν ἰδέαν περὶ ἐμοῦ ;

— Σᾶς ὁρκίζομαι ἐ τὴν τιμήν μου.

— Ἄ ! μὲ ἐνθαρρύνετε ὀλίγον.

— Καθόλου μὴν ἀνησυχεῖτε ! ·

— Τώρα λοιπὸν νὰ σᾶς ἀπονείμω τὰς εὐχαριστίας μου, ἀγαπητέ μοι φίλε, καὶ νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω.

— Σταθῆτε κομμάτι, τί βιάζεσθε;

— Περνᾷ ἡ ὥρα καὶ μὲ πονεῖ καὶ τὸ κεφάλι μου.

— Καὶ πότε θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἐπανίδω πάλιν;

— Ὁπόταν θέλητε.

— Ὅσον γρηγορώτερα καὶ τὸ καλλίτερον. Ἠξεύρετε ὅτι αὔριον τὸ πρωΐ θὰ γείνῃ λόγος περὶ τῆς ὑποθέσεώς σας.

— Ἐλπίζετε ἄρά γε ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ;

— Δὲν ἀμφιβάλλω διόλου.

— Ἀλλὰ δὲν ἠξεύρω ἀληθῶς ἐὰν πρέπει νὰ παραδεχθῶ τὴν γενναίαν ὑμῶν προσφορὰν τῶν δέκα χιλιάδων λιρῶν, ἣν μοὶ ἐκάματε ἀπόψε.

— Καὶ διατί νὰ μὴ τὴν παραδεχθῆτε;

— Φοβοῦμαι νὰ μὴ καταχρασθῶ...

— Παιδὶ ποῦ γίνεσαι! ἐγὼ σοὶ τὰς δίδω μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν, καὶ ἔπειτα μοὶ φαίνεται, δὲν ἠξεύρω πλιὸ διατί, ὅτι εἶσθε κομματάκι τῆς οἰκογενείας...

Ὁ εὐκρινέστατος οὗτος ὑπαινιγμὸς δι' ἐνδεχόμενον συνοικέσιον μεταξὺ τῆς Σμαράγδας καὶ τοῦ Ραοὺλ ἔκαμε τὴν καρδίαν αὐτοῦ νὰ πάλλῃ. Ἥρπασε πάλιν τὴν χεῖρα τοῦ κ. Βενεδίκτου καὶ ἔθλιψεν αὐτήν.

— Αὔριο τὸ πρωΐ θὰ ἴδω καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα τὸν ταγματάρχη, ἐξηκολούθησεν ὁ ψευδογελγοπώλης· κατὰ τὸ μεσημέρι θὰ περάσω ἀπὸ σᾶς, καὶ ἐὰν τυχὸν καὶ δὲν ἔχητε κανὲν ἄλλο σχέδιον, ἢ δὲν ἔχετε καμμιὰ ἄλλη πούποτε δουλειὰ, θὰ ἐλθῆτε μαζή μου νὰ 'πῆτε τὴ καλ' ἡμέρα εἰς τὴν ἀνεψιά μου, ἡ ὁποία πολὺ θὰ χαρῇ νὰ σᾶς ἴδῃ.

— Τὸ πιστεύετε; ἠρώτησεν ὁ Ραοὺλ μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

— Θὰ τῇ δώσω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς τὸ εἴπῃ ἡ ἰδία.

Οὕτω πως ἔληξεν ἡ συνομιλία· ὁ κύριος Βενέδικτος καὶ ὁ Ραοὺλ ἐξῆλθον τοῦ Ἀργυροῦ Κριοῦ καὶ μετέβησαν ὁμοῦ μέχρι τῆς λεωφόρου. Ἐκεῖ ὁ κ. Βενέδικτος ἀπεχαιρέτησε τὸν Ἱππότην, ὅστις μισθώσας ἓν ὄχημα, ὡδηγήθη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Χρυσοῦ Δέρατος.

§

Πιστὸς εἰς τὴν παραγγελίαν ἣν εἶχε λάβει ὁ Ἰάκωβος, δὲν εἶχεν ἀφήσει ποσῶς τὴν θέσιν του. Ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ περιέχοντος ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν τοῦ Ραοὺλ μαρσίπου, κρατῶν δύο πιστόλια εἰς τὰς χεῖρας, ἕτοιμα νὰ ἐκπυρσοκροτήσωσι καθ' οἱουδήποτε, ὅστις, ἄκοντος αὐτοῦ, θὰ ἐπειρᾶτο νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῷ ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησίν του ἐμπεπιστευμένῳ δωματίῳ.

Ὁ Ραοὺλ ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν· ἔκρουσεν αὐτὴν τρὶς-δοὺς τὸ ὄνομά του, ὁ δὲ Ἰάκωβος ὑπερβέβαιος ὅτι ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τοῦ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἠνέῳξεν αὐτήν.

— Τὰ πάντα εἶναι ἐν τάξει; ἠρώτησεν ὁ Ραούλ.

— Μάλιστα, κύριε ἱππότα.

— Ἦλθε κανείς;

— Ὄχι.

— Καλό. Πήγαινε, παιδί μου, δὲν σὲ χρειάζομαι πλέον.

Ὁ Ἰάκωβος δὲν ἐπερίμενε νὰ ἐπαναληφθῶσιν οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Ραοὺλ, οἵτινες ἀπήλλαττον πλέον αὐτὸν ἀπὸ βαρεῖαν εὐθύνην καὶ τῷ ἀπέδιδον τὸ δικαίωμα νὰ κοιμηθῇ ἡσύχως καὶ ἄνευ τύψεων τοῦ συνειδότος.

Ὁ Ραοὺλ ἔμεινε μόνος, ἔκλεισε καλῶς τὴν θύραν καὶ παρατηρήσας τὰ καψίκια τῶν πιστολίων του ἔθεσεν αὐτὰ ἐπὶ τῆς νυκτερινῆς τραπέζης ὅλως πλησίον τῆς χειρός του. Ἀκολούθως κατεκλίθη, ἔσβεσε τὸ φῶς καὶ ἀπεκοιμήθη σχεδὸν ἀμέσως ὑπὸ βαθέος καὶ ἀναπαυτικοῦ ὕπνου.

Ὄνειρα εὐοιωνότατα, ὄνειρα μυθολογικὰ καὶ ἀνακρεόντεια συνώδευον τὸν ὕπνον τοῦτον διὰ τῶν τερπνῶν φασμάτων των. Ἐνόμισεν ἐν πρώτοις ὁ Ραοὺλ, ὅτι τὸ στενὸν καὶ ἀκάθαρτον δωμάτιον ἐν ᾧ εὑρίσκετο, μετεμορφοῦτο αἴφνης εἰς τερπνότατον κῆπον, ὅασιν καθ' αὑτό, ἀρωματιζομένην ὑπὸ τῆς εὐωδίας τῶν ἀνθέων, ἐντὸς τῆς ὁποίας τὸ ἡδὺ κελάδημα τῶν πτηνῶν παρήγαγε ἁρμονικώτατον βόμβον μελισσῶνος, μετὰ μόνης τῆς ἀλλοκότου διαφορᾶς ὅτι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὡραίου ἐκείνου κήπου εὑρίσκετο παραδόξως ἐπὶ λευκοῦ μαρμαρίνου στυλοβάτου ἀγάλματος τὸ δερμάτινον μαρσίπιον, ὅπερ περιεῖχε τὰς τεσσαράκοντα χιλιάδας λιρῶν. Ὁ δὲ μάρσιπος οὗτος παρήγαγεν ἀλλόκοτόν τι μεταξὺ τῶν

θαυμάτων τῆς μειδιώσης ταύτης φύσεως, ὅπερ ὁ Ραοὺλ κατηνόει.

Ἀλλ' ἰδοὺ ἐγένετο αἴφνης ἀλλόκοτος μεταμόρφωσις· τὸ μέλαν δέρμα μετεβάλλετο εἰς λευκὸν μάρμαρον, ὁ δὲ μάρσιπος ἐλάμβανε τὸ σχῆμα κογχύλης.

Καχλασμὸς παρόμοιος πρὸς ἐκεῖνον ὕδατος ἐπὶ μακρὸν περιωρισμένου ὅπερ ψιθυρίζει πρὶν ἢ ἐξορμήσῃ ἠκούετο, ἔσωθεν δὲ τῆς κογχύλης ἀνέβλυζεν ὕδωρ ψοφῶδες καὶ συνεχὲς χυνόμενον ἐν τῷ κήπῳ ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶχε κατασκευάσει αὔλακα. Τὸ ὕδωρ τοῦτο ἔγεινε ῥύαξ, ὁ δὲ ῥύαξ μετεσχηματίσθη εἰς ποταμὸν· καὶ ποταμὸς οὗτος, ἕτερος Πακτωλὸς, κατεβίβαζε ῥεῖθρα καθαρωτάτου χρυσοῦ, διότι ἑκάστη σταγὼν ἥτις ἔπιπτεν ἐκ τῆς κρήνης μετεβάλλετο ἀμέσως εἰς τεσσαρακοντάφραγκον λουδοβίκειον.

Ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ παρίστατο μετὰ γηθοσύνου θάμβους εἰς τὸ ἀπροσδόκητον θέαμα, ὅτε μουσικὴ ἡδυμελεστάτη καὶ σχεδὸν οὐράνιος διεσκεδάννυτο αἴφνης εἰς τὰ ἀέρια πελάγη, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου ἁρμονικωτάτη φωνὴ ᾄδε στροφὰς, ἃς δυνάμεθα νὰ συνοψίσωμεν ὡς ἑξῆς, ὅπως τὰ ᾠδάρια τοῦ μελοδράματος·

« Ἡ ναϊὰς τοῦ Χρυσοῦ ποταμοῦ θὰ φανῇ ἐνταῦθα! Δόξα αὐτῇ! » Πτηνὰ ᾄσατε τὰ ἡδυμελέστατα τῶν ᾀσμάτων σας· καὶ σεῖς ἄνθη » διαχύσατε τὰς ἡδίστας κάὶ βαρυπνόους εὐωδίας! Ἰδοὺ ἡ ναϊὰς τοῦ » Χρυσοῦ ποταμοῦ!... »

Ἡ ναϊὰς αὕτη ἐπεφάνη τέλος· ἦτο ὡραία ὡς ἐκ τῆς νεότητός της, ὡραία ὡς ἐκ τῶν θείων αὐτῆς καλλονῶν καὶ πρὸ πάντων ὡραία ὡς ἐκ τῆς ἐνδυμασίας, ἧς ὁμοία δὲν ὑπῆρχε, καὶ ἣν ἐκ φιλαρεσκείας παρεδέξαντο καὶ αὐταὶ αἱ θεαί.

Ὁ Ραοὺλ ἔῤῥηξε κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ μέθης· ἀνεγνώριζε τὴν Σμαράγδαν. Εἷς γέρων Τρίτων παρηκολούθη τὴν μαργαρώδη καὶ λαζούριον κογχύλην, ἥτις ἐχρησίμευεν ὡς ὑποπόδιον τῇ νέᾳ θεᾷ.

Ἡ μακρὰ καὶ λευκόθριξ τοῦ ἡμιθέου τούτου γενειὰς καὶ τὸ καλάμινον αὐτοῦ στέμμα ἀπέκρυπτον, ἀτελῶς ὅμως, τὸ ἱλαρὸν πρόσωπον τοῦ Νικολάου Βενεδίκτου. Ἅμα παρετήρησε τὸν Ραοὺλ, ἀφῆκε τὴν συνοδίαν, ἐξῆλθε τοῦ ποταμοῦ ἐκτινάσσων τὸν χρυσὸν ἀπὸ τὰ εὔρωστά του μέλη καὶ προσῆλθε τῷ νέῳ, οὗ τὴν χεῖρα ἔθλιψε μετ' ἀνθρωπίνης ὅλως ἀγαθότητος.

— Ἱππότα, τῷ εἶπεν, ἠγαπᾶτε τὴν ἀνεψιάν μου ὅτε ἦτο ἁπλῆ γυνὴ, δὲν ἔχει οὕτω;

— Πλέον καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς μου! ἀνέκραξεν ὁ Ραούλ.

— Τώρα δὲ ποῦ εἶναι θεά;

— Ἡ λατρεία ἀναμιγνύεται μὲ τὸν ἔρωτά μου, ἀλλ' ἐν τῇ καρδίᾳ μου οὐδὲν μετεβλήθη.

— Πολὺ καλά!... τότε συζευχθῆτε την;

— Μίαν θεάν!

— Θὰ σᾶς κάμῃ θεόν!

— Τοιαύτη εὐδαιμονία εἶναι ὄνειρον βεβαίως.

— Ὄχι, καὶ ἀπόδειξις τούτου, ὅτι ὁ μέγας ἱερεὺς τοῦ Ποσειδῶνος σᾶς περιμένει ἐκεῖ ὅπως τελέσῃ τὴν ἕνωσίν σας. Ἡ γυναῖκά σου ἀνησυχεῖ, λοιπὸν μὴ τὴν κάμετε νὰ περιμένῃ ἀκόμη... Α! ἐλησμόνησα νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἡ ἀνεψιά μου σᾶς ἀποφέρει ὡς προῖκα τὸν χρυσοῦν ποταμὸν, τότε δὲ ἰδοὺ θὰ γείνητε πλουσιώτερος καὶ αὐτῶν τῶν βασιλέων, ὧν ὅλος ὁ θησαυρὸς εἷς τινα δυσεκατομμύρια μόνον φράγκα συμποσοῦται!... Εἷς πόλεμος κενοῖ τὰ ταμεῖά των!... Οἱ ἰδικοί σας οἱ θησαυροὶ πληροῦσι τοὺς ὠκεανούς!...

Ὁ Ραοὺλ ἠκολούθει τὸν γέροντα Τρίτωνα καὶ συνεζεύχθη τὴν Σμαράγδαν ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ Ποσειδῶνος. Τὸ ὄνειρον δὲ τοῦτο διήρκεσε καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

Κεφάλαιον ΙΘ.'

Η ΑΠΑΤΗ!

Ἦτο σχεδὸν δεκάτη ὥρα τῆς πρωΐας, ὅτε φαιδρὰ τοῦ ἡλίου ἀκτὶς ἀφύπνισε τὸν Ἱππότην δὲ Τραμπλεΐγ.

Ὁ νέος ἀποσπασθεὶς αἴφνης ἀπὸ τῶν ἐπαγωγῶν φαντασιῶν τοῦ ὡραίου ὀνείρου του ὅπερ τὸν ἐβαυκάλιζεν, ἐπήδησε κάτω ἀπὸ τὴν κλίνην του καὶ παρετήρησε πέριξ αὐτοῦ μετά τινος ἀνησυχίας, ἤτις ἄλλως τε ἦτο

ὅλως ἀδικαιολόγητος, διότι τὰ πάντα ἐν τῷ δωματίῳ ἦσαν ἐν τῇ θέσει των, οὐδεμία ἀδιάκριτος χεὶρ ἤγγισε τὸ μαρσίπιόν του καὶ οἱ μοχλοὶ τῆς θύρας ἦσαν στερεῶς προσηρμοσμένοι. Ἐμέτρησε τὰ χρήματά του, ἅτινα εὗρε σῶα καὶ ἀνελλιπῆ· καθησυχάσας δὲ τότε ἀνεμνήσθη ὅτι εἶχεν ὀνειρευθῇ, καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἡ μυθολογικὴ ἐκείνη ὀπτασία ἦτο προάγγελος πραγματικῆς εὐδαιμονίας. Ἀναμφιβόλως θὰ συνεζεύγνυτο τὴν Σμαράγδαν τὴν χαριτόβρυτον τοῦ Νικολάου Βενεδίκτου ἀνεψιάν, καὶ ἡ μετ' αὐτοῦ συγγένεια αὕτη θὰ τῷ ἐξησφάλιζε τὴν κληρονομίαν τοῦ πλουσίου ἐμπόρου καὶ θὰ τὸν ἔκαμνε ν' ἀπολαμβάνῃ τὰ ἀέννααα νάματα τοῦ χρυσοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Ραοὺλ σφόδρα ψυχαγωγηθεὶς ἐκ τῆς ἡδείας ταύτης ἀντιλήψεως ἐσυγχρίσθη μετὰ μεγίστης φροντίδος καὶ ἐκάλεσε τὸν Ἰάκωβον ὅπως τῷ παραθέσῃ τὸ πρόγευμά του.

Ὀλίγον πρὶν τῆς μεσημβρίας ὁ Νικόλαος Βενέδικτος μετέβη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Χρυσοῦ Δέρατος ὥσπερ τὴν προτεραίαν παρὰ τῷ Ραούλ.

— Λοιπόν, ἴδατε τὸν ταγματάρχην Ταγκρέδον; τὸν ἠρώτησεν οὗτος, ἀφοῦ τῷ ἔθλιψε πρὶν φιλοφρόνως τὴν χεῖρα.

— Ὄχι, ἀλλ' ἔλαβον πρὸ ὀλίγου παρ' αὐτοῦ σύντομον ἐπιστολήν.

— Τί σᾶς γράφει;

— Μοὶ γράφει ὅτι ἔχει εὐχαρίστους εἰδήσεις νὰ μοὶ ἀναγγείλῃ καὶ μὲ προειδοποιεῖ νὰ εὑρεθῶ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ὁδὸν Γρενετᾶ κατὰ τὰς δύο μ. μ.

— Εὐχαρίστους εἰδήσεις! ἐπανέλαβεν ὁ ἱππότης, τί νὰ ἦναι ἄρά γε;

— Διάβολε! εὔκολον νὰ τὸ ἐννοήσῃ τις· θὰ συνήντησε τὸν βαρῶνα Ἔκτωρα δὲ Καρδιλλιὰκ, καὶ ἡ ὑπόθεσίς σας θὰ ἦναι βέβαια τελειωμένη.

— Ἄμποτε! ἐψιθύρισεν ὁ Ραούλ.

— Καὶ ἔπειτα, ἐξηκολούθησεν ὁ Νικόλαος Βενέδικτος, γρήγωρα θὰ τὸ μάθωμεν τοῦτο, διότι ὁ ταγματάρχης 'ς τὰς δύο καθὼς σᾶς εἶπα, θὰ ἔλθῃ εἰς ἐμέ.

Μετὰ τὰς διαμειφθεῖσας ὀλίγας ταύτας λέξεις ὁ Ἰάκωβος ἔμεινε πάλιν ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ κυρίου του, καὶ οἱ δύο ἄνδρες διηυθύνθησαν

πεζῇ πρὸς τὴν ὁδὸν Γρενετᾶ. Ἐκεῖ εὗρον τὴν Σμαράγδαν νεαρωτέραν καὶ ὡραιοτέραν ἀπὸ τὴν προτεραίαν ἀκόμη.

Ὁ Νικόλαος Βενέδικτος ἐγκατέλιπεν ἐπί τινι προφάσει τὸν Ραοὺλ μόνον μετὰ τῆς Σμαράγδας ἐν μυστικῇ συνομιλίᾳ, ὅστις ἐρωτευμένος ἤδη μὲ αὐτήν, ὡς εἶδον ἀνωτέρω οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται, ἐψέλλισεν εἰς τὸ οὖς της περιπαθῆ ἐρωτικὴν ἔκφρασιν, ἣν ἤκουσεν αὕτη μετ' ἀληθοῦς συγκινήσεως.

Ὦ! ἐὰν ἡ Σμαράγδα ἦτό τότε ἐλευθέρα νὰ διαθέσῃ ὡς αὐτῇ ἐβούλετο τὴν καρδίαν της, μετὰ πόσης χαρᾶς ἤθελεν ὑπακούσει εἰς τὴν συμπαθητικὴν ἐκείνην ἕλξιν, ἥτις ὤθει αὐτὴν πρὸς τὸν νεαρὸν καὶ ὡραῖον εὐπατρίδην! Πόσον ἤθελε τὸν ἀγαπήσει καὶ πῶς ἤθελε νὰ τῷ τὸ εἰπῇ;

Ἀλλ' ἡ δυστυχὴς Σμαράγδα δὲν ἐξουσίαζε πλέον ἑαυτήν· ἐστερεῖτο τοῦ δικαιώματος τοῦ βούλεσθαι καὶ ἐνεργεῖν· ἦτο ὡς κρῖκος πρὸς ἅλυσιν, ὡς τροχὸς πρὸς μηχανήν, καὶ ἐγίνωσκε κάλλιστα, ὅτι ἐὰν ἀπεπειρᾶτο ἀδύνατόν τινα ἀντίστασιν, θὰ ἐκινδύνευε νὰ καταστραφῇ.

Πρώτην ἤδη φορὰν ᾐσθάνθη τὸ ἀπεχθὲς αἴσθημα τῆς ὑποταγῆς ἥτις κατελύπησε μεγάλως αὐτήν, καὶ ἡ θλῖψις της αὕτη τῇ ἀπέσπασε δάκρυά τινα ἐκ τῶν βελουδίνων βλεφάρων της καταῤῥεύσαντα ἐπὶ τῶν ἀποστιλβουσῶν παρειῶν της. Τὰ δάκρυα δὲ ταῦτα ὁ Ραοὺλ ἀπέδωκεν εἰς τὴν πυρετώδη συγκίνησιν, ἣν ἐπροξένει εἰς τὴν νεάνιδα ἡ ἐρωτικὴ αὐτοῦ ὁμολογία· οὐδαμῶς πλέον ἀμφέβαλλεν ὅτι ἠγαπᾶτο ὑπὸ τῆς νέας, καὶ ἡ εὐδαιμονία του ἐδιπλασιάσθη.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ εἰσῆλθεν ὁ Νικόλαος Βενέδικτος· οὗτος δι' ἑνὸς καὶ μόνου βλέμματος κατηνόησε τὰ κατὰ τὴν ἀπουσίαν του διατρέξαντα, δι' ὃ προσῆλθε πρὸς τὸν Ραοὺλ πρὸς ὃν ἔλεξε μετ' ἐκφράσεως ἄκρας ἀγάπης καὶ ὅλως πατρικῆς χάριτος·

— Ἀποκαταστήσου πρὶν, παιδί μου, καὶ ὕστερα... ναί!... ὕστερα ἴσως αἱ ἐπιθυμίαι σου εὑρεθῶσιν αἱ αὐταὶ μὲ τὰς ἰδικάς μου.

Ὁ Ραοὺλ ἠθέλησε νὰ ῥιφθῇ εἰς τὸν τράχηλον τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ἐξαιρέτου τούτου ἀνθρώπου καὶ νὰ θλίψῃ αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ βεβαίως ἔμελλε νὰ τὸ πράξῃ, ἀλλ' ἡ εἴσοδος τοῦ Ταγκρέδου δ' Ἐσταναὰκ ἀνεχαίτισε τὸ ἐγκάρδιον τοῦτο κίνημα.

— Λοιπόν; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Νικόλαος Βενέδικτος τὸν νέηλυν.

— Λοιπὸν ἀπεκρίνατο οὗτος, δὲν ἠπατώμην διόλου.

— Εἰς τί ;

— Εἰς τὸ ὅτι ὁ βαρὼν δὲ Καρδιλλιὰκ προχθὲς ξεπάστρεψε ὅλην τὴν περιουσίαν τῆς θείας του !

— Κατεστράφη ;

— Ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

— Καὶ πιστεύει ἀκόμη ἄραγε ὅτι εἰμπορεῖ, ἂν τύχῃ πάλιν καὶ παίξῃ, νὰ κερδίσῃ ὅσα ἔχασε ;

— Βέβαια, τώρα περισσότερον παρὰ πρίν.

— Τότε λοιπὸν θὰ ξεκάμῃ εὔκολα τὴν ὑπολοχαγίαν του.

— Τότε ποῦ ἐγὼ τὸν ὡμίλησα, ἡ ὑπόθεσις ἦτο κατὰ τὰ τρία τέταρτα τελειωμένη μὲ ἕνα ἄλλον.

— Ἄχ ! Θεέ μου ! ἀνέκραξεν ὁ Ραούλ.

— Ἠσυχάσατε, ἀπεκρίνατο ὁ ταγματάρχης, ὑπερεθεμάτισα λουδοβίκειά τινα, καὶ ἐπειδὴ εἴμεθα συνάδελφοι μὲ τὸν βαρῶνα θὰ τὸν καταφέρω !

Ὁ Ραούλ ἀνεσκίρτησεν ἐκ τῆς χαρᾶς του.

— Ὥστε ἐτελείωσεν ; ἠρώτησεν ὁ Νικόλαος Βενέδικτος.

— Ἔδωκε λόγον διὰ τὸν νέον φίλον μας.

— Εἰς ποίαν τιμήν ;

— Πενῆντα χιλιάδες λίρας, ὁ ἀντιγωνιστής μας προσέφερε σαράντα ὀκτώ.

— Πότε θὰ τελειώσῃ ; ἠρώτησεν ὁ ἱππότης.

— Ὁπόταν θέλητε. Τὸ δίπλωμα τὸ ἔχω ἐδῶ καὶ μίαν ἀπόδειξιν τὴν ὁποίαν δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ὑπογράψητε.

— Νὰ ὑπάγω νὰ φέρω τὰ χρήματα, ἀνέκραξεν ὁ νέος.

— Μιὰ στιγμὴ, ὑπέλαβεν ὁ Νικόλαος Βενέδικτος.

Εἶτα προσέθετο, ἀποταθεὶς τῷ ταγματάρχῃ·

— Δὲν φρονεῖτε ἄρά γε ὅτι θὰ ἦτο καλὸν προτοῦ ν' ἀφήσωμεν τὸν ἀγαπητόν μας Ραοὺλ νὰ δώσῃ τὰ χρήματά του νὰ ἐπικυρώσωμεν διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ἀντιβασιλέως τὸ παραχωρητήριον ἔγγραφον τῆς ὑπολοχαγίας ταύτης ;

— Ναὶ, βέβαια, ἀπεκρίνατο ὁ Ταγκρέδος.

— Πάλιν ἀναβολάς ! ἐψιθύρισεν ὁ Ραούλ.

— Καμμία, ἐὰν ὁ ἀντιβασιλεὺς εἶναι τοὐλάχιστον εἰς Παρισίους. Ξεύρετε ἂν εἶναι ἐδῶ, ἀγαπητέ μοι ταγματάρχα;

— Μάλιστα, δὲν φεύγει ἀπὸ τὰ Ἀνάκτορα.

— Τότε ἐξηκολούθησεν ὁ Βενέδικτος, ἀπόψε θὰ ἦναι τελειωμένα ὅλα. Πιστεύω νὰ σᾶς εἶπα ὅτι ὁ ὑποκόμης Ρολάνδος δὲ Συλβείρας συχνάζει πολὺ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ἀντιβασιλέως· θὰ ὑπάγω λοιπὸν νὰ τὸν εὕρω καὶ νὰ τοῦ δώσω τὰ χαρτιὰ αὐτά· αὐτὸς δὲ θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ἀντιβασιλέα, καὶ τοῦτο πρέπει νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ, διότι, πιστεύω, πολὺ ἄσχημα θὰ κοιμᾶσθε κοντὰ 'ς τὸ δισάκκι τὰ χρήματά σας.

— Τί δὲν σᾶς χρεωστῶ, φίλε μου; ὑπέλαβεν ὁ Ραούλ.

— Θὰ μὲ χρεωστᾶτε τὰς δέκα χιλιάδας φράγκα μόνον, τὰς ὁποίας θὰ σᾶς δώσω, ἀπεκρίνατο ὁ Βενέδικτος ὑπομειδιῶν, καὶ σᾶς βεβαιῶ, ὅτι δὲν θὰ εὑρῆτε σὰν κ' ἐμένα ἄλλον καλὸν δανειστήν. Ἂς 'πάγω τώρα 'ς τοῦ ὑποκόμη, θὰ μὲ περιμένετε ἐδῶ, ἔτσι;

— Ἀφοῦ μοὶ τὸ ἐπιτρέπετε, ἐψέλλισεν ὁ νέος, ὃν ἡ ἰδέα μυστικῆς μετὰ τῆς Σμαράγδας συνομιλίας καθίστα ἔξαλλον.

Ἀλλ' ἡ ἐλπίς του αὕτη ἐματαιώθη, διότι ἀφοῦ ἐξῆλθεν ὁ Νικόλαος Βενέδικτος, ὁ Ταγκρέδος παρέμεινε μετὰ τῶν δύω νέων.

Τὸ δυστυχὲς πτηνὸν ἦν παντελῶς δεσμευμένον, ὥστε δὲν ἠδύνατο τοῦ λοιποῦ ν' ἀποπειραθῇ νὰ φύγῃ· τὰ μέσα τῆς ἀποπλανήσεως ἅτινα μετεχειρίσθη μέχρι τοῦδε καθίσταντο ἀνωφελῆ, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἦν φρόνιμον νὰ ἐμποδίσωσι τὴν Σμαράγδαν ἀπὸ τοῦ νὰ διακινδυνεύσῃ τὰ πάντα διά τινος ἀσυνεπείας, αἵτινες εἰσὶ φυσικώταται εἰς τὰς ἀπογόνους τῆς Εὔας.

Ἡ ἀπουσία τοῦ Νικολάου Βενεδίκτου ὑπῆρξε μακρὰ, ἐπανῆλθε δὲ ἐφ' ἁμάξης μόλις περὶ τὴν ἕκτην ἑσπερινὴν ὥραν.

— Ὁ ἀντιβασιλεὺς ὑπέγραψε! αὕτη ἦτο ἡ πρώτη του λέξις.

Εἶτα ἔδειξε τῷ Ραοὺλ περγαμινὸν ἐσφραγισμένον μὲ τὰ ἐθνόσημα τῆς Γαλλίας καὶ ὑπογεγραμμένον διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ἐκλαμπροτάτου Φιλίππου ἐξ Ὀρλεάνης.

— Ἡ ὑπολοχαγία εἶναι ἰδική σας πλέον, φίλε μου, εἶπεν ἀκολούθως, μόνον πρόκειται νὰ πληρωθῇ καὶ νὰ πληρωθῇ ἀπόψε μάλιστα.

— Ἕτοιμος εἶμαι, ἀπεκρίνατο ὁ Ραούλ.

— Ἔχω 'ς τὴν πόρτα μου μιὰ ἅμαξα, ἐξηκολούθησεν ὁ Βενέδικτος,

πᾶμε, 'ς τὸ δωμάτιόν σου νὰ πάρωμεν τὰ χρήματα καὶ ἀφοῦ ἐπιστρέψωμεν ἐδῶ καὶ φάγωμεν πρὶν, πᾶμε ἡμεῖς μὲ τὸν ταγματάρχη νὰ εὑροῦμεν αὐτὸν τὸν τρελλὸ τὸν Καρδιλλιὰκ καὶ νὰ τοῦ δώσωμεν ταῖς πενῆντα χιλιάδαις φράγκα, τὰ ὁποῖα θὰ σοῦ τὰ ξεπαστρέψῃ εὐθύς;

Ὁ Ραοὺλ δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ παραδεχθῇ τὴν πρότασιν ταύτην. Ἐπέβη λοιπὸν τῆς ἁμάξης μετὰ τῶν δύο προστατῶν του, καὶ οἱ τρεῖς ὁμοῦ ἀφίχθησαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Χρυσοῦ Δέρατος.

Τῇ διαταγῇ τοῦ κυρίου του ὁ Ἰάκωβος ἠνέῳξε τὴν θύραν καὶ τὸ πρόσωπόν του ἀπήστραψεν ἀπὸ χαρὰν, ὅταν ἔμαθεν ὅτι ἡ ἐπαγρύπνησις ἔμελλε νὰ παύσῃ, καὶ ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ ἦτο ἐκτὸς πάσης εὐθύνης.

Ὁ Ραοὺλ ἐξεπόρπωσε τὰ λωρία τοῦ μαρσίπου, ὅπως ἐξάξῃ ἐξ αὐτοῦ τὰ ὀκ τοῦ μαρκίωνος Ρεγινάλδου προερχόμενα κοσμήματα, ἀλλὰ μετεβουλεύσατο σχεδὸν ἀμέσως.

— Μοὶ κάμετε μίαν χάριν ἀκόμη; εἶπεν εἰς τὸν Νικόλαον Βενέδικτον.

— Ὁποίαν;

— Ἀναδέχεσθε νὰ μοὶ φυλάξητε τὰ ὀλίγα αὐτὰ κοσμήματα, ἕως ὅτου νὰ σᾶς τὰ ζητήσω;

— Μετὰ χαρᾶς σας, ὑπέλαβεν ὁ Βενέδικτος· θὰ ἦναι ἐξησφαλισμένα ἐν τῷ ταμείῳ μου.

— Πολὺ περισσότερον παρὰ εἰς τὰς χεῖράς μου, ἐὰν τὰ εἶχον, ἀπεκρίνατο μειδιῶν ὁ νέος.

Καὶ ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον. Ὁ μάρσιπος μετηνέχθη εἰς τὴν ἅμαξαν καὶ οἱ τρεῖς ἄνδρες ἐπανέλαβον τὴν πρὸς τὴν ὁδὸν Γρενετᾶ ἄγουσαν.

Κεφάλαιον Κ'.

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΤΗΣ ΤΟΥ Κ. ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΥ.

Ἀφιχθέντες εἰς τὸ κατάστημα τοῦ Ἀργυροῦ Κριοῦ ὁ Ραοὺλ, ὁ Βενέδικτος καὶ ὁ Ταγκρέδος δ' Ἐσταγιὰκ, εὗρον τὸν ὑποκόμητα δὲ

Συλβεῖραν, ὅστις εἶχε φθάσει πρὸ ὀλίγου καὶ ὅστις ἀνέμενεν αὐτοὺς μετὰ τῆς Σμαράγδας.

Ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ηὐχαρίστησε μετὰ διακύσεως τὸν ἀξιέραστον τοῦτον εὐπατρίδην διὰ τὸν κόπον τὸν ὁποῖον ἔλαβεν, ἀγωνισθεὶς νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς σπουδαίας ταύτης ὑποθέσεως, ἧς τὰ καθέκαστα παρεθέσαμεν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν.

Ὁ ὑποκόμης ἀπεκρίνατο ἀβροφρόνως ὅτι ἐλογίζετο ἑαυτὸν εὐτυχῆ, δυνηθέντα νὰ φανῇ χρήσιμον τῷ Ραοὺλ.

Ἀκολούθως ἐκαθέσθησαν εἰς τὴν τράπεζαν· τὸ δεῖπνον ἐστερεῖτο τῆς ζωηρότητος τοῦ τῆς προτεραίας καὶ μεταξὺ τῶν συνδείπνων ἐπεκράτει ἀνεξήγητος ἀμηχανία, ἥτις κατέστρεφε πᾶσαν αὐτῶν τὴν φαιδρότητα.

Ὁ δὲ Ραοὺλ αὐτὸς ὅστις ἐσκέπτετο πρὶν διηνεκῶς περὶ τῆς ἀνελπίστου μελλούσης εὐδαιμονίας δὲν ἦτο περισσότερον τῶν ἄλλων εὔθυμος· Ἀκάθεκτος μελαγχολία ἐκυρίευεν αὐτὸν καὶ τὸν καθίστα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον σκυθρωπόν.

Ἡ Σμαράγδα ἐφαίνετο περιαλγὴς καὶ μόλις ἀπεκρίνετο μονοσυλλάβως εἰς τὰς πρὸς αὐτὴν ἀπευθυνομένας ἐρωτήσεις· ὅταν δὲ ὁ λόγος ἀπευθύνετο εἰς ἄλλους, αὕτη ἐτήρει νεκρικὴν σιγήν. Ἐνίοτε προσέβλεπε κλωπηδὸν τὸν Ραοὺλ, καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἐκαλύπτοντο τότε ὑπὸ δακρύων, ἅτινα ἀπέματτε λαθραίως.

Δυστυχὴς Σμαράγδα! Καίπερ οὖσα πλάσμα ἀπολλωλὸς, παρισινὴ τυχοδιῶκτις, κλεπτῶν συνένοχος! ὑπὲρ τὸ δέον φιλόφρων! οὐχ ἧττον διετήρει εἰσέτι ἐν τῇ καρδίᾳ της γωνίαν τινὰ, ἥτις δὲν ἦτο διεφθαρμένη. Ἐν τῇ γωνίᾳ δὲ ταύτῃ ἀνεβλάστανον δύο οὐράνια ἄνθη, ἄμετρος δηλονότι εὐσπλαγχνία καὶ ὀλίγος ἔρως!

Ὁ κ. Βενέδικτος κατείχετο ὑπὸ μεγάλης προκαλήψεως· ἡ θέσις, φαίνεται τῆς νεάνιδος ἐστενοχώρει αὐτὸν εἰς ἄκρον· τῇ ἔῤῥιπτεν ἀπειλητικὰ βλέμματα, ἅτινα δὲν ἔβλεπεν, ἢ ὕψου τοὺς ὤμους, ἐὰν κατὰ περίστασιν καὶ τὰ ἔβλεπεν.

Ὁ Ταγκρέδος δ' Ἐστενιὰκ σιωπηλὸς παρὰ τὸ σύνηθες, ἐβυθίσθη τρώγων σιγανὰ σιγανὰ περδικόπουλον νοστιμώτατα κεκαρικευμένον καὶ πίνων οἶνον τοῦ Chambertin, ἅτινα ἐλάτρευεν ὑπερβαλλόντως. Μόνος ὁ ὑποκόμης δὲ Συλβεῖρας μεταξὺ πάντων τῶν συνδείπνων ἐφαί-

νετο φαιδρὸς καὶ ὁμιλητικὸς, καὶ τῆς εὐθυμίας του ἐπειρᾶτο, ἂν καὶ εἰς μάτην, νὰ καταστήσῃ κοινωνοὺς καὶ τοὺς λοιποὺς ὁμοτραπέζους του· ἀλλὰ μὴ δυνηθεὶς νὰ κατορθώσῃ τοῦτο, παρῃτήθη καὶ ἐσιώπησε καὶ αὐτός. Τέλος, τὸ δεῖπνον ἐτελείωσεν.

Ὁ Νικόλαος Βενέδικτος παρετήρησε τὸ ὡρολόγιόν του.

— Ἐννέα ὥραις, εἶπε παρατηρήσας τὸν ταγματάρχην Ταγκρέδον.

— Ὁ Βαρὼν δὲ Καρδιλλιὰκ μᾶς περιμένει εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀπεκρίνατο ὁ κ. δ' Ἐστενιάκ.

— Ἂς μὴ τὸν κάμωμεν νὰ περιμένῃ περισσότερον.

— Εἴπατε νὰ σταθῇ ἡ ἅμαξα, ναί;

— Βέβαια, 'ς τὴν πόρτα εἶναι.

— Πολὺ ὡραῖα· εἰς μίαν ὥραν θὰ εἴμεθα πάλιν ἐδῶ.

Ὁ Νικόλαος Βενέδικτος ἤνοιξε τὸ μαρσίπιον, ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ τὰ ἐν δερματίνῳ σακκίῳ περιεχόμενα κοσμήματα τοῦ Ραοὺλ καὶ ἔθηκεν αὐτὰ ἐντὸς ὡσεὶ χρηματοκιβωτίου, τοποθετημένου εἴς τινα γωνίαν τοῦ δωματίου. Ἀκολούθως ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου του χαρτοφυλάκιον φαινόμενον πλῆρες ταμιακῶν γραμματίων καὶ ἔδειξεν αὐτὸ τῷ Ραοὺλ εἰπών·

— Ἐδῶ μέσα εἶναι αἱ δέκα χιλιάδες φράγκα, τὰ ὁποῖα συμπληροῦσι τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον χρεωστεῖτε εἰς τὸν κ. Καρδιλλιάκ. Νὰ πᾶμε νὰ σοῦ φέρωμεν τὴν ὑπογραφήν του.

Εἶτα χωρὶς νὰ περιμένῃ ποσῶς τὰς εὐχαριστίας τοῦ Ραοὺλ ὁ κ. Βενέδικτος, ἔλαβε διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸν μάρσιπον καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ταγματάρχου ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὴν ἅμαξαν, ἐφ' ἧς ἐπέβησαν οἱ δύο ἄνδρες, καὶ ἥτις ἀνεχώρησεν ἐν τάχει.

Ἅμα ἔπαυσε ν' ἀκούηται πλέον ἐπὶ τοῦ βορβορώδους ἐδάφους τῆς ὁδοῦ Γρενετᾶ ὁ κρότος τῶν τροχῶν τῆς ἁμάξης, ἡ νεᾶνις ἤρξατο νὰ κλαίῃ πικρῶς.

— Ὦ! ἀνέκραξεν ὁ Ραοὺλ, τί ἔχετε;

Ἡ Σμαράγδα δὲν ἀπεκρίνατο.

— Τί ἔχετε λοιπόν; τί ἔχετε; ἐπανέλαβεν ὁ νέος μετὰ παθητικῆς καὶ ἱκέτιδος φωνῆς.

— Δὲν ἔχω τίποτε... ἐψιθύρισεν ἡ νεᾶνις. Πάσχω... στενοχωροῦμαι... σᾶς ὁρκίζομαι δὲ, κύριε, μὴ σᾶς μέλλει τίποτε δι' ἐμέ!

Ὁ Ραοὺλ ἤθελε νὰ ἐπιμείνῃ ὅπως μάθῃ τὸ αἴτιον τῶν δακρύων τῆς νέας, ἀλλ' ὁ ὑποκόμης ἀπησχόλησεν αὐτὸν δι' ἑτέρου θέματος μέχρις οὗ ἐπανέκαμψεν ὁ κ. Βενέδικτος μετὰ τοῦ ταγματάρχου Ταγκρέδου.

Ὁ Σμαράγδα ἀπέμαξε τὰ δάκρυά της καὶ ἐφαίνετο πλέον ἥρεμος ἂν οὐχὶ παρατεθυμημένη.

— Ἀγαπητέ μοι φίλε, εἶπεν ὁ Νικόλαος Βενέδικτος τῷ Ραοὺλ ἐγχειρίζων αὐτῷ ἐγγραφόν τι, ὅπερ οὔτε κἂν ἀπέπτυξε διόλου ὁ ἱππότης, ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις τοῦ βαρῶνος Καρδιλλιάκ. Ὅλα ἐτελείωσαν πλέον, καὶ ἡ ὑπολοχαγία τοῦ συντάγματος τῆς Καμπανίας εἶναι ἰδική σας. Πᾶμε λοιπὸν νὰ πιοῦμε μιὰ εἰς ὑγείαν τῶν ἐπωμίδων σας!

Τὸ ἀφρῶδες ὑγρὸν ἔρρευσεν ἄφθονον ἐντὸς τῶν ποτηρίων καὶ ὁ νέος ἀξιωματικὸς ἀπέδωκε τὴν πρόποσιν ἣν ἐποίησεν αὐτῷ ὁ ξένος του.

— Δέχθητι τὰ εἰλικρινῆ μου συγχαριτήρια, ἀγαπητέ μοι ἱππότα, εἶπεν ὁ ὑποκόμης λαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ Ραούλ.

— Καὶ τὰ ἰδικά μου, ἀγαπητέ μοι συνάδελφε, ὑπέλαβε καὶ ὁ ταγματάρχης Ταγκρέδος· τὸ σύνταγμα τῆς Καμπανίας ἔχει νῦν ἐκ περισσοῦ ἕνα ὡραῖον ἀξιωματικόν!

— Εὐχαριστῶ, κύριοι, σᾶς εὐχαριστῶ, ἀγαθοί μου φίλοι, ἀπεκρίνατο ὁ Ραοὺλ, ἀποδίδων δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὰς εὐχαριστίας του διὰ περιπαθεστάτων χειραψιῶν. Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω ὅσα εὐηρεστήθητε νὰ πράξητε ὑπὲρ ἐμοῦ!

— Πότε θὰ ὑπάγητε εἰς τὸ σύνταγμά σας; ἠρώτησεν ὁ Ταγκρέδος.

— Ἅμα ὡς εἰμπορέσω.

— Ἠξεύρετε ἤδη ὅτι ἀναδέχομαι τὸν ἐξοπλισμόν σας, ὑπέλαβεν ὁ Νικόλαος Βενέδικτος.

Ὁ ταγματάρχης ἐξηκολούθησεν·

— Θὰ κάμω μαζῆ τὸ ταξεῖδι μέχρι Βαλανσιέννης, ἐπιθυμῶ νὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς παρουσιάσω αὐτοπροσώπως εἰς τοὺς συναδέλφους μου τοὺς ἀξιωματικούς.

Ὁ Ραοὺλ ηὐχαρίστησεν αὐτὸν ἐκ νέου καὶ παρεδέξατο τὴν πρόθυμον αὐτοῦ προσφοράν.

§

Ἡ ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἐσήμανε, καὶ ὁ Ραοὺλ ἔμελλεν ἤδη νὰ ἀποχαιρετήσῃ τοὺς φίλους του.

Ἡ Σμαράγδα ἐπλησίασε τότε τὸν Βενέδικτον καὶ λαβοῦσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸν ἔσυρεν εἴς τινα γωνίαν τοῦ δωματίου, ἔνθα τῷ ὡμίλησεν ἐπί τινα λεπτά. Ὁ Νικόλαος Βενέδικτος συνωφρυάσθη, ἡ δὲ Σμαράγδα ἐξηκολούθησε.

Βεβαίως ἡ ἀπάντησις αὕτη τοῦ Βενεδίκτου δὲν ἤρεσε ποσῶς τῇ νεάνιδι, διότι καὶ αὐτὴ συνεσπάσατο τὰς ὀῤῥῦς, οἱ ὀφθαλμοί της ἠστραποβόλησαν καὶ ἐκτύπησε τὸν πόδα μετ' ἀνυπομονησίας καὶ μάλιστα μετ' ὀργῆς.

Εἶτα ὁ διάλογος ἐξηκολούθησεν ἀκόμη ἐπ' ὀλίγον. Τέλος ὁ Βενέδικτος ἐνέδωκε, καίτοι ἄκων, ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ δὲν ἔλεγε πλέον οὐδέν. Ἡ Σμαράγδα ἐκαθέσθη εἰς τὴν θέσιν της ἣν κατεῖχε μέχρι τοῦδε, ὁ δὲ Νικόλαος Βενέδικτος ἀφοῦ ὡμίλησέ τινα τῷ ὑποκόμητι καὶ τῷ ταγματάρχῃ, ὅλως ἀδιάφορα καὶ εἰς οὐδὲν ἄλλο σκοποῦντα ἢ εἰς τὴν ἄλλο θέμα μετάβασιν τῆς ὁμιλίας, ἔλαβε τὸν Ραοὺλ ἀπὸ τῆς χειρὸς, ὅπως ἔλαβε πρὶν αὐτὸν ἡ Σμαράγδα, καὶ τὸν ἔφερεν ὀλίγον παράμερα.

— Ἀλήθεια, παιδί μου, εἶμαι κομματάκι παραζαλισμένος, τῷ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ·

— Διατί λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ νέος.

— Διότι καὶ τὰ ἁπλούστερα πράγματα δὲν φθάνει καθόλου ὁ νοῦς μου! Θαῤῥῶ ὅτι ἔχασα τὸ κεφάλι μου...

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ραοὺλ ἀπέναντι τοῦ προοιμίου τούτου ἐξέφραζον μεγάλην ἔκπληξιν.

Ὁ κ. Βενέδικτος ἐξηκολούθησεν·

— Μοὶ ἐδώκατε ἀπόψε τὰ χρήματά σας;

— Μάλιστα.

— Ὅλα;

— Βέβαια.

— Εἰς τρόπον ὥστε δὲν σᾶς μένει πλέον τίποτε;

— Καθὼς λέγεις!

— Ὥστε εἶσαι τώρα ἄνευ ὀβολοῦ;

— Ὄχι, ἔχω ἀκόμη ἓν λουδοβίκειον καὶ ὀλίγα ψιλὰ, ἀπεκρίνατο ὁ νέος ἀνερευνῶν τὰ θυλάκιά του.

— Μὴ ψαύεσαι, δὲν ἀξίζει τὸν κόπον! Θεωρεῖτέ με, σᾶς παρακαλῶ, ὡς τραπεζίτην σας καὶ λαμβάνετε ἐλευθέρως χρήματα ἐκ τοῦ τα-

μείου μου. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι αἱ δέκα χιλιάδες φράγκα, τὰς ὁποίας σᾶς ἔδωκα ἀπόψε τὸ ἐγύμνωσαν ὀλίγον, ἀλλ' ἕως μεθαύριον τὸ ἔλλειμμα τοῦτο θὰ ἀναπληρωθῇ. Πάρετε τώρα τὰ εἴκοσι πέντε αὐτὰ λουΐζια, καὶ εἰς τρεῖς ἡμέρας θὰ σᾶς δώσω ἀκόμη δύο τρεῖς χιλιάδες φράγκα.

Ὁ Ραοὺλ ἀπώθησεν ἠπίως τὴν πρὸς αὐτὸν πλήρη χρυσοῦ τεινομένην χεῖρα τοῦ Βενεδίκτου.

— Διατί λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ ἔμπορος.

— Διότι πάγει πολὺ τοῦτο! παραπολὺ μάλιστα! οὔτε εἷς πατὴρ δὲν κάμει τόσα διὰ τὸν υἱόν του, ὅσα σεῖς πράττετε δι' ἐμέ!

— Ὁποῖος χαριεντισμός! ἔλα, ἀνοίξετε τὸ χέρι σας καὶ πάρετε αὐτὰ τὰ ὀλίγα τώρα.

— Ὄχι, ἐπανέλαβεν ὁ Ραούλ.

— Πάρετε, σᾶς λέγω, μὴ μὲ χαλᾶτε τὴ θέλησί μου!

— Δὲν εἰμπορῶ.

— Σᾶς παρακαλῶ!

— Τοῦ κάκου!

— Ἔλα δά, μὴ δυστροπεῖτε! ἀνέκραξε συγκεκινημένως ὁ Βενέδικτος, μὲ κουράζεις ἐμένα, καὶ ἕνα ἄλλο πρόσωπο ἀκόμη!

Καὶ πλαγίῳ τῷ βλέμματι ἔδειξεν ὁ ψευδέμπορος τὴν Σμαράγδαν, ἥτις ἐκ τοῦ μέρους, ἔνθα ἐκάθητο παρετήρει ὅλα τὰ καθέκαστα τῆς μικρᾶς ταύτης σκηνῆς.

— Καὶ τώρα, ἐξηκολούθησεν ὁ Βενέδικτος σᾶς λέγω νὰ πῆτε ἀκόμη ὄχι!

Τφόντι ὁ Ραοὺλ ἠττήθη. Ἔτεινε λοιπὸν τὴν χεῖρα καὶ ἀπεκρίνατο.

— Ἐπειδὴ τὸ θέλετε... ἐπειδὴ πρέπει... παραδέχομαι...

— Δόξα σὺ ὁ Θεός! ἀνέκραξεν ὁ Βενέδικτος, ἤλθατε γιαλό! λοιπὸν τώρα, ναί, σᾶς ἀγαπῶ!

§

Οἱ ἀποχαιρετισμοὶ ἀντηλλάγησαν. Ὁ Ραοὺλ ἔφθασεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν του, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα τῷ ἔδωκεν ὁ Βενέδικτος, περιπλέον δὲ τὸν περγαμινὸν δι' οὗ Φίλιππος ὁ ἐξ Ὀρλεάνης ἀντιβασιλεὺς τῆς Γαλλίας, καθίστα αὐτὸν διοικητὴν ἑνὸς συντάγμα-

τος τῆς Καμπανίας καὶ μίαν ἀπόδειξιν πεντήκοντα χιλιάδων φράγκων ὑπογεγραμμένην ὑπὸ τοῦ βαρῶνος Ἕκτωρος δὲ Καρδιλλιάκ.

Ὅλη δ' ἡ περιουσία του αὕτη ἐπαρουσίαζε κεφάλαιον εἴκοσι καὶ ἓξ χρυσῶν λουδοβικείων καὶ δύο ἢ τριῶν φράγκων.

Κεφάλαιον ΚΑ'.

ΚΑΛΠΕΙΣ ! ! !

Τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ Ραοὺλ ἐκοιμήθη ἡσύχως χωρὶς οὐδὲν ὄνειρον νὰ διαταράξῃ τὸν ὕπνον του. Ἡ βεβαιότης ὅτι διὰ τῆς μικρᾶς του περιουσίας ἀπήλαυσε καλὴν καὶ ὠφέλιμον θέσιν ἀνεκούφισε μεγάλως τὸ τεταραγμένον πνεῦμά του. Τοῦ λοιποῦ θὰ κατεῖχε καὶ αὐτὸς ἐν τῷ κόσμῳ σπουδαίαν καὶ ἔντιμον θέσιν· τὸ μέλλον του ἦτο ἐξησφαλισμένον πλέον καὶ ἡ ζωή του ἀποκατέστη πάλιν ποθητή!

Τὴν ἐπαύριον ἀφυπνίσθη ἐνωρὶς· ἔδωκεν εἰς τὸν Ἰάκωβον ἓν λουδοβίκειον καὶ ἐπέτρεψεν αὐτῷ νὰ ὑπάγῃ νὰ διασκεδάσῃ, ὅπως ἤθελε, καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ νεανίας οὗτος, αὐτὸς ὅστις ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς εἰς Παρισίους ἀφίξεώς του δὲν εἶχεν εἰσέτι ἰδεῖ τῆς μεγαλουπόλεως ἐκείνης ἢ τὴν στενὴν αὐλὴν μετὰ τοῦ μαγειρείου καὶ τῶν ἠὐτρεπισμένων δωματίων τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Χρυσοῦ Δέρατος, ἐννοεῖται, λέγομεν, ὅτι ἠσθάνθη ἑαυτὸν λίαν εὐτυχῆ ἐπὶ τῇ ἀδείᾳ ταύτῃ. Ἔῤῥιψε περιχαρῶς ἐν τῷ θύλακί του τὸ λουδοβίκειον καὶ ἐξῆλθε παραχρῆμα.

Ὁ Ραοὺλ ἐπίσης δὲν ἐβράδυνε νὰ πράξῃ τὸ αὐτό. Πρώτη αὐτοῦ φροντὶς ὑπῆρξε νὰ μεταβῇ ἀμέσως εἰς τὸ κατάστημα τῆς ὁδοῦ Γρενετᾶ.

Ἡ Σμαράγδα ἀπὸ τῆς προτεραίας μέχρι τῆς ἑσπέρας ἐφαίνετο μελαγχολικὴ καὶ περιάλγης, δι' ὃ ἐθεώρει φυσικὸν ἅμα καὶ πρέπον να μάθῃ τι νέον περὶ αὐτῆς. Τὸ πρέπον δὲ τοῦτο, ἀληθῶς εἰπεῖν, ἦτο ἁπλῆ πρόφασις τοῦ Ραοὺλ εἰς τὰς κρυφίους ἐπιθυμίας τῆς καρδίας του·

διότι, ὡς ἤδη εἴπομεν, ὁ νέος ἠράτο τῆς Σμαράγδας, ἢ μᾶλλον ἐξελάμβανεν ὡς ἔρωτα τὸν ζωηρότατον θαυμασμὸν, ὅνπερ ἠσθάνθη εἰς τὴν θέαν αὐτῆς.

Ἡ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῶν Ἰχθυοπωλείων μέχρι τῆς ὁδοῦ Γρενετᾶ ὁδοιπορία τοῦ κ. δὲ Τραμπλεΐγ δὲν ὑπῆρξε μακρά. Ἅμα δ' ἀφίχθη ἐκεῖ, ἐζήτησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Ἀργυροῦ Κριοῦ, ἣν εὗρεν ἀμέσως. Ἐπροχώρησε λοιπὸν στερρῷ τῷ βήματι μέχρι τῆς θύρας τοῦ καταστήματος.

Ἀλλ' ἐκεῖ ἀνέμενεν αὐτὸν δυσάρεστος ἔκπληξις· ἡ θύρα ἦτο κλειστὴ, ἔκρουσεν αὐτὴν, ἀλλ' οὐδεὶς ἦλθε νὰ τῷ ἀνοίξῃ.

— Ὅλοι ἔφυγον! εἶπε καθ' ἑαυτὸν· καὶ ὅμως σήμερον οὔτε κυριακὴ εἶναι οὔτε καμμία ἄλλη ἑορτή... Ἂς ἔλθω πάλιν ἀργότερα.

Καὶ ὁ νέος μετέβη εἰς περίπατον κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου ὅπως διασκεδάσῃ τὴν δυσαρέσκειαν καὶ τὴν στενοχωρίαν του.

Κατὰ τὸν περίπατόν του τοῦτον εἶδε διερχομένας πλησίον του εὐειδεστάτας γριζέτας καὶ πολλάκις κατεπλάγη ἐπὶ τῷ κομψῷ σχήματι τῶν μικρῶν πωλητριῶν τῆς συνοικίας. Ἀλλὰ τὴν καρδίαν του κατεῖχεν ἤδη ἡ εἰκὼν τῆς Σμαράγδας, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ τόσον εἰς καμμίαν ἄλλην. Καὶ χωρικαὶ καὶ γριζέται ἀφῃρημένου μόνον βλέμματός του ἠξιώθησαν.

Μετὰ μίαν ὥραν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν Γρενετᾶ. Ἡ θύρα τοῦ Ἀργυροῦ Κριοῦ ἦτο κλειστὴ καὶ πάλιν· ἔκρουσεν ἐκ δευτέρου αὐτὴν, ἀλλ' οὐδεὶς θόρυβος ἀπεκρίνατο, ὥσπερ καὶ πρὶν εἰς τὴν πρόσκλησίν του. Εἷς γελγοπώλης μόνον ἱστάμενος ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τοῦ ἐργαστηρίου του ἤρξατο γελῶν θορυβωδῶς. Ὁ Ραοὺλ ἔστρεψε τὸ πρόσωπον καὶ οὐδόλως ὑποπτευόμενος ὅτι αὐτὸς ἦν ἡ αἰτία τῆς φαιδρότητος τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου ἐπροχώρησε πρὸς αὐτὸν ὅπως τὸν ἐρωτήσῃ.

Ἰδὼν ὁ γελγοπώλης τὸν ὡραῖον νέον πλησιάζοντα πρὸς αὐτὸν ἀνέλαβεν ἀμέσως τὴν σοβαρότητά του.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, τῷ εἶπεν ὁ Ραοὺλ, μοὶ κάμετε τὴν χάριν νὰ μὲ εἰπῆτε κἄτι τι τὸ ὁποῖον ἔχω νὰ σᾶς ἐρωτήσω;

— Μετὰ χαρᾶς σου, κύριε, ἀνταπήντησεν ὁ ἔμπορος, νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ, γιατί ὄχι;

— Μήπως τάχα ἔχουν συνήθειαν νὰ κλείουν τὸ κατάστημα τοῦτο χωρὶς καμμία αἰτία 'μέρα μεσημέρι ;

— Ποιὸ κατάστημα, παιδί μου ;

— Νὰ, ἐκεῖνο ὁά.

Καὶ ὁ Ραοὺλ ἔδειξε τὸν Ἀργυροῦν Κριόν.

— Χά, χά! ὑπέλαβε μειδιῶν ὁ γελγοπώλης.

— Γιατί γελᾶτε ;

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς 'πῶ τίποτε ἀπ' αὐτὰ ποῦ μ' ἐρωτᾶτε.

— Διατί λοιπόν ;

— Διότι μὲ ἐρωτᾶτε διὰ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον κἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν ἠξεύρω.

— Ἴσως ὀλίγον καιρὸν ἔχετε ἐδῶ πόρα 'ς αὐτὴν τὴν ἐνορία καὶ 'ς αὐτὸν τὸν δρόμον.

— Ἔχω τριάντα χρόνια.

— Πῶς γίνεται λοιπὸν τότε. . . ;

— Ποῦ δὲν ἠξεύρω αὐτὸ τὸ ὁποῖον μ' ἐρωτᾶτε, ναί ;

— Μάλιστα.

— Ἁπλούστατον τοῦτο· δὲν εἶμ' ἐγὼ νέος 'ς τὴν ἐνορία αὐτὴ, ἀλλὰ τὸ μαγαζὶ αὐτό.

— Ὁ Ἀργυροῦς Κριός ;

— Ναὶ, αὐτός.

— Χωρατεύετε, κύριε ;

— Καθόλου.

— Τί, ὁ Ἀργυροῦς Κριὸς δὲν μετρᾷ ὕπαρξιν τριακοσίων ἐτῶν ;

Ὁ ἔμπορος ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Τί !. . . ἐξηκολούθησεν ὁ Ραοὺλ ὑπὸ τρόμου καὶ δυσπιστίας ἅμα καταληφθείς, δὲν γνωρίζετε διόλου τὸν Νικόλαον Βενέδικτον.

— Εἶναι τρεῖς ἡμέραι τώρα ποῦ εἶδα πρώτη φορὰ τὸ ὄνομά του.

— Ποῦ ;

— Νὰ, ἐκεῖ ἐπάνω 'ς ἐκείνη τὴν ἐπιγραφή.

— Καὶ ποιὸς εἶχε λοιπὸν πρὶν ἀπ' αὐτὸν τὸν Ἀργυροῦν Κριόν ;

— Κανείς.

— Τί μὲ λέτε αὐτοῦ ;

— Σᾶς λέγω ὅτι τὸ μαγαζὶ αὐτὸ δὲν τὸ εἶχε κανένας, ἐπειδὴ τριοῦτο μαγαζὶ δὲν ὑπῆρχε πρίν.

Κατόπιν τῶν λόγων τούτων ἐφάνη τῷ Ραοὺλ ὡσὰν νὰ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς κεφλαῆς του οἰκία ὁλόκληρος καὶ ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν ὡσεὶ ἐμβρόντητος.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ! Κύριε, ἀνέκραξεν ἀκολούθως, ἐξηγηθῆτέ μοι καλλίτερον! τρέμω νὰ σᾶς ἐννοήσω, διότι ἐὰν οἱ λόγοι σας ἔχουσι πραγματικῶς τὴν σημασίαν τὴν ὁποίαν φοβοῦμαι, τότε ἐνέπεσα ἀπερισκέπτως εἰς τὰ δύκτια ἑνὸς ἀθλίου καὶ εἶμαι χαμένος τότε!

— Κύριέ μου, νὰ σᾶς 'πῶ ὅ,τι ἠξεύρω, ἀπεκρίνατο ὁ ἔμπορος συγκινηθεὶς ἐκ τῆς ἀλλοιώσεως τοῦ προσώπου τοῦ Ραοὺλ καὶ τῆς ἀλλαγῆς τῆς φωνῆς του.

— Νὰ χαρῇς ὅ,τι ἐπιθυμεῖς! εἰπέ μοι ὅ,τι ἠξεύρεις.

— Δυστυχῶς εἶναι πολλὰ ὀλίγα! Πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἦλθαν κάτι ἐργάται καὶ ἐπέρασαν ἐκείνην ἐκεῖ τὴν ἐπιγραφὴν ὅπως τὴν βλέπετε

Τὴν ἰδίαν ἑσπέραν ἔφθασε μία ἅμαξα καταφορτωμένη ἀπὸ μπάλλαις, τὰς ὁποίας ἐξεφόρτωσαν καὶ αἱ ὁποῖαι θὰ ἦναι τώρα μέσα 'ς τὸ μαγαζί, διότι δὲν εἶδα νὰ βγάλουν τίποτα μεγαλούτσικο πρᾶγμα· ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ὑπῆρξε μεγας θόρυβος πηγαινοερχομῶν καὶ κάθε 'λίγο καὶ λιγάκι ἤρχοντο ἅμαξαι καὶ σέδιαι. Σήμερον ὅμως ἀπὸ τὸ πρωῒ κανεὶς δὲν ἐφάνηκε· παραπάνω δὲν ξεύρω νὰ 'πῶ, ὅλα αὐτὰ εἶναι.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, ἐψιθύρισεν ὁ Ραοὺλ, ὅστις δὲν ἀμφέβαλλε πλέον τὸ παραμικρὸν περὶ τοῦ δυστυχήματός του.

— Δὲν θὰ ἐκάματε ἄσχημα νὰ ζητήσητε πληροφορίας ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ μαγαζιοῦ, ἐξηκολούθησεν ὁ ἔμπορος, ἴσως διαφωτισθῆτε ἀπὸ ἐκεῖνον καλλίτερα.

— Ἔχετε δίκαιον, κύριε.

— Ἰδοὺ τὸ ὄνομά του καὶ τὸ μέρος του· Πέτρος Φαλαχρος, ὁδὸς Σωτῆρος, ἀριθμ. 21.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε, μυριάκις σᾶς εὐχαριστῶ, εἶπεν ἐκ νέου ὁ Ραούλ· θὰ προσπαθήσω νὰ ἐπωφεληθῶ ἐκ τῆς καλῆς σας συμβουλῆς,

Καὶ ὁ νέος μετέβη ἐν σπουδῇ εἰς τὴν ὑποδειχθεῖσαν αὐτῷ διεύθυνσιν.

Ὁ Πέτρος Φαλακρὸς, πρὸς ὃν ἀπετάθη, τῷ ἀπεκρίνατο ὅτι πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν γερούντιόν τι λίαν καλοῦ ἐξωτερικοῦ ὄψεως τῷ εἶπεν ὅτι ἐκαλεῖτο Νικόλαος Βενέδικτος μετέβη παρ' αὐτῷ καὶ ἐζήτη-

σε νὰ ἐνοικιάσῃ τὸ κατάγαιον ἐργαστήριον τῆς κατὰ τὴν ὁδὸν Γρενετᾶ οἰκίας του, καὶ κατὰ τὸ εἰωθὸς τῷ προεπλήρωσε μάλιστα μίαν ἐξαμηνίαν. Πλείω τούτων οὐδὲν ἐγίνωσκεν.

Αἱ ἀπαίσιοι ὑπόνοιαι τοῦ νέου κατέστησαν πλέον βεβαιότητες καὶ ἡ ἐνάργεια τοῦ παθήματός του ἦτο πασιφανεστάτη. Ὁ δυστυχὴς Ραοὺλ εἶχεν ἐμπέσει ἤδη ἐν τῇ καταχθονίῳ παγίδι, ἣν ἐπιδέξιοι κλέπται τῷ ἔστησαν εἰς τὰ πρῶτα βήματα τῆς ἀπειρίας του.

Ἀλλ' ὅσον ἐπιτήδειοι καὶ ἂν ἐδείχθησαν οἱ ἐξαπατήσαντες αὐτὸν, ἴσως ὑπῆρχε μέσον τι νὰ ἀνευρεθῶσι τὰ ἴχνη των καὶ νὰ τῷ ἀποδοθῶσι τὰ κλαπέντα.

Ὁ Ραοὺλ ἐβασίσθη ἐπὶ τῆς ἐλπίδος ταύτης καὶ ἔσπευσεν ἀμέσως παρὰ τῷ διευθυντῇ τῆς ἀστυνομίας, πρὸς ὃν μέχρις οὗ εἰσαχθῇ ἐδέησε νὰ παρέλθῃ εἰκοσιτετράωρον διάστημα. Τέλος εἰσήχθη παρὰ τῷ ἐπισήμῳ τούτῳ προσώπῳ, ἐπιτετραμμένῳ νὰ καθιστᾷ σεβαστὰ ἐν τῇ μεγαλουπόλει τὴν εὐθύτητα καὶ τὴν χρηστοήθειαν, τῷ ἐδήλωσε τὸ ὄνομά του καὶ τῷ ἀφηγήθη τὸ ἐπελθὸν αὐτῷ δυστύχημα, ὅπερ πολλάκις ἔκαμεν αὐτὸν νὰ ὑπομειδιάσῃ.

— Κύριε ἱππότα, εἶπεν ἀκολούθως τῷ ἥρωΐ μας· ἐμπερδεύθηκες μὲ κάτι μπιρμπάντας πρώτης ποιότητος! Εὐχαριστήσου καὶ εἰς τοῦτο! Ἐὰν ἔχασες τὰ χρήματά σου, ἡ ὑπόληψίς σου τοὐλάχιστον δὲν ἐπειράχθηκε. Δὲν εἶναι καμμιὰ ἐντροπὴ τοῦτο, ὅτι ἠπατήθηκες, ἀφοῦ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι σὲ ἠπάτησαν ἦσαν τόσον τεχνῖται.

Οἱ λόγοι οὗτοι δὲν παρεμύθησαν διόλου τὸν Ραούλ· ἠρώτησε λοιπὸν τὸν ἀστυνόμον κατὰ πόσον ἠδύνατο νὰ ἐλπίσῃ ὅτι θὰ ἀνεύρισκε τὰ χρήματά του, ἀλλ' ὁ ἔντιμος ὑπάλληλος ὑπεμειδίασεν αὖθις καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μὲ ἦθος ἀμφίβολον, ὅπερ ἔκαμεν αὐτὸν νὰ ῥιγήσῃ.

— Καὶ σεῖς τὸ καταλαμβάνετε πολὺ καλά, κύριε ἱππότα, ἐπανέλαβεν, ὅτι ἄνθρωποι οἵτινες ἐφευρίσκουσι καὶ παριστῶσι κωμῳδίαν, παρομοίαν μὲ ἐκείνην, εἰς ἣν ἐν ἀγνοίᾳ σας ἔδωκαν ἓν πρόσωπον, δὲν θὰ δυσκολευθῶσι διόλου νὰ ἐπινοήσωσι μίαν ἄλλην, ὥστε νὰ ἐξουδετερώσωσι τὰς ἐναζητήσεις τῶν μυστικῶν ὀργάνων μου. Οὐχ ἧττον ἡ ἀστυνομία εἶναι ἐπιτηδεία! Βασισθῆτε εἰς ἡμᾶς, θὰ πράξωμεν πᾶν τὸ ἐφ' ἡμῖν!

Ἀκολούθως ἔδωκε τῷ Ραοὺλ ἕνα χωροφύλακα, ὅστις τὸν ὡδήγησε

παράτινι ἀστυνομικῷ ὑπαλλήλῳ, ἐπιπεφορτισμένῳ τὰς δυσχερεστέρας ὑποθέσεις τοῦ εἴδους τούτου, καὶ τὸν ὁποῖον οἱ συνάδελφοί του καὶ οἱ κλέπται ἀπεκάλουν Λυγκέα διὰ τὴν θαυμασιωτάτην αὐτοῦ ὀξυδέρκειαν.

Ὁ Ραοὺλ διηγήθη καὶ εἰς τοῦτον τὸ πάθημά του, ὅστις ἀφοῦ τὸν ἠκροάσθη ἐκίνησε τὴν κεφαλήν, ὅπως εἶχε πράξει καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας πρό τινος.

— Διάβολε! διάβολε! ὑπετραύλισεν.

Εἶτα ἐζήτησε νὰ μάθῃ μετὰ πάσης τῆς ἀκριβείας καὶ λεπτομερείας τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Νικολάου Βενεδίκτου, τοῦ ὑποκόμητος Ρολάνδου δὲ Συλβεῖρα, τοῦ ταγματάρχου Ταγκρέδου δ' Ἐστανιὰκ καὶ τέλος τῆς ὡραίας Σμαράγδας. Λαβὼν τὰς πληροφορίας ταύτας ὑπεσχέθη τῷ Ραοὺλ ὅτι θὰ ἐξέπεμπεν ἀμέσως τὰ μυστικὰ ὄργανα του καθ' ἁπάσας τὰς διευθύνσεις.

— Πλὴν φοβοῦμαι πολύ, προσέθετο, ἂν θ' ἀπολαύσωμεν τὸ ποθούμενον ἀποτέλεσμα. Βεβαίως τὴν στιγμὴν αὐτὴν αἱ πληροφορίαι τὰς ὁποίας μοὶ ἐδώκατε δὲν σημαίνουν τίποτε. Πρέπει νὰ γνωρίζητε, ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι τοσαῦτα πρόσωπα ἤλλαξαν μέχρι τοῦδε, ὥστε εἰμπορεῖτε νὰ περάσητε πλησίον των χωρὶς νὰ τοὺς γνωρίσητε· ἔπειτα κοντὰ 'ς αὐτὰ ἀκόμη προσθέσατε ὅτι ἔχουν καὶ καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἢ τριανταριὰ μέρη, τὰ ὁποῖα ἀλλάζουν δεκαπέντε φοραῖς τὴν ὥρα, καὶ τότε θὰ πεισθῆτε ὅτι ἡ ἐπιχείρησις τὴν ὁποίαν ἀναλαμβάνομεν δὲν εἶναι τόσον εὔκολος! Τέλος, εἶπε, παραίνων τὸν λόγον του, ὥσπερ ὁ προϊστάμενός του, βασισθῆτε εἰς ἡμᾶς καὶ θὰ πράξωμεν πᾶν τὸ ἐφ' ἡμῖν!

Ὅτε ὁ Ραοὺλ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ καταστήματος τῆς ἀστυνομίας, εἰς οὐδὲν πλέον ἤλπιζεν.

Κεφάλαιον ΚΒ'.

Η ΠΕΙΝΑ.

Δυστυχῶς αἱ ὀλέθριοι εἰκασίαι τοῦ κ. δὲ Τραμπλεΐγ δὲν ἀπέβησαν ψευδεῖς. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἐπανῆλθε παρὰ τῷ ἀστυνόμῳ, εἶδε τὸν Λ υ γ κ έ α καὶ ἔμαθε παρ' αὐτοῦ ὅτι οὐδὲ τεμάχιον ἐκ τῶν τεσσαράκοντα χιλιάδων φράγκων καὶ τῶν κοσμημάτων του ἀνευρέθη, οὔτε οἱ κλέψαντες αὐτὰ ἀνεκαλύφθησαν.

— Τὴν ζημίαν αὐτὴν, προσέθετο ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος σᾶς συμβουλεύω νὰ τὴν λησμονήσητε πλέον, διότι καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι δυνάμεθα τώρα νὰ συλλάβωμεν τοὺς κλέπτας, εἶναι πασίδηλον ὅτι ὁ θησαυρὸς θὰ ἐξωδεύθη· τοῦτο τὸ ἐννοεῖτε καὶ σεῖς!

— Ὦ! εἶπεν ὁ Ραοὺλ καθ' ἑαυτὸν, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐννοῶ καλλίτερον εἶναι ὅτι ἐγκατελείφθην καὶ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ!

Καὶ σχεδὸν ἠμιθανὴς ἀφίκετο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἔνθα διέμεινεν.

Πράγματι ἡ θέσις τοῦ νέου ἦτο ἀξιολύπητος· εὑρίσκετο μεμονωμένος ἐν Παρισίοις χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τινὰ καὶ μετ' ὀλίγον δὲ ἄνευ χρημάτων. Τί ἔμελλε νὰ ἀπογείνῃ καὶ τί νὰ κάμνῃ διὰ νὰ ζήσῃ ὅταν ἐτελείονον τὰ ὀλίγα λουδοβίκεια ἅπερ εἶχε; Τὰς ἀπέλπιδας ταύτας ἐρωτήσεις ἐξήτασεν ὁ Ραοὺλ πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως, ἀλλ' οὐδεμίαν εὗρε διέξοδον.

§

Δύο μῆνες παρῆλθον· ὁ ἱππότης ἐπώλησε τὸν ἵππον του ὡς καὶ τὸν τοῦ Ἰακώβου καὶ τὸ ἐλάχιστον ποσὸν ὅπερ ἔλαβεν ἐκ τῆς διπλῆς ταύτης πωλήσεως ἐχρησίμευσεν εἰς τὰς δαπάνας αὐτοῦ καὶ τοῦ ὑπηρέτου του, διότι ὁ Ραοὺλ μεθ' ὅλην τὴν ὀσημέραι αὐξάνουσαν ἔνδειάν του, οὐδαμῶς διεννοήθη νὰ ἀποχωρισθῇ τοῦ συντρόφου του, ἐνόσῳ ἠδύνατο νὰ τῷ χορηγῇ τεμάχιον ἄρτου.

Ἡμέραν τινὰ ἐ χ ά λ α σ ε καὶ τὸ τελευταῖον λουδοβίκειον, ὅπερ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐξωδεύθη. Τότε ὁ Ραοὺλ καὶ ὁ θεράπων του ἠσθάν-

θησαν διὰ πρώτην φορὰν πεῖναν· πρὸς τὸ ἑσπέρας ὁ δυστυχὴς ἱππότης ἦτο λίαν ὠχρός. Ὁ Ἰάκωβος ἔκλεψεν ἕνα ἄρτον ἐκ τοῦ μαγειρείου καὶ ἔφερεν αὐτὸν τῷ κυρίῳ του.

— Εὐχαριστῶ, τέκνον μου, τῷ εἶπε, δὲν θὰ πάρω καθόλου ἀπὸ αὐτό.

— Διατί;

— Διότι περιττὸν νὰ παρατείνω ἐπί τινας ὥρας ἀκόμη ζωὴν ἥτις μὲ καταθλίβει καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπιθυμῶ ν' ἀπαλλαχθῶ.

— Τί, θέλετε ν' ἀποθάνητε! ἀνέκραξε μετὰ τρόμου ὁ Ἰάκωβος.

— Τὸ θέλω, ἐπειδὴ πρέπει!

— Ὦ! Θεέ μου! Ἀλλ' ἔχετε δὰ θάρρος, κύριε ἱππότα!

— Ἕως τώρα εἶχον, ἀλλ' ἀπὸ τοῦδε δὲν ἔχω πλέον!

— Περιμένετε... ἐλπίσατε ὀλίγον....

Ὁ Ραοὺλ ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Νὰ περιμένω τί; νὰ ἐλπίσω τί; εἶπε. Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι θὰ συγκατετιθέμην νὰ ζήσω σήμερον, δὲν συλλογίζεσαι ὅτι καθ' ἣν ἡμέραν δὲν εἰμπορέσεις νὰ κλέψῃς τίποτε, θὰ ἀποθάνωμεν ἀπὸ τὴν πεῖναν; Ὄχι! ὄχι! Καλλίτερον νὰ τελειώσω ἀμέσως.

Ὁ Ἰάκωβος ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Μὲ ἐγκαταλείπετε λοιπόν; ἐψιθύρισεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν σπασμωδικῶν λυγμῶν του.

— Σὲ λυποῦμαι, παιδί μου, ἀπεκρίνατο ὁ Ραοὺλ, ἀλλὰ νὰ σὲ 'πῶ καὶ τὴν ἀλήθειαν εἰμπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃς καλλίτερα. Ἅμα ἀπαλλαχθῇς ἀπὸ ἐμὲ, θὰ εὕρῃς χωρὶς δυσκολίαν καμμίαν θέσιν, ἂν ὄχι τόσον καλὴν, ἀλλὰ τοὐλάχιστον θὰ εἰμπορῇς νὰ τρώγῃς κάθε ἡμέραν ἕνα κομμάτι ψωμί.

Οἱ λυγμοὶ τοῦ νέου ὑπηρέτου ἐδιπλασιάσθησαν· ἡ πρὸς τὸν κύριόν του ἀγάπη κατήντα μέχρι φανατισμοῦ.

Ὁ Ραοὺλ ἠγέρθη καὶ φορέσας τὸν πίλον του ἐπλησίασε πρὸς τὸν Ἰάκωβον καὶ τῷ προσέφερε τὴν χεῖρα.

— Ἔλα, παιδί μου, εἶπε ταὐτοχρόνως, χαῖρε!

Ὁ Ἰάκωβος ἥρπασε τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου του καὶ κατεκάλυψεν αὐτὴν ἀπὸ φιλήματα.

Ὁ Ραοὺλ ἐπειράθη νὰ λάβῃ αὐτὴν ὀπίσω, ἀλλ' ὁ Ἰάκωβος ἐπέμεινεν.

— Ὑγείαινε, ἐπανέλαβεν ὁ ἱππότης.

— Ἀναχωρεῖτε ; ἀνέκραξεν ὁ παῖς, λησμονῶν ἐν τῇ λύπῃ του ὅτι ἡ εὐπρέπεια τῷ ἀπηγόρευε νὰ ἐρωτήσῃ οὕτω τὸν κύριόν του.

— Μάλιστα, φεύγω.

— Ποῦ πᾶτε ;

— Δὲν ἠξεύρω.

— Θὰ ἔλθω καὶ ἐγώ.

— Ὄχι.

— Ναὶ, θὰ ἔλθω.

— Ὄχι σὲ λέγω, δὲν θέλω !

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε ἱππότα, σᾶς καθικετεύω, τὸ ζητῶ γονυκλιτῶς, ἀφῆτέ με νὰ ἔλθω μαζή σας,

— Ὄχι, ὄχι, πόσαις φοραῖς νὰ σοὶ τὸ πῶ ;

— Ἀλλὰ διατί, κύριε ἱππότα ;

— Διότι δὲν θέλω ! ἐκατάλαβες ; φθάνει πλέον !

— Τότε θὰ ἔλθω χωρὶς τὴν ἄδειάν σας.

— Τί, χωρὶς τὴν ἄδειάν μου ;

— Χωρὶς τὴν ἀδειαν κανενός.

— Δὲν εἶμαι λοιπὸν πλέον κύριός σου ;

— Ὄχι, ὅταν πᾶτε γιὰ νὰ σκοτωθῆτε, καὶ σεῖς μὲ διατάσσετε νὰἐ μείνω ἐδῶ !

— Ἰάκωβε ! ἀνέκραξεν ὁ Ραοὺλ μετὰ θυμοῦ.

— Ὦ ! ἐξηκολούθησεν ὁ παῖς, θυμώσετε, ἐὰν θέλετε ! κτυπήσατέ, με ἀκόμα, τὸ ἴδιο μὲ κάμει, μὰ τὸ Θεό ! Ἀλλὰ θὰ ἀκολουθήσω πάλιν, ναὶ, θὰ σᾶς ἀκολουθήσω, ἐκτὸς μόνον ἐὰν μ' ἀφήσετε 'ς τὸν τόπον ἐδῶ !

— Α ! ἔτσι ;

— Μάλιστα.

— Λοιπὸν νὰ ἰδῶμεν !

Καὶ ὁ Ραοὺλ ἁρπάσας τὸ παιδίον ἀπὸ τῶν δύο ὤμων τὸ περιέστρεψεν ἐπί τινα στιγμὴν, χωρὶς ὅμως νὰ τῷ προξενήσῃ τὸ παραμικρὸν καὶ ἀκολούθως τὸ ἔῤῥιψεν ἐπὶ τῆς κλίνης.

Εἶτα, ἐνῶ ὁ Ἰάκωβος καταζαλισμένος ἐκ τῆς ταχείας περιστροφῆς ἐπειρᾶτο νὰ ἐγερθῇ, ὁ Ραοὺλ ἐξῆλθεν ἀμέσως τοῦ θαλάμου, ἐκλείδωσε τὴν θύραν του καὶ καταβὰς ταχέως τὴν κλίμακα εὑρέθη ἐν τῇ ὁδῷ.

Ἦτο ὀγδόη ὥρα τῆς ἑσπέρας καὶ ἡμίσεια κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

§

Ὅτε συνέβαινον τὰ γεγονότα ἅτινα ἀφηγούμεθα, οἱ Παρίσιοι δὲν ἦσαν ὥσπερ ταυῦν πόλις θαυμαστὴ καὶ φωσφόρος, ἥτις ἐπερχομένης τῆς νυκτὸς στεφανοῖ τὸ μέτωπον ὑπὸ φλογερᾶς ἀκτῖνος; καὶ φαίνεται ἔτι μᾶλλον ἀπαστράπτουσα ἐκ τῶν φανῶν|τοῦ φωταερίου ἢ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Ὄχι, τὴν ἑσπέραν οἱ Παρίσιοι ἀπεκοιμῶντο καὶ ἔπαυον πλέον οἱ βηματισμοὶ τῶν ἐν ταῖς βορβορώδεσι καὶ κακολιθοστρώτοις καὶ σκοτειναῖς ὁδοῖς διερχομένων διαβατῶν.

Ἐν πρώτοις τὸ ὑπάρχον τότε σύστημα φωτισμοῦ περιωρίζετο εἰς μικρὸν ἀριθμὸν ἀνταναλάστων, ἅτινα τότε μόνον ἠνάπτοντο, ὅτε αἱ νύκτες ἦσαν ἀσέληνοι.

Ὢ! δὲν ὑπῆρχεν ἐποχὴ μακαριωτέρα διὰ τοὺς κλέπτας καὶ τοὺς ἐρωτευμένους, οἵτινες καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ, τοῦτο διαβεβαιοῦμεν ἀφ' ἑαυτῶν, ἔχαιρον μεγαθύμως.

Ὁ Ραοὺλ δὲν ἤξευρε, καθάπερ εἶχεν εἰπεῖ τῷ Ἰακώβῳ, ποῦ ἐπορεύετο. Ἐπεθύμει νὰ τελειώσῃ τὸ ζῆν, ἀλλ' ἠγνόει εἰσέτι ποῖον μέσον νὰ μεταχειρισθῇ, ὅπως ἀποτελειώσῃ τὸ σχέδιον τῆς αὐτοκτονίας. Ἔφθασε μηχανικῶς εἰς τὰ βουλεβάρτα· λέγομεν δὲ μηχανικῶς, διότι ἐβάδιζε σχεδὸν ὡς αὐτοκίνητος μηχανὴ, καὶ βεβαίως τὰ ἀβέβαια βήματά του οὔτε ὁ νοῦς του ὡδήγει οὔτε ἡ θέλησίς του.

Ἡ ἑσπέρα ἦτο ὡραιοτάτη, ὁ οὐρανὸς καθαρὸς καὶ ὁ καιρὸς γλυκὺς καὶ χλιαρός. Ἐπὶ τῶν βουλεβάρτων ὑπῆρχεν ἄμετρον πλῆθος εὐθύμων καὶ ἱλαρῶν, καὶ οἱ ἀγύρται προσείλκυον διὰ τῆς ἀπηχούσης μουσικῆς αὐτῶν καὶ διὰ τῶν κομπορρήμονων καὶ κλαγκωδῶν προσκλήσεών των τοὺς χάχας καὶ τοὺς ἀκάκους χωρικοὺς, καὶ οἱ παροφθαλμισταὶ ἐποίουν διαφόρους κύκλους ἐπὶ τῆς διὰ τεσσάρων κηρίων φωτιζομένης τραπέζης των. Ἐγέλων, ἔπινον, ἐνηγκαλίζοντο, ἐχόρευον καὶ ἐτραγῴδουν ἐν τοῖς οἰνοπωλείοις. Φορεῖα καὶ ὀχήματα διήρχοντο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, τὸ δὲ σύνολον ἦν ὀχλοβοὴ κωφωτικὴ, ἀλλὰ πλήρης εὐθυμίας καὶ φαιδρότητος.

Τὸ θέαμα τοῦτο ἀπήρεσε τῷ Ραούλ. Βεβαίως ἐν ᾗ διετέλει ἠθικῇ καταστάσει, παραπλήσιον θέαμα εἶναι εὐνόητον, ὅτι δὲν θὰ συνέτεινεν εἰς ἄλλο τι εἰμὴ νὰ ἐξαγριώσῃ τὰς αἱμασσούσας καὶ ὀδυνηρὰς πλη-

γάς του. Ἐνόμιζεν ὅτι πάντες οἱ παραγκωνίζοντες αὐτὸν ἦσαν πλούσιοι καὶ περιχαρεῖς, καὶ ὅτι ὡς ἐκ τῆς θέσεως αὐτῶν καὶ τῆς εὐδαιμονίας των ἐξύβριζον αὐτὸν διὰ τὴν ἔνδειαν καὶ τὴν δυστυχίαν του. Ἐπὶ στιγμὴν διενοήθη νὰ παραγκωνίσῃ τὸν τυχόντα, νὰ προκαλέσῃ αὐτὸν εἰς μονομαχίαν, νὰ ξιφουλκήσῃ ἀμέσως καὶ νὰ λάβῃ ἐν μονομαχίᾳ τὸν θάνατον, κατόπιν τοῦ ὁποίου ἔτρεχεν.

Ἀλλὰ σκέψις τις τὸν ἀνεχαίτισεν· ἐὰν συνεπλέκετο μὲ ἐπιτηδειότερον αὐτοῦ ἀντίπαλον καὶ ἐπληγόνετο χωρὶς ν' ἀποθάνῃ, ἡ θέσις του δὲν θὰ καθίστατο ἔτι μᾶλλον ἀφόρητος ἐκ τῶν δεινῶν τῆς πληγῆς τὴν ὁποίαν θὰ ἐλάμβανεν;

Ὁ Ραοὺλ παρητήθη λοιπὸν ἀπὸ τὸ πρῶτόν του σχέδιον· ἀνεχώρησεν ἐκ τῶν βουλεβάρτων καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν Μὸν-μὰρτρ, ἣν διέτρεξε καθ' ὅλον αὐτῆς τὸ μῆκος μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου. Ἔφθασεν εἰς τὴν Νέαν Γέφυραν καὶ ἔστη ἐπακουμβήσας ἐπὶ τῶν λιθίνων κιγκλίδων καὶ θεώμενος τὸν ποταμὸν, ἐφ' οὗ ἀντηνάκλα ὡς ἐπὶ καθρέπτου ὁ ἀστερόεις οὐρανός.

Ραγδαῖαι βροχαὶ εἶχον καταπέσει πρό τινων ἡμερῶν, καὶ τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ ἐξογκωθέντα ὑπὲρ τὸ δέον ἔῤῥεον ὁρμητικῶς καταγνύμενα ἐπὶ τῶν στηλῶν τῆς γεφύρας μετὰ κωφωτικῆς βοῆς.

— Ἄ! ἐψιθύρισεν ὁ Ραοὺλ, ἡ τύχη μὲ ὡδήγησεν ἐδῶ, ἢ μᾶλλον τοῦτο εἶναι τὸ πεπρωμένον μου! Ἐδῶ εἶναι ὁ ὕπνος μου!... ἐδῶ ἡ λήθη!... ἐδῶ ἡ ἀνάπαυσις! Ὦ Ρεγινάλδε! ὦ εὐγενέστατέ μου πάτερ, ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔλθω νὰ σὲ εὕρω! Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔλθω νὰ σοὶ εἴπω ὅλα ὅσα ὑπέφερα ἐδῶ κάτω, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔμεινα ἄνευ σοῦ!...

Ἀφοῦ ὁ Ραοὺλ ἀπηύθυνε τὴν βραχεῖαν ταύτην ἐπίκλησιν εἰς τὴν μνήμην τοῦ θετοῦ αὐτοῦ πατρὸς, παρετήρησε πέριξ του ἵνα ἴδῃ ἐὰν ὑπῆρχέ τι δυνάμενον νὰ τὸν ἀποτρέψῃ ἀπὸ τῆς ὀλεθρίου ἀποφάσεώς του.

Γάλλοι τινὲς φρουροὶ εὔθυμοι ἤρχοντο πρὸς αὐτὸν, βαδίζοντες ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου καὶ ᾄδοντες ὀπωσοῦν ἀσέμνως. Ὁ Ραοὺλ ἐστάθη. Διῆλθον κατόπιν ἐν τοῖς βραχίοσι τῶν ἑταστῶν των κρατούμεναι γριζέται, γελῶσαι γέλωτα ἄπλετον, διακοπτόμενον ὑπὸ ἠχηρῶν φιλημάτων. Ὁ Ραοὺλ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἠκροάσθη αὖθις· τέλος ἔμεινε μόνος. Ἀπέθεσε τότε κατὰ γῆς πλησίον παροδίου λίθου τὸν

πίλόν του καὶ χωρὶς νὰ ἀφαιρέσῃ τὸ φόρεμά του, πρὸς δὲ ἀπεκζωσθῇ τὸ ξίφος του, ἀνέβη ἐπὶ τοῦ λιθίνου τῆς γεφύρας διαφράγματος καὶ ἐπήδησεν ἐντὸς τοῦ Σηκοάνα, οὗ τὰ ῥεῖθρα διασχισθέντα ὑπὸ τῆς πτώσεώς του ἐπανέκλεισαν σιωπηλῶς ἐπὶ τοῦ σώματός του.

— Τετέλεσται διενοήθη ὁ Ραοὺλ, ὅτε ἠσθάνθη ἑαυτὸν περιτετυλιγμένον ἐντὸς παγετώδους σαβάνου, τετέλεσται! θὰ ἀποθάνω!...

. . . . . .

Τοιαύτη ἦτο ἡ ὁρμὴ τῆς πτώσεως τοῦ νεανίου, ὥστε τὸ σῶμά του διέσχισε τὰ ὕδατα μέχρις οὗ οἱ πόδες του εὗρον τὸν ψαμμώδη πυθμένα τοῦ ποταμοῦ.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν εἰσιν ἔμπειροι δύται ἀμέσως θὰ κατανοήσωσιν, ὅτι τὸ σῶμα ἅμα φθάσῃ μέχρι βυθοῦ ἀνέρχεται πάλιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας μετὰ τῆς αὐτῆς μεθ' ὅσης κατέβη ταχύτητος, καὶ ὅτι ἐπομένως ὁ Ραοὺλ ἐντὸς δευτερολέπτων τινῶν εὑρέθη ἐπὶ τοῦ ὕδατος. Ἐν προγενεστέροις δὲ κεφαλαίοις, λόγου γενομένου περὶ τῆς παιδικῆς ἡλικίας τοῦ ἱππότου, εἴπομεν ὅτι ἦτο ἄριστος κολυμβητής.

Μηχανικῶς πλέον τὸ μὲν σῶμά του ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, αἱ χεῖρές του ταθεῖσαι πρὸς τὰ πρόσω ἤγγισαν ἡ μία τὴν ἄλλην καὶ οἱ πόδες του ἐξετάθησαν παραλλήλως. Ἀκολούθως οἱ βραχίονές του ἐκινήθησαν, οἱ ἀγκῶνές του ἔπληξαν τὰ πλευρά του, οἱ πόδες του ἀνετινάχθησαν δι' ἰσχυρᾶς τανύσεως τῶν ἰσχύων, καὶ τέλος αἵ τε χεῖρες καὶ οἱ πόδες ἐξετάθησαν πάλιν ἐπαναλαβόντες τὴν προτέραν αὐτῶν κίνησιν.

Τουτέστιν ὁ Ραοὺλ ἤρχισε χωρὶς νὰ θέλῃ καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἠξεύρῃ μάλιστα νὰ κολυμβᾷ μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ ταχύτητος. Ἀφοῦ δ' ἔπλευσεν ἐπί τινα λεπτά, συνησθάνθη τότε τί ἔπραττε καὶ ἐνόησεν ὅτι ἄκων ἔμελλε νὰ σωθῇ, διότι ἐπλησίαζεν εἰς τὴν ὄχθην μετ' ἄκρας ταχύτητος.

Ἀλλ' ὁ νέος μας δὲν ἐπεδίωκε τοῦτο· δὲν ἐρρίφθη εἰς τὸν Σηκοάναν διὰ νὰ κολυμβήσῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ πνιγῇ· κατὰ συνέπειαν διεσταύρωσε τὰς χεῖρας, ἐνέτεινε τοὺς πόδας καὶ ἀφῆκε πάλιν τὸν ἑαυτόν του νὰ βυθισθῇ ἐντὸς τοῦ ὕδατος. Ἀλλ' ἐνόσῳ διετήρει τὴν παρουσίαν τοῦ πνεύματός του, τὸ πᾶν ἔβαινε κάλλιστα· μόνον δ' ὅταν ἤρχισε νὰ τὰ

χάνῃ, καὶ ἀκριβῶς ὅτε ἡ ἀσφυξία ἦν ἐγγὺς νὰ τὸν καταλάβῃ, τὸ τῆς αὐτοσυντηρησίας ἔνστικτον ἀνεφάνη ἐν πάσῃ αὐτοῦ τῇ δυνάμει, καὶ ὁ ἱππότης ἤρχισε πάλιν νὰ πλέῃ ὡς καὶ πρίν, ἀλλ' ἀβεβαιότερον καὶ ἀτακτώτερον, διότι αἱ δυνάμεις του εἶχον ἐξαντληθῇ ἤδη ἐν τῇ πάλῃ ἣν ἐπεχείρησεν ἐναντίον ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἥτις ἐν τούτοις δὲν ἐπανελήφθη πλέον, διότι ὁ Ραοὺλ κατηνόησε πλέον ὅτι ὁ διὰ πνιγμοῦ θάνατος ἦτο φρικτὸς, καὶ ἐπροτίμα μυριάκις νὰ τελειώσῃ τὸ ζῆν προσβάλλων τὴν καρδίαν διὰ μαχαίρας ἢ πυροβολῶν αὐτὸς ἑαυτὸν κατὰ κεφαλῆς.

Ἀποφασίσας ἅπαξ ὁ Ραοὺλ νὰ ἀναβάλῃ τὴν αὐτοκτονίαν του εἰς ἄλλην στιγμὴν καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ αὐτὴν διαφοροτρόπως, ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος καὶ ἔρριψε πέριξ αὐτοῦ ἔκπληκτον βλέμμα. Εὑρίσκετο τότε ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Σηκοάνου, λίαν ἀναπεπταμένου ὄντος εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ὡς γνωστόν.

Ἡ ὑποτρέμουσα τῶν ἀστέρων λάμψις ἠντανάκλα ἐπὶ τοῦ μέλανος ὕδατος καὶ ἡ ἀπόστασις ἐδιπλασιάζετο ὑπὸ τοῦ σκότους.

— Θὰ φθάσω ἄρα γε; διηρωτήθη ἀσθμαίνων ὁ Ραούλ.

Καὶ ἔπλεε πρὸς τὴν δεξιὰν ὄχθην.

Ἡ κατέχουσα αὐτὸν νάρκη ὁλονὲν ηὔξανεν, πόνοι ὀξεῖς καὶ διαλείποντες προσέβαλλον τὰς ἀρθρώσεις του καὶ τῷ ἠπείλουν αἱμωδίασιν. Προσθετέον δ' εἰς πάντα ταῦτα ὅτι ὁ Ραοὺλ ἦτο παντελῶς ἐνδεδυμένος, καὶ ὅτι τὰ ῥοῦχά του, κατάβροχα ὄντα ἤδη, καθίσταντο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον βαρύτερα· ἐν τούτοις ἔπλεεν ἀκόμη ἂν καὶ βραδέως.

Οἱ ὀφθαλμοί του ἐθαμβοῦντο, ἔβλεπε κολεόπτερα φωσφόρα νὰ διέρχωνται πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι δὲν ἐπροχώρει πλέον καὶ ὅτι ἡ ὄχθη ἀπεμακρύνετο ἀπ' αὐτοῦ.

Ὁ Ραοὺλ ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἀπωλολότα, καὶ τότε κατὰ παράδοξον φαινόμενον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως κατελήφθη καὶ πάλιν ὑπὸ ἔρωτος πρὸς τὴν ζωὴν ἐκείνην, ἣν μέχρι τινὸς ἀκόμη ἐζήτει νὰ ἀφαιρέσῃ.

Ἀστὴρ ἐξ οὐρανοῦ τῷ ἐφάνη ὅτι ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ καὶ ὅτι ἤρχισε νὰ πλέῃ πρὸ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὕδατος. Ὁ ἀστὴρ οὗτος ἀμυδρῶς φέγγων τῷ ἐδείκνυε τὴν ξηρὰν εἰς ἀπόστασιν δεκαπέντε ἢ εἴκοσι ποδῶν.

— Θὰ φθάσω ἄρα γε; διηρωτήθη τὸ δεύτερον ὁ νέος.

Καὶ ἔκαμε νέαν σπουδήν· ἀλλ' οἱ σκληρυνθέντες πόδες του δὲν ὑπήκουον πλέον εἰς τὴν θέλησίν του καὶ αἱ χεῖρές του ἔπληξαν τὸ ὕδωρ ἀντὶ νὰ τὸ διασχίσωσιν. Ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ ὕδατος τελευταίαν φορὰν καὶ ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς βραγχνώδους καὶ ἀγωνιώδους·

— Βοήθειαν! βοήθειαν!

Καὶ ἔπεσε πάλιν, γενόμενος ἄφαντος ἐν τῷ ὕδατι.

. . . . . .

Σχεδὸν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Ραοὺλ ἠσθάνθη ὀξὺν πόνον, εἰς τὸν ἀριστερὸν ὦμον προξενηθέντα ὡσανεὶ ὑπὸ σιδηρᾶς αἰχμῆς. Τὰ χείλη του ἠνεῴχθησαν ἀκουσίως καὶ κατέπιεν οὐ μικρὰν δόσιν ὕδατος ὅπερ τῷ ἐξώγκωσε τὸ στῆθος· ἐνόμισε πλέον ὅτι ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ καὶ ἐλειποθύμησεν.

Κεφάλαιον ΚΓ'.

ΜΙΑ ΝΥΞ ΕΝ ΤΩ ΣΗΚΟΑΝΑ.

Ἐπὶ τῆς ψαμμώδους ἀκτῆς, ἣν παραῤῥέει ὁ Σηκοάνας, εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν ἀπὸ τῆς Νέας Γεφύρας καὶ ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς κρηπῖδος διαστήματι, ὑπῆρχον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δύο ἢ τρία ἄθλια παραπήγματα, βαναύσως κατεσκευασμένα διὰ σανίδων ἡμισάθρων, ληφθεισῶν ἀπὸ παλαιὰ πλοῖα.

Αἱ καλύβαι αὗται κατῳκοῦντο ὑπὸ ἀνθρώπων ἀπαισίου ὄψεως καὶ παραδόξου βίου κατὰ τὸ ἥμισυ ἁλιέων, κατὰ δὲ ἕτερον ἥμισυ τυχοδιωκτῶν, κλεπτῶν ἐξ ὁρέξεως καὶ ἐκ περιστάσεως δολοφόνων.

Τὴν ἡμέραν ἔῤῥιπτον ἐν τῷ Σηκοάνᾳ τὰ δίκτυά των καὶ διηγήγουν τὴν διάσωσιν τῶν πνιγομένων, τὴν δὲ νύκτα περιεφέροντο ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ ποταμοῦ πρὸς ἀναζήτησιν ἄδηλον πλέον τίνος πράγματος, ἢ καὶ ἐπλησίαζον διὰ τῶν ἐλαφρῶν λέμβων των μεγάλα ἐμπορικὰ πλοῖα διαπράττοντες ἐν αὐτοῖς τῇ βοηθείᾳ τοῦ σκότους παντὸς εἴδους λεηλασίας.

Μεταξὺ τῶν ἀμφιβείων ἐκείνων κακούργων ὑπῆρχον δύο κατ' ἐξοχὴν ἐπίφοβοι· οὗτοι δ' ἦσαν ἓν ἀνδρόγυνον. Καὶ ὁ μὲν ἀνὴρ ἐκαλεῖτο Λεονάρδος, ἡ δὲ γυνὴ Γερτρούδη. Ἔζων μόνοι ἐν μιᾷ τῶν διεσχισμένων καλυβῶν, περὶ ὧν ἄρτι ἐποιούμεθα λόγον, καὶ μετήρχοντο νύκτωρ τε καὶ μεθ' ἡμέραν τὰ καταχθονιώτερα τῶν ἐπιτηδευμάτων.

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ὅτε ἀκριβῶς ὁ Ραοὺλ ἐρρίφθη ἐκ τῆς λιθίνου κιγκλίδος τῆς Νέας Γεφύρας ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, οἱ δύο τυχοδιῶκται ἡτοιμάζοντο νὰ ἐξέλθωσιν εἰς μίαν τῶν συνήθων αὐτοῖς ἐκδρομῶν. Εἶχον ἤδη ἀπάρει τὴν ἄγκυραν τῆς λέμβου των καὶ ἑτοιμάσει ἐκτὸς τῶν κωπῶν καὶ μίαν ἁρπάγην μετὰ δύο ἢ τριῶν μεγίστων σάκκων, ὅτε ἠκούσθη αἴφνης ὁ δοῦπος τῆς πτώσεως ἑνὸς σώματος.

— Ἀκούεις; εἶπεν ἡ Γερτρούδη.

— Ναί, ἀπεκρίνατο ὁ Λεονάρδος, κάποιος θὰ ἐβούτησε.

— Πᾶμε νὰ διοῦμε;

— Ἄ! δὲν βαριέσαι; τὸ ρεῦμα ἐκείνης ἐκεῖ τῆς καμάρας φθάνει σωστὰ σωστὰ ἐκειδὰ ἄντικρυ· ἂς φυλάξωμε, τὸ σῶμα θὰ νὰ τὸ φέρῃ ἀπ' ἐδώ.

— Ἔμβα ὅμως μέσα 'ς τὴ βάρκα.

— Νὰ ἐμβῶ, ἀλλὰ φέρε προτήτερα ἕνα μασσαλᾶ.

Ἡ Γερτρούδη ὑπῆγεν εἰς τὴν καλύβην, ὅθεν ἔφερε ῥητινώδη δαυλὸν, ὅνπερ ἀνάψασα ἔθέσεν ἐπὶ τῆς πρύμνης τῆς λέμβου. Ὁ δαυλὸς δ' οὗτος ἦτο ὁ φωτοβόλος ἐκεῖνος ἀστὴρ ὅντινα ἐνόμισεν ὁ Ραοὺλ ὅτι κατέπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Ἀκολούθως ἔλαβε τὰς κώπας ὧν τὰ λωρία ἐπέρασεν εἰς τοὺς σκαλμοὺς, ὁ δὲ Λεονάρδος κρατῶν τὴν ἁρπάγην ἵστατο ὄρθιος ἐπὶ τῆς πρύμνης.

Ἀμφότεροι ἔμειναν σιωπηλοὶ, ἀκίνητοι καὶ προσεκτικοί. Αἴφνης ἤκουσαν τὸν διακοπτόμενον θόρυβον τῆς ἀσθμαινούσης ἀναπνοῆς τοῦ Ραοὺλ καὶ τὸν παφλασμὸν τοῦ διὰ τῶν χειρῶν του κυμαινομένου ὕδατος.

— Τράβα! εἶπεν ὁ Λεονάρδος εἰς τὴν γυναῖκά του.

Ἡ Γερτρούδη ἤρχισε τὴν κωπηλασίαν καὶ τὸ πλοιάριον ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὴν ὄχθην. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ κύριος Τραμπλεΐγ καταβεβλημένος πλέον ἔῤῥηξε φωνὴν ζητῶν βοήθειαν καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

— Τράβα! εἶπε τὸ δεύτερον ὁ Λεονάρδος; ἀριστερά! καὶ δυνατά!

Τὸ πλοιάριον διέσχισε μετὰ ταχύτητος τὰ ὕδατα, καὶ ὁ Λεονάρδος ἐβύθισε πρὸς τὸ μέρος, ἔνθα ἐβυθίσθη ὁ νέος, τὴν ἁρπάγην του.

Ἐν τῇ πρώτῃ ἀναζητήσει συνήντησε τὸ σῶμα τοῦ Ραοὺλ καὶ τὸν ἐκαμάκωσεν, ἵνα οὕτως εἴπωμεν. Ἡ ἁρπάγη ἐπέρασε τὰ φορέματά του καὶ ἔξεσεν ἐλαφρῶς τὸν ὦμόν του (ἐξ οὗ ὁ πόνος, ὃν ἠσθάνθη πρὶν ἢ λειποθυμήσῃ). Μετ' ὀλίγον δ' ὁ Ραοὺλ εὑρέθη κείμενος ἐκτάδην πρὸ τῶν ποδῶν τῶν δύο τυχοδιωκτῶν.

Ἡ Γερτρούδη ἔστρεψε τὴν πρώραν τῆς λέμβου καὶ ὡδήγησεν αὐτὴν εἰς τὴν ξηράν· ὁ Λεονάρδος ἔλαβεν εἰς τοὺς βραχίονάς του τὸν κ. δὲ Τραμπλέϊγ καὶ ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ πυρσοῦ, ὃν ἐκράτει ἡ σύζυγός του, ἔφθασεν εἰς τὴν καλύβην, τῆς ὁποίας αὕτη ἔκλεισε τὴν θύραν ἅμα εἰσῆλθον.

Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς καλύβης ταύτης ἦν πένθυμον· ἐνέφαινεν ἐπονείδιστον καὶ δυσώδη ἔνδειαν, τὴν ἀσωτείαν, τὴν κακίαν καὶ τὸ ἔγκλημα.

Γινώσκομεν δὲ ἤδη ὅτι ἡ καλύβη αὕτη ἦτο κατεσκευασμένη ἀπὸ σανίδας ἡμισάθρους καὶ βαναυσότατα προσηρμοσμένας. Ἡ ὀροφὴ καὶ οἱ τοῖχοι αὐτῆς ἐκαλύπτοντο ὑπὸ ἀραχνῶν, ἐπεχουσῶν τόπον ταπητοχάρτων, ἐπὶ σχοινίου δὲ τεντωμένου ἀνὰ μέσον τοῦ δωματίου ἐκρέμαντο ῥακώδη καὶ ῥυπαρὰ φορέματα.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἑνὸς καὶ μόνου ἐκείνου δωματίου ὑπῆρχεν ἐστημένον ἓν βαρέλιον, ὅπερ ἐχρησίμευεν ὡς τράπεζα. Ἐπὶ τοῦ βαρελίου τούτου ὑπῆρχεν ἀγγεῖον κενόν, φιάλη ἡμιπλήρης ῥακῆς καὶ δύο ποτήρια ἐκ κασσιτέρου ὅλως τορευτά.

Ἡ κλίνη συνέκειτο ἀπὸ ἓν σαθρὸν ἀχυρόστρωμα καὶ τοῦτο ῥακῶδες καὶ ῥυπαρότατον, καὶ δὲν ἔφερεν οὔτε ὀθόνας οὔτε ἐφαπλώματα. Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἔκειντο περισσεύματα ἐδεσμάτων, ἔν τινι δὲ γωνίᾳ ὑπῆρχον συσσωρευμένα ὀστᾶ καὶ σκελετοὶ ζώων, ὡς καὶ κεφαλαὶ καὶ ἄκανθαι ἰχθύων.

Πλησίον τῆς κλίνης ἐφαίνετο παλαιὸν τυφέκιον, ἐπὶ δὲ μιᾶς τῶν πλευρῶν (δούγιας) βαρελίου, χρησιμευούσης ὡς ἀβάκιον ὑπῆρχε κέρας

βοὸς, πλῆρες πυρίτιδος, μερικαὶ σφαῖραι πυροβόλου καί τινα μαχαίρια διαφόρων μεγεθῶν.

Οὐδὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ ἀκριβῆ ἰδέαν τῆς ὁριμείας ὀσμῆς καὶ τῆς ἀφορήτου δυσωδίας, αἵτινες ἐπεκράτουν ἐν τῷ ἀθλίῳ καὶ ῥυπαρῷ ἐκείνῳ ἐνδιαιτήματι. Καὶ ὁ εὐρωστότερος καὶ εὐεκτικώτερος ἐκινδύνευε νὰ ἀποθάνῃ ἐντὸς λεπτῶν τινων ἐξ ἀσφυξίας.

Ἡ Γερτρούδη ἔκλεισεν, ὡς εἴπομεν, τὴν θύραν, ὁ δὲ Λεονάρδος ἔῤῥιψεν ἀποτόμως τὸν Ραοὺλ ἐπὶ τοῦ κραβατίου.

Κεφάλαιον ΚΔ'.

ΟΙ ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ.

Ἡ Γερτρούδη κρατοῦσα εἰσέτι τὸν δαυλὸν ἐπλησίασε πρὸς τὸν κ. δὲ Τραμπλεΐγ, οὗτινος ἐφώτισε τὸ πρόσωπον, ὁ δὲ Λεονάρδος ἔκυψεν ὅπως παρατηρήσῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἐκεῖνον ὅνπερ διέσωσεν.

Ὁ ὑπὸ τῶν τριῶν τούτων προσώπων σχηματισθεὶς ὅμιλος ἦτο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀλλόκοτος καὶ σχεδὸν καταπληκτικός. Ὁ Ραοὺλ κείμενος ἐκτάδην ἐπὶ τῆς βρωμερᾶς ἐκείνης κλίνης, περὶ ἧς ἀνωτέρω διελάβομεν, ὡμοίαζε μᾶλλον μὲ πτῶμα παρὰ μὲ ἔμψυχον ὄν· τοσοῦτον τὸ πρόσωπόν του ἦτο ὠχρὸν καὶ πελιδνόν. Ἡ μακρὰ αὐτοῦ κόμη, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἔῤῥεε κροσσηδὸν, ἔκρυπτε τὸ μέτωπόν του καὶ τὰς παρειὰς ἐφ' ὧν ἦτο κεκολλημένη.

Ἡ Γερτρούδη ἦτο πιστὴ προσωποποίησις τῶν τυχοδιωκτίδων ἐκείνων τῆς Ἰγλάνδης, ὧν ἡ γραφὶς τοῦ ἀθανάτου Οὐάλτερ Σκὼτ μᾶς ἐχάραξε θαυμασιωτάτας εἰκόνας. Ἐφόρει μεσοπόριον ἐκ μελαγχρόου ἐρίου, ὅλως κροσσωτοῦ πρὸς τὰ κάτω καὶ ῥερυπωμένου ὑπὸ κηλίδων βορβόρου καὶ οἴνου. Ἡ κεφαλή της ἐκαλύπτετο ὑπὸ ἁλουργοβαφοῦς μανδηλίου πλεκτοῦ εἰς σχῆμα κιδάρεως, οὗ διέφευγον μακροί τινες ἐρυθρότριχες βόστρυχοι, οἵτινες ἐκινοῦντο ὡς ὄφεις ἐπὶ τοῦ ῥυτιδωτοῦ καὶ

ἀσυμμέτρου καὶ τραχέος προσώπου της, οὗ οἱ μικροί, λευκόφαιοι καὶ στρογγύλοι ὀφθαλμοὶ ὡμοίαζον μὲ ὀφθαλμοὺς ἁρπακτικοῦ πτηνοῦ. Ἡ τρομερὰ αὕτη γραῖα ἐκράτει ἡμικεκρυμμένα τὸν δαυλὸν εἰς τὴν πολύοζον καὶ ἀγκυλωτὴν χεῖρά της.

Ὁ Λεονάρδος ὑψηλὸς περὶ τοὺς ἓξ πόδας καὶ κεκτημένος ἀθλητικὴν ῥώμην ἦτο συνάμα γελοῖος καὶ τρομερὸς ἐν τῇ λῃστρικῇ δυσμορφίᾳ του. Οἱ κοντοὶ κάπως βραχίονές του, οὓς εἶχε γυμνοὺς μέχρις ὤμων διὰ τῆς ἀνασηκώτεως τῶν χειρίδων τοῦ ὑποκαμίσου του, ἦσαν χονδροὶ ὡς οἱ μηροὶ ἐμμελοῦς ἀνδρός. Ἐπὶ τῆς μελαγχροινῆς καὶ δασείας ἐπιδερμίδος του ἐραίνετο δικτυωτὸν σύμπλεγμα ὑπερμέτρων μυώνων καὶ φλεβῶν χονδρῶν ὡς δάκτυλοι. Τὰ γόνατά του ἐφαίνοντο ὀζώδη ἕνεκα τοῦ ὑπερβολικοῦ εὔρους των· ἀναξυρὶς δὲ ἐκ κυανοῦ ἐρίου, εἰς πλεῖστα ὅσα μέρη ἐπιδιωρθωμένη, ἐκάλυπτε τὰς παχυτάτας καὶ εἰς ἄκρον βαιβοσκελεῖς κνήμας του, ἀπολῃγούσας εἰς πόδας ἀπιθανωτάτου πλάτους. Τῶν ὤμων τοῦ ἀσυμμέτρου τούτου γίγαντος ἐξεῖχε μικροτάτη καὶ ἀγριωτάτη κεφαλή, κεκαλυμμένη ὑπὸ τριγωνοειδοῦς πίλου.

§

Εἴπομεν ἀνωτέρω ὅτι ὁ Λεονάρδος ἔκυψεν ὅπως παρατηρήσῃ τὸν Ραούλ.

— Κύτταξε! εἶπε, πόσον εἶναι νέος ὁ πνιγμένος μου!

— Καὶ ὡραῖο παλληκαράκι! ἐψιθύρισεν ἡ Γερτρούδη.

— Ἄ! ἔτσι τὸν εὑρίσκεις;

— Μὰ τὴν πίστιν μου!

— Δὲν μὲ λὲς λοιπόν, γυναῖκα, νὰ μὴ μοῦ ἔπιασες ἔρωτα ἐπάνω του; ἠρώτησεν ὁ Λεονάρδος μετὰ κυνικοῦ σαρκασμοῦ.

— Μπᾶ! καθόλου παράξενο!

— Τότε λοιπὸν κάμε ὅ,τι θὰ κάμῃς τώρα, ποῦ εἶναι καιρός!

— Γιατί αὐτό;

— Ἔτσι λέγω ἐγώ.

— Μήπως τάχα δὲν θὰ ξαναζήσῃ ὁ πνιγμένος σου;

— Τοῦτο πλιὸ μνήσκει....

— Σέ τί;

— 'Σ ἐμᾶς.

— Πῶς;

— Νὰ, ὁ νέος αὐτὸς δὲν εἶναι τόσον πολὺ πειραγμένος, καὶ ἐὰν θέλομεν σὲ πέντε λεπτὰ τὸν κάνομε καὶ σαλεύει σὰν κ' ἐμᾶς... Ἂν δὲ καὶ δὲν θέλωμεν, τὸν ἀφίνομε ἔτσι καὶ μιὰ στιγμὴ, κλειστὰ μάτια μπιλὲ, πάγει 'ς τὸν ἄλλο κόσμο.

— Σὰν τὸ θέλομεν!

— Βέβαια, ἐὰν ἔχομεν κανὲν συμφέρον.

— Λέγεις νὰ βγῇ τίποτε;

— Νὰ διοῦμε πλιό.

— Ναὶ, ναὶ, γρήγωρα, νὰ διοῦμε.

Ὁ Λεονάρδος ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Ἄχ, παληόγρηα! ἀνέκραξε, πῶς βιάζεσαι! πῶς ἤναψες! Σοῦ περνᾷ, φαίνεται, ἀπὸ τὸν νοῦν, ὅτι ὁ χαριτωμένος αὐτὸς εὐπατρίδης —διότι βέβαια τοιοῦτος φαίνεται—εἰμπορῇ νὰ σ' ἀκούσῃ εἰς ὅ,τι λέγεις καὶ εἰς ἀνταπόδοσιν τῆς εὐγνωμοσύνης του νὰ σὲ ἀγαπήσῃ κ αὐτός;

— Ὅλ' αὐτὰ εἶναι ἀνοησίαι! ἀπεκρίνατο ἡ Γερτρούδη, ἐσὺ πές μου τὴ γνώμη σου, κ' ὕστερα, εἰ μὲν ἔχει τίποτε, ἀμὰ ὅ,τι θέλει ἂς πᾷ νὰ ἦναι, ἔννοιά σου, ἐγὼ πρώτη θὰ τὸν τσαλαπατήσω καὶ θὰ νὰ τὸν ρίξω πάλε 'ς τὸ ποτσμό!

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἄ! ἔτσι ναὶ, τώρα εἶσαι καλὴ, γυναικοῦλά μου! Τὸ λοιπὸν ἰδοὺ ποιὰ εἶναι ἡ δικήμου ἡ ἰδέα· ὁ εὔμορφος αὐτὸς ὁ νέος δὲν ἔπεσε, στοχάζομαι, εἰς τὸν ποταμὸν θέλοντας, διότι τὸν εἶδες πῶς ἐπάλαιε μέσα 'ς τὸ νερὸ καὶ τί φωναῖς γιαχουτίδικες ἔβγαζε; Ἴσως κανένας ἄνδρας καμμιᾶς γυναικὸς τὸν ἔστειλε 'ς τὸν πάτο τοῦ ποταμοῦ νὰ πιάσῃ ψάρια, γιὰ νὰ φύγῃ πλιὸ ἀπὸ τὴ μέση! Τί ξέρεις, ἴσως τοῦ χαλοῦσε τῆς δουλειαῖς; Ἂς τὸν ψάξωμεν ἡμεῖς τώρα, καὶ ἐὰν, καθὼς λέγω δὰ πάντοτε, ἔχῃ 'ς τὴ τζέπη του ἀπὸ τὰ λεγάμενα, τότε τοῦ τὰ σουφρόνουμε, διότι κ ά λ λ ι ο ἕ ν α κ α ὶ 'ς τ ὸ χ έ ρ ι, π ά ρ α δ έ κ α κ α ὶ κ α ρ τ έ ρ ε ι, καὶ ὕστερα τὸν ἀφίνομεν καὶ παραδίδει τὰ κῶλα ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ ἔτσι γλυτόνομε κ' ἐμεῖς ἀπὸ μπελάδες... Ἂν δὲ καὶ εἶναι ἄδειαις, τότε τὸν βοηθοῦμε νὰ γείνῃ καλὰ, ἴσως καὶ μᾶς ἀνταμείψῃ κατόπιν διὰ τὸ καλὸ ποῦ θὰ τοῦ κάνομε.

Βλέπουσιν ἤδη οἱ ἀναγνῶσταί μας εἰς ποῖον ἀλλόκοτον συλλογισμὸν ἐκρέματο ὡς ἀπὸ κλωστῆς ἡ ζωὴ τοῦ Ραούλ. Ἐπέπρωτο τῷ ἡμετέρῳ ἥρωϊ νὰ διατελῇ πάντοτε ἐκτὸς τῶν συνήθων καταστάσεων τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Ἐνῷ δὲ τὰ χρήματα σχεδὸν πάντοτε ἐξάγουσι τὸν ἄνθρωπον ἐκ δεινοτάτης ἀμηχανίας, ἡ ἔνδεια ἀπεναντίας τοῦ ἡμετέρου νέου ἔμελλε νὰ καταστῇ ἡ μόνη πιθανότης τῆς ὑπολειπομένης αὐτῷ σωτηρίας.

Ἡ Γερτρούδη ἐπεδοκίμασε καθ'ὅλα τὸν ἐφευρετικὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἐσκέπτετο τὸ πρᾶγμα, ὁ δὲ Λεονάρδος εὐχαριστηθεὶς ἐκ τῆς ἐπιδοκιμασίας ταύτης, ἣν δὰ καὶ τόσον δὲν ἐπερίμενεν, ἤρχισε, κατόπιν τῆς συσκέψεως, νὰ ἀνερευνᾷ τὰ θυλάκια τοῦ Ραούλ. Ὅτι δὲ ταῦτα ἦσαν κενά, τοῦτο ἡμεῖς τὸ γινώσκομεν ἤδη.

— Διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ κακοῦργος μετὰ τὴν διεκπεραίωσιν τῆς ἐρεύνης του, τὴν ἐπάθαμε!

— Τί, ἠρώτησεν ἡ Γερτρούδη, μήτε πεντάρα δὲν ἔχει;

— Παρὰ τσακισμένο! ὁ μασκαρᾶς! τὰ ξώδιασε προτοῦ νὰ πέσῃ 'ς τὸν ποταμὸ γιατὰ μᾶς καὶ μόνο! ἄχ! τὸν χαμένο!

— Μήπως δὰ καὶ τὸν ξεγύμνωσαν ἄλλοι 'ς τὸ καινούργιο τὸ γεφύρι;

— Μπορεῖ καὶ τοῦτο νὰ ἦναι! Ἐγὼ νὰ σὲ πῶ θὰ βάλω τὰ δυνατά μου νὰ τὸν φέρω εἰς τὴν ζωὴν, γιὰ νὰ μᾶς πῇ ὁ ἴδιος τί τοῦ ἔτρεξε.

Καὶ ὁ Λεονάρδος ἐνῷ ἔλεγε ταῦτα ἤγειρεν ἀπὸ τῶν ποδῶν τὸ σῶμα τοῦ Ραούλ, ὅπως ἀλλάξῃ τὴν θέσιν του. Ἐν τῇ κινήσει ταύτῃ ἀπεκαλύφθη ἡ ἀριστερὰ χεὶρ τοῦ νέου, ἥτις ἦτο κεκρυμμένη μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης ὑπὸ τὸ κράσπεδον τοῦ ἱματίου του.

— Γιὰ κύτταξε! εἶπε ζωηρῶς ἡ Γερτρούδη.

— Τί; ἠρώτησεν ὁ Λεονάρδος.

— Ἕνα διαμάντι!

— Ποῦ εἶναι;

— Νὰ, ἐδῶ, ἀποκρίνατο ἡ Γερτρούδη, δακτυλοδεικτήσασα τὴν χεῖρα τοῦ Ραούλ.

— Γιὰ δέ! ἀνέκραξεν ὁ Λεονάρδος, ἀλήθεια! καὶ νὰ μὴ τὸ ἰδῶ! Τῷ ὄντι ὁ νέος ἔφερεν εἰς τὸν δακτυλιώτην τῆς ἀριστερᾶς του μικρὸν

ἀδαμαντοκόλλητον δακτυλίδιον ἀξίας τριῶν ἢ τεσσάρων λουδοβικείων, ὅπερ οὔτε κἂν διενοήθη νὰ ἐκποιήσῃ, πρῶτον μὲν διότι τοσοῦτο παραμικρὸν πρᾶγμα δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἐξοικονομήσῃ ἐπὶ πολὺ, καὶ δεύτερον, καὶ τοῦτο ἦτο τὸ κυριώτερον, διότι τὸ δακτυλίδιον τοῦτο ἦτο τὸ τελευταῖον, ὅπερ εἶχεν ἀπὸ τὸν Ρεγινάλδον, καὶ ὡς τοιοῦτον τὸ ἐθεώρει ὡς ἱερὸν κειμήλιον.

Ἀλλ' ὅσον εὐτελὲς καὶ ἂν ἦτο τὸ δακτυλίδιον τοῦτο, ἐξήρκεσε νὰ ἀναφλέξῃ τὴν πλεονεξίαν τοῦ Λεονάρδου. Ἔλαβε λοιπὸν τὴν χεῖρα τοῦ Ραοὺλ καὶ ἐπειράθη νὰ ἀφαιρέσῃ αὐτό· ἀλλὰ τοσοῦτον ἐξωγκωμένοι καὶ σκληροὶ ἦσαν οἱ δάκτυλοί του, ὥστε οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ κατορθώσῃ. Τὸ δακτυλίδιον ἦτο καθισμένον ἐντὸς τῆς σαρκὸς καὶ τίποτε περισσότερον.

— Νὰ πάρ' ὁ διάβολος! ἐψιθύρισεν ὁ κακοῦργος, ἀφήσας μετὰ θυμοῦ τὴν χεῖρα τοῦ Ραοὺλ, δὲν θὰ 'μπορέσω λοιπὸν νὰ τὸ βγάλω!

— Ἄ, μπουταλᾶ! ἀνέκραξεν ἡ Γερτρούδη, ἐγὼ νἄμουνα 'ς τὴ θέσι σου καὶ νὰ διῇς τί θἄκαμα.

— Τί θἄκαμες λοιπόν;

— Νὰ, θἄκοφτα τὸ δαχτυλί του.

— Μὰ τὴ πίστι μου, πολὺ σωστὰ λὲς, γραιοῦλά μου, γιὰ ῥίξε μου ἕνα μαχαῖρι.

Ἡ Γερτρούδη ἔλαβεν ἐκ τοῦ ἀβακίου ἓν μαχαίριον καὶ τὸ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ἄνδρα της, ὅστις ἀφοῦ παρετήρησεν ἐὰν ἦτο ἠκονισμένον, ἤρχισε νὰ κόπτῃ τὸν δάκτυλον τοῦ Ραούλ. Ἀλλ' ὁ χάλυψ τέμνων τὴν σάρκα παρήγαγεν ἀποτέλεσμα ὅπερ οὐδόλως ἐσυλλογίσθη ὁ κακοῦργος. Ὁ ὀξὺς πόνος ἐπέφερεν αἰφνηδίαν καὶ ἐντελῆ μεταβολήν· ὁ Ραοὺλ συνῆλθεν ἀμέσως ἐκ τῆς κατεχούσης αὐτὸν λειποθυμίας, καὶ ὠχρὸς εἰσέτι ἔστη ἐπὶ τῶν ποδῶν του, ῥήξας ἰσχυρὰν κραυγὴν, καὶ κινῶν τὴν πληγωθεῖσαν χεῖρά του.

Ἡ Γερτούρδη ὠπισθοχώρησε βήματά τινα μετὰ τρόμου, ὁ δὲ Λεονάρδος ὑψώσας τὸ μαχαίριον ἔστη αὐτομάτως ἐν ἀμύνῃ.

Ὁ Ραοὺλ παρετήρησε πέριξ του καὶ εἶδε τὴν παράδοξον οἰκίαν, ἐν ᾗ εὑρίσκετο, εἶδε τὰ ἀπεχθῆ πρόσωπα ἐκείνων οἵτινες τὸν παρέλαβον παρ' αὐτοῖς καὶ τέλος τὴν καθημαγμένην χεῖρα καὶ τὰ κάθυγρα ἐνδύματά του καὶ ἐνεθυμήθη πάνθ' ὅσα συνέβησαν, ἐνόησε τὰ πάντα.

— Ποῖοι εἴσθε ἐσεῖς; ἠρώτησε τὸν Λεονάρδον καὶ τὴν Γερτρούδην.

— Εἴμαστε ψαράδες καὶ ἤλθαμε νὰ σὲ βγάλωμε ἀπὸ τὸ νερὸ, ἀπεκρίνατο ὁ κακοῦργος.

— Καὶ τί θέλετε ἀπὸ ἐμέ;

— Τὸ δαχτυλίδι αὐτό....

— Καὶ γιὰ νὰ τὸ πάρετε, μὲ κόπτετε τὸν δάκτυλόν μου;

— Ναί.

— Πῶς πῆγε ἡ καρδία σας! ἀνέκραξεν ὁ Ραούλ.

— Θαρρούσαμε πῶς εἴσαστε ἀποθαμένος!

— Ψεύματα!

— Ὅπως θέλετε πεῖτέ το σεῖς!

— Καὶ τώρα ποῦ μὲ βλέπετε ζωντανὸν, ἀπαιτεῖτε ἀκόμη τὸ δακτυλίδιον τοῦτο;

— Πιὸ καλλίτερα τώρα.

— Ἄθλιοι!

— Συχάσετε κομματάκι, εὐπατρίδη μου, καὶ δότε μας αὐτὸ τὸ δακτυλιδάκι.

— Δὲν σᾶς τὸ δίδω.

— Ἡμεῖς ὅμως θὰ τὸ πάρωμε...

— Πῶς;

— Ἡμεῖς τὸ ξέρομε.

— Χωρὶς νὰ θέλω ἐγώ;

— Νά τα!

— Κακοῦργοι!

— Παστρέψατε λιγάκι τὴ γλῶσσά σας, καὶ δότετο μὲ τὸ καλὸ, εἴτε μὴ πάρετε τὰ μέτρα σας.

— Τί, μὲ ἀπειλῆτε βλέπω;

— Ἀμὲ τί θαρρεῖτε, γιά;

— Καὶ δὲν συλλογίζεσθε διόλου, ὅτι ἅμα ἔβγω ἔξω ἀπὸ ἐδῶ θὰ σᾶς καταμηνύσω εἰς τὴν ἀρχήν;

— Ἀλήθεια, θὰ τὸ κάνετε, ἅμα μπορέσετε νὰ βγῆτε ἔξω ὅμως.

— Λοιπόν;

— Νὰ, λοιπὸν δὲν θὰ βγῆτε!

— Καὶ ποιὸς εἶν' αὐτὸς, ὁ ὁποῖος θὰ μὲ ἐμποδίσῃ;

— Ἐγώ!

— Καὶ τί θὰ κάμετε διὰ τοῦτο;

— Ὦ δά! θὰ σᾶς σκοτώσω μὲ μιὰ εὐκολία! Τὸ μόνον εὔκολο τοῦτο γιὰ νὰ ἐπιτύχω τὸν σκοπόν μου.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Λεονάρδος μετὰ καταχθονίου σαρκασμοῦ, ὅστις ἦτο λίαν συνήθης αὐτῷ, ἔκαμεν ἓν βῆμα κατὰ τοῦ Ραούλ. Οὗτος ἔφερε τὴν χεῖρα ὑπὸ τὸ κράσπεδον τοῦ φορέματός του καὶ ἀνέσυρε τὸ ξίφος του, ὅπερ κατὰ τύχην πλέον ἢ κατὰ βούλησιν τῆς θείας Προνοίας δὲν εἶχεν, ὡς ἐνθυμοῦνται οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται, ἀφήσει, ὅτε ἐρρίφθη εἰς τὸν Σηκοάναν.

Ὁ κακοῦργος χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸ κίνημα τοῦ νέου ἐπετέθη κατ' αὐτοῦ, ἀλλὰ προσέκοψεν ἐπὶ τῆς μακρᾶς καὶ ἀγχιστόμου λεπίδος τοῦ ὅπλου του.

Ἡ σύγκρουσις ἦν βιαία. Τὸ ξίφος διεπέρασε διαμπὰξ τὸ στῆθός του καὶ ἐξῆλθεν ἀνὰ μέσον τῶν ὤμων. Το μαχαίριον ἔπεσεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Λεονάρδου, ὅστις ἐποίησε περὶ αὐτὸν δύο ἢ τρεῖς στροφάς, ἔπληξε τὸν ἀέρα διὰ τῶν χειρῶν καὶ κατέπεσε τέλος ἐπὶ ἐρυθροτάτου καὶ ἀφρώδους τέλματος, ὅπερ ἐσχηματίσθη ὑπὸ τοῦ ἐκ τῆς εὐρείας πληγῆς του ἀναθρώσκοντος αἵματος.

Βραγχνώδης καὶ ἄναρθρος φωνὴ ἐξέφυγε τῶν χειλέων του· τελευταῖος σπασμὸς ἐτάραξε τὰ γιγαντιαῖα μέλη του καὶ συνέστρεψεν αὐτά, ὥσπερ συστρέφεται καὶ λυγίζει κλίμα ἀμπέλου ῥιπτόμενον ἐπὶ τῆς πυρᾶς, εἶτα οἱ ὀφθαλμοί του ἐστράφησαν ἐντὸς τῶν κογχῶν των. Ἐσχάτη συστολὴ ἠλλοίωσε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του, ἡ πληγή του ἔκλεισε πλέον καὶ τὸ αἷμα ἔπαυσε νὰ ῥέῃ. Τὸ πᾶν εἶχε τελειώσει, ὁ δὲ Λεονάρδος ἦτο πλέον ἐν τοῖς νεκροῖς.

Κεφάλαιον ΚΕ.'

Ο ΑΣΤΗΡ ΤΟΥ ΡΑΟΥΛ.

Ἡ Γερτρούδη παραλελυμένη τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς ἐκπλήξεως καὶ τοῦ τρόμου εἶχε παρασταθῇ εἰς ὅλην τὴν σκηνὴν, ἣν ἄρτι παρεθέσαμεν, ἄφωνος καὶ ἀκίνητος ὡς ἀπεχθές τι ἀπολίθωμα. Ἀλλ' ὅτε ὁ Λεονάρδος ἔπεσε νεκρὸς βληθεὶς ὑπὸ τοῦ ξίφους τοῦ ἱππότου, ὅτε τὸν εἶδεν ἀσπαίροντα ἀγωνιωδῶς, ὅτε τέλος ἐβεβαιώθη πλέον ὅτι ὁ σύζυγός της ἦτο διὰ παντὸς νεκρὸς, κατελήφθη τότε ἀπὸ τυφλὴν μανίαν καὶ ἀπὸ ἄσβεστον δίψαν ἐκδικήσεως. Ἔρρηξε βραγχνώδεις ὠρυγμοὺς καὶ ἡτοιμάσθη νὰ ἐφορμήσῃ κατὰ τοῦ Ραοὺλ, ὅστις οὐδαμῶς σκεπτόμενος νὰ συγκροτήσῃ ἐκ τοῦ συστάδην μάχην κατὰ τῆς λυσσαλέας ταύτης ἐριννύος διέγραψε ταχὺν κύκλον διὰ τοῦ ξίφους του ὅπερ ἀνέσπασεν ἐκ τοῦ σώματος τοῦ Λεονάρδου.

Ἡ Γερτρούδη ἐννοήσασα ὅτι θὰ ἐπληγόνετο ἀπὸ τὸ διασειόμενον ὅπλον, ὅπερ ἐτήρει αὐτὴν μακρὰν, δὲν ἐπροχώρησε ποσῶς, ἀλλὰ συλλέξασα ὅλα τὰ ἔπιπλα καὶ σκεύη ἅτινα εὑρίσκοντο πλησίον της ἔρριψεν αὐτὰ κατὰ πρόσωπον τοῦ Ραοὺλ, ὅν δὶς ἢ τρὶς προσέβαλε καὶ ὅστις ἐπληγώθη ἐλαφρῶς εἰς τὸ μέτωπον ὑπὸ πηλίνου τινὸς ἀγγείου συντριβέντος ἐπ' αὐτοῦ.

Τοιοῦτον ἐλάχιστον ἀποτέλεσμα δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν Γερτρούδην, ἧς αἱ παραλελυμέναι δυνάμεις ἐπηύξησαν ἔτι μᾶλλον τὴν μανίαν της. Ἀφρὸς παρόμοιος πρὸς τὸν τῶν ἐπιληπτικῶν ὕγρανε τὰς γωνίας τῶν χειλέων της· οἱ ὀφθαλμοί της ἐπληρώθησαν αἵματος, θὰ ἔπιπτε δὲ καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα κεραυνόπληκτος ἐκ τῆς κατεχούσης αὐτὴν ὑπερβολικῆς λύσσης, ὅτε παρετήρησεν αἴφνης τὸ ἔν τινι γωνίᾳ καὶ πλησίον αὐτῆς εὑρισκόμενον τυφέκιον.

Κραυγὴ ἀγρίας χαρᾶς, λαρυγγώδης καὶ παρομοία πρὸς τὸν μυκηθμὸν ὑαίνης ἐξῆλθε τοῦ συνεσταλμένου λάρυγγος τῆς τυχοδιώκτιδος. Εὐκίνητος ὡς τίγρις ὥρμησεν ἐπὶ τῆς λείας της, ἥρπασε τὸ ὅπλον καὶ σκοπεύσασα τὸν Ραοὺλ ἔπιεσε τὸ σκανδάληδρον.

Λάμψις διέσχισε τὸ γεννώμενον σκότος, διότι ἡ Γερτρούδη δραμοῦσα νὰ ἁρπάσῃ τὸ τυφέκιον ἀφῆκε τὸν δαυλὸν, ὅστις ἐσβέννυτο ἤδη, ἐκπυρσοκρότησις ἠντήχησεν ἐντὸς τῆς καλύβης καὶ σφαῖρα διῆλθε συρίζουσα γραμμάς τινας μακρὰν τοῦ μετώπου τοῦ Ραοὺλ καὶ διεπέρασε τὸν ἐκ σανίδων τοῖχόν της.

Ἀλλ' ἡ τρέμουσα χεὶρ τῆς Γερτρούδης ἐματαίωσε τὴν ἐκδικητικὴν ἐπιθυμίαν της, καὶ ὁ κ. δὲ Τραμπλεῖγ χωρὶς νὰ τῇ δώσῃ καιρὸν νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ πληρώσῃ ἴσως ἐκ νέου τὸ πυροβόλον, ὥρμησε κατ' αὐτῆς, ἥρπασεν αὐτὸ ἐκ τῶν χειρῶν της καὶ στρεφεδινήσας τοῦτο μετ' ἄκρας ταχύτητος τὸ ἔῤῥιψε κατ' αὐτῆς.

Ὁ δαυλὸς ἐσβέννυτο πλέον, τὸ δὲ σκότος καθίστατο ψηλαφητόν. Ὑπόκωφος κρότος, συνοδευθεὶς ὑπὸ πεπνιγμένης κραυγῆς καὶ τῆς ἀντηχήσεως τῆς πτώσεως ἑνὸς σώματος, ἔδωκαν τῷ Ραοὺλ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ κτύπος ἐπέτυχε. Τότε ὁ Ραοὺλ χωρὶς νὰ φροντίσῃ ποσῶς νὰ μάθῃ ἐὰν ἡ Γερτρούδη ἔζη ἀκόμη ἢ ἦτο νεκρὰ, ἐζήτησε ψηλαφητὶ τὴν ἔξοδον τῆς καλύβης καὶ εὑρὼν ἐπὶ τέλους αὐτὴν ἐξῆλθε κλονιζόμενος τῆς κατηραμένης ἐκείνης κατοικίας, πληρουμένης ὑπὸ χλιαρῶν ἀναθυμιάσεων ἀνθρωπίνου αἵματος, ἄρτι χυθέντος.

§

Ὅτε ὁ Ραοὺλ εὑρέθη ἐπὶ τῆς κρηπίδος τοῦ ποταμοῦ, δυνάμενος νὰ ἐπισκοπήσῃ τὸν αἰθριον καὶ ἀστεροφεγγοῦντα οὐρανὸν καὶ νὰ ἀναπνεύσῃ ἐλευθέρως τὴν δροσοβόλον τῆς νυκτὸς αὔραν, ᾐσθάνθη ζωηρὰν κίνησιν χαρᾶς καὶ ἀπεριόριστον ἅμα πρὸς τὸν Θεὸν εὐγνωμοσύνην, εἰς ὃν ὤφειλε νὰ πιστεύῃ, διότι τοσοῦτο θαυμασίως ἐλυτρώσατο αὐτὸν ἀπὸ τρομεροῦ κινδύνου.

Τότε κατηνόησε τί ἐστι ζωὴ, ἣν ἐζήτει νὰ ἐξαφανίσῃ ἐν τοῖς μέλασι ῥείθροις τοῦ Σηκοάνα πρῶτον, καὶ κατόπιν ἐζήτουν νὰ τῷ ἀφαιρέσωσιν οἱ δύο δολοφόνοι· εἶπε δὲ καθ' ἑαυτὸν ὅτι εἶχεν ἀρκετὸν θάῤῥος νὰ ἀντιπαλαίσῃ κατὰ τῆς δυστυχίας, ἀντὶ νὰ ἐπιζητῇ τὸν θάνατον, καὶ παρητήθη πλέον ὁλοτελῶς τῶν ὀλεθρίων ἰδεῶν τῆς αὐτοκτονίας.

Καὶ ὅμως ἀπὸ δύο ὡρῶν, ὅτε ὁ Ραοὺλ ἀπῆλθε τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Χρυσοῦ Δέρατος, ἡ κατάστασίς του εἶχε δεινωθῇ ἔτι μᾶλλον

Τὰ ἐνδύματά του κατάβροχα ἐκ τοῦ ὕδατος δὲν ἤξιζον πλέον σχεδὸν τίποτε καὶ ἦσαν κολλημένα ἐπὶ τοῦ ἀνατριχιῶντος σώματός του, ὅπερ ἐπάγονεν ἐκ τῆς ἐπαφῆς των, ὁ δὲ ὦμος καὶ δάκτυλος τῆς ἀριστερᾶς χειρός του, ὁ μὲν πληγωθεὶς ἐκ τῆς ἁρπάγης, ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ μαχαιρίου τοῦ Λεονάρδου τὸν ἔκαιμαν νὰ ὑποφέρῃ ὁριμυτάτους πόνους. Ἅπαντα τὰ μέλη του ἦταν καταβεβλημένα ἐκ τῆς κοπώσεως, καὶ ἐὰν δὲν ἔσπευδε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ κατάλυμά του θὰ ἔμενε καθ' ὁδόν. Καὶ ἔπειτα ἐκτὸς τῆς κακῆς καταστάσεως τῶν φορεμάτων του καὶ ἡ κεφαλή του ἦτο ἀσκεπής· οὕτω δὲ εὑρισκόμενος δὲν ἠδύνατο νὰ διατρέξῃ τὸ ἥμισυ τῶν Παρισίων χωρὶς νὰ ἐπισπάσηται τὴν προσοχὴν πάντων, ὅσους ἤθελε συναντήσει καθ' ὁδόν. Οὔτε δὲ φορεῖον νὰ μισθώσῃ ἠδύνατο, καθότι, γινώσκομεν τοῦτο ἄλλως τε, δὲν εἶχε χρήματα διὰ νὰ τὸ πληρώσῃ.

Ὁ κ. δὲ Τραμπλεῖγ ἔφθασεν εἰς μίαν τῶν βαθμίδων καὶ ἀναβὰς ἐπὶ τῆς κρηπῖδος ἐστράφη πρὸς τὴν Νέαν Γέφυραν, ἔνθα κατ' εὐτυχίαν εὗρε τὸν πῖλόν του, τεθειμένον ἐπὶ παροδίου λίθου, ὃν ὡς ἐκ τοῦ βαθέος σκότους οὐδεὶς εἶχεν ἰδεῖ.

Τὸ γεγονὸς τοῦτο, ἄσημον ἄλλως τε αὐτὸ καθ' ἑαυτό, ἐνέπλησε χαρᾶς τὸν ἱππότην, ὅστις ἤρχισε πάλιν νὰ ἐξετάζῃ παραμυθητικώτερον τὸ μέλλον.

— Τίς οἶδε; εἶπε καθ' ἑαυτόν, ἐὰν ἡ τύχη δὲν ἀλλάξῃ. Ἐὰν ὁ ἐπὶ τοσοῦτο ζοφερὸς ἀστήρ μου δὲν ἀναλάμψῃ πάλιν!

Καὶ ἐξηκολούθησε στερροτέρῳ παρ' ἐλπίδα τῷ βήματι τὴν πρὸς τὰ Ἰχθυωπλεῖα ἄγουσαν.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν ταύτην, φλογερὸς πυρετὸς διηρέθιζε τὰς ἀρτηρίας του, ἡ κεφαλή του ἐπύρεσσε, καὶ οἱ κεκμηκότες πόδες του δὲν ἠδύναντο νὰ ὑποβαστάσωσι πλέον τὸ σῶμά του.

Ἀπέναντι τῆς θύρας τοῦ ξενοδοχείου ἐραίνετό τις ὅτι ἐπερίμενε· τὸν ἄγνωστον δὲ τοῦτον, ὅστις ἐπηγαινοήρχετο ἐν τῇ σκοτίᾳ ὡς κινουμένη σκιά, ὁ Ραοὺλ κατ' ἀρχὰς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀναγνωρίσῃ. Ἀλλὰ, καθ' ὅσον ἐπροχώρει, ἡ σκιὰ διηυθύνετο πρὸς αὐτόν, καὶ ὅτε πλέον βήματά τινα μόνον ἀπεῖχεν ἀπ' αὐτοῦ, ἔρριξε κραυγὴν χαρᾶς καὶ ῥιφθεῖσα εἰς τὸν τράχηλόν του περιεπτύξατο αὐτὸν φρενητιωδῶς καὶ τὸν ἔθλιβεν ψιθυρίζουσα·

— Σεῖς εἶσθε, κύριε Ἱππότα; ναὶ, σεῖς εἶσθε; Ἂχ! πόσον ἐχάρην! ὤχ! πόσον εἶμαι εὐτυχής!

Πᾶς τις ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ ἐν λόγῳ σκιὰ δὲν ἦτο ἄλλο τι ἢ ὁ πιστὸς Ἰάκωβος, ὅστις ἐξ ὑπερβαλλούσης πρὸς τὸν κύριόν του ἀγάπης ἐλησμόνει κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ τοὺς ἁπλουστέρους κανόνας τῆς πρὸς τοὺς ἀνωτέρους ἀβροφροσύνης καὶ εὐθιμοταξίας.

— Εὐχαριστῶ, τέκνον μου, εὐχαριστῶ! ἀπεκρίνατο ὁ Ραοὺλ κατανυγεὶς ἐκ τῶν ἐνδείξεων τῆς στοργῆς ἣν τῷ ἐξεδήλου ὁ θεράπων του· βοήθησόν με νὰ ἀναβῶ γρήγωρα, διότι δὲν εἰμπορῶ πλέον καὶ νομίζω ὅτι θ' ἀποθάνω.

Ὁ Ἰάκωβος κατέστη ὠχρὸς ἀκούων τοὺς λόγους τούτους· ταὐτοχρόνως δὲ παρετήρησεν ὅτι τὸ ὕδωρ ἔῤῥεε κρουνηδὸν ἀπὸ τὰ ἐνδύματά του.

— Ὤχ! Θεέ μου! ἀνέκραξε, τί σᾶς συνέβη λοιπόν;

— Θὰ σοὶ τὸ εἴπω βραδύτερον, ἂς ἀναβῶμεν τώρα, γρήγωρα, διότι αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου εἰς ἀθλιεστάτην κατάστασιν.

Ὁ Ἰάκωβος χωρὶς νὰ προσθέσῃ πλέον τὸ παραμικρὸν, ἔτεινε τὸν βραχίονά του εἰς τὸν κύριόν του, ὅστις στηριζόμενος ἐπ' αὐτοῦ ἀνέβη μέχρι τοῦ δωματίου του καὶ ἔπεσεν εὐθὺς ἐπὶ τῆς κλίνης του. Ἀκολούθως ἤναψε μικρὰν λυχνίαν καὶ ἐν τῇ λάμψει αὐτῆς εἶδε τὴν χεῖρα καὶ τὸ μέτωπον τοῦ Ἱππότου καθημαγμένα· δὲν ἐτόλμησε δὲ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, ἀλλ' ἔσπευσε νὰ πλύνῃ ἀμέσως μὲ κρύον ὕδωρ καὶ τὰς δύο ταύτας πληγάς.

Καὶ ἡ μὲν καὶ ἡ δὲ τῷ ἐφάνησαν ἐλαφραί· ἡ τοῦ μετώπου ἦτο ἁπλῆ ἀμυχὴ προξενηθεῖσα ὑπὸ ῥήγματος τοῦ πηλίνου ἀγγείου, ὅπερ ἡ Γερτρούδη τῷ ἔῤῥιψε κατὰ πρόσωπον· ἡ δὲ τοῦ δακτύλου ἦτο μὲν βαθυτέρα, ἀλλ' οὐδένα κίνδυνον παρεῖχεν.

Ὁ Ἰάκωβος καθησύχασε καὶ ἀπεκδύσας τὸν κύριόν του τὸν κατέκλινε μετὰ τοσαύτης ἐπιμελείας, ὅσην ἤθελε λάβει μία μήτηρ διὰ τὸ ἀσθενὲς τέκνον της. Ἀκολούθως τῷ ἐπαρουσίατε μικρὸν κουτίον περιδεδεμένον μετὰ πρασίνης ταινίας καὶ σεσημασμένον διὰ τριῶν σφραγίδων ἐξ ἐρυθροῦ σημαντῆρος.

— Τί εἶναι αὐτὸ; ἠρώτησεν ὁ Ραοὺλ.

— Δὲν ἠξεύρω· εἷς ἀπεσταλμένος ἐκόμισεν αὐτὸ μετὰ ἡμίσειαν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σας ὥραν.

— Πόθεν ;

— Δὲν μοὶ τὸ εἶπεν.

Ὁ Ραοὺλ ἔλαβε τὸ κουτίον· ἦτο βαρύτατον καὶ ἐπεγράφετο·

Διὰ τὸν κ. Ἱππότην Ραοὺλ δὲ Τραμπλεΐγ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Χρυσοῦ Δέρατος.

— Διάρρηξον τὰς ταινίας καὶ σύντριψον τὰς σφραγίδας αὐτὰς, εἶπεν ὁ νέος.

Ὁ Ἰάκωβος ὑπήκουσε καὶ ἐπαρουσίασεν αὖθις τὸ κουτίον εἰς τὸν κύριόν του, ὅστις τὸ ἠνέῳξεν ἀμέσως.

Ἐν τῷ κουτίῳ τούτῳ περιείχοντο δύο τινά· εἷς φάκελλος ἀρκετὰ ἐπιμήκης καὶ ἓν τεμάχιον χάρτου πεπτυγμένου εἰς τέταρτον. Ἐντὸς τοῦ φακέλλου ὑπῆρχον εἴκοσι πέντε λουδοβίκεια, ἐπὶ δὲ τοῦ χάρτου ἦσαν γεγραμμέναι αἱ ἑξῆς λέξεις·

« ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΣΜΑΡΑΓΔΑΣ. »

— Καλὰ, δὲν ἠπατώμην ! ἐψιθύρισεν ὁ Ραοὺλ, ἐγύρισεν ἡ τύχη ! ὁ ἀστήρ μου ἀναλάμπει !

Εἶτα τὸ κουτίον καὶ τὰ χρήματα ἔπεσαν ἐκ τῶν χειρῶν του, αὐτὸς δὲ ὑπτίασεν ἐπὶ τῆς κλίνης· ὁ πυρετὸς ἀνεδιπλασιάσθη μετ' ἐντάσεως, ὁ δὲ παράληρος κατελάμβανεν αὐτόν.

Κεφάλαιον ΚΣΤ'.

ΤΟ ΚΑΤΑΛΥΜΑ ΤΟΥ ΕΖΕΚΙΗΛ.

Ἡ ἀναφαινομένη ἀσθένεια ἦτο τρομερά. Ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας ὁ Ραοὺλ ἀμφιταλαντευόμενος νυχθημερὸν μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου, δὲν ἠδύνατο οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ ἀνακτήσῃ τὴν ἐνέργειαν τοῦ λογικοῦ του. Πάντα τὰ θλιβερὰ γεγονότα, ὅσα ἐτελέσθησαν ἀπὸ τοῦ ἀπροόπτου καὶ

κεραυνοβόλου θανάτου τοῦ μαρκίωνος Ρεγινάλδου ἐπανήρχοντο διαδοχικῶς ἐν τοῖς ὀνείροις τοῦ παραλήρου του. Ὁτὲ μὲν παρίστατο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἡ θλιβερὰ σκηνὴ τοῦ περιδείπνου, ὁτὲ ἐπανευρίσκετο πλησίον τῆς Σμαράγδας καὶ τοῦ Νικολάου Βενεδίκτου, ὁτὲ δὲ τέλος ἐπανήρχιζε τὸ ἀτελείωτον δρᾶμα τῆς αὐτοκτονίας του καὶ ἐμάχετο κατὰ τοῦ Λεονάρδου καὶ τῆς Γερτρούδης ἐν τῇ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ καλύβῃ.

Παραπλήσιοι συγκινήσεις εἰς οὐδὲν ἄλλο βεβαίως συνέτεινον ἢ εἰς τὸ νὰ δεινώσωσι τὴν κατάστασιν τοῦ Ραοὺλ, ὅστις ἐὰν δὲν ἦτο νέος καὶ εὔρωστος, πρὸ πολλοῦ θὰ ἦτο εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Ἀλλ' ἡ ἀνάῤῥωσις τοῦ Ραοὺλ, ὡς ἔφθημεν εἰπόντες, μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἤρχιζε καὶ ἔβαινεν ὁλονὲν ἐπὶ τὰ πρόσω πρὸς μεγίστην χαρὰν τοῦ δυστυχοῦς Ἰακώβου, οὗτινος ὁ ζῆλος καὶ ἡ ἀφοσίωσις ἦτο πάντοτε ὁ αὐτός.

Ἐν Παριτίοις καὶ ἐν ξενοδοχείῳ μάλιστα δεκαπενθήμερος ἀσθένεια ἀποβαίνει λίαν δαπανηρά, ἐπειδὴ ὁ ἀσθενὴς εἶναι ἠναγκασμένος νὰ πληρόνῃ εἰς διπλασίαν τιμὴν τὰς ἐπισκέψεις τοῦ ἰατροῦ, τὰ φάρμακα ἅτινα διέταξεν οὗτος καὶ τοὺς κόπους τῶν περιποιουμένων αὐτόν.

Ὅτε ὁ κ. δὲ Τραμπλεῖγ ἀνέῤῥωσεν ὁλοτελῶς καὶ ἀφῆκε πλέον τὴν κλίνην, δὲν τῷ ὑπελείποντο ἢ δύο ἢ τρία λουδοβίκεια ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Σμαράγδας λόγῳ παρακαίρου καὶ ἀτελεστάτης ἀποδόσεως πεμφθέντων αὐτῷ εἴκοσι πέντε λουδοβικείων. Τὸ ἐλάχιστον δὲ τοῦτο ποσὸν ἐξωδεύθη ταχέως καὶ ὁ Ραοὺλ ὅστις ἐνόμισεν ὅτι ὁ ἀστὴρ αὐτοῦ ἤρχιζε νὰ ἀναλάμπῃ, κατελαμβάνετο πάλιν ὑπὸ ἐπελπισίας.

Ἀλλ' εὐτυχῶς καὶ καταλλήλως πάνυ ὅπως ἐπανέλθῃ εἰς παραμυθητικωτέρας ἰδέας, νέον προμήνυμα τῷ ἐφίχθη διὰ τοῦ μυστηριώδους ἀπεσταλμένου τοῦ κομίσαντος τὰ εἴκοσι πέντε λουδοβίκεια. Συνέκειτο δὲ καὶ τοῦτο ὡς τὸ πρῶτον ἐκ τινος μικροῦ κουτίου περιέχοντος κόσμημά τι ὅπερ ὁ Ραοὺλ ἀνεγνώρισε παραχρῆμα ὅτι ἦτο τὸ ἐκ τοῦ θετοῦ πατρός του Ρεγινάλδου προερχόμενον. Ἦτο πολυτιμότατον ὡρολόγιον, οὗτινος ἡ πλὴξ ἐκαλύπτετο ὑπὸ βαρυτίμων ἀδαμάντων, ἀξίας ἑκατὸν τοὐλάχιστον λουδοβικείων. Γραμμάτιόν τι συνώδευε τὴν ἀποστολὴν ταύτην, καὶ ἐπὶ τοῦ γραμματίου τούτου ὑπῆρχον γεγραμμένα τὰ ἑξῆς·

« ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΣΜΑΡΑΓΔΑΣ. »

— Ἡ δυστυχὴς κόρη! ἀνέκραξεν ὁ Ραοὺλ παράφορος ἐξ εὐγνωμοσύνης, ἣν ὡραία καὶ εὐγενὴς φύσις, ἣν αἱ τοῦ βίου περιπέτειαι ἀπώλεσαν καὶ διέφθειραν! Ὁ Θεός δὲν ἔπλασεν αὐτὴν διὰ συνέταιρον καὶ συνέγχον κλεπτῶν! Τοσοῦτον νέα! τοσοῦτον ὡραία! τοσοῦτον μεγάθυμος καὶ τοσοῦτον ἐξευτελισθεῖσα! Ὢ! ἂς ἔλθῃ εἰς ἐμὲ, ὅστις θὰ ἠδυνάμην ἀκόμη νὰ τὴν ἀγαπῶ καὶ νὰ τὴν ἀνυψώσω διὰ τοῦ ἔρωτός μου!

Ὁ Ραοὺλ ἔλεγεν ἐκ καρδίας πάντα ταῦτα, καὶ θὰ ἐπραγματοποίει αὐτὰ, ἐὰν ἡ Σμαράγδα μετέβαινε παρ' αὐτῷ. Ἀλλ' εὐτυχῶς δι' αὐτὸν ἡ Σμαράγδα δὲν ἦλθεν.

Ἐν τούτοις ὁ κ. δὲ Τραμπλέϊγ δὲν ἠδύνατο νὰ διατηρήσῃ τὸ τιμαλφὲς ὡρολόγιον, ὅπερ τοσοῦτο θαυμασίως τῷ ἀπεδόθη. Ἦτο ἠναγκασμένος ἂν ὄχι νὰ τὸ πωλήσῃ, τοὐλάχιστον νὰ τὸ ὑποθηκεύσῃ εἴς τινα, ὅστις νὰ τῷ δανείσῃ μερικὰ χρήματα.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ὑπῆρχον εἰσέτι Δανειστήρια ἐπὶ ἐνεχύροις, ὁ δὲ Ραοὺλ μὴ γνωρίζων κανένα ἐν Παρισίοις ἐπεφόρτισε τὸν Ἰάκωβον νὰ μάθῃ μὲ τρόπον τὴν κατοικίαν Ἰουδαίου τινὸς δανειστοῦ ἐπὶ ὑποθήκῃ, τοκογλύφου καὶ ῥωποπώλου.

Ὁ νέος ἐξεπλήρωσεν ἀμέσως τὴν ἐντολὴν τοῦ κυρίου του καὶ ἐπανῆλθε μετὰ δύο ὥρας φέρων ἐκτενεστάτας πληροφορίας. Ἔφερε τὴν διεύθυνσιν τοκογλύφου τινὸς Ἰσραηλίτου, τοῦ ἐντίμου Ἐζεκιὴλ Ναθὰν, κατοικοῦντος κατὰ τὴν ὁδὸν Ἁγίου Ὀνωρίου, οὐ μακρὰν τῶν Ἀνακτόρων καὶ ἐνεργοῦντος μικρὰς συναλλαγὰς τοκογλυφίας καὶ ἀποτοκισμοῦ, ὧν τὰ μικρὰ κέρδη ἠνοῦντο μετὰ τῶν κερδῶν ἐπὶ τὰ ἤ ὑπὸ ἄλλων διαφόρων ἐπιτηδευμάτων.

Ὁ Ἐζεκιὴλ ἐπώλει ἵππους, κοσμήματα καὶ ὑφάσματα· μετήρχετο τὸν μεταπράτην ἐπὶ διαφόρων οἰκιακῶν ἐπίπλων, καινοφανῶν πραγμάτων καὶ εἰκόνων· παρ' αὐτῷ εὕρισκέ τις παλαιοὺς οἴνους, ὡραῖα ὅπλα καὶ σπάνια καὶ πολύτιμα βιβλία. Ἐλάμβανε δ' ἀντὶ μετρίου τόκου ἐξήκοντα τοῖς ἑκατὸν τὴν ὑπογραφὴν εὐγενῶν νεανιῶν, ἐργατικῶν ἀνθρώπων, ὑπεχρέου διὰ τῶν χρημάτων τοὺς ἐν στενοχωρίᾳ τινὶ εὑρισκομένους χωρικοὺς καὶ τοὺς διὰ τὴν λῆξιν τῆς προθεσμίας τῶν ἐν

προσκαίρῳ ἀμηχανίᾳ διατελοῦντας μικρεμπόρους, ἐδάνειζε τοῖς ἀγνώστοις ἐπὶ ἀντικειμένων πάσης φύσεως καὶ ἀξίας καὶ παρεδέχετο ὡς ἐνέχυρα τέλος παντὸς εἴδους πράγματα.

— Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Ραοὺλ, θὰ ὑπάγω ἀπόψε εἰς τοῦ Ἰουδαίου τούτου.

Ὁ δυστυχὴς νέος εἰς ἄκρον ἐπαρχιώτης εἶχεν ἀκόμη τὴν ἀξιέπαινον ἐκείνην αἰδημοσύνην νὰ μὴ θέλῃ νὰ εἰσέλθῃ ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ εἰς τὴν οἰκίαν ἑνὸς τοκογλύφου. Τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης, ἔλαβε τὸ ὡρολόγιόν του καὶ ἐκίνησεν· ὅτε δὲ μετ' οὐ πολὺ ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Ὀνωρίου ἐζήτησε τὴν ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου δηλωθεῖσαν αὐτῷ οἰκίαν.

Ἡ οἰκία αὕτη ἦν μικρὰ ἐν τῇ συμμετρίᾳ της, διότι δύω μόνον πατωμάτων ὕψος εἶχε καὶ ἀνὰ ἓν εἰς ἑκάστην ὀροφὴν παράθυρον, ἔκειτο δὲ πλησίον ἑτέρας λίαν ἐκτεταμένης, πολυτελῶς πεφωταγωγημένης, καὶ τῆς ὁποίας ἡ δίφυλλος αὔλειος θύρα ἦγεν εἰς εὐρεῖαν αὐλὴν βρίθουσαν θεραπόντων καὶ φορεαφόρων.

Ὁ Ραοὺλ διερχόμενος ἔρριψε φθονερὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐκείνου μεγάρου, ὅπερ ὑπέθεσεν ὡς ἀνῆκον εἴς τινα μεγιστᾶνα, κάτοχον δύο ἢ τριῶν ἑκατομμυρίων φράγκων, καὶ εἶπε καθ' ἑαυτόν·

— Καὶ ἐγὼ θὰ ἤμην πλούσιος... καὶ ἐγὼ θὰ εἶχον ἕνα πύργον καὶ κτήματα καὶ ἐὰν ἀκόμη ἤθελον καὶ μέγαρον ἐν Παρισίοις!... Ἀλλ' ἡ εἱμαρμένη ἀπεφάσισεν ἄλλως!

Ἀκολούθως ὁ νέος ὑπερέβη τὰς τρεῖς βαθμῖδας, αἵτινες ἦγον εἰς τὴν μίαν καὶ μόνην εἴσοδον τῶς οἰκίας τοῦ Ἐζεκιὴλ καὶ ἔκρουσεν εἰς τὴν θύραν.

Τὸ βαρὺ ῥόπτρον προσκροῦσαν ἐπὶ τῆς ὀρειχαλκίνου πλακὸς παρήγαγεν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἦχον ὃν ὁ Ραοὺλ ἐξέλαβεν ὡς ὠρυγμὸν ἀντιχοῦντα ἔσωθεν. Στιγμαί τινες παρῆλθον καὶ ὁ Ραοὺλ ἔκρουσε τὸ δεύτερον τὸ ῥόπτρον. Βηματισμοὶ ἠκούσθησαν τότε ἐντὸς διαδρόμου ἀπολήγοντος εἰς τὴν θύραν τῆς ὁδοῦ, ἀκολούθως ἠνεῴχθη θυρίδιόν τι καὶ φωνὴ νεαρὰ ἠρώτησεν.

— Ποῖος εἶσθε σεῖς;

— Εἰμὶ εἷς εὐπατρίδης, ὅστις ἐπιθυμῶ μεγάλως νὰ εἰσέλθω.

— Τίνα ζητεῖτε;

— Τὸν Ἐζεκιὴλ Ναθάν. Δὲν κατοικεῖ ἐδῶ ἀρά γε;

— Μάλιστα.

— Ἀνοίξατέ μοι λοιπόν.

Ἀλλ' ἡ θύρα δὲν ἠνεῴχθη τὸ παράπαν, αἱ δὲ ἐρωτήσεις ἐπανελήφθησαν.

— Τί τὸν θέλετε τὸν Ἐζεκιὴλ Ναθάν; ἐπανέλαβεν ἡ νεαρὰ φωνή.

— Θέλω νὰ τῷ ὁμιλήσω.

— Δι' ὑποθέσεις;

— Μάλιστα.

— Σᾶς περιμένει;

— Ὄχι.

— Σᾶς γνωρίζει;

— Οὔτε.

— Ἤλθατε ποτὲ ἐδῶ;

— Ποτέ.

— Ποῖος σᾶς στέλει;

— Κανείς.

— Καὶ πόθεν γνωρίζετε τὴν κατοικίαν τοῦ Ἐζεκιήλ;

— Ὁ θεράπων μου τὴν ἔμαθεν· εἰς αὐτὸν τὴν ἔδειξαν.

— Καὶ διατί ἤλθατε τόσον ἀργά;

— Διότι δὲν ἠδυνήθην, ἢ δὲν ἠθέλησα πλέον νὰ ἔλθω ἐνωρίτερον! ἀπεκρίνατο ὁ Ραοὺλ, οὗτινος ἡ ὑπομονὴ ἐξηντλεῖτο ἐκ τῶν παραδόξων τούτων ἐρωτήσεων.

— Εἶσθε μόνος;

— Τὸ βλέπετε, ὅτι δὲν ἔχω κανένα μαζή μου!

Ἐφάνη τότε εἰς τὸν νέον ὅτι παρετήρουν ἐκ τοῦ παραθυρίου ὅπως πεισθῶσι περὶ τῶν λεγομένων του, ὅτι δηλ. ἦτο μόνος, ἀκολούθως ἤκουσε νὰ σύρωσι διαδοχικῶς μέγαν ἀριθμὸν μοχλῶν, μεγάλη κλεὶς ἐστράφη ἐντὸς ὀγκώδους κλείθρου, ἡ θύρα ἠνεῴχθη καὶ ὁ Ραοὺλ εἰσῆλθε τέλος.

Ἡ κατόπιν τοσούτων ἀλλοκότων καὶ μακρῶν ἐρωτήσεων εἰσαγαγοῦσα αὐτὸν ἦτο δεκαοκταέτις ἢ εἰκοσιέτις νεᾶνις. Ἐκράτει εἰς χεῖράς της λυχνίσκον, καὶ χάρις εἰς αὐτὸν ὁ Ραοὺλ ἠδυνήθη νὰ θαυμάσῃ τὸ εὐκαμπὲς καὶ ῥαδινὸν αὐτῆς ἀνάστημα, καὶ τὰ θελκτικώτατα καὶ κανονικώτατα χαρακτηριστικά της. Ἦτο ὑψηλὴ καὶ λεπτόσωμος καὶ με-

λαγχροινὴ καὶ μελανόθριξ ὡς ἀληθὲς τέκνον τῆς ἐρήμου. Τὸ ἐπίμηκές πως πρόσωπόν της καὶ οἱ μεγάλοι καὶ ὡραῖοι ἀμυγδαλοειδεῖς ὀφθαλμοί της ἀνέκφραστον χάριν ἀποπνέοντες, παρεῖχον τὸν ἀνατολικώτατον τύπον ἐν τῇ ἀγνοτάτῃ καὶ πανθομολογουμένῃ αὐτοῦ ὡραιότητι.

Τοιαῦται θὰ ἦσαν αἱ ἰσραηλίτιδες παρθένοι, ὅταν ὁ περιούσιος λαὸς τοῦ Κυρίου ἐγκατελιμπάνων ἐν μιᾷ νυκτὶ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Φαραὼ καὶ τὴν κατηραμένην γῆν τῆς Αἰγύπτου ἐπανέκαμπτεν εἰς τὴν τῆς ἐπαγγελίας.

Αὕτη ἠνόησε τὸν ζωηρὸν θαυμασμὸν ὅνπερ ἠσθάνθη ὁ Ραοὺλ παρατηρῶν αὐτήν· μειδίαμα σχεδὸν περιφρονητικὸν ἐπεκάθησε τοῖς χείλεσιν αὐτῆς, καὶ ὠθήσασα διὰ τῆς μικρᾶς χειρός της τοὺς μοχλοὺς εἶπε τῷ Ραούλ·

— Ἐλᾶτε μαζή μου, κύριε, νὰ σᾶς ὁδηγήσω εἰς τὸν πατέρα μου!

Ὁ Ραοὺλ ἠκολούθησε τὴν χαρίεσσαν ταύτην κόρην, ἥτις διῆλθε προπορευομένη αὐτοῦ λίαν ἐπιμήκη διάδρομον, ἄγοντα εἰς μικρὰν αὐλήν.

Καθ' ὅσον οἱ δύο νέοι ἐπροχώρουν οἱ ὠρυγμοὶ οὓς ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ εἶχε πρὸ ὀλίγου ἀκούσει καθίσταντο διακριτικώτεροι καὶ τρομερώτεροι. Τέλος εἶδε μέγαν κῦνα τῶν Ἀβρουζίων μὲ ὀφθαλμοὺς ἐξαστράπτοντας, μὲ ἀφρισμένον στόμα καὶ τὰς τρίχας ἀνωρθωμένας, προσδεδεμένον εἴς τινα γωνίαν τῆς αὐλῆς.

Βεβαίως ἀπελύετο καθ' ἑκάστην νύκτα ὁ ἄγριος καὶ ἄγρυπνος οὗτος σκοπὸς, ὅστις ἐφύλαττε τὴν οἰκίαν τοῦ Ἐζεκιὴλ κάλλιον παρὰ μία δεκανεία στρατιωτῶν.

Κεφάλαιον ΚΗ'.

Ο ΕΖΕΚΙΗΛ.

Ἡ ἰουδαία καὶ ὁ Ραοὺλ διῆλθον τὴν μικρὰν αὐλὴν καὶ ἀνέβησαν τὰς πρώτας βαθμίδας σκωληκοβρώτου ξυλίνης κλίμακος, ἥτις ἔτριζεν

ὑπὸ τὰ βήματά των. Ἐν τῷ πρώτῳ πατώματι ἠνεῴχθη θύρα καὶ φωνή τις ἀνέκραξε μετὰ τόνου ἰταλικωτάτου·

— Δεβώρα !

— Τί εἶναι πατέρα ! ἀπεκρίνατο σταθεῖσα ἡ νεᾶνις.

— Ποῖος ἐκτύπα εἰς τὴν θύραν ;

— Εἷς εὐπατρίδης, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς ὁμιλήσῃ δι' ὑποθέσεις.

— Ποῦ εἶναι αὐτὸς ὁ εὐπατρίδης ;

— Ἐδῶ, μαζή μου.

— Πολὺ καλά ! ἄφες τον νὰ ἔλθῃ μονάχος του καὶ πήγαινε κάτω νὰ εὑρῇς τὴν κόρην τοῦ διαβόλου...

— Νὰ ὑπάγω πατέρα, ἀπεκρίνατο ἀφελῶς ἡ Δεβώρα.

Καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν Ραοὺλ προσέθετο·

— Ἠκούσατε, κύριε ; ὁ πατήρ μου σᾶς περιμένει, ἀναβῆτε...

Καὶ ἡ ἰουδαία ἐγένετο ἀμέσως ἄφαντος ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ραούλ.

Ὁ νέος ἔστη ἐπί τινα δευτερόλεπτα ἀκίνητος, συλλογιζόμενος τί ἠδύναντο νὰ σημαίνωσιν αἱ λέξεις «Κόρη τοῦ Διαβόλου!» Ἠδύνατο ἄρά γε νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς ἀνθρώπινον πλᾶσμα ἡ ἀλλόκοτος αὕτη προσηγορία ; Ἀλλ' ὁποία γυνὴ θὰ συγκατετίθετο νὰ φέρῃ τὴν διαβολικὴν ταύτην προσωνυμίαν ; Δεισιδαιμονικός τις φόβος κατελάμβανε τὸ ὑπὸ τῆς μακροχρονίου ἀσθενείας ἐξασθενηθὲν πνεῦμα τοῦ νέου, ὥστις ἵστατο διαπορῶν ἐὰν ἡ ἀλλόκοτος αὕτη οἰκία ἐν ᾗ εἰσῆλθε περιέκλειε καταχθόνιά τινα μυστήρια, καὶ ἐὰν ἡ κόρη ἐκείνη τοῦ διαβόλου, ἣν ἡ Δεβώρα ἔμελλε νὰ εὕρῃ ἐν τῷ πρώτῳ πατώματι ἦτο σατανικόν τι πλᾶσμα. Ἀλλ' ἡ ψευδὴς αὕτη ἀντίληψις ἦτο βραχείας διαρκείας, ὁ δὲ Ραοὺλ γελάσας διὰ τὸν ἄλογον τοῦτον φόβον του ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάβασίν του μέχρις οὗ ἔφθασεν εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα.

Ἡ θύρα τοῦ ἐν τῷ πατώματι ἐκείνῳ δωματίου ἦτο ἀνοικτή, πλησίον δ' αὐτῆς ἵστατο ὄρθιον μικρόσωμον καὶ ἀλλόκοτον καὶ λίαν γελοῖον πλᾶσμα, μεγάλην ἔχον ὁμοιότητα πρὸς τοὺς Γνώμονας (1) ἐ-

(1) Γνώμονες, δαιμόνια ἢ ἔθνη ἀόρατα οἰκοῦντα κατὰ τοὺς καββαλιστὰς ἐπὶ τῆς γῆς φυλάττοντα δὲ θησαυροὺς καὶ πολύτιμα μεταλλεῖα.

κείνους τοὺς θησαυροφύλακας, οὓς αἱ τοῦ μεσαίωνος περιγραφαὶ παριστῶσιν ὡς εἰς τὰ ὑπόγεια βασίλεια ἐνδιαιτημένους.

Ὁ Ἐζεκιὴλ Ναθὰν (διότι τοῦτο ἦν τὸ ὀνοματεπώνυμόν του) δὲν ἦτο ὑψηλότερος τῶν τεσσάρων ποδῶν. Ἦτο κυφὸς ἔμπροσθέν τε καὶ ὄπισθεν· τὸ ῥυτιδωτὸν καὶ ὡς τὸν φλοιὸν λεμονίου κίτρινον πρόσωπόν του παρεῖχεν ἔκφρασιν φαιδρὰν, ἣν δὲν ἐπερίμενε βεβαίως νὰ εὕρῃ τις εἰς τὸ πρόσωπον τοκογλύφου καὶ ἦν ἐπηύξανον ἔτι μᾶλλον δύο μικροὶ ὀφθαλμοὶ φαιδροὶ καὶ βλεφαρίζοντες καὶ διαρκὲς μειδίαμα ἐξερχόμενον ἀπὸ εὐρέος μετὰ μακρῶν καὶ ὀξυβελῶν ὀδόντων στόματος. Τὸ φαλακρότατον κρανίον τοῦ Ἐζεκιὴλ ἀντέκειτο πρὸς τὴν πυῤῥὰν καὶ δασεῖαν γενειάδα του.

Ὁ ἰουδαῖος ἦν περιτετυλιγμένος ἐντὸς παλαιοῦ οἰκειακοῦ ὑπενδύματος ἐξ ἀνατολικοῦ μεταξωτοῦ λίαν ἠλλοιωμένου. Ἡ ἡλικία τοῦ γελοίου τούτου γεροντίου θὰ ὑπερέβαινε τὰ ἑξήκοντα ἓξ ἔτη. Ὁ Ραοὺλ παρετήρησεν αὐτὸν μετὰ θάμβους καὶ ἐν τῇ θέᾳ αὐτοῦ κατελήφθη ὑπὸ μεγάλης ἐπιθυμίας γέλωτος ὅπερ μετὰ δυσκολίας μόλις ἠδυνήθη νὰ περιστείλῃ.

— Τί! εἶπε μυχόθεν, αὐτὸς εἶναι ὁ πατὴρ τῆς χαριεστάτης Δεβώρας, τοῦ ὡραίου καὶ χαριτοβρύτου πλάσματος ὅπερ πρὸ μικροῦ ἔβλεπον! Ἐὰν οὕτως ἔχει, ὁμολογητέον ὅτι ἡ φύσις ἐνίοτε δείκνυται λίαν ἀλλόκοτος ἐν ταῖς ἰδιοτροπίαις της!

Καὶ ὁ νέος διενοήθη πολλὰ ἄδικα βεβαίως κατὰ τῶν ἀρετῶν καὶ τῆς συζυγικῆς πίστεως τῆς κυρίας Ναθάν. Διότι, ὅπως δὲν εἶναι ποσῶς παράδοξον νὰ συλλέξῃ τις νόστιμα ἄνθη καὶ ἀπὸ τὸν ἀκανθωδέστερον θάμνον, οὕτω δύναται καὶ νὰ συναντήσῃ γυναῖκα πιστοτάτην πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς, ἔστω καὶ ἂν οὗτος ἔχῃ μορφὴν Θερσίτου.

— Εἰσέλθετε, εὐπατρίδα μου, εἰσέλθετε, εἶπεν ὁ ἰουδαῖος τῷ κ. δὲ Τραμπλέϊγ, ἐγὼ εἶμαι ὁ Ναθάν... μὲ ἐμένα ἔχετε δουλειά.

Ὁ Ραοὺλ παρηκολούθησε τὸν ἰουδαῖον διὰ μέσου δύο ἢ τριῶν δωματίων, ἐν οἷς ὑπῆρχον συσωρευμένα ἀτάκτως καὶ ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων διάφορα πράγματα.

Ἡ οἰκία τοῦ Ἐζεκιὴλ λιαν στενὴ, ὡς ἔφθημεν εἰπόντες ἦτο ὑπερβαλλόντως ἐπιμήκης, τοῦθ' ὅπερ μᾶς ἐξηγεῖ τὴν σειρὰν τῶν ἐν αὐτῇ

ὑπαρχόντων δωματίων. Τέλος οἱ δύο ἄνδρες ἔφθασαν εἴς τι μικρὸν δωμάτιον, ἔνθα ὁ Ἰουδαῖος ἐδέχετο τοὺς πελάτας του.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου τούτου ἦν ἐστημένη μεγάλη ἐβένινος τράπεζα, ἐφ' ἧς ὑπῆρχε πλάστιγξ πρὸς στάθμισιν τῶν νομισμάτων, παρέκει δὲ εὑρίσκετο τοποθετημένον χρηματοκιβώτιον.

Ὁ γέρων Ἰουδαῖος ὑπομειδιῶν ὡς συνήθως καὶ ὑφαλλόμενος ἀκροποδητὶ ὅπως φαίνηται ὑψηλότερος, προσέφερε τῷ Ραοὺλ κάθισμα καὶ ἐκαθέσθη καὶ αὐτὸς ἐπὶ παλαιοῦ ἀνακλίντρου κεκαλυμμένου ὑπὸ τριχάπτων τῆς Οὐγγαρίας ὄπισθεν τῆς ἐβενίνου τραπέζης.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας, εὐπατρίδα μου, εἶπε τότε, τί ἔχετε νὰ μὲ διατάξητε;

— Ἤθελα μερικὰ χρήματα, ἀπεκρίνατο ὁ Ραούλ.

— Ὦ! τὸ ἐκατάλαβα· 'ς ἐμένα δὲν ἔρχονται παρὰ διὰ νὰ ζητήσουν χρήματα, μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι αὐτὰ εἶναι σπάνια τώρα, καὶ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ θέλητε πολλά.

— Πεντήκοντα ἢ ἑξήκοντα λουδοβίκεια, ἐὰν τοῦτο ἦναι δυνατόν.

— Ὑποθέτω νὰ ἔχητε κανὲν ἐνέχυρον νὰ μοὶ ἀφήσητε, εὐπατρίδα μου, διότι ἐννοεῖτε ὅτι ἐπειδὴ δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίσω, δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ εὐχαριστηθῶ μὲ μόνην τὴν ὑπογραφήν σας.

— Ναὶ, ἔχω, ἀνταπήντησεν ὁ Ραούλ.

— Τί πρᾶγμα;

— Αὐτό.

Καὶ ὁ νέος ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θύλακός του τὸ ἀδαμαντοποίκιλτον ὡρολόγιον, ὅπερ ἐνεχείρησε τῷ Ἐζεκιήλ.

Οὗτος ἔλαβεν αὐτό, τὸ παρετήρησεν ἐκ τοῦ πλησίον, καὶ τὰ βλέμματά του ἀπήστραψαν ἐκ φιλοχρηματίας, οἵαν οὐδ' οἱ ἔσχατοι τῶν φιλαργύρων ἐπιδείκνυνται.

— Ὡρολόγιον οἰκογενειακόν, ναί; ἠρώτησεν ἀκολούθως, ἀφοῦ ἐξήτασε τὰ ἐπὶ τοῦ ἐλύτρου ἐγκεκαυμένα σήματα τῶν Τραμπλεΐγ.

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο ὁ Ραούλ.

— Θὰ τὸ λυπεῖσθε βεβαίως.

— Ὦ! μάλιστα.

— Καὶ δὲν θὰ τὸ πωλῆτε, ἐννοεῖται, ἀλλὰ θὰ τὸ ὑποθηκεύετε.

— Μάλιστα, μάλιστα.

— Καὶ πόσα θέλετε;

— Πεντήκοντα ἢ ἑξήκοντα λουδοβίκεια, ὡς σᾶς εἶπον.

Τὸ μειδίαμα τοῦ Ἐζεκιὴλ ὅπερ ἐφαίνετο ἐν ἐντάσει, ἐξηφανίσθη πάραυτα.

— Διάβολε! διάβολε! ἐψιθύρισεν

Καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ ὑποσταθμίζῃ τὸ ὡρολόγιον καὶ νὰ μετρᾷ τοὺς ἀδάμαντας.

— Θὰ σᾶς δανείσω πενῆντα λουίζια, εἶπε μετ' ὀλίγον, τίποτε περιπλέον, κ' αὐτὰ μάλιστα εἶναι πολλά.

— Ἔστω, ἀπεκρίνατο ὁ Ραούλ.

— Τώρα αὐτοὶ εἶναι οἱ ὅροι μου, δὲν ἐπιδέχωντα συζήτησιν, ἢ πάρτε ἢ δός τε.

— Νὰ ἰδοῦμεν.

— Σᾶς δίδω πενῆντα λουίζια, νὰ κρατήσω τὸ ὡρολόγιόν σας.

— Παραδέχομαι.

— Θὰ σᾶς δανείσω τὸ ποσὸν τοῦτο δι' ἕνα μῆνα.

— Τόσον ὀλίγον!

— Καλὸ, ἂς ἦναι ἓξ ἑβδομάδες, ἀλλὰ μήτε μιὰ ὥρα παραπάνω.

— Λοιπόν;

— Λοιπὸν, ἐὰν εἰς ἓξ ἑβδομάδας δὲν μὲ φέρετε ἑξῆντα λουίζια θὰ χάσετε τὸ ὡρολόγιόν σας.

— Τί; ἀνέκραξεν ὁ Ραοὺλ, δέκα λουδοβίκεια τόκον διὰ πεντήκοντα καὶ εἰς ἓξ ἑβδομάδας!

— Ὦ, ναί!

— Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι φριχτὸν, ἀνυπόφορον!

— Μπᾶ! ἀνταπήντησεν ὁ Ἐζεκιὴλ, οὕτινος τὸ μειδίαμα ἐπανῆλθε πάλιν, ἐὰν εἰς τὴν λῆξιν τῆς προθεσμίας εἰμπορέσετε νὰ μὲ πληρώσητε, σᾶς εἶναι πολὺ ἀδιάφορον ἐὰν τὸ ποσὸν εἶναι κἄπως μεγαλούτσικο! Ἐὰν δ' ἀπ' ἐναντίας καὶ ἔχετε χρήματα, τί σᾶς κόφτει τότε ἐὰν θὰ δώσητε πέντε ἢ ἓξ λουίζια παραπάνω;

Ἡ σοφιστικὴ αὕτη δικαιολογία ἐφάνη λογικὴ τῷ Ραοὺλ ὅστις δὲν ἦτο τόσον ἐξησκημένος λογιστής. Ἀλλ' ὁ Ἐζεκιὴλ βλέπων ὅτι μεθ' ὅλα ταῦτα ὁ νέος ἐδίσταζεν ἀκόμη, προσέθετο μετὰ σπουδῆς.

— Καὶ ἔπειτα μοῦ περνᾷ μία ἰδέα, ὅτι μὲ τὰ πενῆντα αὐτὰ

λουίζια θὰ κερδίσητε πολλά· φαντάζομαι μάλιστα ὅτι ἀπόψε θὰ γεμίσητε βαρέλια, καὶ ὅτι αὔριο θὰ νὰ ἐλθῆτε νὰ μοῦ γυρεύετε ὀπίσω τὸ ὡρολόγι σας.

— Θὰ κερδίσω βαρέλια! ἐπανέλαβεν ὁ νέος, εἰς ὃν οἱ τελευταῖοι λόγοι οὐδεμίαν καθαρὰν ἔννοιαν παρεῖχον· πῶς θὰ τὰ κερδίσω, σᾶς παρακαλῶ;

— Μά... 'ς τὸ παιγνίδι θαρρῶ...

— 'Σ τὸ παιγνίδι; ποῦ λοιπόν;

— Μπᾶ δά! ὑπέλαβεν ἔκπληκτος ὁ ἰουδαῖος, καὶ τὰ χρήματα αὐτὰ ποῦ μοῦ ζητᾶτε, δὲν τὰ θέλετε γιὰ νὰ πᾶτε νὰ παίξητε;

— Τῇ ἀληθείᾳ ὄχι.

— Τότε, κύριε, νὰ μὲ συγχωρῆτε διὰ τὸ λάθος μου. 'Σ αὐτὸ τὸ μεγάλο τὸ σπῆτι ποῦ εἶναι κοντὰ 'ς τὸ δικό μου παίζουν χαρτιὰ, καὶ κάθε νύκτα ἔρχονται ὅλα τὰ ἀρχοντόπουλα τοῦ Παρισιοῦ. Βλέποντάς σας νὰ ἔρχησθε 'ς ἐμένα, ὑπέθεσα φυσικὰ, ὅτι θὰ ἠθέλατε νὰ δοκιμάσητε τὴν τύχην σας! 'Αλλὰ ἔσφαλα, ἀκόμη μιὰ φορὰ, νὰ μὲ συγχωρῆτε, κύριε.

'Αλλ' ὁ Ραοὺλ δὲν ἤκουε τὰς ἀπολογίας τοῦ ἰουδαίου· ἡ λέξις παιγνίδιον (χαρτοπαίγνιον) τῷ ἔθιξαν χορδὴν ἄγνωστον τέως. Κατελήφθη τότε ὑπὸ ζωηρᾶς ἰδέας, νὰ παίξῃ, νὰ κερδίσῃ καὶ νὰ γείνῃ πλούσιος!

— Ὦ ἀστήρ μου, ἐψιθύρισεν, ὦ ἀστήρ μου, σὺ μὲ ὁδηγεῖς εἰς τοῦτο!

Καὶ προσέθετο ὑψηλοφώνως·

— Δότε μοι, δότε μοι τὰ πεντήκοντά μου λουδοβίκεια!

— Πάρετέ τα, ἀπεκρίνατο ὁ 'Εζεκιὴλ, θεὶς πρὸ τοῦ Ραοὺλ δύο στήλας ἐξ εἰκοσιπέντε λουδοβικείων ἑκάστην.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ νέος μετὰ μεγάλης πεποιθήσεως, αὔριον θὰ σᾶς φέρω τὰ χρήματά σας καὶ νὰ πάρω ὀπίσω τὸ ὡρολόγιόν μου.

Καὶ ὁδηγηθεὶς ὑπὸ τοῦ 'Εζεκιὴλ ὅστις τὸν προέπεμψεν ὑπογελῶν καὶ ὑφαλλόμενος ἐγκατέλιπε τὴν οἰκίαν τοῦ τοκογλύφου.

§

Ποῦ ἐπορεύετο ὁ Ραοὺλ; Οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται θὰ τὸ ἠνόησαν.

ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ
ΤΩΝ ΑΝΑΚΤΟΡΩΝ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ

XAVIER DE MONTEPIN.

Μεταφρασθέν

ΥΠΟ

ΖΑΝΝΟΥ Γ. ΒΑΣΙΛΑΡΟΥ.

Ἐκδίδεται ὑπὸ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΛΟΥΚΙΔΗ Λεσβίου.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

Τύποις ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΖΕΛΙΤΣ.

1873

ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΩΝ ΑΝΑΚΤΟΡΩΝ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

Κεφάλαιον Α.'

ΔΥΟ ΝΕΑΝΙΔΕΣ.

Ἰδοὺ τί συνέβαινεν ἐν τῷ καταγαίῳ δωματίῳ τῆς οἰκίας τοῦ τοκογλύφου Ναθὰν, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ παλαιὸς ἡμῶν φίλος Ραοὺλ δὲ Τραμπλεΐγ ἀπήρχετο ἀπ' αὐτῆς μεταβαίνων ὅπως δοκιμάσῃ τὴν τύχην του εἰς τὴν παρακειμένην τῷ καταλύματι τοῦ ἰουδαίου οἰκίαν τοῦ χαρτοπαιγνίου. Βραχεῖά τις περιγραφὴ καθίσταται ἐνταῦθα ἀναγκαία· θὰ χρησιμεύσῃ δ' αὕτη ὡς στεφάνη τρόπον τινὰ τῆς σκηνῆς εἰς τὰ καθέκαστα τῆς ὁποίας θὰ εἰσέλθωμεν ὁσονούπω.

Ἓν τινι τῶν προγενεστέρων κεφαλαίων ὡδηγήσαμεν τοὺς ἀναγνώστας μας εἰς μέρος τι τῆς οἰκίας τοῦ Ναθὰν ἔνθα ὁ τίμιος ἰουδαῖος μετήρχετο ἐπικερδεῖς πράξεις τοῦ ἥκιστα τυχηροῦ ἐμπορίου του. Ἐκεῖ ὡς εἰς τὰς πλείστας τῶν τοκογλύφων οἰκίας ἠπαντήσαμεν ἄκραν γυμνότητα ἢ καὶ ἀλλόκοτον συναρμολόγησιν ἑτερογενῶν ἀντικειμένων, ὅλως ἀκαταλλήλως τοποθετημένων τῶν μὲν πλησίον τῶν δὲ, συλλογὴν πολυμερῆ τέλος καὶ ἀσύμμετρον, ἐξηγουμένην μόνον διὰ τῶν ἰουδαϊκῶν ἕξεων, συμφώνων τοῖς τε ἤθεσι τοῦ κλεμματοκρύπτου καὶ τοῖς τοῦ ἐπ' ἐνεχύροις δανειστοῦ. Οὐδὲν ὑπῆρχε καταπληκτικώτερον τῆς ἀντιθέσεως ἣν παρεῖχον τὰ δωμάτια τοῦ καταγαίου πατώματος πρὸς τὰ τῆς πρώτης ὀροφῆς.

Ἐν τῷ καταγαίῳ πατώματι εὑρίσκετο τὸ δωμάτιον τῆς Δεβώρας,

τῆς θυγατρὸς τοῦ Ναθὰν, τοῦ μόνου πλάσματος ὅπερ ὑπὲρ πᾶν πρᾶγμα καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ χρήματα ἔτι ἠγάπα οὗτος ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

Ἀπὸ τεσσαράκοντα ἢ πεντήκοντα ἐτῶν ὁ Ἰουδαῖος ἐξήσκει ψυχῇ τε καὶ σώματι τὰς δολίους ἐκείνας συναλλαγὰς, ὧν τὸ μονοπώλιον ἐτήρησαν ἀνέκαθεν καὶ εἰς πάσας τὰς χώρας οἱ ὁμογενεῖς του. Τοῦτο δὲ σημαίνει ὅτι ὁ Ναθὰν ἦτο βαθύπλουτος. Τὰ μυθώδη δὲ ποσὰ ἅπερ καθ' ἑκάστην ἐγονιμοποίει ἐντὸς τῶν χειρῶν του, καθίσταντο δι' αὐτὸν πηγὴ διπλῆς ἡδονῆς. Καὶ ἡ μὲν πρώτη ἦν ἡ εἰς πάντας τοὺς φιλοχρηματίας ἀλλόκοτος καὶ ἰδιάζουσα εὐχαρίστησις συνισταμένη εἰς τὸ νὰ σωρεύῃ, πολλαπλασιάζῃ καὶ ἐν γένει θυσαυρίζῃ· ἡ δὲ δευτέρα, καὶ αὕτη ἦν ἴσως ἡ ζωηροτέρα, συνίστατο εἰς τὸ νὰ περιτοιχίζῃ τὴν μονογενῆ αὐτοῦ θυγατέρα Δεβώραν δι' ὅλων τῶν ἀγαθῶν τῆς μεγαλοπρεπείας καὶ ἀφθονίας ἐκείνης, ὧν ἀπεστέρει ἑαυτόν. Πράγματι δ' εἶχεν ἐπιδαψιλεύσει αὐτῇ μεγαλοπρεπείας βασιλικωτάτας, αἵτινες βεβαίως θὰ ἐξήρκουν εἰς τὸ νὰ εὐχαριστήσωσι καὶ αὐτὴν τὴν κενοδοξίαν μιᾶς ἐρωμένης βασιλέως.

Ὁ κατάγαιος θάλαμος, συνήθης κατοικία τῆς Δεβώρας, ἀρκετὰ εὐρύχωρος, καὶ οὗ τὰ δύο παράθυρα ἐλάμβανον τὸ φῶς ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς αὐλῆς, ἦν ὅλος ὑπεστρωμένος ἐξ ἀνατολικοῦ ὑφάσματος παρεμφεροῦς πρὸς λεπτότατον κασμίριον.

Τὸ χρῶμα ἐν γένει τοῦ ὑφάσματος τούτου ἦτο μαργαρώδες, ἀλλὰ καθίστατο σχεδὸν ἀρανὲς ἐκ τῶν ἀπείρων ἀραβουργημάτων παριστώντων ἄνθη καὶ πτηνὰ, ἐρραφιδευμένα διὰ μετάξης καὶ χρυσοῦ μετ' ἀμιμήτου ἐντελείας καὶ λαμπρότητος χρωμάτων.

Κυκλοτερῆ ἀνάκλιντρα ἐκ πορφυρᾶς μετάξης μετὰ ἀργυροπλέκτων ἐπικεκαμένων ταινιῶν ἐκάλυπτον τὸ κατάγαιον δωμάτιον οὗτινος σὺν τουρκικῷ τινι ἀνακλίντρῳ ἀπετέλουν ὅλον τὸν εὐτρεπισμόν.

Ἐπὶ τῶν τοίχων ἀνηρτῶντο ἐντὸς ἀργυροδιατρήτων στεφανῶν τέσσαρες εἰκόνες καὶ αἱ τέσσαρες ἀριστουργήματα. Αἱ εἰκόνες δ' αὗται ὡς ἄλλοι ἀδάμαντες, ἀξίζοντες περιουσίαν ὁλόκληρον, ἦσαν ἔργα τῶν γραφίδων τοῦ Ραφαήλου, τοῦ Λεονάρδου Βίντση, τοῦ Περουγίνου καὶ τοῦ Ἀννίβα Καρράκη καὶ παρίστανον ἱερογλυφικὰ πρόσωπα εἰλημμένα ἐκ τῶν χρονικῶν τοῦ περιουσίου λαοῦ τοῦ Κυρίου.

Ἓν φύλλον ὑφάσματος παρόμοιον πρὸς τὸ τῶν ἀνακλίντρων καὶ

πλουσιώτατα κεντημένον ἔκρυπτε θύραν τινὰ, δι' ἧς συνεκοινώνουν ἀπὸ τοῦ χαμηλοῦ θαλάμου εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Δεβώρας. Τὸν θάλαμον τοῦτον δὲν θέλομεν περιγράψει διόλου. Ἀρκούμεθα λέγοντες ὅτι ἠδύνατο νὰ παραβληθῇ ὡς πρὸς τὴν μεγαλοπρέπειαν τιμωνίου ἑταίρας δεκάκις ἑκατομμυριούχου, μετὰ μόνης τῆς διαφορᾶς ὅτι διετήρει οὗτος γνωρίσματα παρθενικῆς ἁγνότητος.

Ὅτε ὁ Ραοὺλ δὲ Τραμπλεΐγ ἀνεχώρει ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Ναθὰν, ἐν τῷ καταγαίῳ θαλάμῳ εὑρίσκοντο δύο νεάνιδες· ἡ μία τούτων ἦν ἡ Δεβώρα, ἡ δὲ ἄλλη ἔφερε τὸ παράξενον ὄνομα ὅπερ ἠκούσαμεν ἤδη ἅπαξ ἀπαγγελλόμενον, τῆς κόρης τοῦ διαβόλου.

Εἴπομεν ἀνωτέρω ὅτι ἡ Δεβώρα ἦτο δεκαοκταέτις ἢ εἰκοσαέτις· γινώσκομεν ὅτι εἶχε τὸ ἀνάστημα εὐκαμπὲς καὶ ῥαδινὸν, καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ ὡραῖα καὶ κανονικώτατα· ὅτι ἦτο μελαγχροινὴ καὶ μελανόθριξ ὡς ἀληθὲς τέκνον τῆς ἐρήμου· ὅτι τὸ ἐπίμηκές πως πρόσωπόν της καὶ οἱ μέλανες καὶ ἀμυγδαλοειδεῖς αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἀποπνέοντες ἀνέκφραστον χάριν παρεῖχον ἀνατολικώτατον τύπον ἐν τῇ πανθομολογουμένῃ αὐτοῦ ὡραιότητι· γινώσκομεν τέλος ὅτι τοιαῦται θὰ ἦταν αἱ Ἰσραηλίτιδες παρθένοι, ὅτε ὁ περιούσιος τοῦ Κυρίου λαὸς ἐγκαταλιμπάνων ἐν μιᾷ νυκτὶ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Φαραὼ καὶ τὴν κατηραμένην γῆν τῆς Αἰγύπτου εἰσήρχετο εἰς τὴν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας.

Ἡ μακρὰ καὶ μέλαινα αὐτῆς κόμη περιελίσσετο περὶ τὴν κεφαλήν της ὡς πυκνὸν καὶ βαρὺ στέμμα. Ἡ ἐνδεδυμένη ἐξ ἐριούχων ὑφασμάτων, βαθέος χρώματος καὶ σχεδὸν μοναστικῆς ἁπλότητος. Ὑπῆρχεν ἄλλως τε μεταξὺ τῆς ὡραιότητός της καὶ τῆς κόρης τοῦ διαβόλου, τῆς συντρόφου της πολλὴ ὁμοιότης, ὡς λ. χ. ἀμφότεραι εἶχον μεγάλους μέλανας ὀφθαλμοὺς, μακρὰν καὶ μέλαιναν κόμην καὶ ἦσαν ὀλίγον μελαγχροιναὶ, ἐκτὸς μόνον ὅτι ἡ κόρη τοῦ διαβόλου οὐδὲν ἴχνος ἀραβικοῦ τύπου, ὅστις τοσοῦτον λαμπρῶς ἀνεφαίνετο ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Δεβώρας παρεῖχεν. Ἐκτὸς δὲ τούτου ἡ κόρη τοῦ διαβόλου ἦτο κοντοτέρα, θελκτικωτέρα ὡς ἐκ τῶν χαριέντων χαρακτηριστικῶν της καὶ (ἐὰν μᾶς ἐπιτρέπηται ἡ ἔκφρασις αὕτη) αἰμυλοτέρα ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγωγοῦ προσώπου της καὶ τῶν ἀξιεράστων αὐτῆς τρόπων.

Ἡ Δεβώρα ὡμοίαζε μὲ σχεδὸν ἀγρίαν ἀκόμη κεμάδα, ἐνῶ ἡ σύντροφός της ἠδύνατο νὰ παραβληθῇ πρὸς μικρὰν ἐρωτόληπτον καὶ θωπευτικὴν γαλῆν. Αὕτη ἐφόρει ἐνδυμασίαν καθ' ὅλα ὁμοίαν πρὸς τὴν τῶν μικρῶν παρισινῶν ἐργατίδων, ἃς ἔκτοτε ἤρχισαν ν' ἀποκαλῶσι χερνήτιδας (γριζέτας).

Ταινίαι ἠλλοιωμέναι ὀλίγον ὑπεβάσταζον ἐπὶ τῶν πλευρῶν της τὸ ἐκ τσιτίου μισοφόριόν της. Οἱ μικροὶ αὐτῆς πόδες κεκαλυμμένοι ὑπὸ λευκῶν ἐρυθροπαρύφων περικνημίδων ἐστενοχωροῦντο ἐντὸς τῶν ἐρυθροπτέρνων ὑποδημάτων της, ἡ δὲ φαιόχρους ἐπωμίς της ἐσκέπαζεν ἀτημελῶς τοὺς ὤμους της.

Αἱ δύο νεάνιδες ἐσχημάτιζον χαρίεντα ὅμιλλον ἀντάξιον νὰ ἐπισπάσηται τὴν προσοχὴν καὶ νὰ προσηλώσῃ τὴν γραφίδα ζωγράφου τινὸς τοῦ εἴδους τούτου. Ἡ μὲν Δεβώρα ἡμικεκλιμένη ὑπτίως ἐπὶ εὐρέος κυκλοτεροῦς ἀνακλίντρου ἐπηκούμβει νωχελῶς τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐπὶ στοιβάδος προσκεφαλαίων, ἐνῶ ἡ κόρη τοῦ διαβόλου ἵστατο ὀρθία ἀπέναντι αὐτῆς, κρατῶσα ἐντὸς τῆς χειρός της τὴν ὡραίαν καὶ ἐπιμήκη χεῖρα τῆς συντρόφου της.

— Λοιπόν, ἀγαπητή μου; ἐψιθύρισεν ἡ Δεβώρα.

Ἡ χερνῆτις διέστειλε τὰ χείλη της ὅπως ἀποκριθῇ· ἀλλ' ἀνασκιρτήσασα ὑπὸ ἐλαφροῦ θορύβου ἐσιώπησεν. Ἀφῆκε τὴν χεῖρα τῆς Δεβώρας καὶ ἠκροάσθησαν καὶ αἱ δύο. Ἡ ἐξωτερικὴ θύρα τῆς οἰκίας ἐπανέκλεισε καὶ ἤκουσαν τὸν Ναθὰν ὠθήσαντα τοὺς βαρεῖς μοχλοὺς καὶ στρέψαντα τὴν κλεῖδα ἐντὸς τῆς ὀγκώδους κλειδωνιᾶς.

— Ἄ! θὰ ἦναι ὁ νέος, παρετήρησεν ἡ Ἰουδαία, τὸν ὁποῖον εἰσήγαγον πρὸ μικροῦ παρὰ τῷ πατρί μου καὶ ὅστις θὰ εὐγῆκε τώρα.

— Καὶ ποῖος ἦτο ὁ νέος αὐτός; ἠρώτησε περιέργως ἡ κόρη τοῦ διαβόλου.

— Νὰ σὲ 'πῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν τὸν γνωρίζω.

— Μπᾶ, καὶ πῶς γίνεται; Δὲν τὸν εἴδατε τάχα;

— Ὄχι δὰ, τὸν εἶδα, ἀλλὰ δὲν τὸν πολυπαρετήρησα.

— Διατί;

— Διότι μ' ἐκύτταζε πολὺ ἐκεῖνος.

— Ἄ! σᾶς ἐκύτταζεν, ἀγαπητή μου...

— Πολὺ μάλιστα, τὰ 'μάτιά του δὲν τὰ κατέβαζεν ἀπ' ἐπά-

νω μου, ναί, τὰ 'μάτιά του ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐξήστραπτον ὡτὰν τοὺς ἀδάμαντας, τοὺς ὁποίους σοὶ ἔδειξα πρὸ ὀλίγου.

— Ἐννοῶ, ἐπανέλαβε γελῶσα ἡ χερνῆτις, ἐννοῶ ὅτι δὲν σοὶ ἦτο ποτῶς εὔκολον νὰ ὑψώσῃς τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὰ βλέμματα τοῦ ἱππότου τούτου, ἀλλ' ἠξεύρεις ὅτι ἡμεῖς τὰ κορίτσια βλέπομεν χωρὶς νὰ παρατηρῶμεν...

— Αὐτὸ εἶναι κομματάκι ἀλήθεια.

— Πολὺ μάλιστα, ὄχι κομματάκι· ὥστε τὸν εἶδες πολὺ καλά, ἀγαπητή μου, καὶ ἑπομένως εἰμπορεῖς νὰ μοὶ εἰπῇς, ἂν ἀγαπᾷς, ἐννοεῖται.

— Ἂς ἦναι δά, ἐρώτα με λοιπόν, ἀφοῦ εἶσαι περίεργος.

— Τὸ λοιπὸν εἶναι μέγας;

— Καθὼς θαρρῶ...

— Λοιπὸν εἶναι. Καὶ καλοκαμωμένος;

— Ὦ! βέβαια.

— Ξανθὸς ἢ μελαγχροινός;

— Ἡ κόμη του εἶναι καστανόχρους καὶ λαμπροτάτη.

— Τὰ μάτιά του γαλανὰ ἢ μαῦρα;

— Ὦ! τοῦτο πλέον δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς τὸ πῶ· ἄκρη ἄκρη τὰ εἶδα.

— Ἂς ἦναι· τί ἐφρροῦσε ὁ εὐπατρίδης αὐτός;

— Εὐπατρίδην εἶπες; λέγεις λοιπὸν νὰ ἦναι τοιοῦτος;

— Ἐγὼ ἐσὲ ἐρωτῶ διὰ τοῦτο, καὶ νομίζω ὅτι ἀπο τὸ κόψιμο τοῦ κορμιοῦ του θὰ τὸ ἐκατάλαβες.

— Ὦ! τὸ ἀνάστημά του ἦτο πολὺ ὡραῖο καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ὡμίλει τὸν κάμει σὰν ἕνα μεγιστᾶνα.

— Ὥστε εἶναι, ἰδοὺ λοιπὸν ποῦ ἠξεύρεις περισσότερα ἀφ' ὅσα ἐνόμιζες.

Ἡ Δεβώρα κατένευσεν εἰς σημεῖον ἐπιδοκιμασίας.

— Διὰ τί πρᾶγμα λέγεις νὰ ἦλθε 'ς τὸν πατέρα σου;

— Ὦ δὰ καὶ σύ! τί ἔρχονται νὰ κάμουν τόσα καὶ τόσα ἀρχοντόπουλα; νά, νὰ δανεισθοῦν χρήματα.

— Ποῦ θὰ πῇ εἶναι πλούσιος.

— Ποῖος, αὐτὸς ὁ νέος;

— Βεβαίως.

— Καὶ ποῦ στηρίζεις τὴν εἰκασίαν σου ταύτην;

— Δὲν ἠξεύρεις λοιπὸν μίαν παλαιὰν παροιμίαν;

— Ποία εἶναι αὐτή;

— Νὰ, ὅτι μόνον εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εἰμποροῦν νὰ πληρώσουν δανείζουσιν. Ἄλλως τε δὲν πιστεύω ποτὲ ὁ καλὸς πατήρ σου νὰ τοῦ ἔδωκε χρήματα χωρὶς νὰ πάρῃ καλὰς καὶ ἀσφαλεῖς ἐγγυήσεις.

Ἡ Δεβώρα ἐκίνησε τοὺς ὤμους θέλουσα νὰ παραστήσῃ· ὁ Θεὸς τὸ ἠξεύρει! Ἀκολούθως προσέθετο δυνατώτερον·

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ πατήρ μου τῷ ἐδάνεισε, διότι εἰς τοὺς δέκα οἱ ὁποῖοι ἔρχονται νὰ ζητήσουν, οἱ πέντε ἢ ἐξ φεύγουν μὲ ἄδεια χέρια.

— Πολὺ καλά, ἐρώτησέ τον διὰ τοῦτο καὶ θὰ νὰ σοὶ τὸ εἰπῇ.

— Ὦ! δὲν μὲ νοιάζει καθόλου, καὶ δὲν ἠξεύρω διατί ἀπό τινων λεπτῶν νὰ ὁμιλῶμεν περὶ τοῦ ἀγνώστου τούτου.

— Καλὰ λέγεις μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀπεκρίνατο ὑπογελῶσα ἡ κόρη τοῦ διαβόλου, τί μᾶς κόφτει διὰ τὸν εὐπατρίδην αὐτὸν, τὸν ὁποῖον ἐγὼ, εἶναι ἡ ἀλήθεια. δὲν εἶδα, σὺ δὲ δὲν θὰ ξαναΐδῃς; Ἂς κάμωμεν ἄλλην ὁμιλίαν, κρίμα 'ς τὸν καιρὸν ποῦ ἐχάσαμεν.

Ἡ Δεβώρα ὕψωσε τὴν χεῖρα καὶ ἔτεινεν αὐτὴν αὖθις τῇ συντρόφῳ της εἰποῦσα αὐτῇ·

— Εἴχατε ἀρχίσει προτήτερα νὰ κυττάξητε τὰς γραμμὰς τῆς χειρός μου, ὅπως μοὶ φανερώσητε τὸ ὡροσκόπιόν μου.

— Θέλετε νὰ τὸ κάμω;

— Σᾶς παρακαλῶ.

— Λοιπὸν ἂς ἦναι.

Καὶ ἡ κόρη τοῦ διαβόλου ἔλαβε πάλιν ἐντὸς τῶν ἰδικῶν της τὴν ἀσυγκρίτου κομψότητος χεῖρα τῆς Δεβώρας καὶ ἐνέκυψε μετὰ ἐπισήμου σχεδὸν προσοχῆς μελετῶσα τὰς ἀοράτους γραμμὰς, αἵτινες διεσταυροῦντο ἐπὶ τῆς λείας καὶ μαργαρώδους παλάμης της.

Κεφάλαιον Β'.

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ.

Ἡ νεᾶνις ἐφάνη ἐπ' ἐλάχιστον βυθισμένη εἰς βαθεῖαν θεωρίαν· τὸ λευκὸν καὶ ὁμαλὸν αὐτῆς μέτωπον ἐξέφραζεν οἱονεὶ ἀβεβαιότητα. Ὁτὲ μὲν στολίδωμα μελαγχολικὸν καὶ ἀσχάλλον διηκριβοῦτο μεταξὺ τῶν λεπτῶν καὶ καμαρωτῶν λίαν ὀφρύων της, ὁτὲ δ' ἀπεναντίας ὑπεμειδίων τὰ χείλη της. Θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἀντιθετώτατα αἰσθήματα διεπάλαιον ἐν τῷ πνεύματί της.

Πάντα ταῦτα, ὡς εἴπομεν, δὲν διήρκεσαν ἐπὶ πολύ· οὐχ ἧττον ἡ Δεβώρα ἐθεώρησεν ὡς λίαν παρατεταμένην τὴν σιωπὴν ταύτην, διότι εἶπεν·

— Λοιπόν, ἀγαπητή μου, νὰ ἰδοῦμεν, σὲ περιμένω.

Ἡ κόρη τοῦ διαβόλου ἔφερε τοὺς ὡραίους αὐτῆς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς συντρόφου της καὶ τῇ ἀπεκρίνατο σπουδαίᾳ τῇ φωνῇ·

— Θὰ ἐπεθύμουν πολὺ νὰ μὴ ὁμιλῇς.

— Διατί;

— Διότι ἀναγινώσκω ἐντὸς τῆς χειρός σου, παράδοξα πράγματα, ἀσυνάρτητα, ἀντίθετα τὸ ἓν πρὸς τὸ ἄλλο καὶ ἀκατανόητα καὶ εἰς ἐμὲ αὐτήν.

— Ἂς ἦναι, δὲν μὲ πειράζει τοῦτο τίποτε, λέγε σύ.

— Ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ ἐπιμένῃς.

— Λέγε δὰ, καϋμένη, δὲν καταλαμβάνεις ὅτι ἡ ἀποποίησίς σου αὕτη μοῦ κεντᾷ τὴν περιέργειαν;

— Παραδέχομαι, ἀλλὰ μὲ μίαν συμφωνίαν....

— Ὁποίαν;

— Ὅτι δὲν θὰ πιστεύσῃς εἰς τίποτε ἀπὸ ὅσας ἀνοησίας θὰ σοὶ εἴπω.

— Ἀνοησίας! ἐπανέλαβεν μετ' ἐκπλήξεως ἡ Ἰουδαία· τόσῳ λοιπὸν δὲν πιστεύεις εἰς τὴν τέχνην τῆς μητρός σου;

— Ὄχι, ἀνταπήντησεν ἡ ὡραία χειρομάντις, ἀπ' ἐναντίας

μάλιστα πιστεύω πολὺ εἰς τὴν τέχνην ἐκείνην τῆς μητρός μου, ὡς εἶπας.

— Λοιπόν;

— Λοιπὸν δὲν ἀμφιβάλλω διὰ τὴν τέχνην.

— Ἀλλὰ διατί;

— Διὰ τὸν ἑαυτόν μου.

— Ὡς πρὸς τί;

— Ὡς πρὸς τὸ ὅτι εἶμαι ἀδαὴς καὶ ἄπειρος, νέα μαθήτρια, μόλις δυναμένη νὰ συλλαβίσω ὀλίγα τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου ἀλφαβήτου, ἐν ᾧ ἡ μήτηρ μου ἀναγινώσκει τόσον ἐλευθέρως ὡς εἰς ἀνοικτὸν βιβλίον· τέλος φοβοῦμαι νὰ μὴ γελασθῶ καὶ γελάσω καὶ σέ.

— Αὐτὸ εἶναι ὅλο;

— Μάλιστα.

— Λοιπὸν ἂς γελασθῶμεν καὶ αἱ δύο μας ὀλίγον, ὅσον ἀφορᾷ τὸ μέλλον μας, δὲν βλέπω τί κακὸν ἔχομεν νὰ φοβούμεθα.

— Δὲν θὰ ἦναι βεβαίως μέγα, ἐὰν αἱ προρρήσεις μου δὲν σᾶς προξενήσουν δυσάρεστον ἐντύπωσιν.

— Ἄ! ποῦ θὰ πῇ λοιπὸν ὅτι βλέπετε εἰς τὸ ὡροσκόπιόν μου φοβερὰ πράγματα;

Ἡ κόρη τοῦ διαβόλου ἐδίστασεν, ἡ δὲ Δεβώρα ἤρχισε τὴν ἐρώτησίν της· ἡ νεᾶνις ἀπεφάσισε καὶ ἀπεκρίνατο·

— Ναί, βλέπω πολὺ φοβερὰ καὶ ἀπαισιώτατα πράγματα, ἐὰν δὲν ἦταν ἀνοησίαι.

Ἡ Ἰουδαία ἐκτύπησε ζωηρῶς τὰς χεῖρας, καὶ οἱ ὀφθαλμοί της ἐσπινθηροβόλησαν ἀπαραλλάκτως ὥσπερ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς προμήτορος ἡμῶν Εὔας, ὅτε ὁ ὄφις τῇ ἐπρότεινε νὰ φάγῃ ἐκ τοῦ ξύλου τοῦ ἀγαθοῦ καὶ πονηροῦ.

— Ἄ! ἀνέκραξεν, ὁμιλήσατε, ἀγαπητή μου, ὁμιλήσατε γρήγωρα! Βλέπετε ὅτι καταβιβρώσκομαι ὑπὸ ἀνυπομονησίας! Σᾶς καθικετεύω μὴ μὲ κάμετε ἀκόμη νὰ ὑποφέρω. Χρειάζεσθε ἀκόμη τὴν χεῖρά μου;

— Ὄχι, ἐσπούδασα ἀρκετὰ τὰς γραμμὰς καὶ εἶδον ὅ,τι ἐπεθύμουν... ἢ μᾶλλον ὅ,τι ἠδυνάμην νὰ ἀναγνώσω.

— Τότε λοιπὸν τί περιμένετε διὰ νὰ μὲ εὐχαριστήσητε;

— Περιμένω νὰ μὲ ἐρωτήσητε διὰ νὰ σᾶς ἀποκριθῶ ὅσον δύναμαι καλλίτερον.

— Ἀρχίζω. Λοιπὸν νὰ σᾶς ἐρωτήσω κατ' ἀρχὰς περὶ ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρει μεγάλως ἡμᾶς τὰς νεάνιδας.

— Περὶ τοῦ ἔρωτος, ναί;

— Μάλιστα.

— Τί θέλετε νὰ μάθητε;

— Ἐὰν θὰ ἀγαπήσω.

— Μάλιστα, θ' ἀγαπήσετε.

— Πολύ;

— Ἐξ ὅλης σας καρδίας.

— Καί... θ' ἀνταγαπῶμαι;

— Βέβαια.

— Ὅσον θ' ἀγαπήσω ἐγώ;

— Ὡς μοὶ φαίνεται.

Ἡ Δεβώρα δὲν ἠδυνήθη νὰ περιστείλῃ μειδίαμα.

— Μέχρι τοῦδε, ἀγαπητή μου, αἱ προρρήσεις σου οὐδὲν τὸ ἀπαίσιον παρουσιάζουν.

— Λοιπόν, ἂς σταθῶμεν ἐδῶ, ἀπεκρίνατο ζωηρῶς ἡ χερνῆτις, μὴ μὲ ἐρωτήσετε περιπλέον.

— Ποῦ θὰ 'πῇ, μ' ἀφίνετε τώρα κρεμασμένη 'ς τὰ μισά! Ἔλα, καϋμένη, πές με ἀκόμη, θὰ σὲ ἐρωτήσω καὶ ἄλλα.

Ἡ κόρη τοῦ διαβόλου ἔκυψεν ὑποτακτικῶς τὴν κεφαλὴν, ἡ δὲ Δεβώρα ἐπανέλαβεν·

— Θὰ ὑπανδρευθῶ ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον θὰ ἀγαπήσω καὶ ὁ ὁποῖος θὰ μὲ ἀγαπήσῃ;

Ἡ νέα προφῆτις ἐδίστασεν αὖθις ἐπὶ μικρὸν, εἶτα θαρρήσασα ἐπανέλαβεν εὐκρινέστερον.

— Ὄχι.

Ἡ Ἰουδαία ἀνεσκίρτησε.

— Νομίζετε; ἠρώτησεν ἀκολούθως.

— Εἶμὶ βεβαία.

— Βεβαία;

— Ναὶ, τοὐλάχιστον ἐὰν δὲν ἀπατῶμαι, ἐννοεῖται, εἰς τὰς πα-

ρατηρήσεις μου, καὶ οἱ ὑπολογισμοὶ δὲν εἶναι λανθασμένοι... Σᾶς εἶπον πρὸ ὀλίγου ὅτι μόλις συλλαβίζω εἰς τὴν αἰνιγματώδη γλῶσσαν τοῦ βιβλίου τοῦ μέλλοντος.

— Ἐξακολουθήσατε, ὑπέλαβεν ἡ Δεβώρα.

— Τί θέλετε νὰ σᾶς εἴπω ἀκόμη;

— Τί θὰ προκύψῃ ἐκ τοῦ ἔρωτος τούτου, περὶ οὗ μοὶ λέγετε;

— Αἱ γραμμαὶ τῆς χειρός σας μοὶ λέγουσι τοῦτο συγκεχυμένως καὶ ἀνησύχως.

— Πῶς;

— Βλέπω ὅτι θὰ προσφέρητε τὴν καρδίαν σας εἰς ἄνθρωπον ἀλλόκοτον, εἰς ὃν μυστηριῶδες καὶ ἀπροσδιόριστον, βλέπω φοβερὰν ἀντιζηλίαν, αἰσχροτάτην ἀπιστίαν, ἀναπόδραστον προδοσίαν καὶ τέλος...

Ἡ μάντις ἔστη.

— Τέλος; ἐπανέλαβεν ἡ Ἰουδαία.

— Τὸ ἀπαισιώτερον καὶ τραγικώτερον τέλος! ἀπεκρίνατο ἢ μᾶλλον ἐψέλλισεν ἡ νεᾶνις.

— Ποῖον τὸ τέλος τοῦτο;

— Βίαιος καὶ πρόωρος θάνατος.

— Θάνατος βίαιος, πρόωρος! ἀνέκραξεν ἡ Δεβώρα μετά τινος τρόμου· ὑπάρχει δολοφονία ἀρά γε;

— Μάλιστα.

— Καὶ ποῖος ὁ δολοφόνος;

— Τὴν δολοφόνον χεῖρα δὲν δύναμαι νὰ τὴν ἴδω· βλέπω τὴν δολοφονίαν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸν δολοφόνον.

Ἀπὸ ὀλίγων ἡ Δεβώρα κατέστη ὠχροτάτη· τὴν στιγμὴν δὲ ταύτην ἡ ὡραία αὐτῆς κεφαλή, ἣν ἀνήγειρεν ἀπὸ τῶν προσκεφαλαίων τοῦ ἀνακλίντρου κατέπεσεν ὕπτιος καὶ ἐκαλύφθη ὑπὸ τῶν πλοκάμων τῆς πυκνῆς καὶ λείας κόμης της. Οἱ λόγοι οὓς ἤκουσε τῇ ἐπροξένησαν λειποθυμίαν.

— Ὦ! τί ἔχεις, Δεβώρα μου; ἀνέκραξεν ἔντρομος ἡ κόρη τοῦ διαβόλου.

Ἀλλ' ἡ Δεβώρα ἀντὶ ἀπαντήσεως ἐποίησε κίνημα ἀσθενὲς καὶ σχεδὸν ἀδιάκριτον· εἶχε λειποθυμήσει ὁλοτελῶς.

Κεφάλαιον Γ'.

ΔΕΚΑΚΙΣΜΥΡΙΑΙ ΛΙΡΑΙ ΚΑΙ ΕΝ ΔΙΠΛΟΥΝ ΛΟΥΔΟΒΙΚΕΙΟΝ

Ἡ νεᾶνις ἐγονυπέτησε παρὰ τῇ ἰουδαίᾳ· ἤγειρε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, τὴν περιεκάλυψεν ἐντὸς τῶν βραχιόνων της καὶ θεῖσα αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους της, ἐξεπόρπωσεν μετὰ σπουδῆς τὸ περιθωράκιόν της.

Ἀνακουφισθεῖσα σχεδὸν ἀμέσως ἐκ τῶν περιποιήσεων τούτων ἡ ἰουδαία, ἠνέῳξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ προσήλωσεν αὐτοὺς ἐπὶ τῆς συντρόφου της μετὰ περιπαθοῦς ἐκφράσεως. Ταὐτοχρόνως δὲ τὰ χείλη της ἐψιθύρισαν·

— Δὲν εἶναι τίποτε... δὲν εἶναι τίποτε...

Μετά τινα ἀκόμη λεπτὰ ἡ Δεβώρα συνῆλθεν, ἐπὶ τῶν παρειῶν αὐτῆς ἀνεφάνησαν τὰ ροδόχροα χρώματα τῆς ὑγείας καὶ ἐγερθεῖσα ἀπὸ τοῦ ἀνακλίντρου ἔστη ὀρθία.

— Ἀλλὰ τί εἴχατε τέλος πάντων; τὴν ἠρώτησεν ἡ σύντροφός της μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος.

— Δὲν ἠξεύρω, ἀπεκρίνατο ἡ ἰουδαία, ἀλλ' αἱ στυγναὶ αὗται εἰκόνες καὶ αἱ θλιβεραὶ προφητεῖαι μοὶ παρήγαγον δυσάρεστον ἐντύπωσιν... Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἡ καρδία μου ἐπάγωνε... μοὶ ἐφάνη ὅτι ἡ δολοφόνος χεὶρ περὶ ἧς ἄρτι μοὶ εἴπατε μὲ ἐπίεζε καὶ μὲ κατέλαβε φόβος καὶ τρόμος. Βεβαίως ἦτο ἄλογος καὶ γελοιωδεστάτη ἀνοησία, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, ἀγαπητή μου, νὰ μὴ μὲ περιγελάσῃς.

— Ὦ! ἀνέκραξεν ἡ κόρη τοῦ διαβόλου, μὲ λυπεῖς, Δεβώρα, μὲ λυπεῖς!

— Ἐγώ, καὶ διατί;

— Διότι βλέπω ὅτι σὲ ἐπείραξα· αἰσθάνομαι τὸ πταῖσμα μου, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε θὰ συγχωρήσω.

— Ἔλα καϋμένη, μὴ γίνεσαι παιδί! καὶ ἐὰν ὡμίλησες τὸ ἔκαμες πρὸς χάριν μου· δὲν σὲ ἔβαλα τάχα μὲ τὴν βίαν νὰ τὸ κάμῃς;

— Ἠθέλησα.

— Μὴ δὲν ὑπήκουσα; εἰς τὰς ἐπιμόνους προσλιπαρήσεις μου;... Καὶ ἔπειτα ἠμπορεῖς ποτε νὰ ὑποθέσῃς ὅτι θὰ ἤμην τόσον ἐπιδεκτικὴ συγκινήσεως, ἐξ ὅσων σὺ ἡ ἰδία ὠνόμασες ἀνοησίας;

— Ἔχετε δίκαιον, ἀλλὰ μ' ὅλα ταῦτα θὰ ἦτο προτιμώτερον νὰ σιωπήσω, καὶ οὐχὶ νὰ ἐνδώσω εἰς τὰς παρακλήσεις σου. Ἀλλ' ὅπως δήποτε, ἀγαπητή μου Δεβώρα, ἐλπίζω ὅτι ἡ δυσάρεστος αὕτη ἐντύπωσις παρῆλθε, καὶ ὅτι δὲν πιστεύεις οὔτε λέξιν πλέον ἐκ τῶν ἀνοήτων προφητειῶν μου.

— Ὦ! ὅσον διὰ τοῦτο ἡσυχεῖτε, ἀπεκρίνατο ὑπομειδιῶσα ἡ Ἰουδαία· καλλίτερον προτιμῶ νὰ ἀμφιβάλλω περὶ τῆς τέχνης σου παρὰ περὶ τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ μέλλοντος... Καὶ ἔπειτα, ἀγαπητή μου, εἶναι λίαν λυπηρὸν νὰ μάθω ὅτι θὰ δολοφονηθῶ εἰς ἡλικίαν μόλις δέκα ἐννέα ἐτῶν.

— Καὶ μὲ συγχωρεῖς;

— Ἐγώ; Καὶ τί ἔχω τάχα, ὥστε νὰ σᾶς συγχωρήσω;

— Νὰ μὲ συγχωρήσῃς διὰ τὴν μικρὰν θλῖψιν καὶ τὸ ἄλγος ὅπερ σοὶ ἐπροξένησα.

— Περίεργος μοῦ γίνεσαι, φίλη μου· ἐγὼ ὄχι μόνον δὲν ἔχω τίποτε ἐναντίον σου, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐνθυμοῦμαι τίποτε.

— Εἶναι ἀληθὲς τοῦτο.

— Εἶναι τόσον ἀληθές, ὥστε σοὶ ἀνοίγω τοὺς βραχίονάς μου.

Καὶ ἡ Δεβώρα ἔτεινε τῷόντι τῇ συντρόφῳ της τοὺς ὡραίους καὶ λευκοὺς βραχίονάς της. Ἡ νεᾶνις ἐρρίφθη ἐντὸς αὐτῶν καὶ ἀμφότεραι τότε ἐπολλαπλασίασαν τὰς θωπευτικὰς περιπτύξεις των.

Οὐδέποτε φαντασία ἐρωτολήπτου ποιητοῦ ἠδυνήθη νὰ ὀνειρευθῇ ἐπαγωγότερον ὅμιλον ἐκείνου, ὅνπερ παρεῖχον τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ Δεβώρα καὶ ἡ κόρη τοῦ διαβόλου. Ἡ ἑβραία ἦτο σχεδὸν ἀπεκδεδυμένη· τὸ ἐκπεπορτωμένον ἐπιθωράκιον ἐπέτρεπε τῷ ὀφθαλμῷ νὰ ἴδῃ τὰς ὡραίους καὶ θεσπεσίους περιγραφὰς τοῦ παρθενικοῦ τραχήλου της, οἱ δὲ βαρεῖς πλόκαμοι τῆς ὄντως βασιλικῆς κόμης της κατέπιπτον ὡς μέλαν βελούδινον περιώμιον ἐπὶ τῶν ἀποκεκαλυμμένων ὤμων της. Ἡ κόρη τοῦ διαβόλου ὀλίγον ὑψηλοτέρα τὸ ἀνάστημα ἀπὸ τὴν φίλην της ἀνυψοῦτο ἐπὶ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν της ἵνα φθάσῃ τὸ μέτω-

πον αὐτῆς καὶ ἐπιθέση ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἐρυθρᾶ καὶ ὡς τὸ ἄνθος κοραλίου ἀναπεπτυγμένα χείλη της.

Τὸ φίλημα τοῦτο σεμνὸν, καὶ ἡδεία θωπεία νεάνιδος πρὸς φίλην της, ἐδόθη μετὰ διαχύσεως τοσοῦτον ἔμπλεω πυριφλεγοῦς καὶ φιληδόνου χάριτος, ὥστε ὡμοίαζε πρὸς ἁβρὰν θωπείαν.

Τὴν περίπτυξιν ταύτην διεδέχθη περιχαρὴς συνδιάλεξις διακοπτομένη ὑπὸ ζωηρῶν χαμογέλων. Βεβαίως οὐδὲν ἴχνος ἐκ τῶν πρὸ ὀλίγου συμβάντων ἔμεινεν ἐν τῇ διανοίᾳ τῆς Δεβώρας· ὅσον δὲ διὰ τὴν χερνήτιδα, καὶ αὐτὴ ἐπίσης ἐφαίνετο οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ἐνθυμουμένη.

Ἀφήσωμεν πρὸς στιγμὴν τὰς δύο νεάνιδας, ἃς θὰ ἐπανεύρωμεν μετ' ὀλίγον.

§

Ἐνθυμοῦνται ἴσως οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται ὅτε, ἑπόμενοι τῷ Ραοὺλ δὲ Τραμπλεΐγ, εἰσήξαμεν αὐτοὺς ἐν τῇ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἁγίου Ὀνωρίου οἰκίᾳ τοῦ χαρτοπαιγνίου. Δὲν θὰ ἐλησμόνησαν δὲ βεβαίως τὴν νύκτα ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ τύχη τῷ ἐπεφύλαττε τὰς εὐνοίας ἐκείνας, ἅσπερ ἐπιδαψιλεύει ἐκείνοις οἵτινες κατὰ πρῶτον προσέρχονται εἰς τὸ παιγνίδιον, ἀγνοὶ εἰσέτι τῶν θανασίμων αὐτοῦ συγκινήσεων· γινώσκουσιν ὅτι ὁ Ραοὺλ ἐν διαστήματι ὡρῶν τινων ἀδιαλείπτως καὶ μετὰ θαυμασίου καὶ τεραστίου ἐπιμονῆς ἐκέρδησε δέκα μυριάδας λιρῶν· ὅτι ἐν μέσῳ τῆς ἀπιστεύτου ἐκείνης τύχης, ἐν μέσῳ τοῦ θάμβους τοῦ πλούτου ἐκείνου, ὅστις διεδέχθη ἀμέσως τὴν σκληρὰν ἔνδειαν, ὁ κύριος δὲ Τραμπλεΐγ διετήρησεν ἀταραξίαν αἵματος ἐπίσης ἀλλόκοτον ὅπως καὶ τὸ κέρδος του αὐτό, καὶ ἥτις βεβαίως ἐπαραμύθει ψυχὴν ὑπὸ τῶν θλίψεων βεβαρημένην. Μετὰ μεγάλου κόπου παρεγέμισε τὰ θυλάκιά του ἀπὸ τὰ χρυσᾶ νομίσματα καὶ τὰ ταμιακὰ γραμμάτια, ἅτινα ἀπετέλουν ὁλόκληρον τὸ ποσὸν, ὅπερ ἐκέρδισε· μετέβη ἀκολούθως εἰς ἓν παράθυρον, ὅπερ ἠνέῳξε καὶ παρατηρήσας τὸν οὐρανὸν ἐν ᾧ ἐσπινθηροβόλουν εἰσέτι ἀστέρες τινὲς, οὓς μετ' ὀλίγον ἔμελλε νὰ ἀμαυρώσῃ ἡ ὑποφώσκουσα ἠὼς, ἐψιθύρισε μετὰ πραγματικοῦ καὶ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ, δεικνύμενος ἑαυτῷ γωνίαν τινὰ τοῦ οὐρανοῦ ἔνθα ἀνέλαμπε ζωηροτέρα ἀκτίς·

— Ὦ ἀστήρ μου! ὦ ἀστήρ μου! εἶσαι αὐτοῦ; σὲ ἀνεγνώρισα!

Μετὰ ταῦτα ῥίψας ὑπερήφανον καὶ ὑπεροπτικὸν βλέμμα ἐπὶ τῶν περιστοιχούντων αὐτὸν ὠχρῶν φασμάτων καταβρωθέντων ὑπὸ τῶν ἀγωνιῶν τοῦ παιγνιδίου καὶ ἀποκρινομένων διὰ φθονερᾶς φαυλοκολακείας εἰς τοὺς εἴρωνας οἴκτους του ἀπήγγελε ταῦτα·

— Τώρα εἶμαι πλούσιος! δι' ἐμὲ εἶναι ἡ ζωή! δι' ἐμὲ τὸ μέλλον!...

Καὶ καταβὰς ὑπερηφάνως τὴν πλατεῖαν κλίμακα τῆς ὁδοῦ τοῦ χαρτοπαιγνίου ἐμίσθωσεν ἓν φορεῖον καὶ μετέβη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Χρυσοῦ Δέρατος, εἰς ὃ τελευταίαν πλέον φορὰν τὴν στιγμὴν ταύτην ἤλπιζε νὰ πατήσῃ τὸν πόδα.

Ὁ Ἰάκωβος ἐπερίμενεν ἄγρυπνος ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ Ραοὺλ. Ὁ γενναῖος παῖς ἀνήσυχος εἰς ἄκρον ἐπὶ τῇ παρατεταμένῃ τοῦ κυρίου του ἀπουσίᾳ, ἤξιτὸ αἴτιον δὲν ἠδύνατο διόλου νὰ μαντεύσῃ, ἐπερίμενε χωρὶς ποσῶς νὰ ὑποπτευθῇ.

— Ἄχ, κύριε ἱππότα, τῷ εἶπε, νὰ ἠξεύρητε πόσον ἐφοβούμην μὴ σᾶς ἐπῆλθέ τι.

— Δὲν ἠπατᾶσο, τέκνον μου, ἀπεκρίνατο ὁ Ραοὺλ, πραγματικῶς μοὶ ἐπῆλθε κἄτι τι.

— Οὐδὲν δυστύχημα βεβαίως;

— Θὰ ἴδῃς τώρα.

Καὶ ὁ Ραοὺλ βυθίσας ἀμφοτέρας τὰς χεῖράς του ἐντὸς τῶν θυλάκων τῶν φορεμάτων του, ἐξήγαγεν αὐτὰς πλήρεις νομισμάτων, ἅπερ ἐξήπλωσεν ἐπὶ τοῦ τετριμμένου τραπεζομανδήλου τῆς τραπέζης τοῦ δωματίου του.

Ὁ Ἰάκωβος παρετήρει τὸν μεταλλικὸν ἐκεῖνον σωρὸν καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ὁ δὲ Ραοὺλ περιχαρὴς διὰ τὴν ἔκπληξιν τοῦ θεράποντός του, ἐβύθισε πάλιν τὰς χεῖράς του ἐντὸς τῶν θυλάκων του, ὡς εἰς ἄβυσσον ὠκεανὸν καὶ ἐξήγαγεν αὐτὰς πλήρεις χρημάτων.

— Ὦ! Θεέ μου! τί χρήματα! τί χρήματα! ἀνέκραξεν ἐπὶ τέλους ὁ Ἰάκωβος.

— Εἶναι ἁπλᾶ χρήματα, τέκνον μου, ἀπεκρίνατο συβαρῶς ὁ Ραοὺλ· εἶναι ὁ θεμέλιος λίθος μεγαλοπρεποῦς κτιρίου! εἶναι ἡ δύνα-

μις!... ἡ ἐκδίκησις!... Ἐξεδιώχθην κακὸς κακῶς... περιϋβρίσθην ὑπὸ ἀνθρώπων, οἵτινες μοῦ ἔκλεψαν τὴν περιουσίαν μου καὶ τὸ ὄνομά μου! Τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους θὰ τοὺς κάμω νὰ φωνάξουν ἔλεος, ἔλεος. Καὶ σὺ ἐπίσης, Ἰάκωβέ μου, ἐξεδιώχθης ἐκ τῆς οἰκίας ἐν ᾗ ἀπέθανεν ὁ πατήρ σου! Ἐὰν τὸ θέλῃς, παιδί μου, ἅμα τελειώσω τὴν ἐκδίκησίν μου, θὰ ἔλθῃ ἡ σειρὰ τῆς ἰδικῆς σου!

— Κύριε ἱππότα, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐκδικηθῶ κανένα, ἀπεκρίνατο ταπεινῶς ὁ Ἰάκωβος.

— Εἶσαι λοιπὸν τόσον ἄνανδρος, ὥστε νὰ λησμονῇς τὸ κακὸν ὅπερ σοὶ ἐπροξένησαν;

— Ὦ! ὄχι δὲν εἶν' αὐτό, κύριε ἱππότα.

— Ἀλλά;

— Οἱ νομίζοντες ὅτι θὰ μὲ ἔβλαπτον, εἰργάσθησαν πρὸς τὸ καλόν μου.

— Πῶς δηλ. αὐτό;

— Ἐὰν δὲν κατήντων ὥστε νὰ μὴ ἔχω ἄσυλον καὶ ἄρτον, δὲν μοὶ λέγετε, κύριε ἱππότα, θὰ μὲ εὑρίσκετε ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς τάφρου; Βεβαίως οὐχί.

— Μάλιστα.

— Καὶ δὲν θὰ ἠσθάνεσθε δι' ἐμὲ τὸν οἶκτον ἐκεῖνον...

— Ὀρθῶς ὁμιλεῖς.

— Οὐδὲ θὰ μὲ ἐπέρνατε μαζή σας εἰς τὰ Παρίσι ἐδῶ.

— Λογικὸν καὶ τοῦτο.

— Λοιπὸν ἡ δυστυχία ἡ ἐμὴ μοὶ ἐπήνεγκε τὴν εὐδαιμονίαν μου· διότι ἐνόσῳ ὁ κ. ἱππότης εὐαρεστεῖται νὰ μὲ κρατῇ κοντά του, δὲν θὰ ὑπάρξῃ θέσις ἐν τῷ κόσμῳ καλλιτέρα δι' ἐμέ.

Ὁ Ραοὺλ κατενύγη ἐκ τῆς ἐγκαρδίου ταύτης καὶ οὐτωσὶν ἀθῴως ἐκφρασθείσης ἀφοσιώσεως. Μεθ' ὅλας δὲ τὰς ἀριστοκρατικὰς προλήψεις ἃς ὤφειλεν ἂν οὐχὶ εἰς τὴν γέννησίν του, τοὐλάχιστον εἰς τὴν ἀνατροφήν του, ἔτεινε τὴν χεῖρα τῷ πιστῷ Ἰακώβῳ, ὅστις μεθ' ὅλην τὴν παράφορον αὐτοῦ χαρὰν ἐδίστασεν οὐχ' ἧττον νὰ θλίψῃ αὐτὴν ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του.

— Ὦ! κακόμοιρον παιδίον, εἶσαι καλὴ ψυχὴ σύ! ναί, εἶσαι καλλίτερος ἀπὸ ἐμέ!

Εἶτα μετὰ μικρὰν σιωπὴν προσέθετο·

— Ἠξεύρω καλῶς ὅτι ἀφοσίωσις ὡς τὴν ἰδικήν σου δὲν πληρόνεται μὲ χρήματα· ἀλλ' ἐπειδὴ τέλος πάντων εἶμαι τώρα πλούσιος, πρέπει καὶ σὺ νὰ γείνῃς τοιοῦτος... Ὅλα αὐτὰ τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀνήκουν καὶ εἰς ἐσὲ καὶ εἰς ἐμέ. Πάρε ὅσα θέλεις.

Ὁ Ἰάκωβος ἐπλησίασε πρὸς τὴν τράπεζαν· παρετήρησεν ἐπὶ μακρὸν τὸν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του σωρὸν τῶν χρυσῶν νομισμάτων καὶ τῶν ταμιακῶν γραμματίων, εἶτα ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἔλαβε διπλοῦν λουδοβίκειον μετά τινος δισταγμοῦ ὅμως καὶ ἔρριψεν αὐτὸ ἐντὸς τοῦ θύλακός του λέγων πρὸς ἑαυτόν·

— Τί θὰ τὰ κάμω τόσα χρήματα!

Κεφάλαιον Δ'.

Η ΑΓΝΩΣΤΟΣ.

— Ἀγαθόν τέκνον! διενοήθη ὁ Ραοὺλ ἀπέναντι τῆς χαρακτηριστικωτάτης συμπεριφορᾶς τοῦ φίλου μας Ἰακώβου, εὐγενὴς ψυχή! ἀγγελικὴ φύσις! Τὸ μετὰ σειρητίων φόρεμα τοῦ θεράποντος κρύπτει πολλάκις ψυχὴν εὐγενεστέραν τῆς τοῦ εὐπατρίδου! Ἐνῶ ἐγὼ σκέπτομαι πῶς νὰ ἐκδικηθῶ, αὐτὸς ἀπ' ἐναντίας δὲν σκέπτεται παρὰ πῶς νὰ μὲ ἀγαπᾷ, νὰ μὲ ἀκολουθῇ πάντοτε καὶ νὰ μὲ ὑπηρετῇ!

Ἀκολούθως ὡς τὸ ὠχρὸν πρόσωπον τοῦ Ἰακώβου καὶ οἱ ἐρυθροὶ καὶ ἐξωγκωμένοι αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ ἐπρόδιδον μέγαν κάματον, ὁ Ραοὺλ τῷ συνέστησε νὰ κατακλινθῇ καὶ νὰ κοιμηθῇ ἕως ὅτου βαρεθῇ πλέον.

Ὁ Ἰάκωβος ὑπήκουσεν ἀσμένως, τοῦθ' ὅπερ ἐδείκνυεν ὅτι ἡ διαταγὴ ἣν ἔλαβε παρὰ τοῦ κυρίου του τὸν ηὐχαρίστησεν εἰς ἄκρον. Ὁ κ. δὲ Τραμπλεῖγ ἔπραξεν ἐπίσης τὸ αὐτό, ἔμεινε μόνος καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθη.

Ὄνειρα τρομερά τε καὶ εὐχάριστα, ἀλλ' ἅπαντα εὐοιωνότατα διετάραττον τὸν ὕπνον του. Εἶχεν ἰδεῖ καθ' ὕπνον ὅτι κατεδίωκε καὶ

ἔπληττε διὰ τῆς πλάτης τοῦ ξίφους του τὸν ὑποκόμητα Κλοδοῦλφον Ἐλεώνορον Ἰακωμέτον ὅλως τρέμοντα καὶ ἐπτοημένον· ὠνειρεύθη ὅτι ἀπηγχόνιζεν ἀναρτῶν εἰς τρεῖς κλάδους μεγάλου δένδρου τὸν γελοῖον καὶ ἄδικον τοῦτον εὐπατρίδην ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀνταξίων αὐτῷ φίλων καὶ συγγενῶν του, τοῦ Ἱππότου Ἀνθήνωρος δὲ Βερταπουΐ καὶ τοῦ βαρῶνος Στανισλάου Λανδόλφου Ἀδημάρου δὲ Μορνεσούχ.

Τὰ τρία ταῦτα ἀγενῆ ἄτομα ἐποίουν ψυχορραγοῦντα παντὸς εἴδους γελοιωδεστάτους μορφασμοὺς καὶ κωμικωτάτας τοῦ σώματος συστροφάς, αἵτινες ἔτερπον τὸν Ραοὺλ ὑπὲρ πᾶσαν ἔκφρασιν.

Εἶτα τὸ ὅραμα τοῦτο μετεβάλλετο καὶ ἐκ τοῦ γελειωδεστάτου ὅπερ πρὶν παρεῖχε καθίστατο αἴφνης ἱμερόεν καὶ ἐπαγωγόν. Ὁ Ραοὺλ ἐπανέβλεπε τὴν Δεβώραν, τὴν ὡραίαν ἐκείνην Ἰουδαίαν, ἡ θέα τῆς ὁποίας τοσοῦτον τὸν ἐξέπληξε τὴν προτεραίαν, ὥστε οὐδ' αὐτὸς ἐπεθύμει νὰ τὸ ὁμολογήσῃ. Ἔβλεπεν αὐτὴν φοροῦσαν οὐχὶ πλέον ἐσθῆτα μέλαινα καὶ μὲ πρόσωπον ἐμφαῖνον αὐστηρὰν σεμνότητα, ἀλλὰ περίλαμπρον ὑπὸ τοῦ στολισμοῦ, σχεδὸν προκλητικὴν, κάμπτουσαν τὸ γόνυ πρὸ αὐτοῦ καὶ παραδίδουσαν αὐτῷ μετὰ ἐρωτικωτάτου μειδιάματος τὰς κλεῖς τοῦ φεουδαλικοῦ ἐνδιαιτήματος τοῦ Τραμπλεΐγ ἐπὶ χρυσοῦ πινάκου φέροντος τὰ σήματά του.

Βαθμηδὸν οἱ ὄνειροι οὗτοι ἐξηλείφθησαν· ὁ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν νύκτα ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ χαρτοπαιγνίου καταλαβὼν αὐτὸν πυρετὸς ἐσβέννυτο ἤδη ἐν ταῖς φλεψὶν αὐτοῦ, ἡ κόπωσις ἐπήρχετο ἀκάθεκτος καὶ ὁ ὕπνος του κατέστη βαρὺς καὶ βαθὺς παραταθεὶς σχεδὸν μέχρι τῆς μεσημβρίας.

Ἦτο τρίτη σχεδὸν ὥρα μετὰ μεσημβρίαν, ὅτε ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἐγκατέλιπε τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Χρυσοῦ Δέρατος ἀφοῦ πρὶν ἐσυγυρίσθη.

Ὁ Ραοὺλ ἐσκέπτετο νὰ ζητήσῃ κατάλυμα ἀντόξιον αὐτῷ καὶ τῇ νέᾳ θέσει του· ἀλλὰ κατ' ἀρχὰς καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου ἐπεθύμει νὰ ἀποσπάσῃ ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ τοκογλύφου Ναθὰν τὸ ἐπισεσημασμένον καὶ ἀδαμαντοποίκιλτον ὡρολόγιον, τὸ τιμαλφὲς ἐκεῖνο λείψανον, ὅπερ, ὡς γινώσκομεν, τῷ προήρχετο παρὰ τοῦ μαρκίωνος Ρεγινάλδου. Διηυθύνθη λοιπὸν πρὸς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Ὀνωρίου βαδίζων ἐλαφρῶς, διότι ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ ἀναπνεύσῃ ἐλευθέρως ζωογόνον καὶ

καθαρὸν ἀέρα, ἐφ' ᾧ μάλιστα οὔτε ἅμαξαν ἔλαβεν οὔτε φορεῖον. Ἄλλως τε δὲ τὰ μισθωτὰ ἐκεῖνα ὀχήματα ἐφαίνοντο εἰς τὸν νέον ὅλως λεπρὰ καὶ ἀθλιέστατα.

Διενοεῖτο νὰ ἀποκτήσῃ ἐντὸς ὀλίγου κομψὸν ὄχημα, τοῦ ὁποίου τὰ ἀριστοκρατικὰ φατνώματα θὰ ἐκόσμει διὰ τῶν σημάτων τοῦ Τραμπλεΐγ. Εἰς τὸ ὄχημα τοῦτο ἐζεύγνυεν ἤδη ἐν τῇ φαντασίᾳ του δύο μεγαλοπρεπεῖς ξανθοὺς ἵππους μετὰ μακρᾶς χαίτης, ὧν αἱ οὐραὶ ἔφερον λόφους κομψῶς δεδεμένους δι' ἐρυθραργύρων ταινιῶν. Τοιουτοτρόπως δ' ἐβάδιζε φαιδρῶς καὶ μὲ ἦθος ὑπερήφανον. Ἦν ὁ αὐτὸς τῆς προτεραίας καὶ ὅμως ἦτο δυσδιάγνωστος εἰς πάντα. Τὸ πᾶν εἶχε μεταβληθῇ ἐν αὐτῷ, καὶ οἱ τρόποι καὶ τὸ βάδισμά του καὶ αὐτὴ ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του. Διατί τοῦτο ἆρά γε; θὰ μᾶς ἐρωτήσωσι. Ἁπλούστατον.

Τὴν προτεραίαν ὁ Ραοὺλ ὑφίστατο τοὺς σκληροὺς τῆς ἀνεχείας νόμους· ἔπρεπε νὰ φορέσῃ πλέον τὸ προσωπεῖον τῆς ταπεινώσεως, ὅπερ οἱ πτωχοὶ δὲν δύνανται νὰ ἀφαιρέσωσιν. Σήμερον δὲ ἐθεωρεῖτο πλούσιος, καὶ κατὰ τὴν πεποίθησιν ἣν εἶχεν, ἔμελλε νὰ γείνῃ ἔτι μᾶλλον.

Καὶ ἐπανελάμβανε καθ' ἑαυτὸν κατὰ κόρον τὰς ἐκ τῶν χειλέων του διαφυγούσας λέξεις ὅτε ἀνεγνώριζεν ἐν τῷ οὐρανῷ ἐν μέσῳ τῶν νεφελωδῶν ἀστερωμάτων τὸν διαλάμποντα ἀστέρα του·

— Δι' ἐμὲ ἡ ζωή! δι' ἐμὲ τὸ μέλλον!

Πᾶς τις δύναται νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐν τοιαύτῃ νοερᾷ καταστάσει διατελῶν ὁ Ραοὺλ οὐδόλως ἀνησύχει ἐὰν παρηγκώνιζε τοὺς διαβάτας πολλοὶ τῶν ὁποίων πολλάκις διενοήθησαν νὰ τῷ δώσωσιν ἓν λαμπρὸν μάθημα διὰ τὴν ἀπροσεξίαν του ταύτην. Ἀλλὰ τὸ ὑπερήφανον τοῦ κ. δὲ Τραμπλεΐγ πρόσωπον καὶ τὸ ξίφος ὅπερ ὡς φυλακτήριον ἔφερε μετ' ἀναμφισβητήτου χάριτος ἀπέπνιγον πάντα αὐτῶν θυμόν, καὶ οἱ πρὸς στιγμὴν ὀργισθέντες πλὴν ἀμέσως καθησυχάσαντες ἀστοὶ διήρχοντο χαιρετῶντες αὐτὸν ἢ ἀπεμακρύνοντο μορμυρίζοντες.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν Ραοὺλ, οὗτος ἀφῃρημένος ὡς ἐρωτόληπτος ποιητής, οὔτε τοὺς εἶχεν ἰδεῖ οὔτε τοὺς ἤκουσε. Εὐτυχὴς ὁ Ραοὺλ!

Ἐν τούτοις ὅσον βραδέως καὶ ἀφῃρημένως ἐπεριπάτει, ἔφθασε τέλος

ὀλίγον βραδύτερον ἢ ταχύτερον εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον του. Ἀφίκετο δηλ. εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Ριχελιέως καὶ ἔμελλε νὰ στρέψῃ ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Ὀνωρίου, ὅτε προσέκρουσε κατά τινος ἐρχομένου ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους.

— Λὸξιε! ἀνέκραξε παρευθύς.

Ἀλλ' ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος καθ' οὗ εἶχε προκρούσει καὶ ὅστις ἦτο νεᾶνις, ἔῤῥηξεν ἀσθενῆ πλὴν τοσοῦτον ἡδεῖαν κραυγήν, ὥστε ὁ Ραοὺλ ἔστρεψε ζωηρῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἐξῆλθεν ἡ κραυγὴ αὕτη, καὶ ἀμέσως ἀπεκάλυψε τὴν κεφαλήν, εἶτα ἀντὶ τῆς ὕβρεως ἣν ἔμελλε νὰ ἐκστομίσῃ ἐψιθύρισε ταπεινότατα·

— Ὦ! μὲ συγχωρεῖτε, δεσποσύνη, μὲ συγχωρῆτε!

Πᾶς τις ἐννοεῖ ποῦ ἔπρεπε ν' ἀποδοθῇ ἡ τὴν αἰφνήδιος καὶ ἀπροσδόκητος μεταβολὴ τῶν τρόπων τοῦ ἥρωός μας. Ὁ Ραοὺλ εἶχε προσηλώσει τὰ τεθαμβωμένα αὐτοῦ βλέμματα ἐπὶ τοῦ χαριεστάτου προσώπου ὅπερ ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ, καὶ μ' ὅλον ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦτο, ἐὰν κρίνωμεν τοὐλάχιστον ἐκ τῶν ἐνδυμάτων τῆς νεάνιδος, ἐφαίνετο ὡς ἁπλῆ γ ρ ι ζ έ τ α, ὁ Ραοὺλ ὑφίστατο τὰς ἐντυπώσεις ἐκείνας, ἅσπερ ἡ ὡραιότης προξενεῖ ἀπὸ κτίσεως κόσμου· ἡ δὲ γριζέτα προσήλωσε καὶ αὐτὴ ἐπὶ τοῦ Ραοὺλ τοὺς μεγάλους καὶ μέλανας ὀφθαλμούς της, τὰ δὲ ῥοδόχροα αὐτῆς χείλη ἀπεκρίναντο ὑπομειδιῶντα.

— Ὦ! κύριε, τίποτε, τίποτε.

— Ὅ,τι μὲ λυπεῖ εἰς ἄκρον, δεσποσύνη, ἐψέλλισεν ὁ νέος, εἶναι, ὡς βλέπετε, ὅτι ἐφέρθην λίαν ἀπερισκέπτως καὶ ἀδεξίως προσκρούσας καθ' ὑμῶν.

Ἡ νεᾶνις ὑπεμειδίασε λίαν χαριέντως δείξασα ἐν τῷ μειδιάματι αὐτῆς τοὺς μαργαρώδεις ὀδόντας της, εἶτα δὲ ἀπεκρίνατο·

— Σᾶς εἶπα, κύριε, ὅτι δὲν μοὶ ἐκάματε τίποτε.

Ἀκολούθως ἐποίησε μικρὰν ὑπόκλισιν· ἐτακτοποίησεν ἐπιτετηδευμένως τὸ περιώμιον καὶ τὰς πτυχὰς τοῦ ἐκ τσιτίου μισοφορίου της, καὶ μειδιάσασα πάλιν ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν της.

Ὁ Ραοὺλ ἀποκεκαλυμμένην ἔχων εἰσέτι τὴν κεφαλὴν παρεμέρισεν αἰδημόνως ὅπως ἀφήσῃ τὴν ὁδὸν ἐλευθέραν εἰς τὴν νέαν, καὶ ἀφοῦ ἐπέρασεν, ἔστρεψε πάλιν τὸ πρόσωπον ὅπως τὴν ἴδῃ ἀκόμη.

Ἡ νεᾶνις ἀπεμακρύνετο βαδίζουσα κἄπως βεβιασμένως ἐπὶ τοῦ λι-

θοστρώτου· ὅταν δὲ διέτρεξε περὶ τὰ ἑκατὸν βήματα, ἐμετρίασε τὸ βάδισμά της· ἔστρεψε τότε καὶ αὐτὴ τὸ πρόσωπον ὡς ὁ Ραοὺλ καὶ παρετήρησεν ὄπισθέν της, ἔνθα εἶδεν αὐτὸν ἐν τῇ αὐτῇ θέσει ἱστάμενον καὶ τὸν πῖλον εἰς τὴν χεῖρα ἔχοντα.

— Ὦ! διενοήθη, πόσον εἶναι ὡραῖος καὶ πόσον μὲ παρατηρεῖ! Ἀλλ' ἂν μὲ ἠκολούθει!

Ἀλλ' ἡ ἰδέα αὕτη ἣν διετυπώσατο οὐδὲν εἶχε βεβαίως τὸ τρομακτικὸν δι' αὐτήν, διότι δὲν ἐπετάχυνε ποσῶς τὸ βάδισμά της.

— Τί ὡραία ποῦ εἶναι! ἔλεγε ταὐτοχρόνως καὶ ὁ Ραοὺλ καθ' ἑαυτόν. Ἀχ! καὶ νὰ τὴν ἠκολούθουν!

Ἐπὶ μικρὸν διετέλει ἀμφιρρεπής· ἀλλ' αἴφνης ἐπανῆλθεν ἐν τῷ νῷ του τὸ ὄνειρον τῆς προλαβούσης νυκτός. Ἐπανέβλεπε τὴν Δεβώραν, τὸ ὠχρὸν καὶ ὑπερήφανον αὐτῆς πρόσωπον καὶ τοὺς μεγάλους καὶ μέλανας ὀφθαλμούς της.

— Πρὸς τί τάχα νὰ ἀκολουθήσω τὴν γριζέταν ταύτην; διηρωτήθη· μήπως δὲν θὰ ἴδω ἐντὸς ὀλίγου πλᾶσμα ὡραιότερον ἀπὸ αὐτήν;

Ἐν τούτοις ἐδίσταζεν εἰσέτι. Ἐὰν παρετήρει ὅτι ἡ νεᾶνις ἔστρεφε τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ τὸν ἴδῃ, βεβαίως θὰ τὴν ἠκολούθει· ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν ἴδῃ ὅτε ἔστρεφε τὸ πρόσωπον καὶ μετ' ὀλίγον ἔχασεν αὐτὴν ὁλοτελῶς ἐκ τῶν βλεμμάτων του, ὡς ἐκ τοῦ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἀγνώστου ἐκείνης νεάνιδος ἐπεμβάντος ὁμίλου χάχων. Δὲν ἀπητεῖτό τι περιπλέον, ὅπως ἐξαλειφθῇ ἐκ τοῦ πνεύματός του ἡ παραχθεῖσα ἐξίτηλος ἐντύπωσις.

Ὁ Ραοὺλ ἐφόρεσε τὸν πῖλόν του καὶ ἔκαμψε βαδίζων βαρέως τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Ὀνωρίου, ἐνῷ ἡ ἄγνωστος ἐπανελάμβανεν εἰσέτι βαδίζουσα·

— Ἂν μὲ ἠκολούθει! ἐὰν μὲ ἠκολούθει!

Ἀλλ' ὁ Ραοὺλ δὲν τὴν ἠκολούθησεν.

Ἡ γριζέτα ἐκείνη ἦτο ἡ κόρη τοῦ διαβόλου.

Κεφάλαιον Ε'.

Ο ΡΑΟΥΛ ΚΑΙ Ο ΝΑΘΑΝ.

Ἐν διαστήματι λεπτῶν τινων ὁ Ραοὺλ ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἐζεκιὴλ Ναθὰν. Ἀνέβη ὡς καὶ τὴν προτεραίαν τὰς τρεῖς βαθμίδας αἵτινες ἦγον εἰς τὴν μίαν καὶ μόνην αὐτῆς εἴσοδον, ἔκρουσεν ὡς καὶ τότε τὸ βαρὺ αὐτῆς ῥόπτρον, ἀλλ' ὁ ἦχος ὃν παρήγαγε τοῦτο προσκρουσαν ἐπὶ τῆς ὀρειχαλκίνου πλακὸς τῷ ἐφάνη εὐθυμότερος, καὶ ὅτι ἡ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ παραχθεῖσα ἠχὼ τὸν ὑπεδέχετο χαριέντως ὥσπερ καὶ μία φιλικὴ φωνή.

Ἓν ἢ δύο λεπτὰ παρῆλθον, ὁ δὲ ἐν τῇ αὐλῇ ἁλυσόδετος κύων τῶν Ἀβρουζίων ὠρύετο ὀργίλως. Ὁ Ραοὺλ ἐσυλλογίζετο τὴν Δεβώραν.

— Θὰ ἔλθῃ, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

— Ἀλλὰ βῆμα ξένον πρὸς τὸ ἰδικόν της ἠντήχησεν ἐν τῷ διαδρόμῳ. Τὸ θυρίδιον ἠνεῴχθη, πρόσωπον πυῤῥόχρουν καὶ περγαμινοειδὲς προέκυψεν αὐτοῦ καὶ φωνὴ οὐδὲν τὸ νεαρὸν καὶ νεανικὸν ἔχουσα ἠρώτησε·

— Ποῖος εἶσθε καὶ τί θέλετε;

Ὁ Ραοὺλ ἀνεσκίρτησε, διότι ὁ Ναθὰν ἀντικαθίστα τὴν Δεβώραν· οὐχ ἧττον ἀπεκρίνατο·

— Εἶμαι ὁ εὐπατρίδης τὸν ὁποῖον ἐδέχθητε χθὲς τὸ ἑσπέρας, καὶ θέλω ἐσᾶς.

— Ἄ! ἀ!! ὑπέλαβεν ὁ Ἐζεκιήλ. Πραγματικῶς τώρα σᾶς ἐγνώρισα πολὺ καλά. Νὰ μὲ συγχωρῆτε, εὐπατρίδα μου, τί νὰ σᾶς πῶ, βλέπω τόσους καὶ τόσους τὴν ἡμέρα ὥστε συγχέω καμμιὰ φορὰ τὰ ὀνόματα. Μὲ τὸ νὰ ἦμαι, βλέπετε, γέρων, δὲν ἔχω καὶ τὸ μνημονικὸν ὅπως ἄλλοτε.

— Πολὺ καλά, ἀπεκρίνατο ὁ Ραοὺλ. Ἀνοίξατέ μοι τώρα τὴν θύραν, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶ.

— Ἀμέσως, 'ς τὴ στιγμὴ, ἀνταπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος, ὅστις ὤθει νῦν τοὺς μοχλοὺς καὶ ἔστρεφε τὴν κλεῖδα ἐντὸς τοῦ κλείθρου.

Ἡ θύρα ἠνεῴγη καὶ ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ εἰσῆλθεν.

— Ν' ἀναβοῦμε ἐπάνω, ἐὰν ἀγαπᾶτε, ὑπέλαβεν ὁ Ἰουδαῖος, ἐπάνω τὰ μιλοῦμε.

Ὁ Ραοὺλ ἠκολούθησε τὸν Ναθὰν, βαδίζων δὲ παρετήρει πανταχόσε, ἀλλ' οὐδὲν ἴχνος τῆς Δεβώρας ἀνεκάλυψεν. Ἡ νεᾶνις ἦτο ἀόρατος καὶ οὐδὲν ἀπεκάλυπτε τὴν παρουσίαν της.

Ὁ Ραοὺλ καὶ ὁ τοκογλύφος ἔφθασαν εἰς τὸ δωμάτιον τὸ ὁποῖον γνωρίσκομεν· ὁ Ἰουδαῖος ἐκαθέσθη ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ οὐγγρικοῦ κλισμοῦ, ἅπλωσε πρὸ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ γραφείου του τὰς κιτρινοδακτύλους καὶ μελανόνυχας πλεονέκτιδας χεῖρας του καὶ εἶπε·

Ἐὰν ἔρχησθε, εὐπατρίδα μου, διὰ κανὲν νέον δάνειον, ἠξεύρετε ὅτι δὲν εἰμπορῶ νὰ κάμω τίποτε χωρὶς ἐνέχυρον... Νὰ δοῦμε τὸ ἐνέχυρον αὐτὸ μιὰ φορά.

— Δὲν δανείζομαι πλιὸ, ἀπεκρίνατο ὁ Ραούλ.

— Τότε λοιπὸν τί θέλετε;

— Νὰ σᾶς δώσω ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σᾶς χρεωστῶ.

— Τὰ ἐξῆντά μου τὰ λουΐζια;

— Μάλιστα.

— Ἀλλὰ σεῖς μ' ἐζητήσατε ἓξ ἑβδομάδες διορίαν.

— Καλλίτερα ἔχω νὰ σᾶς πληρώσω τώρα ἀμέσως.

— Ἠξεύρετε ὅμως ὅτι, κατὰ τὰ μεταξύ μας συμπεφωνημένα, ὁ τόκος εἶναι ὁ αὐτὸς εἴτε διὰ δύο ἡμέρας εἴτε διὰ ἓξ ἑβδομάδας;

— Τὸ ἠξεύρω, ἀλλ' οὔτε θέλω κἄν νὰ κάμω λεπτολογίας περὶ τούτου. Σᾶς χρεωστῶ ἑξήκοντα λουδοβίκεια, ἰδού, πάρετέ τα.

Καὶ ὁ Ραοὺλ ἔθεσεν ἐνώπιον τοῦ Ἰουδαίου μίαν μικρὰν στήλην χρυσῶν νομισμάτων.

— Ὁ λογαριασμὸς εἶναι σωστός; ὑπέλαβεν ὁ Ναθὰν, ἀφοῦ ὑπεστάθμισεν ἐν τῇ γυπίνῳ χειρί του ἕκαστον τῶν λουδοβικείων. Καὶ τί ὡραῖα νομίσματα καὶ χωρὶς νὰ ἦναι μάλιστα καθόλου ψαλιδισμένα! Ἄχ, πόσον εἶσθε ἀκριβής, εὐπατρίδα μου.

— Ἀπορεῖτε διὰ τοῦτο;

— Ὄχι δὰ, πρῶτον, διότι ἐγὼ δὲν ἔχω ποτὲ συνήθειαν νὰ ἀπορῶ διὰ τίποτε· σᾶς λέγω δὲ ὅτι αἰσθάνομαι πραγματικὴν εὐχαρίστησιν νὰ κάμω δουλειαῖς μαζή σας, ὥστε δύνασθε νὰ βασισθῆτε πάντοτε

ὅτι τὸ ταμεῖόν μου εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν σας, καὶ δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μὲ 'πῆτε.

Ὁ Ραοὺλ ἐποίησε σημεῖον διὰ τῆς κεφαλῆς, ὅπερ ἐν ἀνάγκῃ ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς εὐχαρίστησις.

— Ἔχετε κἄτι τι νὰ μὲ ἀπωδώσητε, ὑπέλαβεν ἀκολούθως.

— Ναὶ ἀλήθεια, τὸ ὡρολόγιόν σας. Ἐγὼ τὸ ἐλησμόνησα! Διάβολε! νόστιμο καὶ τοῦτο, ἀλλ' ἔννοιά σας, εἶναι ἐδώ.

Ὁ Ναθὰν ἠγέρθη ἐκ τῆς καθέκλας του καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ χρηματοκιβώτιόν του. Τὸ ὡρολόγιον τοῦ Ραοὺλ εὑρίσκετο πράγματι ἐν μέσῳ σωροῦ παντὸς εἴδους κοσμημάτων, ἐφ' ἑκάστου τῶν ὁποίων ἀνεγινώσκετο ἐπιγραφή τις μετὰ τῆς ἡμερομηνίας καὶ τῶν ὅρων τοῦ ἐνεχυρασμοῦ ὡς καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἰδιοκτήτου.

Ἦν ὡς καταφαίνεται αὐτόχρημα δανειστήριον ἐπ' ἐνεχύροις, ἓν ἐκ τῶν φιλανθρωπικῶν ἐκείνων καθιδρυμάτων, ἅτινα δανείζουσι χρήματα τοῖς ἐργάταις, τοῖς σπουδασταῖς, καὶ τοῖς διατρεφομέναις κόραις ἐπὶ τόκῳ, ὄντινες τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος τοκογλύφων θὰ ἀπεποιοῦντο νὰ παραδεχθῶσιν. Ἀλλὰ τοιοῦτοί εἰσιν οἱ νόμοι καὶ τὰ ἤθη ἡμῶν.

Ὁ Ναθὰν ἔλαβε τὸ ὡρολόγιον καὶ ἀφαιρέσας τὴν ἐπιγραφὴν ἐνεχείρισεν αὐτὸ τῷ Ραοὺλ εἰπών·

— Εἶναι αὐτό, ναί ;

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο ὁ νέος.

— Εἶναι πολὺ ὡραῖον, καὶ ἂν μοὶ ἐλέγατε διὰ νὰ τὸ ἀγοράσω, ἐπειδὴ καὶ τὰ διαμάντιά του εἶναι καθαρὰ σὰν τὸ νερό, νομίζω ὅτι θὰ ἔκαμα ἀνοησία νὰ μὴτὸ πληρώσω ἑκατὸ λουίζια ποῦ εἴπατε. Ναί, μὰ τὴν πίστιν μου, ἑκατὸ λουίζια, δὲν πέρνω πίσω τὸν λόγον μου.

— Δὲν πιστεύω νὰ λάβω ποτὲ ἀνάγκην διὰ νὰ τὸ πωλήσω, ἀπεκρίνατο ὁ νέος, ὅστις ἤλπιζε, παρατεινομένης τῆς συνδιαλέξεως, νὰ ἴδῃ που προβάλλουσαν τὴν Δεβώραν.

— Τόσον καλλίτερα δι' ἐσᾶς, ὦ! τόσον καλλίτερα, ἐψιθύρισεν ὁ Ναθὰν μετὰ περιπαθοῦς φωνῆς.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Ραούλ.

— Μοῦ δίδετε τὴν ἄδειαν, εὐπατρίδα μου, νὰ σᾶς κάμω μίαν ἐρώτησιν ;

— Εὐχαρίστως.

— Ἀλλ' ἴσως τὴν εὑρῆτε ἀπερίσκεπτον;

— Καθόλου.

— Λοιπὸν ἰδοὺ τί ἤθελα νὰ σᾶς ἐρωτήσω. Μήπως ἐκληρονομήσατε κανένα ἀπὸ χθές;

— Ποῦ 'ς τὸ διάβολο σᾶς κατέβηκε νὰ μοὶ κάμητε τὴν ἐρώτησιν αὐτήν;

— Διότι χθὲς δὲν εἴχατε τσακισμένη πεντάρα καὶ σήμερα βλέπω τὸν φορεῖτε 'ς τὰ γεμάτα.

— Ὄχι, ἀπεκρίνατο ὑπομειδιῶν ὁ Ραοὺλ, δὲν ἐκληρονόμησα κανένα, ἀλλὰ ἐκέρδησα.

— Ἄ! ἄ! ἠκολουθήσατε λοιπὸν τὴν πλαγίαν συμβουλήν μου;

— Ὁποίαν;

— Νὰ πᾶτε δηλ. νὰ παίξητε.

— Ὦ, ναὶ καὶ τὴν ἐπέτυχα.

— Ἡ τύχη σᾶς ὑπεμειδίασε;

— Καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

— Ἐκερδίσατε λοιπὸν πολλά;

— Ὦ! παραπολλά.

— Πόσα;

— Διακοσίας χιλιάδας λιρῶν.

— Διακόσιαις χιλιάδαις λίραις! ἐπανέλαβε ὁ Ἰουδαῖος, ὅστις ἀνεσκίρτησεν ἐπὶ τοῦ καθίσματός του.

— Σωστὰ σωστά.

— Καλὴ δουλειὰ αὐτή, τὸ ξεύρετε;

— Ναὶ δά.

— Καὶ νὰ μὴ τύχῃ καὶ νομίζετε, εὐπατρίδα μου, ὅτι ζητήσας δέκα λουίζια πρὸς ἀνταλλαγὴν τῆς ἰδέας τὴν ὁποίαν σᾶς ἔδωκα, νὰ πᾶτε δηλ. νὰ παίξητε χαρτιά, νὰ μὴ τύχῃ λέγω καὶ νομίζετε ὅτι τὴν ἀγοράσατε τὴν ἰδέαν αὐτὴν πολὺ ἀκριβά;

— Ἄ! ὄχι δά.

— Λοιπὸν νὰ σᾶς δώσω ἀκόμη μίαν συμβουλὴν καλὴν καὶ αὐτὴν σὰν τὴν πρώτην, ἀλλὰ χωρὶς παράδες.

— Ὁποίαν;

— Νὰ, τώρα ποῦ ἐπλουτήσατε, νὰ μὴ πατήσητε πλειὸ καθόλου τὸ πόδι σας ἐκεῖ ποῦ παίζουν χαρτιά.

— Διατί τάχα;

— Μπᾶ! τὸ ἐρωτᾶτε ἀκόμη;

— Ναί.

— Διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι ἐὰν εἰς τέσσαραις ὥραις ἐκερδίσατε αὐτὰ, δύο ὧραις μόνον σᾶς φθάνουν διὰ νὰ τὰ χάσητε.

— Δὲν εἶναι βέβαιον τοῦτο.

— Εἶναι ὅμως τὸ πιθανότερον. Πολλοὺς εἶδα νὰ κερδίσουν σὰν κ' ἐσᾶς ἐπάνω κάτω, ἀλλὰ μὲ τὴν ἄλλη ἡμέρα, μὲ τὸ νοῦ ποῦ ἐπήγαιναν νὰ κερδίσουν ἄλλα τόσα, ἤρχοντο 'ς ἐμένα πάλιν χωρὶς πεντάρα, νὰ μ' ἀφίσωσι τίποτε ἐνέχυρο ποῦ τοῖς ἔμνησκε γιὰ νὰ πάγουν πάλιν νὰ παίξουν καὶ νὰ βγάλουν τὴν ζημίαν των.

— Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν συμβουλήν σας, ἀλλ' ἐκεῖνοι ποῦ μὲ λέγετε ἦσαν τρελλοὶ καὶ δαιμονισμένοι, οἱ ὁποῖοι ἐπήγαιναν νὰ τὰ βάλλουν τώρα μὲ τὴν Τύχη, καὶ χωρὶς νὰ ἔχωσι τοὐλάχιστον τὴν ἀταραξίαν ἐκείνην καὶ τὸ θάρρος τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦνται εἰς ἕνα μέγαν χαρτοπαίκτην.

— Καὶ ἔχετε σεῖς, εὐπατρίδα μου, τὴν ἀταραξίαν καὶ τὸ θάρρος αὐτό;

— Νομίζω.

— Λοιπὸν θὰ πᾶτε πάλιν ξανά;

Τότε 'ς ὀκτὼ ἡμέραις μέσα τὸ ὡρολόγι αὐτὸ τὸ ὁποῖον σᾶς δίδω τώρα ὀπίσω, θὰ ἔλθῃ πάλιν ἐδῶ 'ς τὴ θέσι του μέσα 'ς τὴ κάσα μου.

— Νὰ δοῦμε.

— Μὴ λησμονήσητε λοιπὸν, εὐπατρίδα μου, ὅτι ἐὰν ἀποφασίσητε νὰ τὸ πωλήσητε αὐτὸ καὶ δὲν τὸ βάλλετε ἐνέχυρον, σᾶς ἔδωκα καὶ σᾶς δίδω ἀκόμη ἑκατὸ λουΐζια.

Ὁ Ραοὺλ ὕψωσε τοὺς ὤμους. Ὁ Ναθὰν προέπεμψεν αὐτὸν μέχρι τῆς ὁδοῦ, ἡ δὲ Δεβώρα δὲν εἶχε φανῇ διόλου.

Κεφάλαιον ΣΤ'.

Ο ΝΑΘΑΝ ΚΑΙ Η ΔΕΒΩΡΑ.

— Ὦ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ, ὅταν ἀπῆλθε τῆς οἰκίας τοῦ Ναθὰν καὶ εὑρέθη ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Ὀνωρίου, ὦ! τί φορτικὸς ποῦ εἶναι αὐτὸς μὲ τὰς συμβουλὰς καὶ τὰς προφητείας του! Δὲν κυττάζει τὴ δουλειά του, ποῦ βγάνει τὴν πίστην τοῦ παρᾶ, καθὼς λέγει ὁ λόγος, δανείζων μὲ 200 καὶ 300 τοῖς ἑκατὸν καὶ μ ἐνέχυρα ἀκόμη, μονάχα θέλει νὰ δίδῃ καὶ συμβουλὰς εἰς ἐκείνους τῶν ὁποίων τὴν ἀμηχανίαν ἐκμεταλλεύεται ἀσυστόλως! Ὁ ἀνόητος! δὲν ἐννοεῖ, φαίνεται τὴν ἐπιῤῥοὴν ἑνὸς ἀστέρος! δὲν ἐκατάλαβεν ὅτι ἤρχισα τώρα νὰ εὐημερῶ, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς παρελθούσης νυκτὸς τὰ πάντα μοὶ ἐπιτυγχάνουσι καὶ θὰ μὲ ἐπιτυγχάνωσι!... Βέβαια, ποτὲ καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν δὲν θὰ ἐπατοῦσα τὸ πόδι μου εἰς αὐτὴ τὴ σπηλιὰ τοῦ τοκογλύφου τούτου, ἐὰν ἡ κόρη του δὲν ἦτο τόσον ὡραία! Ἀλλ' ἡ Δεβώρα ἐκείνη, ἡ θεσπέσιος ἐκείνη μελαγχροινὴ καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς κεμάδος καὶ μαῦρα βλέφαρα κόρη μοῦ ἐγύρισεν ἄνω κάτω τὸ κεφάλι! Θέλω νὰ τὴν ἴδω καὶ θὰ τὴν ἰδῶ!

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καταφαίνεται ὅτι ὁ Ραοὺλ ἂν κατηγόρει τοὺς ἄλλους ἐπὶ κουφότητι, αὐτὸς δὲν ἦτο νουνεχέστερος αὐτῶν. Ἐκτὸς δὲ τούτου καταδείκνυται ἐπίσης ὅτι ἐὰν δὲν ἦτο ἐρωτευμένος μὲ τὴν Δεβώραν, ἐπλησίαζε νὰ τὸ πάθῃ.

Ὁ Ναθὰν ἀφοῦ ἐπανέκλεισε τὴν ἐξωτερικὴν θύραν εἰς τὸν ἀναχωρήσαντα κ. δὲ Τραμπλεΐγ, ἀνέβαινεν εἰς τὸ ἄνω πάτωμα, ὅπως ἐπαναλάβῃ τοὺς ὑπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ ἐπισκέπτου του διακοπέντας ὑπολογισμούς του. Εἶχε δ' ἀναβῇ ἤδη βαθμίδας τινὰς τῆς κλίμακος, ὅτε ἤκουσε φωνήν τινα καλοῦσαν αὐτὸν, οὗ ἡ καρδία ἤρχισε νὰ πάλλῃ ἐν τῷ ἠδεῖ καὶ διατόρῳ τῆς φωνῆς αὐτῆς τόνῳ.

Ἡ φωνὴ αὕτη ἦτο τῆς Δεβώρας· ὁ Ἰουδαῖος λοιπὸν κατέβη ἐν σπουδῇ εἰς τὸ κατάγαιον οἴκημα, ἔνθα εὑρίσκετο ἡ κόρη του.

Ἡ Δεβώρα, ἥτις ἐφαίνετο πάσχουσα καὶ κεκμηκυία ἔκειτο, ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ εὐρέος ἀνακλίντρου, κατὰ παράδοξον δὲ ἰδιοτροπίαν ἐφόρει τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀντὶ τῆς ὀρφνίνου ἐσθῆτός της, ἣν ἔφερε τὴν προτεραίαν, λαμπροτάτην ἀνατολικὴν ἐνδυμασίαν.

Μαργάρινος ὅρμος περιελίσσετο περὶ τὸν χρυσίζοντα τράχηλόν της, ἓξ ὁρμαθοὶ φλωρίων ἀπήστραπτον ἀνὰ μέσον τῶν κυανολεύκων τῆς κόμης της πλεξίδων, αἱ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου της συμπεπλεγμέναι αὐτῆς χεῖρες ἐσχημάτιζον τρόπον τινὰ προσκεφάλαιον διὰ τὴν ἠτονημένην κεφαλήν της, μικρὸς δὲ ἀσβολώδης περὶ τὰς βλεφαρίδας κύκλος ἐμαρτύρει ὁλοκλήρου νυκτὸς ἀγρυπνίαν.

Οὐδὲν ἐκ τῶν παθητικῶν τούτων συμπτωμάτων διέφυγε τὸ ταχερὸν καὶ πατρικὸν βλέμμα τοῦ Ναθάν.

— Μήπως εἶσαι ἄρρωστη, κόρη μου, ἔ; ἐψιθύρισεν ἀγωνιωδῶς, μήπως ὑποφέρῃς ἀπὸ τίποτε;

— Μοῦ πονεῖ ὀλίγο τὸ κεφάλι μου, ἀγαθέ μου πάτερ, ἴσως εἶναι μητρικὰ, ἀλλὰ μὴ ἀνησυχεῖτε διόλου καὶ δὲν ἔχω τίποτε, ἀπεκρίνατο ἡ Δεβώρα.

— Ἀλήθεια, κόρη μου;

— Ναὶ, πάτερ μου, αὔριο τὸ πρωῒ δὲν θὰ φανῇ πλέον τίποτε.

— Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ ἀκούσῃ! ὑπέλαβε θαρρήσας μικρὸν ὁ Ἰουδαῖος· ἀλλὰ δὲν μοὶ λέγεις, κόρη μου, μ' ἐφώναξες σὺ προτήτερα διόλου;

— Μάλιστα, πατέρα.

— Καὶ τί μὲ ἤθελες;

— Νὰ σὲ ἰδῶ καὶ νὰ ὁμιλήσωμεν μαζὴ, αὐτὸ μονάχα, πατέρα μου.

— Δὲν ἔχεις τίποτε κανὲν ἄλλο πρᾶγμα νὰ μὲ ἐρωτήσῃς;

— Ὄχι, πατεράκι μου, τίποτε, τίποτε.

— Λοιπὸν νὰ ὁμιλήσωμεν· ἀλλὰ δὲν μοὶ λὲς πρῶτα, κορίτσι μου, κἄτι σήμερον τέτοια ὡραία φορεσιὰ, πρᾶγμα ποῦ δὲν τὸ ἔκαμες ἄλλοτε;

— Τί νὰ σᾶς πῶ, πατέρα μου; Ἀπὸ ἁπλῆν μου ἰδιοτροπίαν καὶ ἄλλο τίποτε. Ἔτσι τὸ ἔκοψε τὸ κεφάλι μου ἐκεῖ ποῦ ἐσυγύριζα τὴ γαρδερόμπα μου νὰ μοῦ χτυπήσῃ 'ς τὰ 'μάτια αὐτὴ ἡ φορεσιὰ καὶ νὰ τὴ φορέσω, καὶ ἐπειδὴ εὐθὺς ὡς τὴν ἐφόρεσα ἠσθάνθηκα

ὀλίγο πόνο, δὲν εἰμπόρεσα πλειὸ νὰ τὴ βγάλω καὶ νὰ φορέσω τὰ καθημερινά μου.

Ὁ Ναθὰν δὲν ἐπέμεινε περιπλέον. Ἡ ἐξήγησις ἣν ἔλαβε παρὰ τῆς θυγατρός του τῷ ἐφάνη ἀρκοῦσα.

Μεταξὺ τῶν δύο συνδιαλεγομένων ἐπεκράτησε στιγμιαία σιωπή. Βεβαίως ἡ Δεβώρα ἐζήτει μέσον κατάλληλον νὰ μεταφέρῃ τὴν ὁμιλίαν ἐπὶ τοῦ ἐπιθυμητοῦ αὐτῇ ἀντικειμένου. Τέλος ἐπανέλαβε τὸν λόγον.

— Δὲν ἤσασθε μονάχος, πατέρα μου πρὸ ὀλίγου; εἶπεν.

— Ὄχι ἀνταπήντησεν ὁ Ναθὰν, κάποιονα προέβγαλα.

— Ποιόνα, πατέρα;

— Τὸν νέον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον σὺ ἡ ἰδία ὡδήγησες εἰς ἐμὲ χθὲς τὸ βράδυ.

Αἱ παρειαὶ τῆς Δεβώρας ἐχρωματίσθησαν ὑπὸ ἐλαφροῦ ἐρυθήματος, ὅπερ ὁ Ναθὰν δὲν διέκρινεν.

— Ἄ! ξαναῆλθε λοιπὸν ὁ νέος ἐκεῖνος.

— Βέβαια, ἀφοῦ ἔφυγε τώρα ἀπ' ἐδώ.

— Καὶ τί ἤθελε; Βέβαια χρήματα πάλιν νὰ δανεισθῇ;

— Ὄχι, κόρη μου, ἀπατᾶσαι.

— Πῶς;

— Μοῦ ἔφερε ὀπίσω τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον ἐδανείσθη χθές.

— Ἀπὸ τώρα εὐθὺς, εὐθύς!

— Ὦ! ὁ εὐπατρίδης αὐτὸς ἐξοφλεῖ πολὺ γρήγωρα τοὺς λογαριασμούς του.

— Εὐπατρίδης, λέγετε;

— Μάλιστα.

— Πιστεύετε λοιπὸν ὅτι εἶναι τοιοῦτος;

— Δὲν ἀμφιβάλλω διόλου.

— Ἠξεύρετε τὸ ὄνομά του;

— Καθόλου.

— Λοιπόν;

— Λοιπὸν, κόρη μου, τὸ κόσμημα τὸ ὁποῖον μοῦ ἀφῆκεν ὡς ἐνέχυρον, κόσμημα οἰκογενειακὸν, γνώρισε καλῶς, ἦτο ὡρολόγιον μετὰ σημάτων μεγαλοπρεπῶν, φέρον μεταξὺ τῆς ἐρυθροχρόου χρυσῆς κερκίδος καὶ ἓν στέμμα μαρκίωνος.

— Πλὴν πολὺ εὔκολον θὰ ἦτο, πάτερ μου, εἶπε τότε ἡ Δεβώρα μετὰ προσπεποιημένης ἀδιαφορίας, νὰ μάθητε εἰς ποίαν οἰκογένειαν ἀνήκουσι τὰ σήματα αὐτὰ τὰ ὁποῖα μὲ λέγετε, ἐὰν ἐφυλλομετρούσατε κανὲν σηματολόγιον.

— Μάλιστα, εὔκολον θὰ ἦτο, ἀλλὰ πρὸς τί τάχα, ἂν παρετηροῦσα; ἔπρεπε νὰ ἔχω καὶ κανένα σκοπὸν, διὰ νὰ κάμω τοῦτο.

— Ἔχετε δίκαιον πραγματικῶς, διὰ ποῖον σκοπόν; Πιθανὸν νὰ μὴ ἐπανίδητε τὸν εὐπατρίδην τοῦτον.

— Ὦ! ὅσον διὰ τοῦτο ἀπατᾶσαι, ἀνταπήντησεν ὑπομειδιῶν ὁ Ναθάν.

— Τί, θὰ ἐπανέλθῃ;

— Μάλιστα καὶ γρήγωρα.

— Βέβαια.

— Ἀλλ' ἀφοῦ σᾶς ἐπλήρωσε σήμερον τὸ πρωΐ;

— Ἔ, καὶ νομίζεις ὅτι δὲν θὰ λάβῃ πάλιν ἀνάγκην χρημάτων;

— Ἀμέ....

— Ξεύρεις τί χρήματα μ' ἔφερε προτήτερα;

— Ὄχι ποῦ νὰ τὸ ξεύρω;

— Λοιπὸν, ἦσαν ὅλα ἀπὸ τὰ χαρτιά. Ἔπαιξε καὶ ἐκέρδισε πολλά... παραπολλά... διακόσιαις χιλιάδες λίρες!... Ἀλλὰ τὸ ποσὸν τοῦτο τὸ ἐξηγόρασεν ἀντὶ ὑπερόγκου τιμῆς, διότι ἔγεινε φοβερὸς χαρτοπαίκτης, καὶ τὸ προτέρημα τοῦτο θὰ τὸ ἔχῃ ἐφ' ὅρου ζωῆς... αὐτὸ τὸ ἐκατάλαβα ἀπὸ τὴν ὄψιν τοῦ προσώπου του. Ἡ πρὸς τὸ παίζειν μανία του εἶναι ἀκάθεκτος· θὰ ὑπάγῃ πάλιν νὰ παίξῃ καὶ θὰ χάσῃ ὅσα ἐκέρδησε, καὶ διὰ νὰ πάρῃ πάλιν πενῆντα λουΐζια, θὰ ἔλθῃ νὰ μὲ φέρῃ ὡς ἐνέχυρον ἐκεῖνο τὸ περίφημο τὸ ὡρολόγι ἢ κανὲν ἄλλο πρᾶγμα.

Ἡ Δεβώρα δὲν ἤκουε πλέον τὸν πατέρα της.

— Κρῖμα! εἶναι χαρτοπαίκτης! ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, κρῖμα!

Ὁ Ἰουδαῖος ἐξηκολούθησεν·

— Ναὶ, χαρτοπαίκτης, ὡς βλέπεις, κορίτσι μου, ἕνας ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος συνενόνει ἐν ἑαυτῷ διὰ τοῦ διαβολικοῦ πάθους τοῦ χαρτοπαιγνίου ὅλα τὰ ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα συνήθως δὲν εὑρίσκονται τόσον συσσωρευμένα! Ἄ! ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, καλλίτερα νὰ ἦναι κανεὶς

κλέπτης καὶ ἄσωτος, παρὰ χαρτοπαίκτης! Διότι οὗτος οὐδὲν ὅσιον καὶ ἱερὸν ἔχει! Καὶ τὴ γυναῖκά του ἀκόμη καὶ τὴ μητέρα του αὐτὴ τὴν πωλεῖ, γιὰ νὰ πάρῃ χρήματα καὶ νὰ τὰ ὑπάγῃ 'ς τὰ χαρτιά! Καὶ θησαυροὺς ὡτὰν τοὺς ἰδικούς μου, τοὺς ὁποίους ἔχω συσσωρευμένους μέσα εἰς τὸ σπῆτί μας αὐτό, καὶ οἱ ὁποῖοι θὰ νὰ ἦναι ἰδικοί σου μιὰ ἡμέρα, ἂν ἔχει, τοὺς ἐξοδεύει 'ς ὀλίγαις νύκταις ἢ ἴσως καὶ 'ς ὀλίγαις ὥραις! Καὶ ὅταν δὲ μείνῃ ἰῶτα μοναχὴ, τότε πηγαίνει νὰ κλέψῃ, γιὰ νὰ παίξῃ πάλιν!

Ὁ Ναθὰν ἐσιώπησε καταληφθεὶς ὑπὸ ἀδιαλείπτου βηχός· ἡ πολυλογία, βλέπετε, αὕτη, γενομένη μετὰ σπουδῆς, τὸν ὑπερηρέθισεν ἄγαν, καὶ τὸ καταῤῥοϊκόν του ἄσθμα τὸν ὑποχρέωσε κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ περιστείλῃ μετὰ μεγάλης φροντίδος τὴν φωνασκίαν καὶ τὴν ἔξαψίν του.

Ἡ Δεβώρα ἠγέρθη ἀμέσως ἐκ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἔσπευσε νὰ παρασκευάσῃ διὰ τὸν πατέρα της μίαν φιάλην ἐσακχαρωμένου ὕδατος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔῤῥιψε σταγόνας τινὰς ῥωστικοῦ ὑγροῦ.

Ὁ Ναθὰν ἐκένωσε τὸ ποτὸν τοῦτο ἀπνευστὶ καὶ μετ' ὀλίγον ἠσθάνθη τὸν ἑαυτόν του ἀνεκουφισμένον.

— Προσφιλής μου κόρη, ἐψέλλισεν, ὁ γέρων πατήρ σου σὲ εὐχαριστεῖ.

— Διατί ἐξάπτεσθε τόσον; ἀπεκρίνατο αὐτῷ ἡ Δεβώρα μετὰ ἡδίστης φωνῆς.

Καὶ προσέθετο χαμηλοφώνως τὸ δεύτερον ὁμιλῶσα κατ' ἰδίαν·

— Κρῖμα! χαρτοπαίκτης! Κρῖμα!

Λέξεις τινὲς ἄσημοι ἀντηλλάγησαν ἔτι μεταξὺ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς κόρης. Εἶτα ὁ Ναθὰν ἀκούτας νὰ κρούωσιν εἰς τὴν θύραν, ἀφῆκε τὴν Δεβώραν μόνην καὶ ἔσπευσε νὰ ἴδῃ τίς ἦν ὁ νέηλυς.

Ἅμα ἡ ἰουδαία ἔμεινε μόνη, ἐξηπλώθη αὖθις ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου νωχελῶς ὥσπερ πρότερον. Οἱ ὀφθαλμοί της ἐκλείσθησαν εὐθὺς καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἀπεκοιμήθη· ἀλλὰ δὲν ἐκοιμᾶτο, ἐσκέπτετο. Περὶ τίνος δέ; ὦ! περὶ τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου νέου, ὅστις τοσοῦτον παραδόξως κατεῖχε τὸ πνεῦμά της καὶ οὗ ἡ εἰκὼν ἀπὸ τῆς προτεραίας τὴν ἐδίωκεν ἀκαταπαύστως.

— Ὁ πατήρ μου ἀποστρέφεται τοὺς χαρτοπαίκτας, νομίζων αὐ-

τοὺς ἀδιορθώτους! ἔλεγε καθ' ἑαυτήν. Ἀλλὰ ὅὲν ὑπάρχει, ὡς λέγεται, τὸ χείριστον κακὸν ὅπερ ὁ ἔρως νὰ μὴ θεραπεύῃ!

Εἶτα ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν ἐποίκιλε τὸ θέμα τοῦτο διὰ περιέργων λεπτομερειῶν προσέθετο·

— Ποῦ νὰ εὕρω σηματολόγιον, διὰ νὰ μάθω τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας του;

Κεφάλαιον Ζ'.

Η ΧΡΗΣΙΣ ΜΙΑΣ ΝΥΚΤΟΣ.

Ὅτε ὁ Ραοὺλ εἶχε τέλος συνδυάσει ἐν τῇ διανοίᾳ του τὰς τελευταίας φράσεις τοῦ μονολόγου ὅνπερ παρεθέσαμεν ἐν τῷ προλαβόντι κεφαλαίῳ, ἡ ἡμέρα ἔκλινε πλέον. Πυκνὴ ὁμίχλη διασκεδαννυμένη ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ περιεκάλυπτε τοὺς Παρισίους, καὶ οἱ διαβάται αὐτῆς ἐν τῇ ἀπομακρύνσει των καθίσταντο ἀφανεῖς ἐν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀδιαπεράστῳ ἀχλύϊ. Ἀμυδρά τινα φῶτα, ἄθλιος φωτισμὸς καὶ ἀηδὴς πρόδρομος τοῦ φωταερίου καὶ τῶν λαμπτήρων, οὓς βλέπωμεν σήμερον φωτίζοντας τὰ αὐτὰ μέρη, ἔφεγγον διὰ μέσου τῶν μικρῶν καὶ τεθαμβωμένων ὑελωμάτων τῶν ἐργαστηρίων τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Ὀνωρίου.

Ὁ Ραοὺλ παρετήρησε δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

— Ποῦ μέλλω νὰ ὑπάγω; διηρωτήθη.

Φωνή τις ἀπεκρίνατο αὐτῷ αἴφνης.

Ἡ φωνὴ αὕτη προήρχετο ἐξ ἑαυτοῦ· ἦν ὁ πεινῶν στόμαχός του, ὅστις τῷ ἐπενεθύμιζεν ὅτι ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ εἶχε φθάσει ἀπὸ πολλοῦ.

Γινώσκομεν ὅτι ὁ κ. Τραμπλεϊγ ἠγέρθη ἀργὰ καὶ ὅτι εἶχεν ἐξέλθει χωρὶς νὰ προγευματίσῃ.

Ἡ φωνὴ τῆς ὀξεως ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τῆς πείνης εἶναι ἐξ ἐκείνων εἰς ἃς οὐδέποτε ἀπειθεῖ τις, ὅταν, ἐννοεῖται, ἡ κατάστασις τοῦ

βαλαντίου ἐπιτρέπῃ παθητικὴν ὑπακοὴν εἰς τὰς διαταγὰς αὐτῆς.

Γινώσκομεν δὲ ὅτι τὸ βαλάντιον τοῦ Ραοὺλ ἦτο ἀρκετὰ καλῶς ἐφωδιασμένον. Διηυθύνθη λοιπὸν ὁ νέος μας εἴς τι πεφημισμένον καπηλεῖον, περὶ οὗ ἤδη ἐποιησάμεθα λόγον προσηκόντως.

Τὸ καπηλεῖον τοῦτο ἦν τὸ τοῦ Χρυσοῦ Ἅρματος. Ἐκεῖ ἔτρωγέ τις πολυτελῶς καὶ ἔπινε τοὺς περιφημοτάτους οἴνους. Ἐν βραχυλογίᾳ ἐσυχνάζετο ὑπό τε τῶν νέων εὐπατριδῶν καὶ τῶν πλουσίων χωρικῶν καὶ δὲν ὡμοίαζε ποσῶς πρὸς τὰ εὔθετα ξενοδοχεῖα, ἅπερ τὴν σήμερον καλοῦνται τῶν Ἐπαρχιωτῶν Ἀδελφῶν, τῆς Χρυσῆς Οἰκίας καὶ τοῦ Ἀγγλικοῦ Καφφενείου. Ὅπως εὕρωμεν ἀναλογίαν τινὰ, ἀνάγκη νὰ ἀναδράμωμεν εἰς τὰ ἄπειρα παλαιοκάπηλα, ἅτινα ἀκμάζουσιν πέριξ τῶν προφραγμάτων τοῦ Μὸν Παρνὰς καὶ τοῦ Μείνου. Ἐννοεῖται δὲ οἰκοθεν ὅτι περὶ τῆς ἐξωτερικῆς θέας τῶν καταστημάτων τούτων ἐστὶν ἡμῖν ὁ λόγος, καὶ οὐχὶ περὶ τῆς ποιότητος τῶν ἐν αὐτοῖς παρατεθειμένων ἐδεσμάτων.

Πρὶν ἢ ἀφιχθῶμεν εἰς τὰς εὐρείας αἰθούσας τοῦ Χρυσοῦ Ἅρματος ἔνθα ἐξυπηρετοῦντο οἱ θαμῶνες αὐτοῦ, ἔπρεπε νὰ διέλθωμεν διὰ τῶν μαγειρείων, ἔνθα ἐπραγματοποιοῦντο τὰ ὁμηρικὰ θαύματα τῶν γάμων τοῦ Γαμάχη καὶ τῶν δείπνων τοῦ Γαργαντούα. (1)

Δωδεκὰς ὀβελῶν μακρῶν ὥσπερ ἐπίκριον (ἀντένα) τριϊστίου πλοίου ἐστρέφοντο διηνεκῶς ἀπέναντι πυρῶν παρομοίων πρὸς τὰ τῆς Ἰλιάδος καὶ ἀρκούντων ὅπως ψηθῇ ὁλόκληρος βοῦς διὰ συμπόσιον ἡρώων. Ἀμνοὶ, προβάτειοι μηροὶ, χειρίδια γαλανθινὰ, ἰνδόρνιθες καὶ ἄλλα πλεῖσθ' ὅσα ἐψήνοντο ὁμοῦ καπυριζόμενα θαυμασίως, τῶν τριῶν τελευταίων ῥαντιζομένων δι' ἐγχύλου λίπους ὑπὸ τάγματος ὅλου προσεκτικῶν παραμαγείρων. Ὀλίγον τι ἀπωτέρω φασιανοὶ, πέρδικες, χαραδριοὶ (2), ὄρτυγες παντὸς εἴδους θηράματα τέλος, μέχρις ὀβελίσκων συκοφάγων καὶ κιγχρίδων ἀνέδιδον νοστιμοτάτην ὀσμὴν κροκκιζόμενα ἀπέναντι ἡδυτέρας πυρᾶς. Αἱ δὲ ἀναμὶξ εὐωδίαι

---

(1) Πρόσωπα μυθολογικὰ, χρησιμεύοντα πρὸς ἀκριβῆ ἐκξεικόνισιν τῆς λαιμαργίας.

(2) Εἶδος πτηνοῦ.

ἀμανιτῶν καὶ ἀρωμάτων ἐξηρέθιζον φιληδόνως τὰ ὀσφραντικὰ νεῦρα τῶν λιχνῶν.

Ἐκ δὲ τοῦ ἀντιθέτου μέρους ἓξ μάγειροι φέροντες λευκὰ κασκέτα καὶ ἐμπροσθέλλας ὁμοίας πρὸς τὰς τῶν δυτικῶν ἱερέων καὶ τὸ πρόσωπον ῥοδοκόκκινον καὶ φλυκταινῶδες ἔχοντες προσεῖχαν εἰς τὰς ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἀναριθμήτους χύτρας ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐσιγόβραζον ἐξαίρετα καρικεύματα.

Βεβαίως πάντα ταῦτα ὑπερέβαινον πᾶν ὅριον χάριτος· ἀλλὰ μηδεὶς ἀντιταξάτω, διότι εἶχον τὸν λόγον των. Καὶ βεβαίως, δὲν ἦτο εὐχάριστον δι' ἕνα γαστρονόμον, ὅστις ηὐχαριστεῖτο διερχόμενος διὰ τῶν ἐνθαρρυντικωτάτων τούτων εὐτρεπισμῶν καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν διέταττε τὸ δεῖπνον του;

Ὁ Ραοὺλ εἰσῆλθε καὶ διέταξε νὰ τῷ παραθέσωσι δεῖπνον, ὅπερ οὐδ' ὁ Βριλλὰ Σαβαρῖνος ἤθελε ποσῶς κατακρίνει. Μία βαυκαλὶς παλαιοῦ καὶ ἀφρίζοντος ἱσπανικοῦ οἴνου, ἑτέρα τοῦ Πομὰρ καὶ τρίτη τοῦ Σιλλερὺ συνώδευον τὰ νόστιμα ἐδέσματά του.

Ἡ εὐωχία καὶ τὰ πολλὰ κεράσματα ἅπερ ὁ ἴδιος προσέφερεν εἰς τὸν ἑαυτόν του δὲν ἐβράδυναν νὰ φέρωσι τὸν νέον μας ἐν καταστάσει ἠθικῆς μακαριότητος ἥτις εἶναι ἐγγυτέρα τῆς ἐκστάσεως ἢ τῆς μέθης. Ὁ στόμαχός του ηὐφράνθη, ἡ καρδία του ηὐχαριστήθη καὶ τὸ πνεῦμά του ἦν ἐλεύθερον· τοσαύτην δὲ ἀγάπην ἔδειξε πρὸς πᾶν τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὥστε ἀδιστάκτως λέγομεν ὅτι καὶ πρὸς τὸν Βενέδικτον αὐτὸν θὰ ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ θὰ τῷ προσέφερεν ἓν ποτήριον καμπανίτου οἴνου, ἐὰν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤρχετο οὗτος νὰ καθεσθῇ πλησίον του.

Ἀλλ' οὐδεὶς Βενέδικτος εὑρίσκετο ἐκεῖ βεβαίως, ὁ δὲ Ραοὺλ ἀφοῦ ἐπλήρωσε τὴν κατανάλωσίν του, ἐξῆλθε τοῦ καπηλείου, προτιθέμενος νὰ μεταβαίνῃ εἰς αὐτὸ καθ' ἑκάστην.

Εὑρισκόμενος δ' ἔξω διηρωτήθη πάλιν ὅπως καὶ πρὸ δύο ὡρῶν.

— Ποῦ μέλλω νὰ ὑπάγω;

Ἀλλ' ἔμεινεν ἄνευ ἀπαντήσεως. Ἡ ὥρα ἦτο ἀρκετὰ προκεχωρημένη ὥστε νὰ ζητήσῃ κανὲν ὄχημα τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ βαδίσῃ κατ' εὐθεῖαν ἀφίνων εἰς τὴν τύχην νὰ τῷ διαθέσῃ

τὴν νύκτα του. Αὕτη δ' ὡς ἰδιότροπος τὸν ὡδήγησεν ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς μεγάλης θύρας τοῦ χαρτοπαιγνίου.

Ἡ αὐλὴ αὐτῆς ἐφωτίζετο πολυτελέστατα ὥσπερ καὶ τὴν προτεραίαν καὶ ἔβριθε θεραπόντων κινούντων πυρσοὺς καὶ εὐπατριδῶν ἐξελθόντων τῶν φορείων των.

Ὁ Ραοὺλ ἔστη ἀκουσίως· ἐπειράθη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν του, ἀλλ' ὁρατὸς μαγνήτης συνεῖχεν αὐτὸν εἰς τὸ μέρος ἔνθα ἵστατο.

— Τέλος πάντων ἐὰν εἰσερχόμην ; διηρωτήθη.

Καὶ ἀπεκρίνατο·

— Διατί ὄχι ;

Εἶτα προσέθετο·

— Καὶ τί ἔχω νὰ φοβηθῶ ; Δὲν εἰμπορῶ τάχα νὰ πιάσω χαρτιὰ εἰς τὰ χέρια μου νὰ περάσω κ' ἐγὼ μίαν εὐχάριστον ἑσπέραν βλέπων τὰ χρυσᾶ νομίσματα νὰ κατρακυλῶσιν ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ χαρτοπαιγνίου ; Ὁποία θελκτικωτέρα μουσικὴ τῶν κρημνιζομένων στηλῶν τῶν λουδοβικείων ἅτινα βομβολοῦντα ἐκπέμπουσι μυριάδας ξανθῶν ἀντανακλάσεων ; Καὶ ἔπειτα ποῖος θὰ μὲ ἐμποδίσῃ καὶ τί θὰ χάσω τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, ἐὰν θελήσω νὰ παίξω κάμνων ὅπως πάντες ; Τὸ πολὺ πολὺ τὰ εἴκοσι πέντε ἢ τριάντα λουδοβίκεια τὰ ὁποῖα ἔχω εἰς τὴν τζέπην μου.... Ποία δὲ θὰ ἦναι ἡ ζημία, ὅταν χάσω αὐτὸ τὸ παραμικρὸν ποσόν ; Καὶ ἔπειτα, στᾷ νὰ διοῦμε, ἂν θὰ χάσω ; Μὲ πεντήκοντα λουδοβίκεια τὴν περασμένην νύκτα ἐκέρδισα διακοσίας χιλιάδας λιρῶν. Μὴ πρὸς βάρος τάχα τοῦ γέροντος Ναθὰν, εἰμπορεῖ καὶ ἀπόψε νὰ κερδίσω ἄλλα τόσα.

Ὅταν τις συζητῇ τοιουτρόπως πρὸς ἑαυτὸν, εἶναι βέβαιον ἐκ τῶν προηγουμένων ὅτι θὰ ὑποκύψῃ εἰς πειρασμόν.

Ὁ Ραοὺλ ὑπέκυψε τφόντι. Ὑπερέβη τὸ κατώφλιον τῆς αὐλείου θύρας καὶ μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν ἐντὸς τῶν μεγαλοπρεπεστάτων αἰθουσῶν τοῦ πρώτου πατώματος. Οἱ ἐν αὐταῖς εὑρισκόμενοι χαρτοπαῖκται ἦσαν ἄπειροι, καίτοι ἡ ὥρα δὲν ἦτο ἀρκετὰ προκεχωρημένη.

Ἡ ἄφιξις τοῦ κ. δὲ-Τραμπλεϊγ παρήγαγε ζωηρὰν αἴσθησιν. Περὶ οὐδενὸς ἑτέρου ἐγίγνετο λόγος ἢ περὶ τῆς θαυμασίας τῆς προτεραίας τύχης καὶ τοῦ μεγίστου κέρδους του, ὥστε ἡ παρουσία του ἐξηρέθησεν εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν τὴν περιέργειαν πάντων. Ἔμελλεν ἄρα

γε νὰ παίξῃ, νὰ κερδίσῃ πάλιν ἢ νὰ χάσῃ ἀπ' ἐναντίας, ὅσα προλαβόντως εἶχε κερδίσει; Οἱ πάντες περὶ τούτου διηπόρουν.

Ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι πάντοτε τοσοῦτον παιδαριώδης, ὥστε ὁ Ραοὺλ ἠσθάνθη ἑαυτὸν κολακευθέντα, ὅτε παρετήρησε τὴν γενικὴν ἐκείνην προσοχὴν καὶ ἐλυπήθη διότι δὲν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ καμμιὰ εἰκοσαριὰ χιλιάδας φράγκων, ὅπως ὑποστηρίξῃ ἐν ἀνάγκῃ τὸ ὄνομα ὅπερ ὡς δεινὸς χαρτοπαίκτης εἶχεν ἀποκτήσει.

Πρὸς στιγμὴν διενοήθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὅπως λάβῃ χρήματα. Ἀλλὰ ἡ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῶν Ἰχθυοπωλείων μέχρι τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Ὀνωρίου ἀπόστασις ἦτο μεγάλη. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ μείνῃ καὶ νὰ δοκιμάσῃ πρὸ παντὸς ἄλλου τὴν τύχην.

Ἐν ταῖς αἰθούσαις ἐν αἷς εἰσήξαμεν τοὺς ἀναγνώστας μας ἔπαιζον τὸ φαραὼ τὸ μπιριμπί, τὸ μπασσέτο τὸ λανσκενὲ καὶ λοιπά παιγνίδια.

Ὁ κ. δὲ-Τραμπλέϊγ διηυθύνθη πρός τινα τράπεζαν τοῦ λανσκενὲ, ἐν ἐκείνῃ, ἔνθα μετά τινα ἔτη ἐπέπρωτο νὰ ὑβρισθῇ χαμερπέστατα ὑπὸ τοῦ κόμητος δ' Ὠμπινιύ.

Ἀμέσως τῷ παρεχωρήθη θέσις· ἦτο δὲ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ὁ Ραοὺλ παρεκάθετο εἰς παιγνίδιον τοῦ λανσκενέ. Παρετήρησεν ἐπ' ὀλίγον τὰ χαρτία πίπτοντα τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου ὅπως ἀντιληφθῇ καλῶς τὴν πορείαν τοῦ παιγνιδίου, εἶτα, ἐλθούσης τῆς σειρᾶς του νὰ κάμῃ χαρτιὰ, ἔλαβεν αὐτὰ καὶ ἔῤῥιψεν εἰκοσιπέντε λουδοβίκεια ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Μπάγκο! εἶπε ζωηρῶς ὁ ἐκ δεξιῶν γείτων του, ὅστις προσέθετο ὅλως χαμηλοφώνως· —Αὐτὰ τὰ χρήματα χθὲς τὰ κέρδισες, ἀλλὰ δὲν καταιβάζει σανίδας κάθε ἡμέρα ὁ ποταμός.

Ὁ Ραοὺλ ἀνεκύκωσε βραδέως τὰ χαρτία. Κατ' ἀρχὰς ἔπεσε «δᾶμα» ἔπειτα «ἄσος». Δεκατρία ἢ δεκατέσσαρα χαρτιὰ ἔπεσαν κατόπιν χωρὶς νὰ ἐβγῇ τὸ «δυάρι», τὸ «τριάρι», τὸ «πεντάρι» καὶ τὸ «ἑπτάρι».

Οἱ παίζοντες ἐξηκολούθουν τὸ παιγνίδιον των μετὰ ζωηροτάτου ἐνδιαφέροντος, ὅπερ ηὔξανεν ἀπὸ λεπτοῦ εἰς λεπτόν.

Κεφάλαιον Η.'

ΤΟ ΦΟΡΕΙΟΝ

Μετὰ τὴν διαδοχὴν ταύτην τῶν ἀχρήστων χαρτίων ὁ Ραοὺλ ἔστρεψεν ἕνα «φάντην». Ἀκολούθως δεύτερον καὶ τρίτον καὶ τέλος τὸν «φάντην καρρό».

— Λανσκενέ! ἀνέκραξαν δέκα συνάμα φωναί.

Ὁ Ραοὺλ ἠγνόει εἰσέτι ἐὰν ἐκέρδισε· τοῦτο ἔπρεπε νὰ τὸ τῷ εἴπωσιν. Ὁ ἐκ δεξιῶν γείτων του ἐφαίνετο λίαν ἐστενοχωρημένος καὶ πρὸ πάντων ἐκπεπληγμένος, διότι ἔχασε τὰ εἰκοσιπέντε λουδοβίκειά του· ἀλλὰ παρεμυθήθη λέγων.

— Μπᾶ! ἐὰν ὁ εὐπατρίδης οὗτος ἐξακολουθήσῃ, θὰ βάλλω τὰ πενῆντα μου λουΐζια, καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ πλιὸ πρέπει νὰ κερδίσω.

Ὁ Ραοὺλ ἐξηκολούθησε τῳόντι.

— Μπάγκο! ὑπέλαβεν ὁ γείτων.

Μὲ δύο χαρτία ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἐκέρδισεν αὖθις, ὁ δὲ γείτων του ἐποίησε διὰ τῶν χειλέων χαρακτηριστικωτάτην καὶ ἐμφαντικὴν διαστροφήν.

— Διάβολε! διάβολε! εἶπε καθ' ἑαυτὸν, τί, ὁλονὲν λοιπὸν θὰ κερδίζῃ;

Καὶ καταστὰς αἴφνης σκεπτικὸς ἀπέσχε μέχρι νεωτέρας διαταγῆς νὰ ποιήσῃ τὴν ἐλαχίστην καταβολὴν πρὸς τὸν Ραούλ.

— « Ὅποιος φυλάττει τὰ ῥοῦχα του ἔχει τὰ μισὰ », λέγει μιὰ παροιμία.

Ἡ παροιμία δ' αὕτη ἐστὶ σοφὴ καὶ περικλείει ὠφέλιμον συμβουλὴν, ἣν ὁ γείτων ἐθεώρησε καλὸν νὰ ἀκολουθήσῃ.

Ἡ τύχη τοῦ Ραοὺλ ἦτο ἐπίσης εὔνους ὡς καὶ τὴν προτεραίαν· ἑπτάκις κατὰ συνέχειαν ἐκηρύχθη ὑπὲρ αὐτοῦ, τοσοῦτον δὲ μέγα ἦν τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἐνέπνεε τὸ παιγνίδιον ἐκεῖνο, ὥστε ἅπαντες οἱ θαμῶνες τῆς οἰκίας παρήτησαν τὸ φαραὼ, τὸ μπασέτο καὶ λοιπὰ παιγνίδια καὶ ἔσπευσαν εἰς τὴν τράπεζαν ἐν ᾗ ἐθριάμβευεν ὁ ἡμέτερος ἥρως.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ χαρτοπαιγνίου εἷς τε χρυσὸν καὶ ταμιακὰ γραμμάτια, γενικαὶ καταβολαὶ, τὸ ἀσήμαντον ποσὸν τῶν ἑκατὸν πεντήκοντα τριῶν χιλιάδων ἑξακοσίων λιρῶν, λαμπρότατον ἀποτέλεσμα τοῦ πρώτου παιξίματος τῶν εἴκοσι πέντε λουδοβικείων.

— Ποῖος βγαίνει; εἶπεν ὁ Ραοὺλ, ἐλᾶτε, βάλετε ὅσα θέλετε.

Μικρὸς θόρυβος διέτρεξε μεταξὺ τῆς ὁμηγύρεως. Ἡ ἀνήκουστος θρασύτης τοῦ νέου μας, ὅστις μετὰ μεγάλης ἀκηδείας διεκύβευεν ἐν μιᾷ στροφῇ τῶν χαρτίων ὁλόκληρον περιουσίαν, προὐξένει εἰς ἅπαντας τοὺς χαρτοπαίκτας πυρετώδη θαυμασμὸν μεμιγμένον μετὰ μικρᾶς δόσεως τρόμου. Μόνος δ' αὐτὸς ἦτο ἥσυχος, καὶ οὐδένα εἶχε λόγον, ταῦτο ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ τὸ διαβεβαιώσωμεν, νὰ τηρῇ τοιαύτην γαλήνην πνεύματος.

Τοσοῦτον τυφλὴ ἦν ἡ πρὸς τὸν ἀστέρα του πεποίθησις, ὥστε κατ' οὐδένα τρόπον παρεδέχετο ὅτι ἠδύνατο, ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν μόνην φορὰν, νὰ χάσῃ.

Βαθμηδὸν οἱ ἀντίπαλοί του κατελήφθησαν ὑπὸ τῆς δεισιδαιμονικῆς ταύτης πεποιθήσεως τοσοῦτον ὥστε, ὅτε ὁ κ. Τραμπλεΐγ ἀπήγγελε τοὺς λόγους οὓς ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν· «Ποιὸς βγαίνει; ἐλᾶτε, βάλετε ὅσα θέλετε!... οὐδεὶς ἤρθρωσε λέξιν, οὐδὲ λουδοβίκειον κἂν ἔθηκε καταβολήν.

Ὁ Ραοὺλ ἐξεπλάγη διὰ τὸν τρόμον, ὅνπερ ἐπροξένει.

— Σᾶς περιμένω, κύριοι, εἶπε, σᾶς περιμένω.

Ἀλλ' ἡ αὐτὴ ἐπεκράτει σιωπή.

— Τί! ἀνέκραξε τότε ὁ Ραοὺλ, κανεὶς λοιπὸν δὲν κινεῖται; μ' αὐτὰς μόνον τὰς ὀλίγας χιλιάδας θὰ μείνωμεν; Κρίμα ποῦ λέρωσα τὰ χέρια μου!

Καὶ προβλέψας δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ εἶδε ἐπτοημένα καὶ ἄξια οἴκτου πρόσωπα, διότι περιεστοιχίζετο ὑπὸ ἀνθρώπων οἵτινες ἀπολέσαντες εἰς τὸ παιγνίδιον τὰ χρήματά των ἀπώλεσαν καὶ τὰ πτερά των, οὕτως εἰπεῖν, ἀπέναντι τῶν συσσωρευθέντων πρὸ αὐτοῦ χρυσῶν νομισμάτων.

Μὰ τὴν πίστιν μου, κύριοι, ἐπανέλαβε τότε ὁ Ραοὺλ, ἀναγκάζομαι νὰ καταλείπω τὴν θέσιν μου! Δὲν πιστεύω δὲ νὰ μὲ κατακρίνῃ

«ανείς σας διότι φεύγω, ἐπειδὴ δὲν τὸ κάμω μὲ τὴν θέλησιν μου.

Καὶ ὁμιλῶν οὕτως ἠγέρθη καὶ ἐπλήρωσε χρυσῶν νομισμάτων τὰ θυλάκιά του.

Ἀλλ' ὦ τύχη! ὁ μετὰ τὸν Ραοὺλ ἀρχίσας νὰ ἀνακυκᾷ τὰ χαρτία ἔχασε μὲ τρία.

Φαίνεται δὲ ὅτι ἐν τῇ ἰδιοτροπίᾳ της ἡ τύχη αὕτη ἐζήτει νὰ ἀποδείξῃ ὅτι μόνον τῷ ἡμετέρῳ ἥρωϊ ἐπεθύμει νὰ ἐπιδαψιλεύσῃ τὰς εὐνοίας της. Ἕκαστος ἐκ τῶν παικτῶν ἐλυπεῖτο πικρῶς, διότι ἀπεποιήθησαν νὰ παίξωσι καὶ πάλιν εἰς τὴν τελευταίαν πρόκλησιν τοῦ Ραούλ, ἀλλ' ἦτο ἀργὰ πλέον, ὅτε ἡ μεταμέλεια κατεβίβρωσκεν αὐτούς.

Ὁ νέος ἤρχισε νὰ περιδιαβάζῃ τότε ἐν ταῖς εὐρείαις καὶ μεγαλοπρεπέσιν αἰθούσαις χωρὶς νὰ καθίσῃ ποῦποτε, ἀλλὰ παίζων ἐκ διαλειμμάτων ἄλλοτε μὲν εἰς τὸ μπασέτο καὶ ἄλλοτε εἰς τὸ μπιριμπί, ἀλλὰ πάντοτε μετὰ τῆς αὐτῆς ἀνηκούστου ἐπιτυχίας.

Πρὸς τὸ μεσονύκτιον τὸ κέρδος του ὑπερέβαινεν ὀλίγον τὰς διακοσίας χιλιάδας λιρῶν.

Ὁ εἷς τῶν ἀργυραμοιβῶν τῆς οἰκίας τοῦ χαρτοπαιγνίου ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ προέτεινε λίαν χαριέντως νὰ ἀνταλλάξῃ τὸ πλεῖστον τῶν χρημάτων του ἀντὶ κ α λ ῶ ν τ ῷ φ έ ρ ο ν τ ι καὶ ταμιακῶν γραμματίων.

Ὁ Ραοὺλ παρεδέξατο ἀσμένως τὴν πρότασιν ταύτην τοῦ κολλυβιστοῦ, καὶ παραλαβὼν ἓν τύλιγμα γραμματίων ἔθεσεν αὐτὸ ἐντὸς τοῦ θύλακός του, κρατήσας μόνον ἑκατὸν ἕως ἑκατὸν πεντήκοντα λουδοβίκεια εἰς χρυσόν. Μετὰ ταῦτα κατέβη εἰς τὴν αὐλὴν καὶ νεύσας εἰς δύο φορεαφόρους ὅπως προσελθόντες λάβωσιν αὐτὸν ἀπὸ τῆς τελευταίας βαθμίδος τῆς κλίμακος τοῖς εἶπε ῥίψας ταὐτοχρόνως ἓν χρυσοῦν λουδοβίκειον καὶ διδοὺς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ξενοδοχείου του·

— Ἰδοὺ πάρετε ἓν λουΐζι, παλληκάρια, πιστεύω ὅτι θὰ μὲ ὑπάγητε σὰν τὰ πουλιά.

— Θὰ κάνομε ὅ,τι εἰμποροῦμε, τσελεμπῆ, νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν, ἀπεκρίνατο εἷς τῶν φορεαφόρων, κύψας ὅπως λάβῃ τὸ λουδοβίκειον ὅπερ κατρεκύλισεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ νέος ἦτο καθισμένος ἤδη ἐν τῷ φορείῳ, ὅτε ὁ φορεαφόρος ἠγέρθη. Ἅμα δ' ὡς ἐκλείσθη ἡ θυρὶς τοῦ φορείου, οἱ δύο ἄνδρες διήμειψαν ἀστραπηβόλον βλέμμα καὶ τὰς λέξεις τάσδε, ἀπαγγελθείσας ὅλως χαμηλῇ τῇ φωνῇ·

— Λέγε λριπὸν, Γιάννη;

— Τί θέλεις;

— Μοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα.

— Κ' ἐμένα τὸ ἴδιο.

— Γιὰ πές την νὰ διοῦμε.

— Μοῦ φαίνεται νὰ ἦναι καὶ τῶν δυό μας ἡ ἴδια.

— Εἰμπορεῖ.

— Λοιπόν;

— Λοιπὸν εἰμποροῦμε νὰ τοῦ τὴ φτιάξωμε;

— Ἔτσι λές;

— Μάλιστα.

— Τότε, νὰ τοῦ τὴ κάνομε.

Ὁ Ραοὺλ ἔκπληκτος ἐπὶ τῇ ἀκινησίᾳ τοῦ φορείου ἀνέκραξεν ἔνδοθεν·

— Τί τρέχει λοιπὸν, παληάνθρωποι, κάτι δὲν περιπατεῖτε;

— Παρδὸν, τσελεμπῆ, ἀπεκρίνατο ὁ ἄρτι ὁμιλήσας φορεαφόρος· περνούσαμε μὲ τὸν σύντροφό μου τὰ κοντάρια τῆς σέδιας, ἀλλὰ τώρα ποῦ ἑτοιμασθήκαμε, ἐρπρός.

Τὸ φορεῖον τῳόντι ἐκινήθη, ὁ δὲ Ραοὺλ κλίνας τὰ νῶτα πρὸς τὴν δεξιὰν γωνίαν καὶ λικνιζόμενος ὑπὸ τῆς ταχείας καὶ τακτικῆς κινήσεως τοῦ φορείου κατελήφθη μετ' ὀλίγον ὑπὸ ἡδίστου ὕπνου.

Ἓν τέταρτον τῆς ὥρας παρῆλθεν, τοῦ Ραοὺλ ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ διατελοῦντος· τὸ φορεῖον ἔστη αἴφνης, αὐτὸς δ' ἀφυπνισθεὶς καὶ νομίσας ὅτι ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος του προέκυψε τὴν κεφαλὴν διὰ τοῦ θυριδίου.

Ἡ ὁδὸς, καθ' ὁλοκληρίαν ἔρημος, ἦτο στενὴ καὶ μόλις ἓν ἀντανάκλαστον, λεπρὸν καὶ τοῦτο καὶ ἀθλιέστατον, ἀντεμάχετο διὰ τῆς ἀμυδρᾶς λάμψεώς του πρὸς τὸ πυκνὸν καὶ ἀδιαπέραστον σκότος.

Οἱ δύο φορεαφόροι ἐφαίνοντο ἔχοντες συμβούλιον εἰς ἀπόστασιν

δέκα βημάτων ἀπὸ τοῦ φορείου, ἐπακουμβοῦντες ἐπὶ τῶν δοκῶν του οὓς εἶχον ἀφαιρέσει.

— Μπᾶ! καὶ τέτοια, μπιρμπάντες, ἔ; καὶ ποῦ εἴμεθα λοιπὸν καὶ τί κάμετε αὐτοῦ, γιὰ πῆτε με κομματάκι σᾶς παρακαλῶ;

Οἱ φορεσφόροι ἐπλησίασαν, ὁ δὲ Ραοὺλ ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησίν του.

— Νὰ σᾶς ποῦμε, τσελεμπῆ, εἶπε φωνὴ τραχεῖα καὶ ἀπότομος, πρέπει νὰ καταβῆτε.

— Νὰ καταβῶ; Ἐφθάσαμεν λοιπόν;

— Μάλιστα.

— Καὶ ποῦ εἶναι τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Χρυσοῦ Δέρατος;

— Ποῦ εἶναι, κοντὰ μακρυὰ, μὴ σᾶς κόφτει τοῦτο.

— Πῶς;

— Νὰ, δὲν τὴ κονοῦμε πλιό.

— Εἶσθε τρελλοί.

— Ἔ, ἔ, νὰ ξεύρετε τί λέτε, τσελεμπῆ. Καταβῆτε μιὰ ὥρα προτήτερα, εἴτε μὴ βία σᾶς πετάξωμε ἔξω μὲ τὴ βία.

Καὶ ὁ οὕτωσὶν ὁμιλῶν ἠνέῳξεν ἀποτόμως τὸ θυρίδιον.

Ὁ Ραοὺλ συνησθάνθη τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου, ὅστις τὸν ἠπείλει· ἀλλὰ δὲν ἀπώλεσε καὶ τὴν γαλήνην τοῦ πνεύματός του. Ἐπήδησε λοιπὸν μεθ' ὁρμῆς ἔξω τοῦ φορείου, ὅσον ἠδύνατο μακρὰν τῶν δύο ἀνθρώπων, καὶ συναισθανόμενος ὅτι ἔμελλε νὰ προσβληθῇ ὑπ' αὐτῶν ὠπισθοδρόμησε μετὰ τάχους, ἐπηκούμβησεν ἐπί τινος τοίχου, ὅπως μὴ δύνανται νὰ καταλάβωσιν αὐτὸν ἐξ ὄπισθεν, καὶ θεὶς τὴν χεῖρα ἐπ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους του ὅπως ᾖ ἕτοιμος πρὸς ἄμυναν ἠρώτησεν·

— Νὰ ἰδωμεν λοιπὸν χαμένοι, τί θέλετε;

— Θέλομεν τὰ χρήματά σας, τσελεμπῆ.

— Δὲν ἔχω.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀπεκρίναντο δι' ἀγρίου σαρκασμοῦ, ἀκολούθως ὁ ἕτερος ἐξ αὐτῶν προσέθετο·

— Βγαίνετε ἀπὸ ἕνα σπῆτι ποῦ παίζουνε χαρτιὰ, μᾶς ρίχνετε ἕνα λουίζι γιὰ μιὰ μισῆς ὥρας δρόμο καὶ λέτε ἀκόμη ὅτι δὲν ἔχετε χρήματα! Ἔλα δὰ, τσελεμπῆ, ἔλα, ἄσχημα τὴν εὑρίκατε, ξεύρετε;

Κεφάλαιον Θ.'

ΟΔΟΣ ΔΕΠΡΟΥΒΑΙΡ.

— Λοιπὸν, εἶπε τότε ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ, ὅστις ἠνόησεν ὅτι ὤφειλε νὰ πληρώσῃ τὴν θρασύτητα ταύτην καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα, ἐπειδὴ καὶ θέλετε τὰ χρήματά μου, καθάρματα, καὶ ἐγὼ ἀποποιοῦμαι νὰ σᾶς τὰ δώσω, ἐλᾶτε σεῖς νὰ τὰ πάρητε.

— Αὐτὸ δὰ ἴσα ἴσα θὰ κάνομε τώρα.

— Πολὺ καλὸ σᾶς περιμένω!

Καὶ ὁ Ραοὺλ ξιφουλκήσας ἤδη ἔλαβε θέσιν ἀμυντικὴν ἅμα καὶ ἐπιθετικήν.

Οἱ κλέπται εἰσὶ συνήθως ἄνανδροι καὶ σπανίως ἀπαντᾷ τις τοιοῦτον ὅστις νὰ περιφρονῇ τὸν παρουσιαζόμενον αὐτῷ κίνδυνον ἢ νὰ μένῃ ἀτάραχος εἰς τὴν προβαλλομένην αὐτῷ ἔνοπλον χεῖρα.

Ὁ Ραοὺλ ἐβασίσθη εἰς τοῦτο καὶ δὲν ἠπατᾶτο. Οἱ κλέπται καίπερ δύο ἀπέναντι ἑνὸς καὶ ὡπλισμένοι διὰ βαρέων βάκτρων τῶν φορείων των, ἅτινα ἠδύναντο νὰ καταστῶσιν εἰς τὰς χεῖράς των ἐπικινδυνότατα ὅπλα συγκριτικῶς πρὸς τὸ εὔθραστον ξίφος τοῦ νέου, ὅπερ ἐπιδείξεως χάριν μᾶλλον ἐφόρει, ὠπισθοδρόμησαν ἀντὶ νὰ προχωρήσωσιν.

Ὁ Ραοὺλ ἐπωφεληθεὶς ἐκ τῆς στιγμιαίας ταύτης ἀναβολῆς ἀπεσύρθη βήματά τινα, καὶ ἐτροποποίησε καλλίτερον τὴν θέσιν του τοποθετηθεὶς εἰς κοίλωμά τι μιᾶς θύρας, ἧς αἱ βαθμίδες τῷ ἐχρησίμευσαν ὡς στυλοβάτης, ὅθεν ἵστατο ὑψηλότερον τῶν ἀντιπάλων του.

Οὗτοι συνεκρότησαν καὶ πάλιν συμβούλιον, κατόπιν τοῦ ὁποίου ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν προὐχώρησεν ὀλίγον καὶ ἔλεξε διὰ τόνου μειλιχίου ἐμφαίνοντος συνδιαλλακτικὰς προθέσεις.

— Νὰ δοῦμε, εὐπατρίδα μου, μὴ θυμόνετε εἰ δυνατὸν, καὶ ἂς ὁμιλήσωμεν.

Ὁ Ῥαοὺλ ἐποίησε κίνημα δηλοῦν·

— Ἀκούω.

Ὁ κλέπτης ἐξηκολούθησεν.

— Θέλομεν τὰ χρήματά σας, τοῦτο δὲν ἔχομε σκοπὸ νὰ τὸ παραιτήσωμεν, εἴμαστε πιὸ δυνατοὶ καὶ κατὰ συνέπειαν πρέπει νὰ κάμετε αὐτὸ ποῦ σᾶς λέμε· λοιπὸν ἐλᾶτε γιαλό, κάμετέ το μὲ εὐχαρίστησι καὶ σᾶς δίνομε τὸ λόγο τῆς τιμῆς μας ὅτι δὲν ἔχετε νὰ πάθετε τίποτε.

Ὁ Ῥαοὺλ ἐδίστασεν.

— Ἴσως, εἶπε καθ' ἑαυτόν, εἰμποροῦσα ῥίπτων μίαν ὀρᾶκα λουδοβικείων εἰς τοὺς λῃστάς τούτους, νὰ διασώσω τὴν ἀπειλουμένην ζωήν μου καὶ τὸ μέγα ποσὸν τῶν χρημάτων, τὰ ὁποῖα φέρω μαζή μου.

Ἀλλὰ προσέθετο σχεδὸν ἀμέσως, ὅτι ἦτο ἀμφίβολον ἂν αὐτοὶ θὰ συγκατετίθεντο μὲ ὀλίγα λουδοβίκεια, ἅπερ ἠδύνατο νὰ τοῖς θυσιάσῃ· ἄλλως τε δὲ ὁ κ. δὲ-Τραμπλέϊγ δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἵτινες κυριεύονται ὑπὸ φόβου.

— Ἀπεποιήθην πρὸ ὀλίγου καὶ ἀποποιοῦμαι εἰσέτι, ἀπεκρίνατο ὑπερηφάνως.

— Ἄσχημα κάμετε, τσελεμπῆ.

Ὁ Ῥαοὺλ ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἐσίγει.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ ὑστερνός σας λόγος;

— Μάλιστα, ὑπέλαβεν.

— Αὐτὸς εἶναι; αὐτὸς εἶναι; αὐτὸς εἶναι;

— Ναί, ναί, ναί, πόσαις φοραῖς νὰ σᾶς τὸ πῶ γιά;

— Καλὸ, καλὸ, ὅπως ἀγαπᾶτε!

Καὶ οἱ φορεαφόροι ἐπέπεσον κατ' αὐτοῦ κρατοῦντες ὑφηλὰ τὰ βάκτρα.

Ὁ νέος ἐζήτησε ν' ἀποφύγῃ διὰ τοῦ ξίφους του προσβολὴν, ἀλλὰ τὸ μῆκος τῶν βάκτρων ἦν διπλάσιον καὶ τριπλάσιον τοῦ τῆς εὐθραύστου λεπίδος τοῦ ὅπλου του, καὶ οἱ ἀντίπαλοί του ἠδύναντο ἐπομένως νὰ τὸν προσβάλλωσιν ἐκ τοῦ μακρόθεν χωρὶς νὰ φοβῶνται τὴν διὰ τοῦ ξίφους του προσβολὴν αὐτοῦ.

Ἐν τούτοις κατώρθωσεν ἐπὶ μικρὸν νὰ ἀποφύγῃ πάσας τὰς προσβολάς· Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἐκείνῳ τὸ ξίφος τοῦ Ῥαοὺλ προσκροῦσαν ἀστόχως εἰς τὴν ἄκραν ἑνὸς τῶν βάκτρων, ἐθραύσθη ὡς ὑέλινόν τι σκεῦος.

Ἀφοπλισθεὶς οὕτως ὁ νέος μας ἐφαίνετο ἀπωλωλώς. Σφοδρὸν κτύ-

πημα προσέβαλεν αὐτὸν κατὰ κεφαλῆς, οὗτος δὲ ῥήξας κραυγὴν καὶ διασείσας τὰς χεῖρας ἔπεσεν ὕπτιος καὶ ἀπώλεσε τὰς αἰσθήσεις του.

Βεβαίως ἡ θύρα ἐφ' ἧς ἐστηρίζετο δὲν ἦτο καλῶς κεκλεισμένη, διότι ἠνεῴχθη ἐν τῇ πτώσει του. Τὸ σῶμα λοιπὸν τοῦ Ῥαοὺλ ἔκειτο ἐκτάδην τὸ μὲν ἥμισυ ἐπὶ τῆς μεσαύλης τῆς οἰκίας, τὸ δ' ἕτερον ἥμισυ ἐπὶ τοῦ βορβορώδους ἐδάφους.

— Καλὰ τὸν ἔχομε τώρα! ἐψιθύρισαν θριαμβευτικῶς οἱ δύο κλέπται.

Καὶ ἐφώρμησαν κατὰ τοῦ ἀψύχου θύματός των μετὰ τῆς αὐτῆς ἀγρίας καὶ ἀπαισίου ἀδηφαγίας μεθ' ἧς καταπίπτουσι τὰ σαρκοφάγα ὄρνεα ἐπὶ τῶν πτωμάτων.

Καὶ εὐθὺς ἐρευνῶντες τὰ θυλάκια τοῦ νέου εὗρον τὰ χρήματα καὶ τὸ ἐπισεσημασμένον ὡρολόγιον.

— Αὐτὰ εἶναι μονάχα; ἠρώτησεν ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν.

— Αὐτὰ εὗρηκα.

— Πολλὰ ὀλίγα!

— Ναί, ποῦ νὰ πάρ' ὁ διάβολος!

— Δὲν ἐκύτταξες καλά.

— Ψάξε σὺ καλλίτερα ἂν θέλῃς!

— Ναί, νὰ ψάξω, γιατὶ ὄχι;

Καὶ τὰ θυλάκια τοῦ Ῥαοὺλ ἠρευνήθησαν ἐκ νέου καθ' ὅλας αὐτῶν τὰς γωνίας καὶ ἀποκρυφάς. Πλειστάκις αἱ ἄπληστοι τῶν κλεπτῶν χεῖρες συνήντησαν τὴν δέσμην τῶν ταμιακῶν γραμματίων, ἀλλ' οὐδεμίαν ἐπέδωσαν προσοχὴν ὡς μὴ ὑποπτευθέντες διόλου τὴν ἀξίαν αὐτῆς.

— Ἄϊδε, ἀνέκραξεν ὁ εἷς τῶν κλεπτῶν, ὁ καλούμενος Γιάννης, ὡς φαίνεται αὐτὰ μονάχα ἔχει.

— Ἔτσι κ' ἐγὼ νομίζω.

— Ἔ, τί νὰ γένῃ, πρέπει νὰ εὐχαριστηθῶμεν καὶ 'ς αὐτά.

— Ναί, ἀφοῦ δὲν ἔχομεν περισσότερα.

— Τώρα δὲν ἔχομεν πλέον νὰ κάμωμεν τίποτε, ἔτσι ναί;

— Ὄχι.

— Λοιπὸν ἂς τὸ κόψωμεν λάσπη.

— Ναί, καὶ γρήγωρα μάλιστα.

Οἱ κλέπται ἐποίησαν κίνημά τι ὅπως ἀπομακρυνθῶσιν, ἀλλ' ὁ Γιάννης ἐπέσχε τὸν σύντροφόν του.

— Στάσου λιγάκι, τῷ εἶπε.

— Τί;

Ὁ Γιάννης ἔδειξε τὸ σῶμα τοῦ Ραοὺλ, εἶτα προσέθετο·

— Ἀμὲ τὸν γαλαντόμο αὐτόνα;

— Λοιπόν;

— Τί νὰ τὸν κάμωμεν;

— Ξεύρω κ' ἐγώ;

— Μήτ' ἐγὼ νὰ σὲ εἰπῶ, καὶ γι' αὐτὸ ἐρωτῶ.

— Πιστεύεις ὅτι εἶναι ἀποθαμένος;

— Νὰ σὲ πῶ στοιχηματίζω διὰ τοῦτο, ἀλλὰ ξεύρεις καμμιὰ φορὰ ἀπατᾶται κανένας.

— Ὦ, ναὶ, ἀλήθεια εἶναι τοῦτο.

— Τὸ καλλίτερο ποῦ θὰ κάνομε εἶναι νὰ κάμωμε σίγουρα τὴ δουλειά μας.

— Πῶς;

— Πᾶ! δὲν τὸ καταλαμβάνεις;

Καὶ ὁ κλέπτης ἀπετελείωσε τὴν φράσιν του διά τινος ἀγρίου κινήματος. Τὸ κίνημα δὲ τοῦτο ἐδήλου νὰ συντρίψωσι τὴν κεφαλὴν τοῦ Ραοὺλ διὰ νέου κτυπήματος διὰ τοῦ βάκτρου καὶ νὰ ἀποτελειώσωσιν οὕτως αὐτὸν, ἐὰν ἔζη ἀκόμη.

Πρὸς τί τάχατες; ἠρώτησεν ὁ σύντροφός του, οὗτινος ἡ καρδία ἦτο ἀπαλωτέρα τῆς ἰδικῆς του.

— Καὶ ὅταν συνέλθῃ καὶ μᾶς ἀπαντήσῃ ποὔποτε;

— Ποῦ;

— Ὅπου τύχῃ.

— Μὴ τὸ πιστεύσῃς!

— Δὲν θὰ μᾶς ἀπαντήσῃ σὲ λέγω, διότι μόνο μόνο μᾶς εἶδε καὶ δὲν μᾶς ψιλοπαρετήρησε, κ' ἔπειτα δὲν ἔχομε πλιὸ καμμιὰ δουλειὰ νὰ ἐλθοῦμε ἐδῶ 'ς τὸν Ἅγιον Ὀνώριον καὶ τὸ κάτω κάτω καὶ ἂν πῇ καὶ τίποτε δὲν ἔχει μήτε ἀποδείξεις γιὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴ κατηγορία του.

— Ὅλα αὐτὰ ποῦ λέγεις εἶναι καλὰ, ἀλλὰ νὰ σὲ 'πῶ δὲν βασίζομαι ἐγὼ τόσον.

— Ναὶ, ἀλλ' ἔχεις ἄδικο.

— Τέλος, δὲν εἶσαι τῆς γνώμης νὰ τὸν ἀποτελειόσωμεν;

— Μὰ τὴ πίστι μου ὄχι.

— Ἄϊδε, φοβετσιάρη! ἀλλ' ἂς ἦναι δὰ, ἂς κουρεύεται, ἀφοῦ καὶ ἔχῃς αὐτὴ τὴν ἰδέα.

Τότε ἠκούσθησαν ἐν τῇ ἄκρᾳ τῆς ὁδοῦ (ἤτις, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ἦν ἡ ὁδὸς Δεπρουβαὶρ) μεμετρημένα βήματα πολλῶν ἀνθρώπων.

— Ἀκούεις, εἶπεν ὁ Γιάννης.

— Ναὶ δὰ καὶ σὺ, ἀκούω.

— Εἶναι ἡ χωροφυλακή;

— Ναί.

— Λοιπὸν νὰ τὸ κόψωμε λάσπη!

Καὶ οἱ κλέπται ἀποθέσαντες τὰ βάκτρα, ὧν τοσοῦτον φοβερὰν καὶ κακοῦργον χρῆσιν πρὸ ὀλίγου ἐποιήσαντο, ἔλαβον τὸ φορεῖον των, καὶ ἀφοῦ ὥθησαν τὸ πτῶμα τοῦ Ραοὺλ ὁλοτελῶς ἐντὸς τῆς μεσαύλης καὶ ἔκλεισαν κατόπιν τὴν θύραν τῆς οἰκίας, ἀπεμακρύνθησαν ἐν πάσῃ σπουδῇ ἐν τῇ ἀντιθέτῳ διευθύνσει ὅθεν κατήρχετο ἡ νυκτοφυλακή.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην αἱ νυκτοφυλακαὶ εἶχον τὴν ἀξιέπαινον ἕξιν, ἧς αἱ ἡμέτεραι περιπολίαι τηροῦσι νῦν μετὰ μεγίστης φροντίδος τὰς παραδόσεις. Τότε ὡς καὶ τὴν σήμερον αἱ δεκανεῖαι τῶν χωροφυλάκων ἀνήγγελον τὴν ἄφιξιν αὐτῶν διὰ τηλικούτου θορύβου, ὥστε ἠκούοντο ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου τῆς ὁδοῦ μέχρι τοῦ ἑτέρου, οἱ δὲ κακοποιοὶ εἰδοποιούμενοι ὑπὸ τοῦ θορύβου ὅστις ἐγένετο πρόξενος τῆς σωτηρίας των, κατέλειπον ἐν ἡσυχίᾳ τὸ ἔργον των καὶ ἀνέμενον νὰ ἀρχίσωσιν αὐτὸ αὖθις, ἅμα ἀποκαθίστατο ἡ σιωπὴ καὶ ἡ μοναξία.

Οἱ χωροφύλακες ἀμέριμνοι καὶ περιχαρεῖς διῆλθον τὰ τυφέκιά των ἐπ' ὤμων φέροντες καὶ διηγούμενοι ὁ μὲν τοὺς ἔρωτάς του μετὰ ὡραίας τινὸς πλύστρας, ὁ δὲ τοὺς ἐπαίνους του διὰ τοὺς οἴνους νέου οἰνοπωλείου, καὶ ἄλλος τέλος τραγῳδῶν ἀσμάτιόν τι τοῦ συρμοῦ.

Ἐν συντομίᾳ διερχομένη ἡ νυκτοφυλακὴ ἀφύπνιζε τοὺς φιλησύχους ἀστοὺς, ὧν ἦτο ἐπιτετραμμένη νὰ προστατεύῃ τὸν ὕπνον.

Οὐδεὶς τῶν στρατιωτῶν ὑπωπτεύθη ὅτι κακούργημα διεπράχθη καὶ ὅτι ὄπισθεν τῆς ἡμικεκλεισμένης ἐκείνης θύρας ὑπῆρχεν ἴσως πτῶμά τι!

Κεφάλαιον Γ'.

Η ΘΕΙΑ ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ.

Ἡ οἰκία ἔμπροσθεν τῆς ὁποίας ἐγένετο ἡ μάχη, ἧς περ τὰς περιπετείας καὶ τὴν ἔκβασιν ἀφηγήθημεν ἐν τῷ προλαβόντι κεφαλαίῳ, ἦν ῥυπαρὰ καὶ παραλελυμένη. κατεσκευασμένη δὲ δι' ἀχρείου ὑλικοῦ.

Ἰδοὺ δὲ τί συνέβαινεν ὅτε ὁ Ραοὺλ ἐμάχετο κατὰ δύο δολοφόνων ἐν τῷ ὑψηλοτέρῳ πατώματι τῆς οἰκίας ταύτης, ἔν τινι οἰκήματι ἢ μᾶλλον ἐν σεσαθρωμένῳ οἰκίσκῳ, ὅστις παρεῖχέ τι τὸ ἀπαίσιον.

Φαντασθῆτε δωμάτιον μετρίου μεγέθους, οὗπερ οἱ γυμνοὶ τοῖχοι μόλις ἐκαλύπτοντο ὑπὸ χλοώδους εὐρωτιάσεως. Δοκοὶ κακογωνιοτετμημένοι καὶ διακεχωρισμέναι σανίδες ἐπεῖχον τόπον ὀροφῆς, τὸ δὲ ὕπεδον ἐκαλύπτετο ὑπὸ προστύχου πλινθιοθεσίας.

Μέγα περιπέτασμα εἰς πλεῖστα ὅσα μέρη ξεσχισμένον καὶ ὑπὸ σιδηρῶν κρίκων ἐπὶ μακροῦ κανόνος ὀλισθαινόντων κρατούμενον διέτεμε κατὰ μῆκος τὸν θάλαμον τοῦτον καὶ ἐσχημάτιζεν οὕτω δύο δωμάτια ἀνίσου μεγέθους, διότι τὸ ἓν ἦν εὐρύτερον τοῦ ἄλλου κατὰ δύο τρίτα.

Εἰς τὸ στενότερον εὑρίσκοντο δύο κλῖναι ἢ μᾶλλον δύο εὐτελῆ κρεββάτια καλυπτόμενα ὑπὸ σινδόνων ἀμφιβόλου λευκότητος καὶ πεπλωμάτων ὁμοιαζόντων μὲ τὰ ῥακώδη σάλια τῶν ἰρλανδῶν ἐπαιτίδων.

Τὸ ὕφασμα τοῦ περιπετάσματος ὅπερ ἐκάλυπτε τὰ δύο κρεββάτια ἐφαίνετο ὅτι ἦτο λαμπρὸν ἄλλοτε, ἀλλὰ νῦν μόλις διεκρίνοντο συγκεχυμένως ἐν μέσῳ τῶν κηλιδωμάτων καὶ τρυπῶν τὰ πάλαι ἀπαστράπτοντα τοῦ ἀνατολικοῦ λαμπὰς χρώματά του.

Ἐναντι τῆς ἑστίας ὑπῆρχε πήλινον πύραυνον, χρησιμεῦον εἰς τὴν προετοιμασίαν τῶν φαγητῶν.

Εἷς δὲ μέγας δρυΐνος σάνδυξ, μία τετράγωνος τράπεζα καὶ τέσσαρες καθέκλαι ἀπετέλουν ἅπασαν τὴν οἰκοσκευήν. Ἐπὶ τῆς τραπέζης ὑπῆρχε μικρὰ χάλκινος λυχνία, βαυκαλὶς ἐκ κρυστάλλου τῆς Βοημίας πλήρης διαυγεστάτου ὕδατος, μεγάλη μέλαινα γαλῆ, ἥτις ἐρόγχαζε κατακεκλιμένη κυκλικῶς καὶ γέρων κόραξ ἡμιπτεροερρυηκώς, ὅστις ἀπεκοιμᾶτο ἱστάμενος ἐπὶ ἑνὸς ποδὸς καὶ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὴν πτέρυγα ἔχων.

Ἐκατέρωθεν τῆς τραπέζης ταύτης ἐκάθηντο ἀπέναντι ἀλλήλων δύο γυναῖκες ἡ μὲν γραῖα ἡ δ' ἑτέρα νέα.

Ἡ γραῖα ἦν πιθανῶς ἑξηκοντούτις, ἦτο ὑψηλόσωμος καὶ ἰσχνὴ καὶ ἴσως ἄλλοτε ἦτο ὡραία, ὅτε νεαρὰ καὶ μελαχροινὴ ἐπιδερμὶς ἐκάλυπτε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ μεμαρασμένου καὶ ρυτιδωτοῦ σήμερον προσώπου της. Οἱ μεγάλοι καὶ μέλανες αὐτῆς ὀφθαλμοὶ βεβυθισμένοι ἐντὸς βαθέων κογχῶν ἐξηκόντιζον ἔστιν ὅτε λάμψεις ἀπαισίου φωτός. Ἡ ἀετώδης ῥὶς της ἀπετύπου πλαγιογραφουμένη ῥάμφος σαρκοφάγου πτηνοῦ, αἱ δὲ κοῖλαι παρειαὶ καὶ τὸ ἔσω συνεσταλμένον στόμα της παρεῖχον ἀπαίσιον θέαν εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου της.

Ἡ ἐνδυμασία τῆς γυναικὸς ταύτης καθίστα ἔτι μᾶλλον παράξενον καὶ σχεδὸν τρομερὰν τὴν θέαν της. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της περιετυλίσσετο ἐν εἴδει κιδάρεως μανδήλιον μεταξωτὸν ἁλουργοῦ χρώματος, ἐκ δὲ τῶν ἀναριθμήτων ξεσχισμάτων τοῦ μοναδικοῦ τούτου καλύμματος ἐξήρχοντο μακροὶ καὶ πολιοὶ βόστρυχες.

Εὐρεῖα μέλαινα ἐσθὴς μὲ εὐρείας χειρίδας καὶ περισφιγγομένη διὰ ζώνης περὶ τὴν ὀσφὺν ἐσκέπαζε τὸ σκελετῶδες σῶμά της. Ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος ταύτης ὑπῆρχον κεντημένα ἀλλόκοτα καὶ καββαλιστικὰ ἐρυθρὰ σχήματα.

Ἡ γραῖα, ἣν ἄρτι ἐξεικονίσαμεν καὶ ἥτις ἔχαιρε μεγάλην φήμην ἐν τῇ συνοικίᾳ ὡς μάντις, χαρτιοσκόπος, χειρομάντις, ἀστρολόγος, μοιρολόγος καὶ πωλήτρια ἀπορρήτων καὶ ἀλανθάστων φαρμάκων, ἐκαλεῖτο θειὰ Καλομοίρα. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν νέαν ἥτις εὑρίσκετο ἀπέναντι αὐτῆς, οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται γινώσκουσιν αὐτὴν

ἤδη. Τὴν ἐπαρουσιάσαμεν αὐτοῖς δίς, κατ' ἀρχὰς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ναθὰν πλησίον τῆς ὡραίας Ἰουδαίας Δεβώρας καὶ κατόπιν ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ὁδοῦ Ριχελιέως καὶ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Ὀνωρίου προσκόψασαν τῷ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἐν τῇ πορείᾳ της ἢ μᾶλλον τοῦτον αὐτῇ προσκρούσαντα. Ἦν ἐνὶ λόγῳ ἡ κόρη τοῦ διαβόλου, καλουμένη οὕτω βεβαίως, διότι ἦτο ἢ τοὐλάχιστον ἐθεωρεῖτο ὡς κόρη τῆς θειᾶς Καλομοίρας.

— Ἠκούστατε, μητέρα, ὑπέλαβεν αἴφνης ἡ νεᾶνις προσηλώσασα τὸ οὖς.

— Τί; ἠρώτησεν ἡ γραῖα;

— Σᾶν νὰ μαλόνουν ἔξω ἐς τὸ δρόμο.

— Ἔ, τί πρὸς ἡμᾶς;

Ἡ κόρη τοῦ διαβόλου ἠγέρθη ἐκ τῆς θέσεώς της καὶ δραμοῦσα πρὸς τὸ μικρὸν παράθυρον ἐξ οὗ τὴν ἡμέραν εἰσήρχετο ὀλίγως καθαρὸς ἀὴρ καὶ φῶς εἰς τὸ ἀκατάστατον καὶ ῥυπαρὸν δωμάτιον ἐν ᾧ αὕτη κατῴκει ἠνέῳξεν αὐτό, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν οἱ φορεαφόροι προσέβαλλον τὸν Ραοὺλ διὰ τῶν βάκτρων.

Ὁ κρότος τοῦ χάλυκος συγκρουσθέντος μὲ τὰ ξύλα ἔφθασεν εὐκρινέστατα μέχρις αὐτῆς.

— Καλὰ ἔλεγα, μητέρα, ἐψιθύρισεν ἡ νεᾶνις, ἀκοῦτε, ἀκοῦτε

— Ἔ τί, θὰ μονομαχοῦν βέβαια.

— Δὲν μονομαχοῦν εἰς τοιαύτην τῆς νυκτὸς ὥραν οὐδὲ εἰς ὁδὸν τῆς συνοικίας μας.

— Τί λὲς λοιπὸν τότε νὰ ἦναι;

— Δὲν εἶναι μονομαχία, μητέρα, ἀλλὰ δολοφονία!

Ἡ θειὰ Καλομοίρα ἤρχισε νὰ γελᾷ εἰρωνικώτατα καὶ ἀνταπήντησεν·

— Ἔλα καϋμένη, Ἤβη, εἶσαι τρελλή!

Ἡ νεᾶνις δὲν ἤκουσε τὴν ἀπάντησιν ταύτην, ἀλλ' ἠκροᾶτο ἀσθμαίνουσα τὰ ἐν τῇ ὁδῷ συμβαίνοντα.

Τὸ ξίφος τοῦ Ραοὺλ θρυσθὲν εἰς μυρία τεμάχη ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, ὁ δὲ κρότος αὐτοῦ φθάσας μέχρι τῆς κόρης τοῦ διαβόλου τῇ ἐπροξένησε ἀνατριχίασιν. Ἀμέσως δὲ μετὰ τοῦτο ἠκούσθη βίαιος

κτύπος μεθ' ὑποκώφου ἤχου, εἶτα μεγάλη κραυγή, εἶτα ἡ πτῶσις ἑνὸς πτώματος καὶ μετὰ τοῦτο οὐδέν.

Ἡ νεᾶνις ἐρρήξε πεπνιγμένον στεναγμόν· ἠγέρθη ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ κρύψασα τὸ πρόσωπον ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῆς ἐψέλλισεν·

— Τετέλεσται! τετέλεσται! τὸν ἐφόνευσαν!

— Ποῖον; ἠρώτησεν ἡ γραῖα.

— Δὲν ἠξεύρω ποῖος εἶναι, ἀλλ' εἶμαι βεβαία ὅτι κακούργημα διεπράχθη.

— Δὲν μᾶς μέλει τίποτε τοῦτο· δὲν ἔχομε τίποτε ἡμεῖς νὰ μᾶς κλέψουν καὶ ἐπομένως δὲν ἔχομεν νὰ φοβηθῶμεν τίποτε, ἔλα, πᾶμε νὰ κοιμηθοῦμε, δὲν βλέπεις ἡ ὥρα εἶναι περασμένη καὶ τὸ λυχνάρι δὲν ἔχει λάδι, ἄϊδε.

— Νὰ κοιμηθοῦμεν! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις, εἰμπορεῖς νὰ κοιμηθῇς, σὺ μητέρα;

— Βέβαια καὶ εἰμπορῶ.

— Καὶ ἐγὼ τρέμω ἀπὸ τὸν φόβον μου, τὸ δὲ αἷμά μου ἐπάγωσεν εἰς τὰς φλέβας μου ἕνεκα τῶν πρὸ ὀλίγου συμβάντων.

Ἡ θειὰ Καλομοίρα ἤρχισε πάλιν νὰ γελᾷ.

— Σὲ λέγω, καϋμένη μου Ἴδη, ὅτι εἶσαι τρελλή, τρελλὴ γιὰ δέσιμο!

Ἡ Ἴδη, ἐπειδὴ τοιοῦτον ἦν τὸ κύριον ὄνομα τῆς κόρης τοῦ διαβόλου, ἡ Ἴδη λέγομεν δὲν ἀπεκρίνατο τίποτε.

Δύο ἢ τρία λεπτὰ παρῆλθον οὕτως, κατόπιν δὲ ἠκούσθησαν ἐν ἀπόπτῳ τὰ βήματα προσερχομένης νυκτοφυλακῆς. Ἡ νεᾶνις ἠγέρθη καὶ πάλιν ἐκ τῆς καθέκλας ἐφ' ἧς ἐκάθητο καὶ ἔδραμεν εἰς τὸ παράθυρον.

— Θὰ εὕρωσι τὸ σῶμα, διενοήθη.

Καὶ καθόσον οἱ στρατιῶται προσήρχοντο ἡ καρδία της ἔπαυσε πάλλουσα. Γινώσκομεν δ' ἤδη ὅτι ἡ περιπολία διῆλθε χωρὶς νὰ σταθῇ που.

Τῆς σιωπῆς ἀποκαταστάσης ἐν τῇ ὁδῷ, ἡ Ἴδη ἥρπασε τὴν μικρὰν λυχνίαν, ἧς ἡ κεκαυμένη θρυαλλὶς ἐξέπεμπεν ἀσθενεῖς λάμψεις καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

— Ποῦ ὑπάγεις; τὴν ἠρώτησεν ἡ γραῖα.

— Θὰ καταβῶ κάτω.

— Νὰ κάμῃς τί;

— Νὰ ὑπάγω νὰ ἴδω τί ἔτρεξε· θέλω νὰ ἴδω ἐὰν ὑπάρχῃ αἷμα ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας μας.

Καὶ ἡ νεᾶνις ἤρχισε νὰ καταβαίνῃ τὴν κλίμακα.

— Περίμενέ με τοὐλάχιστον, περίμενέ με λοιπόν, ἀνέκραξεν ὀργίλως ἡ θεία Καλομοίρα, ἥτις ἴσως δὲν ἐπεθύμει νὰ μείνῃ μόνη ἐν τῷ σκότει.

Ἡ νεᾶνις ἔστη ἀμέσως, ἡ δὲ μήτηρ της φθάσασα αὐτὴν κατέβη συνάμα μορμυρίζουσα ἐπανειλημμένως· — Ναί, εἶναι τρελλή, τρελλὴ εἶναι 'π ἀνάθεμά την!

Ἀμφότεραι κατέβησαν καὶ τὰ τρία πατώματα καὶ εὑρέθησαν ἐπὶ τῆς τελευταίας βαθμίδος τῆς κλίμακος.

Ἡ μεσαύλη ἦτο ἐπιμήκης, στενὴ καὶ ἀκάθαρτος, ὡς ἐκ τούτου δ' ἡ κόρη τοῦ διαβόλου ἔκαμε διὰ τῆς χειρὸς εἶδος ἀνταυγαστῆρος καὶ ἔθεσεν ὄπισθεν τὴν λυχνίαν, ὅπως ἡ λάμψις ἀντανακλᾷ πρὸς τὰ ἐμπρός· πράγματι δὲ ὁ διάδρομος ἐφωτίζετο ἀμυδρῶς διὰ τοῦ τρόπου τούτου καθ' ἅπαν αὐτοῦ τὸ μῆκος.

Αἴφνης ἡ νεᾶνις ἔρρηξε κραυγὴν καὶ ὠπισθοδρόμησεν· εἶχε διακρίνει ἀνθρώπινον πτῶμα κείμενον ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Τί εἶναι; τί εἶναι; ἠρώτησεν ἡ θεία Καλομοίρα ἀναβᾶσα ὀπίσω τρεῖς βαθμίδας τῆς κλίμακος μεθ' ὅλης τῆς ταχύτητος τῶν γεγηρακότων δυνάμεών της.

— Νά, εἶναι, μητέρα μου, ὅτι δὲν ἠπατώμην ὅτι διεπράχθη κακούργημα, ὅτι ἐδολοφονήθη ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου τὸ πτῶμα κεῖται ἐδῶ.

— Εἶσαι βεβαία; ὑπέλαβεν ἡ γραῖα, ἧς οἱ κεκμηκότες ὀφθαλμοὶ δὲν ἠδύναντο νὰ διαπεράσωσι τὸ σκότος ὅπως οἱ τῆς Ἥβης.

— Μάλιστα ὑπερβεβαία! Ἐλᾶτε νὰ ἰδῆτε!

Κεφάλαιον ΙΑ'.

ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΒΑΘΜΙΔΟΣ ΤΗΣ ΚΛΙΜΑΚΟΣ.

Ἡ κόρη τοῦ διαβόλου ἀκολουθουμένη εἰσέτι ὑπὸ τῆς θειᾶς Καλομοίρας ἐν ἀποστάσει δύο ἢ τριῶν βημάτων ἐπροχώρησε μέχρι τοῦ ἐπὶ τῆς μεσαύλης ἐκτάδην κειμένου σώματος, οὗ ἡ παντελὴς ἀκινησία ὡμοίαζε μὲ τὸν θάνατον. Ἐφώτισε διὰ τῆς λυχνίας τὸ ὠχρὸν τοῦ νέου πρόσωπον καὶ ἔρριξεν ἀσθενῆ κραυγὴν ἐν τῇ ἀναγνωρίσει αὐτοῦ.

Ἐνθυμοῦνται βεβαίως οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται, ὅτι πρό τινων ἀκόμη ὡρῶν ἡ νεᾶνις εἶχε συναντήσει τὸν Ῥαοὺλ, καί ὅτι ἡ συνάντησις ἐκείνη ἐνεποίησεν αὐτῇ ζωηροτάτην αἴσθησιν, ἐπιθυμησάσῃ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ ὁ ἀνωτέρω εὐπατρίδης.

Ἡ ἐπιφώνησις τῆς Ἥβης ἔφθασε μέχρι τῆς ἀκοῆς τῆς θείας Καλομοίρας.

— Τί, νὰ μὴ τύχῃ καὶ γνωρίζῃς τὸ παλληκαράκι τοῦτο, ἠρώτησεν αὕτη ζωηρῶς.

— Ὄχι, ὄχι, μητέρα μου, ἀπήντησεν ἐν σπουδῇ ἡ νεᾶνις.

— Ἀλήθεια;

— Σᾶς βεβαιῶ.

— Τότε γιατὶ ξιππάσθηκες καὶ τρόμαξες τόσο;

— Δὲν ἐξιππάσθηκα, μητέρα μου... Ὅσον δὲ διὰ τὴν συγκίνησίν μου, τὸ ὁμολογῶ ὅτι δὲν εἰμπορῶ νὰ τὴν κυριεύσω. Ἀλλὰ συλλογισθεῖτε καὶ σεῖς ὅτι εὑρεσκόμεθα ἐνώπιον πτώματος, ὅπερ πρό τινων ἀκόμη λεπτῶν, ἦν πλῆρες ζωῆς καὶ μέλλοντος.

— Μπᾶ! ἀπεκρίνατο ἡ γραῖα, δὲν βλέπω σταλιὰ αἷμα, καὶ τίποτε δὲν μὲ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ νέος αὐτὸς εἶναι ἀποθαμένος·

— Πιστεύεις; ἀνέκραξεν ἡ Ἥβη.

— Δὲν λέγω ὅτι τὸ πιστεύω, ἀλλ' ὅτι ὅλα εἶναι δυνατά.

— Καὶ διατί δὲν κυττάζεις νὰ βεβαιωθῇς;

— Θὰ τὸ κάμω τοῦτο, ἀλλὰ στάσου προτήτερα...

— Τί;

— Νὰ 'πάγῃς νὰ κλείσῃς πρὶν τὴν ἐξώπορτα καὶ νὰ περάσῃς τὸ

μάνδαλό της, διότι οἱ δολοφόνοι θὰ ἔλθουν ξανὰ πάλιν βέβαια, καὶ καὶ ἂν μᾶς εὑροῦνε ἐδῶ θὰ μᾶς κακοποιήσουν!

Ἡ κόρη τοῦ διαβόλου ἔπραξεν ἀμέσως ὅ,τι τῇ εἶπεν ἡ μήτηρ της· ἀκολούθως δὲ ἐπανῆλθε παρὰ τῇ γραίᾳ, ἥτις καθησυχάσασα ἤδη εἶχε γονυπετήσει μετὰ δυσκολίας τινὸς πλησίον τοῦ σώματος τοῦ Ραούλ.

Ἡ μία τῶν χειρῶν της ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς καρδίας, ἡ δ' ἑτέρα ἐπὶ τῆς βλεφὸς τοῦ καρποῦ τῆς δεξιᾶς χειρὸς τοῦ νέου. Μετὰ δύο ἢ τρία λεπτὰ ἤγειρε τὸ σκληρὸν αὐτῆς σῶμα.

Ἡ Ἤδη παρετήρει μετ' ἀγωνίας κατὰ πρόσωπον τὴν μητέρα της, ἀλλὰ μὴ δυνηθεῖσα νὰ ἐννοήσῃ τίποτε τὴν ἠρώτησε μετ' ἀσθενοῦς φωνῆς·

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, ἀπεκρίνατο ἡ θειὰ Καλομοίρα, ὁ σφυγμός του χτυπᾷ τακτικὰ ὡς νὰ ἐκοιμᾶτο.

— Ὥστε δὲν ὑπάρχει κίνδυνος;

— Τίποτε.

— Εὐλογητὸς ὁ Θεός.

— Ἀμήν! ὑπέλαβε σαρκαστικῶς ἡ γραῖα.

— Ξεύρεις εἰς ποῖον μέρος εἶναι ἡ πληγή;

— Τὸ αἷμα θὰ ἔτρεχεν, ἐὰν ὑπῆρχε καμμία, ἀλλὰ τοιαύτη δὲν φαίνεται πούποτε.

— Ἐν τούτοις ὁ νέος οὗτος δὲν ἐλειποθύμησε χωρὶς αἰτίαν.

— Εἰμπορεῖ, ἀλλ' ὡς σοὶ εἶπα, δὲν βλέπω τίποτε.

— Μοὶ φαίνεται ὅτι ἔχει μιὰ μελανάδα ὑψηλὰ 'ς τὸ κούτελο.

— Ναὶ ἀλήθεια, ἔχεις δίκηο, ἀπεκρίνατο ἡ θεία Καλομοίρα, περνοῦσα τοὺς μακρεῖς αὐτῆς δακτύλους διὰ τῶν πυκνῶν βοστρύχων τῆς μελαίνης κόμης τοῦ Ραούλ.

— Λοιπόν, ἠρώτησε τὸ δεύτερον ἡ κόρη τοῦ διαβόλου.

— Ἡ πληγὴ εἶναι 'ς τὸ κεφάλι, ἀνταπήντησεν ἡ γραῖα.

— Εἶναι ἐπικίνδυνος;

— Δὲν τὸ πιστεύω, εἶναι ἁπλῆ τσουγγρανιμάδα.

— Τσουγγρανιμάδα;

— Μάλιστα. Δὲν ἔφαγε καμμία σπαθιὰ ὁ εὐπατρίδης αὐτὸς, ἀλ-

λὰ κονταριὰ, καὶ μάλιστα τὸ κεφάλι του φαίνεται πῶς ἦτο πολὺ γερὸ, διότι ὡς καταλαμβάνω ἡ κονταριὰ πρέπει νὰ τοῦ κατέβηκε πολὺ βαρειά. Τὸ μόνο μόνο ποῦ εἰμποροῦμε νὰ φοβηθοῦμε, εἶναι νὰ μὴ τοῦ ἔλθῃ καμμιὰ κεφαλικὴ συμφόρησις κατὰπῶς λένε οἱ γιατροί.

— Καὶ δὲν ὑπάρχει τρόπος ν' ἀποφύγωμεν τὸν κίνδυνον τοῦτον;

— Ὦ ! ὑπάρχει.

— Ποιὸς εἶν' αὐτός

— Ἕνα καλὸ αἷμα θὰ τοῦ ἐλάφρονε τὸν ἐγκέφαλον εἰς τὴν στιγμήν.

— Καὶ θὰ συνήρχετο ὁ πληγωμένος;

— Χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν.

— Σὲ ἤκουσα νὰ λέγῃς μιὰ φορὰ, μητέρα, ὅτι οἱ καλλίτεροι γιατροὶ τοῦ Παρισιοῦ δὲν εἰμποροῦν νὰ πάρουν ἀπὸ ἕνα ἄνθρωπο αἷμα ὅπως τοῦ λόγου σου.

— Μάλιστα, τὸ εἶπα τοῦτο, εἶναι ἀλήθεια.

— Τότε εἰμπορεῖς νὰ κάμῃς καλὰ νέον τοῦτον.

— Ναὶ, εἰμποροῦσα, ἀλλά...

Ἡ θειὰ Καλομοίρα ἔστη.

— Ἀλλὰ τί; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ Ἥβη.

— Γιὰ τί τάχα νὰ τὸ κάμω, τί θὰ καταλάβω;

— Χάριν φιλανθρωπίας, μητέρα μου.

Ἡ θειὰ Καλομοίρα ὕψωσε τοὺς ὤμους.

Ἡ Ἥβη ἐννόησεν ὅτι ἔκρουεν εἰς ὦτα μὴ ἀκουόντων ποιουμένη ἔκκλησιν εἰς τὸ φιλάνθρωπον αἴσθημα τῆς φιλανθρωπίας τῇ ὑποτιθεμένῃ μάντιδι καὶ ἔσπευσε νὰ ἐπείπῃ·

— Καὶ ἔπειτα ὁ εὐπατρίδης οὗτος μοὶ φαίνεται πλούσιος καὶ δὲν εἶναι διόλου παράξενον νὰ μᾶς ἀνταμείψῃ γενναίως διὰ τὰς φροντίδας τὰς ὁποίας θὰ τῷ ἐπιδαψιλεύσῃς.

Τὸ ἐπεχείρημα τοῦτο τῆς νεάνιδος ἐπενήργησε θαυμασίως ἐπὶ τῆς θειᾶς Καλομοίρας, ἧς ἡ γνώμη ἤρχισε νὰ μεταβάλληται· διότι ἐβοήθησεν ὅλαις δυνάμεσι τὴν Ἥβην νὰ ῥέῃ ἢ μᾶλλον νὰ σύρῃ τὸ σῶμα τοῦ Ραοὺλ μέχρι τῆς πρώτης βαθμίδος τῆς κλίμακος καὶ νὰ στηρίξῃ αὐτὸ ἐκεῖ. Ἀκολούθως προσέταξεν αὐτὴν νὰ δράμῃ μέχρι τοῦ ὑπωροφίου οἰκήματος καὶ νὰ φέρῃ ἰωμένον νυστήριον, ὅπερ εὑρίσκε-

το τετυλιγμένον ἐντὸς ῥακῶν. Ἐζήτησε προσέτι ἐπιδέσμους τινὰς ἐκ παλαιοῦ λινοῦ καὶ τινα λεκάνην διὰ τὸ αἷμα ὅπερ ἔμελλε νὰ ῥεύσῃ.

Ἡ κόρη τοῦ διαβόλου χωρὶς νὰ περιμένῃ ὅπως ἐπαναληφθῇ δὶς ἡ διαταγὴ τῆς μητρός της ἔσπευσε καὶ ἔφερεν αὐτὰ μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος.

Ἡ θειὰ Καλομοίρα παρεσκευάσθη μετὰ πάσης τῆς ἐπιτηδειότητος ἐμπειροτάτου πρακτικοῦ ἰατροῦ. Μόνον ἡ ὑπὸ τῆς ἡλικίας τρέμουσα χεὶρ της καὶ ἡ ἀθλία κατάστασις τοῦ νυστηρίου ἠνάγκασαν αὐτὴν νὰ κεντήσῃ τρὶς τὴν φλέβα τοῦ Ραοὺλ, μέχρις οὗ ἐκρεύσει τὸ αἷμα. Αλλ' ἐν τῷ τρίτῳ κεντήματι τοσοῦτον ἀφθόνως ἔῤῥευσεν, ὥστε ἐμόλυνε τὰς χεῖρας καὶ μέρος τοῦ προσώπου τῆς Ἤβης, ἥτις μικροῦ δεῖν ἐλειποθύμει καὶ αὕτη ἐν τῇ ἐπαφῇ αὐτοῦ. Ἐστηρίχθη ὅμως ὀραξαμένη τοῦ σχοινίου ὅπερ ἐπεῖχε τόπον προερείσματος ἐν τῇ βορβορώδει κλίμακι καὶ σφογγίσασα τὰς αἱματωμένας χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπόν της καθησύχασεν ἐκ τῆς συγκινήσεως.

Καθ' ὅσον τὸ αἷμα ἔῤῥεεν ἐκ τῆς ἀνοιχθείσης φλεβὸς τοῦ Ραοὺλ, τὸ ὑπὸ τῆς θειᾶς Καλομοίρας προῤῥηθὲν ἀποτέλεσμα ἐπραγματοποιεῖτο τῳόντι. Ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ συνελθὼν μετ' ὀλίγον ἔῤῥηξε κραυγήν· ἠνέῳξε τὰς ἐκνενευρισμένας βλεφαρίδας του, ἀλλὰ τὸ βλέμμα ὅπερ ἔῤῥιψεν περὶ ἑαυτὸν ἦν συγκεχυμένον καὶ ἀβέβαιον. Οἱ ὀφθαλμοί του δὲν ἔβλεπον διόλου ἢ τοὐλάχιστον ἡ ἐπὶ μικρὸν εἰς τὰς νοεράς του δυνάμεις ἐπελθοῦσα σύγχυσις ὑπὸ τῆς τρομερᾶς πτώσεως, ἥτις πρὸ ὀλόγου τῷ κατετάραξε τὸν ἐγκέφαλον δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ ἐννοήσῃ τὰ προσβαλόντα τὴν ὅρασίν του ἀντικείμενα, ὡς οὔτε τὸ μέρος ἔνθα εὑρίσκετο, οὐδὲ τὰ περιστατικὰ τὰ ὁποῖα τὸν ἔφεραν ἐκεῖ.

Ἡ θειὰ Καλομοίρα εἶχε φλεβοτομήσει τὸν Ραοὺλ εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονα.

Οὗτος ὕψωσε τὴν δεξιάν του καὶ ἔφερεν αὐτὴν δὶς ἢ τρὶς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἔνθα ἠσθάνετο τὸν πόνον, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ τίποτε· ἡ ἐν τῷ σώματι ζωὴ εἶχε μὲν ἐπανέλθει, οὐχὶ ὅμως εἰσέτι καὶ ἡ τῆς ψυχῆς.

Ἡ κόρη τοῦ διαβόλου παρετήρει ἐταστικῶς καὶ μετ' ἀγωνίας πλήρους ταραχῆς καὶ ἀνησυχίας πάσας τὰς κινήσεις τοῦ Ραούλ.

Κεφάλαιον ΙΒ.'

Η ΕΓΕΡΣΙΣ.

Ἐν τούτοις τὸ αἷμα ἔῤῥεεν εἰσέτι, ἡ δὲ λεκάνη ἣν εἶχε φέρει ἡ Ἥβη ἐπληρώθη μέχρι χειλέων αἵματος.

Ὁ Ραοὺλ ὠχρὸς ἦδη, ὠχρία ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, τὰ δὲ συμπτώματα προσεχοῦς λειποθυμίας ἤρχιζον πάλιν ν' ἀναφαίνωνται.

— Ἔλα δά, νομίζω πλιὸ ὅτι φθάνει.

Καὶ ἐστήριξε τὸν δάκτυλόν της ἐπὶ τῆς ὀπῆς τῆς φλεβὸς, ἐνῶ ἡ κόρη τοῦ διαβόλου ἔδενε τοὺς ἐπιδέσμους. Τὸ αἷμα ἐστάθη πάραυτα.

Ἡ νεᾶνις κατὰ τὰς ὁδηγίας τῆς μητρός της ἔσφιγξε καλῶς τοὺς ἐπιδέσμους, τούτου δὲ γενομένου εἶπε·

— Τί ἔχομεν τώρα νὰ κάμωμεν;

— Μιὰ φορὰ π' ἀρχίσαμε νὰ τὸν περιποιηθῶμεν, πρέπει νὰ ἀποτελειώσωμεν τὸ ἔργον μας. Τώρα ὁ νέος αὐτὸς οὔτε εἰς τὸ σπῆτίτου εἶναι εἰς κατάπτασιν νὰ ὑπάγῃ, οὔτε ἐδὼ κάτω νὰ μείνῃ εἰμπορεῖ· τὸλοιπὸν νὰ τὸν ἀναιβάσωμε ἐπάνω καὶ νὰ κοιμηθῇ 'ς τὸ σερβανί.

Αὐτὸ δὲ τοῦτο ἐπεθύμει τὰ μέγιστα ἡ νεᾶνις, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ ποιήσῃ παραπλησίαν πρότασιν εἰς τὴν θειὰν Καλομοίραν· ἡ καρδία της λοιπὸν ἔπαλλεν ἐκ χαρᾶς ἀκούσασα τοὺς ἀνωτέρω λόγους.

— Μονάχα, ἐξηκολούθησεν ἡ γραῖα, ἐπειδὴ καὶ δὲν εἰμποροῦμε καὶ αἱ δύο μας νὰ τὸν ἀναβάσωμεν, πρέπει πλιὸ αὐτὸς νὰ βάλῃ τὰ γεμάτα του νὰ περιπατήσῃ καὶ ἐσὺ νὰ τὸν βοηθῇς.

— Μάλιστα, μητέρα, ὑπέλαβεν ἡ νεᾶνις.

Καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν Ραοὺλ τῷ εἶπε μετὰ ἡδίστης φωνῆς·

— Κύριε...

Ἡ φωνὴ αὕτη προσέβαλεν ὡς ἐν ὀνείρῳ τὴν ἀκοὴν τοῦ Ραούλ· ἐν τούτοις τὰ χείλη του ἐψέλλισαν μηχανικῶς·

— Τί εἶναι δεσποσύνη;

— Δοκιμάζετε κομματάκι νὰ σηκωθῆτε;

Ὁ Ραοὺλ ἐπειράθη νὰ σταθῇ ἐπὶ τῶν ποδῶν του, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη καὶ ἔπεσεν αὖθις ἐπὶ τῆς βαθμίδος τῆς κλίμακος ἐφ' ἧς ἐκαθέ-

σθη. Ἡ κόρη τοῦ διαβόλου ἐλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς ὅπως τὸν βοηθήσῃ, καὶ οὕτως ἠδυνήθη νὰ ἐγερθῇ. Ἀλλὰ τὰ πάντα τῷ ἐφαίνοντο περιεστρεφόμενα πέριξ αὐτοῦ, παράδοξοι θόρυβοι περιεβόμβουν εἰς τὰ ὦτά του, ἡ ἀδυναμία του πρὸς τούτοις ηὔξανε, καὶ θὰ ἔπιπτε πάλιν, ἐὰν ἡ Ἥβη δὲν ἔτεινε τὰς χεῖράς της ὅπως τὸν βαστάσῃ.

— Ἐλᾶτε τώρα, ἐψιθύρισεν.

Καὶ ἐξακολουθοῦσα νὰ ὠθῇ αὐτὸν ἐλαφρῶς πρὸς τὰ ἄνω ἀνέβη μετ' αὐτοῦ δύο ἢ τρεῖς βαθμίδας.

Ἀπὸ τῆς μεσαύλης, ἔνθα συνέβησαν τὰ προεκτεθέντα, μέχρι τοῦ τρίτου πατώματος ἔνθα ὤφειλον νὰ φθάσωσιν, ἡ ἄνοδος ἐτελέσθη μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ βραδύτητος. Εἰς πᾶσαν τῆς κλίμακος βαθμίδα ἔπρεπε νὰ σταματήσωσι, διότι τοῦ τε Ραοὺλ καὶ τῆς Ἥβης αἱ δυνάμεις ἦσαν ἐξηντλημέναι.

Ἡ θειὰ Καλομοίρα κρατοῦσα τὴν λυχνίαν εἰς χεῖρας προύπορεύετο ἐκπέμπουσα ὑποκώφους γρυλλισμούς. Τέλος καὶ τὰ τρία πρόσωπά μας ἀφίχθησαν εἰς τὸ ὑπωρόφιον οἴκημα· ἔφθασαν δὲ ἐγκαίρως, διότι αἱ δυνάμεις τῆς νεάνιδος ἐξέλειπον· βαθμίδας τινὰς ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ἀναβῇ ἀκόμη, θὰ ἄφινε ἡμιτελὲς τὸ ἔργον της. Ὡδήγησεν ἢ μᾶλλον ἔφερε τὸν Ραοὺλ μέχρι τῆς κλίνης της ἐφ' ἧς τὸν κατέκλινε· κατόπιν ἔπεσεν ἀσθμαίνουσα ἐπί τινος παρὰ τὴν κλίνην εὑρισκομένης καθέκλας καὶ ἐφαίνετο ἐγγὺς νὰ λειποθυμήσῃ.

Ἡ θειὰ Καλομοίρα ἐξηκολούθει νὰ μορμυρίζῃ μονοτόνως καὶ ἀκαταλήπτως. Καίτοι δὲ ἀδύνατον ἀπέβαινε νὰ ἐννοήσῃ τις οὐδὲ συλλαβὴν ἐκ τῶν μασσομένων λέξεων, ἡ ἔννοια τοῦ παραδόξου μονολόγου της ἦν ἡ ἑξῆς·

— Τί πράγματα ποῦ μοῦλθαν 'ς τὸ κεφάλι, τί φροντίδαις, τί σακατούραις, τί βαρετὰ πράματα! Τί ἀνοησία! νὰ κάθουμε ἐγὼ τώρα σὲ τέτοια ἡλικία νὰ ξενυχτίζω! Καὶ γιὰ ποιόνα; Γιὰ ἕνανε ποῦ δὲν τὸν γνωρίζω! Τοὐλάχιστον νὰ πλήρονε, καὶ νὰ πλήρονε καλά, 'ς τὸ διάβολο!... ἀλλὰ θὰ πληρόσῃ νὰ διοῦμε ὁ εὐπατρίδης αὐτός; ἀλλὰ κάθε πρᾶμα ποῦ γυαλίζει δὲν εἶναι καὶ μάλαμα, κ' ἐμένα δὲν μοῦ ἀρέσουν τὰ μοῦτρά του.

§

Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἡ μικρὰ χάλκινος λυχνία ἐκινδύνευε νὰ σβεσθῇ ἐλλείψει ἐλαίου· ἀπὸ πολλοῦ ἤδη τὸ φῶς ὑπέτρεμεν ἐν τῇ ἄκρᾳ τῆς ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπανθρακουμένης θρυαλλίδος. Αἴφνης τὸ ἔλαιον ἐξηντλήθη ὁλοτελῶς, τὸ ψυχορραγοῦν φῶς ὑπέτρεμε διὰ τελευταίαν φορὰν καὶ ἐπὶ τέλους ἐσβέσθη.

Ἡ θειὰ Καλομοίρα ἐπωφελήθη τῆς σκοτίας ταύτης καὶ κατεκλίθη ἐν τῇ κλίνῃ της μορμυρίζουσα νοστιμώτατα· ὁ ὕπνος ὅμως κατέλαβεν αὐτὴν μετ' ὀλίγον, καὶ οὕτως οἱ παράδοξοι αὐτῆς μορμυρισμοὶ μετετράπησαν εἰς εὐήχους ῥογχασμούς.

Ὁ δὲ Ραοὺλ μόλις κατατεθεὶς ἐν τῇ κλίνῃ ἀπεκοιμήθη καὶ οὗτος βαθύτατα. Ἡ κόρη τοῦ διαβόλου ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον ἀκόμη ἐπὶ τῆς καθέκλας, ἐξ ἧς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγερθῇ ὡς ἐκ τῆς κοπώσεως· ἀλλὰ μεθ' ὅλην τὴν ταραχὴν τῆς ψυχῆς αὐτῆς, ἡ φύσις ὑπερίσχυσε καὶ κατελήφθη καὶ αὕτη ὑπὸ τοῦ ὕπνου.

Ὁ Ραοὺλ ἀφυπνίσθη πρῶτος, ὅτε ἡ ἠὼς ὑπέφωσκεν ἐν τῷ ὑπωροφίῳ οἰκήματι διὰ μέσου τῶν κεκλεισμένων ὑελωμάτων τοῦ ἑνὸς καὶ μόνου παραθύρου του.

Μεγάλη ἀδυναμία καὶ κεφαλαλγία ἐπροξένησαν αὐτῷ τὰ συμβάντα, ἡ συνέπεια τῶν ὁποίων ἠδύνατο νὰ τῷ ἀποβῇ τοσοῦτον τρομερά. Ἂν δὲ καὶ ἀνεκτήσατο παντελῶς τὴν χρῆσιν τοῦ λογικοῦ του, οὐχ ἧττον οὐδὲν ἐνεθυμεῖτο κατὰ τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς ἀφυπνίσεως του. Ἀνηγέρθη ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνός του καὶ προσέβλεψε γύρῳ τριγύρῳ χωρὶς νὰ διακρίνῃ καὶ ἐννοήσῃ ποῦ εὑρίσκετο. Εἶδε τὴν νεάνιδα κοιμωμένην ἐπὶ τῆς καθέκλας πλησίον τῆς κλίνης του καὶ τότε ἀνεμνήσθη ὅτι δὲν ἔβλεπε πρώτην φορὰν τὸ ὡραῖον αὐτῆς πρόσωπον. Συλλογισθεὶς δ' ὀλίγον ἐνεθυμήθη τὴν κατὰ τὴν προτεραίαν συνάντησιν αὐτῆς ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ὁδοῦ Ῥιχελιέως καὶ Ἁγίου Ὀνωρίου,

Ἡ πρώτη δ' αὕτη ἀνάμνησις τῷ ἐπέφερεν ἀλληλοδιαδόχως καὶ τὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ναθὰν καὶ τῇ τοῦ χαρτοπαιγνίου ἐπίσκεψίν του, καὶ τέλος τὴν διὰ τοῦ φορείου οἴκαδε ἐπάνοδον, ἥτις τῷ ἀπέβη τόσον ὀλέθριος.

Ὁ Ραοὺλ ἀνεμνήσθη τότε λαμπρότατα ἁπάσας τὰς περιπετείας

τῆς κατὰ τῶν δύο δολοφόνων πάλης του, μέχρις οὗ τῷ ἐφάνη τέλος ὅτι συνεχέετο τὸ μνημονικόν του. Ἀλλὰ καὶ τὸ κενὸν τοῦτο ἐπληροῦτο εὐκόλως.

— Προσεβλήθην, εἶπε καθ' ἑαυτόν, καὶ ἐλειποθύμησα. Ἐληστεύθην βεβαίως κατὰ τὸ διάστημα τῆς λειποθυμίας μου καὶ ἀκολούθως ἔτυχον τῶν περιθάλψεων καὶ τῶν φροντίδων τῆς νεάνιδος ταύτης. Πάντα ταῦτά εἰσιν ἡλίου φαεινότερα. Ἂς ἦναι, δὲν εἶναι μέγα τὸ κακόν, καὶ ἐὰν δὲν ἔφερον ἐπάνω μου διακοσίας χιλιάδας λιρῶν, δὲν θὰ ἐπικραινόμην τὸ παραμικρὸν ὡς γενναῖος! Ἀλλὰ νὰ χάσω ἀπὸ τὴν τσέπην μου διακοσίας χιλιάδας λιρῶν σὲ μιὰ στιγμή! Διάβολε! διάβολε! σκληρὸν ὀλίγον τὸ πρᾶγμα!

Καὶ ὁμιλῶν οὕτως ὁ νέος ἐκαθέσθη ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς κλίνης καὶ ἠρεύνησε μηχανικῶς τὰ θυλάκιά του.

Τὸ ὡρολόγιόν του, ὡς γινώσκομεν, εὑρίσκετο εἰς τὰς χεῖρας τῶν κλεπτῶν· ἐπίσης καὶ τὰ χρυσᾶ νομίσματα.

— Φυσικὸν τοῦτο, ἐψιθύρισεν φιλοσοφικῶς ὁ Ῥαοὺλ, τὸ ἐπερίμενα τοῦτο. Ἀλλ' ὁμολογητέον ὅτι οἱ δύο ἐκεῖνοι παληάνθρωποι τὴν ἔκαμαν πολὺ ὡραῖα!

Ἐν τούτοις ἡ χεὶρ τοῦ νέου ἐξακολουθοῦσα τὰς ἐρεύνας της ἐν τῷ θύλακι τοῦ φορέματός του συνήντησε δέσμην μετρίου μεγέθους καθ' ἣς προσέκρουσαν οἱ δάκτυλοί του. Ὁ Ῥαοὺλ ἐξῆξεν ἀμέσως τὴν δέσμην ὅπως τὴν παρατηρήσῃ καὶ ἀναγνωρίσας τὰ ταμιακὰ γραμμάτια ἔρριξε κραυγὴν ἐκπλήξεως ἅμα καὶ χαρᾶς.

Ἡ θειὰ Καλομοίρα ἀφυπνίσθη, ἡ δὲ κόρη τοῦ διαβόλου ἀνασκιρτήσασα ἠνέῳξε καὶ αὕτη τοὺς ὀφθαλμούς.

Κεφάλαιον ΙΓ'.

ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΚΑΛΟΜΟΙΡΑΣ.

Ἡ γραῖα, ὡς γινώσκομεν, ἐκοιμᾶτο μετὰ τῶν ἐνδυμάτων της, ἐν ᾧ ἡ Ἥβη δὲν ἦτο ποσῶς κατακεκλιμένη. Ἀμέσως λοιπὸν ἀμφότεραι

εὑρέθησαν ἐπὶ ποδὸς εἰς τὴν κραυγὴν τοῦ κ. δε-Τραμπλεΐγ. Εἶδον τὸν Ραοὺλ καθήμενον ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς κλίνης καὶ ἀποπτύσσοντα διὰ τῆς πυρετώδους χειρός του τὴν δέσμην τῶν ταμιακῶν γραμματίων.

— Τί χρήματα! διενοήθη ἡ Ἥβη.

— Ὢ! ὦ! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ θειὰ Καλομοίρα, εἶναι πλούσιος, πολὺ ὡραῖα ἔκαμα 'ποῦ τὸν ἐβοήθησα!

Ὁ Ραοὺλ παράφορος ἐκ τῆς χαρᾶς, διότι ἀνεῦρε θαυμασίως θησαυρὸν, ὅνπερ πρὸς στιγμὴν ἐθεώρησεν ὡς ἀπολεσθέντα, παρετήρησε τότε ὅτι δὲν εὑρίσκετο μόνος μετὰ τῆς νεάνιδος ἐν τῷ ὑπωροφίῳ οἰκήματι, καὶ ἐν τῇ θέᾳ τῆς θειᾶς Καλομοίρας, ἥτις ἐφαίνετο ἀλλοκοτέρα τῆς προτεραίας, διότι καθ' ὅλην τὴν νύκτα τὸ ἐρυθρὸν μανδήλιον, ὅπερ ἔφερεν εἰς τὴν κεφαλὴν ἦν κατερριμμένον καὶ ἐξέθετε τοὺς πολιοὺς πλοκάμους τῆς κόμης της οἵτινες κατέπιπτον ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ ἔδιδον εἰς τὸ πρόσωπόν της παράδοξον καί ἀπαισίαν ὄψιν, ἐν τῇ θέᾳ αὐτῆς, λέγομεν, ἐποίησε κίνημα ἐκπλήξεως.

Τὸ κίνημα δὲ τοῦτο δὲν ἔμεινεν ἀπαρατήρητον ὑπὸ τῆς θειᾶς Καλομοίρας.

— Ἄ! ἐψιθύρισεν μετὰ πικρίας, ἠξεύρω τί σᾶς συνέβηκε, εὐπατρίδα μου... μὲ βλέπετε τόσον γραῖαν καὶ ἄσχημον ὥστε σᾶς προξενῶ φόβον! Καὶ ὅμως ἤμουνα κ' ἐγὼ μιὰ φορὰ εὔμορφη... τόσο καὶ περισσότερον ἴσως ἀπὸ τὴν νέαν αὐτὴν τὴν ὁποίαν βλέπετε καὶ ἡ ὁποία εἶναι κόρη μου! Τότε δὲν θὰ γυρνούσατε τὸ πρόσωπόν σας μὲ τρόμον καὶ ἀηδίαν... Καὶ ὅμως ὅσον γραῖα καὶ ἄσχημη καὶ ἂν ἤμαι τώρα, εἶναι βέβαιον ὅτι χωρὶς ἐμένα δὲν θὰ ἐζούσατε σεῖς τώρα.

— Ἀλλὰ, κυρία, μοὶ ἀποδίδετε πράγματα τὰ ὁποῖα ἀπέχουσι λίαν ἀπ' ἐμοῦ. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐξεπλάγην ἰδών σας, ἀλλ' ἡ ἔκπληξις ἐκείνη, ἥτις ἐφάνη ἐπὶ τοῦ προσώπου μου εἶναι ὅλως φυσικὴ καὶ δὲν πρέπει νὰ τὴν παρεξηγῆτε. Φαντασθῆτε ὅτι ἐξύπνισα εἰς μέρος ἄγνωστον καὶ ὅτι εὗρον ἐπάνω μεγάλην ποσότητα χρημάτων, τὰ ὁποῖα ἐθεώρουν ὡς χαμένα· φαντασθῆτε δὲ ἀκόμη ὅτι καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἠδυνάμην νὰ νομίζω ὅτι δὲν εἶμαι ἔξυπνος, ἀλλ' ὅτι ἐξακολουθῶ νὰ βλέπω ἀλλόκοτον ὄνειρον. Εὐαρεστηθεῖτε ὅθεν νὰ μὲ συγχωρήσητε, καὶ μάλιστα διόλου μὴν ἀμφιβάλλετε ὅτι σᾶς ὀφείλω ἀπεριόριστον εὐγνωμοσύνην δι' ἣν ἐχορηγήσατέ μοι φιλοξενίαν καὶ περιποίησιν, ἀγνώστῳ ὁλοτελῶς πρὸς ἡμᾶς.

Ἡ γραῖα ἔμελλε νά ἀνταπαντήσῃ, ἀλλ' ἡ κόρη τοῦ διαβόλου διέκοψεν αὐτήν.

— Κύριε, εἶπε τῷ Ραοὺλ κύψασα τοὺς ὀφθαλμούς, ἡ μητέρα μου ἠπατάθη, τὸ ἐννοεῖ τώρα καὶ αὐτὴ καλῶς, καὶ λυπεῖται μάλιστα πολύ, περὶ τούτου εἰμὶ βεβαία, διὰ τοὺς ταχεῖς καὶ πικροὺς λόγους οὓς ἀπηγγελεν... Ὅσον δὲ διὰ τὴν περιποίησιν, περὶ ἧς εἴπατε, ὑπήρξαμεν εὐτυχεῖς δυνηθεῖσαι νά πράξωμεν τοῦτο, καὶ εὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ ὅστις ηὐδόκησεν ὥστε αἱ περιποιήσεις μας νά μὴ ἀποβῶσι μάταιαι.

Αἱ ὀλίγαι αὗται λέξεις ἀπαγγελθεῖσαι μετὰ φωνῆς ἡδείας καὶ σχεδὸν περιπαθοῦς ἐνεποίησαν τῷ Ραοὺλ τὴν αὐτὴν αἴσθησιν, ἣν περ αἰσθάνεται ὁδοιπόρος ἐξηντλημένος ὑπὸ τῆς κοπώσεως καὶ τοῦ θάλπους, καὶ τοῦ ὁποίου δροσοβόλος καὶ εὔοσμος αὔρα ἐπιψαύει τὸ μέτωπον. Ηὐχαρίστησε τὴν νέαν μετὰ μεγίστης προθυμίας καὶ μετὰ ταῦτα ἐζήτησε διασαφήσεις τινὰς σχετικῶς πρὸς τὰ ἀπὸ τῆς λειποθυμίας του διατρέξαντα.

Αἱ διασαφήσεις αὗται τῷ ἐδόθησαν ἐν ὀλίγαις λέξεσιν ὑπὸ τῆς Ἥβης, καὶ ὅσον δὲ δύσπιστος καὶ ἂν ἦτο ὁ Ραοὺλ ἠναγκάσθη οὐχ' ἧττον νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ ἔσωσεν αὐτὸν προφανῶς. Πράγματι δὲ πᾶς ἄλλος εἰς τὴν θέσιν του εὑρισκόμενος θὰ ἀπέθνησκεν ἀμέσως.

Ἐνῶ δὲ ἡ νεᾶνις ὡμίλει, ἡ θειὰ Καλομοίρα ἐπροσπάθει νὰ διευθετήσῃ πως κατ' ἐπιφάνειαν τὸ οἴκημα, τὸ ὁποῖον ἀρκούντως περιγράψαμεν τοῖς ἀναγνώστοις ἡμῶν. Καὶ ἐνῷ ἐσυγύριζεν ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τὰ ἄφινε συγυρισμένα καὶ ἀσυγύριστα, δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τοῦ νὰ ῥίπτῃ βλέμματα ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ θύλακος τοῦ φορέματος τοῦ Ραοὺλ, ὅστις ἔθετεν ἐν αὐτῷ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν δέσμην τῶν ταμιακῶν γραμματίων, ἅτινα κατεγοήτευον αὐτήν.

Ἐν τούτοις ὁ Ραοὺλ ἀφοῦ δὲν εἶχέ τι πλέον νὰ ἐρωτήσῃ ἀφορῶν ἑαυτόν, ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ περὶ τῶν περιστοιχούντων αὐτὸν ἀντικειμένων, τινὰ τῶν ὁποίων τὸν ἐξέπληττον οὐκ ὀλίγον.

Ἡ μέλαινα γαλῆ πρὸ πάντων καὶ ὁ πτεροερρυηκὼς κόραξ, οἵτινες ἀμφότεροι ὁ εἷς πλησίον τοῦ ἄλλου ἐπὶ τῆς δρυΐνου τραπέζης καθήμενοι ἐφαίνοντο ζῶντες ἐν πληρεστάτῃ ἁρμονίᾳ τῷ ἠρέθιζον ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν περιέργειαν.

Ἠρώτησε τὴν κόρην τοῦ διαβόλου, ἀλλ' ἀπεκρίνατο αὐτῷ ἡ θειὰ Καλομοίρα.

— Ἄ! εὐπατρίδα μου, ὑπέλαβεν, σταθεῖσα ἔμπροσθεν τοῦ Ραοὺλ, τὴν κεφαλήν της ὑψωμένην ἔχουσα, τὴν πυγμὴν ἐπὶ τοῦ ἰσχίου καὶ ῥίψασα ὄπισθέν της τὰς διαλελυμένας πλεξίδας τῆς κόμης της, αὐτὰ τὰ ὁποῖα βλέπετε εἶναι δύο ὄργανα τοῦ ἐπαγγέλματός μου.

— Τοῦ ἐπαγγέλματός σας; ἐπανέλαβεν ὁ νέος.

— Μάλιστα.

— Ποῖον εἶναι λοιπὸν τὸ ἐπάγγελμά σας;

— Εἶναι ἓν ὡραῖον ἐπάγγελμα, ναὶ παιδί μου, ἓν ἐπάγγελμα τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ἦναι τὸ πρῶτον ἀπὸ ὅλα καὶ τὸ ἄριστον, καὶ νὰ μὲ κάμῃ πλουσίαν σᾶν μίαν βασίλισσαν· ἕνα ἐπάγγελμα ποὺ νὰ χερδίζω κάθε ἡμέραν τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ, ἐὰν ὁ κόσμος ἤτουνα δίκαιος, καὶ τὸ ὁποῖον μ' ὅλα ταῦτα μᾶς ἀφίνει μὲ τὴν κόρην μου ν' ἀποθάνουμεν ἀπὸ τὴν πεῖναν.

Ἡ θειὰ Καλομοίρα διεκόπη ὅπως ἀναπνεύσῃ· ὁ Ραοὺλ δὲν ἠγόει ποῦ ἔμελλε νὰ καταλήξῃ, αὕτη δὲ πάλιν ἐξηκολούθησεν·

— Δὲν μὲ ἐννοεῖτε βλέπω;

— Νὰ σᾶς 'πῶ τὴν ἀλήθειαν, ὄχι.

— Λοιπὸν ἐξιχνιάζω τὸ παρελθόν, γινώσκω τὸ ἐνεστὼς καὶ προλέγω τὸ μέλλον.

— Ἄ! ἄ! ὑπέλαβεν ὁ Ραοὺλ.

— Ἐννοήσατε τώρα;

— Ἐννοῶ ὅτι εἶσθε μία μάντις, μία προφῆτις.

— Μάλιστα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ποὺ λέτε· ἐξουσιάζω τὰ πνεύματα τὰ ὁποῖα μοὶ ὁμιλῶσι μίαν γλῶσσαν μυστηριώδη τὴν ὁποίαν ἐγὼ μόνον εἰμπορῶ νὰ ἀκούω.

Τὸ βιβλίον τῆς εἰμαρμένης δὲν ἔχει μυστικὰ δι' ἐμὲ καὶ τὰ γραμμένα του φύλλα τὰ φυλλομετρῶ τόσον εὔκολα, ὅσον καὶ τὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα θὰ γεμίσωσι 'σ ὀλίγον καιρόν.

Ἡ γραῖα ἀπήγγειλε τὴν τελευταίαν ταύτην περικοπὴν μυστικῶς πως καὶ μετ' ἐνθουσιώδους μειδιάματος· ἐφαίνετο δὲ πιστευτή.

Ὁ Ραοὺλ ὅστις μετὰ μεγίστης δυσκολίας ἠδυνήθη νὰ περιστείλῃ σκωπτικὸν μειδίαμα ὅπερ ἀνεφαίνετο ἐπὶ τῶν χειλέων του ἠρώτησεν·

Ἡ γραῖα ἔμελλε νά ἀνταπαντήσῃ, ἀλλ' ἡ κόρη τοῦ διαβόλου διέκοψεν αὐτήν.

— Κύριε, εἶπε τῷ Ραοὺλ κύψασα τοὺς ὀφθαλμούς, ἡ μητέρα μου ἠπατάθη, τὸ ἐννοεῖ τώρα καὶ αὐτὴ καλῶς, καὶ λυπεῖται μάλιστα πολύ, περὶ τούτου εἰμὶ βεβαία, διὰ τοὺς τραχεῖς καὶ πικροὺς λόγους οὓς ἀπηγγελεν... Ὅσον δὲ διὰ τὴν περιποίησιν, περὶ ἧς εἴπατε, ὑπήρξαμεν εὐτυχεῖς δυνηθεῖσαι νά πράξωμεν τοῦτο, καὶ εὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ ὅστις ηὐδόκησεν ὥστε αἱ περιποιήσεις μας νά μὴ ἀποβῶσι μάταιαι.

Αἱ ὀλίγαι αὗται λέξεις ἀπαγγελθεῖσαι μετὰ φωνῆς ἡδείας καὶ σχεδὸν περιπαθοῦς ἐνεποίησαν τῷ Ραοὺλ τὴν αὐτὴν αἴσθησιν, ἣν περ αἰσθάνεται ὁδοιπόρος ἐξηντλημένος ὑπὸ τῆς κοπώσεως καὶ τοῦ θάλπους, καὶ τοῦ ὁποίου δροσοβόλος καὶ εὔοσμος αὔρα ἐπιψαύει τὸ μέτωπον. Ηὐχαρίστησε τὴν νέαν μετὰ μεγίστης προθυμίας καὶ μετὰ ταῦτα ἐζήτησε διασαφήσεις τινὰς σχετικῶς πρὸς τὰ ἀπὸ τῆς λειποθυμίας του διατρέξαντα.

Αἱ διασαφήσεις αὗται τῷ ἐδόθησαν ἐν ὀλίγαις λέξεσιν ὑπὸ τῆς Ἥβης, καὶ ὅσον δὲ δύσπιστος καὶ ἂν ἦτο ὁ Ραοὺλ ἠναγκάσθη οὐχ' ἧττον νά παραδεχθῇ ὅτι ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ ἔσωσεν αὐτὸν προφανῶς. Πράγματι δὲ πᾶς ἄλλος εἰς τὴν θέσιν του εὑρισκόμενος θὰ ἀπέθνησκεν ἀμέσως.

Ἐνῶ δὲ ἡ νεᾶνις ὡμίλει, ἡ θειὰ Καλομοίρα ἐπροσπάθει νὰ διευθετήσῃ πως κατ' ἐπιφάνειαν τὸ οἴκημα, τὸ ὁποῖον ἀρκούντως περιγράψαμεν τοῖς ἀναγνώστοις ἡμῶν. Καὶ ἐνῷ ἐσυγύριζεν ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τὰ ἄφινε συγυρισμένα καὶ ἀσυγύριστα, δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τοῦ νὰ ῥίπτῃ βλέμματα ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ θύλακος τοῦ φορέματος τοῦ Ραοὺλ, ὅστις ἔθετεν ἐν αὐτῷ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν δέσμην τῶν ταμιακῶν γραμματίων, ἅτινα κατεγοήτευον αὐτήν.

Ἐν τούτοις ὁ Ραοὺλ ἀφοῦ δὲν εἶχέ τι πλέον νὰ ἐρωτήσῃ ἀφορῶν ἑαυτὸν, ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ περὶ τῶν περιστοιχούντων αὐτὸν ἀντικειμένων, τινὰ τῶν ὁποίων τὸν ἐξέπληττον οὐκ ὀλίγον.

Ἡ μέλαινα γαλῆ πρὸ πάντων καὶ ὁ πτεροερρυηκὼς κόραξ, οἵτινες ἀμφότεροι ὁ εἷς πλησίον τοῦ ἄλλου ἐπὶ τῆς ὀρυΐνου τραπέζης καθήμενοι ἐφαίνοντο ζῶντες ἐν πληρεστάτῃ ἁρμονίᾳ τῷ ἠρέθιζον ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν περιέργειαν.

Ἠρώτησε τὴν κόρην τοῦ διαβόλου, ἀλλ' ἀπεκρίνατο αὐτῷ ἡ θειὰ Καλομοίρα.

— Ἄ! εὐπατρίδα μου, ὑπέλαβεν, σταθεῖσα ἔμπροσθεν τοῦ Ραοὺλ, τὴν κεφαλήν της ὑψωμένην ἔχουσα, τὴν πυγμὴν ἐπὶ τοῦ ἰσχίου καὶ ῥίψασα ὄπισθέν της τὰς διαλελυμένας πλεξίδας τῆς κόμης της, αὐτὰ τὰ ὁποῖα βλέπετε εἶναι δύο ὄργανα τοῦ ἐπαγγέλματός μου.

— Τοῦ ἐπαγγέλματός σας; ἐπανέλαβεν ὁ νέος.

— Μάλιστα.

— Ποῖον εἶναι λοιπὸν τὸ ἐπάγγελμά σας;

— Εἶναι ἓν ὡραῖον ἐπάγγελμα, ναὶ παιδί μου, ἓν ἐπάγγελμα τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ἦναι τὸ πρῶτον ἀπὸ ὅλα καὶ τὸ ἄριστον, καὶ νὰ μὲ κάμῃ πλουσίαν σᾶν μίαν βασίλισσαν· ἕνα ἐπάγγελμα ποὺ νὰ κερδίζω κάθε ἡμέραν τὰ ἐλεή τοῦ Θεοῦ, ἐὰν ὁ κόσμος ἤτουνα δίκαιος, καὶ τὸ ὁποῖον μ' ὅλα ταῦτα μᾶς ἀφίνει μὲ τὴν κόρην μου ν' ἀποθάνουμεν ἀπὸ τὴν πεῖναν.

Ἡ θειὰ Καλομοίρα διεκόπη ὅπως ἀναπνεύσῃ· ὁ Ραοὺλ δὲν ἠγόει ποῦ ἔμελλε νὰ καταλήξῃ, αὕτη δὲ πάλιν ἐξηκολούθησεν·

— Δὲν μὲ ἐννοεῖτε βλέπω;

— Νὰ σᾶς 'πῶ τὴν ἀλήθειαν, ὄχι.

— Λοιπὸν ἐξιχνιάζω τὸ παρελθόν, γινώσκω τὸ ἐνεστὼς καὶ προλέγω τὸ μέλλον.

— Ἄ! ἄ! ὑπέλαβεν ὁ Ραοὺλ.

— Ἐννοήσατε τώρα;

— Ἐννοῶ ὅτι εἶσθε μία μάντις, μία προφῆτις.

— Μάλιστα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ποῦ λέτε· ἐξουσιάζω τὰ πνεύματα τὰ ὁποῖα μοὶ ὁμιλῶσι μίαν γλῶσσαν μυστηριώδη τὴν ὁποίαν ἐγὼ μόνον εἰμπορῶ νὰ ἀκούω.

Τὸ βιβλίον τῆς εἰμαρμένης δὲν ἔχει μυστικὰ δι' ἐμὲ καὶ τὰ γραμμένα του φύλλα τὰ φυλλομετρῶ τόσον εὔκολα, ὅσον καὶ τὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα θὰ γεμίσωσι σ' ὀλίγον καιρόν.

Ἡ γραῖα ἀπήγγειλε τὴν τελευταίαν ταύτην περικοπὴν μυστικῶς πως καὶ μετ' ἐνθουσιώδους μειδιάματος· ἐφαίνετο δὲ πιστευτή.

Ὁ Ραοὺλ ὅστις μετὰ μεγίστης δυσκολίας ἠδυνήθη νὰ περιστείλῃ σκωπτικὸν μειδίαμα ὅπερ ἀνεφαίνετο ἐπὶ τῶν χειλέων του ἠρώτησεν·

— Τὰ πνεύματα, ἅτινά εἰσιν ὑπὸ τὰς διαταγάς σας, ὑπακούουσι πάντοτε;

— Τί θέλετε νὰ 'πῆτε μὲ τοῦτο;

— Θέλω νὰ μάθω ἐὰν σᾶς ἀποκρίνονται εἰς οἱανδήποτε ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς τὰ ἐρωτήσητε.

— Βέβαια.

— Εἰμπορῶ νὰ δοκιμάσω;

— Γιατί ὄχι;

— Καὶ πότε;

— Ὁπόταν θέλετε, εὐπατρίδα μου.

— Σήμερον;

— Καὶ σήμερα ἂς ἦναι.

— Τώρα κιόλας;

— Ὁπότε θέλετε σᾶς εἶπα.

— Λοιπὸν ἂς ἀρχίσωμεν. Φωνάξατε τὰ πνεύματά σας, ὁμιλήσατέ τα καὶ ἂς σᾶς ἀποκριθοῦν· φανερώσατέ μοι τὸ παρελθόν μου καὶ μυήσατέ με εἰς τὰ μυστήρια τοῦ μέλλοντός μου.

Ὁ Ραοὺλ ὡμίλησε μετὰ σπουδαιότητος, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξαλείψῃ ἐκ τῆς ἀπαγγελίας του ἀνεπαίσθητόν τινα τόνον χλευασμοῦ.

Ἡ θειὰ Καλομοίρα ἠνόησε τὸ πρᾶγμα.

— Εἶσθε δύσπιστος, βλέπω, εὐπατρίδα μου, ἀνταπήντησε πικρῶς, ἀλλὰ ὀλίγο μὲ μέλει! Ἀπὸ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον τὰ πνεύματά μου, ὡς εἴπατε, θὰ μοὶ φανερόσωτι τὸ παρελθόν σας, θὰ εἰμπορέσετε νὰ κρίνετε ἐὰν θὰ μὲ εἴπωσι ψεύματα, ὅταν θὰ τὰ ἐρωτήσω καὶ διὰ τὸ μέλλον σας.

— Ἄρχισε, εἶπεν ὁ Ραούλ.

Ἡ θειὰ Καλομοίρα ἐποίησε σημεῖον. Ἡ Ἤδη ἐνεδύθη τὴν φαιὰν χλανίδα της, κατεβίβασεν ἐπὶ τοῦ προσώπου της τὴν καλύπτραν καὶ μετὰ προδήλου δυσαρεσκείας διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

— Τί, φεύγετε, δεσποσύνη; ἀνέκραξεν ὁ Ραούλ. Διατί λοιπόν;

Ἀλλ' ἡ θειὰ Καλομοίρα ἐπεμβῆκε·

— Μοὶ εἶναι ἀδύνατον, εἶπε, νὰ στέκῃ κοντά μας ἡ κόρη μου καὶ νὰ βλέπῃ τὴν ἐπίκλησιν ἡ ὁποία 'ς ὀλίγο θὰ γείνῃ. Δύο μονά-

χα πρέπει νὰ ἦναι, σεῖς κ' ἐγὼ, ἐκεῖνος δηλ. ποῦ θέλει νὰ ἐρωτήσῃ κ' ἐκεῖνος ποῦ θὰ ἀποκριθῇ.

— Καὶ ἂν εἴμεθα τρεῖς, τί πειράζει τάχα;

— Τὸ πνεῦμα τὸ ὁποῖον περιμένω νὰ μὲ ὁμιλήσῃ δὲν θὰ ἄνοιγε τὸ στόμα του, ἀνταπήντησεν ἡ θειὰ Καλομοίρα.

— Βλέπετε ὅτι δὲν κάθουμαι, ὑπέλαβεν ἡ Ἥβη, νὰ φεύγω πλιό.

Καὶ ἐξῆλθε τῆς διεσταλμένης θύρας ῥίπτουσα κλωπηδὸν παθητικὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ Ραούλ.

— Τώρα ποῦ ἐμείναμεν μόνοι, εἰμπορεῖτε ν' ἀρχίσητε, εἶπεν ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ τῇ γραῖᾳ.

— Μάλιστα.

— Λοιπὸν κάμετε γρήγωρα.

— Ἔννοιά σας.

— Ἀργοῦν αἱ προετοιμασίαι;

— Ὀλίγα λεπτὰ χρειάζονται.

— Ἐμπρός λοιπόν.

— Ἀρχίζω.

Ἡ θειὰ Καλομοίρα ἠνέῳξε τὸν δρυΐνον σάνδυκα περὶ οὗ ὡμιλήσαμεν εἰς ἓν τῶν προγενεστέρων κεφαλαίων, καὶ λαβοῦσα φιάλην τινὰ ἐλαίου ἐκ τῆς ὑπολειπομένης προμηθείας της ὕγραγε δι' αὐτοῦ τὴν θριαλλίδα τῆς χαλκίνου λυχνίας, καὶ ἀνάψασα αὐτὴν τὴν ἔθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀφοῦ ἐκρέμασε πρὶν εἰς τὸ στενὸν παράθυρον βάκος πυκνοῦ ὑφάσματος, ὅπως ἐμποδίσῃ ὁλοτελῶς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Κεφάλαιον ΙΔ'.

Η ΕΠΙΚΛΗΣΙΣ.

Χάρις εἰς τὰς παρασκευὰς ταύτας ἡ θειὰ Καλομοίρα κατεσκεύασε σκότος ἐν τῷ ὑπωροφίῳ οἰκήματι, ὅπερ μόλις ἠδύνατο νὰ μετριάσῃ ἡ ἀμυδρὰ καὶ τρέμουσα λάμψις τῆς λυχνίας.

— Ὦ! ὦ! ὑπέλαβεν ὁ Ραοὺλ ὑπομειδιῶν, ὡς φαίνεται τὰ πνεύματα ἀγαπῶσι τὴν σκοτίαν.

— Οὐδὲν κοινὸν ἔχουσι τὰ πνεύματα τοῦ σκότους, ἀπεκρίνατο ἡ γραῖα τοσοῦτον σοβαρῶς, ὥστε ὁ νέος ἄκων διηρωτήθη·

— Τὸ λέγει ἀρά γε μετὰ πεποιθήσεως;

Ἡ θειὰ Καλομοίρα ἔθηκε καθέκλαν πλησίον τῆς τραπέζης καὶ δείξασα αὐτὴν τοῦ Ραοὺλ εἶπε·

— Καθίσατε.

Ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ὑπήκουσεν.

Ἡ γραῖα ἔστη ὀρθία πλησίον του.

— Δότε με τὸ χέρι σας, ὑπέλαβεν.

Ὁ Ραοὺλ τῇ ἔτεινε τὴν δεξιὰν, ἣν λαβοῦσα αὕτη παρετήρησε σιωπηλῶς εἰς τὸ φῶς τῆς λυχνίας, εἶτα τὴν ἀφῆκεν.

— Νὰ σᾶς ἐρωτήσω τώρα, ἐψιθύρισεν ἀκολούθως.

— Ἐρωτήσατε...

— Αἱ ἐρωτήσεις μου θὰ σᾶς φανῶσι συγχεχυμέναι καὶ ἀσήμαντοι ἴσως, ἀλλ' ἐσεῖς ἐν τούτοις ἀποκριθῆτε.

— Θ' ἀποκριθῶ.

— Πολὺ καλά. Ποῖον ζῶον ἀγαπᾶτε καλλίτερον;

— Τὸ ἄλογο.

— Ποῖον ἄνθος προτιμᾶτε;

— Τὸ τριαντάφυλλον.

— Ποῖον ἄρωμα σᾶς ἀρέσει περισσότερον;

— Τὸ τοῦ ἄνθους, περὶ τοῦ ὁποίου σᾶς εἶπον προτήτερα.

— Ποῖον πάθος σᾶς κυριεύει;

— Κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν τὸ ἠξεύρω.

— Ποία εἶναι ἡ διακαεστάτη τῶν ἐπιθυμιῶν σας;

— Ἡ ἐκδίκησις.

Ἡ θειὰ Καλομοίρα ἐσίγησεν ἐπὶ μικρὸν, ἀλλ' ὁ Ραοὺλ ἔλυσε τὴν σιωπὴν ταύτην ἐρωτήσας·

— Αὐτὰ εἶν' ὅλα;

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο ἡ γραῖα, ὡς πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον αὐτὰ εἶναι.

— Μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῶν λόγων τούτων ἡ θειὰ Καλομοίρα

ἠνέῳξε τὸ δεύτερον τὸν σάνδυκα ἐξ οὗ ἔλαβε τὴν περιέχουσαν τὸ ἔλαιον φιάλην καὶ ἐξήγαγε μίαν δέσμην παιγνιοχάρτων. Τὰ χαρτία ταῦτα, ἅπερ ὡς ἐκ τῆς μεγάλης χρήσεως ἦσαν παμπάλαια, φαινόμενα ὡς τὰ πρῶτα κατασκευασθέντα ὑπὸ τοῦ ἐπινοητοῦ των Ἰακωμίνου Γκριγκοναὶρ πρὸς τέρψιν τοῦ βασιλέως Καρόλου ΣΤ'., ἦσαν μεγάλα, τετριμμένα καθ' ὅλας αὐτῶν τὰς γωνίας καὶ τοσοῦτον γλοιώδη ἐκ τῆς ἀκαθαρσίας, ὥστε ἀπέβαινεν ἂν οὐχὶ ἀδύνατος, ἀλλὰ λίαν δύσκολος ἡ διάκρισις τῶν ἐπ' αὐτῶν ἐζωγραφισμένων προσώπων καὶ σημείων. Ἀνεκύκωσεν τὰ χαρτία ταῦτα καὶ παρουσιάσασα αὐτὰ τῷ Ραοὺλ εἶπε·

— Κόψατε.

Ὁ νέος ἤπλωσε τὴν δεξιάν.

— Ὄχι, ὄχι! ἀνέκραξε μετὰ σπουδῆς ἡ θειὰ Καλομοίρα, μὲ τὸ ζερβὸ χέρι, μὲ τὸ ζερβό!

Ἡ ἀριστερὰ χεὶρ τοῦ Ραοὺλ ἦτο ἀκόμη αἱμωδιασμένη ὡς ἐκ τῆς προσφάτου ἀφαιμάξεως. Ἐν τούτοις ἐπροσπάθησε καὶ κατώρθωσε μετὰ δυσκολίας ὅμως νὰ κόψῃ.

Ἡ θειὰ Καλομοίρα ἐμοίρασε τότε τὰ χαρτία ἐπὶ τῆς τραπέζης μετὰ ἰδιαζούσης χάριτος. Ἔλαβεν ἔκ τινος πηλίνου γαβάθας μίαν δρᾶκα σπόρους κεγχρίου καὶ διέσπαρεν αὐτοὺς τῇδε κἀκεῖσε ἐπὶ τῶν παιγνιοχάρτων.

Ὁ Ραοὺλ παρετήρει μετὰ προδήλου περιεργείας καὶ διαφέροντος τὴν γραῖαν, ἥτις ἦτο καθ' ὁλοκληρίαν ἀφῃρημένη ὑπὸ τῶν παραδόξων φροντίδων, ὑφ' ὧν περιεστοιχίζετο. Ἐνίοτε λαμπηδόνες ἐσωτερικοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐξήστραπτον ἐκ τῶν στυγνῶν καὶ βαθέων αὐτῆς ὀφθαλμῶν· ἡ μέλαινα γαλῆ ὀρθία ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀνύψου τὴν ῥάχιν της ῥογχάζουσα καὶ ἔστρεφε πρὸς τὴν κυρίαν της τοὺς στρογγύλους καὶ γαλανοὺς αὐτῆς ὀφθαλμούς, οἵτινες ἀπήστραπτον ἐν τῷ σκιόφωτι, ὁ δὲ πτεροερρυηκὼς κόραξ ἔπληττε τὰς πτέρυγας καὶ ἐκαθάριζε διὰ τοῦ σκληροῦ καὶ ὀξυστόμου ῥάμφους του τὸ ἰσχνὸν αὐτοῦ σῶμα.

Ἡ θειὰ Καλομοίρα ἐθώπευσε δὶς ἢ τρὶς ἐπὶ τῆς ῥάχεως τὴν γαλῆν, ἀλλ' ἀντιθέτως πρὸς τὴν κλίσιν τῶν τριχῶν της, ἐκ τῆς μηλωτῆς τῆς ὁποίας ἀνέλαμψαν ἠλεκτρικαί τινες σπινθῆρες· ἀκολού-

θως ἔλαβε τὸν κόρακα καὶ τὸν ἔθηκεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν χαρτίων.

Τὸ πτηνὸν ἤρχισεν ἀμέσως νὰ πηδᾷ ἐπὶ τοῦ ἑνὸς ποδὸς καὶ νὰ ἁρπάζῃ διὰ τοῦ ῥάμφους δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ σπόρους κεγχρίου, ἡ δὲ θειὰ Καλομοίρα παρετήρει μετὰ μεγίστης προσοχῆς ἁπάσας τὰς κινήσεις καὶ τὰς ἀλλοπροσάλλους μεταβολὰς καὶ τὰ σχήματα ἅπερ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἐλάμβανε.

Τοῦτο διήρκεσεν ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ λεπτά· μετὰ ταῦτα τὸ ἀπαίσιον πτηνὸν ἐφάνη ὁλοτελῶς καταβληθέν. Ἡ γραῖα δὲν τὸ ἐπείραζε πλέον· τρίτην φορὰν ἠνέῳξε τὸν σάνδυκα καὶ ἐξήγαγε κρυστάλλινον φιάλην ἔχουσαν μῆκος δύο δακτύλων καὶ ἡμιπλήρη κιτρίνου καὶ διαυγοῦς ὑγροῦ, παρεμφεροῦς πρὸς διαλυόμενον τοπάζιον.

Ἐκ τοῦ ὑγροῦ ἐκείνου ἐνέχυσε σταγόνα μίαν μόνην ἐντὸς κοχλιαρίου καὶ καθεσθεῖσα ἀπέναντι τοῦ κ. δὲ Τραμπγεΐγ τῷ εἶπε·

— Ὅταν πίω αὐτό, θὰ ἔλθω εἰς ἔκστασιν καὶ ἐν ταὐτῷ θὰ μοῦ ἔλθῃ καὶ τὸ προφητικὸν πνεῦμα. Ἅμα ὡς ἀπὸ ἀναμφίβολα σημεῖα βεβαιωθῆτε ὅτι εὑρίσκεται ἐπάνω μου, ἐρωτήσατέ με καὶ θὰ σᾶς ἀποκριθῶ· ἐὰν δὲ καὶ μερικαὶ ἀπαντήσεις μου σᾶς φανοῦν σκοτειναί, εἰς ἐσᾶς πλέον ἐναπόκειται νὰ τὰς διερμηνεύσητε ὅπως θέλετε. Ἐγὼ θὰ σᾶς ἐπαναλαμβάνω μόνον ὅσα λόγια ψιθυρίσει εἰς τὸ αὐτί μου τὸ πνεῦμα· ὅταν δὲ συνέλθω ἀπὸ τὴν ἔκστασιν, νὰ μὴ μ' ἐρωτήσητε πλέον δι' ὅσα σᾶς εἶπα, διότι δὲν θὰ ἐνθυμοῦμε τίποτε.

Ἀκολούθως ἡ θειὰ Καλομοίρα ἔφερε τὸ κοχλιάριον εἰς τὰ χείλη της καὶ ἔπιε τὸ περιεχόμενον ὑγρόν. Σχεδὸν δ' ἀμέσως κατελήφθη ὑπὸ πραγματικῆς μεταμορφώσεως. Αἱ ῥυτίδες τοῦ προσώπου της ἐξηλείφθησαν, ἐφαίνετο δὲ ὅτι αἷμα νεανικὸν καὶ θερμὸν ἐπλήρωσε τὰς φλέβας της καὶ καθίστα τὴν ἐπιδερμίδα της διαφανεστάτην καὶ νεανικήν. Τὰ χείλη της ἐχρωματίσθησαν καὶ οἱ ὀφθαλμοί της ἀπήστραπτον ὑπὸ καταχθονίου λάμψεως. Ἐπί τινα δευτερόλεπτα ὁ Ραοὺλ δὲν εἶχε πλέον ὑπ' ὄψιν του τὴν εἰδεχθῆ καὶ δύσμορφον μάντιδα, ἣν γινώσκομεν ἤδη, ἀλλὰ γυναῖκα νέαν ἀκόμη καὶ ὡραιωτάτην. Οἱ ἐξωγκωμένοι ῥώθωνές της ἐκινοῦντο, οἱ δὲ ὄπισθεν κατερριμένη κόμη της ἐφαίνετο ἐν τῷ σκότει μαύρη ὡς ἡ νύξ.

Ἡ μαγικὴ αὕτη μεταμόρφωσις δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολύ. Τὰ συμπτώματα ταῦτα τῆς ἀναγεννήσεως διεδέχθησαν σημεῖα πόνου καὶ ἐξ-

ασθενήσεως. Τὸ μέτωπον καὶ αἱ παρειαί της ἐρρυτιδώθησαν ἔτι βαθύτερον, τὸ στόμα της συνεστάλη πρὸς τὰ ἔσω καὶ ὁ περὶ τὰς κόγχας τῶν ὀφθαλμῶν της ἀσβολώδης κύκλος ἐφάνη πλατύτερος καὶ μελανώτερος. Μετ' ὀλίγον ἡ θειὰ Καλομοίρα κατεβλήθη πλέον· ἄφθονος ἱδρὼς κατέρρεεν ἐκ τοῦ κροτάφου της, αἱ φλέβες τοῦ τραχήλου της ἐξωγκώθησαν, οἱ μυόνες τῶν βραχιόνων της ἐσκληρύνθησαν καὶ οἱ ὀφθαλμοί της ἀνοιχθέντες ὑπερμέτρως διετέλουν ἀπλανεῖς καὶ ἄνευ βλέμματος ὡς οἱ ὀφθαλμοὶ ἑνὸς νεκροῦ. Μετὰ ταῦτα σπασμώδεις ἀνασκιρτήσεις διέδραμον ἅπαν αὐτῆς τὸ σῶμα.

Ἡ γραῖα κατετρύχετο ὑπὸ προφανοῦς καὶ ἐπιπόνου δαιμονοβλαβείας. Τέλος τὰ χείλη της διεστάλησαν καὶ ἐψιθύρισε βραγνώδει καὶ πεπνιγμένῃ τῇ φωνῇ.

— Νά, ἔρχεται...ἔρχεται...τὸ καταλαμβάνω...τὸ βλέπω... πλησιάζει...ἦλθε...νά το, εἶν' ἐκεῖ...

— Ποῖον; ἠρώτησεν ὁ Ραοὺλ μετὰ φωνῆς σχεδὸν τρεμούσης ὡς ἡ τῆς θειᾶς Καλομοίρας.

— Τὸ πνεῦμα...ἐψιθύρισεν ἡ μάντις.

— Νὰ σᾶς ἐρωτήσω λοιπὸν τότε;

— Μάλιστα.

— Καὶ θὰ μὲ εἰπῆτε τὴν ἀλήθειαν;

— Θὰ τὸ ἰδῆτε πλέον.

— Πῶς, ἠξεύρω τὸ μέλλον μου;

— Ναί, ἀλλὰ γνωρίζετε τὸ παρελθόν, καὶ ὅταν σᾶς δείξω τοῦτο ὀφθαλμοφανῶς, εὐκόλως θὰ εἰμπορέσετε τότε νὰ πιστεύσετε, ὅτι καὶ τὸ μέλλον σας θὰ εἰμπορέσω νὰ σᾶς τὸ φανερώσω.

Ἡ θειὰ Καλομοίρα ἔλεγε ταῦτα μετὰ βραδείας καὶ ἐπισήμου φωνῆς, ἥτις οὐδὲν τὸ ἀνθρώπινον εἶχεν. Ἦτο ἀλλόκοτος, τρόπον τινὰ μεταλλικὴ καὶ μὴ δυναμένη κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ἑρμηνευθῇ·

Βλέπων τις τὴν ἰσχνὴν ταύτην γραῖαν ἀκίνητον, τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἔχουσαν καὶ τὸ στόμα διεσταλμένον θὰ τὴν ἐξελάμβανεν ὡς νεκρὸν πτῶμα· ἀκούων δ' αὐτὴν ἀπαγγέλλουσαν παραδόξους λόγους μετὰ παραδοξωτέρας φωνῆς θὰ τὴν ἐνόμιζεν ὡς δαίμονα.

Ὁ κ. δὲ-Τραμπλεῖγ ἀνετριχίασε καὶ πρώτην ταύτην κατὰ τὸν βίον του φορὰν κατελήφθη ὑπὸ φόβου.

Κεφάλαιον ΙΕ'.

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ.

— Ἐρωτήσατε... ἐρωτήσατε... ἐψέλλισεν ἡ θειὰ Καλομοίρα, σᾶς εἶπα ὅτι τὸ πνεῦμα ἦλθε, καὶ εἶναι κρῖμα νὰ μὲ βασανίζῃ ἀδίκως.

Αἱ ἐξεις αὗται ἐπανήγαγον τὸν Ραοὺλ εἰς τὴν συναίσθησιν τῆς θέσεώς του· ὁ πρὸς στιγμὴν ἐκλιπὼν αὐτὸν σκεπτικισμὸς ἀνεφάνη ζωηρότερος. Ἐνόμισεν ὅτι παρίστατο ἐνώπιον ἀγυρτείας ἢ παροφθαλμισμοῦ καὶ ἠθέλησε νὰ γελάσῃ καθ' ἑαυτὸν διὰ τὰς ἀποκαλύψεις καὶ τὰ θαύματα τῆς μάντιδος.

— Ἴδωμεν, ἠξεύρετε ποῖος εἶμαι; ἠρώτησε κατὰ πρῶτον.

— Ἠξεύρω, ἀπεκρίνατο αὕτη ἀδιστάκτως, ἠξεύρω ὅτι ἐγεννήθητε ἐν ἀσημότητι ὑπὸ ὀλέθριον καὶ δόλιον ἀστέρα. Ἡ θέσις σας εἶναι ἀπροσδιόριστος· δὲν εἶσθε οὔτε ἀγενὴς, ἀλλ' οὔτε εὐπατρίδης· ἐκ της κατωτάτης τάξεως ἤλθατε εἰς τὸ σημεῖον νὰ ἀναφανῆτε μέγας καὶ πολὺς, ἀλλ' ὡς σᾶς εἶπα ὁ ἀστήρ σας εἶναι ὀλέθριος, καὶ ἡ τύχη φαίνεται ὅτι δὲν ἔπραξε παλλὰ ὑπὲρ ὑμῶν ἐπὶ στιγμὴν εἰμὴ διὰ νὰ πέσητε πτῶσιν βαρυτέραν καὶ σκληροτέραν.

Ἡ θειὰ Καλομοίρα ἐσιώπησεν ἐπὶ στιγμήν.

Ὁ Ραοὺλ δὲν ἀνέπνεε κἂν, ἤκουε μόνον ἀσθμαίνων καὶ ἐπτοημένος τὴν ταχεῖαν καὶ θαυμασίαν ταύτην ἀνάλυσιν, ἥτις συνεκεφαλαίου ἐν ὀλίγαις λέξεσιν ἅπαντα αὐτοῦ τὸν βίον.

Ἡ γραῖα ἐξηκολούθησε·

— Φέρετε ὄνομα ὅπερ δὲν εἶναι ἰδικόν σας καὶ ὅπερ ἐν τούτοις οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διαμφισβητήσῃ· ἐλάβατε τίτλον ὅστις δὲν σᾶς ἀνήκει καὶ τὸν ὁποῖον ἐν τούτοις οὐδεὶς δύναται νὰ σᾶς ἀφαιρέσῃ. Μεγάλη περιουσία ἔπρεπε νὰ σᾶς ἀνήκῃ, ἀλλὰ σᾶς ἁφῆρεσεν αὐτὴν ἡ ἐπιρροὴ τοῦ ἀστέρος σας. Σήμερον εἶσθε πλούσιος, ἀλλὰ τὸν πλοῦτόν σας τὸν χρεωστεῖτε εἰς τὴν τύχην, ἥτις καθὼς σᾶς ἔδωκε αὐτὸ τὸ ὁποῖον τώρα ἔχετε, εἰμπορεῖ πάλιν καὶ νὰ σᾶς τὸ πάρῃ αὔριον.

Ἡ θειὰ Καλομοίρα ἔστη πάλιν.

Ὁ Ραοὺλ οὐδαμῶς ἀμφέβαλλε πλέον· ἐπίστευε καὶ ἐπίστευε σταθερῶς εἰς τὴν δευτέραν μηστυριώδη καὶ ὑπερφυσικὴν θέαν τῆς γραίας. Οὕτω λοιπὸν ἀφεὶς κατὰ μέρος τὸ παρελθὸν, ἠρώτησεν ἐν σπουδῇ περὶ τοῦ μέλλοντος.

— Ἡ ὀλέθριος αὕτη ἐπιρροὴ περὶ ἧς ἄρτι μοὶ ἐλέγατε, θὰ παύσῃ ἡμέραν τινὰ νὰ μὲ καταδιώκῃ;

— Ὄχι· αἱ ἀκτῖνες τοῦ ὀλεθρίου ἀστέρος σας θὰ καλύπτωσι τὴν ζωήν σας μέχρι τελευταίας πνοῆς σας.

— Ὥστε οὐδέποτε θὰ εὐτυχήσω;

— Ποτὲ τοὐλάχιστον κατὰ τὴν κυρίαν σημασίαν τῆς λέξεως ταύτης. Ἐνίοτε θὰ νομίζητε ὅτι εἴσθε εὐτυχὴς καὶ ὅτι τὸ πᾶν σᾶς ὑπομειδιᾷ... Ἀλλὰ προσέξατε! τὸ πεπρωμένον σας, τὰ πάθη σας καὶ τὰ ἐλαττώματά σας θὰ μεταβάλωσιν εἰς δυστυχίας καὶ εἰς θλίψεις τὴν φαινομένην ἐκείνην εὐδαιμονίαν σας καὶ θὰ ἀνακαινίσωσιν ἐν ὑμῖν τὸ ἀρχαῖον σύμβολον τοῦ ὑπὸ τὰ ἄνθη ὄφεως.

— Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν κανὲν μέσον νὰ ἀποφύγω τὰς δυστυχίας ταύτας, ἃς μοὶ προλέγετε;

— Ὑπάρχει ἓν.

— Ὁποῖον τοῦτο;

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ!

— Διατί;

— Διότι ἡ φωνὴ ἑνὸς φαεινοῦ ἀγγέλου καὶ οὐχὶ ἀγγέλου τοῦ σκότους δύναται μόνη νὰ σᾶς δείξῃ τὴν ἀτραπὸν, τὴν ὁποίαν ὀφείλετε νὰ ἀκολουθήσητε.

— Ὁμιλῆτε.

— Δὲν εἰμπορῶ!

— Ἀλλὰ τὸ θέλω.

— Λοιπὸν ἔχετε ὑπ' ὄψιν τὰς τρεῖς ταύτας λέξεις Ἀ γ ά π η ν, π ρ ο σ ε υ χ ὴ ν καὶ σ υ γ γ ν ώ μ η ν.

Καὶ ὁμιλῶσα οὕτως ἡ θειὰ Καλομοίρα ἐφάνη πάσχουσα ὑπὸ πραγματικοῦ βασάνου. Βεβαίως τὸ κυριεῦον αὐτὴν πονηρὸν πνεῦμα τὴν ἐτιμώρει, διότι συνέστησεν οὕτω τὴν ἀρετήν.

— Τὴν σ υ γ γ ν ώ μ η ν! ἐπανέλαβεν ὁ Ραοὺλ μετὰ μελαγχο-

λικῆς φωνῆς· ὦ! ἐὰν πρέπει νὰ συγχωρήσω διὰ νὰ καταστῶ εὐτυχὴς, πρέπει νὰ εἴπω· Χαῖρε εὐδαιμονία!

Λάμψις καταχθονίου χαρᾶς ἐφώτισε τὸ μέτωπον καὶ ἐπλάτυνε τοὺς ῥώθωνας τῆς γραίας, αἱ δὲ κατατρύχουσαι αὐτὴν ὠδῖνες ἐφάνησαν ὅτι ἔπαυσαν παραχρῆμα.

— Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ, ἐψιθύρισεν.

Ὁ δὲ Ραοὺλ ἐξηκολούθησεν·

— Ἠξεύρετε ὅτι ὀνειρεύομαι ἐκδίκησιν;

— Τὸ ἠξεύρω.

— Καὶ θὰ ἐκτελέσω αὐτήν;

— Μάλιστα.

— Ὅπως τὴν ὀνειρεύομαι;

— Μάλιστα.

— Λαμπρὰν, πολύκροτον καὶ ἀμείλικτον.

— Μάλιστα, μάλιστα, μάλιστα, ἐπανέλαβε τρὶς ἡ μάντις.

— Ὥστε θὰ ὑποφέρωσι καὶ θὰ κλαύσωσιν περισσότερον ἐμοῦ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι μὲ ἔκαμαν νὰ ὑποφέρω καὶ νὰ κλαύσω;

— Θὰ κλαύσωσιν αἷμα καὶ θὰ καταρασθοῦν τὴν ἡμέραν ποῦ ἐγεννήθηκαν.

— Τί! ἀνέκραξεν ἐνθουσιωδῶς ὁ Ραοὺλ, τί ἡ ἐκδίκησίς μου θὰ ἦναι ὅπως τὴν ὀνειρεύομαι, ὅπως μοὶ πρέπει, καὶ ἔπειτα μοὶ λέτε ὅτι δὲν θὰ γείνω ποτὲ εὐτυχής! Ἔλα δὰ, θειὰ, φαίνεται πῶς τἄχετε χαμένα!

Ἡ θειὰ Καλομοίρα δὲν ἀπεκρίνατο διόλου, ἀλλὰ μόνον μειδίαμα ἀγρίας ἐκφράσεως διέστειλε τὰ ὠχρὰ αὐτῆς χείλη.

— Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος, τριῶν εἰδῶν πραγματικαὶ καὶ σπουδαῖαι εὐτυχίαι ὑπάρχουσιν· ἡ τῶν χρημάτων, τῆς ἐκδικήσεως καὶ τοῦ ἔρωτος. Τὸ ἓν τὸ ἔχω, μοὶ ὑπεσχέθητε τὸ δεύτερον, τὸ τρίτον λοιπὸν θὰ τὸ ἀπολαύσω;

— Τὸν ἔρωτα;

— Μάλιστα.

— Μ' ἐρωτᾶτε βεβαίως ἐὰν θὰ ἀνταγαπᾶσθε;

— Αὐτὸ δὰ ἴσα ἴσα ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίζω.

— Λοιπὸν μάλιστα.

— Πολύ;

— Ναί, πολὺ παραπολύ.

— Τί ἐννοεῖτε;

— Ὅτι τὸ πλεῖστον τῶν δυστυχιῶν σας αἱ ὁποῖαι θὰ σᾶς κατατρέξουν ἕνεκα τῶν λαθῶν ἢ καὶ κακουργημάτων ἀκόμη τὰ ὁποῖα θὰ διαπράξητε, θὰ ἔχωσιν ὡς αἰτίαν των τὸν ἔρωτα, ὅνπερ θὰ ἐνσπείρητε ἢ θὰ αἰσθανθῆτε.

— Κακουργήματα! ἐπανέλαβεν ὁ Ραούλ. Λέτε λοιπὸν ὅτι θὰ διαπράξω κακουργήματα;

— Μάλιστα τὸ λέγω.

— Σπουδαίως;

— Παρατηρήσατέ με, ἐψιθύρισεν ἡ θειὰ Καλομοίρα, καὶ ἀρχίσατε πάλιν τὴν τελευταίαν σας ἐρώτησιν, ἐὰν τολμᾶτε.

Ὁ Ραοὺλ προσήλωσεν ἀκουσίως τὰ βλέμματά του ἐπὶ τῆς γραίας, ἧς ἡ πένθιμος καὶ τρομερὰ φυσιογνωμία τοσοῦτον ἐφαίνετο ἀπέχουσα τοῦ χαριεντισμοῦ, ὥστε ἠσθάνθη καὶ αὐτὸς θλῖψιν. Ἀλλ' ἐπειράθη νὰ κατισχύσῃ αὐτῆς καὶ ἐπανέλαβεν·

— Διὰ λάθη ἂς ἦναι! ἀλλὰ διὰ κακουργήματα, συγχωρεῖτέ μοι νὰ σᾶς διαβεβαιώσω, κυρία, ὅτι τὸ οἰκεῖόν σας πνεῦμα ἀπατᾶται ἢ σᾶς ἀπατᾷ πλέον.

Ἡ θειὰ Καλομοίρα ὕψωσε χαρακτηριστικῷ τῷ τρόπῳ τὴν κεφαλήν.

— Ὅπως τὸ θέλετε, ὑπέλαβεν ἀκολούθως· μ' ἐρωτήσατε καὶ σᾶς ἀποκρίθηκα· εἶσθε ἐλεύθερος νὰ μὲ πιστεύσητε ἢ ὄχι.

Ὁ Ραοὺλ ἐπανέλαβε τὰς ἐρωτήσεις του·

— Ὑπάρχει κανεὶς ἢ πρᾶγμά τι ἀπὸ τὸ ὁποῖον νὰ προφυλάττωμαι ἰδιαζόντως; ἠρώτησεν.

— Μάλιστα.

— Ἀπὸ τί;

— Ἀπὸ μίαν γυναῖκα.

— Καὶ ποία εἶναι αὐτὴ ἡ γυνή;

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς τὴν παραστήσω διαφοροτρόπως ἢ λέγουσά σας ὅτι εἶναι νέα καὶ ὡραία.

— Τὴν γνωρίζω ἄρά γε;

— Μάλιστα.

— Τὴν εἶδον πολλάκις ;

— Δύο φοραῖς.

— Εἶνα πολὺς καιρός ; ὑπέλαβεν ὁ νέος σκεφθεὶς εἰς τὴν Σμαράγμαν ;

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἀποκριθῶ εἰς τοῦτο, εἶπεν ἡ θειὰ Καλομοίρα, τὸ μόνον δὲ τὸ ὁποῖον εἰμπορῶ νὰ σᾶς εἰπῶ καὶ τὸ ὁποῖον σᾶς συμβουλεύω, εἶναι νὰ προσέχητε!

— Ἀλλά...

— Μὴ ἐπιμένετε περεσσότερον, καὶ ἐὰν ἔχετε ἄλλο τίποτε νὰ μὲ ἐρωτήσετε, μὴ χάνετε καιρὸν, διότι τὸ πνεῦμα δὲν θέλει πλέον νὰ ὑπακούσῃ καὶ ἀρχινᾷ νὰ φεύγῃ ἀπ' ἐπάνω μου.

Ὁ Ραοὺλ ἐπανέλαβε·

— Θὰ ζήσω πολύ ;

— Περισσότερον ἴσως ἀφ' ὅσον ἐπιθυμεῖτε.

— Ὦ ! ἰδοὺ ὡραία ἀπάντησις ! ἐψιθύρισεν ὑπομειδιῶν ὁ Ραούλ ἡ ζωή μου θὰ διαρκέσῃ τοσοῦτον, ὥστε θὰ τὴν βαρεθῶ ! εὔγε ! εὔχομαι νὰ ἐπαληθεύσῃ ἡ διδομένη μοι ἐλπίς.

Ἡ θειὰ Καλομοίρα ἐμειδίασε πάλιν μειδίαμα θλιβερόν.

— Ἄϊδε, ἄϊδε, εἶπεν ἡ γραῖα μετὰ διακοπτομένης καὶ σχεδὸν ἀδιακρίτου φωνῆς, μιὰ μονάχα ἐρώτησι κάνετέ μου καὶ μὴ περισσότερον, διότι τὸ πνεῦμα θὰ φύγῃ πλιὸ ὁλοτελῶς ἀπ' ἐπάνω μου ἴσα μὲ νὰ μετρήσετε ἑκατό.

Ὁ Ραοὺλ ἐδίστασεν.

— Τί νὰ τὴν ἐρωτήσω ἄρά γε ;

Ἄπειροι ἐρωτήσεις ἐπήρχοντο ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην εἰς τὰ χείλη του· ἐν τούτοις ὤφειλε νὰ σπεύσῃ.

— Ἐντὸς δέκα ἐτῶν ἀπὸ σήμερον, εἶπε, τί θὰ κάμω ;

— Εἶναι πολὺ ἀργὰ, ἀπεκρίνατο ἡ θειὰ Καλομοίρα, δὲν εἰμπορῶ λοιπὸν νὰ σᾶς τὸ 'πῶ, ἀλλὰ νὰ σᾶς τὸ δείξω.

— Πῶς ;

— Κυττάξετε ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

— Πολὺ καλό.

— Τί βλέπετε ;

— Μιὰ μαύρη γάτα, ἕνα κόρακα καὶ χαρτιὰ σκόρπια

— Κ' ἄλλο τίποτε;

— Καὶ μιὰ καράφα ἀπὸ κρύσταλλο τῆς Βοημίας.

— Γεμάτη ἀπὸ λαμπερὸ νερό, ναί;

— Μάλιστα.

— Πάρτε λοιπὸν 'ς τὸ χέρι σας τὴν καράφα αὐτήν.

— Τὴν ἐπῆρα.

— Σηκώστετέ την ὑψηλὰ εἰς τὸ πρόσωπόν σας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἦναι ἀνάμεσα 'ς τὸ φῶς καὶ 'μάτιά σας.

— Πολὺ καλά.

— Τώρα κυττάξετε ἐπάνω 'ς τὴν καράφα χωρὶς ὅμως νὰ καταιβάσητε τὰ μάτιά σας, ἕως ὅτου μάθητε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖτε.

— Μὴ εἶναι ἀρά γε φενακισμός; διενοήθη ὁ Ραοὺλ, καὶ μὲ περιγελᾷ διὰ τὴν εὐπιστίαν μου ἡ ὑποτιθεμένη αὕτη μάντις;

Καὶ πρὸς στιγμὴν ἠθέλησε νὰ θέσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν βαυκαλίδα, ἀλλ' ὡθούμενος ὑπὸ τῆς περιεργείας ὑπήκουσεν εἰς τὰς κελεύσεις τῆς θειᾶς Καλομοίρας καὶ προσήλωσε τὸ ἄπληστον αὐτοῦ βλέμμα ἐπ' αὐτῆς.

Κατ' ἀρχὰς μόνον τὰ ὑπὸ τοῦ φωτὸς τῆς λυχνίας ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ ἀνταναχλῶντα χρώματα εἶδεν· ἀλλὰ μετὰ μικρὸν εἴτε ἐξ αὐταπάτης εἴτε πραγματικῶς πλέον τῷ ἐφάνη ὅτι τὸ ὑγρὸν ἐκεῖνο ἔχανε τὴν διαύγειάν του καὶ ἐλάμβανε γαλακτώδη λευκότητα.

Βεβαίως ὁ Ραοὺλ δὲν ἠπατᾶτο, διότι ὀλίγον κατόπιν ἡ βαυκαλὶς ἐφάνη πλήρης ἀτμοῦ πυκνοτάτου. Ἀπέναντι τοῦ ἀναμφιρρήστου τούτου φαινομένου αἱ δεισιδαιμονίαι, ὁ τρόμος καὶ ὁ φόβος τοῦ Ραοὺλ, ἅπαντα ταῦτα, ἐπανήρχοντο σωρηδόν· ἐφοβεῖτο μὲν, ἀλλὰ παρετήρει ἐν τούτοις.

Μετ' ὀλίγον ὁ ἀτμὸς συνεπυκνώθη περὶ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ κρυστάλλου, ἀφίνων ἐν τῷ μέσῳ κενὸν διάστημα.

Ὁ Ραοὺλ ἐπαρουσίασε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ παρετήρησεν· καὶ εἶδεν ὥσπερ διὰ διόπτρας παρατηρεῖ τις ἐν τῷ θεάτρῳ σκηνὴν τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἀνελισσόμενον θέαμα, θλιβερὸν καὶ μηδεμίαν ἄμεσον σχέσιν μὲ τὴν ἐνεστῶσαν ἢ μέλλουσαν κατάστασίν του ἔχον. Ἦτο τὸ ἐσωτερικὸν ὑπογείου τινὸς χρησιμεύοντος ὡς εἰρκτή.

Οἱ τοῖχοι τοῦ ὑπογείου τούτου ἦσαν γυμνοὶ καὶ κατεσκευασμένοι ἐξ ἀπειρομεγέθων ὄγκων μαρμάρων ἐξορυχθέντων ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς διὰ τιτανείων βεβαίως χειρῶν, ἐκ δὲ τῆς ἐν αὐτῷ ἀναδιδομένης ὑγρασίας ἐφύτρονον ἀγριόφυτα καὶ μύκητες. Ἀκτὶς ἀμυδροῦ καὶ ἀπαισίου φωτὸς εἰσέδυεν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ τούτῳ ἔκ τινος ὀρσοθύρας, δεκαπέντε πόδας ἄνω τοῦ ἐδάφους ἠνεῳγμένης.

Ἰωμέναι ἁλύσεις ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐν τοῖς τοίχοις κεκτισμέναι ἐκρέμαντο μεθ' ἑτέρων βασανιστικῶν ὀργάνων, λειψάνων τῶν βαρβάρων καὶ αἱμοβόρων ἠθῶν τοῦ μεσαίωνος.

Ἐπὶ τοῦ ἀνωμάλου καὶ βορβορώδους ἐδάφους εἵρπον πλήθη ἀπαισίων ἑρπετῶν καὶ εἰδεχθεστάτων ἐντόμων, ζώντων καὶ αὐξανομένων ἄνευ ἀέρος καὶ ἡλίου ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐντὸς ὑπογείων φυλακῶν καὶ ἐγκαταλελειμμένων στερνῶν.

Ὁ Ραοὺλ δι' ἑνὸς βλέμματος εἶδε ταῦτα πάντα, ἀλλὰ τῷ ἐφάνη προσέτι ὅτι οὐδὲν ἀπθρώπινον πλᾶσμα ὑφίστατο τὰ ἀγαθὰ τῆς ἀξιοκαταφρονήτου καὶ φοβερᾶς ταύτης φυλακῆς. Ἠπατᾶτο ὅμως, διότι βαθμηδὸν ἐξοικειωθέντος τοῦ βλέμματός του μὲ τὰ σκότη, διέκρινεν ἀξιολύπητόν τι πρᾶγμα, ὅπερ κατ' ἀρχὰς δὲν εἶχεν ἰδεῖ.

Τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἦτο γυνὴ τοσοῦτον νέα καὶ ὡραία, ὥστε ἀνθίστατο εἰς τὰς καυτηριασμένας ὠτειλὰς τῆς ἀσθενείας καὶ τῶν ἀφορήτων πόνων. Τὸ δύστηνον τοῦτο πλᾶσμα ἐκάθητο ἔν τινι γωνίᾳ τῆς εἱρκτῆς ἐπὶ σωροῦ ἡμισεσηπότων χόρτων καὶ τὴν ῥάχιν ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐστηριγμένην ἔχον.

Ἡ ὕπτιος κεφαλή της, αἱ ἀδρανῶς πρὸς τὰ κάτω κρεμάμεναι χεῖρες καὶ τὸ λοιπὸν σῶμά της ἐξεφραζον ἐντελεστάτην ἀπελπισίαν καὶ ἄκραν ἀθυμίαν.

Τὰ ἰσχνωμένα αὐτῆς χαρακτηριστικὰ ἦσαν τοσοῦτον ὠχρά, ὥστε πάνυ εὐκόλως ἔλεγέ τις ὅτι τὸ αἷμα ἔπαυσε πλέον νὰ κυκλοφορῇ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς. Οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοί της ἦσαν προσηλωμένοι καὶ ἄτονοι· ἐὰν δὲ καὶ δὲν ἔκλαιεν, τοῦτο διότι ἡ τῶν δακρύων πηγὴ εἶχε στερεύσει πλέον. Ἡ μακρὰ καὶ μεγαλοπρεπὴς κόμη της ἐκυμάτιζεν ἀτημελῶς ἐπὶ τῶν ὤμων της ἐπιδεικνυμένη ἅπασαν αὐτῆς τὴν λαμπρότητα.

Ἡ δυστυχὴς αὕτη γυνὴ ἐφόρει ἢ μᾶλλον ἦτο περιτετυλιγμένη ἐντὸς μελαίνης καὶ ῥακώδους ἐσθῆτος.

— Ὦ! διηρωτήθη ὁ Ραοὺλ βλέπων τὴν ἀκινησίαν καὶ τὴν ὠχρότητα ἐκείνην· ὦ! εἶναι ἀποθαμμένη ἆρά γε;

Ἀπάντησις οὐδεμία ἠκούσθη, ἀλλὰ μόνον θόρυβός τις ἀκατάληπτος εἰς τὰ ὦτα τοῦ Ραοὺλ διέτρεξε τὸ ὑπόγειον. Ἡ αἰχμάλωτος ἔστρεψεν ἠρέμα τὴν κεφαλήν. Τὰ βλέμματά της προσέλαβον ἀπροσδιόριστον ἔκφρασιν καὶ διηυθύνθησαν ἐπί τινος ῥινοπύλης κειμένης ἄνω κλίμακός τινος ἐκ πέντε ἢ ἓξ βαθμίδων. Πρὸς τὸ μέρος τοῦτο προσέβλεψε καὶ ὁ Ραοὺλ αὐτός. Ἡ ῥινοπύλη ἠνεῴχθη καὶ ἀνὴρ μελανείμων καὶ ἐν τῇ μιᾷ χειρὶ κρατῶν ὑδρίαν πλήρη ὕδατος, ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ ἄρτον μετρίου μεγέθους εἰσῆλθεν ἐν τῷ ὑπογείῳ δεσμωτηρίῳ καταβὰς μίαν πρὸς μίαν τὰς βαθμίδας αὐτοῦ.

Τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς τούτου ἐκρύπτετο παντελῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ, ὁ δὲ Ραοὺλ μεθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν προσοχὴν δὲν ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ τὰ χαρακτηριστικά του.

Ὁ ἐπισκέπτης οὗτος προὐχώρησε βήματά τινα πρὸς τὴν αἰχμάλωτον· πρὶν δ' ἀφιχθῇ παρ' αὐτῇ ὤφειλεν ἐν δεδομένῃ στιγμῇ νὰ διέλθῃ διὰ τῆς φωτεινῆς ἀκτῖνος τῆς ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ διὰ τῆς ὀρσοθύρας εἰσδυούσης.

Τὴν στιγμὴν δ' ἐκείνην ἀνέμενε μετ' ἀγωνίας ὁ Ραοὺλ, ὁ δὲ χρόνος τῷ ἐφαίνετο παρατεινόμενος, διότι ὁ ἐπισκέπτης ἐβάδιζεν ἠρέμα. Τέλος ἔφθασεν εἰς τὴν φωτιζομένην ζώνην καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐφωτίσθη ἐπίσης.

Ὁ Ραοὺλ ἔῤῥηξεν ὑπόκωφον κραυγὴν καὶ ἀφῆκε νὰ καταπέσῃ ἐκ τῶν χειρῶν του ἡ μαγικὴ βαυκαλὶς, ἥτις συνετρίβη εἰς μυρία ὅσα τεμάχη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἐν τῷ μελανείμονι ἀνδρὶ ἀνεγνώριζεν ἑαυτόν!

Κεφάλαιον ΙΣΤ'.

Ο ΡΑΟΥΛ ΚΑΙ Η ΗΒΗ.

Ἡ κραυγὴ τοῦ Ραοὺλ καὶ ὁ κρότος τῆς συντριβείσης βαυκαλίδος ἀπέσπασαν τὴν θειὰν Καλομοίραν ἐκ τοῦ ληθαργικοῦ ὕπνου ὅστις ἀπό τινος εἶχε καταλάβει αὐτήν. Ἤγειρε τὴν ἐπὶ τοῦ στήθους της κεκλιμένην κεφαλὴν καὶ ἀνοίξασα τοὺς ὀφθαλμοὺς προσέβλεψε τὸν κ. δὲ Τραμπλεῖγ μὲ βλέμμα τεθηπὸς καὶ ἀνήσυχον ὡς νὰ μὴ ἀνεγνώριζεν αὐτὸν καὶ τὸν ἠρώτησεν·

— Ποῖος εἶσθε! τί κάμετε αὐτοῦ, καὶ τί θέλετε;

Ὁ Ραοὺλ ἀπεκρίνατο, ἀλλ' αὕτη ἐφάνη ὅτι δὲν τὸν ἐννόησε καὶ ἐπανέλαβε δὶς ἢ τρὶς τὰς ἐρωτήσεις της.

Προφανῶς διετέλει εἰσέτι ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν παραισθήσεως ταραττούσης τὰς ἰδέας της, ὁ δὲ Ραοὺλ ἀνέμενε μέχρις οὗ ἡ θειὰ Καλομοίρα συνέλθῃ ἐκ τῶν ὑπὸ σφοδροτάτης ταραχῆς προξενηθεισῶν αὐτῇ συγκινήσεων. Βαθμηδὸν δ' ἡ μάντις ἡσύχασε, ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου της καὶ ἐψιθύρισεν·

— Ἄ, ναί! νομίζω νὰ ἐνθυμοῦμαι τώρα... ἤλθατε γιὰ νὰ μὲ ἐρωτήσετε... Ἐκάλεσα ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἠξεύρει ὅλα... ἐκυριεύθην ὑπὸ ἐκστάσεως... τὸ πνεῦμα μὲ ἀπεκρίθηκε καὶ σᾶς ὡμίλησα, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Μάλιστα, ὑπέλαβεν ὁ Ραοὺλ, ὡμιλήσατε.

— Τότε λοιπὸν ἐξεύρετε πλέον, ὅσα ἠθέλατε νὰ μάθητε;

— Ὄχι ἀκόμη... ὄχι τόσον καλά...

— Κρῖμα! δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς 'πῶ πλειὸ περισσότερα.

— Τοὐλάχιστον νὰ μ' ἐξηγηθῆτε;

Ἡ θειὰ Καλομοίρα διέκοψε ζωηρῶς τὸν νέον.

— Τίποτε ἀνέκραξε, δὲν ἠξεύρω τίποτε μηδὲ ἐνθυμοῦμαι κἄν... μὴν ἐπιμένετε λοιπὸν νὰ μὲ ἐρωτᾶτε περισσότερον. Ἀφανίσθηκα ἀπὸ ἀπὸ τὴ κούρασι... ὑποφέρω καὶ δὲν μοῦ ἔμεινε πλειὸ καθόλου δύναμι. Εἶσθε εὐπατρίδης βέβαια, εἰμπορεῖτε νὰ φανῆτε καὶ γενναιόδωρος καὶ νὰ μ' ἀφήσετε.

— Ἐγὼ διενοήθη ὁ Ραοὺλ, διὰ τὴν σήμερον ἂς ἦναι, ἀλλὰ θὰ ξαναέλθω καὶ ἄλλη φορὰ, καὶ τότε θὰ μὲ ἐξηγηθῇ πλέον... πρέπει νὰ μάθω μέχρι τέλους τὴν ἀπαίσιον ταύτην ἱστορίαν εἰς ἣν παριστῶ τρομερὸν πρόσωπον! πρέπει νὰ μάθω ἐὰν καμμίαν ἡμέραν θὰ γείνω δεσμοφύλαξ ἢ δήμιος ἴσως!

Ὁ νέος διεννοήθη ἀκόμη ὅτι ἐχρεώστει τῇ θειᾷ Καλομοίρα πλουσιοπάροχον ἀμοιβὴν οὐ μόνον διὰ τὰς προρρήσεις της, ἀλλὰ καὶ δι' ἃς ἐπιδαψίλευσεν αὐτῷ περιποιήσεις καὶ περιθάλψεις κατὰ τὴν προλαβοῦσαν νύκτα.

Καὶ μετὰ τῆς εἰς πάντα σχεδὸν χαρτοπαίκτην πλλὰ κερδίσαντα χρήματα ἰδιαζόντως ἐπιδεικτῆς γενναιότητος ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου του τρία γραμμάτια τῷ φέροντι, χιλιοφράγκου ἀξίας ἕκαστον, καὶ κατέθεσεν αὐτὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔμπροσθεν τῆς γραίας.

Ἡ θειὰ Καλομοίρα παρετήρησε μὲ βλέμμα βλοσυρὸν τὰ πολύτιμα ἐκεῖνα γραμμάτια, ἅτινα ἔφερον ἅπαντα τὴν ὑπογραφὴν καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ ὑπουργοῦ τῶν οἰκονομικῶν, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της. Ἅπλωσε τοὺς γαμψοὺς ὄνυχάς της πρὸς τὰ γραμμάτια ἐκεῖνα καὶ ἁρπάσασα αὐτὰ προσέτρεψεν ἐν τοῖς δακτύλοις της μετ' ἀπληστίας καὶ σπασμωδικῆς χαρᾶς. Εἶτα ἤρχισε νὰ ἐκβάλλῃ ἀσυναρτήτους ἀναφωνήσεις χαρᾶς καὶ νὰ ποιῇ ἀτάκτους χειρονομίας, καὶ τέλος δραξαμένη τῆς χειρὸς τοῦ Ραοὺλ κατεκάλυψεν αὐτὴν φιλημάτων.

Ἄχων ὁ νέος μας ἐρρίγησεν ἐκ τῆς ἐπαφῆς τῶν ψυχρῶν χειλέων τῆς γραίας· τοσαύτη παραφορὰ διὰ τόσον ὀλίγα χρήματα τῷ ἐπροξένει ἀηδίαν καὶ πόνον. Ἔλαβε λοιπὸν τὸν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τῆς κλίνης εὑρισκόμενον πῖλόν του καὶ περιζωσάμενος τὸ ξίφος του, οὗ τὸν τελαμῶνα εἶχεν ἐκπορπώσει ἡ Ἠδη ἠνέῳξε τὴν θύραν καὶ ἐξῆλθε καταβὰς τὰς πρώτας βαθμίδας τῆς κλίμακος.

Προχωρῶν πρὸς τὸ πρῶτον πάτωμα ἤκουσε μικρὸν ὑποκάτω αὐτοῦ ἐλαφρὸν θόρυβον βημάτων καὶ σχεδὸν ἀνεπαίσθητον φροῦ φροῦ κινουμένου φουστανίου.

Ἦτο ἡ κόρη τοῦ διαβόλου ἥτις ἀνέβαινεν ἠρέμα. Οἱ δύο νέοι εὑρέθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων καὶ ἔστησαν ἀμφότεροι ταὐτοχρόνως. Ἡ

νεᾶνις χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποσῶς τὴν αἰτίαν ἠρυθρίασεν εἰς ἄκρον καὶ διὰ τῆς γλυκείας αὐτῆς φωνῆς ἐψιθύρισεν·

— Τί, φεύγετε κιόλας, κύριε;

Ὁ Ραοὺλ ἦν προκατειλημμένος καὶ ἀνήσυχος, τὸ δὲ πνεῦμά του ἐκυριεύετο ὑπὸ τῶν μελαγχολικωτέρων ἰδεῶν καὶ τῶν ἀπαισιωτέρων προαισθήσεων. Ἐνόμιζεν εἰσέτι ὅτι ἤκουε περιβομβούσας εἰς τὰ ὦτά του τὰς ἀπαισίας προρρήσεις τῆς θειᾶς Καλομοίρας· ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπεν εἰσέτι παράδοξον καὶ φαντασιώδες ὅραμα, καταβαίνοντα δηλ. εἰς τὸ πένθιμον δεσμωτήριον ὅπως κομίσῃ ἄρτον καὶ ὕδωρ εἰς ὠχρὰν καὶ ἐπιθανάτιον γυναῖκα.

Περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὁπόσον ἀπεῖχε κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ πάσης, ἔστω καὶ κοινοτάτης, γυναικαρέσκου ἰδέας. Δὲν παρετήρει διόλου ὁπόσον ἡ Ἥβη ἦτο ὡραία, οὐδὲ ἐνεθυμεῖτο ποσῶς ὁποίαν διάθεσιν ἔδειξε τὴν προτεραίαν ὡς ἐκ τῆς ἐπαγωγοῦ αὐτῆς καλλονῆς νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Ὥστε ἀπεκρίνατο ψυχρῶς καὶ ὑποκλινάμενος μετὰ ὑπερδεξιωτικῆς ψυχρότητος·

— Μάλιστα, δεσποσύνη, φεύγω· ἀφῆκα ἐπάνω τὴν μητέρα σας λίαν καταβεβλημένην καὶ ὑποφέρουσαν, καὶ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ ἐκάματε ἄσχημα νὰ πᾶτε νὰ τὴν εὑρῆτε ὅσον τὸ γρηγωρότερον, διότι μοὶ φαίνεται ὅτι ἔχει μεγάλην σας ἀνάγκην.

Εἰς τὴν παγερὰν ταύτην ἀπάντησιν ἡ κόρη τοῦ διαβόλου ὠχρίασεν, ἡ δὲ καρδία της συνεθλίβη. Ἐν τούτοις ἀντεπάλαισε πρὸς ἑαυτὴν καὶ ἠρώτησε μετὰ φωνῆς σχεδὸν τρεμούσης·

— Σεῖς δὲ, κύριε, πῶς ἔχετε σήμερον;

— Καλά, ἄριστα, ἀνταπήντησεν ὁ Ραοὺλ, χάρις εἰς τὰς φροντίδας σας, δεσποσύνη, καὶ εἰς τὰς τῆς μητρός σας. Σᾶς εὐχαριστῶ λοιπὸν μυριάκις καὶ σᾶς καθικετεύω νὰ μὴ ἀμφιβάλλητε τὸ παράπαν περὶ τῆς πρὸς ὑμᾶς ὀφειλομένης εὐγνωμοσύνης μου.

— Περὶ εὐγνωμοσύνης! ἀνέκραξε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἥβη... Καὶ ποῖος τῷ ὡμίλησε. Θεέ μου, περὶ εὐγνωμοσύνης;

Εἶτα ὡς ὁ Ραοὺλ ἐκινήθη διὰ νὰ περάσῃ πλησίον της καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν κατάβασίν του, ἐψέλλισεν.

— Θὰ ξαναελθῆτε πάλιν;

— Πιθανόν, δεσποσύνη.

— Διὰ νὰ συμβουλευθῆτε τὴν μητέρα μου;

— Ναὶ, διὰ νὰ ἀποτελειώσῃ τὰς ἀποκαλύψεις της τὰς ὁποίας ἤρχισε.

— Καὶ θὰ ἐλθῆτε τώρα κοντά;

Τοσοῦτον προκατειλημμένος ἦν ὁ Ραοὺλ, ὥστε οὐδόλως ἠνόησε τὴν παράδοξον καὶ προκλητικὴν ἐπιμονὴν τῆς νεάνιδος καὶ ἀπεκρίνατο ἀφελέστατα·

— Μάλιστα, τώρα κοντὰ, μετὰ δύο ἡμέρας, καὶ ἴσως ἴσως αὔριον.

Καὶ ὑποκλινάμενος ἐκ νέου τῇ κόρῃ τοῦ διαβόλου κατέβη τὰς ἐπιλοίπους βαθμίδας καὶ ἐξηκολούθησε βαίνων εὐθὺ χωρὶς νὰ γινώσκῃ ποῦ ἐπορεύετο καὶ περὶ παντὸς ἄλλου ἢ περὶ τῆς διευθύνσεως ἣν ἠκολούθει σκεπτόμενος.

Ὁ βαθὺς οὗτος ῥεμβασμὸς διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ καὶ τότε μόνον ἀπηλλάχθη αὐτοῦ ὁ Ραοὺλ, ὅτε εὑρέθη αἴφνης ἐν μέσῳ πλήθους διαβατῶν, χάχων, ἐμποροπλανήτων, γριζετῶν, θαυματοποιῶν καὶ τόσων ἄλλων.

Ἀπὸ ἡμισείας περίπου ὥρας βεβυθισμένος ἐν τῷ ῥεμβασμῷ του, οὐδὲν ἀπολύτως ἐκ τῶν ὅσα ἔπραξεν ἐνεθυμεῖτο.

Ὅτε συνῆλθεν ὁ ἡμέτερος ἥρως, ἔῤῥηξεν ἀμέσως ἐπιφώνησιν ἀγανακτήσεως καὶ ἐκτύπησεν ἀποτόμως τὸ μέτωπον. Ἐσυλλογίσθη τότε ὅτι ἠγνόει τὸν ἀριθμὸν τῆς οἰκίας τῆς θειᾶς Καλομοίρας, ὡς καὶ τὴν ὀνομασίαν τῆς ὁδοῦ ἔνθα ἡ οἰκία αὕτη ἔκειτο.

. . . . . .

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ παρηγορηθεῖσα ἡ κόρη τοῦ διαβόλου ἐκ τῶν τελευταίων λόγων τοῦ Ραοὺλ ἐπανελάμβανε καθ' ἑαυτήν·

— Θὰ ἐπανέλθῃ μετ' ὀλίγον, εἰς ὀλίγας ἡμέρας! καὶ ἴσως ἴσως αὔριον!

Κεφάλαιον ΙΖ'.

Η ΜΕΤΑΒΟΛΗ.

Εἰσελθὼν ὁ Ραοὺλ ἐν τῷ οἰκήματί του, ἤτοι ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Χρυσοῦ Δέρατος ἠσθάνθη μετὰ πόνου καὶ τρόμου ὅτι ὑπέφερε πλέον ἀφ' ὅτι ἐνόμιζεν.

Ἡ ὑπὸ τῆς θειᾶς Καλομοίρας ἐνεργηθεῖσα πρόσφατος ἀφαίμαξις εἶχε μὲν ἐλαφρώσει κατὰ τὰς πρώτας στιγμὰς τὴν κεφαλήν του, ἀλλ' ἡ ἀνακούφισις αὕτη ἦτο στιγμιαία καὶ ὁ νέος ὑπέφερεν ὀξεῖς πόνους, εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ κρανίου. Εἰς ταῦτα προσθετέον βιαίαν κόπωσιν, ἥτις ἔκαμε τὸν Ραοὺλ νὰ νομίζῃ ὅτι ἅπαντα τὰ ὀστᾶ τῶν μελῶν του ἦσαν κατεαγότα, αἱ δὲ ἀρθρώσεις του ἠγκυλωμέναι. Κατεκλίθη λοιπόν.

Σφοδρὸς πυρετὸς κατέλαβεν αὐτὸν καὶ τὸν ἐβασάνιζεν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. Ἀλλὰ κατόπιν ὁ ἰατρὸς ὃν ὁ πιστὸς Ἰάκωβος μετεκαλέσατο, ἀπεφάνθη ὅτι πᾶς κίνδυνος ἀπεσοβήθη καὶ ὅτι εὑρίσκετο ἤδη ἐν ἀναῤῥώσει.

Πραγματικῶς δ' ὁ ἰατρὸς οὗτος δὲν ἠπατᾶτο διόλου, διότι μετὰ μίαν ἑβδομάδα ὁ Ραοὺλ ἦτο ἐπὶ ποδός. Οὐδὲν ἕτερον ἴχνος τῷ ὑπελείπετο ἐκ τῆς βραχείας ἀσθενείας του ἢ μικρά τις ἀταξία τοῦ μνημονικοῦ του σχετικῶς πρὸς ὅσα ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς μάντιδος συνέβησαν. Αὐτὴ καὶ μόνη ἀνεφαίνετο καὶ πυκνὸς πέπλος παρενεβάλλετο, οὕτως εἰπεῖν, μεταξὺ τοῦ πενιχροῦ οἰκίσκου τῆς θειᾶς Καλομοίρας καὶ τῶν ἀναμνήσεων του. Ἐὰν δὲ καὶ ἐζήτει πρὸς στιγμὴν νὰ ἀντιληφθῇ τὸ μέσον τῶν πλευρῶν τῆς βαυκαλίδος παρουσιασθὲν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ὅραμα, οὐδόλως κατώρθου τοῦτο, καὶ τὰ τελευταῖα ἴχνη ἅτινα ἔμενον ἐν τῇ φαντασίᾳ του ἐξηλείφοντο ἐν πυκνῇ καὶ ἀδιαπεράστῳ ἀχλύϊ, ὥσπερ τὴν πρωΐαν διαλύονται τὰ ὄνειρα.

§

Ὁ Ραοὺλ ἐγένετο, ὡς γινώσκομεν, κάτοχος τετρακοσίων χιλιά-

δων λιρῶν. Τὸ ποσὸν δὲ τοῦτο ἀπετέλει πραγματικὴν περιουσίαν, μεγίστην ἄλλως τε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὅταν ἀναλογισθῶμεν πρὸ πάντων ὅτι κατέπεσεν ἐξ οὐρανοῦ εἰς νέον μηδὲ ὀβολὸν τὴν προτεραίαν ἐν τῷ θύλακί του ἔχοντα.

Ἐνθυμούμεθα ἐπίσης ὅτι ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἦν ἀπεφασισμένος νὰ καταλίπῃ ὅσον τάχος τὸν πενιχρὸν οἰκίσκον, ἔνθα ἀπὸ τῆς εἰς Παρισίους ἀφίξεώς του κατέλυεν. Ἅμα λοιπὸν ἠδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ ἐφρόντισε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του ταύτην.

Καὶ δὴ ἤρχισε νὰ ἀναζητᾷ. Μετά τινας δὲ ἀναζητήσεις εὗρεν ἐν τῇ κατ' ἐξοχὴν ἀριστοκρατικῇ συνοικίᾳ τῶν Παρισίων Βῆμα τῆς Ἡμιόνου ἐν τῷ Βάλτῳ οἰκίαν καταλληλοτάτην.

Ἡ οἰκία αὕτη οὔτε πολὺ μεγάλη οὔτε πολὺ μικρὰ ἔκειτο μεταξὺ αὐλῆς καὶ κήπου, καὶ εἶχεν ἓν κατάγαιον οἴκημα καὶ μίαν πρώτην ὀροφήν. Ἐν τῷ καταγαίῳ οἰκήματι εὑρίσκοντο αἱ αἴθουσαι τῆς ὑποδοχῆς, ἐν δὲ τῷ πρώτῳ πατώματι ἔκειντο οἱ κοιτῶνες, τὸ ἐργολαβεῖον (cabinet de travail) καὶ ἡ βιβλιοθήκη. Τὸ μαγειρεῖον ἦτο ὑπόγειον.

Ὁ Ραοὺλ συνεβάλετο μετὰ τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς οἰκίας ἐννεαετῆ ἐκμίσθωσιν καὶ ἀκολούθως ἠσχολήθη εἰς τὸν εὐτρεπισμὸν αὐτῆς.

Τὸν πολυτελῆ ἄλλως τε εὐτρεπισμὸν τοῦτον οὐδαμῶς ἐπιχειροῦμεν νὰ περιγράψωμεν ἐνταῦθα· ἀρκούμεθα μόνον νὰ εἴπωμεν ὅτι παντα χοῦ ἀπήστραπτον πολυτελεῖς σάνδυκες, μονόποδα τραπέζια βερνικωμένα μὲ βερνίκειον τῆς Κορομανδέλης, πολύτιμα σινουργήματα καὶ τὰ ὄντως πολυτελῆ ἐκεῖνα ποικίλματα ἐκ ῥοδοπνόων καὶ ἀρωματικῶν τῶν νήσων ξύλων, ἅτινα τοσοῦτον ἠγάπων οἱ προπάτορες ἡμῶν καὶ πρὸ πάντων αἱ μητρομήτορές μας.

Ἐντὸς ὀλιγίστων ἡμερῶν ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἐδαπάνησεν ἑξήκοντα περίπου χιλιάδας φράγκων, μετὰ δὲ τὰς πρώτας ταύτας οἰκοσκευὰς ἠγόρασεν ἅμαξαν καὶ ξυναρίδα μεγαλοπρεπεστάτων καὶ ξανθῶν ἵππων καὶ προσέλαβεν εὔρωστον ἀμαξηλάτην, φέροντα ἄπειρα σειρήτια

Ὁ ἀμαξηλάτης δ' οὗτος, εἷς μάγειρος, δύο θεράποντες καὶ ὁ Ἰάκωβος, ὅστις ἐξεπλήρου χρέη θαλαμηπόλου, ἀπετέλουν ἅπασαν τὴν θεραπείαν τοῦ Ραούλ.

Οὗτος ἐσκέφθη κατόπιν περὶ πράγματος σπουδαιοτέρου κατ' αὐτὸν

καὶ ἔλαβε σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ μὴ ἀναβάλῃ αὐτὴν ἐπὶ πλέον. Ἐσκόπει δηλ. νὰ εὕρῃ τῆς ἐκλογῆς του μίαν οἰκοδέσποιναν (ἐρωμένην).

§

Οἱ ἀναγνῶσται μας δικαιοῦνται νὰ κατακραυγάσωσι καθ' ἡμῶν καὶ τοῦ πρωτεύοντος προσώπου μας καὶ νὰ μεμφθῶσιν ἡμῶν ἐπὶ ἀσυγγνώστῳ ἀσυνεπείᾳ. Παρεστήσαμεν αὐτοῖς τῳόντι τὸν Ραοὺλ διψῶντα ἀπὸ ἐκδίκησιν, ἐπιθυμητὴν αὐτῷ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο πρᾶγμα καὶ ποθοῦντα αὐτὴν δικαέστατα, ὥσπερ ὁ τυφλὸς ἐπιποθεῖ τὸ φῶς, ὁ δὲ ψυχορράγῶν τὴν ζωήν. Νῦν δὲ βλέπομεν αὐτὸν ἀσχολούμενον περὶ παντὸς ἄλλου πράγματος ἢ περὶ τῆς ἐκδικήσεώς του ἐκείνης ἣν τοσάκις ὠνειρεύθη. Εἶναι λογικὸν τοῦτο; Μάλιστα. Ἀλλὰ πῶς τοῦτο; Ὦ! ἁπλούστατον.

Ὁ Ραοὺλ ἀπεχθάνετο Ἰουδαίαν, βιαστικὴν καὶ ἄσημον ἐκδίκησιν· ἐπεθύμει τι πληρέστερον καὶ πολυμηχανώτερον· ἐπιθύμει νὰ προσβάλῃ τοὺς ἐχθρούς του εἰς τὸ τρωτότερον μέρος τῆς καρδίας καὶ τοῦ σώματός των καὶ νὰ συστρέψῃ ἐπὶ μακρὸν τὴν μάχαιραν ἐν τῇ πληγῇ. Ἀλλὰ τίνι τρόπῳ καὶ διὰ ποίων μέσων νὰ ἐφιχθῇ τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου σκοποῦ; Τοῦτο ἠγνόει εἰσέτι ὁ Ραοὺλ, καὶ τούτου ἕνεκεν ἠργοπόρει.

Ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἐζήτει τὸ σχέδιόν του, ὥσπερ εἷς τεχνίτης ζητεῖ τὸ ἰδανικὸν ἀρχέτυπον καὶ ὁ ποιητὴς τὸ δρᾶμά του.

Θὰ τὸ εὕρισκεν ἆρά γε ταχέως; Τοῦτο θὰ μᾶς δείξῃ τὸ μέλλον.

§

Εἴπωμεν ἀνωτέρω ὅτι ὁ Ραοὺλ ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ μίαν ἐρωμένην. Οὐχὶ βεβαίως διότι ὑπῆκεν εἰς τὰς ὁρμὰς τοῦ πάθους του· ἄπαγε. Μεταξὺ τῶν ἐλαττωμάτων ἅτινα ἐκυρίευον τὸν νέον μας, δὲν συγκατεριθμεῖτο ποσῶς ἡ ἀκολασία. Ἀλλ' ἐν τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ εἷς εὐπατρίδης ἄνευ ἐρωμένης ἦτο ὡς σῶμα ἄνευ ψυχῆς, ἀτελές τι ὄν, ἀνωμαλία, πρᾶγμα τέλος ἀδύνατον. Ἔπρεπε νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὸν κοινὸν νόμον, ὁ δὲ Ραοὺλ ἀνεγνώριζεν ὅτι ὁ νόμος οὗτος δὲν εἶχέ τι

τὸ δύσκολον. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ἀποκτήσῃ μίαν ἐρωμένην. Πλὴν τοῦτο δὲν ἦτο μικρὸν πρᾶγμα. Ποῦ νὰ εὕρῃ πραγματικῶς τὴν ἐρωμένην ταύτην;

Ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ δὲν ἠδύνατο νὰ εὐχαριστηθῇ εἰς τὴν τυχοῦσαν· ἤθελε γυναῖκα, ἥτις νὰ τῷ περιποιῇ τιμήν· γυναῖκα νέαν καὶ ὡραιοτάτην, ἣν θὰ περιεστοίχιζεν ὑφ' ὅλων τῶν ἀγαθῶν, ἥτις θ' ἀπετέλει μέρος τῆς πολυτελείας του καὶ τὴν ὁποίαν θὰ ἠδύνατο μεθ' ὑπερηφανείας νὰ δεικνύῃ καὶ εἰς τοὺς φίλους καὶ τοὺς ἐχθρούς του, ὥσπερ ἐπιδεικνύει τις βαρύτιμον ἀδάμαντα, ποικίλοντα τὸν δάκτυλον τῆς ἀριστερᾶς χειρός του ἢ τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του. Ἤθελε γυναῖκα πανθομολουγουμένης ὡραιότητος, καὶ κάλλιστα διαπαιδαγωγημένην, ἵνα μὴ πρὸς οὐδὲν ἀνεπιτήδειος ᾖ, γυναῖκα ἐνὶ λόγῳ οἵα ἦτο ἡ Σμαράγδα ἐκτὸς, ἐννοεῖται, τῆς μετὰ τῶν λῃστῶν τῆς ὁδοῦ Γίνδρου συνενοχῆς της. Ἀλλ' ἐρωτητέον ἔτι πάλιν, ποῦ νὰ ζητήσῃ καὶ εὕρῃ τὴν γυναῖκα ταύτην; Νὰ προσλάβῃ μίαν ἐκ τῶν νεανίδων τοῦ Μελοδράματος; Ἀλλ' οὔτε κἂν νὰ διανοηθῇ τοῦτο ἐπιθύμει. Ἡ ἀργυρώνητος ἐκείνη ἀγάπη καὶ τὰ πάντοτε εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ καλλιτέρου ὑπερθεματιστοῦ θωπεύματα καὶ τὰ ἐσαεὶ πρὸς τὰ φιλήματα ἕτοιμα χείλη κατετάραττον ἐν αὐτῷ πᾶν ὑπολειπόμενον εὐγενὲς καὶ ἁβρὸν αἴσθημα.

Μίαν γριζέταν; Ἀλλὰ τότε ὤφειλε νὰ ταπεινωθῇ πολὺ καὶ ν' ἀνυψώσῃ ἀκολούθως μέχρις αὐτοῦ ἄσημόν τι πρόσωπον, ὅπερ μετὰ χυδαίων μόνον ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἐρωτικὰς σχέσεις ἢ καὶ νὰ διακαίεται λαθραίως ὑπὸ ἀθεμίτου ἔρωτος πρός τινα ὡραῖον ἐθνοφύλακα.

Μίαν ἀρχόντισαν; Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἔθετε τὸν Ραοὺλ ἐν τῇ ἐκτελέσει ἀδυνάτου πράγματος. Γινώσκομεν ἤδη ὅτι δὲν ἐγνώριζε κανένα, ὅστις ἠδύνατο κατὰ τὸ παρὸν τοὐλάχιστον νὰ συσχετίσῃ αὐτὸν μετὰ τοῦ πράγματι ἀριστοκρατικοῦ κόσμου.

Μεγάλη ἦν ἡ ἀμηχανία τοῦ νέου, ὅτε ἰδέα τις ἐπῆλθεν αἰφνιδίως εἰς τὸν νοῦν του.

Εἶχεν ἐνθυμηθῇ πάλιν τὴν Ἰουδαίαν Δεβώραν καὶ τὸν γεννώμενον ἔρωτα, ὃν ᾐσθάνθη ὅτε συνήντησεν αὐτῇ τελευταίαν φοράν.

Ὁ Ραοὺλ ἠγνόει μὲν τὰ ἄπειρα πλούτη τοῦ Ἐζεκιὴλ Ναθὰν, ὃν ὡς ἄσημον ἐπ' ἐνεχύροις μόνον δανειστὴν ἐθεώρει, ἀλλὰ καὶ δὲν ἀμ-

φέβαλλεν ὅτι ἡ ὡραία Ἰουδαία θὰ ἠλώσκετο διὰ τῶν δελεασμάτων ἅτινα ἐβουλεύετο νὰ μετέλθῃ ἀπέναντι αὐτῆς. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐξαπατήσῃ αὐτὴν ἔπρεπε νὰ τὴν ἴδῃ· διὰ νὰ τὴν ἴδῃ ἔπρεπε νὰ εἰσέλθῃ πάλιν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἰουδαίου, καὶ διὰ νὰ εἰσέλθῃ ἀπῃτεῖτο πρόφασίς τις. Ἀλλὰ τοιαύτην τινὰ δὲν εἶχεν εἰσέτι.

Βεβαίως ἦτο λίαν εὔκολον τῷ Ραοὺλ νὰ παρουσιασθῇ ὡς μέλλων νὰ δανεισθῇ καὶ νὰ ἀφήσῃ κόσμημά τι εἰς χεῖρας τοῦ τοκογλύφου Ἀλλὰ καὶ δὲν ἠγνόει ὅτι ἡ φαινομένη ἔνδεια δὲν ἐξαπατᾷ τὰς νεάνιδας, καὶ ἀπεχθάνετο λίαν νὰ πιστεύσῃ ἡ Δεβώρα αὐτὸν ὡς πτωχὸν καὶ νὰ τὸν θέσῃ ἐν μοίρᾳ ἐπαίτου.

Τί ποιητέον λοιπόν ;

Ἡ τύχη ἦλθεν εἰς βοήθειαν τοῦ ἥρωός μας καὶ παρέσχεν αὐτῷ πρόφασιν, ἣν ἡ φαντασία του δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπινοήσῃ.

Κεφάλαιον ΙΗ.'

Ο ΡΑΟΥΛ ΚΑΙ Ο ΝΑΘΑΝ

Τρεῖς ἑβδομάδες παρῆλθον ἀπὸ τοῦ εἰς τὸν Ραοὺλ ἐπελθόντος δυστυχήματος χωρὶς νὰ ἐπανακάμψῃ ἐν τῇ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἁγίου Ὀνωρίου οἰκίᾳ τοῦ χαρτοπαιγνίου. Ἐσπέραν ὅμως τινὰ κατελήφθη ὑπὸ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας νὰ ἴδῃ τὰ χρυσᾶ νομίσματα κατρακυλοῦντα ἐπὶ τῶν τραπεζίων τοῦ χαρτοπαιγνίου, ἅτινα δὶς τῷ ἔδωκαν τόσην ὠφέλειαν. Κατὰ συνέπειαν ὁιηυθύνθη πρὸς τὰ ἐκεῖ μετὰ τὸ δεῖπνόν του· ἔμελλε δὲ νὰ ὑπερβῇ τὸν οὐδὸν τῆς αὐλείου θύρας δι' ἧς εἰσήρχοντο ἐν τῇ εὐρείᾳ αὐλῇ, ὅτε ᾐσθάνθη ὅτι ἐκράτησέ τις αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κρασπέδου τοῦ φορέματός του. Ταὐτοχρόνως φωνὴ ἥτις δὲν ἦτο αὐτῷ παντελῶς ἄγνωστος τῷ εἶπε μετὰ τόνου ἐρρίνου καὶ γερμανικῆς προφορᾶς·

— Μὲ συμπάθειο, εὐπατρίδα μου, μὲ συμπάθειο διὰ τὸ μέγα μου θάρρος !

Ὁ Ραοὺλ ἔστρεψε τὸ πρόσωπον καὶ εἶδε πλησίον του τὸ γελοῖον καὶ

ἰσχνὸν πρόσωπον τοῦ Ἰουδαίου Ἐζεκιὴλ, οὗ τὸ εὐρὺ καὶ κεχηνὸς στόμα τῷ ὑπεμειδίᾳ.

Ἐν πάσῃ ἄλλῃ περιστάσει ὁ Ραοὺλ μετὰ μεγίστης δυσαρεσκείας θὰ ἐπλησίαζε τὸν Ναθὰν ἐν δημοσίῳ τόπῳ ἀποκαλύπτων τοιουτοτρόπως σχέσεις, αἵπερ ὤφειλον νὰ μείνωσι μυστικαί. Ἀλλ' ὁ γέρων τοκογλύφος ἐτύγχανε πατὴρ τῆς θεσπεσίου Δεβώρας καὶ ὡμίλησε πρῶτος τὸν Ραοὺλ, πρὸς ὃν εἶχε βεβαίως τι νὰ ἀνακοινώσῃ

Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἡ πρόφασις ἦν μάτην ἐπεζήτησε ὁ νέος ἔμελλε τέλος νὰ χρησιμεύσῃ· ἐν τούτοις ὁ Ἰουδαῖος πρὸς ὃν κατ' ἀρχὰς ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ δὲν ἀπεκρίνατο ὑπεκλίνατο ἐδαφιαίως καὶ ἐπανέλαβε τὴν φράσιν του·

— Μὲ συμπάθειο, εὐπατρίδα μου, μὲ συμπάθειο διὰ τὸ μέγα θάρρος μου!

Ἀπάσας ταύτας τὰς σκέψεις ἃς ἐξέθημεν ὀλίγον τι ἀνωτέρω, τὰς ἔκαμεν ὁ Ραοὺλ εἰς ὀλιγώτερον καιρὸν ἀφ' ὅσον ἐχρειάσθημεν ἡμεῖς διὰ νὰ τὰς γράψωμεν. Οὕτως ἀντὶ νὰ ἐκδηλώσῃ τῷ Ἰουδαίῳ τὴν δυσαρέσκειαν, ἣν τῷ ἐνέπνεεν ἡ ἄκαιρος οἰκειότης του, ἀνταπήντησε φιλοφρονέστατα καὶ πάνυ εὐμενῶς·

— Καλὴ ἑσπέρα σας, ἀγαπητέ μοι κύριε Ναθὰν, τί ὑπάρχει πρὸς ἐκδούλευσίν σας;

— Εὐαρεστεῖσθε νὰ μοὶ χορηγήσητε λεπτῶν τινων συνδιάλεξιν;

— Μάλιστα, γιατί ὄχι;

— Εἰμπορεῖτε νὰ μὲ ἀκούσητε ἀμέσως.

— Μετὰ χαρᾶς σας.

— Τότε λοιπὸν ἀντὶ νὰ ἔμβωμεν εἰς τὴν αὐλὴν ταύτην ἥτις βρίθει κοσμου, ἂς περιπατήσωμεν ὀλίγον ἔξω κατὰ μῆκος τῶν οἰκιῶν.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε,

Ὁ Ραοὺλ καὶ ὁ Ἰουδαῖος ἀπεμακρύνθησαν βήματά τινα, εἶτα ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἠρώτησε·

— Ἴδωμεν, ἀγαπητέ μοι κύριε Ναθὰν, περὶ τίνος πρόκειται;

— Περὶ πράγματος ἀφορῶντος ὑμᾶς, εὐπατρίδα μου.

Ὁ Ραοὺλ προσέβλεψε μετ' ἐκπλήξεως τὸν Ἰουδαῖον.

— Τί, ἀφορᾷ ἐμέ; ἐπανέλαβεν.

— Ὦ! ναί.

— Τί εἶναι λοιπόν!

— Θὰ σᾶς τὸ εἰπῶ τώρα, καὶ θὰ τὸ ἠξεύρετε ἀπὸ πολλοῦ, ἐὰν εἰμποροῦσα νὰ σᾶς ἐνταμόσω. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ δὲν ἐγνώριζα τὸ μέρος σας οὔτε τὸ ὄνομά σας, καθίστατο ἀπαραίτητον νὰ συνευρεθῶμεν πλέον κατὰ τύχην.

— Ἀληθῶς.

— Πέντε ἢ ἓξ φορὰς σᾶς παρεφύλαξα εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας τοῦ χαρτοπαιγνίου, ἀλλ' εἰς μάτην.

— Εἶναι τρεῖς ἑβδομάδες τώρα ποῦ δὲν ἐπάτησα ἐδῶ πέρα τὸ πόδι μου.

— Τὸ πιστεύω, ἀφοῦ δὲν εἰμπόρεσα νὰ σᾶς ἰδῶ! Ἀλλ' ἂς ἔλθωμεν εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σᾶς ἐνδιαφέρει.

Ἡ περιέργεια τοῦ Ραοὺλ δὲν εἶχεν ὅρια.

Ὁ Ἰουδαῖος ἐξηκολούθησεν·

— Σᾶς ἔκλεψαν, εὐπατρίδα μου, εἶπεν εὐκρινῶς.

Ὁ Ραοὺλ ἀνεσκίρτησεν.

— Τί, τὸ ἠξεύρετε; ἀνέκραξεν.

— Δὲν ἠξεύρω τίποτε, ἐπανέλαβεν ὁ Ναθὰν, ἀλλὰ τὸ ὑποθέτω καὶ νομίζω νὰ μὴ σφάλλω. Σᾶς ἔκλεψαν, ναί;

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο ὁ Ραοὺλ, μὲ ἔκλεψαν καὶ μόνον ποῦ δὲν μὲ ἐδολοφόνησαν, μόλον ὅτι ὀλίγο ἔλειψε νὰ γείνῃ καὶ τοῦτο.

— Καὶ τί σᾶς ἐπῆραν;

— Ὅλα τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα εἶχον ἐπάνω μου.

— Καὶ τί ἄλλο;

— Καὶ τὸ ἐπισημασμένον ὡρολόγιον, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ὡρῶν εἶχα ἀποσπάσει ἀπὸ τὰς χεῖράς σας.

— Γι' αὐτὸ ἴσα ἴσα θέλω νὰ σᾶς 'πῶ, ὑπέλαβεν ὁ Ναθάν.

— Δὲν σᾶς καταλαμβάνω.

— Θὰ σᾶς ἐξηγηθῶ· τὸ ὡρολόγιον αὐτὸ δὲν εἶναι οἰκογενειακὸν κόσμημα;

— Σᾶς εἶπον ἤδη.

— Καὶ τὸ λυπεῖσθε βέβαιον;

— Καὶ τοῦτο σᾶς τὸ εἶπον ἄλλοτε.

— Τότε βεβαίως θὰ ἐχαίρεσθε πολύ, ἐὰν τὸ εὑρίσκατε;

— Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς θὰ τὸ ἐπλήρονα τὸ διπλὸ ἀφ' ὅσα ἀξίζει, διὰ νὰ τὸ λάβω πάλιν εἰς χεῖράς μου.

— Λοιπὸν, εὐπατρίδα μου, ἠξεύρω ἕναν ὁ ὁποῖος εἰμπορεῖ νὰ σᾶς τὸ ἀποδώσῃ.

— Ἔλα δά! μὴ μὲ χωρατεύετε! ἀνέκραξεν ὁ Ραούλ.

— Σᾶς λέγω ὅτι δὲν σᾶς ἀστειεύομαι, ἀνταπήντησεν ὁ Ναθάν.

— Ἕνας, εἴπατε θὰ μοὶ τὸ ἀποδώσῃ;

— Μάλιστα.

— Καὶ ποῖος εἶναι αὐτός;

— Ἐγώ.

— Σεῖς! ἀγαπητέ μοι κύριε Ναθάν! ἐπανέλαβεν ἔκπληκτος ὁ Ραούλ.

— Ναὶ, εὐπατρίδα μου, ἐγὼ ὁ ἴδιος, διὰ νὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς κάμω μίαν ἐκδούλευσιν.

— Ἀλλὰ πῶς γίνεται τοῦτο...

Ὁ Ραοὺλ διεκόπη, ὁ δὲ Ναθὰν ἀπετελείωσε τὴν φράσιν του·

— Ὥστε τὸ ὡρολόγιόν σας νὰ εὑρίσκεται εἰς χεῖράς μου, ναὶ; εἶπεν.

— Μάλιστα.

— Ὦ! εἶναι ὁλόκληρος μία ἱστορία.

— Εἰμπορεῖτε νὰ μοὶ τὴν διηγηθῆτε!

— Γιατὶ ὄχι, εἶναι ἁπλουστάτη.

— Σᾶς ἀκούω λοιπόν.

— Φαντασθῆτε...ἤρχισεν ὁ Ἰουδαῖος.

Ἀλλὰ διεκόπη ἐκ τῆς ἀφίξεως νέου τινὸς προσώπου. Ἦτο εἷς αἰθιοπίδης, ἀθλιέστατα ἐνδεδυμένος, καὶ χρησιμεύων τῷ Ναθὰν ὡς θεράπων ἢ μᾶλλον ἐντολοδόχος, ὅστις ἐπλησίασεν αὐτῷ καὶ εἶπε λέξεις τινὰς εἰς τὸ οὖς, ἀπομακρυνθεὶς κατόπιν, ἀφοῦ ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ἰουδαίου.

Κεφάλαιον ΙΘ'.

ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ.

— Δὲν εἰμπορῶ ἀπόψε, εὐπατρίδα μου, ἐπανέλαβεν ὁ Ναθὰν στραφεὶς πρὸς τὸν κ. δὲ Τραμπλεΐγ, ἅμα ἀπεμακρύνθη ὁ αἰθιοπίδης, οὔτε νὰ σᾶς δώσω τὸ ὡρολόγιόν σας, οὔτε νὰ σᾶς εἰπῶ τὸ πῶς καὶ πῶς ἐπέρασε πάλιν 'ς τὰ χέρια μου.

— Καὶ διατί δὲν εἰμπορεῖτε; ἠρώτησεν ὁ Ραούλ.

— Ἦλθαν καὶ μὲ εἰδοποίησαν ὅτι μὲ περιμένει ἕνας τὸν ὁποῖον πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ ἴδω 'ς τὴν στιγμὴν, καὶ ἐπομένως βιάζομαι νὰ σᾶς ἀφήσω.

— Ἄφοῦ καὶ πρέπει, πηγαίνετε.

— Πότε θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἰδῶ;

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ περάσω αὔριον ἀπὸ τὸ σπῆτι σας;

— Ἀκοῦτε ἐκεῖ; νὰ περάσητε, γιατὶ ὄχι;

— Καὶ ποίαν ὥραν εἰμπορῶ νὰ σᾶς εὕρω ἐκεῖ;

— Ὁποιαν ὥραν εἰμπορέσητε σεῖς νὰ ἐλθῆτε· θὰ αἰσθανθῶ μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς περιμένω ἕως τὸ βράδυ.

— Τότε λοιπὸν αὔριον, ἀγαπητέ μοι κύριε Ναθὰν, καὶ καλὴ νύκτα σας.

— Λαμβάνω τὴν τιμὴν, εὐπατρίδα μου, νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω.

Ὁ Ἰουδαῖος ὑπεκλίνατο ἐδαφιαίως καὶ ἀπεμακρύνθη μεθ' ὅσης οἱ γεγηρακότες πόδες του τῷ ἐπέτρεπον δυνάμεως τραπεὶς ἀντίθετον διεύθυνσιν πρὸς τὴν τῆς οἰκίας του.

Ὁ Ραούλ παρετήρει αὐτὸν ἐπ' ὀλίγον· εἶτα τὰ χείλη του μειδιάσαντα ἐψιθύρισαν χαμηλοφώνως·

— Γιὰ δῆτε! ὁ καχεκτικὸς οὗτος νάνος, ὁ ἀξιογέλαστος οὗτος πυγμαῖος νὰ ἦναι πατὴρ τῆς ὡραίας ταύτης Δεβώρας, τοῦ ἀγγελικοῦ ὅλων τῶν κορῶν τῆς Εὔας καὶ ἀξιεράστου πλάσματος! Ὦ φύσις! φύσις, πόσον εἶσαι ἰδιότροπος καὶ μωρά!

Ἄφοῦ δ' ἔῤῥιψεν εἰς τὸν ἀέρα τὴν εὐτράπελον ταύτην ὕβριν, ἐπα-

νέλαβεν τὴν πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ χαρτοπαιγνίου ἄγουσαν, ἐν ᾗ εἰσῆλθεν ἀνενοχλήτως, διότι οὐδεὶς ὑπῆρχεν ὁ ἀναχαιτίσων αὐτόν.

Ἐπὶ μίαν ἢ δύο ὥρας περιεδιάβασεν ἐν ταῖς αἰθούσαις ῥίπτων δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν τοῦ χαρτοπαιγνίου λουδοβίκειά τινα, ὄχι τόσον διὰ νὰ κερδίσῃ ὅσον διὰ νὰ ψυχαγωγηθῇ καὶ μετὰ τεραστίας οὐχ' ἧττον τύχης, μεθ' ἧς ἐφαίνετο ὅτι συνῆψε συναλλαγματικὸν συμβόλαιον. Ἀπεσύρθη δὲ περὶ τὸ μεσονύκτιον ἀποφέρων ἑκατὸν εἴκοσι χιλιάδας λιρῶν, ἐξαίρετον προϊὸν τῆς τύχης του.

Περιττὸν εἰπεῖν ὅτι κατὰ τὴν εἰς τὴν οἰκίαν του ἐπάνοδον δὲν εἶχε λάβει πλέον φορεῖον.

§

Τῇ ἐπαύριον ὁ Ραοὺλ διηυθύνθη ἐνωρὶς πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Ναθὰν ὠθεῖτο δὲ ὑπὸ διττῆς αἰτίας, πρῶτον μὲν ὑπὸ ζωηροτάτης καὶ σχεδὸν ἐρωτικῆς ἐπιθυμίας νὰ ἐπανίδῃ τὴν Δεβώραν, καὶ δεύτερον ὑπὸ οὐχ ἧττον ἐπίσης ζωηρᾶς ἐπιθυμίας ν' ἀκούσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ γέροντος Ναθὰν ὑποσχεθεῖσαν αὐτῷ ἱστορίαν τοῦ σεσημασμένου ὡρολογίου,

Καὶ τὴν φορὰν ταύτην πάλιν ὁ ἰουδαῖος αὐτὸς ἠνέῳξε τῷ κ. δὲ Τραμπλεΐγ τὴν ἐξωτερικὴν θύραν, ὅστις δυσηρεστημένος ὀλίγον ἠκολούθησεν αὐτὸν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα.

Τὸ ὡρολόγιον εὑρίσκετο ἐπὶ τῆς τόπον γραφείου ἐπεχούσης δρυΐνου τραπέζης τοῦ Ναθάν.

— Βλέπετε, ὑπέλαβεν ὁ ἰουδαῖος, δεικνύων τὸ κόσμημα τῷ Ραοὺλ.

— Ναὶ, μὰ τὴν πίστιν μου, αὐτὸ εἶναι, ἀπεκρίνατο οὗτος λαβὼν εἰς χεῖράς του καὶ παρατηρῶν καθ' ὅλας τὰς πλευρὰς τὸ ὡρολόγιον, ναὶ, αὐτὸ εἶναι! Καϋμένο ὡρολογάκι μου, σ' εὗρῆκα πάλιν! Ἄχ! καὶ νὰ εὕρισκα κ' ἐκεῖνον εἰς τὸν ὁποῖόν ποτε ἀνῆκες!

Καὶ ὁ Ραοὺλ ἐνθυμηθεὶς τὸν Ῥεγινάλδον ἐδάκρυσε καὶ ἐστήριξεν εὐλαβῶς ἐπὶ τῶν χειλέων του τὸ σεσημασμένον ὡρολόγιον.

Ὁ Ναθὰν ἐσεβάσθη ἐπί τινα λεπτὰ τὴν συγκίνησιν ταύτην τοῦ νέου, εἶτα ἐπανέλαβεν·

— Θὰ ἐπιστεύατέ ποτε, εὐπατρίδα μου, νὰ ξαναευρῆτε τὸ ὡρολόγιον τοῦτο, ἔ;

— Τόσον δὲν τὸ ἐπίστευον πλέον, ὥστε θὰ ἐστοιχημάτιζον εὐκόλως ὅτι πᾶσα περὶ ἀνευρέσεώς του ἐλπὶς ἦτο ματαία.

— Πραγματικῶς· πολὺ πιθανὸν ἦτο τοῦτο, ἀλλ' ἐστάθητε τυχηρός.

— Ναί, ἀνταπήντησεν ὑπομειδιῶν ὁ Ραοὺλ, πολὺ μάλιστα.

Μετὰ στιγμιαίαν δὲ σιωπὴν προσέθετο·

— Καὶ ἀκόμη, ποῦ δὲν ἤκουσα τὰς ἐξαιρέτους συμβουλάς σας, ἀγαπητέ μοι κύριε Ναθάν.

— Δηλαδή; ἠρώτησεν ὁ Ἰουδαῖος.

— Δηλαδή, ὅταν μ' ἐλέγατε μετὰ διαβεβαιώσεως ὅτι θὰ κατεστρεφόμην, ἐὰν ἐπήγαινα πάλιν νὰ παίξω ς' τὰ χαρτιά.

— Καὶ ἐπήγατε, λέγω;

— Βέβαια καὶ ἐπῆγα.

— Καὶ ἐκερδίσατε πάλιν;

— Ἀμέ;

— Πολλά;

— Ἄπειρα.

— Πόσα τέλος πάντων;

— Κάτι περισσότερα ἀπὸ τὴν πρώτην φοράν.

— Ποῦ θὰ 'πῇ διακόσιαις χιλιάδες λίραις ἐπάνω κάτω;

— Σωστά.

— Δηλαδὴ ἂν 'ξεύρω νὰ λογαριάζω ἔχετε τώρα τετρακοσίας χιλιάδας.

— Ὦ! ἠξεύρετε καὶ λογαριάζετε θαυμάσια.

— Ὡραῖον κέρδος, εὐπατρίδα μου! ἀνέκραξεν ὁ Ναθὰν ὑποκλινόμενος, ναί, ὡραῖον κέρδος, 'ς τὴν τιμήν μου, καὶ μὲ τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖτε νὰ περάσετε πολὺν καιρὸν ἐὰν τὰ μεταχειρισθῆτε τὰ χρήματά σας αὐτὰ γνωστικά.

— Ἔτσι θὰ κάμω, ἀπεκρίνατο σκωπτικῶς πως, ὁ Ραοὺλ· ἀλλὰ δὲν πρόκειται νῦν περὶ τούτου ὁ λόγος. Ἐλθωμεν ἐπὶ τὸ προκείμενον, εἰς τὸ ὡρολόγιον δηλαδή. Πῶς γίνεται ἀφοῦ μοῦ ἀφῃρέθη διὰ ῥηξικλοπίας νὰ εὑρίσκεται τώρα ἐπὶ τοῦ γραφείου σας;

— Σᾶς εἶπον ἤδη χθὲς τὸ ἑσπέρας ὅτι εἶναι ἁπλούστατον. Φαντασθῆτε ὅτι ἔχω ἕνα συνάδελφον τοῦ ὁποίου οὔτε τὸ ὄνομα οὔτε τὸ

μέρος εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται θὰ σᾶς εἴπω, καὶ τοῦτο, διότι ἔχω τὸν λόγον μου. Λοιπὸν ὁ συνάδελφός μου οὗτος κάμει εἰς μικρὰ πράγματα, ὅ,τι ἐγὼ εἰς μεγάλα, δηλ. ἀγοράζει παντὸς εἴδους τυχαῖα ἐμπορεύματα καὶ δανείζει ἐπὶ ἐνεχύροις, μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι ἐγὼ ἔχω δουλειαῖς μὲ καλοὺς ἀνθρώπους σὰν κἄτι εὐπατρίδας εἰς προσωρινὴν εὑρισκομένους, στενοχωρίαν, ἐνῷ ἐκείνου ἡ πελατεία εἶναι ὑποδεεστέρα, ἀπαρτιζομένη ἐκ τῶν κατωτάτων τάξεων τοῦ λαοῦ. Ἐμένα μοῦ φέρουν συχνὰ πυκνὰ ἀμανέτια δύο χιλιάδων λουϊζιῶν ἀξίας, εἰς ἐκεῖνον δὲ κἄτι παληοκούρελα καὶ τεντζερέδες. Τοιουτρόπως τὸ μικρόν μου ἐμπόριον πάγει πιὸ καλλίτερα ἀπὸ τὸ ἰδικόν του. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραὰμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ! Αἱ κακαὶ ὅμως γλῶσσαι θέλουν νὰ 'ποῦν, ἴσως καὶ εἶναι καὶ ψεύματα! ὅτι ὁ κακομοίρης αὐτὸς κάμει τὸν κλεπταποδόχον σὲ κἄτι κορίτσια ποῦ κλέφτουνε τὰ μανδήλια καὶ τὰ 'ματοϋάλια τῶν χωριανῶν καὶ τῶν ἐξωμεριτῶν. Σᾶς εἶπα ὅτι τὸ λέγουν ἄλλοι, ἀλλ' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ τὸ πιστεύσω. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι ὁ συνάδελφός μου αὐτὸς ἦλθε ταῖς προαλλαις πρωῒ πρωῒ καὶ μ' ἐζητοῦσε· ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του δὲν ὡμοίαζε σὰν ταῖς ἄλλαις φοραῖς, καὶ τοῦτο τὸ παρετήρησα ὅταν τὸν ἠρώτησα τὴν αἰτίαν τῆς πρωϊνῆς του ἐπισκέψεως.

— Ναθὰν, μοὶ εἶπε, ἀγαπᾶτε νὰ κάνωμε μιὰ δουλειὰ μαζή;

— Μετὰ χαρᾶς, τῷ ἀπεκρίθηκα, φθάνει μονάχα νὰ εἶσαι καλά.

— Παραπολὺ μάλιστα.

— Τότε μάλιστα, σᾶν τί πρᾶγμα εἶναι;

— Αὐτὸ δά.

Καὶ ὁμιλῶν οὕτως ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τζέπην του ἕνα μικρὸ δέμα τυλιγμένο μὲ χονδρὸ στουππόχαρτον. Μέσα εἰς τὸ χαρτὶ ἐκεῖνο ὑπῆρχε θήκη ὡρολογίου, καὶ εἰς τὴ θήκη ἐκείνη τὸ ὡρολόγιόν σας, τὸ ὁποῖον ἐγνώρισα εὐθὺς ἅμα μοὶ τὸ ἐπαρουσίασε καὶ ἀπορήσας μάλιστα βλέποντας νὰ μοὶ ἔρχηται διὰ τοιούτου διαμέσου ἠρώτησα·

— Ποῦ τὸ εὑρήκατε;

— Ὦ! ἀνταπήντησε ζωηρῶς ὁ συνάδελφός μου, μένετε ἥσυχος καὶ δὲν εἶναι κλεψιμιό.

— Εἶσθε βέβαιος;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ;

— Ναὶ, ἀλλὰ ποῦ τὸ εὑρήκατε;

— Θέλετε νὰ τὸ μάθετε;

— Μάλιστα θέλω καὶ θέλω.

— Λοιπὸν τὸ ὡρολόγι αὐτὸ τὸ εὑρῆκε ἕνας.

— Ποιός;

— Ἕνας καλὸς ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον γνωρίζω ἀπὸ τόσο καιρό.

— Καὶ τί κάμνει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

— Εἶναι φορεαφόρος, ἔχει δηλ. σέδια.

Ἐνταῦθα ὁ Ραοὺλ διέκοψε τὴν διήγησιν τοῦ Ναθὰν ἀνακράξας·

— Φορεαφόρος! ἄ! ἄ! καταλαμβάνω τώρα.

Ὁ Ναθὰν ἐξηκολούθησεν·

— Ὁ καλὸς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος βρίσκει ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν μέσα 'ς τὴ σέδια του διάφορα πράγματα ἀκριβὰ τὰ ὁποῖα ξεχνοῦν οἱ μουστερῆδες του. Αὐτὰ λοιπὸν μοῦ τὰ φέρνει καὶ τὰ ἀγοράζω.

— Λοιπὸν γιατί καὶ σήμερα δὲν κάμετε τὸ ἴδιο, μόν' ἔρχεσθε 'ς ἐμένα;

— Διότι ὁ καλός σου θέλει καὶ καλὰ νὰ 'πῇ ὅτι αὐτὸ δὰ τὸ ὡρολόγι ἀξίζει εἴκοσι πέντε λουίζια.

— Ἔχει δίκαιο, καὶ πενῆντα καὶ παραπάνω μάλιστα κάνει.

— Ἔ, δὰ καὶ σύ! τὸ ξεύρω πῶς ἔχει δίκαιο καὶ πῶς ἀξίζει περισσότερα. Ἀλλὰ τέλος πάντων μήτε πεντάρα δὲν καταβαίνει ἀπ' αὐτὸ ποῦ μ' ἐζήτησε, καὶ ἐπειδὴ σεῖς ξεύρετε πῶς δὲν ἔχω εἴκοσι πέντε λουίζια, ποῦ 's τὸ διάβολο! ἦλθα νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ κάμετε τὴν χάριν νὰ μὲ δανείσετε τὸ ποσὸν αὐτὸ καὶ νὰ κρατήσετε σεῖς τὸ ὡρολόγι, τὸ ὁποῖον πωλεῖτε ὕστερα καὶ μοιραζόμεθα μισὰ καὶ μισὰ ὅσα πιάσει. Μάλιστα, εἴκοσι λουίζια μονάχα θὰ μὲ χρειασθοῦν, διότι τὰ πέντε τοῦ τὰ ἔχω δώσει ἐμπροστὰ ὡς ἀρραβῶνα.

Ἐγὼ δὲν ἔβγαζα λέξι ἀπὸ τὸ στόμα μου.

— Ἔ, τί λέτε θὰ κάνομε τίποτες; ἠρώτησεν ὁ συνάδελφός μου. Δὲν ἔχει μεγάλα πράγματα ἐδῶ πέρα, 'πεῖτε ἢ ν α ὶ ἢ ὄ χ ι.

Οὔτε ν α ὶ εἶπα οὔτε ὄ χ ι.

Ἤρχισα πάλιν νὰ ἐρωτῶ.

— Ποῦ εἶναι ὁ κ α λ ὸ ς α ὐ τ ὸ ς ὁ ἄ ν θ ρ ω π ο ς, τὸν ὁποῖον πέρνετε σεῖς ἐπάνω σας; τῷ εἶπα.

— Ἔξω, ἐμπροστὰ 'ς τὴν πόρτα σου.

— Τί νὰ κάμῃ ἐκεῖ;

— Περιμένει τὰ ψιλά.

— Μπᾶ! περιμένει!

— Ναὶ, βέβαια.

— Λοιπὸν πηγαίνετε νὰ τοῦ εἰπῆτε ὅτι εἶναι περιττὸν πλέον νὰ φυλάττῃ περισσότερον.

— Γιατί ἔτσι;

— Διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι τὸ ὡρολόγι καὶ τὰ χρήματα θὰ σταθοῦν ἐδῶ πέρα.

Ὁ συνάδελφός μου μὲ παρετήρησεν ἐκστατικῶς.

— Τί, δὲν μὲ ἀκούσατε, λέγω; τῷ εἶπα.

— Ὄχι δὰ, γιὰ νὰ σᾶς ἀκούσω σᾶς ἤκουσα, ἀλλὰ δὲν σᾶς ἐκατάλαβα.

— Τί δὲν ἐκαταλάβετε;

— Τίποτε· θέλετε νὰ κρατήσετε τὸ ὡρολόγι χωρὶς νὰ δώσετε καθόλου χρήματα.

— Μάλιστα, σωστὰ σωστά.

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι λογικὸν αὐτό.

— Γιατί σᾶς παρακαλῶ;

— Διότι τὸ ὡρολόγι αὐτὸ δὲν εἶναι ἰδικό σας.

— Ἀλήθεια, ἀλλ' ἔλα νὰ διῇς ποῦ δὲν εἶναι μήτε ἰδικό σας μήτε ἐκεινοῦ ποῦ σᾶς τὸ ἔδωκε.

— Ὦ! ὅταν ἦναι ἔτσι, σᾶς καταμηνύω.

— Μὲ καταμηνύετε;

— Μάλιστα, διότι χωρὶς νὰ προσκρούσω εἰς τοὺς νόμους τῆς αὐστηροτάτης τιμιότητος, κάθε εὕρημα εἶναι πρᾶγμα νόμιμον ἐκείνου ποῦ τὸ εὕρει.

— Συμφωνῶ, μολονότι τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀμφισβητήσιμον· ἀλλ' ὁ προστατευόμενός σου δὲν εὑρῆκε καθόλου τὸ ὡρολόγι αὐτό.

— Ἔτσι πιστεύετε;

— Εἶμαι βέβαιος μάλιστα.

— Καὶ πῶς λοιπὸν τὸ ἔχει;

— Τὸ ἔκλεψε.

— Καὶ πόθεν τὸ συμπεραίνετε τοῦτο;

— Δὲν τὸ συμπεραίνω, ἀλλὰ τὸ λέγω διαβεβαιωτικῶς.

— Σ τὰ κουτουροῦ;

— Ὄγιεσκε. Γνωρίζω τὸν νοικοκύρη του.

Ὁ συνάδελφός μου ἔξυσε τὸ οὖς.

— Διάβολε! διάβολε! καλὸ κ' αὐτὸ μὰ τὴ πίστιν μου!

— Τί καλὸ καὶ ξεκαλό;

— Βέβαια, διότι δὲν εἶσθε σεῖς 'ς τὴ θέσι μου. Γιὰ συλλογισθῆτε μιὰ ὅτι κάθηται καὶ μὲ φυλάγει 'ς τὸ δρόμο;

— Λοιπόν;

— Λοιπὸν ὁ κλέφταρος αὐτὸς εἶναι σὰν ἄλλος Ἡρακλῆς, καὶ ἕνας ἀπότομος! αὐτὸ φθάνει!

— Τί μὲ τοῦτο;

— Τί μὲ τοῦτο; θὰ μοῦ ζητᾷ τὰ εἴκοσι λουΐζια.

— Κ' ἐσεῖς νὰ μὴ τοῦ τὰ δώσετε.

— Ναί, βέβαια, γιὰ νὰ τὸ πῆτε εὔκολο.

— Καὶ γιὰ νὰ τὸ κάμετε ἀκόμη.

— Πῶς νὰ γλυτώσω ἐγὼ τόρα ἀπ' αὐτόν;

— Ἄκους με νὰ σὲ πῶ, φοβεῖσαι;

— Ἔ, κομματάκι...

— Λοιπὸν πέργω ἐπάνω μου τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός! τί νὰ κάμω λοιπόν;

— Πήγαινε νὰ εὑρῇς τὸν ἄνθρωπόν σου, ὅπως τὸν ἔλεγες προτήτερα ἢ τὸν κλέφτη σου, ὅπως τὸ λὲς τόρα καὶ νὰ τοῦ εἰπῇς ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν ὁποῖον ἐπῆγες νὰ πάρῃς χρήματα ὅτι δὲν θέλει νὰ πληρώσῃ εἰμὴ ἐμπροστὰ νὰ ἦσθε καὶ σεῖς, ἀφοῦ λάβῃ τὰς δεούσας πληροφορίας ὡς πρὸς τὸ μέρος ποῦ εὑρῆκες τὸ ὡρολόγι.

— Δὲν θὰ θελήσῃ νὰ ἔλθῃ.

— Ἴσως.

— Καὶ θὰ κάμῃ θόρυβον.

— Δὲν τὸ πιστεύω τοῦτο· ἀλλὰ καὶ ἂν τὸ ἔκαμε, ἐσεῖς δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τοῦ 'πῆτε παστρικὰ παστρικά· Φίλε μου, ἰδοὺ ἡ ἀστυνομία, πᾶμε νὰ ἐξηγηθοῦμε ἐκεῖ... καὶ θὰ ἰδῇς τότε τὸν καλόν σου νὰ φεύγῃ μὲ τὰ τέσσαρά!

— Καλό, ἂς πάγω.

— Κάμε κομματάκι γρήγωρα.

Ὁ συνάδελφός μου μὲ ἀφῆκε καὶ ἐβγῆκε 'ς τὸ δρόμο· ὕστερα δὲ ἀπὸ ὀλίγα λεπτὰ ἤλθε ὀπίσω.

— Λοιπόν, τί σᾶς εἶπε ὁ κύριος; τὸν ἠρώτησα.

— Πρῶτα πρῶτα ἐφώναξε καὶ ἔκαμε τὸν κόσμο ἄνω κάτω λέγοντάς με ὅτι μ' ἐμένα εἶχε νὰ κάμῃ... ἀλλ' ὕστερα ἡσύχασε ἐξαφνα καὶ ἀφοῦ μὲ ἠρώτησε πῶς ὀνομάζεσθε ἐτράβιξε τὸν δρόμον του ψιθυρίζων· τὴν ἔπαθα, πολὺ καλά, ἀλλ' ἂς τ' ἀφήσω τόρα καὶ θὰ δῇ αὐτὸς ποῦ μοῦ τὴν ἔφτιαξε!

— Γιὰ μένα τὰ ἔλεγεν αὐτὰ στοχάζομαι.

— Καὶ γιὰ τοὺς δυό μας, καὶ γιὰ σᾶς καὶ γιὰ μένα. Τὰ χρειάζεσθε τώρα;

— Σ' τὴ πίστι μου ὄχι.

— Τότε λοιπὸν ἂς τὰ ἀφήσωμεν πλέον αὐτά.

— Τί σκοπεύετε νὰ κάμετε τὸ ὡρολόγι αὐτό;

— Σᾶς εἶπα ὅτι θὰ τὸ φυλάξω.

Ὁ συνάδελφός μου μοῦ ἐστράβωσε τὰ χείλη του, ἀλλ' ἐγὼ ἐξηκολούθησα·

— Τὸ φυλάττω διὰ νὰ τὸ δώσω εἰς τὸ νοικοκύρη του, καὶ θὰ κάμω ἕνα καλὸ πρᾶγμα.

— Βέβαια γιὰ σᾶς εἶναι καλὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ἐγὼ ὁ κακομοίρης ποῦ τὴν ἔπαθα καὶ καταζημιώθηκα.

— Γιατί;

— Μπᾶ! λησμονήσατε λέγω ὅτι τοῦ ἔδωκα ἐμπροστὰ ἕνα μέγα ποσὸν, πέντε λουίζια; Μήπως σκοπεύετε γιὰ νὰ μὲ κάμετε νὰ τὰ χάσω κ' αὐτά;

— Ὄχι δὰ, καθόλου.

— Θὰ μὲ τὰ δώσετε τὸ λοιπόν!

— Μάλιστα.

Ἀλλ' ἐκεῖ ποῦ ἐφάνηκε κομμάτι ὅτι ἐχάρηκε ὁ συνάδελφός μου, ἔξαφνα τὰ κατέβασε ξανά.

— Τί εἶναι πάλιν; τὸν ἠρώτησα.

— Νὰ, ἂν μὲ δώσητε μονάχα τὰ πέντε μου λουίζια, θὰ ἤχαμι σὰν

τίποτε· διότι μήπως καὶ εὑρίσκετε σεῖς σωστὸ νὰ ῥιψοκινδυνεύσω ἐγὼ τὰ ὀλίγα μου χρήματα χωρὶς καμμιὰ ὠφέλεια;

— Ὄχι. Ὅταν σπείρῃ κανεὶς, πρέπει καὶ νὰ θερίσῃ.

— Τότε θὰ προσθέσετε κἄτι τι, ναί;

— Μάλιστα.

— Πόσα;

— Τρία λουΐζια· εἶσθε εὐχαριστημένος;

— Τί νὰ εἰπῶ, ἤλπιζα περισσότερα 'ς τὴν ἀρχὴ γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, ἀλλ' ἀφοῦ καὶ πρέπει νὰ κάμω ἐκεῖνο ποῦ θέλετε, παραδέχομαι.

Τῷ ἐμέτρησα ὀκτὼ λουΐζια, καὶ μισὸ εὐχαριστημένος μισὸ δυσαρεστημένος ἔφυγεν. Αὐτὰ κ' αὐτὰ εἶναι, εὐπατρίδα μου. Τώρα ἠξεύρετε πῶς εὑρίσκετε ξανὰ τὸ ὡρολόγι σας. Λοιπὸν πάρετέ το καὶ προσέξατε τοῦ λοιποῦ νὰ μὴ τύχῃ καὶ τὸ χάσετε πάλιν.

Ὁ Ραοὺλ ηὐχαρίστησε μετὰ πραγματικῆς διαχύσεως τὸν ἰουδαῖον διὰ τὴν τοσαύτην ὑπὲρ αὐτοῦ φροντίδα, ἀκολούθως δὲ προσέθετο·

— Ἀλλὰ πάλιν, ἀγαπητέ μοι κύριε Ναθὰν, σᾶς εὑρίσκομαι χρεώστης καὶ νὰ σᾶς πληρόσω.

— Εὔκολον τοῦτο.

— Πόσα σᾶς χρεωστῶ;

— Τὰ ξεύρετε.

— Ὄχι δὰ, πόσα;

— Λοιπὸν ἐπλήρωσα γιὰ σᾶς ὀκτὼ λουΐζια, δότε μέ τα νὰ τελειώσῃ ἡ ἱστορία,

— Μπά! νὰ τελειώσῃ ἡ ἱστορία! ἀλλ' ὁ τόκος διὰ τὸν ὁποῖον δὲν εἴπατε γρύ;

— Δότε ὅ,τι ἀγαπᾶτε.

— Προσδιορίσατε τὸ ποσόν.

— Ἀδύνατον! αὐτὸ δὲν εἰμπορῶ πλιὸ ἐγὼ νὰ τὸ κάμω. Ὅταν καμμιὰ φορὰ ἔλθετε νὰ δανεισθῆτε χρήματα, ἐὰν τυχὸν καὶ λάβητε ἀνάγκην, νὰ σᾶς ἀργυρολομήσω, πολὺ καλά! ἀλλὰ σήμερον κατ' ἐξαίρεσιν δὲν ζητῶ τίποτε.

Ὁ Ραοὺλ δὲν ἐπέμεινεν περιπλέον, ἀλλ' ἐξαγαγὼν ἐκ κόλπου του δέσμην περιέχουσαν πεντήκοντα λουδοβίκεια εἰς ταμιακὰ γραμμάτια

τὰ ἐνεχείρισε τῷ Ναθὰν, ὅστις ῥίψας αὐτὰ ἐν τῷ ταμείῳ του εἶπε·

— Εἶσθε γενναῖος, εὐπατρίδα μου! γενναῖος ὡσὰν ἕνας χαρτοπαίκτης, ὅστις εἰς δύο νύκτας κερδίζει τετρακοσίας χιλιάδας λιρῶν, ἀλλὰ προσέξατε, ἡ τύχη εἰμπορεῖ νὰ γυρίσῃ καὶ δὲν εἶναι ὁ σκοπὸς νὰ τὰ χάσετε τόσον γρήγωρα.

Ὁ Ραοὺλ ἀντὶ ἀπαντήσεως ἐμειδίασε. Στιγμιαία σιωπὴ ἐπεκράτησε μεταξὺ τῶν διαλεγομένων, ὁ δὲ κ. δὲ Τραμπλεῖγ ἔῤῥιπτε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ βλέμματα ἐπὶ τῶν ὑπὸ παντοειδῶν ἀντικειμένων κοσμουμένων τοίχων. Αἴφνης δ' ἔῤῥηξε κραυγὴν ἐκπλήξεως ἅμα καὶ θαυμασμοῦ. Εἶχε παρατηρήσει ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ θαλάμου μεγαλοπρεπῆ εἰκόνα, ἣν ἐκ τῶν θείων ἐκείνων ἀριστουργημάτων, ἐν οἷς τὸ ὕφασμα καὶ τὸ χρῶμα δὲν εἶναι πλέον ἄψυχος ὕλη, οὐδὲ νεκρὰ ὑπόθεσις, ἀλλὰ φυσικὴ καὶ ἔμψυχος ἀπεικόνισις τοῦ παριστανομένου.

Ἡ εἰκὼν ἐκείνη ἦτο ἡ Ἀφροδίτη τοῦ Τισιανοῦ ἀπομιμηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Λεονάρδου Βίντση. Ἡ θεὰ ἦτο κατακεκλιμένη ἀνὰ μέσον βαθυπρασίνων καὶ ἀργυροκρόσσων ἐκ φλωρεντιανοῦ δαμασκηνοῦ πεπλωμάτων καὶ λευκοτάτων σινδόνων ἡμικεκαλυμμένων ὑπὸ ἐρυθροϋφάντων προσκεφαλαίων, φέρουσα ἀντὶ παντὸς ἄλλου ἱματισμοῦ τὴν σεμνότητα, ἐλαφρὰν ὄντως ἐνδυμασίαν.

Καὶ ὅμως ἐν τῇ νωχελεῖ καὶ φιληδόνῳ ταύτῃ θέσει τοσοῦτον ἦν ὡραία, ὥστε ἡ ἀδαμιαία αὐτῆς γυμνότης ἐφαίνετο σχεδὸν σεμνή.

Ἡ κυματίζουσα πυκνὴ αὐτῆς καὶ πυῤῥόθριξ κόμη, ἧς τὸ χρῶμα τοσοῦτο προσφιλὲς τυγχάνει τοῖς χρωματισταῖς τῆς Ἰταλικῆς σχολῆς περιεστεφάνου δι' ἀργυρολαμπῶν ταινιῶν τὸ ὡραῖον αὐτῆς μέτωπον, διαλελυμένοι δὲ βόστρυχες ἐθώπευον ἐπαφροδίτως τὰς θελκτικὰς καὶ ἐξαισίους περιοχὰς τοῦ στρογγύλου αὐτῆς καὶ ἀλαβαστρίνου τραχήλου. Ἐκ τῶν ἡδέων αὐτῆς καὶ μεγάλων ὀφθαλμῶν ἀνέλαμπον ζοφεροὶ σπινθῆρες.

Τὸ ῥοδόχρον στόμα της ὡμοίαζε πρὸς τόξον τοῦ Ἔρωτος, ὅπερ ὡς ἐκεῖνος ἐξετόξευεν ἐν ταῖς καρδίαις ὁρμητικὰ βέλη.

Ἐν συντομίᾳ τὸ πᾶν ἦν ἔμψυχον, πλῆρες καὶ ἀμίμητον. Ὁ Λεονάρδος Βίντσης τοσοῦτον ἐπιτηδείως εἶχεν ἀπομιμηθῇ τὸ ἔργον τοῦ μεγάλου διδασκάλου, ὥστε τὸ ἀντίγραφον ἦν ἀπαράλλακτον τῷ πρωτοτύπῳ. Καταπληκτικὸν τοῦτο!

Κεφάλαιον Κ'.

ΤΟ ΣΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟΝ.

Ὁ Ναθὰν παρετήρει τὰ βλέμματα τοῦ Ραοὺλ ἅτινα μετ' ἐκστάσεως προσηλοῦντο ἐπὶ τῆς περιγραφείσης ἀνωτέρω εἰκόνος.

— Τί, ἀγαπᾶτε τὴν ζωγραφικήν, εὐπατρίδα μου; τὸν ἠρώτησεν.

— Μάλιστα καὶ πολύ, ἀπεκρίνατο ὁ Ραούλ.

— Ἄ! τόσον καλλίτερα!

— Γιατί τόσον καλλίτερα;

— Διότι θὰ νὰ ἀγοράσετε μερικαῖς εἰκόναις.

— Τί πωλεῖτε καὶ εἰκόνας;

— Ἀπὸ ὅλα πωλῶ. Μοὶ φαίνεται ὅτι θαυμάζετε αὐτὴν τὴν Ἀφροδίτην.

— Μάλιστα, εἶναι ἄριστον πρᾶγμα.

— Τὸ πιστεύω, ἔργον τοῦ Τισιανοῦ ἀπομιμηθὲν ὑπὸ ταῦ Βίντσ. »Ἐπιθυμεῖτε νὰ συμφωνήσωμεν;

— Μετὰ χαρᾶς, ἐὰν, ἐννοεῖται, αἱ ἀξιώσεις σας εἶναι λογικαί!

— Θὰ ἦναι, εὐπατρίδα μου, περὶ τούτου μὴν ἀμφιβάλλετε διόλου.

— Ἴδωμεν, εἰπῆτε μίαν τιμήν.

— Λοιπὸν τί σκέπτεσθε περί...

Καὶ ὁ Ναθὰν ἐσχημάτισεν ἕνα ἀριθμόν.

Ὁ ἀριθμὸς οὗτος ὑπερέβαινε ἀναμφιβόλως τὴν πραγματικὴν ἀξίαν τῆς ἐν λόγῳ εἰκόνος, καὶ ὅμως ὁ Ραοὺλ τοσοῦτον κατεγοητεύθη ὑπὸ τῆς μεγαλοπρεποῦς ζωγραφίας, ὥστε δὲν εὗρεν αὐτὸν διόλου ὑπερβολικόν.

Ἡ συμφωνία ἐγένετο σχεδὸν ἀσυζητητί.

— Ἐπειδὴ καὶ εἶσθε ἐραστὴς τῆς ζωγραφικῆς, εὐπατρίδα μου, ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς δείξω καὶ κἄτι τι ἄλλα.

— Καὶ ἄλλας εἰκόνας;

— Μάλιστα.

— Τὰς ὁποίας ἐπιθυμεῖτε νὰ μοὶ πωλήσητε;

Ὁ Ναθὰν ὑπεμειδίασεν.

— Ὄχι, εἶπε μετὰ στιγμὴν, δὲν ἐπιθυμῶ ποσῶς νὰ σᾶς τὰς πωλήσω, καὶ δὲν εἰμπορεῖτε σεῖς καὶ νὰ τὰς ἀγοράσητε.

— Διατί τάχα ;

— Διότι ἡ περιουσία σας δὲν φθάνει, εὐπατρίδα μου.

— Χωρατύεετε ; ἀνέκραξεν ὁ Ραούλ.

— Ὄχι, φίλε μου.

— Τότε λοιπὸν αἱ εἰκόνες σας αὗται πρέπει νὰ ἦναι πολὺ ἀκριβαί.

— Καὶ ἕνα μιλιοῦνι ἂν μὲ δώκουν, δὲν ταῖς δίδω.

Ὁ Ραοὺλ ἐποίησε κίνημα ἐκπλήξεως, ὁ δὲ Ἰουδαῖος ἐξηκολούθησεν·

— Καὶ ἔπειτα δὲν ἔχω καὶ κανὲν δικαίωμα διὰ νὰ τὰς πωλήσω.

— Τί, δὲν εἶναι ἰδικαί σας λοιπόν ; ὑπέλαβεν ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ.

— Ὄχι.

— Καὶ εἰς ποῖον ἀνήκουσιν ;

— Εἰς τὴν κόρην μου.

— Α ! ὑπέλαβεν ὁ Ραούλ.

Καὶ ἐπῆλθε στιγμὴ σιωπῆς. Κατόπιν ὁ Ναθὰν ἐπανέλαβεν·

— Ἀλλ' ἐὰν δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς τὰς πωλήσω, τοὐλάχιστον δὲν μὲ ἐμποδίζει καὶ τίποτε διὰ νὰ σᾶς τὰς δείξω.

— Καὶ ποῦ εἶναι αἱ εἰκόνες αὗται ; ἠρώτησεν ὁ Ραούλ.

— Εἰς τὸ κάτω πάτωμα, εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Δεβώρας.

Ἡ καρδία τοῦ Ραοὺλ ἤρχισε νὰ πάλλῃ· ἐξεπληροῦτο ἤδη ἡ διακαεστέρα ἐπιθυμία του, διότι ἔμελλε νὰ ἐπανίδῃ τὴν ὡραίαν Ἰουδαίαν.

— Ἐλᾶτε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ναθάν.

Καὶ πρῶτος ἐξῆλθε τοῦ δωματίου ἐν ᾧ ἐγένετο ἡ ἐκτεθεῖσα συνομιλία. Ὁ Ραοὺλ ἠκολούθησεν αὐτὸν καὶ ἀμφότεροι ἔφθασαν εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς νεάνιδος.

— Σταθῆτε κομματάκι, εὐπατρίδα μου, ὑπέλαβεν ὁ Ναθὰν, νὰ ὑπάγω νὰ παρακαλέσω τὴν κόρην μου ἡ ὁποία εὑρίσκεται μέσα μὲ

μιὰ φιληνάδα της νὰ τραβιχθῇ εἰς τὸν κοιτῶνά της, γιὰ νὰ μπορέσωμε ἡμεῖς νὰ παρατηρήσωμεν καλά.

Καὶ εἰσῆλθε καταλιπὼν ἐν τῷ διαδρόμῳ τὸν κ. δὲ Γραμπλεΐγ, οὗτινος αἱ ἐλπίδες ἅπαξ ἔτι ἐματαιοῦντο. Μετὰ μικρὸν δ' ἐπανῆλθε καὶ εἰσαγαγὼν αὐτὸν ἐν τῷ ἀνατολικῷ δωματίῳ, ὅπερ περιεγράψαμεν ἤδη ἐν ἀρχῇ τοῦ τόμου τούτου, ἐπαρουσίασεν αὐτὸν ἀπέναντι τεσσάρων εἰκόνων περιφήμων ζωγράφων, τῶν ἀκηλιδώτων ἐκείνων ἀδαμάντων περὶ ὧν ἤδη διέλαβομεν τὰ εἰκότα, καὶ ἔλεξεν·

— Ἰδοὺ οἱ θησαυροί μου! Παρατηρήσατε, εὐπατρίδα μου! παρατηρήσατε καὶ κρίνετε πλέον ἐὰν ὅσα σᾶς εἶπα περὶ αὐτῶν εἶναι ὑπερβολαί.

Ὁ Ραοὺλ παρετήρησε τῳόντι, καὶ ὁ θαυμασμός του ἐξεδηλώθη πομπωδέστερον ἴσως ἢ εἰλικρινῶς. Οὐχὶ δὲ διότι ὁ νέος ἐφάνη ἀναίσθητος εἰς τὴν ἀπαράμιλλον ἀξίαν τῶν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ὑπαρχόντων μεγαλοπρεπῶν ἔργων, ἄπαγε! ἀλλὰ τοιοῦτος ἦν ὁ ῥεμβασμός του καὶ ἡ σύννοιά του, ὥστε ἀπεπνίγετο ἐν αὐτῷ στιγμιαίως πᾶν αἴσθημα καλλιτεχνικόν. Ἡ ἀσιατικὴ ἐκείνη καὶ τοσοῦτον ἀπροσδόκητος πολυτέλεια κατεθάμβου αὐτόν· καὶ ἔπειτα ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ, ἔνθα ἀνέδυον ἀόριστοι καὶ μυρίπνοοι εὐωδίαι, τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἡ Δεβώρα ἀφῆκέ τι ἀπὸ τὸν ἑαυτόν της, μόριά τινα τέλος τῆς ψυχῆς καὶ ὡραιότητός της. Ἐνόμιζεν ὅτι ἠσθάνετο αὐτὴν πλησίον του, ὅτι ἠσθάνετο τὴν εὔοσμον πνοήν της ἢ ἤκουε τὴν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐπαφὴν τῆς ἐσθῆτός της. Οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ μεταξωτοῦ παραπετάσματος τῆς θύρας, ὅπερ ἐκάλυπτε προφανῶς ἐσωτερικὴν διέξοδον καὶ ὄπισθεν τοῦ ὁποίου ἐκρύπτετο ἴσως ἡ θεία Ἰουδαία. Ἐνίοτε τῷ ἐφαίνετο ὅτι τὸ παραπέτασμα ἐκινεῖτο καὶ ταὐτοχρόνως ἔπαλλε καὶ ἡ καρδία του. Ὁ δὲ Ναθὰν αὐτὸς βεβυθισμένος ἐν τῇ θεωρίᾳ τῶν ἀριστουργημάτων του, οὐδόλως παρετήρησε τὸν ῥεμβασμὸν τοῦ ξένου του.

Ὁ Ραοὺλ ἐπροχώρησε βήματά τινα ὅπως φθάσῃ τὸν Ἰουδαῖον ὅστις εὑρίσκετο πλησίον τῆς θύρας. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου εὑρίσκετο μονόποδον τραπέζιον ἐκ τορευτοῦ ξύλου ἐξαιρέτου ἐργασίας, ἐφ' οὗ ὑπῆρχεν ἡμιηνεῳγμένον μέγα τι βιβλίον. Ὁ Ραοὺλ διερχόμενος παρετήρησεν ἐν αὐτῷ· ἀλλὰ κίνημα ἐκπλήξεως τῷ διέφυγε καὶ ὀπισθοδρομήσας ὀλίγον ἔστη καὶ παρετήρησε καλλίτερον.

— Μπᾶ! παράξενον καὶ τοῦτο! ἐψιθύρισε μετὰ δυνατῆς ὅμως φωνῆς ὅπως ἀκουσθῇ ὑπὸ τοῦ Ναθάν.

— Τί εἶναι λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Ἰουδαῖος ἀποσπασθεὶς ἐκ τοῦ ῥεμβασμοῦ του.

— Εἰμπορεῖτε νὰ μοὶ εἴπῆτε, εἶπεν ὁ Ραοὺλ, πῶς συμβαίνει ὥστε τὸ βιβλίον αὐτὸ νὰ ἦναι ἀνοικτὸν ἀκριβῶς εἰς αὐτὴν τὴν σελίδα;

— Ποῖον βιβλίον;

— Αὐτό δά.

Ὁ Ναθὰν ἐπλησίασε καὶ ἔλαβεν αὐτὸ εἰς χεῖρας.

— Ἓν σηματολόγιον! ἀνέκραξεν.

— Ὡς βλέπετε.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, εὐπατρίδα μου, τὸ βιβλίον αὐτὸ δὲν εἶναι ἰδικόν μου καὶ οὔτε ἠξεύρω κᾆν πῶς εὑρέθη ἐδῶ.

— Ἀληθῶς;

— Μάλιστα, ὅπως ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ σᾶς τὸ εἴπω... Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν σελίδα εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι ἀνοικτό, βλέπω ὅτι περιέχει τὴν γενεαλογία τοῦ μαρκίωνος δὲ Τραμπλεΐγ, ἀρχαίας οἰκογενείας τῆς Πικαρδίας, ἀλλὰ δὲν γνωρίζω κανένα ἐκ τοῦ ὀνόματος τούτου. Σεῖς δέ;

Ὁ Ραοὺλ δὲν ἀπεκρίνατο, ἡ δὲ ἔκπληξις καὶ ἡ συγκίνησίς του ἠὔξανον ἀπὸ λεπτοῦ εἰς λεπτόν.

Ὁ Ναθὰν ἐξηκολούθησε νὰ παρατηρῇ τὴν διὰ μεγάλων χαρακτήρων καὶ μετὰ ξυλογραφημάτων κοσμουμένην ἔντυπον σελίδα.

— Ἄ! ἄ! ὑπέλαβεν, ἰδοὺ ὁ θυρεὸς τῆς οἰκογενείας ταύτης· ἐρυθρόχρους χρυσῇ κερκὶς μετὰ τοῦ ἐμβλήματος ὁ Τραμπλεΐγ δὲν τρέμει.

Ὁ Ναθὰν διεκόπη καὶ ἠνέῳξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ἀνακράξας·

— Ἀλλὰ τὸ ἔμβλημα τοῦτο καὶ τὸν θυρεὸν αὐτὸν τὰ γνωρίζω! Καὶ τὰ δύο ὑπάρχουσι σμαλτωμένα ἐπάνω εἰς τὴν πλᾶκα τοῦ ὡρολογίου σας! Ὦ! τώρα ἐκατάλαβα τὴν ἔκπληξίν σας ἰδόντες τὸ βιβλίον αὐτὸ ἀνοικτὸν εἰς τὴν σελίδα ταύτην. Εἶσθε ἕνας Τραμπλεΐγ, εὐπατρίδα μου, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο ὁ Ραοὺλ, ὁ τελευταῖος τῆς οἰκογενείας μου.

Ὁ Ἰουδαῖος ὑπεκλίνατο ὅπως τὸν χαιρετήσῃ, ἀλλὰ μόλις ὁ νέος ἀπήγγελε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις καὶ αἰφνήδιος θόρυβος ἠκούσθη ἐν τῷ γειτονικῷ δωματίῳ. Τὸ σαλευθὲν παραπέτασμα ἠμιανεῴχθη βιαίως καὶ δύω ὠχρὰ γυναικεῖα πρόσωπα ἐφάνησαν διὰ μιᾶς. Ἀκολούθως τὸ παραπέτασμα κατέπεσε πάλιν καὶ ὑπόκωφος κραυγὴ μετὰ ὑποκώφου κρότου σώματος πεσόντος ἐπί τινος ἀνακλίντρου ἠκούσθη.

— Θεὲ τοῦ Ἀβραὰμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ! ἐψιθύρισε μετὰ τρόμου ὁ Ναθὰν, τί εἶναι λοιπόν; τί τρέχει;

Καὶ ἐσήκωσε ζωηρῶς τὸ διαχωρίζον τὸ δωμάτιον ἀπὸ τοῦ κοιτῶνος παραπέτασμα. Ὁ Ραοὺλ εἰσέδυ καὶ αὐτὸς κατόπιν του· ἀλλ' ἀπροσδόκητον θέαμα προσέβαλε τὰ βλέμματά του συγχρόνως μετὰ τῶν τοῦ Ἰουδαίου. Νεᾶνις τρομερᾶς ὠχρότητος ἔκειτο ἐκτάδην καὶ ἀναίσθητος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἡ δὲ Δεβώρα ἵστατο γονυπετὴς πλησίον της.

Ἐν τῇ λειποθυμημένῃ νεάνιδι ὁ Ραοὺλ ἀνεγνώρισε τὴν κόρην τοῦ διαβόλου.

Κεφάλαιον ΚΑ.'

Η ΟΔΟΣ ΡΙΒΩΔ.

Ἐνταῦθα ὀφείλομεν νὰ ποιήσωμεν ὅ,τι ἐπράξαμεν ἅπαξ ἐν ἀρχῇ τῆς ῥωμαντικῆς ταύτης ἐποποιΐας, νὰ σταθῶμεν δηλαδὴ πρὸς στιγμὴν, καὶ καθὼς διεκόψαμεν τὴν διήγησιν ἡμῶν, ὅπως μυήσωμεν τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς περιπετιώδους ζωῆς τοῦ Ραοὺλ δὲ Τραμπλεΐγ, ἀπαραλλάκτως νὰ ἀναδράμωμεν πρὸς τὰ ὀπίσω καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν νέαν Ἥβην καὶ νὰ καταστήσωμεν αὐτὴν γνωστὴν ἐν ταῖς σελίσι ταύταις, καθάπερ ἐπράξαμεν καὶ διὰ τὸν Ραοὺλ αὐτόν.

Τὸ νέον τοῦτο ἐπεισόδιον ὅπερ ἔσται βραχύ, δὲν θεωροῦμεν ἄλλως τε ἄμοιρον δραματικοῦ ἐνδιαφέροντος περιζητήτου καὶ τοῖς πᾶσι προσφιλοῦς σήμερον. Ἀρχόμεθα.

§

Πρὸ δεκαοκτὼ περίπου ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ Ραοὺλ δὲ Τραμπλεῖγ ἔβλεπεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἐζεκιὴλ Ναθὰν τὴν ὡραίαν Δεβώραν γονυπετῆ παρὰ τῇ λειποθυμημένῃ κόρῃ τοῦ διαβόλου, ἰδοὺ τί συνέβαινεν ὑπὸ τὸν πυροφλεγῆ οὐρανὸν τῆς Λαγκεδόκης καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ πρωτευούσῃ τῆς Τολώζης.

Ἦτο σχεδὸν μεσονυκτία καὶ ἡ φεγγοβόλος ἰουλιανὴ ἀτμοσφαῖρα αἰθριωτέρα ἀπό τινας ὁμιχλώδεις πρωΐας τῶν βορείων κλιμάτων καθίστα εὐδιάκριτα λίαν μακρόθεν τὰ ἀντικείμενα.

Μεγάλη συῤῥοὴ διαβατῶν ἐπλήρου τὰς κεντρικωτέρας ὁδοὺς, τὰ δὲ πέριξ τῆς πλατείας τοῦ Καπιτωλίου ἔβριθον σπουδαστῶν, ἀξιωματικῶν καὶ ἀστῶν, οἵτινες περιεφέροντο ὅπως ἀναπνεύσωσι τὴν ζωογόνον νυκτερινὴν αὔραν,

Αἱ ὡραῖαι τῆς Τολώζης γριζέται σχεδὸν περίφημαι ὡς αἱ τῶν Βορδιγάλλων διὰ τὴν χαρίεσσαν ἀφέλειαν τῶν τρόπων των διήρχοντο ἐγρήγοροι, εὐκίνητοι καὶ προκλητικαὶ μόλις ἐπιψαύουσαι τὸ ἀνώμαλον λιθόστρωτον διὰ τῶν καλῶς ὑποδεδυμένων μικρῶν ποδῶν των.

Ἀφῶμεν κατὰ μέρος, ἐὰν ἀγαπᾶτε, τὸ ποικίλον τοῦτο πλῆθος καὶ τὰς θορυβώδεις συνοικίας καὶ διευθυνθῶμεν πρός τινα σκοτεινὸν, ἀκάθαρτον καὶ κακοφημισμένον πρὸ πάντων δρομίσκον, ἐπόμενοι νέῳ τινὶ προσώπῳ μεθ' οὗ μέλλομεν νὰ συσχετισθῶμεν.

Τὸ ἄτομον τοῦτο ἦτο νέος, ὡς ἠδύνατό τις τοὐλάχιστον νὰ συμπεράνῃ τοῦτο βλέπων τὸ ὑψηλὸν καὶ εὐθὺ αὐτοῦ ἀνάστημα καὶ τὸ στερῤῥὸν καὶ ταχὺ βάδισμά του. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ πρόσωπόν του, ἐνδιεφέρετο βεβαίως νὰ τὸ κρύπτῃ ἀπὸ πάντα ὀφθαλμὸν, διότι ἐκάλυπτεν αὐτὸ οὐ μόνον ὑπὸ τὸν εὐρὺν γύρον τοῦ πίλου του, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὰς ἀνωρθωμένας πτυχὰς τοῦ ὀρφνίνου τρίβωνός του.

Ἕνα τρίβωνα, ἐν μηνὶ ἰουλίῳ καὶ εἰς Τολώζην! Ὁπόσα ἀλλεπάλληλα ἐπιφωνήματα ὤφειλε νὰ ἐπιφωνήσῃ τις ὅπως ἐκφράσῃ πρε-

πόντως πᾶν τὸ ἐν τῷ γεγονότι τούτῳ ἀνάρμοστον, ἀσύνηθες καὶ μάλιστα ἀπίστευτον! Βεβαίως κάποιον παράδοξον δρᾶμα, κάποιον μυστήριον σκοτεινὸν θὰ ἐκρύπτετο ὑπὸ τὰς πτυχὰς τοῦ τρίβωνος ἐκείνου.

Ὁ ἐν λόγῳ νέος εἰσέδυ ὡς ἔφθημεν εἰπόντες ἐν τῷ κακοφημισμένῳ δρομίσκῳ, ὅστις ἀπὸ τοῦ μεσαίωνος διετήρησε τὸ παλαιὸν καὶ ἐκφραστικὸν ὄνομα τῆς ὁδοῦ Ρ ι β ὼ δ. Ἀφιχθεὶς ἅπαξ ἐκεῖ ἤρχισε νὰ περιπατῇ βραδύτερον τὴν ῥίνα ἐστραμμένην πρὸς τὰ ἄνω ἔχων καὶ φαινόμενος ὅτι μετρᾷ μετὰ μεγίστης προσοχῆς παρατηρῶν τοὺς ἀριθμοὺς τῶν οἰκιῶν.

Ἅπασαι αἱ κατοικίαι ἐκεῖναι ἦσαν κλεισταὶ ἀπὸ τοῦ ὑπερῴου μέχρι τοῦ ἰσογαίου πατώματος, καὶ μόνον ἀνὰ μέσον τῶν κεκλεισμένων παραθυροφύλλων ἐξήρχοντο φωτοβόλοι τινὲς ἀκτῖνες. Ἠκούοντο δὲ προσέτι συγκεχυμένοι καὶ δυσδιάκριτοι θόρυβοι, ἀποτελοῦντες ἀσυναρτήτους ἤχους παντελῶς ἐν πρώτοις ἀκαταλήπτους. Ἀκολούθως τὸ οὖς ἐξωκοιοῦτο βαθμηδὸν πρὸς τοὺς ἤχους τούτους καὶ διέκρινεν ἐν τῇ συγκεχυμένῃ ἐκείνῃ μελοποιΐᾳ τὴν μεταλλικὴν ἀντήχησιν νομισμάτων, συγκρουομένων ποτηρίων, διακοπτομένων ᾀσμάτων καὶ φιλημάτων, τὰ ὁποῖα οἱ ἐν αὐταῖς ἔδιδον καὶ ἔπαιρνον. Συνελόντι δ' εἰπεῖν πᾶν οἴκημα τῆς ὁδοῦ Ρ ι β ὼ δ ἦν κυβευτήριον ἢ πορνεῖον.

Μία μόνη μονώροφος οἰκία σκυθρωπὴ καὶ σιωπηλὴ ἐφαίνετο ὑπνώττουσα ὕπνον βαθὺν ἐν μέσῳ τῶν ἐγρηγορουσῶν ἀδελφῶν της.

Ὁ νέος ἔστη ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας ταύτης· παρετήρησε ἐπὶ στιγμὴν τὴν σιγηρὰν καὶ λημώδη πρόσοψιν καὶ ἀκολούθως ἐψιθύρισεν·

— Ἀριθμὸς 13, ἐδὼ εἶναι.

Ἐπλησίασε καὶ ὦθησε τὴν θύραν, ἀλλὰ μὴ ἀνοιχθείσης, ἐζήτησε ῥόπτρον ἢ τὸ σχοινίον κωδωνίσκου· ἀλλ' ἀμφότερα ἔλειπον. Ὁ νέος ἐδίστασεν ἐν πρώτοις, ἀλλ' ἔλαβε κατόπιν θάρρος καὶ ἤρχισε νὰ κρούῃ ἀδιακρίτως, πλὴν σιγανά. Οὐδεὶς ἀπεκρίνατο, οὐδεὶς ἐφάνη.

— Ὦ! ὦ! ὑπετραύλισεν ὁ νέος. ἔχει τὸ γοῦστο νὰ μὲ ἐγέλασαν, καὶ νὰ μὴ κατοικῇ κανεὶς εἰς τὴν οἰκίαν αὐτήν.

Καὶ ἤρχισε νὰ κρούῃ δυνατώτερον καὶ ἀτακτώτερον τὴν φορὰν ταύτην.

Ὁ κρότος οὗτος ἐπέφερε τὸ ἀποτέλεσμά του, διότι παράθυρόν τι ἠνεῴχθη ἐν τῷ πρώτῳ πατώματι, κεφαλὴ γραίας γυναικὸς προέκυψεν αὐτοῦ καὶ φωνὴ βραγχνώδης ἔλεξε τάδε·

— Ἔ, παληόπαιδο, γιὰ σύρε τὸ δρόμο σου!

Ὁ νέος ὠπισθοχώρησε βήματά τινα ὅπως ἴδῃ τὴν ὁμιλοῦσαν αὐτὸν τοιουτοτρόπως καὶ τῇ ἀπεκρίνατο ὑποκλινάμενος διὰ κινήματος ἐκ τοῦ μακρόθεν προδίδοντος τὴν εὐπατρίδειόν του καταγωγήν·

— Κυρία, σᾶς ζητῶ χιλιάκις συγγνώμην, διότι σᾶς ἀνησύχησα, ἀλλὰ δὲν εἶμαι παληόπαιδο καὶ δὲν θὰ φύγω.

— Ἀλήθεια, καὶ γιατί αὐτό;

— Διότι ἴσα ἴσα ἐδῶ ἔρχομαι.

— Τότε ἐκάματε λάθος τὴν πόρτα.

— Δὲν πιστεύω.

— Θὰ ζητεῖτε χαρτοπαίκτας ἢ πόρναις.

— Μήτε τὸ ἕν μήτε τὸ ἄλλο.

— Ἀλλά...

— Τὸν ἀριθμὸν 13 τῆς ὁδοῦ Ριβώδ.

— Ἄ! ἄ!

— Ἐδῶ εἶναι ἢ ὄχι;

— Μάλιστα, ἐδῶ εἶναι.

— Δόξα σὺ ὁ Θεός!

— Ναί, ἀλλ' ἐδῶ εἰς τὸν 13 ἀριθμὸν μονάχα μιὰ γρηὰ εὑρίσκεται, ἡ ὁποία ἅμα περάσουν τὰ μεσάνυκτα δὲν ἀνοίγει τὴν πόρτα της. Γι' αὐτὸ λοιπὸν πηγαίνετε 'ς τὸ καλό σας.

Καὶ ἡ μετὰ τοῦ νέου συνδιαλεγομένη ἡτοιμάσθη νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρον. Ἀλλ' ὁ ἄγνωστος τὴν ἀνεχαίτισε ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ τρίβωνός του ἐπίμηκες ἐρυθρομέταξον σακκύλιον πλῆρες χρυσῶν νομισμάτων, τὸ ὁποῖον ἐκίνησεν εἰς τρόπον ὥστε ἠντήχησε τὸ περιεχόμενόν του.

Ὁ θόρυβος οὗτος παρήγαγε μαγικὸν ἀποτέλεσμα· τὸ ἡμικλεισθὲν παράθυρον ἔμεινε διεσταλμένον. Ὁ νέος ἐπανέλαβε ζωηρότερον καίτοι μετὰ φωνῆς ἐπιτηδὲς πεπνιγμένης·

— Ἐὰν εἶσθε ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα, καθὼς δὲν ἀμφιβάλλω, ἐσᾶς ἴσα ἴσα θέλω, καὶ ὅλα αὐτὰ ὅσα ἔχω μέσα εἰς αὐτὸ τὸ σακκοῦλι θὰ σᾶς τὰ δώσω.

— Ἡ καλὴ ἡ ὥρα, ἀφοῦ ὁμιλεῖ ἔτσι, ἐψιθύρισεν ἡ γραῖα.

Καὶ προσέθετο δυνατώτερον·

— Σταθεῖτε, εὐπατρίδα μου, εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας νά 'μαι καταιβαίνω!

— Σωτήριον τὸ μέσον τοῦτο, εἰς τὴν τιμήν μου! ἀνέκραξεν ὁ νέος, οὗτινος τὴν ὑπομονὴν ὁ προηγούμενος διάλογος ἐφαίνετο ὅτι ὑπέβαλεν εἰς σκληρὰν δοκιμασίαν.

Σπεύσωμεν δὲ νὰ εἴπωμεν ὅτι δὲν περιέμενε πολύ.

Ὁ ἦχος τῶν χρυσῶν νομισμάτων ἀπέδωκε φαίνεται τῇ γραίᾳ πᾶσαν τὴν δραστηριότητα τῆς νεότητος. Μετά τινα λεπτὰ ἠνέῳξε τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ θύραν καὶ εἶπε τῷ ἀγνώστῳ·

— Ἐμβῆτε, εὐπατρίδα μου, εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας.

Ἀκολουθήσωμεν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς οἰκίας ταύτης τὸν νέον ὃν περ εἰσήξαμεν.

Ἅμα ὡς ἡ γραῖα ἔκλεισε τὴν θύραν εὑρέθησαν ἐντὸς βαθυτάτου σκότους.

— Μπᾶ! νὰ μὴν εἴμαστε 'ς τὴ κόλασι; ἠρώτησεν.

— Νὰ σᾶς πῶ, υἱόκα μου, ἀπάνω κάτω! ἀπεκρίνατο σαρκαστικῶς ἡ οἰκοδέσποινα.

Εἶτα ἐπανέλαβεν·

— Περπατᾶτε ἴσα 'μπροστά σας καμμιὰ εἰκοσαριὰ βήματα καὶ ὕστερα στρέψατε δεξιὰ καὶ θὰ εὑρῆτε φῶς.

Κεφάλαιον ΚΒ'.

Η ΚΥΡΑ ΚΟΥΚΟΥΒΑΪΑ.

Ὁ ἄγνωστος ἠκολούθησεν ἀδιστάκτως τὰς ὁδηγίας τῆς γραίας· ἐπροχώρησεν εἴκοσι πέντε βήματα καὶ στρέψας δεξιὰ εἶδεν ἀμυδρὸν φῶς ἐξερχόμενον τῶν χασμάτων μιᾶς θύρας. Ὤθησε τὴν θύραν ταύτην καὶ εἰσῆλθεν ἐντὸς στενοῦ καὶ χαμηλοῦ δωματίου, λίαν εὐθέτως

ηὐτρεπισμένου καὶ ὑπό τινος λυχνίας φωτιζομένου, τοποθετημένης ἐπὶ μονοπόδου τραπεζίου. Σχεδὸν δὲ μετ' αὐτοῦ εἰσῆλθε καὶ ἡ γραῖα. Ἦτο πολὺ μικρόσωμος, ἰσχνὴ καὶ κυφὴ, τὸ δὲ κίτρινον κα ἰέπὶ τῶν μήλων τῶν παρειῶν ῥοδοκόκινον πρόσωπόν της διηυλακωμένον ὑπὸ ἀπείρων ἀσυμμέτρων ῥυτίδων ὡμοίαζε μὲ μῆλον ὅπερ προσεβλήθη ἀπὸ τὰ πρῶτα ψύχη καταλιπόντα ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἀπείκασμά των. Τὸ στόμα της δὲν εἶχε πλέον οὔτε ἕνα ὀδόντα, ἡ δὲ λίαν γρυπὴ αὐτῆς ῥὶν ἤγγιζε σχεδὸν τὸν πώγωνά της, ὅνπερ ὡς ἐκ τοῦ χαρακτηριστικωτάτου σχήματός του δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν προεξέχοντα πώγωνα.

Οἱ ὀφθαλμοί της οἵτινες ἐφαίνοντο τετρυπημένοι ὡς διὰ τρυπανίου ἐσκαρδάμυσσον ἔτι μεταξὺ τῶν κατακοκκίνων βλεφάρων της. Συλλήβδην δ' εἰπεῖν ἡ γραῖα αὕτη ἦν συνάμα γελοία καὶ ἀπαίσιος τὴν ὄψιν καὶ ὡμοίαζε μὲ τὰς δυσειδεῖς ἐκείνας θυρωροὺς, ὧν ὁ πνευματώδης χρωστὴρ τοῦ Δωμιὲ τοσαῦτα μᾶς ἔδωκεν ἀπεικονίσματα. Ὡμοίαζε δὲ προσέτι μὲ τὰς μάντιδας ἐκείνας, ἃς ὁ γέρων Σαινσπῆρος παριστᾷ κραυγαζούσας ἐντὸς τῶν σκωταίων βρύων· — Μακβὲθ! Μακβὲθ! θὰ γείνῃς βασιλεύς!

Εἰσελθοῦσα ἔκλεισε, καθὰ εἴπομεν, μετὰ πρσσοχῆς τὴν θύραν, ὁ δὲ ἄγνωστος εὑρεθεὶς μόνος μετ' αὐτῆς ἀπεκαλύψατο τὴν κεφαλὴν ῥίψας τὸν πῖλόν του ἐπί τινος καθέκλας, καὶ ἀφεὶς χαμαὶ τὰ κράσπεδα τοῦ τρίβωνός του ἔδειξε τὸ μέχρι τοῦδε κεκρυμμένον πρόσωπόν του.

Καθάπερ παρίστα αὐτὸν τὸ σχῆμα τοῦ ἀναστήματός του καὶ τὸ βάδισμά του ἦτο νέος καὶ μόλις τριακονταετής, τὰ δὲ κανονικὰ καὶ ζωηρὰ χαρακτηριστικά του ἐξέφραζον μοναδικὴν ἐνέργειαν.

Ἦτο ὠχρὸς, οὐχὶ ὅμως ἐκ τῆς ἐπινόσου ἐκείνης ὠχρότητος ἥτις ἐπιμαρτυρεῖ ὀδύνας, οὐδ' ἐκ τῆς θολερᾶς καὶ θερμῆς ἐκείνης τῆς δηλούσης διάπυρον καὶ νευρώδη τινὰ ἰδιοσυγκρασίαν, ἀλλ' ἐκ τῆς στιγμιαίας ἐκείνης καὶ τυχαίας ὠχρότητος ἥτις μαρτυρεῖ μεγάλην συγκίνησιν.

Ἡ γραῖα ἤρχισε τὴν συνδιάλεξιν.

— Εὐπατρίδα μου, εἶπε, μοὔπατε πῶς μᾶς θέλετε, νά 'μαι· τί ἔχετε νὰ μὲ πῆτε, λέτε καὶ σᾶς ἀκούω... μὲ ὑπεσχέθητε ἀπὸ τὰ κίτρινα, περιμένω...

— Σᾶς θέλω, εἶναι ἀληθὲς, ἀνταπήντησεν ὁ ἄγνωστος, καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὑπεσχέθην θὰ τὸ ἐκτελέσω καὶ περισσότερον ἀκόμη.

— Πολὺ καλὰ, τί τρέχει;

— Μίαν χάριν ζητῶ ἀπὸ λόγου σας.

— Μεγάλη;

— Μάλιστα.

— Τόσον καλλίτερα, διότι καὶ καλλίτερα θὰ τὴν πληρόσητε.

— Ἀλλὰ νὰ σᾶς ἐρωτήσω κἄτι τι προτήτερα.

— Νὰ μ' ἐρωτήσετε, παιδί μου,

— Φυλάττεις τὰ μυστικά σου;

— Ἔννοιά σου, παιδί μου, ἡ πλάκα τοῦ τάφου θὰ πέσῃ ἐπάνω μου, ἀλλὰ κανὲν μυστικὸν δὲν βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα μου. Καὶ κομμάτια κομμάτια νὰ μὲ κάνουνε δὲν λέγω οὔτε γρὺ ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ πρέπει νὰ τὰ ξέρω μονάχη.

— Τὸ μυστικὸν τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς εἰπῶ ἐν μέρει, εἶναι μυστικὸν ζωῆς καὶ θανάτου.

Ἡ γραῖα ἐποίησε ταχὺ σημεῖον δείξασα τὴν κεφαλήν.

— Θὰ τὸ ἔχω ἐδῶ μέσα μαζὶ μὲ τόσα ἄλλα ποῦ 'ξεύρω.

— Θὰ εἶσθε περίφημος μαμμὴ, πιστεύω;

— Ἔ, καθὼς λέγουν...

— Ναὶ, ἀλλὰ βασίζεσαι σὺ 'ς τὴν τέχνην σου;

— Ἐπάνω κάτω. Πολλαῖς γυναῖκες ἐπέρασαν ἀπὸ τὰ χέριά μου, ἀλλὰ καμμιὰ δὲν παραπονέθηκε ἀπ' ταμένα. Νὰ μὴ εἶναι τάχα γιὰ καμμιὰ γέννα ποῦ μ' ἐρωτᾷς, παιδί μου;

— Μάλιστα.

— Ἔννοιά σου· θὰ μὲ φέρῃς ἐδῶ τὴν γυναῖκα;

— Ὄχι.

— Τί, ἐγὼ θὰ ὑπάγω 'ς τὸ σπῆτι της;

— Ἔ, τί νὰ γένῃ;

— Καὶ πότε;

— Τώρα ἀμέσως.

— Ποῦ εἶναι;

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ αὐτό.

— Γιατί; ἐμένα μοὶ φαίνεται ὅμως πῶς πρέπει νὰ ἠξεύρω...

— Μὴ μ' ἐρωτᾷς καθόλου, μόν' ἄκουε.

— Σᾶς ἀκούω.

— Ἰδοὺ ἡ συμφωνία τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς κάμω.

— Ὁ ἄγνωστος ἀνέσυρεν ἐκ τοῦ τρίβωνός του ἥμισυ προσωπίδα ἐκ μαύρου βελούδου παρομοίαν πρὸς τὰς λοιπὰς μετὰ μόνης τῆς διαφορᾶς ὅτι δὲν ἦτο τρυπημένη εἰς τὸ μέρος τῶν ὀφθαλμῶν.

— Πρῶτα θὰ βάλετε αὐτὸ ἐδῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ ἄγνωστος.

— Γιὰ ποιόνα σκοπὸν τάχατες ;

— Ὦ ! δὰ, δὲν θέλει ἐρώτημα τοῦτο, γιὰ νὰ μὴ βλέπετε.

— Κατάλαβα. Καὶ ὕστερα ;

— Ὕστερα θὰ μ' ἀφήσετε νὰ σᾶς ὁδηγήσω ἐγὼ διὰ τῆς χειρός.

— Ποῦ ;

— Εἰς ἓν μέρος τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι πολὺ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ καὶ εἰς τὸ ὁποῖον θὰ εὕρωμεν μίαν ἅμαξαν μὲ δυὸ ἄλογα πολὺ ὡραῖα.

— Κ' αὐτὴ ἡ ἅμαξα ;

— Θὰ μᾶς 'πάγῃ 'ς ὀλιγώτερον ἀπὸ μιὰ ὥρα εἰς τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον μᾶς περιμένουν.

— Καὶ ἡ γυναῖκα ποῦ θὰ κυττάξω εἶναι νέα ;

— Μόλις εἴκοσιν ἐτῶν.

— Φιλάσθενος ἢ δυναμωμένη ;

— Ἀνδρογυναῖκα μάλιστα.

— Εἶσθε βέβαιος ὅτι εἶναι ἡ ὥρα της γιὰ νὰ ξελευθερωθῇ ;

— Μάλιστα, οἱ πρῶτοι πόνοι τῆς ἦλθαν.

— Πόση ὥρα εἶναι ἀπὸ τότε ;

— Τρεῖς ὥραις ἐπέρασαν ἐπάνω κάτω.

— Τότε δὲν πρέπει νὰ χάνωμε στιγμή.

— Τὸ πιστεύω· κάμετε λοιπὸν γρήγωρα νὰ τελειόσωμεν τὴν συμφωνίαν καὶ νὰ φύγωμεν.

— Νὰ σᾶς 'πῶ ἀκόμη.

— Τί.

Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς γραίας ἔλαβον ἀπαισίαν ἔκφρασιν. Ἐπλησίασε πρὸς τὸν ἄγνωστον καὶ τῷ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ὡς εἰ ἐφοβεῖτο μὴ τὴν ἀκούσῃ τις ἄλλος.

— Τὸ παιδὶ θὰ ζήσῃ ;

— Πῶς; τί θέλετε νὰ εἰπῆτε; ἀπεκρίνατο ὁ ἄγνωστος.

Ἡ γραῖα ὑπεμειδίασε.

— Τί, δὲν μὲ καταλαμβάνετε, βλέπω; ὑπέλαβεν.

— Ὄχι, ἐξηγηθεῖτέ μοι.

— Σᾶς ἐρωτῶ, ἐὰν τὸ παιδὶ θὰ ζήσῃ, ἢ ὄχι, διότι ἐὰν καὶ ἡ γέννησίς του τυχὸν σᾶς ἐνοχλεῖ, θὰ εἰμποροῦσα νὰ σᾶς γλυτόσω.

Ὁ ἄγνωστος ἐφρικίασεν ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας.

— Ἐ τὴν ζωήν σου! ἀνέκραξε, μὲ ἀποκρίνεσαι διὰ τὴν ζωὴν τοῦ παιδίου τούτου;

— Καλὸ, ἀνταπήντησεν ἡ γραῖα, κ'ἐγὼ τὸ θέλω καλλίτερα τοῦτο καὶ σᾶς ἀποκρίνομαι εὐχαρίστως, ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ κανὲν δυσάρεστον τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ νὰ ἔλθῃ καὶ τὸ ὁποῖον μὴ εἰμποροῦσα νὰ τὸ θεραπεύσω, ἐννοεῖται ὅτι δὲν πέρνω ἐπάνω μου.

— Φθάνει ἐσεῖς νὰ μὴ παραμελήσετε τίποτε ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην σας διὰ νὰ σώσωμεν τὴν μητέρα καὶ τὸ παιδὶ, καὶ ἐγὼ δὲν ζητῶ ἄλλο τίποτε.

— Μένετε ἥσυχος καὶ θὰ εὐχαριστηθῆτε.

— Τώρα ἂς τελειόσωμεν. Τί ζητεῖτε;

— Πιστεύω ὅτι εἶσθε γενναιόδωρος, εὐπατρίδα μου, λοιπὸν προσδιορίσατε σεῖς πλέον τὴν τιμὴν διὰ τὴν δουλειὰν τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς κάμω.

Ὁ ἄγνωστος ἔδειξε πάλιν τὸ ἐρυθρομέταξον σακκύλιον καὶ ἐνεχείρισεν αὐτὸ τῇ γραίᾳ.

— Πάρτε, τῇ εἶπεν, ἔχει μέσα πενῆντα λουΐζια.

Ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα ἐποιήσατο ὑπόκλισιν τὴν ἄκραν αὐτῆς εὐγνωμοσύνην μαρτυροῦσαν, ὁ δὲ ἄγνωστος ἐπανέλαβε·

— Θὰ σᾶς δώσω ἄλλα τόσα, ἅμα ἀπελευθερωθῇ ἡ ἔγκυος, ἀλλ' ὅταν πρὸ πάντων πεισθῶ ὅτι δὲν παρελείψατε τίποτε διὰ νὰ μὲ εὐχαριστήσητε.

— Ὦ! ἀνέκραξεν ἡ γραῖα ἔμπλεως χαρᾶς, θὰ εὐχαριστηθῆτε, εὐπατρίδα μου, θὰ εὐχαριστηθῆτε, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι!

Κεφάλαιον ΚΓ'.

Η ΑΜΑΞΑ.

— Τώρα, ἐπανέλαβεν ὁ ἄγνωστος, ἂς ἀναχωρήσωμεν.

— Ἀμέσως, ἀπεκρίνατο ἡ γραῖα.

— Μὴ λησμονήσετε τίποτε ἐκ τῶν ἀναγκαίων.

— Θὰ πάρω τὰ ἐργαλεῖά μου καὶ θὰ εἶμαι καθ' ὅλα ἕτοιμος.

Ἡ κυρὰ Κουκουδάϊα ἠνέῳξε σκευοθήκην, ἐξ ἧς λαβοῦσα ὀργανοθήκην περιέχουσαν ἅπαντα τὰ ἐργαλεῖα ἐκεῖνα τῆς χειρουργικῆς ἢ μᾶλλον τὰ βασανιστικὰ ἐργαλεῖα, ἅτινα ἐτελειοποίησεν μὲν ἡ ἡμετέρα ἐποχὴ, ὡμοίαζον δὲ τότε μὲ ὁπλοθήκην δημίου, περιετύλιξεν ἐντὸς μαλλίνου ὑφάσματος χρώματος πρασίνου, περιδέσασα αὐτὰ στερρῶς δι' ἐπιδέσμων.

— Νά με, εἶμαι ἕτοιμη, εἶπεν ἀκολούθως.

— Φόρεσε τὴν προσωπίδα, ὑπέλαβεν ὁ ἄγνωστος.

— Ὄχι ἀκόμη, πρέπει νὰ βλέπω καλὰ διὰ νὰ σφαλίξω τὴν πόρταν μου.

— Σωστά.

— Ἅμα βγοῦμε 'ς τὸ δρόμο, θὰ κάμω καθὼς ἀγαπᾶτε, ἂν καὶ δὲν εἶναι καὶ τόση ἀνάγκη, γιατὶ, παιδί μου, εἶμαι πολὺ διακριτικὴ γυναῖκα.

Ὁ ἄγνωστος δὲν ἀπεκρίνατο.

— Ἄϊδε, ἐλᾶτε, ἐπανέλαβεν ἡ κυρὰ Κουκουδάϊα.

Καὶ ἐξῆλθε μετὰ τοῦ νέου τοῦ δωματίου καὶ ἀκολούθως τῆς οἰκίας. Ἅμα δ' ὑπερέβησαν ἀμφότεροι τὸ κατώφλιον, ἡ δὲ γραῖα ἐκλείδωσε τὴν θύραν, ὁ ἄγνωστος τῇ ἐνεχείρησε τὴν προσωπίδα, ἣν λαβοῦσα αὕτη ἀδιστάκτως ἐφόρεσεν. Ἀφοῦ δ' ὁ ἄγνωστος ἐβαιβαιώθη ὅτι ἡ γραῖα ἔδεσε στερρῶς τοὺς θώμιγκας, ἔλαβεν αὐτὴν κατόπιν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ τὴν ἔσυρε μετὰ τάχους πρός τινα ἄκραν τῆς ὁδοῦ Ριβώλ.

Ἦτο σχεδὸν μία ὥρα τῆς πρωΐας. Ἀφοῦ δ' ἐβάδισαν ἐπὶ εἴκοσι

λεπτὰ καὶ διῆλθον ὄντως ἀδιεξίτητον δαίδαλον ὅλως ἐρήμων δρομίσκων, ὁ ἄγνωστος ἔστη καὶ εἶπε τῇ πνευστιώσῃ Κουκουβάϊα·

Τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ἔργου σας ἐτελέσθη ἤδη. . . . .μέλλομεν νὰ ἐμβωμεν εἰς τὴν ἅμαξαν.

Τῳόντι ἅμαξά τις ἐζευγμένη ὑπὸ δύο μαύρων ἵππων ἐστάθμευεν ἔν τινι γωνίᾳ τῶν ὁδίσκων περὶ ὧν διελάβομεν, καὶ ἐπὶ τοῦ δίφρου αὐτῆς ἐκάθητο ἁμαξηλάτης ἄνευ οἰκοστολῆς.

Ὁ ἄγνωστος ἠνέῳξε τὸ θυρίδιον καὶ σηκώσας τὴν κυρὰν Κουκουβάϊαν ἔθεσεν αὐτὴν ἐντὸς τῆς ἁμάξης.

— Σ' τὰ τέσσαρα! ἀνέκραξεν ἀκολούθως πρὸς τὸν ἁμαξηλάτην.. ἂς σκάσουν τὰ ἄλογα, μόνον νὰ φθάσῃς εἰς μίαν ὥραν.

— Πολὺ καλὸ, κύριε κόμη, ἐψιθύρισεν ὁ ἁμαξηλάτης.

Ὁ ἄγνωστος ἐπέβη καὶ αὐτὸς καὶ ἐκαθέσθη παρὰ τῇ γραίᾳ, ὁ ἁμαξηλάτης ἐμαστίγωσε τοὺς νέους καὶ ὁρμητικοὺς ἵππους του οἵτινες ἔτρεχον μετὰ ἀκρατήτου τάχους, ποιοῦντες τὴν ἅμαξαν νὰ ἀνατινάσσηται τραχέως ἐπὶ τοῦ ἀνωμάλου καὶ δυσβάτου λιθοστρώτου.

Μετὰ μικρὸν ἡ ἅμαξα εὑρέθη ἐπὶ ὁμαλωτέρου ἐδάφους· εἶχεν ἤδη ἐξέλθει τῆς πόλεως καὶ ἤλαυνεν ὁρμητικῶς ἐπὶ μιᾶς τῶν μεγάλων ὁδῶν τῶν ἀγουσῶν ἀπὸ τῆς Τολώζης εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Γαλλίας.

Ἐπὶ τρία τέταρτα τῆς ὥρας τὸ βάδισμα τῶν ἵππων δὲν εἶχε μετριασθῇ διόλου, ἡ δὲ ἅμαξα ἐκαλύπτετο ὑπὸ πυκνοτάτων νεφῶν κονιορτοῦ, ὃν παρήγαγον οἱ τροχοὶ αὐτῆς.

Οὐδεὶς λόγος διημείφθη μεταξὺ τοῦ ἀγνώστου καὶ τῆς κυρᾶς Κουκουβάϊας. Ὁ νέος ἐρέμβαζε βεβαίως καὶ ἐν τῷ βαθεῖ αὐτοῦ ῥεμβασμῷ ἀνεμέτρα τὰ λεπτὰ, ἅτινα τῷ ἐφαίνοντο μακρὰ ὡς αἰών. Αἴφνης ἀπότομος δόνησις ἀπέσπασεν αὐτὸν ἐκ τοῦ ῥεμβασμοῦ του, τὴν δὲ κυρὰν Κουκουβάϊαν ἐκ τῶν ὑπολογισμῶν της.

Κατόπιν τὰ ταρτανίσματα ἐπανελήφθησαν. Ἡ ἅμαξα ἐστράφη ἀριστερά· εἶχε δ' ἀφήσει τὴν δημοσίαν ὁδὸν καὶ εἰσέλθει ἐν ἀθλιεστάτῃ παρόδῳ. Οἱ τροχοὶ αὐτῆς ἐβυθίζοντο μέχρι τῆς πλήμνης καὶ τὸ μεταξώνιον ἔτριζε κατακαθιζόμενον. Φόβος ὑπῆρχε τέλος πάντων μὴ ἡ ἅμαξα διαῤῥαγῇ, καὶ τοῦτο πρὸς μέγαν τρόμον τῆς κυρᾶς Κουκουβάϊας.

Ἀλλ' ὁ ἡνίοχος ἠνόει βεβαίως ὅπως καὶ ὁ κύριός του ὅτι καθί-

στατο ἐπάναγκες νὰ ἀφιχθῇ εἰς τὸ μέρος του ὅσον τάχος, διότι οὐδαμῶς ἐμετρίαζε τὸ ἀκάθεκτον βάδισμα τῶν ἀφριζόντων ἵππων.

Τέλος ἡ ἅμαξα ἔστη μετὰ μιᾶς ὥρας ἀκριβῶς λεπτοῦ πρὸς λεπτὸν ἀπὸ τῆς Τολώζης πορείαν.

— Ἐφθάσαμεν; ἠρώτησεν ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα, ἥτις ἦτο ἐγγὺς θανάτου ἐκ τοῦ τρόμου.

— Σχεδὸν, τοὐλάχιστον θὰ καταβοῦμε ἀπὸ τὴν ἅμαξαν.

— Ἄ! δόξα σὺ ὁ Θεός! νὰ ἡσυχάσω κομματάκι!

— Ἔχομεν ὀλίγον ἀκόμη νὰ περιπατήσωμεν, ἀλλ' εἶναι δουλειὰ πέντε λεπτῶν. Σοῦ συνιστῶ ἀπὸ τώρα νὰ μὴ βγάλῃς τσιμουδιά!

— Δὲν ἔχω πολλὴ διάθεσι νὰ 'μιλήσω! ἀνταπήντησεν ἡ γραῖα.

— Πολὺ καλά.

Ὁ ἄγνωστος κατέβη πρῶτος καὶ κατέθεσε καὶ τὴν κυρὰν Κουκουβάϊαν χαμαί. Ἀκολούθως λαβὼν ἐκ τῶν ἐν τῇ ἁμάξῃ ἐμπροσθίων ἐπακουμβηστηρίων ξίφος, οὗ τὸν τιλαμῶνα ἐπόρπωσε περὶ τὴν ὀσφὺν καὶ ζεῦγος πιστολίων ἅτινα ἐπέρασεν ἐντὸς αὐτοῦ ἔλαβε καὶ τὴν γραῖαν ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ ἐτράπη μετ' αὐτῆς πρὸς ὑψηλὸν καὶ ἐκτεταμένον ὄγκον, ὅστις φωτιζόμενος ἀρκούντως ὑπὸ τῆς σελήνης ἐσκιαγραφεῖτο ἐπὶ τῆς σιωπηλῆς πρασιᾶς μετὰ τῶν περικυκλούντων αὐτὸν ὑψικόμων δένδρων.

Ὁ λευκὸς οὗτος ὄγκος ἦν ἡ πρόσοψις τοῦ μεγάρου Ῥοκεβέρδου, ἔνθα ἀναμένοντο ὅ,τε ἄγνωστος καὶ ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα.

Κεφάλαιον ΚΔ'.

ΤΟ ΜΕΓΑΡΟΝ.

Ἡ γραῖα καὶ ὁ ὁδηγὸς αὐτῆς παρετήρησαν τὴν ὑπὸ τῆς σελήνης φωτιζομένην καὶ ἐπὶ τῆς σιγηρᾶς πρασιᾶς σκιογραφουμένην ὑψηλὴν πρόσοψιν τοῦ μεγάρου Ῥοκεβέρδου. Ἐπροχώρησαν δὲ βήματά τινα καὶ εὑρέθησαν διαβαίνοντες πλησίον φραγμοῦ περιστρεφομένου ὑπὸ τῶν κορυφῶν μεγάλων δένδρων. Ὁ τοῖχος οὗτος περιεκάλυπτε τὸν δενδρῶνα.

Ὁ ἄγνωστος καὶ ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα ἐξηκολούθησαν ἐπὶ μικρὸν ἔτι τὴν σιωπηλὴν πορείαν των καὶ ἀκολούθως ἔφθασαν εἰς μικρὰν καὶ στενὴν θύραν ἧς τὸ κατώφλιον καθίστατο ἀφανὲς ὑπὸ τῶν πέριξ αὐτοῦ φυομένων βρύων καὶ λοιπῶν παραφύτων βλαστήσεων. Ἐκεῖ ἔστη καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ κόλπου κλειδίον ἠνέῳξεν αὐτὴν ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου θορύβου.

— Ἔλα, πέρασε, εἶπεν ὁ ἄγνωστος ὠθήσας πρὸς τὰ πρόσω τὴν γραῖαν.

Εἰσῆλθε καὶ αὐτὸς κατόπιν καὶ ἔκλεισε μετὰ προσοχῆς τὴν θύραν.

Ἀμφότεροι εὑρέθησαν τότε ἐντὸς περιφράκτου δενδρώνος, οὗτινος αἱ μεγαλοπρέπειαι ἠδύναντο ἄνευ ὑπερβολῆς ν' ἀντιπαλαίσωσι πρὸς τὰς βασιλικὰς λαμπρότητας τῶν κήπων τῶν Βερσαλλιῶν.

Αἱ κυανόλευκοι λάμψεις τῆς σελήνης ἐφώτιζον συγκεχυμένως καὶ αἰολόχρως ἀπείρους σκιογραφίας ὑπὸ διαφανοῦς ἀτμοῦ κεκαλυμμένας· ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐφαίνοντο ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων ποδίων τῶν λευκὰ ἀγάλματα ὅμοια πρὸς ἀκίνητα φάσματα, ἀκτῖνες δέ τινες ἀπὸ τῆς μηνοειδοῦς καταπίπτουσαι σελήνης καθίστων σπινθηροβολοῦν τὸ ἔκ τινος πήδακος ἀναθρῶσκον ὕδωρ, οὗ αἱ ἐκρηγνύμεναι ἀλλ' ἀποστίλβουσαι φυσκαλίδες ὡμοίαζον πρὸς κινουμένην βροχὴν ἀλλοπροσάλλων ἀστερίσκων.

Κλειομένης τῆς θύρας μετὰ τὴν εἴσοδον τῶν νυκτερινῶν ἐπισκεπτῶν μας, ἠκούσθησαν ἐν ἀπόπτῳ ἀντηχοῦντες μανιώδεις ὑλαγμοί. Οἱ ὑλαγμοὶ οὗτοι διεκόπησαν ἐπὶ μικρὸν ἀκουσθέντες κατόπιν μανιωδέστερον καὶ ἐγγύτερον.

Ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα ἤρχισε νὰ τρέμῃ καθ' ὅλα της τὰ μέλη καὶ ἐπεκαλέσατο τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἰς ὃν δὲν ἐπίστευε τόσον. Ὁ δὲ νέος οὐδένα ἐξεδήλου φόβον, ἀλλὰ δὲν ἐπεριπάτει πλέον καὶ ἐκτύπα τὸν πόδα ἐπὶ τῆς γῆς ἀνυπομόνως.

Αἱ ὑλακαὶ τοῦ κυνὸς ἐπλησίαζον ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον.

— Χαθήκαμε! ἐψιθύριζεν ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα, ἧς οἱ ὀδόντες ἔτριζον ἐκ τοῦ τρόμου.

Τέλος ἐπεφάνη ὁ αἴτιος ὅλων τούτων τῶν φόβων, εἷς μέγας τῶν Πυρρηναίων κύων, ὅστις ὥρμα ἀλλόμενος μὲ ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς καὶ μὲ τὰς τρίχας ἀνωρθωμένας.

Ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα ἐγονυπέτησεν ἐκ τοῦ τρόμου, ἀλλὰ μόλις ἀναγνωρίσας ὁ μολοσσὸς τὸν νέον καὶ ἀμέσως μετέβαλε τὸ βάδισμά του, ἀπὸ φοβεροῦ καὶ ἀπειλητικοῦ ὡς ἦν κατ' ἀρχὰς καταστὰς ταπεινὸς καὶ ὑποτακτικός. Ἔπαυσε τὰς ὑλακὰς καὶ κατακλιθεὶς πρηνὴς προὐχώρησεν ἕρπων πρὸ τοῦ ἀγνώστου καὶ σείων τὴν μακρὰν αὐτοῦ οὐρὰν καὶ ἐκβάλλων ἀσθενῆ ἀγάπης γρυλλίσματα.

— Πολὺ καλά, ἐψιθύρισεν ὁ νέος, πολὺ καλά, πιστὸν ζῶον, ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ κάμῃς τόσον θόρυβον.

Καὶ ὁ κύων ὑψώσας τὴν κεφαλὴν ἔγλυψε τὰς χεῖρας τοῦ ὁμιλοῦντος πρὸς αὐτὸν τοιουτοτρόπως.

Ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα καθησύχασεν, ὁ δὲ νέος ἐξηκολούθησεν·

— Τώρα, Φιδὲλ, πήγαινε νὰ πλαγιάσῃς. Καὶ ἐποίησε χειρονομίαν ἣν ὁ κύων ἠνόησε βεβαίως, διότι ἐγερθεὶς ἀμέσως ἀπεμακρύνθη πρὸς τὸ μέρος ὅθεν εἶχε ἔλθει.

— Ἰδού, ἐγλυτόσαμεν τώρα, εἶπε τότε ὁ νέος τῇ κυρᾷ Κουκουβάϊᾳ· ἀλλὰ πιθανὸν τὰ γαυγίσματα τοῦ ἀναθεματισμένου ζώου νὰ ἐξύπνησαν τοὺς ἐν τῷ μεγάρῳ, οἱ' ὃ καλὸν στοχάζομαι νὰ περιμένωμεν ὀλίγα λεπτά, πρὶν ἢ φθάσωμεν ἐκεῖ.

Ἡ γραῖα ἔνευσε καταφατικῶς. Ἡ συγκίνησις ἣν στιγμιαίως ᾐσθάνθη τῇ ἀπεστέρησε πρὸς στιγμὴν τὴν χρῆσιν τοῦ λόγου. Ὁ σύντροφός της τὴν εἰσήγαγεν ἐντὸς λόχμης, ἔνθα τὴν ἠκολούθησε καὶ αὐτὸς, καὶ ἠκροῶντο ἀμφότεροι σιωπηλῶς καὶ ἀκινήτως περιμένοντες ἐπί τινα λεπτά.

Οὐδεὶς θόρυβος ἠκούετο· τὸ πᾶν διετέλει ἐν ἠρεμίᾳ ἐν τῷ περιφράκτῳ δενδρῶνι καὶ ἐν τοῖς πέριξ τοῦ μεγάρου.

— Πᾶμε, εἶπε τότε ὁ ἄγνωστος, πᾶμε γρήγωρα καὶ τώρα 'ς τὸ Θεό σου νὰ μὴ βγάνῃς τσιμουδιά!

Τὰ δύο πρόσωπά μας ἐκίνησαν βαδίζοντα βραδέως, τὴν ἀναπνοὴν αὐτῶν συνέχοντα, ἀποφεύγοντα τὴν συντριβὴν τῶν ξηρῶν φύλλων καὶ διερχόμενα κατὰ μῆκος τὸν τοῖχον τοῦ περιβόλου ὅπως προφυλάττῃ αὐτοὺς ἡ σκοτία ἀπὸ τῶν καταμηνυτικῶν λάμψεων τῆς σελήνης. Οὕτω δ' ἔφθασαν μέχρι τῆς προσόψεως τοῦ μεγάρου.

Ἡ μεγαλοπρεπὴς καὶ σχεδὸν ἡγεμονικὴ αὕτη οἰκοδομὴ ἐπεδείκνυεν ὑπερηφάνως ἅπαντας τοὺς ἀρχιτεκτονικοὺς αὐτῆς θησαυρούς.

Εὐρεία ἐξωτερικὴ κλίμαξ μετὰ βαθμίδων ἐκ στιλπνοῦ μαρμάρου καὶ σιδηρῶν κιγκλίδων παραδόξως γεγλυμμένων ἦγεν εἰς τὰς τρεῖς ἀψιδωτὰς τῆς παρόδου θύρας, γιγάντιοι δὲ καρυάτιδες ὑπεβάσταζον διὰ τῶν εὐρώστων ὤμων των τὸν ἐξώστην τοῦ πρώτου πατώματος.

Πέριξ ἑκάστου παραθύρου περιελίσσοντο λιθόγλυφα κοσμήματα μετὰ λεπτοτάτης τέχνης ἐπεξειργασμένα, σειρῆνες δ' ἐζευγμέναι ὑπεστήριζον κεκλιμμένως τὰ φαντασιώδη αὐτῶν σώματα σχηματίζουσαι τὴν ἀψίδα τῶν ὑπωροφίων, ὧν προεξεῖχον αἱ πλίνθινοι καὶ ὑπὸ ἀνεμοδεικτῶν κεκοσμημέναι στέγαι.

Ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα ἣν ἔσυρεν ἀκόμη ὁ ὁδηγός της μόλις ἐπρόφθασε νὰ ἴδῃ διὰ ταχέου βλέμματος τὰ θαυμάσια ταῦτα καλλιτεχνήματα.

Ὁ νέος καὶ ἡ γραῖα προέκαμψαν τὸ μέγαρον καὶ ἔφθασαν εἰς τοσοῦτον καλῶς ἐντὸς τοῦ τοίχου κεκρυμμένην διέξοδον, ὥστε ὅπως πιστεύσῃ τις εἰς τὴν ὕπαρξίν της καθίστατο ἐπάναγκες νὰ τῷ τὴν δείξωσιν. Τὴν θύραν ταύτην ἠνέῳξε δι' ἀντικλειδίου, ἣν ἀφῆκε διεσταλμένην μετὰ τὴν εἴσοδόν των πρὸς διευκόλυνσιν βεβαίως ἐνδεχομένης φυγῆς.

Ὄπισθεν τῆς θύρας ταύτης ὑπῆρχε σκοτεινὸς διάδρομος καὶ εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ στενὴ καὶ μικρὰ κλίμαξ, ἄνωθι τῆς ὁποίας ὁ νέος ἐστήριξε τὸν δάκτυλον ἐπί τινος ἐλατηρίου. Σανιδωτὸν φάτνωμα ἠνεῴχθη ὡς ἐκ μαγείας ἀποκαλύψαν εὐρεῖαν ἔκτασιν δι' ἧς ἀνὴρ μετρίου πάχους ἠδύνατο νὰ περάσῃ πλαγίως.

Ἡ γραῖα καὶ ὁ σύντροφός της εἰσῆλθον ἐντὸς εὐρέος διαδρόμου ἢ μᾶλλον ἔν τινι παστάδι ἀμυδρῶς ὑπὸ δύο λυχνιῶν ἐπὶ λυχνοστατῶν εἰς τὰ ἄκρα αὐτῆς τεθειμένων φωτιζομένῃ. Ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων τῆς παστάδος ταύτης ὑπῆρχον μεγάλαι θύραι, ἀνὰ δώδεκα ἑκατέρωθεν, ἀνὰ μέσον δ' ἑκάστης τούτων μεγάλαι εἰκόνες οἰκογενειακαὶ ἅπασαι σηματογεγραμμέναι καὶ πολυτελῶς ἐστεφανωμέναι ἐκάλυπτον τὰ φατνώματα.

Ἐν τῷ σκιόφωτι ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ τὰς ἀγρίας μορφὰς σιδηροσκεπῶν ἱπποτῶν, τὰ πρόσωπα ἐπισήμων εἰσαγγελέων καὶ δικαστικῶν πιλοφόρων προέδρων καὶ τὰ ἀριστοκρατικῶς μυλισμένα (κολ-

λαρισμένα) ἀνωκόρμια ὡραίων τε καὶ δυσειδῶν προμητόρων, τοῦ τότε ζῶντος μαρκίωνος Ροκεβέρδου.

Ὁ ἄγνωστος ἐστράφη πρὸς τὴν σύντροφόν του καὶ χωρὶς νὰ τῇ ἀπευθύνῃ λέξιν ἔθηκε τὸν δάκτυλόν του ἐπὶ τῶν χειλέων, ἡ δὲ φυσιογνωμία του ποιοῦντος τὸ κίνημα τοῦτο ἦτο πειστικωτάτη ὑπὲρ πᾶσαν σύστασιν. Ταὐτοχρόνως ἔσυρεν ἐκ τοῦ τελαμῶνος τοῦ ξίφους του τὸ ἓν τῶν πιστολίων του, τὸ ἐπλήρωσεν ἀποπνίγων πάντα κρότον τοῦ σκανθαλήθρου καὶ ἔβῃ ἀκροποδητὶ κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα αὐτὸ ἕτοιμον πρὸς ἐκπυρσοκρότησιν.

Ὁ πρὸς στιγμὴν ἐκλιπὼν τρόμος τῆς κυρᾶς Κουκουβάϊας κατέλαβεν αὐτὴν πλειότερον καὶ προσέβαλε μεγάλως τὸν παροξυσμόν της. Ἦτο σχεδὸν παραλογισμένη καὶ ἐν τούτοις συνεμορφοῦτο ἐξ ὁρμεμφύτου μὲ τὰς προφυλάξεις, ἃς ἐλάμβανε καὶ αὐτὸς ὁ ὁδηγός της.

Οὗτος ἔφθασεν εἰς τὴν ἀριστερὰν ἄκραν τῆς παστάδος καὶ ἀνοίξας τὸ ἓν φύλλον τορευτῆς καὶ ἐπιχρύσου θύρας εἰσήγαγε δι' αὐτῆς τὴν γραῖαν καὶ εἰσελθὼν καὶ αὐτὸς ἔκλεισεν αὐτὴν ἔσωθεν.

— Κοντεύομεν! τῇ εἶπε τότε χαμηλοφώνως· ἕως ἐδῶ τὰ ἐπήγαμεν καλά... Περίμενέ με καὶ θὰ ἔλθω ἀμέσως.

Κεφάλαιον ΚΕ'.

Ο ΘΑΛΑΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΚΕΣΙΑΣ

Καὶ σὺν τῇ ἀπαγγελίᾳ τῶν λόγων τούτων, οἵτινες τέμνουσι τὸ προηγούμενον κεφάλαιον, ὁ ἄγνωστος ἐγένετο ἄφαντος εἰσελθὼν εἰς δεύτερον δωμάτιον συνεχόμενον ἐκείνῳ ἔνθα εὑρίσκετο ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα.

Ἡ γραῖα μεθ' ὅλην τὴν ἀντίπραξίν της νὰ μείνῃ μόνη ἠναγκάσθη τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν ποιουμένη νὰ περιμένῃ μεθ ὑπομονῆς μεχρισοῦ ὁ παράξενος ὁδηγὸς αὐτῆς ἔκρινε κατάλληλον νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ λάβῃ αὐτήν.

Φωτοβόλοι τινὲς ἀκτῖνες ἐκ τοῦ γειτνιάζοντος θαλάμου διά τινος διεσταλμένης θύρας ἐξερχόμεναι τῇ ἐπέτρεπον νὰ διακρίνῃ τὰ ἀντικείμενα.

Ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα ἔπεσεν ἐπί τινος ἀνακλίντρου τοῦ μικροῦ προδόμου, ὅστις τῇ ἐχρησίμευεν ὡς ἄσυλον ἢ κάλλιον εἰπεῖν ὡς εἱρκτὴ καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτηται οὐχὶ τόσον εὐαρέστως περὶ τῆς θέσεως ἐν ᾗ ὡς ἐκ τῆς ἀνοησίας της εὑρίσκετο. Ἀνεκάλεσεν ἐν τῇ μνήμῃ της πάντας τοὺς κινδύνους πραγματικούς τε καὶ ὑποθετικούς, τοὺς ἐμεγαλοποίησεν ἀκόμη ἐν τῇ τεταραγμένῃ διανοίᾳ της καὶ μετεμελήθη πικρῶς, διότι εἰς τὴν δίψαν τοῦ κέρδους ἐνδιδοῦσα ἐρρίφθη κατακέφαλα ἐν μέσῳ τρομερωτάτης δολοπλοκίας, ἐξ ἧς δὲν θὰ ἐξήρχετο ἴσως σῶα καὶ ἀβλαβής.

Ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀμφιβολίας ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα θὰ ἔδιδε κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ μετὰ μεγάλης προθυμίας, ὅπως ἐπανευρεθῇ εἰς τὸ ἐν τῇ ὁδῷ Ριβὼλ οἴκημά της, οὐ μόνον τὰ χρήματα, ἅπερ ἔμελλε νὰ λάβῃ, ἀλλὰ καί τινα ἀκόμη λουδοβίκεια ἐκ τῶν ἰδικῶν της, ἅτινα μετὰ κόπου ἐθησαύρισε καὶ ἐναπεταμίευσεν ἐν δυσευρέτῳ κρύπτῃ. Ἀλλὰ, ῥητέον ἔτι ἅπαξ, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, καὶ ὤφειλε νὰ ὑπομένῃ ἁπάσας τὰς συνεπείας τῆς ἀπερισκεψίας της.

Τῶν ἀπαισίων τούτων σκέψεων ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα ἀπεσπάσθη αἴφνης ὑπό τινος αἰφνιδίου θορύβου. Τὰ μέλη της ἀνεσκίρτησαν ἅπαντα καὶ προσήλωσε τοὺς οὖς, ὅπως ἀντιληφθῇ τήν τε οὐσίαν καὶ τὴν φύσιν τοῦ θορύβου ἐκείνου.

Ὁ θόρυβος δ' ἐκεῖνος ἦταν ὑπόκωφοι στεναγμοὶ καὶ ἀποπνιγόμεναι φωναί· ὁ δὲ βάλλων ἢ βάλλουσα τὰς κραυγὰς καὶ τοὺς στεναγμοὺς τούτους ὑπεῖκε βεβαίως εἰς βάσανον ἰσχυροτέραν τῆς θελήσεως του. Ἀναμφιβόλως πόνος φυσικὸς κατέτρυχε τὸ σῶμα οὐτωσὶν ἐνεργῶς, ὥστε οὐδεμία ἀνθρωπίνη δύναμις ἠδύνατο νὰ τὸν περιστείλῃ. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἄγνωστος εἰσῆλθεν ἐν τῷ πρώτῳ θαλάμῳ. Ἐὰν δὲ τὸ σκιόφως δὲν ἠμπόδιζε τὴν κυρὰν Κουκουβάϊαν νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπόν του, αὕτη θὰ ἐτρόμαζεν ἐκ τῆς θέας του. Ἦτο ὠχρότατος καὶ μεγάλοι θρόμβοι ἱδρῶτος κατέπιπτον ἐκ τοῦ συνεσταλμένου μετώπου του. Ἔστη ἀπέναντι αὐτῆς.

— Ἀκούεις; εἶπε μετὰ οὐτωσὶ συγκεκινημένης φωνῆς ὥστε καθίστατο σχεδὸν δυσδιάκριτος.

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο ἡ γραῖα.

— Καὶ εἶσαι ἑτοίμη;

— Μάλιστα.

— Τότε λοιπὸν ἔλα...

Καὶ προυχώρησε βήματά τινα. Ἀλλὰ φθὰς εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας ἔστη καὶ ἔστρεψε τὸ πρόσωπον.

— Ἀκούεις; ἐψέλλισεν.

— Ἔ, τί λοιπόν;

— Σοὶ εἶπον πρὶν ἢ φύγωμεν ἀπὸ τὴν Τολώζην ὅτι ἔπρεπε νὰ μὴ ἀποκριθῇς διὰ τὴν ζωὴν τῆς μητρὸς καθὼς καὶ τοῦ παιδίου, τὸ ἐνθυμεῖσαι, ναί;

— Ἐνθυμοῦμαι ὅτι σᾶς ὑπεσχέθηκα νὰ βάλλω ὅλη μου τὴν τέχνη· ὅ,τι περνᾷ ἀπὸ τὰ χέρια μου ὡς ἄνθρωπος δὲν θὰ τ' ἀφήσω, ἀλλὰ παραπέρα διὰ τίποτε δὲν ἀποκρίνομαι.

Ἐν τῇ ἀπαγγελίᾳ τῶν λόγων τούτων ὁ ἄγνωστος ὠχριασεν ἔτι μᾶλλον· ἐδράξατο τῆς χειρὸς τῆς κυρᾶς Κουκουβάϊας καὶ σφίγξας αὐτὴν μετὰ σπαμωδικῆς ἰσχύος ἐπανέλαβε·

— Λοιπὸν ἀποκρίσου μοι διὰ τὴν μητέρα τοὐλάχιστον, καὶ ὁρκίσου ὅτι θὰ τὴν σώσῃς.

— Πολὺ καλά, πολὺ καλά, ἀνέκραξεν ἡ κυρα Κουκουβάϊα ἥτις ἐφοβεῖτο μὴ συντριβῇ ἡ χεὶρ της, θὰ τὴν σώσω, θὰ τὴν σώσω! σοὶ τὸ ὁρκίζομαι!

— Ἔχει καλῶς, εἶπεν ὁ ἄγνωστος ἀφεὶς τὴν χεῖρα τῆς γραίας. Μὴ λησμονῇς ὅτι ἡ ζωή της μὲ ἐνδιαφέρει τὰ μέγιστα καὶ ὅτι θὰ μὲ ἀποκριθῇς κατόπιν διὰ τῆς ἰδικῆς σου. Νὰ μὴ μὲ 'ποῦνε πιὸ Ἐρρῖκο Μωζιρὸν, ἐὰν καὶ δὲν τὴν γλυτώσῃς! καθὼς σ' ἔχω 'ς τὰ χέρια μου, ἐχάθηκες!

Ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα ἤρχισε νὰ τρέμῃ· πρώτην ταύτην φορὰν ἤκουε τὸ ὄνομα τοῦ δεσπότου της καὶ τὸ ἄτομον τοῦτο ἦτο ἐξακουστὸν καθ' ἅπασαν τὴν ἐπαρχίαν διὰ τὰς βιαιοπραγίας του. Ἄλλως τε καὶ ἐκ τῆς ἀπαγγελίας του δὲν ἠπατᾶτο ἡ κακόμοιρος γραῖα. Μὲ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον τῇ ὡμίλησεν ὁ κόμης Μωζιρὸν, ἦτο βεβαία ὅτι ἀποτυγχα-

νούσης θὰ ἐξετέλει τὴν ἀπειλήν του. Ὥστε, ὡς φαίνεται, ἡ θέσις της περιεπλέκετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Ὁποιδήποτε καὶ ἂν ἐστρέφετο ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα, ὑπῆρχε δι' αὐτὴν κίνδυνος. Προκειμένου δὲ νὰ ἀπαλλαχθῇ, θὰ ἔδιδεν ὄχι πλέον ὀλίγα λουδοβίκεια, ἀλλὰ καὶ πᾶν ὅ,τι εἶχεν, ἤρκει μόνον νὰ εὑρεθῇ μακρὰν τοῦ κατηραμένου ἐκείνου μεγάρου. Οἱ ὀδόντες της ἔτριζον ἐκ τοῦ τρόμου, τὰ δὲ χειρουργικὰ ἐργαλεῖά της συνεκρούοντο μετά τινος μεταλλικοῦ ἤχου.

Λεπτῶν τινων σιωπὴ ἐπεκράτησε, μετὰ ταῦτα δ' ὁ κόμης τῇ εἶπε·

— Ἔλα, μὴ τρέμῃ καθόλου τὸ χέρι σου, διότι τὸ ἰδικό μου δὲν παίζῃ καὶ εἶναι ἕτοιμο 'ς τὸ σπαθί.

Εἶτα ἀφοῦ ὑπετονθόρισε τὴν εἰς τὰς ἀπαισίους ταύτας λέξεις περιεχομένην ἀπειλήν, ἔλαβε πάλιν, ἀλλ' ἡπιώτερον, τὴν κυρὰν Κουκουβάϊαν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ εἰσήγαγεν αὐτὴν ἐν τῷ δευτέρῳ δωματίῳ.

Ἀλαβάστρινος λυχνία ἀνηρτημένη δ' ἀργυρᾶς ἁλύσου ἐκ τῆς ὀροφῆς ἐφώτιζε διὰ τοῦ θαμβολεύκου φωτός της τὸν λαμπρὸν καὶ θελκτικὸν τοῦτον θάλαμον, ὅστις κατὰ παράδοξον ἀντίθεσιν, ἐξ ἐκείνων εἰς ἃς πολλάκις ἀρέσκεται ἡ εἵρων τύχη, ἦτο θάλαμος βασάνων καὶ ἀγωνίας. Ἡ μετ' οὐρανοῦ καὶ ὑπὸ μεταξωτῶν σινδόνων καὶ πεπλωμάτων κεκαλυμμένη κλίνη, ὕπερθεν τῆς ὁποίας περιίπταντο οἱ ἔρωτες, ἦν κλίνη ὠδίνων καὶ πόνων· γυνὴ δὲ νεαρά, σχεδὸν ὁλόγυμνος καὶ ἐν πλήρει ἀταξίᾳ διατελοῦσα ἔστρεφεν ἐντὸς τῶν ὁλλανδικῶν ἐκείνων σινδόνων τὸ ὡραῖον καὶ ὡς αὐτὰς ἐπίσης λευκὸν σῶμά της. Ἡ μακρὰ καὶ ἐβέννινος τῆς γυναικὸς ταύτης κόμη ἐκυμάτιζε πέριξ αὐτῆς καὶ παρήλλασεν ἀποτόμως πρὸς τὴν ἀπαστράπτουσαν λευκότητα τοῦ στήθους καὶ τῶν ὤμων της. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὰ ἁβρὰ αὐτῆς μέλη ἐταράσσοντο ὑπὸ βιαίων ἀνασκιρτήσεων, ὅπως δὲ ἀποπνίξῃ ὀδυνηρὰς κραυγὰς ἃς ἐβιάζετο νὰ ἐκβάλλῃ ἐκ τῶν ἀφορήτων πόνων ἔδακνε σπασμωδικῶς τὰ ἐμπετάσματα τῆς κλίνης. Πλὴν τὰ πάντα ἦσαν μάταια, διότι οἱ πεπηγμένοι στεναγμοί, οὓς ἄρτι ἠκούσαμεν, ἐγεννῶντο αὖθις.

Ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα ἔδραμε μετὰ σπουδῆς πρὸς τὴν κλίνην, ἔθηκε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς ἐξωγκωμένης γαστέρος τῆς νεαρᾶς γυναικὸς

καὶ μετὰ λεπτῶν τινων ἐξέτασιν ἔλεξε μετὰ φωνῆς ἣν ἐπειρᾶτο νὰ καταστήσῃ γλυκεῖαν καὶ θωπευτικήν·

— Ἔλα κόρη μου, μὴ φοβᾶσαι, ὀλίγο ἀκόμη θὰ ὑποφέρῃς καὶ ὕστερα θὰ ἦσαι καλά.

Κεφάλαιον ΚΣΤ'.

Ο ΜΩΖΙΡΟΝ.

Τὴν τρομερὰν ἐκείνην κρίσιν ἥτις κατεβασάνιζε τὴν νεαρὰν γυναῖκα διεδέχθη στιγμιαία ἡσυχία, ἧς ἐπωφεληθεὶς ὁ Μωζιρὸν ἔλαβε τὴν κυρὰν Κουκουβάϊαν καὶ ἔτυρεν αὐτὴν μέχρι τοῦ παραθύρου.

— Λοιπόν; τὴν ἠρώτησε χαμηλοφώνως.

— Τί; ὑπέλαβεν ἡ γραῖα.

— Τί λέγεις τώρα ποῦ εἶδες;

— Ἐλπίζω.

— Πολύ; ἐψιθίρισε ζωηρῶς ὁ κόμης καί πως χαίρων.

— Ναὶ πολύ.

— Καὶ διὰ τὴν μητέρα καὶ διὰ τὸ παιδίον;

— Καὶ διὰ τοὺς δύο· ἡ μητέρα εἶναι νέα καὶ δυνατὴ, καὶ εἰμπορῶ νὰ σοὶ ὁρκισθῶ ὅτι θὰ τελειόσουν καλά.

Οἱ λόγοι οὗτοι τοσοῦτον ζωηρὰν χαρὰν ἐπροξένησαν εἰς ἐκεῖνον πρὸς ὃν ἀπευθύνθησαν, ὥστε λησμονήσας τὸν ἐξουθενισμὸν τῆς γραίας, ἔλαβε τὴν χεῖρα αὐτῆς καὶ τὴν ἔθλιψε ζωηρῶς.

— Ὦ! κάμε πλέον ὅ,τι πρὸ ὀλίγου μοὶ ὑπεσχέθης, ὑπετονθίρισε... σῶσε καὶ τοὺς δύο, καὶ ἡ πρὸς σὲ εὐγνωμοσύνη μου δὲν θὰ ἔχῃ ὅρια, θὰ τὸ ἰδῇς τοῦτο.

Πλεονεκτικὸν μειδίαμα διέστειλε τὰ μαραμένα χείλη τῆς κυρᾶς Κουκουβάϊας, ἥτις ἐκίνησε δὶς ἢ τρὶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἡτοιμάζετο ν' ἀποκριθῇ. Ἀλλὰ νέος στεναγμὸς τῆς νεαρᾶς γυναικὸς διέκοψε τὴν συνδιάλεξιν ταύτην. Ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα ἐζήτησε νὰ σπεύσῃ

πάλιν πρὸς τὴν κλίνην, ἀλλ' ἀνεχαιτίσθη ὑπὸ τοῦ κόματος, ὅστις ἐψέλλισεν εἰς τὸ οὖς της.

— Ἕνα λόγο ἀκόμη.

— Τί;

— Βλέπεις αὐτὴν τὴν θύραν;

Καὶ ἔδειξε μεγάλην μετ' ἐπιχρύσων φατνωμάτων θύραν ἀριστερόθεν τοῦ θαλάμου ἐνῷ εὑρίσκετο ἡ μάρκεσία, καὶ κεκλεισμένην διά τινος μικροῦ μοχλοῦ μόνον, ἀσθενοῦς εἰς σπουδαίαν ἀντίστασιν.

— Τὴν βλέπω, ἀπεκρίνατο ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα.

— Λοιπὸν ἀπ' ἐκεῖ ἔχομεν φόβον.

— Πῶς;

— Ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν αὐτὴν κοιμᾶται εἷς ἄνθρωπος.

Ἡ γραῖα ἐποίησεν ἀπότομον ἅλμα.

— Ἄνθρωπος! ἐπανέλαβε μετὰ τρόμου.

— Ναί, ὁ σύζυγος τῆς γυναικὸς ταύτης.

— Ἄχ!

— Πρόσεξε, μία ἀπερίσκεπτος κραυγή, ἤ καὶ ἐλάχιστος θόρυβος δύνανται νὰ τὸν ἐξυπνήσωσι. Θὰ σηκωθῇ βέβαια τότε, θὰ ζητήσῃ νὰ εἰσέλθῃ καὶ θὰ ἔμβῃ· ἀλλὰ τὸ δωμάτιον τοῦτο θὰ καταστῇ θέατρον τρομερᾶς καὶ αἱματηρᾶς σκηνῆς, διότι ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό μας, ἢ ἐγὼ ἢ αὐτός, δὲν θὰ βγῇ ἀπ' ἐδῶ πέρα ζωντανός.

Καὶ ὡς εἰ ἤθελε ψηλαφητῶς πως νὰ δώσῃ μείζονα δύναμιν εἰς οὖς ὁ κόμης Μωζιρὸν ἀπήγγελε λόγους, ἀνέλκυσεν ἐκ τοῦ κολεοῦ τὸ ξίφος του καὶ ἔθετο αὐτὸ ἐπί τινος ἀνακλίντρου πλησίον τῶν πληρωμένων πιστολίων του.

— Ὤχ, Θεέ μου! ὤχ! τί νὰ κάμω; ἐψέλλισεν ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα, ἧς ὁ τρόμος ὁλονὲν ηὔξανεν.

— Ἔχε τὰ μάτιά σου τέσσαρα! ἀπεκρίνατο ὁ κόμης, κάμε ὅσον εἰμπορεῖς γρήγωρα, καὶ πρὸ πάντων ἅμα τὸ πᾶν τελειώσῃ, ἀπόπνιξον τὰς κραυγὰς τοῦ παιδίου.

— Ὅσο γιατὰ μένα πολὺ καλά, εἶπεν ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα, ἀλλ' αὐτὴ ἡ γυναῖκα;

— Ἔννοιά σου, αὐτὴ γνωρίζει τὸν κίνδυνον καὶ δὲν θὰ βγάλῃ τσιμουδιὰ καὶ ἂν πρόκειται ἀκόμη ν' ἀποθάνῃ.

Τῳόντι δ' ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐστρέφετο ὡς ὄφις ἐν τῇ κλίνῃ χωρὶς νὰ ῥήξῃ τὴν ἐλαχίστην κραυγὴν, καὶ κατώρθου μάλιστα ἡρωϊκὴν ἀναπτύσσουσα δύναμιν νὰ κρατῇ τοὺς στεναγμούς της.

— Ἄ! ἐψιθύρισεν ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα, ἦλθε ἡ ὥρα!

§

Ἀφῶμεν τὴν κυρὰν Κουκουβάϊαν ἀσχολουμένην εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ δυσχεροῦς ἔργου ὅπερ τῇ ἐπέβαλεν ἡ θέσις της καὶ ἐξηγήσωμεν διὰ βραχέων τὴν τῶν δύο νέων προσώπων μας, ἅπερ ἐπαρουσιάσαμεν νῦν ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἡ ἱστορία αὕτη ἐστὶν ἁπλουστάτη καὶ κατὰ συνέπειαν λίαν βραχεία.

Ὁ Ἐρρῖκος Μωζιρὸν τέλειος ἱππότης, μεγιστὰν καὶ σημαντικῆς περιουσίας κάτοχος, ἦν καθ' ἅπασαν τὴν ἐπαρχίαν βδελυκτότατος. Ἤρκει μόνον νὰ προφέρῃ τις τὸ ὄνομά του καὶ νὰ διεγείρῃ γενικὴν κατακραυγήν. Ἦτο καθ' ὅλα, καθάπερ ἔλεγον, γαγγραινωμένη καρδία καὶ διεφθαρμένη ψυχὴ, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐνεφώλευον καὶ τὰ ἑπτὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα. Ἦτο χαρτοπαίκτης εἰς ἄκρον, ὀργίλος εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν, φιλοπότης ἰσοβάθμιος τοῦ ὁποίου δὲν ὑπῆρχε καὶ ἀκόλαστος, ὤ! ὅσον διὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο, ἀκόλαστος ὑπὲρ φύσιν. Διὰ μίαν λέξιν, δι' ἓν κίνημα, δι' ἓν βλέμμα καὶ συνήθως διὰ μηδὲν ἐξιφούλκει καὶ ἐφόνευεν ἐν ἀκαρεῖ τὸν ἀπέναντί του.

Ἦν εἰς ἄκρον φίλος τῶν σκανδάλων καὶ ἐπεθύμει ὡς φαίνεται νὰ ἐγείρῃ τρόπαιον ἐκ τῶν ἐλαττωμάτων του καὶ νὰ περιβληθῇ διάδημα ἐκ τῶν κακιῶν του. Ἔρθειρε κορασίδας, ὅπως μεταχειρίζηται αὐτὰς κατόπιν ὄργανα τῶν ἡδονῶν του καὶ ἀπεπλάνα νεανίας ὅπως κάμῃ αὐτοὺς συνεταίρους εἰς τὰς ἀκολασίας του καὶ εἰς τὰ ὄργιά του συνενόχους. Συνελόντι δ' εἰπεῖν ἔφερε κατ' αὐτοῦ πάντοτε τὴν γενικὴν κατακραυγὴν καὶ ἦν ἐπίφοβος ὡς τὸ πῦρ.

Ἰδοὺ ὁποῖός τις ἦν ὁ κόμης Ἐρρῖκος Μωζιρὸν, ἢ μᾶλλον ὁποῖος ἦτο πρὶν, διότι μιᾷ τῶν ἡμερῶν τὸ πᾶν ἐν αὐτῷ μετεβλήθη.

Ὁ κόμης ἐπαρήτησεν αἴφνης τὰς ἀταξίας του, τὰς παλλακίδας, τοὺς φίλους καὶ τοὺς κόλακάς του καὶ ἔπαυσε πλέον νὰ καταπλήττῃ τοὺς κατοίκους τῆς Τολώζης διὰ τῶν ἀκρίτων αὐτοῦ πράξεων καὶ

διὰ τῶν σκανδαλωδεστάτων ἰδιοτροπιῶν του, ἀκολουθήσας βίον τακτικώτατον.

Πόθεν δὲ προήρχετο ἡ αἰφνήδιος αὕτη καὶ ὅλως ἀπρόοπτος μεταβολή, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὸ ἐννοήσῃ καὶ πάντες τὸ ἐθεώρουν ὡς θαῦμα. Καὶ τῇ ἀληθείᾳ τοιοῦτόν τι συνέβαινεν.

Οἱ περίεργοι ἠγνόουν ποῦ νὰ τὸ ἀποδώσωσιν· ἀλλ' ἡμεῖς κάλλιον πληροφορημένοι, λέγομεν ὅτι ὁ ἔρως, ὁ πανίσχυρος οὗτος καὶ τῶν ἀνάκτων αὐτῶν βασιλεὺς κατελάμβανε πρώτην ταύτην φορὰν τὴν καρδίαν τοῦ Ἐρρίκου, ἣν διὰ μόνης τῆς παρουσίας του ἀνεγέννησε καὶ ἐξήγνισεν.

Ὁ κόμης Μωζιρὸν ἠγάπα· ἠρᾶτο δεινῶς νεάνιδός τινος δυναμένης νὰ τῷ ἐμπνεύσῃ παραπλήσιον ἔρωτα.

Ἡ Ἐρριέττα δὲ Λανσὰκ (τοιοῦτον ἦν τὸ ὄνομα τῆς νεάνιδος) ἀνῆκεν εἰς μίαν τῶν εὐγενεστέρων καὶ πλουσιωτέρων ὡς ἡ τοῦ Μωζιρὸν οἰκογενειῶν· τὸν δὲ ἔρωτα ὅνπερ τῷ ἐνέπνεε, συνεμερίσθη καὶ αὕτη ἐξ ὅλης καρδίας.

Τὸ μέλλον τῶν δύο νέων ἐφαίνετο προδιακεχαραγμένον καὶ βεβαίως ἦτο εὐκολώτατον· διότι μὴ δὲν ἤθελον ἀπολαύσει βεβαίαν σχεδὸν εὐδαιμονίαν ἐν γάμῳ κατὰ πάντα εὐαρμόστῳ; Πλὴν ὁπόσοι δυστυχῶς ὑπάρχουσι γονεῖς, οἵτινες ἔχουσι τὴν ἀξίωσιν νὰ διαθέτωσιν αὐτοὶ τὸν βίον τῶν τέκνων των καὶ νὰ παρασκευάζωσιν αὐτοῖς κατὰ τὸ δοκοῦν τὸ μέλλον των! Τοιοῦτοί τινες ἦσαν καὶ οἱ γονεῖς τῆς Ἐρριέττας.

Ὁ κόμης Μωζιρὸν ἐζήτησεν ἐπισήμως τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος, ἀλλὰ τὸ ἐπονείδιστον ὄνομά του τὸν εἶχεν ἀρκούντως κακοσυστήσει.

Οἱ γονεῖς τῆς Ἐρριέττας οὐδόλως ἐσυλλογίσθησαν ὅτι αἱ παραφοραὶ καὶ αἱ ἀκρισίαι τῆς νεότητος θεωροῦνται πολλάκις ὡς ἐχέγγυον ὀρθῆς πορείας ἐν τῇ ὡρίμῳ ἡλικίᾳ· ἐλησμόνησαν ὅτι οἱ ἐπιλήψιμον βίον ἀκολουθήσαντες πρὶν νέοι καθίστανται οἱ ἄριστοι μετὰ ταῦτα σύζυγοι, οὐδ' ἔλαβον ποσῶς τέλος πάντων ὑπ' ὄψιν τὸν ἔρωτα τῆς Ἐρριέττας, ἔρωτα δι' εὐγλωττοτάτων καὶ συγκινητικῶν δακρύων καὶ δὴ καὶ δι' ἀπέλπιδος σιωπῆς ἐκδηλωθέντα.

Ὁ κ. Μωζιρὸν ἐξενικήθη καὶ τοιουτοτρόπως ὥστε οὐδεμίαν νὰ δύναται νὰ τρέφῃ ἐπιτυχίας ἐλπίδα, καὶ ὡς ἐφοβοῦντο τὰς παραφοράς

τοῦ ὁρμητικοῦ χαρακτῆρός του ὑπερεθιτθέντος ἀκόμη ὑπὸ τοῦ ἐνοχλητικοῦ πάθους του, ἀπεφάσισαν νὰ παρεμβάλωσι μεταξὺ τῆς Ἐρριέττας καὶ αὐτοῦ ἀνυπέρβλητον φραγμόν. Συνέζευξαν δηλονότι τὴν θυγατέρα αὐτῶν ῥίψαντες αὐτὴν εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ μαρκίωνος Ροκεβέρδου, εὐπατρίδου εὐγενεστάτου καὶ ἐντιμωτάτου, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου τὰ παρελθόντα ἤδη ἑξήκοντα ἔτη ἄτινα ἔφερεν ἐπὶ τῆς ῥάχεώς του καὶ οἱ πολιοὶ μύστακες ἐπαρουσίαζον ἀλλόκοτον ἀντίθεσιν πρὸς τὰς δεκαοκτὼ ἀνοίξεις καὶ τὴν μέλαινα κόμην τῆς Ἐρριέττας.

Ἡ δυστυχὴς κόρη ἐγίνωσκεν ὅτι οὐδεμία ἀντίστασις ἠδύνατο νὰ ὠφελήσῃ αὐτὴν ἀπέναντι τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης τοῦ πατρός της· διὸ καλῶς πράττουσα ὑπήκουσεν εἰς τὰς θελήσεις του. Ἐπροσπάθησε νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυά της καὶ ὡρκίσθη καθ' ἑαυτὴν νὰ ἦναι ἄμεμπτος σύζυγος.

Ὁ δὲ Μωζιρὸν ἀπελπισθεὶς πλέον ἐζήτησεν ἂν οὐχὶ νὰ λησμονήσῃ αὐτὴν, ἀλλὰ τοὐλάχιστον νὰ διασκεδάσῃ τὴν θλῖψιν του· περιέπεσεν ὅθεν καὶ πάλιν ῥιψοκινδύνως εἰς τὰς βορβορωδεστάτας ἀκολασίας, ἀνενέωσε ἅπαντας τοὺς πρό τινας διαλυθέντας δεσμοὺς καὶ κατέστησε τὸ μέγαρόν του σκιραφεῖον καὶ πορνεῖον. Νυχθημερὸν τὰ ὄργια καὶ αἱ μεθυστικαὶ κραυγαὶ ἠντήχουν ἐκεῖ, ἔνθα ὁ Ἐρρῖκος Μωζιρὸν ὠνειρεύετο νὰ ἐντρυφήσῃ ἔρωτα ἁγνὸν καὶ ἀμοιβαῖον.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία δὲ Λανσὰκ συνεχάρησαν ἑαυτοῖς περιχαρῶς, διότι δὲν παρέδωκαν τὴν κόρην των εἰς τὸν ἄθλιον τοῦτον καὶ ἐκδεδιητημένον νέον ἐπαναπαύσαντες οὕτω τὴν συνείδησίν των.

Τλήμονες! Οὐδόλως ὑπωπτεύθησαν ὅτι αὐτοὶ καὶ μόνοι ἦσαν οἱ αἴτιοι τῆς ἀκολασίας ταύτης τοῦ νεανίου, ἀφ' ἧς ὁ ἔρως εἶχε πρό τινος ἀποσπάσει αὐτόν!

Φεῦ! ἄπειροι ὑπάρχουσιν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ οἱ τοιοῦτοι τυφλοί, οἵτινες ἐν ἀγνοίᾳ των πράττουσι τὸ κακὸν καὶ συγχαίρονται διὰ ἀκόμη ἑαυτοῖς ἐπὶ τοῖς ὑπ' αὐτῶν πεπραγμένοις!

Κεφάλαιον ΚΖ'.

ΕΡΩΣ ΠΕΡΙΟΡΙΣΘΕΙΣ.— ΕΡΩΣ ΑΝΑΝΕΩΘΕΙΣ.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία δὲ Λανσὰκ οὐδὲ στιγμὴν ἄφινον νὰ παρέλθῃ χωρὶς νὰ προφέρωσιν ἐνώπιον τῆς κόρης, των καταστάσης μαρκεσίας Ἐρριέττας Ροκεβέρδου τὸ βδελυκτὸν τοῦ Μωζιρὸν ὄνομα, καὶ οὐδέποτε ἔλειπον ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιθετίζωσιν αὐτὸν ὅσον ἠδύνατο περιφρονητικώτερον καὶ νὰ ἀφηγῶνται σκανδαλωδέστατα ἀνέκδοτα περὶ τοῦ ἀκολάστου βίου ὃν διῆγεν.

Ἡ Ἐρριέττα προσήλου τὸ οὖς εἰς τὰς διηγήσεις ταύτας χωρὶς νὰ ἀποκρίνηται. Ὠχρότης μόνον μεγαλειτέρα τῆς συνήθους ἐκάλυπτε τὸ μέτωπόν της ἀκροωμένης, τὴν δὲ πρωΐαν τῆς ἐπαύριον αἱ ἠρυθριωμέναι αὐτῆς βλεφαρίδες καὶ οἱ ὑπὸ κυανολεύκου κύκλου βεβαμμένοι ὀφθαλμοί της ἐμαρτύρουν ὅτι εἶχε κλαύσει καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

Ἡ δύστηνος νεᾶνις εἰς μάτην ἐπειρᾶτο νὰ τὸν λησμονήσῃ· καθ' ὅσον οἱ γονεῖς αὐτῆς ἐζήτουν νὰ ὑποκαύσωσιν ἐν τῇ καρδίᾳ της σπινθῆρα μίσους καὶ περιφρονήσεως, κατὰ τοσοῦτον ἐκείνη ἠσθάνετο αὐτὴν πλήρη ἔρωτος.

Ὁ μαρκίων Ροκεβέρδος δὲν ἦτο ποσῶς ζηλότυπος. Τῇ ἀληθείᾳ ἠγνόει τὸν ἀμοιβαῖον ἔρωτα τοῦ κ. Μωζιρὸν καὶ τῆς Ἐρριέττας, ἀλλ' ἔτρεφεν ἄλλως τε ἀπεριόριστον πεποίθησιν εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἀρετὰς τῆς γυναικός του. Ἤρκει ὅμως ἐλαχίστη νὰ εἰσδύσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ του ἀκτὶς ὑποψίας, ὅπως ἀνάψῃ ἐν αὐτῇ πυρκαϊάν, ἧς αἱ διαστάσεις ἔμελλον νὰ ὦσι τρομεραί. Ὁ κ. Ροκεβέρδος ἀνῆκεν ἄλλως τε εἰς ἐκείνην τὴν φυλὴν τῶν σκληρῶν ἀνθρώπων, οἵτινες δὲν διαλλάσσονται μεθ' ὅσην καὶ ἂν ἐπιδείξωσιν αὐτοῖς ἀδυναμίαν, οὐδὲ συγχωροῦσί ποτε ἀποδεδειγμένην προδοσίαν.

Δέκα ἔτη παρῆλθον οὕτως. Ἡ Ἐρριέττα ἐφθείρετο ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ καὶ ἐμαραίνετο τρόπον τινά. Ἐφαίνετο αὐτόχρημα νεκρά, καίτοι ἡ ὡραιότης της οὐδέποτε ἐφάνη περιλαμπροτέρα. Οἱ μεγάλοι αὐτῆς

ὀφθαλμοὶ ἀπήστραπτον ὑπὸ παραδόξου καὶ σχεδὸν ἀνυποφόρου λάμψεως, αἱ δὲ ὠχραὶ παρειαί της παρεῖχόν τι ἄϋλον καὶ οὐράνιον. Καὶ οἱ σοφώτεροι ἰατροδιδάκτορος τῆς Μεσημβρινῆς Γαλλίας δὲν ἠδύναντο νὰ μαντεύσωσιν ὁποῖος ἀκατανόητος σκώληξ κατεβίβρωσκεν ἠρέμα τὴν ζωὴν τῆς Ἐβριέττας.

Ὁ σκώληξ οὗτος ἦτο ὁ θανάσιμος πυρετὸς τοῦ ἀκορέστου ἔρωτός της καὶ ἄνευ περιστατικοῦ τινος, ὅπερ μέλλομεν νὰ διηγηθῶμεν, ἡ ἀγωνία τῆς κυρίας Ροκεβέρδου δὲν ἤθελεν ἐπιμηκυνθῇ τόσον. ἡ δὲ δυστυχὴς νεᾶνις θὰ ἐλάμβανεν ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην κατὰ τῆς θλίψεως καὶ τῆς στερήσεως, ἂν ἡ τύχη ἢ κακός τις δαίμων δὲν διέθετε ὅλως τ' ἀνάπαλιν τὰ πράγματα.

Μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἀφίκετο εἰς Τολώζην ἑταιρία περιπολιέων κωμικῶν, γελοία ὄντως ἐνσάρκωσις τοῦ «Κωμικοῦ μυθιστορήματος» τοῦ Σκάρρωνος. Οἱ γελωτοποιοὶ οὗτοι ἔστησαν μέγα παράπηγμα ἐκ σανίδων καὶ ὑφάσματος. Τὸ ἥμισυ τῆς αὐτοσχεδίου ταύτης οἰκοδομῆς ἀπετέλει τὴν σκηνὴν καὶ τὰ παρασκήνια, τὸ δ' ἕτερον ἥμισυ προώριστο διὰ τοὺς θεατάς. Ὑπῆρχεν εἴδός τι θεωρείων σχεδὸν κεκλεισμένων διὰ τὴν ἀριστοκρατικὴν τάξιν καὶ ἀγέμιστα θρανία διὰ τὸν λαόν.

Τὰς παραστάσεις τῶν νομάδων τούτων μίμων ἔστεψε κατ' ἀρχὰς λαμπρὰ ἐπιτυχία. Ἀναμφιβόλως αἱ γελωτοποιεῖαι ἦσαν τερπναὶ καὶ οἱ κωμικοὶ μέτριοι, διότι τὸ μικρὸν θέατρον ἐπληροῦτο ὑπὸ τοῦ χυδαίου λαοῦ, τῶν ἀστῶν καὶ τῶν εὐγενῶν. Μετ' ὀλίγον δὲ κατέστη συρμὸς νὰ μεταβαίνωσιν εἰς τὸ ἐκ σανίδων καὶ ὑφάσματος κατεσκευασμένον ἐκεῖνο παράπηγμα καὶ νὰ διαμένωσιν ἐπὶ μίαν ὥραν, ὥσπερ συμβαίνει σήμερον ἐν τῷ Μελοδράματι καὶ ἐν τῷ Ἰταλικῷ Θεάτρῳ.

Ὁ μαρκίων Ροκεβέρδος ἐλπίζων νὰ κατανικήσῃ διὰ διαφόρων τέρψεων τὴν ὀσημέραι αὔξουσαν ἔκλυσιν τῆς πολυλατρεύτου συζύγου του ἀπεφάσισε νὰ φέρῃ αὐτὴν χωρὶς ἄλλο μέχρι τῶν καλουμένων ὀ η μ ω μ ά τ ω ν.

Ἡ Ἐβριέτα κατ' ἀρχὰς ἐπέμεινε· τοιαύτη χυδαία διασκέδασις τῇ ἀπήρεσκεν. Ἐν τούτοις μετὰ πολλὴν ἀντίστασιν ἐνέδωκε καὶ ἐνδυθεῖσα μετὰ μοναστικῆς σχεδὸν ἁπλότητος ἠκολούθησε τὸν ἄνδρα της.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ μαρκίων καὶ ἡ σύζυγός του κατέβαινον τῆς

ἁμάξης πρὸ τῆς θύρας τοῦ θεάτρου, μεγάλη ἅμαξα ὁλόχρυσος καὶ τέθριππος ἀφικνεῖτο μετ' ἄκρας ταχυτητος καὶ κωφωτικοῦ κρότου καὶ ἔστη ἀκριβῶς ἔναντι τοῦ κυρίου Ροκεβέρδου καὶ τῆς γυναικός του.

Ἐν τῇ ἁμάξῃ ταύτῃ ἐπέβαινον τρία ἄτομα, δύο γυναῖκες καὶ εἷς νέος. Αἱ γυναῖκες ὡραιόταται βεβαίως διεσάλπιζον ἐν τῇ ἀφελείᾳ τῆς θέσεώς των, ἐν τῇ τολμηρᾷ προκλήσει τῶν βλεμμάτων των καὶ ἐν τῇ ἀναιδείᾳ τοῦ σκανδαλώδους στολισμοῦ των, διεσάλπιζον λέγομεν, καθιστῶσαι καὶ εἰς τὸν τυχόντα γνωστὸν, τὸ ἐπάγγελμα ὅπερ μετήρχοντο. Ὁ δὲ σύντροφός των ἐφόρει ἐνδυμασίαν εὐπατρίδου, ἀλλ' ἦτο ὅλως ἐκτετραχηλισμένος. Οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν τεθαμβωμένοι ὑπὸ τῆς μέθης, μέθης ὅμως οὐχὶ ἐρωτικῆς πλέον, ἀλλὰ τῶν πνευματωδῶν ποτῶν ἥτις ἐχρωμάτιζε τὰς παρειάς του.

Ὁ ἄσωτος οὗτος καὶ οἰνόφλυξ ὅστις κατέβη ἀπὸ τῆς ἁμάξης κλονιζόμενος ἓν μέσῳ δύο ἑταίρων καὶ ὅστις προσέπταισεν εἰς τὴν θύραν τοῦ θεάτρου ἦτο ὁ Ἐρρῖκος Μωζιρόν.

Ἡ Ἐρριέττα εὑρίσκετο ἀκόμη ἐκεῖ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος τοῦ συζύγου της, ὃν εἶχε κρατήσει ἡ περιέργεια. Κατ' ἀρχὰς αὕτη δὲν ἠνόησεν εἰς ὁποίας φύσεως σκηνὴν παρίστατο· μετ' ὀλίγον ὅμως ἡ διάνοιά της διεφωτίσθη. Ἀνεγνώρισε τὸν Ἐρρῖκον καὶ ἐμάντευσε τὸ ἐπάγγελμα τῶν δύο ἀκολούθων αὐτοῦ ὃν τοσοῦτον ἠγάπησε καὶ ἠγάπα ἀκόμη. Ἅπαν τὸ αἷμά της συνεσωρεύθη ἐν τῇ καρδίᾳ της· ἐνόμισεν ὅτι ἡ γῆ περιεστρέφετο περὶ ἑαυτὴν, καὶ θὰ κατέπιπτεν ὕπτιος ἐὰν δὲν ἐστηρίζετο ἐφ' ἑνὸς τῶν παραστατῶν τῆς θύρας τοῦ θεάτρου.

— Ὦ! εὐχαριστῶ σοι, Ὕψιστε, ὅτι ἐν τοιαύτῃ καταστάσει αὐτὸν μοὶ ἐπαρουσίασας, εὐχαριστῶ σοι, ἐψιθύρισε, διότι νῦν δὲν δύναμαι πλέον νὰ τὸν ἀγαπῶ!

Ὁ Ἐρρῖκος μεθ' ὅλην τὴν ἐλεεινὴν μέθην του ἀνεγνώρισε τὴν μαρκεσίαν· ὠπισθοδρόμησεν ὡς κεραυνόπληκτος καὶ ἀσμένως θὰ ἐθυσίαζε καὶ δέκα ἀκόμη τῆς ζωῆς του ἔτη, ἐὰν ἠδύνατο νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς· τοσοῦτον ὀδυνηρῶς ἐπηρέασεν αὐτὸν ἡ μετὰ τῆς μαρκεσίας συνάντησίς του.

Ἡ Ἐρριέττα ἀνεκτήσατο ταχέως τὰς δυνάμεις της.

— Εἰσέλθωμεν, εἶπε τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, ὅστις οὐδὲν ἐκ τῶν ἀνωτέρω περιειργάσθη, εἰσέλθωμεν ταχέως.

Καὶ ἔσυρεν αὐτὸν ἐντὸς τοῦ θεάτρου.

Ὅτε δὲ ὁ κ. Μωζιρὸν συνῆσθάνθη τὴν θέσιν του, ἡ μαρκεσία δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ. Ὁ Ἐρρῖκος κατελήφθη τότε ἐναντίον του ὑπὸ παραφόρου λύσσης μεμιγμένης μετὰ ἀπελπισίας, διότι συνῆσθάνθη, ὅτι πᾶν ὅ,τι ἔπραξεν ὅπως διασκεδάσῃ καὶ λησμονήσῃ μάλιστα τὸν ἔρωτά του, εἰς οὐδὲν τῷ ἐχρησίμευσε. Ματαίως ἐκυλίσθη εἰς τὸν βόρβορον τῶν ἀκολασιῶν, μόνον τὸ σῶμά του κατέστρεψε καὶ ἐρρύπανε τὴν ψυχήν του. Ἀπέπεμψεν ὀργίλως καὶ ἀπεχθῶς τὰς νέας, ἃς μεθ' ἑαυτοῦ ἔφερε καὶ εἰσῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ θέατρον. Διαβεβαιοῦμεν δὲ ὅτι οὐδὲν ἴχνος μέθης ὑπελείπετο ἐν αὐτῷ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀλλὰ νεκρικὴ σχεδὸν μόνον ὠχρότης ἀντικαθίστα τὸ ὑπὸ τοῦ οἴνου ἐφλογισμένον πρόσωπόν του, ὅπερ ἀντὶ τῆς φρίκης καὶ τῆς ἀπεχθείας ἣν πρὸ μικροῦ ἐνέπνεεν, ἐπαρουσίαζε νῦν μέγαν οἶκτον. Δὲν ἦτο πλέον ἀνάγκη νὰ ζητήσῃ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν Ἐρριέτταν, εἰς τὸ θεωρεῖον τῆς ὁποίας εὐθὺ διηυθύνθη τὸ βλέμμα του ὡς διὰ μαγικῆς δυνάμεως.

Διὰ παρομοίου μαγνητισμοῦ καὶ ἡ μαρκεσία ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ μέρος ἔνθα εὑρίσκετο ὁ Ἐρρῖκος. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν διεσταυρώθησαν τὰ βλέμματά των, οἱ δύο ἐρασταὶ ἀνεσκίρτησαν ὡς ἂν εἰ ἠλεκτρικὸς σπινθὴρ προσέβαλεν ἀμφοτέρους.

Ἡ Ἐρριέττα ἠθέλησε νὰ ἀποστρέψῃ τὸ πρόσωπον, ἀλλ' ἔπραξε τοῦτο ὅταν μόνον παρετήρησε τὴν ὠχρότητα τοῦ Ἐρρίκου καὶ ὅτι αὐτὸς ἦτο μόνος ἐν τῷ θεωρείῳ.

Διά τινος ὑψηλῆς κατόψεως ἦν ὁ Θεὸς χορηγεῖ εἰς τὰς ἐκλεκτὰς ψυχὰς καὶ εἰς τὰς μᾶλλον ἀφωσιωμένας καρδίας, ἡ Ἐρριέττα ἠνόησε πᾶν ὅ,τι ὁ ἐραστὴς αὐτῆς εἶχεν ὑποφέρει καὶ ὑπέφερεν ἀκόμη, ὅτι δηλ. τὸ γελαστὸν καὶ οἰνωμένον τοῦ ἐκδεδιητημένου πρόσωπον περιεχέετο ὑπὸ ἀμέτρου λύπης. Συνῆσθάνθη τότε ὅτι ἀντηγαπᾶτο ἐπαξίως καὶ ἐχάρη ἀπεριόριστον χαράν, εἶδος πικρᾶς ἡδονῆς, δι' ἣν μάτην κατεμέμψατο ἑαυτῆς.

Οὕτως ὡς ἔφημεν κατὰ παράδοξον τῆς τύχης παλιντροπίαν ἡ σκωπτικοῦ τινος δαίμονος ἐκεῖνο ὅπερ ὤφειλε νὰ ἀποχωρήσῃ διὰ παν-

τὸς τὰς δύο καρδίας, ὥθει αὐτὰς ἀπ' ἐναντίας εἰς ἀδιάλυτον ἕνωσιν. Πολὺ πρὶν τοῦ τέλους τῆς παραστάσεως ἡ μαρκεσία ἐπρότεινε τῷ συζύγῳ της νὰ ἐπανακάμψωσιν οἴκαδε.

Ὁ κ. Μωζιρὸν ἠκολούθησεν αὐτοὺς μακρόθεν πεζῇ μέχρι τῆς θύρας τοῦ μεγάρου ἥτις ἐκλείσθη, αὐτῶν εἰσελθόντων.

Μία μεταβολὴ ἀνεφαίνετο ἐν τῇ ζωῇ ἀμφοτέρων τῶν νέων, οὓς ὁ μὲν Θεὸς ἔπλασε τὸν μὲν διὰ τὸν δὲ, οἱ δὲ ἄνθρωποι τοὺς ἀπεχώρισαν. Ἔκτοτε ἡ Ἐρριέττα καταβληθεῖσα πλέον ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀντιπαλαίσῃ ἐναντίον της, ἀλλ' ἐγκατέλειπε τοῦ λοιποῦ ἄνευ ἀντιστάσεως τὴν ψυχήν της εἰς τὸν παρασύροντα αὐτὴν χείμαρρον. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν Ἐρρῖκον, ἀποδιίστατο πλέον τέλεον τῶν ματαίων καὶ αἰσχρῶν τῆς ἀκολασίας καὶ τῶν ἀσωτιῶν ἀπολαύσεων καὶ νέα ἠθικὴ καὶ ἁγνὴ ἀναγέννησις ἔμελλε νὰ ἐπιτευχθῇ διὰ τοῦ ἔρωτος καὶ διὰ τὸν ἔρωτα. Πλὴν φεῦ! καταστροφὴ ἀνέμενεν ἀμφοτέρους καὶ αὕτη δὲν ἀπεῖχε πολύ!

Μετὰ δύω περίπου μῆνας ἀπὸ τῶν γεγονότων ἅπερ ἐξέθημεν ὁ μαρκίων Ροκεβέρδος ἀνεχώρησεν ἐξαίφνης εἰς Ἱσπανίαν, ἔνθα τὸν ἐκάλεσαν σπουδαῖαι αὐτοῦ ὑποθέσεις. Ἐπρόκειτο περὶ μεγάλης κληρονομίας, ἣν μεμακρυσμένος τοῦ μαρκίωνος συγγενὴς ἐν Μαδρίτῃ ἀπὸ εἰκοσιπενταετίας ἀποκατεστημένος καὶ ἀποθανὼν τῷ κατέλειπε. Εἴπωμεν δ' ἐν παρόδῳ ὅτι ἡ περιουσία αὕτη ὑπερέβαινε τὸ ἑκατομμύριον, ὥστε τὸ ταξείδιον τοῦτο ἤξιζε τὸν κόπον.

Ὁ μαρκίων λοιπὸν κατέλιπε, καθὰ εἴπομεν, τὴν Γαλλίαν ἀφεὶς τὴν γυναῖκά του ἐν τῷ μεγάρῳ. Ἡ ἀπουσία του κατ' ἀρχὰς εἰς τινας μόνον ἑβδομάδας ἐλογίσθη, ἀλλ' ἀπρόοπτα περιστατικὰ συνέτεινον εἰς τὸ νὰ παραταθῇ περιπλέον.

Εἰσάξωμεν τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας ἐν τῷ μεγάρῳ παρὰ τῇ νεαρᾷ γυναικὶ πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ μαρκίωνος. Ἡ ἐνδεκάτη ἑσπερινὴ ὥρα ἦτο κάπως περασμένη, ἡ δὲ νὺξ μεθ' ὅλην τὴν θερμὴν ἡμέραν ἦτο ψυχρὰ καὶ θυελλώδης. Οὐδεμία μόλοντοῦτο ἀνέμου πνοὴ ἐτάραττε τοὺς ἠρεμοῦντας κλάδους τῶν μεγάλων δένδρων, ὁ οὐρανὸς ἐκαλύπτετο καθ' ὁλοκληρίαν ὑπὸ πυκνῶν, ἀκινήτων καὶ χαλκοχρόων νεφῶν καὶ πυκνὸς ὁμίχλης πέπλος παρενεβάλλετο μεταξὺ τῆς γῆς καὶ τῶν ἀμυδρῶς λαμπόντων ἀστέρων.

Θαμβωτικαὶ δὲ καὶ σιωπηλαὶ ἀστραπαὶ διέσχιζον ἐνίοτε τὸν σκοτεινὸν τοῦτον μανδύαν, καὶ ἐπὶ δευτερόλεπτον τότε τὸ στερέωμα ἐφαίνετο ὡς πυριφλεγέθων καὶ λαμπηρὸς θόλος, ἀλλ' εὐθὺς κατόπιν, τῆς ἀστραπῆς σβεννυμένης, τὸ νικηφόρον σκότος ἐφαίνετο πυκνότερον.

Ἡ νὺξ αὕτη ἦν ἐνταὐτῷ νὺξ τρόμου καὶ ἔρωτος.

. . . . . .

Νυκτερινὴ λυχνία τεθειμένη ἐπὶ μονοπόδου τραπεζίου ἔν τινι γωνίᾳ τοῦ θαλάμου τῆς Ἐρριέττας διέχεεν ἀμυδρὸν καὶ τεθαμβωμένον φῶς. Ἡ νεαρὰ γυνὴ δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ· περιτετυλιγμένη ἐντὸς μακροῦ καὶ λευκοῦ ἐνδοφορίου καὶ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ λιθίνου κιγκλιδώματος τοῦ ἐξώστου ὄπισθεν τῶν κατεβιβασμένων κιγκλιδοθυρίδων (jalousies) τοῦ παραθύρου ἠσθάνετο ἑαυτὴν, καταβιβρωσκομένην ὑπὸ ἀλλοκότου ταραχῆς καὶ ἀκατανοήτου θλίψεως. Ἴσως ἐν ἀγνοίᾳ της ἡ ψυχή της παρεδίδετο τρυφερῶς εἰς ἐρωτικοὺς διαλογισμούς.

— Ὦ! ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, ὁπότον ἐδείχθησαν σκληροὶ οἱ παρασκευάσαντές μοι ἄθλιον, τεθλιμμένον καὶ πλήρη βασάνων καὶ πικριῶν βίον, ἀντὶ εὐδαίμονος καὶ εὐχαρίστου εἰς ὃν μάτην πρὸς στιγμὴν ἤλπισα! Ναὶ, ὁπόσον ἐδείχθησαν σκληροὶ καὶ ἄκαμπτοι! Πόσον καταρῶμαι τὸν τίτλον τοῦτον καὶ τὸν βαθμὸν καὶ τὰ πλούτη δι' ἃ μὲ φθονοῦσιν ἄλλαι! Ἄχ! καὶ νὰ μὴν ἤμουν ταπεινὴ κόρη ἑνὸς πτωχοῦ χωρικοῦ, ἑνὸς ἀσήμου ἐργάτου! Δι' αὐτὰς τοὐλάχιστον ὑπάρχει πιθανότης εὐδαιμονίας! Ἐὰν ἀγαπῶσι, δύνανται νὰ προσφέρωσι τὴν ζωήν των εἰς ἐκείνους εἰς οὓς προσέφεραν καὶ τὴν καρδίαν των... Δὲν ῥίπτουσιν αὐτὰς εἰς τοὺς βραχίονας ἑνὸς γέροντος, οὐδὲ ἐπιτάσσουσι τῇ καρδίᾳ αὐτῶν νὰ μένῃ ἄφωνος καὶ νὰ μὴ πάλλῃ, οὐδὲ ἀκούουσί ποτε περιῦριζόμενον ἀγενῶς καθ' ἑκάστην τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὃν αὗται ὡς Θεόν των λατρεύουσιν! Ὦ! πόσον εἶναι εὐτυχεῖς αὗται! πόσον εἶναι εὐτυχεῖς! Ἐρρῖκε, ἀπέπτη ἀπ' ἐμοῦ πᾶσα ἐλπὶς ὅτι θὰ ἐγενόμην ἰδική σου μίαν ἡμέραν, ἀλλ' ἡ ψυχή μου εἶναι πάντοτε εἰς ἐσέ... Εἰς ἐσὲ εἶναι πάντες οἱ διαλογισμοί μου! Ποῦ εἶ-

σαι; Διατί ὁ Θεὸς δὲν ηὐδόκησεν ὅπως εἶσαι πλησίον μου... πλησίον μου πάντοτε; Διατί δὲν ηὐδόκησε νὰ ἦμαι σύζυγός σου... σύζυγος πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη; Πόσον θὰ σὲ ἠγάπων, πόσον σὲ ἀγαπῶ καὶ πόσον θὰ σὲ ἀγαπῶ!

Τοιαῦτά τινα διελογίζετο ἡ Ἐρριέττα καὶ ἐβυθίζετο εἰς ρεμβασμοὺς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον σχετλίους καὶ περιπαθεῖς. Ἡ καρδία της ἔπαλλεν ἀτάκτως καὶ μετ' ἐντάσεως, τὸ συγκεκινημένον στῆθός της ὑπεσήκονε βιαίως τὸ λευκὸν ὕφασμα τοῦ ἐνδοφορίου της, συγκεχυμένοι θόρυβοι περιεβόμβουν εἰς τὰ ὦτά της καὶ ἡ συγκίνησίς της ηὔξανεν ἀπὸ λεπτοῦ εἰς λεπτὸν καὶ τῇ ἐφαίνετο ὅτι συμβεβηκὸς πρὸ πολλοῦ προσδοκώμενον καὶ ἐπιθυμητὸν ἔτι ἔμελλε τέλος νὰ πραγματοποιηθῇ.

Λίψνης ἤκουσεν ἢ μᾶλλον ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν ὄπισθεν αὐτῆς ἐλαφρὸν θόρυβον καὶ ἔστρεψε ζωηρῶς τὸ πρόσωπον. Ὁ κ. Μωζιρὸν εὑρίσκετο εἰς τοὺς πόδας της, ἐν δὲ τῶν παραπετασμάτων, ὅπερ ἐκινεῖτο εἰσέτι, κατεδείκνυεν ἀρκούντως ὅτι ἐκεῖθεν εἰσῆλθεν ἐν τῷ θαλάμῳ.

Ἡ πρώτη κίνησις τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἦν νὰ ὀπισθοδρομήσῃ μετὰ ἐπιφωνήσεως ἐκπλήξεως καὶ σχεδὸν τρόμου, ἀλλὰ χειρονομία τοῦ Ἐρρίκου, χειρονομία λυπηρὰ καὶ παθητικὴ ἀνεχαίτισεν αὐτήν.

— Ὦ! ἐψιθύρισεν, ἐδῶ εἶσθε!...

— Μάλιστα, ἐδῶ! ἐψέλλισεν ὁ κ. Μωζιρόν.

— Καὶ πῶς ἐτολμήσατε νὰ ἔλθητε;

— Θὰ ἐτόλμων τὰ πάντα, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σᾶς πλησιάσω!

— Ἀλλὰ δὲν σκέπτεσθε διόλου ὅτι εἰμπορεῖτε νὰ μὲ καταστρέψητε;

— Περὶ οὐδενὸς σκέπτομαι ἢ μόνον ὅτι σὲ ἀγαπῶ... Ὅτι εἰμὶ μεθυσμένος... παράφρων, καὶ ὅτι ἀποθνήσκω ἐὰν δὲν σᾶς ἴδω...

— Ἄφρον!

— Εἰπῆτέ με μᾶλλον ἐρωτευμένον!

— Ἀλλὰ τί θέλετε ἀπ' ἐμοῦ τέλος;

— Νὰ σᾶς ἀκούσω... νὰ σᾶς ἴδω καὶ νὰ ἀναπνεύσω τὸν ἀέρα ὅπερ σεῖς ἀναπνέετε.

— Λοιπὸν μὲ ἠκούσατε, μὲ ἴδατε καὶ τώρα.....

Ἡ Ἐρριέτα ἐδίστασεν.

— Τώρα ; ἐπανέλαβεν ὁ κ. Μωζιρόν.

— Θὰ φύγητε, δὲν ἔχει οὕτως ; ἐπανέλαβεν ἡ μαρκεσία, μετὰ ἱκετευτικοῦ τόνου.

— Νὰ φύγω! ἀνέκραξεν ὁ Ἐρρῖκος.

— Μάλιστα.

— Τώρα πλέον ;

— Ναὶ, πρέπει νὰ φύγητε.

— Καὶ ἐγὼ μόλις ἦλθον !

— Τὸ θέλω, φίλε μου, ἢ μᾶλλον σᾶς παρακαλῶ νὰ φύγητε.

— Ἀλλὰ διατί ;

— Δύναμαι νὰ μείνω οὕτω πως μόνη μεθ' ὑμῶν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός ;

Καὶ ἡ κυρία Ροκεβέρδου ἀπαγγέλλουσα τοὺς λόγους τούτους περιετυλίχθη αἰδημονέστερον ἐντὸς τοῦ ἐνδοφορίου της.

Ὁ κ. Μωζιρὸν ὅστις ἀπ' ἀρχῆς τῆς συνομιλίας ταύτης ἵστατο γονυπετὴς πρὸ τῆς Ἐρριέττας ἠγέρθη αἴφνης.

— Ἀφοῦ μὲ διώκετε, εἶπε μετὰ φωνῆς τρεμούσης καὶ οἱονεὶ δακρυβρέκτου, ἀφοῦ μὲ διώκετε... ὑπακούω... φεύγω...

Καὶ διηυθύνθη ἠρέμα πρὸς τὴν θύραν. Ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην αὐτὴ ἡ μαρκεσία ἀνεχαίτισεν αὐτόν.

— Ἐρρῖκε, εἶπεν ἀσθενῶς.

Ὁ κ. Μωζιρὸν ἔστη.

— Λοιπόν ; ὑπέλαβεν.

— Ἀποχωριζόμεθα λοιπὸν οὕτως; ἠρώτησεν ἡ νεαρὰ γυνὴ μετὰ ἱκέτιδος φωνῆς, ἀποχωριζόμεθα λοιπόν, ἡμεῖς μὲν ἔχοντες τὴν καρδίαν τεθλιμμένην, ἐγὼ δὲ συντετριμμένην ὑπό τε τῶν ἐμῶν καὶ τῶν ἰδικῶν σας θλίψεων;

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρά της τῷ κ. Μωζιρὸν, ὅστις δὲν τὴν ἔλαβεν.

— Τί ! ἀνέκραξεν ἡ Ἐρριέττα μετ' ἀπελπισίας, τί ! εἶσθε ὠργισμένος ἐναντίον μου, ὥστε ἀποποιεῖσθε νὰ δεχθῆτε τὴν χεῖρά μου!

— Ἄλλοτε, ἐψιθύρισεν ὁ νέος, ἄλλοτε μὲ ἠγαπᾶτε, μοὶ τὸ ἐλέγατε τοὐλάχιστον·

Ἡ Ἐρριέττα δὲν ἀπεκρίνατο, ἀλλ' ἡ τῶν πρὸς τὸν οὐρανὸν ὑψωμένων ὀφθαλμῶν της ἔκφρασις ἐμαρτύρει τρανώτατα τὸν ἔρωτα ἐκεῖνον, οὗ τὰς ἀναμνήσεις ἀνεκάλει ὁ Μωζιρόν.

— Πρὸ ὀλίγου, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐρρῖκος, πρὸ ὀλίγου μὲ ἠρωτᾶτε τί ἤθελον καὶ σᾶς εἶπον ὅτι ἐπεθύμουν νὰ σᾶς ἀκούσω καὶ νὰ σᾶς ἴδω. Λοιπόν, Ἐρριέττα, μὴ μὲ πιστεύετε, διότι ἐψευδόμην πρὸ ὀλίγου.

— Ἐψεύδεσθε ;

— Μάλιστα.

— Τί ἠθέλατε λοιπόν ;

— Ἤθελον νὰ σᾶς ἐρωτήσω καθικετεύων σας γονυκλιτῶς νὰ μὲ ἀποκριθῆτε... Ἤθελον νὰ μάθω ἐὰν τὸ παρελθὸν ἦτο ἁπλοῦν ὄνειρον ἂν ὑπάρχῃ ἀκόμη δι' ἡμᾶς μέλλον, ἐὰν τέλος μὲ ἀγαπᾶτε ἀκόμη....

Ἡ Ἐρριέττα ἀνεσκίρτησεν. Προφανῶς δὲ ἡ καρδία της ἔπασχεν.

— Ἐὰν σᾶς ἀγαπῶ ! ἀνέκραξεν· ἠξεύρετε ὅτι δὲν δύναμαι πλέον.. οὔτε ὀφείλω νά... Ἠξεύρετε κάλλιστα τέλος ὅτι ἀνήκω εἰς ἄλλον.

— Ἐρριέττα, Ἐρριέττα, ἐπανέλαβεν ἀναπριχιῶν ὁ νέος, δὲν ἐπεθύμουν ν' ἀκούσω τοῦτο, οὐδὲ τοῦτο πρέπει νὰ μάθω ! Διατί περὶ καθήκοντος μὲ ὁμιλεῖτε καὶ οὐχὶ περί τινος ἄλλου ; Σᾶς ἐρωτῶ ἐὰν μὲ ἀγαπᾶτε, ἀκόμη. Ἀποκρίθητε... ἀποκρίθητε, ναί ἢ ὄχι ;

Ἡ Ἐρριέττα ἐδίστασε. Τρομερὰ πάλη διεγείρετο ἐν τῇ καρδίᾳ της μεταξὺ καθήκοντος καὶ ἔρωτος. Θὰ ἐπιθύμει, πιστεύομεν, ν' ἀποκριθῇ, ὄχι, ὄχι, δὲν σᾶς ἀγαπῶ πλέον, ἀλλ' ἀδυνατοῦσα νὰ πράξῃ τοῦτο ἐσίγα.

Ὁ δὲ δισταγμὸς καὶ ἡ σιωπὴ αὕτη ἦσαν πασίδηλοι διὰ τὸν Μωζιρὸν ἀποδείξεις, ὅτι τὸ παρελθόν, καθὼς πρὸ ὀλίγου ἔλεγεν, ἦτο ἁπλοῦν ὄνειρον. Τὰ χαρακτηριστικά του ἐμαρτύρουν πικρὰν ἀπελπισίαν.

— Ὑγείαινε, λοιπὸν ὑγείαινε, ἐψιθύρισεν. Μὴ φοβηθῇς τίποτε ἀπ' ἐμοῦ, Ἐρριέττα. Τώρα πλέον φεύγω, καὶ οὐδέποτε θὰ μὲ ἐπανίδῃς !

Καὶ ὁ Ἐρρῖκος ἀπαγγέλλων τοὺς προεκτεθέντας λόγους, διηυθύνθη τὸ δεύτερον πρὸς τὴν θύραν. Φθὰς ὅμως ἐκεῖ ἔστρεψε τὸ πρόσωπον.

— Ἐρριέττα, ἐψιθύρισεν συντετριμμένῃ τῇ φωνῇ, ὅταν πλέον δὲν θὰ ὑπάρχω ἐνταῦθα, μὴ λησμονήσῃς παντελῶς τὸ ὄνομά μου καὶ δεήσου κάποτε ὑπὲρ ἐκείνου, ὅστις τοσοῦτον σὲ ἠγάπησεν.

— Ὦ! ἀνέκραξεν ἡ νεαρὰ γυνὴ τρομάξασα ἐκ τοῦ τόνου τοῦ Ἐρρίκου, ὦ! ποῖον εἶναι τὸ σχέδιον τὸ ἰδικόν σας;

— Θὰ τὸ μάθητε μετ' ὀλίγον ἐψέλλισεν ὁ κ. Μωζιρόν.

— Μελετᾶτε ν' ἀποθάνητε, ναί;

— Νὰ σᾶς εἰπῶ... ναί, ἀπεκρίνατο μετὰ στιγμιαῖον δισταγμὸν ὁ Ἐρρῖκος, ἀφοῦ δὲν μὲ ἀγαπᾶτε πλέον δὲν εἰμπορῶ καὶ νὰ ζῶ.

Ἠττηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀπέλπιδος τόνου ἡ κυρία Ροκεβέρδου μεθ' οὗ ἀπηγγέλθησαν οἱ τελευταῖοι λόγοι ἔπαυσε νὰ ἀνθίσταται πλέον ἐκ τὸ παρασύρον αὐτὴν πάθος. Ἠνόησεν ὅτι ἐν πρώτοις καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου ἔπρεπεν ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ ἀναχαιτίσῃ πρὸ τοῦ χείλους τῆς ἀβύσσου τὸν Ἐρρῖκον καὶ νὰ ἀποτρέψῃ ἐπομένως αὐτὸν ἀπὸ τῆς ὀλεθρίου ἀποφάσεώς του, ἥτις τὸν ὤθει εἰς τὴν αὐτοκτονίαν.

Ὁ ἔρως παρὰ ταῖς γυναιξὶν ἀρέσκεται πολλάκις νὰ καλύπτῃ τὰς προσποιήσεις ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς ἀφοσιώσεως· δι' ὃ ἀσμένως θυσιάζουσιν ἑαυτὰς ὅπως σώσωσι τοὺς ἄλλους.

Ὦ κόραι τῆς Εὔας, δὲν ἔχετε καὶ κἄποτε μικρὰν δόσιν ἐγωϊσμοῦ, ὥστε νὰ μὴ θυσιάζεσθε ὑπὲρ τῶν ἄλλων;

Ἡ Ἐρριέττα ἔτρεξε κατόπιν τοῦ Ἐρρίκου καὶ καλύψασα αὐτὸν διὰ βλέμματος ἐν ᾧ συνεχέετο ὁ ἔρως καὶ ὁ τρόμος, ἐψέλλισε χαμηλοῦσα τοὺς μεγάλους αὐτῆς ὀφθαλμούς, οἵτινες ἦσαν κάθυγροι καὶ ἐρυθροὶ ὑπὸ τῆς αἰδημοσύνης.

— Ἐρρῖκε, Ἐρρῖκε, μὴ φεῦγε... ἐλθὲ, ζῆθι, διότι σὲ ἀγαπῶ.

Ὁ Μωζιρὸν ἔρρηξε κραυγὴν καὶ κατέστη ὠχρὸς ὡς εἷς βληθεὶς ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας. Ἀλλ' ἡ ἀντίδρασις αὕτη δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ καὶ ὁ Ἐρρῖκος συνέσφιγξεν αὖθις τοὺς τρέμοντας βραχίονάς του ἐπὶ τῆς ἐκστατικῆς καὶ παλλούσης μαρκεσίας.

§

Ἐνταῦθα δέον νὰ παύσῃ τὸ πρόσωπον ἡμῶν ὡς ἱστορικοῦ. Ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἀπὸ τῆς νυκτὸς ταύτης ὑπερβολικαὶ πραγματικότητες διεδέχοντο τὰς πλατωνικὰς ὀνειροπωλήσεις τῶν δύο νέων περὶ ὀλεθρίου ἔρωτος.

Αἱ πραγματικότητες δ' αὗται ἔσχον φυσικὴν καὶ προορατὴν συνέπειαν, διότι μετὰ δύο μόλις μῆνας ἡ μαρκεσία Ροκεβέρδου ἐβεβαιώθη τι ὅπερ τῇ προὐξένει ἄφατον χαρὰν μεμιγμένην μετὰ μεγάλου τρόμου. Ἔμελλε νὰ γείνῃ μήτηρ καὶ νὰ δώσῃ ἐκείνῳ ὃν ἠγάπα ἐχέγγυον τοῦ γονίμου ἔρωτός της. Ἀλλὰ τίνι τρόπῳ ν' ἀποκρύψῃ ἀπὸ τοῦ μαρκίωνος Ροκεβέρδου συμβὰν τοσοῦτο σπουδαῖον δι' αὐτὸν καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις δὲν εἶχε τόσον συμμεθέξει; Καὶ ἐν ᾗ περιπτώσει δὲν κατώρθου νὰ τὸν ἐξαπατήσῃ, ὁποῖαι ἤθελον εἶσθαι αἱ τρομεραὶ συνέπειαι τῆς παραφόρου καὶ δικαίας ὀργῆς του;

Τοιαύτας τινὰς ἐρωτήσεις προεβάλλετο ἑαυτῇ συνεχῶς ἡ Ἐρριέττα ἐν ταῖς στιγμαῖς τῆς ἀποθαρρύνσεως καὶ τῆς ἀνίας της, εἰς δὲ τὰς ἐρωτήσεις της ταύτας οὐδεμίαν εἶχεν ἀπάντησιν.

Εἴπομεν ἀνωτέρω ὅτι ἐξ ἀπροόπτων περιστατικῶν ἡ ἀπουσία τοῦ μαρκίωνος ἐδέησε νὰ παραταθῇ ἐπ' ἄπειρον. Αἱ ὑποθέσεις τῆς κληρονομίας περιεπλέκοντο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Εἷς μεμακρυσμένος τοῦ μακαρίτου συγγενὴς ὑπολαβὼν ἑαυτὸν ὡς ἀδικηθέντα ἐκίνησεν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ κ. Ροκεβέρδου, ὅστις ἐρεθισθεὶς σφόδρα ἐκ τῆς ἀπροσδοκήτου ταύτης προσβολῆς, καὶ ὀργισθεὶς ἐκ τῶν ἀξιώσεών του ἐκείνων, ἃς δολιότητας ἐχαρακτήριζεν, ἀπεφάσισε νὰ διεξαγάγῃ αὐτοπροσώπως τὴν δίκην. Τὰ δὲ δικαστήρια ἐν Ἱσπανίᾳ ὡς καὶ ἐν Γαλλίᾳ, καὶ παντοχοῦ σχεδὸν προσθέτομεν ἡμεῖς, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καθὼς καὶ σήμερον οὐδέποτε ὑπῆρξαν οὐδὲ ἔσονται ταχυτελεσίδικα.

Οὕτω λοιπὸν ὁ μαρκίων ἔγραψε τῇ Ἐρριέττᾳ εἰδοποιήσων αὐτὴν περὶ ἀναβολῆς τῆς ἐπανόδου του, ἥτις, ὡς γινώσκομεν, μεγάλως τὴν παρεμύθει.

Ἐν συντομίᾳ αἱ διαδικασίαι τοσοῦτον παρετάθησαν, ὥστε ἡ κυρία Ροκεβέρδου ἤλπισε πρὸς στιγμὴν ὅτι θὰ ἐπρόφθανε νὰ γεννήσῃ πρὶν τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ἀνδρός της. Ἀλλ' ἡ ἐλπὶς αὕτη δὲν ἐπέπρωτο νὰ πραγματωθῇ, διότι πρὸ δύο ἢ τριῶν τὸ πολὺ μέχρι τῆς ἀπολευθερώσεώς της ἡμερῶν ἡ μαρκεσία ἔλαβεν ἐπιστολὴν ἥτις τὴν ἔκαμε νὰ ὠχριάσῃ καὶ νὰ ἀναρριγήσῃ. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη προηγεῖτο τοῦ μαρκίωνος κατὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας καὶ ἀνήγγελλεν αὐτῇ ὅτι ἔμελλε νὰ φθάσῃ τὴν ἐπαύριον.

Ἡ μαρκεσία ἔμεινεν ἐμβρόντητος ἐκ τοῦ ἀγγέλματος τούτου· εὐτυχῶς ὅμως ὁ Μωζιρὸν εὑρίσκετο ἐν τῷ μεγάρῳ καὶ ἠδυνήθησαν νὰ συσκεφθῶσιν.

Ὁ Ἐρρῖκος ἐπρότεινε κατ' ἀρχὰς τῇ νεαρᾷ γυναικὶ νὰ ἐκλείπωσι στιγμηδὸν τὸν τόπον, νὰ φύγωσιν ὁμοῦ καὶ νὰ ἀποκρύψωσιν ἀποσυρόμενοι εἴς τινα ἐσχατιὰν τοῦ κόσμου τὸν ἔρωτα καὶ τὴν εὐδαιμονίαν των, ἀλλ' ἡ κυρία Ροκεβέρδου ἠρνήθη νὰ συγκατανεύσῃ, διότι οὐδαμῶς ἠδύνατο νὰ ἀνεχθῇ σκάνδαλον ὅπερ θὰ συνεπῆγεν ἡ φυγή της καὶ θὰ ἐστιγμάτιζε δημοσίᾳ καὶ ἀτιμωτικώτατα τὸ ὄνομά της. Εἰς μάτην ἐπέμεινεν ὁ Ἐρρῖκος, ἡ μαρκεσία ἐδείκνυτο ἄκαμπτος, καὶ ἔλαβε τὴν μόνην λογικὴν ἀπόφασιν, ἡ ἐκτέλεσις τῆς ὁποίας τῇ ἐφαίνετο δυνατὴ καὶ εὔκολος καὶ ἐπαρουσίαζε μάλιστα πιθανότητας ἐπιτυχίας. Προσεποιήθη δηλ. σοβαρὰν ἀσθένειαν καὶ ἔπεσε 'ς τὸ κρεββάτι μέχρις οὗ ἀπελευθερωθῇ, ὁ δὲ Ἐρρῖκος ἐπεφορτίσθη νὰ φέρῃ μυστηριωδῶς ἐν τῷ μεγάρῳ κατὰ τὴν ὀλεθρίαν τῆς ἀπολυτρώσεώς της ὥραν μίαν μαῖαν.

Τὴν ἐπαύριον ἐπανῆλθεν ὁ κ. Ροκεβέρδος, ὅστις εὑρὼν τὴν γυναῖκά του ἀσθενῆ ἐξεπλάγη ἀλγεινότατα, χωρὶς οὐχ ἧττον ἀκτὶς ὑποψίας νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῇ καρδίᾳ του.

Εἷς ἀνὴρ ἀγαθοῦ καὶ τιμίου χαρακτῆρος οἷος ἦν ὁ τοῦ μαρκίωνος Ροκεβέρδου οὐδέποτε ἀμφιβάλλει περὶ τῶν ἄλλων ἢ ὅταν περιέλθῃ εἰς τὸ ἔπακρον καὶ εὑρεθῇ ἀπέναντι φανερᾶς καὶ ψηλαφητῆς τινος ἀποδείξεως.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τῆς τοῦ συζύγου της ἐπανόδου ἡ Ἐρριέττα ἐννοήσασα ἄδηλον ἐκ ποίων παραδόξων κινήσεων καὶ βιαίων ὀδύνων αἴτινες κατετάραττον τὰ ἐντόσθιά της, ὅτι προσήγγιζεν ἡ χρίσιμος ἐκείνη στιγμὴ ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ ἐν Τολώσῃ τὸν κ. Μωζιρὸν διά τινος πιστῆς καὶ ἀφωσιωμένης θαλαμηπόλου, εἰς ἣν ἐβιάσθη νὰ ἀνακοινώσῃ τὸ μυστικὸν τοῦ πταίσματός της. Γινώσκομεν δὲ πῶς ἐφρόντισεν οὗτος νὰ λάβῃ μίαν μαῖαν καὶ τίνι τρόπῳ κατώρθωσε νὰ φέρῃ τὴν κυρὰν Κουκουβάϊκν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Ροκεβέρδου. Ἐκτὸς δὲ τούτου κατεστήσαμεν ἐνημέρους τοὺς ἀναγνώστας μας τῶν ἐσωτερικῶν διαιρέσεων τοῦ θαλάμου τῆς Ἐρριέττας καὶ τοῖς εἴπομεν ὅτι ὁ θάλαμος οὗτος συνεκοινώνει διά τινος ἐπὶ τούτῳ θύρας μὲ τὸν τοῦ μαρκίωνος.

Ἐλθωμεν ἠδη εἰς τὸν κ. Μωζιρὸν καὶ τὴν κυρὰν Κουκουβάϊαν παρὰ τῇ κλίνῃ τῶν ὠδίνων, ἔνθα ἡ κυρία Ροκεβέρδου ὑφίστατο ἀφορήτους ἀγωνίας, ἃς ἐβιάζετο νὰ καταπνίγῃ.

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἐστροφοδινεῖτο δίκην ὄφεως ὑπὸ τῶν πράγματι ὑπερανθρώπων πόνων οὓς ὑπέφερεν καὶ ἔδακνεν ὅσον ἠδύνατο τὰ ἐμπειάσματα τῆς κλίνης, ὧν ἔσχιζε τὸ ὡς ἡμικεκαυμένον τιλτὸν λεπτὸν ὕφασμα. Ἐκ τῶν ἡμικλείστων καὶ ὑπὸ κυανολεύκου δίσκου κεκαλυμμένων ὀφθαλμῶν της κατέπιπτον θρόμβοι ἱδρῶτος. αἱ δὲ ἀρθρώσεις τῶν μελῶν της ὡς καὶ τὰ σανιδώματα τῆς κλίνης ἔτριζον ἐκ τῶν στροφοδονήσεων ἃς ὡς ἐκ τῶν ἀφορήτων πόνων ἐποίει.

Ὁ κ. Μωζιρὸν ἔκρυπτε τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν, ὅπως μὴ βλέπῃ τὴν σκηνὴν ταύτην τῶν βασάνων. Αἴφνης ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα ἐποίησε θριαμβευτικὸν κίνημα, κλαυθμηρισμὸς παραυτίκα ἀποπνιγεὶς ἠντήχησεν ἐν τῇ σιωπῇ, ἡ δὲ μαῖα κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖρας βρέφος προύχώρησε πρὸς τὸν κύριον Μωζιρόν.

— Τὸ πᾶν ἐτελείωσε, τῷ εἶπε σιγανῇ τῇ φωνῇ, εἶναι κόρη...

— Ζῇ ;

— Ζῇ καὶ εἶναι πολὺ καλὰ, ὡς βλέπετε.

— Ἡ δὲ μητέρα ;

— Καὶ ἡ μητέρα εἶναι καλά.

— Μοὶ ἀποκρίνεσθε τώρα περὶ αὐτῆς ;

— Μάλιστα, σᾶς ἀποκρίνομαι, ἐκτὸς μόνον...

— Τί ;

— Ἐκτὸς μόνον ἐὰν κανὲν ἀπρόοπτον δὲν ἐπιφέρει κίνδυνον, τὸν ὁποῖον δὲν δύναμαι νὰ προίδω. Ἡ κυρία ἔχει ἀνάγκην μεγίστης ἡσυχίας, διότι μία ταραχὴ δύναται νὰ τὴν φονεύσῃ.

Ἅπαντες οἱ προεκτεθέντες οὗτοι λόγοι διημείφθησαν διὰ φωνῆς ὑποκώφου καὶ πεπνιγμένης μεταξὺ τοῦ Ἐρρίκου καὶ τῆς κυρᾶς Κουκουβάϊας.

Ἡ μαρκεσία ἔνευσε τῇ μαίᾳ νὰ τῇ παρουσιάσῃ τὸ βρέφος, ὅπερ λαβοῦσα περιεπτύξατο ἐν τῇ μετρικῇ ἀγκάλῃ καὶ κατεκάλυψε φιλημάτων καὶ δακρύων. Καὶ ἐνῷ περιεπτύσσετο αὐτὸ οὕτως, τὰ ὠχρὰ αὐτῆς χείλη ἐψέλλιζον·

— Δύστηνον τέκνον, τὸ ὁποῖον ἡ ἀγκάλη μου δὲν θὰ γαλουχήσῃ

ση... Δύστηνον τέκνον ἐνὸς πταίσματος, τὸ ὁποῖον ἡ μητρικὴ στοργὴ ἐκ τοῦ μακρόθεν μόνον θὰ δύναται νὰ προστατεύῃ... εἴθε νὰ ἐπιτηρῇ ὁ Θεὸς τὰς ἡμέρας τῆς νεότητός του ὡς καὶ ἅπαντα τὸν βίον σου!... Εἴθε νὰ μὴ σὲ τιμωρήσῃ ὁ Θεὸς οὗτος τῆς δικαιοσύνης διὰ τὸ ἔγκλημα, ὅπερ διεπραξάμην τεκοῦσά σε... Εἴθε νὰ σὲ καταστήσῃ ἀθῶον καὶ νὰ σοὶ δώσῃ σεμνοὺς ἔρωτας... Εἴθε νὰ μὴ σὲ στερήσῃ τέλος τῆς εὐδαιμονίας, ἣν ἡ μήτηρ σου οὐδέποτε ἐγνώρισεν!

Καὶ ἡ δυστυχὴς Ἐρριέττα ὕψου πρὸς τὸν Θεὸν ὅνπερ ἐπεκαλεῖτο τὸ ὡραῖον καὶ δακρύβρεκτον βλέμμα της.

Ἐν τούτοις ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα περιετύλιξε τὸ ἀρτιγέννητον βρέφος ἐντὸς ὀθονῶν, ἐπεδαψίλευσε τῇ Ἐρριέττᾳ πᾶσαν περιποίησιν, ἣν ἀπῄτει ἡ κατάστασίς της, διορίσασα καὶ πᾶν ὅ,τι τῇ ἐχρειάζετο διὰ τὴν ἐπαύριον καὶ τὰς λοιπὰς ἡμέρας, καὶ ἐπιθυμοῦσα ὑπὲρ πᾶσαν ἔκφρασιν νὰ καταλίπῃ τὸ μέγαρον ἐντὸς τοῦ ὁποίου οὐδαμῶς ἠσθάνετο ἑαυτὴν ἐν ἀσφαλείᾳ, ἐστράφη πρὸς τὸν Μωζιρὸν καὶ τῷ εἶπε·

— Τίποτε πλέον δὲν μοὶ μένει νὰ κάμω ἐδῶ, κύριε κόμη, καὶ ἡ προσφιλὴς αὕτη κόρη ἔχει ἀνάγκην τροφῆς.

— Σὲ ἐννοῶ, ἀπεκρίνατο ὁ Ἐρρῖκος, φεύγωμεν.

§

Τὸ βρέφος οὗ τὴν γέννησιν ἀφηγήθημεν ἐπέπρωτο νὰ κληθῇ ἡμέραν τινα ἡ Κόρη τοῦ Δαβόλου.

Κεφάλαιον ΚΗ'.

Ο ΕΡΑΣΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.

Μετὰ τοὺς ὀλίγους λόγους οἵτινες διημείφθησαν μεταξὺ τοῦ Ἐρρίκου καὶ τῆς κυρᾶς Κουκουβάϊας ὁ νέος ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην τῆς μαρκεσίας καὶ γονυπετήσας παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν της ὡρκίσθη μεταξὺ ἄλλων ὅρκων αἰωνίου ἔρωτος, ὅτι θὰ ἐθυσίαζεν ἅπασαν

τὴν ζωὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ ἀρτιγεννήτου βρέφους, καθικέτευσεν αὐτὴν ὅπως πεισθῇ περὶ τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτός του καὶ τῇ ὑπεσχέθη νὰ ἐπανέλθῃ τὴτ ἐπιοῦσαν νύκτα. Ἀκολούθως ἔνευσε τῇ κυρᾷ Κουκουβάϊᾳ καὶ ἀμφότεροι, αὐτὸς μὲν ἔχων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους, ἐκείνη δὲ φέρουσα εἰς τὴν ἀγκάλην τὸ παιδίον, ἐξῆλθον τοῦ θαλάμου τῆς νεαρᾶς γυναικὸς καὶ ἔφθασαν μέχρι τῆς μυστικῆς θύρας ὅθεν εἰσῆλθον. Ἅμα δ' ὡς ἐξῆλθον καὶ ταύτης καὶ ἔμελλον νὰ εἰσὸύσωσιν ἐν τῇ δενδροστοιχίᾳ, ὁ νέος μαςἔστρεψε τὸ πρόσωπον, ὅπως ῥίψῃ τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τῆς προσόψεως τοῦ μεγάρου καὶ ἐπανίδῃ τὸ ἀμυδρῶς φωτιζόμενον δωμάτιον τῆς ἐρωμένης του. Ἀλλὰ πρᾶγμα παράδοξον! Τῷ ἐφάνη ὅτι ἡ λάμψις τοῦ φωτὸς ἠμαυροῦτο ὡς εἰ παχύσαρκον σῶμα παρενεβάλλετο ἐντὸς τοῦ θαλάμου τῆς Ἐρριέττας μεταξὺ τῆς λυχνίας καὶ τοῦ παραθύρου.

Πλὴν πῶς τοῦτο συνέβαινεν ἀρά γε, καὶ τίς ὁ εἰσελθὼν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ εἰς τὸν θάλαμον ἐκεῖνον;

Καὶ ὁ κ. Μωζιρὸν νομίσας ὅτι οἱ ὀφθαλμοί του τὸν ἠπάτων προσέβλεψε κάλλιον. Ματαία ἐλπίς, ὁ Ἐρρῖκος δὲν ἠπατᾶτο, τὸ φῶς πράγματι ἐξησθένησε καὶ κραυγὴ πεπνιγμένη, κραυγὴ ἀμηχανίας, καὶ σχεδὸν ἀγωνίας διεπέρασε τὸ νυκτερινὸν σκότος καὶ τὴν ἐπικρατοῦσαν σιγὴν καὶ προσέβαλεν ὡς διὰ μαχαίρας κατάκαρδα τὸν νέον· εἶχεν ἀναγνωρίσει τὴν φωνὴν τῆς Ἐρριέττας.

Βεβαίως παράδοξόν τι δυστύχημα, ἀπρόοπτον καὶ τρομερὸν συνέβαινεν ὄπισθεν τῶν παχέων καὶ ἀφώνων τοίχων τοῦ μεγάρου. Ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα καὶ ἐκείνη ἤκουσε τὰς κραυγὰς ταύτας καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ μεληδόν.

— Πήγαινε σὺ, τῇ εἶπεν ἀσθενεῖ καὶ ταχείᾳ τῇ φωνῇ, ἣν ἰσχυρὰ συγκίνησις καθίστα μόλις εὐκρινῆ, ἔβγα ἀπὸ τὸν παράδεισον τοῦτον, φθάσε τὴν ἄμαξαν καὶ γρήγωρα εἰς τὴν Τολώζην... τρέχε, μὴ χάνῃς καθόλου καιρὸν, σῶσε τὸ τέκνον... ἐγὼ ὑπάγω ὀπίσω εἰς τὸ μέγαρον... Θὰ σὲ ἴδω ξανὰ αὔριον... τρέχα, κάμε γρήγωρα!

Ἡ μαῖα δὲν ἐπερίμενε νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ διαταγὴ αὕτη, ἀλλ' ἔφυγεν ὁδεύουσα παρὰ τοὺς τοίχους ὅπως εὕρῃ εὐκολώτερον τὴν ἔξοδον καὶ μὴ ἀποπλανηθῇ ἐν τῷ ἐκτεταμένῳ ἔρκει. Εὗρε πραγματικῶς τὴν θύραν καὶ λαβοῦσα τὸν δρόμον ὅνπερ πρὸ ὀλίγου διέβη μετὰ

τοῦ κ. Μωζιρὸν εἶδε τὴν ἅμαξαν καὶ φθάσασα αὐτὴν εἰσεπήδησεν φωνήσασα πρὸς τὸν ἁμαξηλάτην·

— Σ' τὴν Τολώζην, καὶ μὲ τὰ τέσσαρα! Ὁ κύριός σου σὲ διατάσσει νὰ σκάσουν ἀκόμη τὰ ἄλογα ἐὰν πρέπει, μόνον νὰ φθάσῃς ἐκεῖ μίαν ὥραν προτήτερα, διότι πρόκειται περὶ ζωῆς καὶ θανάτου!

Ὁ ἁμαξηλάτης πεισθεὶς ὅτι ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα τῷ μετέδιδε πράγματι τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του, ἐμαστίγωσε σφοδρῶς τοὺς ἵππους οἵτινες ἤλαυνον καλπάζοντες καὶ διασείοντες τὴν ἅμαξαν μέχρι τοῦ νὰ συντρίψωσιν αὐτὴν ἐπὶ τῶν πολυγώνων τῆς ὁδοῦ λίθων.

Ἐν διαστήματι ὀλιγωτέρῳ τῆς ὥρας ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα χάρις εἰς τὸ ταχὺ τῶν ἵππων βάδισμα κατέβη οὐ μακρὰν τῆς οἰκίας της ἀπὸ τῆς ἁμάξης. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ ἔντιμος μαῖα τότε μόνον ἐθεώρησεν ἑαυτὴν παντελῶς ἐξησφαλισμένην καὶ ἐκτὸς παντὸς κινδύνου, ὅτε εἰσελθοῦσα ἐν τῷ οἰκήματί της προσήρμωσε καὶ τοὺς τρεῖς μοχλοὺς τῆς θύρας της.

Τὸ βρέφος ὅπερ ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς ἐξέβαλλε λυπηροὺς κλαυθμηρισμούς.

§

Ἐλθωμεν εἰς τὸν κ. Μωζιρόν. Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα παρέκαμπτε τὴν γωνίαν τοῦ πρώτου διαδρόμου, οὗτος ἔβραμε πρὸς τὸ μέγαρον, ἀσθμαίνων δὲ καὶ μετὰ δυσκολίας ἀναπνέων ὑπερέβη ἐντὸς τινων δευτερολέπτων τὰς βαθμίδας τῆς εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα ἀγούσης κλίμακος, διῆλθε τὴν παστάδα ἐν ᾗ εὑρίσκοντο τὰ οἰκογενειακὰ ἀπεικονίσματα, εἶτα τὸν ἀντιθάλαμον τῆς Ἐρριέττας καὶ στὰς ἐκεῖ προσήλωσε τὸ ἄπληστον αὐτοῦ οὖς ἐπὶ τῆς τελευταίας θύρας, ἥτις ἀπεχώριζεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κοιτῶνος τῆς νεαρᾶς γυναικός. Ἀλλὰ δὲν ἤκουσε τίποτε, εἰμὴ ἐλαφρὸν, ταχὺν καὶ ἄτακτον κρότον ὅστις ἀπεκώφου αὐτὸν, ὡς ἂν εἰ κάποιος ἐσφυρηλάτει ὄπισθεν τῆς θύρας ἐπὶ τῶν κροτάφων του. Ὁ θόρυβος οὗτος ἐξήρχετο ἐκ τῆς ὑπερμέτρως παλλούσης καρδίας του· ἀλλὰ σμικρυνθέντος μετ' ὀλίγον, ἠδυνήθη νὰ κατανοήσῃ ὁ Ἐρρῖκος τὴν πηγὴν αὐτοῦ, καὶ ἐνῶ αἱ τρίχες του ἀνωρθοῦντο ἐπὶ τοῦ πελιδνοῦ μετώπου του ἤκουσε φωνὴν ὁμιλῶσαν.

Ἰδοὺ δὲ ποία τρομερὰ φράσις προσέβαλε τὸ οὖς αὐτοῦ διὰ μέσου τῆς κλειστῆς θύρας.

— Νὰ μὲ εἰπῇς τὸ ὄνομά του... τὸ ὄνομα τοῦ ἐραστοῦ σου... νὰ μὲ τὸ εἰπῇς σὺ λέγω χωρὶς ἄλλο, εἴτε μή, σὲ ἔσφαξα!

Ἡ φωνὴ τοῦ ὁμιλοῦντος οὕτω, φωνὴ διάτορος καὶ λαρυγγίζουσα ἦν ἡ τοῦ μαρκίωνος Ροκεβέρδου.

Οὐδεμία ἀπάντησις ἐδόθη εἰς τὴν ἐπιτακτικὴν ταύτην ἐρώτησιν.

— Θὰ ὁμιλήσητε; ἐπανέλαβεν ὁ μαρκίων μετὰ δυνατωτέρας καὶ ἀπαλητικωτέρας φωνῆς, θὰ ὁμιλήσητε, ἀθλία γῦναι!

Ἡ Ἐρριέττα ἐσιώπα, καὶ ἡ σιωπή της αὕτη καθίστατο τρομερά, ὁ Ροκεβέρδος ἐκτύπησε τὸν πόδα μετὰ μανίας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἡ δὲ Ἐρριέττα ἔρρηξε κραυγὴν ἐπώδυνον. Μετὰ ταῦτα ἀποκατέστη πάλιν ἡ σιωπή.

Ἴσως ὁ μαρκίων ἐξετέλεσε τὴν φοβερὰν ἀπειλὴν καὶ ἐφόνευσε τὴν δυστυχῆ γυναῖκα, ἥτις δὲν ἤθελε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ὁμιλήσῃ.

Ὁ κ. Μωζιρὸν δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπομείνῃ περισσότερον καὶ κλονιζόμενος, ὠχρὸς, μὲ φλογεροὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα ἐφάνη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας. Ἀλλ' ὁποῖον θέαμα εἶδον οἱ ὀφθαλμοί του! Ἡ Ἐρριέττα ἡμίγυμνος καὶ ἐπιθανάτιος εἶχε συρθεῖ μέχρις ἐν μέσῳ τοῦ θαλάμου γονυπετὴς, πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ἀνδρός της, ὅστις τῇ ἔθλιβε σφιγκτὰ τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐκινδύνευε ν' ἀπολέσῃ τὰς αἰσθήσεις της, τὸ βλέμμα της ἐθαμβοῦτο ὁλοτελῶς καὶ ἡ ὕπτιος κεφαλή της ἔπιπτεν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ὤμου εἰς τὸν ἄλλον. Ὅτε δὲ εἶδε τὸν Ἐρρῖκον, ἠνέῳξε τοὺς ὀφθαλμούς, ἔρρηξε σπαρακτικὴν κραυγὴν καὶ ἐγερθεῖσα ἐπειράθη νὰ τρέξῃ πρὸν αὐτὸν, ἀλλ' αἱ δυνάμεις της τὴν ἐπρόδωσαν καὶ ἔπεσεν αὖθις χαμαί.

Πάντα δὲ ταῦτα συνέβησαν ἐν διαστήματι πολὺ ὀλιγωτέρῳ ἀφ' ὅσον ἐδέητε νῦν ἵνα τὰ ἐκθέσωμεν.

Γινώσκομεν ἤδη ὅτι ὁ μαρκίων Ροκεβέρδος ἦτο γέρων καὶ ἐπεμαρτυρήσαμεν τῇ εὐγενείᾳ καὶ τιμιότητι τοῦ χαρακτῆρός του. Προσθέσωμεν δὲ εἰς ταῦτα ὅτι τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημά του καὶ τὸ ὑπὸ ὡραίων πολιῶν τριχῶν καλυπτόμενον ὠχρὸν μέτωπόν του ἔδιδον πατριαρχικήν τινα ὄψιν εἰς τὸ πρόσωπόν του.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἦτο πλέον ὁ γνωστὸς Ροκεβέρδος, ὅπως

τὸν περιεγράψαμεν ἀνωτέρω· τοσοῦτον ἠλλοιώθησαν τὰ χαρακτηριστικά του ὑπὸ τοῦ θυμοῦ, ὥστε καθίστατο ἀγνώριστος.

— Ἄ! ἐψέλλισεν ἀφεὶς τὴν χεῖρα τῆς Ἐρριέττας, ἐγὼ ἐρωτῶ τὸ ὄνομά του, ἐνῶ αὐτὸς εἶναι ἐδῶ... ὁ Θεὸς μοὶ τὸν ἀπέστειλεν!

Καὶ ὥδευσε μέχρι τοῦ Ἐρρίκου, ὃν πάραυτα ἀνεγνώρισε παρατηρήσας.

— Μπᾶ, σεῖς εἶσθε ὁ κόμης Μωζιρὸν, ἀνέκραξεν ἀκολούθως μετὰ μειδιάματος παρομοίου πρὸς τὸ τῶν ἐν τῷ ᾅδῃ καταδεδικασμένων, σεῖς εἶσθε ὁ κόμης Μωζιρὸν, ὁ ἀπολωλὼς καὶ ἐκδεδιητημένος, ὁ πλήρης ἐλαττωμάτων καὶ πάσης ἀναιδίας ἄνθρωπος! ὁ ἐραστὴς τῶν χαμερπεστάτων πλασμάτων τῆς ὁδοῦ Ριβώλ! Καὶ ἔπρεπε νὰ ἀμφιβάλλω; καὶ ποῖος ἄλλος παρὰ σὺ ἦτο ἄξιος τοῦ ἔρωτος τῆς μαρκεσίας Ροκεβέρδου;

Ἡ ὕβρις αὕτη πρὸς αὐτὸν ἀπευθυνομένη θὰ ἔπιπτε ἴσως καὶ ἐπὶ τοῦ κυρίου Μωζιρόν. Ἀλλ' ἐνῷ προσέβαλλεν αὐτὸν κατὰ μέτωπον, προσέβαλλε κατάκαρδα καὶ τὴν Ἐρριέτταν, Ἀνέκραξε λοιπὸν καὶ αὐτὸς ὀργίλως καὶ ἀπειλητικῶς·

— Σιωπήσατε, κύριε, σιωπήσατε!

Ἡ θρασύτης αὕτη τοῦ Ἐρρίκου ἐπτόησε κατ' ἀρχὰς τὸν κ. Ροκεβέρδον· ἀλλὰ συνῆλθεν οὗτος ἀμέσως καὶ ἐπανέλαβε·

— Τολμᾶτε ἀκόμη, ἄθλιε, τολμᾶτε ἀκόμη νὰ μοὶ ὁμιλῆτε οὕτως! τολμᾶτε νὰ μοὶ ἐπιβάλλητε σιγήν!

— Τολμῶ νὰ σᾶς εἴπω, κύριε, διέκοψεν αὐτὸν ὁ κ. Μωζιρὸν, τολμῶ νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἐὰν ὑπάρχῃ κανεὶς ἄθλιος, εἶσθε σεῖς! σεῖς, ὁ δήμιος τῆς γυναικὸς ταύτης, σεῖς ὁ ἄτιμος γέρων, ὅστις δὲν ἀρκεῖ μόνον ὅτι τῇ ἐπεβάλετε τὸν ἀπεχθῆ ἔρωτά σας, ἀλλὰ τὴν δολοφονεῖτε ἀκόμη ἀσπλάγχνως!

Ὑπόλευκος ἀφρὸς ἐκάλυψε τὰ χείλη τοῦ μαρκίωνος, ὅστις προχωρήσας ὀλίγον ὕψωσε τὴν δεξιὰν καὶ κατήγαγεν ἓν ῥάπισμα σφοδρὸν κατὰ τοῦ Ἐρρίκου.

Οὗτος ἐκίνησε τὸ ξίφος ὅπως πλήξῃ τὸν γέροντα, ἀλλὰ κατεβίβασεν αὐτὸ ἀμέσως ψιθυρίσας πεπνιγμένῃ τῇ φωνῇ·

— Ἤρετε ἓν ὅπλον καὶ ὑπερασπίσατε ἑαυτόν! δὲν εἶμαι δολοφόνος ἐγὼ ὅπως σεῖς... δολοφόνος καὶ δήμιος γυναικός!

Ὁ κ. Ῥοκεβέρδος εἶχεν εἰσέλθει ἐν τῷ δωματίῳ τῆς γυναικός του ἔχων εἰς τὴν χεῖρα καὶ ἓν ξίφος. Τὸ ξίφος τοῦτο κείμενον χαμαὶ βήματά τινα μακράν του ἐσήκωσε καὶ ἐφώρμησε κατὰ τοῦ Ἐρρίκου μετὰ λυσσώδους μανίας καὶ μεθ' ἁπάσης τῆς νεανικῆς ὁρμῆς.

Ὁ κ. Μωζιρὸν ἔστη ἐν προσβολῇ, ἤρξατο ἡ μάχη, ἡ δὲ Ἐρριέττα ἀπώλεσε παντελῶς τὰς αἰσθήσεις.

Κεφάλαιον ΚΘ.'

Η ΘΕΙΑ ΔΙΚΗ.

Πρὸς τί τάχα νὰ περιγράψωμεν καὶ ἄλλην ἐνταῦθα μονομαχίαν ἀφοῦ αἱ μάχιμοι σελίδες τῶν προηγουμένων μερῶν τοῦ βιβλίου τούτου περιέχουσι πλείστους ὅσους διαξιφισμούς, ἐκκλίσεις κατενεχθέντων κρούσεων καὶ παντοῖα ἤδη νυγμάτων, ἁπάντων τῶν αὐτῶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον;

Ἀποφεύγομεν λοιπὸν νὰ παλιλλογίσωμεν καὶ αὖθις καὶ λέγομεν μόνον ὅτι ἡ μάχη, ἧς τὰς περιπετείας ἀποσιωπῶμεν καὶ ἥτις ἄλλως τε λεπτά τινα μόνον διήρκεσεν, ἔφερε πράγματι τὸν χαρακτῆρα τοῦ κατὰ τὸν μεσαίωνα καλουμένου ἡ Θεία Δίκη.

Καὶ βεβαίως ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἠθικῆς τὸ δίκαιον ἔκλινεν ὑπὲρ τοῦ μαρκίωνος Ῥοκεβέρδου. Διότι ὅσον καὶ ἂν ἐλαφρυντικαί τινες περιστάσεις συνηγόρουν ὑπὲρ τῶν δύο ἐραστῶν, εἶναι ἐπίσης βέβαιον ὅτι ὁ κ. Μωζιρὸν ἦτο παστρικὸς κρυφοκλέπτης, ἡ δὲ Ἐρριέττα μοιχαλίς.

Ὁ Θεὸς ἀπαγορεύει τοὺς ἐγκληματικοὺς ἔρωτας, ὁ δὲ ἐνώπιον τοῦ λειτουργοῦ τοῦ Ὑψίστου διδόμενος ὅρκος περὶ ἀπαραβάτου πίστεως δέον νὰ μένῃ ἱερός.

Ἓν ἔγκλημα διεπράχθη, ἡ δὲ τιμωρία ὑπῆρξε βαρεῖα· ἀλλ' ὀφείλομεν πάντοτε νὰ ὑποκύπτωμεν εἰς τὰς βουλήσεις τοῦ Θεοῦ· ἄλλως καὶ ἡ ἐλαχίστη μεμψιμοιρία ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ θεωρεῖται ἔγκλημα.

Τὸ ξίφος τοῦ μαρκίωνος προσέβαλε ἐν τῇ καρδίᾳ τὸν κ. Μωζιρὸν, τοιαύτη δὲ ἦν ἡ σφοδρότης τῆς προσβολῆς, ὥστε ἡ αἰχμὴ τοῦ ὅπλου διεπέρασε διαμπὰξ τὸ στῆθός του ἐξελθὸν ἀνὰ μέσον τῶν ὤμων. Ὁ Ἐρρῖκος ἀφῆκε χαμαὶ τὸ ξίφος του, τὸ δὲ ἐκ τῆς καρδίας εἰς τὸ στόμα ἀναῤῥεῦσαν αἷμα ἠμπόδισεν αὐτὸν νὰ ἀπαγγείλῃ τοὺς ὁποίους ἐπεθύμει λόγους. Διάστημα δετερολέπτου ὑπῆρξε δι' αὐτὸν τότε ἀτελεύτητος βάσανος· ᾐσθάνθη ἑαυτὸν βαλλόμενον ὑπὸ τοῦ θανάτου, ἠνόει ὅτι μετὰ ὀλιγοπτὸν θὰ ἐξέπνεεν καὶ ἐσκέπτετο περὶ τῆς Ἐρριέττας, περὶ τῆς Ἐρριέττας καὶ τοῦ τέκνου του, περὶ τῆς ἐρωμένης καὶ τοῦ θυγατρίου του, ἐγκαταλειπομένας μόνας ἀμφοτέρας.

Τί ἔμελλον νὰ ἀπογείνωσιν, ὅτε αὐτὸς δὲν ἤθελε πλέον ὑπάρχει, ὅπως ὑπερασπίζῃ τὴν μὲν, προστατεύει δὲ τὸ τέκνον;

Ὦ! βεβαίως ὁ Θεὸς εἶναι μὲν αὐστηρὸς, ἀλλ' εἶναι καὶ ἀγαθὸς καὶ δίκαιος. Εἰς ἕκαστον ἀνθρώπινον πλάσμα καταμετρᾷ τὸ ἀνάλογον τῶν παθημάτων του καὶ συγχωρεῖ τοὺς πολλὰ παθόντας.

Οὐδεμία λοιπὸν ἀμφιβολία ὅτι δὲν παρεῖδε τὴν ἀγωνίαν καὶ τοὺς τρομεροὺς βασάνους τοῦ κ. Μωζιρὸν καὶ ὅτι ἅμα ὡς ἡ ψυχὴ τοῦ νέου κατέλιπε τὸ γῆϊνον της οἴκημα ἐφάνη ἀπέναντι ἐπιεικοῦς κριτοῦ καὶ πρὸς συγχώρησιν ἑτοίμου.

Ὁ Ἐρρῖκος ἐστράφη δὶς περὶ ἑαυτόν· οἱ ὀφθαλμοί του ἐσβέννυντο ἤδη, τὸ αἷμα ἀνέθορεν ἐκ τῶν διεσταλμένων χειλέων του καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὥσπερ ὁρῦς ὑποσκαφεῖσα τὰς ῥίζας.

Ἀσθενὴς καὶ τελευταῖος στεναγμὸς ἠκούσθη, εἶτα τὸ πᾶν εἶχε τελειώσει. Ὁ κ. Μωζιρὸν ἦτο νεκρός!

§

Ἀφοῦ ὁ μαρκίων Ῥοκεβέρδος ἀπεπεράτωσεν ὡς ἔφθημεν εἰπόντες τὸ πρῶτον μέρος τοῦ τρομεροῦ ἔργου του, προσέβλεψε μετ' ἐκπλήξεως καὶ σχεδὸν μετὰ τρόμου τὸ πρὸ τῶν ποδῶν του κείμενον ἐκτάδην σῶμα τοῦ ὡραίου νέου καὶ τότε ἐφοβήθη δι' ὅ,τι ἔπραξεν καὶ ἐλυπήθη δι' ἣν ἔλαβεν ἐκδίκησιν.

— Αὐτήν... ὑπετονθόρισεν.... αὐτὴν τοὐλάχιστον νὰ τὴν συγχωρήσω!

Καὶ ἔκυψεν ὅπως λάβῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν Ἐρριέτταν καὶ ἀποθέσῃ αὐτὴν ἐπὶ τῆς κλίνης. Κατώρθωσε δὲ τοῦτο μετὰ δυσκολίας διότι καθόσον παρήρχετο ὁ θυμός του, πλήρης ἐκνευρισμὸς διεδέξατο τὴν ψευδῆ ἐκείνην ἰσχὺν ἣν ἀνέπτυξε μέχρι τοῦδε.

— Ὦ! τί ὠχρὰ ποῦ εἶναι! διενοήθη, πόσον νὰ ὑπέφερεν ἡ δυστυχής!

Καὶ ἐσκέπασε μετὰ προσοχῆς διὰ τῶν ἐρπετασμάτων τῆς κλίνης τὸ γυμνὸν στῆθος τῆς Ἐρριέττας.

Ἀλλὰ τὸ στῆθος τοῦτο ἦτο ψυχρόν. Ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς γυναικός του καὶ τῷ ἐφάνη κατ' ἀρχὰς ὅτι δὲν εὕρισκε τὸ μέρος, ἔνθα ἔπαλλεν. Ἐζήτησε καὶ πάλιν, ἀλλ' εἰς μάτην.

— Θεέ μου! ἀνέκραξε μετ' ἀπελπισίας, Θεέ μου! ἡ καρδία της δὲν πάλλει πλέον!

Καὶ ἡ χεὶρ του ἐζήτει ἀκόμη, ἐλπίζουσα νὰ καταλάβῃ ἐκ τοῦ μακρόθεν ἀσθενῆ τινα παλμόν.

Φεῦ! ὁ κ. Ῥοκεβέρδος δὲν ἠπατᾶτο, ἡ Ἐρριέττα δὲν ἔπασχεν πλέον, ἡ καρδία της δὲν ἔπαλλεν, ἡ δὲ ψυχή της ἀποπτᾶσα καὶ πρώτη ἀνέμενε τὴν τοῦ ἐραστοῦ της ὅπως συνενωθῇ μετ' αὐτῆς!...

§

Ἰδοὺ πῶς ἐξηγεῖται ἡ παρουσία τοῦ μαρκίωνος ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς γυναικός του, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξῆλθον ὁ Ἐρρῖκος καὶ ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα.

Κατ' ὅλον τὸ πρῶτον μέρος τῶν συμβάντων, ἅτινα πληροῦσι τὰ προηγούμενα κεφάλαια ὁ κ. Ῥοκεβέρδος ἐκοιμᾶτο ἀνυπόπτως. Αἴφνης ἀφυπνίσθη καὶ κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι ἐλαφρὸς θόρυβος ἐγένετο ἐν τῷ γειτονικῷ θαλάμῳ. Ἦσαν δ' ὁ Ἐρρῖκος καὶ ἡ μαῖα, οἵτινες ἀνεχώρουν, ὡς εἴδομεν. Ἐπήδησε κάτω ἀπὸ τὴν κλίνην του καὶ διηυθύνθη εἰς τὴν θύραν ὅπως ἀκροασθῇ, ἀλλὰ δὲν ἤκουσε τίποτε. «Θὰ ἠπατήθην», διενοήθη. Ἀλλ' ἀλλόκοτος καὶ ἄνευ φαινομένης αἰτίας ἀνησυχία κατέλαβεν αὐτόν. Ἔβλεπεν ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κοιμηθῇ τὴν νύκτα ἐκείνην καὶ ἀντὶ νὰ κατακλιθῇ πάλιν,

ἐφόρεσεν ἐν σπουδῇ φορέματά τινα καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸ ἐν τῷ περιφράκτῳ δενδρῶνι βλέπον παράθυρον. Μετὰ μικρὸν ἀλλόκοτος ὄψις ἐπαρουσιάσθη εἰς τὰ βλέμματά του! εἶδεν εὐκρινῶς δύο πρόσωπα ἕνα ἄνδρα καὶ μίαν γυναῖκα, οἵτινες ἀπεμακρύνοντο τοῦ μεγάρου διευθυνόμενοι μετὰ τάχους πρὸς τοὺς σκοτεινοὺς διαδρόμους. Ὁ Ῥοκεβέρδος ἐθλίβη τὴν καρδίαν. Βεβαίως δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ πιστεύσῃ πλέον εἰς τὰς αἰσθήσεις του· καὶ πρὸ μικροῦ λοιπὸν δὲν ἠπατᾶτο, ὁ θόρυβος ὃν κατὰ τὴν ἀφύπνισίν του ἤκουσεν εἶχε μίαν αἰτίαν, κάποιος ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου τῆς Ἐρριέττας.

Κάποιος! ἀλλὰ ποῖος ἦτο οὗτος;

Τὴν ἐρώτησιν ταύτην ὃς προεβάλλετο ἑαυτῷ ὁ κ. Ῥοκεβέρδος, μετ' ἀκατανοήτου δὲ καὶ καταπληκτικῆς εὐκρινείας διεῖδεν ἅπασαν τὴν ἀλήθειαν καὶ ἠνόησε τὰ διατρέξαντα. Τότε λαβὼν τὸ ξίφος καὶ ὑπὸ φοβερᾶς λύσσης ὠθούμενος ἔδραμεν εἰς τὸν θάλαμον τῆς γυναικός του, ἥτις ἰδοῦσα αὐτὸν εἰσελθόντα ὠχρὸν καὶ φοβερόν, μὲ τὸ ξίφος εἰς χεῖρας ἔρριξε κραυγὴν ἀγωνίας καὶ τρόμου ἥτις ἐπέπρωτο νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς καρδίας τοῦ ἐραστοῦ της. Εἶτα δὲ ῥιφθεῖσα εἰς τοὺς πόδας τοῦ μαρκίωνος ἐσύρετο χαμαὶ καθικετεύουσα αὐτὸν καὶ ψιθυρίζουσα·

— Συγχώρησόν με! συγχώρησόν με!

Οἱ ἀναγνῶσταί μας γινώσκουσι τὰ λοιπά.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον οἱ ὑπηρέται τοῦ μεγάρου εἰσελθόντες ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς κυρίας των εὗρον δύο πτώματα, τὸ τῆς Ἐρριέττας κατακεκλιμένης ἐν τῇ κλίνῃ της καὶ φαινομένης ὅτι ἐκοιμᾶτο, καὶ τὸ τοῦ κ. Μωζιρὸν κείμενον ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὅλως αἱματόφυρτον. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν μαρκίωνα Ῥοκεβέρδον, οὗτος εἶχε γείνει ἄφαντος.

Ἀδιαπέραστος διὰ πάντας πέπλος (ἐξαιρουμένων ἡμῶν, οἵτινες ἀφηρέσαμεν αὐτὸν) περιεκάλυψε τὰ συμβάντα τῆς ἀπαισίου ἐκείνης νυκτὸς, καὶ ἐπειδὴ οὐδεὶς ἐκ τῶν ἐπισήμων τῆς ἐπαρχίας θὰ ἐξετίθετο ἐν ἐγκληματικῇ δίκῃ, ἡ δικαιοσύνη οὐδόλως ἠσχολήθη περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης.

Μετὰ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης εἷς γέρων κλονιζόμενος καὶ

οὗ ὁ εἷς ποῦς ἐφαίνετο ἤδη εἰς τὸν τάφον κατὰ τὸ δημῶδες λόγιον, προσηύχετο ἔν τινι μοναστηρίῳ τῆς Ἰταλίας τοῦ τάγματος τῶν Δομηνικανῶν. Ὁ γέρων οὗτος ἦτο ὁ μαρκίων Ῥοκεβέρδος.

Κεφάλαιον Λ'.

ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΑΣ ΚΟΥΚΟΥΒΑΪΑΣ.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον καθ' ἣν συνέβησαν τὰ ἐν τῷ μεγάρῳ Ροκεβέρδου ἀπαίσια συμβάντα, ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα, ἡ ἔντιμος κάτοικος τῆς ὁδοῦ Ριβὼλ ἐφρόντισε νὰ εὕρῃ τιτθὼ διὰ τὸ μικρὸν βρέφος ὅπερ τῇ ἐνεπιστεύθη ὁ κ. Μωζιρόν.

Ἡ ἀναζήτησις δ'αὕτη διεξαχθεῖσα ἐπιτηδείως ἐπέφερε ταχὺ ἀποτέλεσμα καὶ τὸ θυγάτριον μετὰ μίαν ἀπὸ τῶν πρώτων διαβημάτων τῆς κυρᾶς Κουκουβάϊας ὥραν εὑρήλαζεν ἁπλήστως εἰς τὸν μαστὸν ὡραιοτάτης τινὸς νεαρᾶς γυναικὸς, ἥτις ὑπισχνεῖτο δι' αὐτὸ τὰς αὐτὰς περιποιήσεις καὶ τὴν αὐτὴν στοργὴν ὡς ἴδιον αὐτῆς τέκνον.

Τούτου γενομένου, ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα ἐπανῆλθεν εἰς τὸ οἴκημά της καὶ περιέμενε μετὰ μεγίστης ἀνυπομονησίας τὸν κ. Μωζιρόν. Λέγομεν δὲ μετὰ μεγίστης ἀνυπομονησίας, διότι ἡ μαῖα ἐνεθυμεῖτο κάλλιστα ἐκεῖνο ὅπερ οἱ ἀναγνῶσταί μας αὐτοὶ ἐλησμόνησαν ἴσως, ὅτι δηλ. συμπλήρωμα ποσοῦ μεγάλης ἀνταμοιβῆς τῇ εἶχεν ὑποσχεθῇ ὁ Ἐρρῖκος ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἤθελε διεξάξει ἐπιτυχῶς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἐρριέττας, ἣν ἐπιχειρίσθη τὴν προτεραίαν νύκτα.

Ἀλλ' ὁ κ. Μωζιρὸν δὲν ἐφθανεν, ἡ δὲ ἀνυπομονησία τῆς κυρᾶς Κουκουβάϊας καθ' ὅσον ἔβλεπε τὴν ὥραν προβαίνουσαν μετετρέπετο εἰς ζωηροτάτην ἀνησυχίαν. Ἀνεκάλει ἐν τῇ μνήμῃ της τὴν τρομερὰν κραυγὴν ἣν αἴφνης εἶχεν ἀκούσει εὑρισκομένη ἀκόμη ἐντὸς τοῦ περιφράκτου δενδρῶνος καὶ ἥτις ἔκαμε τὸν κ. Μωζιρὸν νὰ καταλίπῃ αὐτὴν ἐν πάσῃ σπουδῇ καὶ νὰ ἐπανακάμψῃ εἰς τὸ μέγαρον, καὶ ἔτρεμε

μὴ τυχὸν τρομερόν τι δυστύχημα ἐπῆλθε. Τοῦτο δὲ οὐχὶ διότι ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα εἶχεν ἀγαθὴν καρδίαν, ὦ! ὄχι, καὶ τίς ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ τοιοῦτόν τι; Ἡ καρδία τῆς μαίας ἀπὸ πολλοῦ εἶχεν ἀποσκληρυνθῇ, ἐὰν ἐννοεῖται (τοῦθ' ὅπερ μᾶς φαίνεται λίαν ἀμφίβολον) εἶχέ ποτε καρδίαν.

Ἀλλ' ἐὰν δυστύχημά τι ἤθελε συμβῇ τῷ κ. Μωζιρὸν, ὁ ἰσολογισμὸς τῶν χρηματικῶν συμφερόντων τῆς μαίας θὰ ἐξισοῦτο ἐλλειμματικῶς. Ἐν πρώτοις τὸ δυστύχημα τοῦτο θὰ συνεπήγετο τὴν καθαρὰν ἀπώλειαν τῆς ὑποσχεθείσης αὐτῇ ἀνταμοιβῆς, ἀκολούθως δὲ ἠδύνατο ὥστε τὸ παιδίον νὰ μείνῃ εἰς βάρος της, καὶ τὸ βάρος τοῦτο καθίστατο δυσβάστακτον, διότι θὰ ἦτο ὑπόχρεως νὰ πληρώσῃ τροφὸν καὶ τόσα ἄλλα παρεπόμενα τῇ ἡλικίᾳ τοῦ θυγατρίου.

Τοῦτο καὶ μόνον σκεπτομένη ἡ γραῖα, ἐκαλύπτετο ὅλη ὑπὸ ψυχροῦ ἱδρῶτος. Ἐν τούτοις ἐπερίμενεν ἀκόμη καὶ πάντοτε ἤλπιζε νὰ τὸν ἰδῇ ἐρχόμενον· παρῆλθον δύο ἡμέραι χωρὶς νὰ φανῇ, τὴν δὲ τρίτην ἡ κοινὴ φήμη ἔφερε μέχρις αὐτῆς τὴν ἀτελῆ καὶ ἀσυνάρτητον ἀφήγησιν τοῦ τρομεροῦ δράματος ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Ροκεβέρδου.

Ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα ἠνόησε τότε τὰ πάντα καὶ ἀπελπισθεῖσα πλέον περὶ τοῦ κέρδους της, ἐπανεπαύθη εἰς τὴν συνείδησίν της. Ἀλλ' αἰφνηδιός τις σκέψις ἐμετρίασεν ὀλίγον τὴν μεγάλην αὐτῆς λύπην.

— Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συνέβη ὕστερα ἀπὸ πέντε λεπτὰ ἀφ' ὅτου ἔφυγα, εἰμπορεῖ νὰ συμβῇ καὶ πέντε λεπτὰ προτήτερα, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ μαῖα. Ποῖος λοιπὸν ἠξεύρει ἐὰν, παρερχομένου τοῦ διαστήματος τούτου, θὰ ἔζων τώρα! Ἀλλ' ἐγὼ ζῶ καὶ εἶμαι πολὺ καλὰ, τί εἶναι τὸ ἄλλο; ὀλίγα χρήματα ποῦ ἔχασα. Σ' τὸ διάβολο! δὲν θὰ σκάσω καὶ γιὰ τοῦτο...

Εἶτα ἡ μαῖα ἀφοῦ ἐμονολόγησεν οὕτως, ἔλαβε τὸ φόρεμά της καὶ ἐξῆλθε τῆς οἰκίας, Ἀλλὰ ποῦ μετέβαινεν; Παρὰ τῇ τιτθοῖ. Ἀλλ' ἐπὶ τίνι σκοπῷ; Ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ τῇ φανερώσῃ ὅτι μετὰ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἐκείνου δὲν ἠνόει πλέον κατ' οὐδένα τρόπον ν' ἀναμιχθῇ εἰς ὅ,τι δήποτε ἀφορῶν τὸ παιδίον, ἀφίνουσα πᾶσαν ἐλευθερίαν εἰς τὴν τροφὸν νὰ τὸ φέρῃ ἐὰν ἔκρινε σκόπιμον εἰς τὸ ὀρφανοτροφεῖον.

Ἀλλ' αἱ διαθέσεις της αὗται ἐτροποποιήθησαν παντελῶς· καὶ ἰδοὺ ὁ λόγος·

— Ἄ! κυρία! τῇ εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ εἰς ἁπλῆν γλῶσσαν μετὰ τὰς πρώτας φιλοφροσύνας, γιὰ δὲ ποῦ τὸ μικρούτσικο θὰ γείνῃ μιὰ ἡμέρα ἕνα ὡραῖο κοριτσάκι!

— Ἔτσι λέγεις; ἠρώτησεν ἡ μαῖα.

— Μάλιστα, ἀλλὰ δὲν ἠξεύρετε καὶ σεῖς μιὰ φορὰ, κυττάξετε τί καλοκαμωμένο ποῦ εἶναι! Ἄχ! Θεέ μου, καὶ νὰ γείνῃ καμμιὰ δεκαπενταριὰ χρονῶν, καὶ νὰ δῇς πόσαις καρδιαῖς θὰ κάψῃ τὸ μαργιόλικο!

Ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα ἤρχισε νὰ σκέπτηται. Ἐνεθυμήθη τὴν ἀπαράμιλλον ὡραιότητα τῆς δυστυχοῦς ἐκείνης γυναικὸς, ἣν ἐβοήθησεν ἐν τῇ ἀπελευθερώσει της, ἐνεθυμήθη ὅτι ὁ κόμης Μωζιρὸν ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ ὡραιότερος νέος καθ' ἅπασαν τὴν ἐπαρχίαν καὶ παρεδέχθη ὅτι ἡ μικρὰ ὤφειλε τὴν ὡραιότητα αὐτῆς, τὸ μόνον κληροδότημά της, εἰς ἐκείνους ἀφ' ὧν ἐγεννήθη.

Καὶ ὅτε ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα ἐξήτασε πάντα ταῦτα μετὰ προσοχῆς, ἐπείσθη τρόπον τινὰ, ὅτι τὸ ἐγκαταλελειμμένον ἐκεῖνο βρέφος ἠδύνατο οὐ μόνον νὰ μὴ τῇ γείνῃ αἴτιον τῆς καταστροφῆς της, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑποβοηθήσῃ αὐτὴν ἀκόμη ἀρκούντως πρὸς ἀπολαυὴν ἀνελπίστου περιουσίας, ἤρκει μόνον νὰ περιμένῃ ὀλίγον μέχρις οὗ μεγαλώσῃ!

Ἀλλ' ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα ἐθεώρει ἀκόμη ἑαυτὴν νέαν, καὶ δεκαπέντε ἔτη δὲν τῇ ἐφαίνοντο πολλά.

Λοιπὸν ἐκ τῶν ἐκτεθεισῶν σκέψεων αἱ ἰδέαι τῆς Κουκουβάϊας ἐτροποποίησαν παντελῶς τὰς ἀποφάσεις της, καὶ ἀντὶ πλέον νὰ παροτρύνῃ τὴν τροφὸν ὅπως ἀπαλλαχθῇ ὅσον τάχος ἀπὸ τῆς γαλουχήσεώς του, τῇ συνέστησε νὰ περιποιῆται αὐτὸ ὡς ἀληθὴς μήτηρ του.

Ὅτε δὲ ἡ τροφὸς ἠρώτησε τὴν γραῖαν — Πῶς ἀγαπᾶτε νὰ ὀνομάσωμεν τὸ προσφιλὲς τοῦτο κοράσιον; Ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα ἥτις ἠγάπα πολὺ τὴν μυθολογίαν τῇ ἀπεκρίνατο·

— Νὰ τὴν ὀνομάσωμεν Ἥβην... Ἡ Ἥβη ἐκέρνα τὸ νέκταρ εἰς τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου.

Κεφάλαιον ΛΑ'.

ΓΕΝΟΜΕΝΗ ΑΦΑΝΤΟΣ!...

Ὤ, τὰ νέα σχέδια τῆς κυρᾶς Κουκουβάϊκς ἦσαν ἁπλούστατα καὶ ἀπεκάλυπτον εἰς ἀνώτατον βαθμὸν παρὰ τῇ ἐξαιρέτῳ ταύτῃ γυναικὶ ἐμπορικὸν καὶ κερδοσκοπικὸν πνεῦμα. Ἐξηγούμεθα.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς μακρᾶς ζωῆς της ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα μετῆλθε σχεδὸν ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, τὸ δὲ τῆς μαίας ἦν τὸ τελευταῖον, ἀλλὰ καὶ τὸ μᾶλλον προσοδοφόρον, καὶ ἰδοὺ διατί· πρῶτον μὲν διὰ τὴν ἄκραν αὐτῆς ἐχεμυθίαν καὶ δεύτερον διὰ τὸν συμβιβαστικὸν χαρακτῆρά της, διότι, ὡς ἐνθυμοῦνται οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται, ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα ἦτο πολὺ ὀλίγον αὐστηρά. Νὰ σταματήσῃ ἀΐφνης καὶ διὰ τῶν ἐγκληματικωτέρων ἀκόμη μέσων ἐπίμεμπτόν τινα ἐγκυμοσύνην, ἢ νὰ βοηθήσῃ ὥστε ν' ἀποκρυβῶσιν αἱ συνέπειαι σφάλματός τινος ἢ καὶ νὰ ἐξαλείψῃ τὸ ἀποτέλεσμά του, πάντα ταῦτα τῇ ἐφαίνοντο ὡς μικρὰ ἁμαρτήματα. Τούτου ἕνεκα ἡ πελατεία της ἦτο μεγάλη καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸ χρηματικὸν κεφάλαιον ἡ ἀρίστη πασῶν, καὶ ὁ λόγος ἁπλούστατος. Διότι οὐδὲν ἐμπόρευμα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ πωλεῖται ἀκριβώτερον τῆς διεφθαρμένης συνειδήσεως τοῦ ἀνθρώπου, καὶ οὐδὲν πάλιν ἀγοράζεται ἀκριβώτερον μιᾶς συνενοχῆς. Ἄλλως τε δὲ τὸ κρυπτόμενον σφάλμα συνήθως ἀνταμείβεται γενναίως, τὸ δὲ ἔγκλημα καθίσταται ἀνεκτίμητον, προκειμένου νὰ μένῃ μυστικὸν καὶ ἐπομένως ἀτιμώρητον.

Ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα ἐγίνωσκε κάλλιστα πάντα ταῦτα καὶ ἐπωφελεῖτο ἐκ τούτων θαυμασίως. Ἐντεῦθεν καὶ αἱ μεγάλαι αὐτῆς οἰκονομίαι, ὧν ἐμνήσθημεν ἀνωτέρω. Τὰς οἰκονομίας δὲ ταύτας ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα ἐμελέτα νὰ αὐξήσῃ ἔτι μᾶλλον, διότι ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι ἐν Τολώζῃ ὑπῆρχον πολλοὶ ἑκατομμυριοῦχοι ἄσωτοι.

Εὐνόητον ἀποβαίνει νῦν χωρὶς νὰ λάβωμεν ἀνάγκην νὰ εἰσέλθωμεν εἰς ἐκτενεστέρας λεπτομερείας ἐπὶ τίνος κερδοσκοπίας ἐστηρίζοντο τὰ ὡραῖα περὶ τοῦ μέλλοντος σχέδια τῆς κυρᾶς Κουκουβάϊας.

Ἐὰν ἡ ψυχὴ τῆς δυστυχοῦς Ἐρριέττας ἠδύνατο νὰ ἴδῃ ἐκ τοῦ ἄλλου κόσμου ὁποῖον πεπρωμένον ἐπεφυλάσσετο τῷ τέκνῳ της, βεβαίως τὸ μόνον σφάλμα τῆς ζωῆς της θὰ ἐξηγνίζετο ἀρκούντως!

§

Τέσσαρα ἔτη παρῆλθον καὶ ἡ μικρὰ Ἥβη ὁλονὲν ἐμεγάλονε, ἡ δὲ παιδικὴ αὐτῆς ὡραιότης καὶ χάρις ὑπισχνοῦντο νὰ καταστῶσιν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ θαυμαστώταται.

Ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα ἦν αἱ ἀκατάπαυστοι φροντίδες ἠνάγκαζον νὰ εὑρίσκηται πάντοτε ἐκτὸς τῆς οἰκίας της, ἄφινε τὸ κοράσιον παρὰ τῇ τροφῷ, ἔνθα αἱ περιποιήσεις καὶ ἡ ἐλευθερία τὸ ἀνέπτυσον ταχέως, καὶ μόνον δὶς ἢ τρὶς καθ' ἑβδομάδα μετέβαινεν ὅπως τὸ ἴδῃ. Βλέπουσα δὲ τὰ αὐξάνοντα προτερήματα τῆς μικρᾶς Ἥβης ἐξίστατο μεγαθύμως καὶ ἐγένετο ἐκτὸς ἑαυτῆς ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν της ἀπέναντι τῆς μακρᾶς καὶ μελαίνης κόμης της, τοῦ ἁβροῦ στόματός της, τῆς ἐξαστραπτούσης σαρκός της καὶ τῶν μεγάλων αὐτῆς ὀφθαλμῶν, ὧν τὸ βλέμμα θὰ καθίστατο μετ' οὐ πολὺ ἀκάθεκτον. Προσέτριβε δ' ὑπὸ χαρᾶς τὰς χεῖράς της καὶ παρήγγελλε κατὰ φαντασίαν της χρηματοκιβώτιον, προωρισμένον νὰ περιλάβῃ τὴν φαντασιώδη περιουσίαν της.

Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ κάμῃ τις τὸν λογαριασμὸν χωρὶς τὸν ξενοδόχον, λέγει παροιμία τις. Ἡ τύχη, ἡ εἱμαρμένη ἢ ὁ Θεός, ἂς ἐκλέξωσι πλέον ἓν ἐκ τῶν συνωνύμων τούτων ὀνομάτων, ματαιοῦν πολλάκις καὶ τὰ ἄριστα σχέδια.

Ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα ἔκαμε τὸν λογαριασμόν της ἄνευ τοῦ ξενοδόχου· ὁ δὲ ξενοδόχος οὗτος ἦτο ὁ θάνατος, ὅστις καὶ ἐπῆλθεν ἀπροσδοκήτως ὡς κεραυνός.

Πρωΐαν τινὰ ἡ θύρα τοῦ οἰκήματος τῆς μαΐας δὲν ἤνοιξε διόλου· τὸ αὐτὸ δὲ συνέβη καὶ τὴν ἐπιοῦσαν καὶ πάντες οἱ ἐν τῇ συνοικίᾳ ἐξεπλήσσοντο, μέχριςοῦ οἱ γείτονες θραύσαντες τὴν θύραν εἰσῆλθον ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ἀλλ' ἀφόρητος δυσωδία τοὺς ἔβιασε νὰ ἐξέλθωσι πάρσυτα. Ἡ κυρὰ Κουκουβάϊα εἶχε ὑπάγει κατὰ διαβόλου, οἱ δὲ σκώληκες διεφιλονείκουν ἤδη τὸ πτῶμα της. Οὔτε κἂν εἷς τὴν ἰδέαν κανενὸς ἦλθε νὰ

συμπτωμάτων ἀνεφαίνετο, ἡ κόρη τοῦ Διαβόλου ἐλησμόνησε πρὸς στιγμὴν καὶ τὸν πρὸς τὸν Ραοὺλ ἔρωτά της καὶ τὸ κατὰ τῆς κόρης τοῦ Ναθὰν ζηλότυπον αὐτῆς μῖσος. Μόνον τὴν παλαιὰν πρὸς τὴν Δεβώραν φιλίαν της ἀνεμνήσθη καὶ κατανυγεῖσα τὴν καρδίαν ἀνέκραξεν ἐκ βάθους καρδίας καὶ μετὰ εἰλικρινοῦς διαφέροντος·

— Ὦ ἀδελφή μου, ἀδελφή μου! τί σοὶ συνέβη; ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ! διατί κλαίεις; Ἀποκρίσου μοι, ἀποκρίσου μοι γρήγορα, διότι ἡ ἀνησυχία καὶ ἡ ἀγωνία μου μὲ θανατόνουν!

— Εἶμαι δυστυχὴς, καὶ θέλω ν' ἀποθάνω, ἀδελφή μου!... ἐ-[illegible]ισεν ἡ Δεβώρα.

— Ν' ἀποθάνῃς!...

— Ναὶ, ν' ἀποθάνω! καὶ θὰ ἐμακάριζον τὸν Θεὸν τῶν πατέρων μου, ἐὰν μὲ ἀνεκάλει παρ' αὐτῷ! ἐξηκολούθησεν ἡ Ἰουδαία.

— Ἀλλὰ τί ἔχεις τέλος πάντων καὶ ἀπελπίζεσαι οὕτως; ὁποῖον δυστύχημα σοὶ ἐπῆλθε;

— Τὸ μέγιστον πάντων!

— Ὁμίλησε!

— Ἦλθεν ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ...

— Καὶ δὲν σὲ ἀγαπᾷ ἴσως, ἀνέκραξε μετ' ἀπληστίας ἡ Ἤβη, δὲν ἐζήτησεν ἴσως τὴν χεῖρά σου;

Ἡ Δεβώρα ἔνευσε σχετλίως, εἶτα ἐψιθύρισεν·

— Ἀπ' ἐναντίας μὲ ἀγαπᾷ, μὲ ἀγαπᾷ ἐμμανῶς καὶ ἐζήτησε μάλιστα τὴν χεῖρά μου...

— Λοιπὸν τότε δὲν ἐννοῶ... ἐψέλλισεν ἡ Ἤβη.

— Τὴν ἀπελπισίαν μου;

— Μάλιστα.

— Διότι δὲν ἠξεύρετε ὅλα! ὁ πατήρ μου δὲν ἐδέχθη τὴν αἴτησιν τοῦ κ. δὲ Τραμπλεΐγ.

— Δὲν τὴν ἐδέχθη;

— Ὄχι, μάλιστα τοῦ τὸ ἔκοψε καθαρὰ καθαρὰ, χωρὶς νὰ τῷ ἀφήσῃ τὴν ἐλαχίστην ἐλπίδα.

Ἡ Ἤβη ἠσθάνθη ἑαυτὴν ἀναγεννηθεῖσαν· ἐν τούτοις ἠρώτησεν·

— Καὶ ποῖά εἰσι τὰ αἴτια τῆς ἀποποιήσεώς του;

— Αἴτια ἀνόητα... Ὁ πατήρ μου διατείνεται καὶ καλὰ ὅτι θὰ

ἤμαι δυστυχὴς μετὰ τοῦ Ραοὺλ! ὡτὰν νὰ ἦναί τις δυστυχὴς μετὰ ἀνδρὸς, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ καὶ παρ' οὗ ἀνταγαπᾶται! Διατείνεται καὶ καλὰ, ὅτι ἐγὼ, Ἰουδαία καὶ κόρη Ἰουδαίου θὰ ἤμαι περιφρονητὴ ἐν τῷ ἀριστοκρατικῷ κόσμῳ εἰς ὃν ἀνήκει ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ. Καὶ τί μὲ τοῦτο; Ἀρκεῖ ὅτι μὲ ἀγαπᾷ! Ὁμιλεῖ περὶ τῆς γενεᾶς τοῦ Δαβὶδ καὶ περὶ πολλῶν ἄλλων ἅτινα δὲν ἐνθυμοῦμαι καὶ τὰ ὁποῖα μὲ θανατόνουσι! Λέγει ὅτι ὁ Ραοὺλ εἶναι χαρτοπαίκτης καὶ ὅτι θὰ καταςπαθώσῃ ἅπασαν τὴν περιουσίαν μου! Ἔστω! καὶ δὲν εἶναι καλλίτερον νὰ συμμερισθῶ μετ' αὐτοῦ τὴν δυστυχίαν παρὰ τὴν εὐδαιμονίαν μετά τινος ἄλλου! Ὦ! καὶ αὐτοὶ οἱ γονεῖς! μὲ τὴν δῆθεν πειρίαν καὶ φρόνησίν των θέλουν νὰ ἀποφασίζουν περὶ τῆς εὐδαιμονίας τῶν τέκνων των, καὶ καταδικάζουν αὐτὰ εἰς ἀΐδιον ἀπελπισίαν. Καταδικάζουσιν αὐτὰ νὰ ἀποθάνωσι, διότι αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν ἐπιθανάτιον! . . .

Καὶ ἀπ' οὗ ἡ Δεβώρα ὡμίλησεν οὕτως μετὰ ἐκτάκτου παραφορᾶς, ἐσίγησε καὶ οἱ λυγμοί της ἐπανελείφθησαν. Ἡ δὲ Ἥβη ἰδοῦσα ἀνατρεπομένας πάσας τὰς ἐλπίδας τῆς ἀντεραστρίας της, ἔκρυψε πρὸς στιγμὴν τὴν ζηλοτυπίαν της καὶ ὤκτειρεν αὐτὴν εἰλικρινῶς· λαβοῦσα δὲ ἀκολούθως τὰς χεῖρας τῆς Δεβώρας ἐντὸς τῶν ἰδικῶν της καὶ στηρίζουσα αὐτὰς ἐπὶ τῆς καρδίας της ἀνέμιξε τὰ δάκρυά της μετὰ τῶν ἰδικῶν τῆς.

Βαθμηδὸν ἡ νεᾶνις ἡσύχασε καὶ τὴν ἄκραν αὐτῆς ταραχὴν διεδέχθη σχεδὸν παντελὴς πτῶσις· ἀπεπνίγησαν οἱ λυγμοί της καὶ τὰ δάκρυά της ἐστείρευσαν. Ἔμεινε βεβυθισμένη ἐν μελαγχολικῇ θλίψει ἥτις τὴν ἐκυρίευε, καὶ διὰ τοῦτο μόνον ἐπαρουσίαζέ τι τρομερὸν παρὰ θορυβώδης τις καὶ μεταδοτικὴ θλῖψις.

Ἐγίνωσκεν ὅτι ὑπάρχουσι πληγαὶ βραδέως ἐπουλούμεναι καὶ ἂς δέον νὰ μὴ ἐγγίσῃ τις, ἐὰν θέλῃ νὰ μὴ ἀνοίξωσι πάλιν ὀδυνηρώτεραι καὶ ἔτι μᾶλλον ἢ πρὶν αἱμάσσουσαι.

§

Εἶδε τίς ποτε μεταξὺ ὡραίου φυτοκομείου ἄνθος, τὸ σπανιώτερον καὶ εὐωδέστερον πάντων; Εἶναι λαμπρὸν καὶ ζωηρότατον καὶ αἴρει

ὑπερηφάνως ὕπερθεν τῶν λοιπῶν τὸν ὡραῖον αὐτοῦ κάλυκα, ἀναπνέον δι' ὅλων τῶν πόρων τὸν ζωογόνον ἀέρα. Ἀλλ' αἴφνης τὸ ῥόδον τοῦτο μαραίνεται καὶ θνήσκει, ὁ καυλός του κάμπτεται, τὰ φύλλα του κιτρινίζουσιν, ἡ εὐωδία του ἀπόλλυται καὶ ὁ κάλυξ ἐπὶ τέλους μαραινόμενος ξηραίνεται. Ματαίως ὁ ἥλιος κατακαλύπτει αὐτὸ διὰ τῶν θερμῶν ἀκτίνων του, ματαίως τὸ περιποιοῦνται. Τὸ δυστυχὲς ἄνθος εἶναι καταδεδικασμένον νὰ μὴ κοσμῇ πλέον τὴν γῆν, ὠχριᾷ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καὶ ξηραίνεται. Τότε ἀναζητᾶται ἡ αἰτία τοῦ μ κοῦ. Σκώληξ κατέφαγε τὰς ῥίζας του.

Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τὴν Δεβώραν. Ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ Ναθὰν ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν τοῦ κ. δὲ Τραμπλεΐγ, αὕτη ἐμαράνθη ἐπαισθητῶς. Ἡ καταλαβοῦσα αὐτὴν στυγνὴ μελαγχολία δὲν τὴν ἐγκατέλιπε πλέον ἡ δὲ ὡραία τοῦ παρθενικοῦ προσώπου της χροιὰ μετεβλήθη εἰς δεινὴν καὶ μολυβδώδη ὠχρότητα. Ὑποκύανος δίσκος περιεκάλυψε τὰς βλεφαρίδας της, τὰ χείλη της ἀπώλεσαν τὴν προσόμοιον ὑπανοίκτου ῥόδου φαιδρὰν αὐτῶν χροιὰν καὶ οἱ μαστοί της ἰσχνώθησαν.

Ἡ Δεβώρα ἦτο μὲν ὡραία ἀκόμη, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ὡραιότης αὐτῆς ὡμοίαζε πρὸς τὴν τῶν νεανίδων ἐκείνων ἣν ἡ ζωὴ μέλλει νὰ ἐκλείψῃ.

Κεφάλαιον ΚΓ'.

Ο ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ Η ΘΥΓΑΤΗΡ.

Ἀπέναντι τῶν τρομερῶν συμπτωμάτων, ἅτινα ἄρτι περιεγράψαμεν ὁ Ναθὰν κατεθορυβήθη τὰ μάλα. Ἡ Δεβώρα δὲν ἐπαραπονεθη ποσῶς, ἀλλ' εὔκολον ἦν νὰ ἐννοήσῃ τις ὅτι ἔπασχε καὶ ὅτι ἠσθάνετο ἑαυτὴν ἠρέμα ἐν τῷ τάφῳ κατερχομένην. Ὁ δὲ Ἰουδαῖος ἀπελπισθεὶς προσεκάλεσε τοὺς διασημοτάτους τῶν ὁμοθρήσκων του ἰατροὺς, οἵτινες ἅπαντες μὲν διέγνωσαν τὴν ὕπαρξιν φοβερᾶς καὶ θανατηφό-

ρου φθίσεως, ἀλλὰ τὴν αἰτίαν μόνον τοῦ κακοῦ νὰ ἐννοήσωσι δὲν ἠδυνήθησαν. Οὐδὲν ἐν τῇ θαυμαστῇ τῆς νεάνιδος ἰδιοσυγκρασίᾳ ἐδήλου τὴν γένεσιν καὶ τὰς προόδους τῆς παραδόξου φθίσεως· τὴν ἠρώτησαν, ἀλλ' ἡ Δεβώρα ἐτήρησεν ἀπόλυτον σιγήν.

— Ἡ κόρη σας μᾶς κρύπτει κάτι τι, εἶπον τῷ Ναθάν. Αἱ πηγαὶ τῆς ζωῆς εἰσι προσβεβλημέναι, ἀλλὰ διατί; τὸ ἀγνοοῦμεν, καὶ ἐν τῇ ἀγνοίᾳ ἡμῶν ταύτῃ ἡ ἐπιστήμη εἰς οὐδὲν ὠφελεῖ. . . . Ἀδυνατοῦμεν νὰ τὴν θεραπεύσωμεν.

— Ὥστε δὲν βλέπετε θεραπείαν τινά; ἠρώτησεν ὁ Ἰουδαῖος μετὰ ὑστάτης ἀγωνίας.

— Οὐδεμίαν.

— Καμμίαν ἐλπίδα δὲν ἔχετε;

— Μόνος ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραὰμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ δύναται νὰ τὴν σώσῃ, θαυματουργῶν δι' αὐτήν.

— Ἀλλ' ἐὰν τὸ πάθος της προέρχεται ἀπὸ βαθεῖαν ὀδύνην τὴν ὁποίαν αὕτη δὲν θέλει νὰ ἀποκαλύψῃ καὶ ἥτις τὴν φονεύει. . . . καὶ ἐὰν ἡ ὀδύνη αὕτη ἔπαυε, τί θὰ συνέβαινεν;

— Ἴσως θὰ ὑπερίσχυον τότε αἱ δυνάμεις τῆς νεότητος κατὰ τῶν προξενηθέντων αὐτῇ ἐπιβλαβῶν ἀποτελεσμάτων· ἀλλ' εἶναι πολὺ ἀργὰ τώρα.

— Θὰ ἐπανέλθητε;

— Πρὸς τί τάχα;

Ὁ Ἰουδαῖος ἔμεινε μόνος ἐν ἀπαρηγορήτῳ ἀπελπισίᾳ βεβυθισμένος.

— Ὦ Κύριε, Κύριε; ἀνέκραξε τότε ἐκτείνας πρὸς οὐρανὸν τὰς χεῖρας, ἦν ἄρα γε ἄνωθι γεγραμμένον ὅτι θὰ καθιστάμην ὁ δολοφόνος τῆς θυγατρός μου! Ἐνῷ τὴν εὐδαιμονίαν της μόνον ἐζήτευον, ἰδοὺ νῦν πῶς ἀνταμείβομαι διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν στοργήν μου. Ἔπραξα πᾶν ὅ,τι ἀπῃτεῖτο καὶ περιπλέον ἀκόμη! Πλὴν ἔστω! Καταστραφήτω τὸ μέλλον τοῦ δυστυχοῦς τέκνου μου, πλὴν ἂς ζήσῃ, ναὶ, ἂς ζήσῃ! Καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὴν Δεβώραν.

Αὕτη ὑπεδέξατο αὐτὸν διὰ τοῦ αὐτοῦ σχετλίου μειδιάματος, ὅπερ ἀπό τινων ἑβδομάδων κατεσπάραττε τὴν καρδίαν τοῦ δυστυχοῦς γέροντος.

— Ἄχ, κόρη μου, καὶ πῶς εἶσαι σήμερον; τῇ εἶπεν.

— Καλὰ, πάτερ μου, μοὶ φαίνεται ὅτι ὑποφέρω ὀλιγώτερον.

— Ἄκουσε, ἐπανέλαβεν ὁ Ναθὰν, ἔχω νὰ σὲ εἰπῶ κάτι τι καὶ νὰ σοῦ ζητήσω μίαν συγγνώμην.

Ἡ Δεβώρα προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ πατρός της ἔκπληκτον βλέμμα.

— Κἄτι τι, μίαν συγγνώμην! ἐπανέλαβεν.

— Ναὶ, σοὶ ἐπροξένησα μέγα κακὸν, ἀλλὰ μετεμελήθην, καὶ εἶναι ἀκόμη καιρὸς νὰ ἐπανορθωθῇ τοῦτο!

— Διατί ὁμιλεῖτε οὕτω, πάτερ μου, ἠξεύρετε κάλλιστα ὅτι οὐδέποτε μοὶ ἐπράξατε κακόν.

— Ἄφησέ με νὰ ἐξακολουθήσω, παιδί μου... θέλω νὰ σοὶ εἴ-
ω περὶ τοῦ ἱππότου Ραοὺλ δὲ Τραμπλεΐγ.

Αἱ παρειαὶ τῆς νεάνιδος ἐκαλύφθησαν ὑπὸ διαπύρου ροδοχροιᾶς. Ἔκυψε τὴν κεφαλήν της ἐπὶ τοῦ ἰσχνωθέντος στήθους της καὶ δὲν ἀπεκρίνατο. Ὁ δὲ Ναθὰν ἐξηκολούθησεν·

— Ἠξεύρεις διατί, εἶπεν, ἀπεποιήθην νὰ συγκατατεθῶ εἰς τὸν γάμον, ὅταν ὁ ἱππότης ἐκεῖνος ἐζήτησε τὴν χεῖρά σου;

— Μοὶ τὸ εἴπατε, πάτερ μου... ἐψελλισεν ἡ Δεβώρα.

— Σοὶ εἶπον ὅτι δὲν θὰ καθίστασό ποτε μετ' αὐτοῦ εὐτυχής... σοὶ εἶπον προσέτι ὅτι εἶναι χαρτοπαίκτης καὶ θὰ κατεσπάθου τὴν περιουσίαν σου...

— Μάλιστα, πάτερ μου, μοὶ εἴπατε ὅλα αὐτὰ, καὶ δὲν εἶπον τὸ παραμικρὸν, διότι ἴσως ἦσαν ἀληθῆ.

— Λοιπὸν, ὄχι, δὲν ἦσαν ἀληθῆ... ἠπατώμην, ἢ μᾶλλον ἔλεγον ψεύματα. Ἀποποιηθεὶς, εἶχον πᾶσαν ἄλλην αἰτίαν ἢ ἐκείνας τὰς ὁποίας προεβαλόμην.

Ἡ Δεβώρα ἠνέῳξε μεγάλως τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἐψιθύρισεν·

— Ἄλλην αἰτίαν, καὶ ὁποίαν;

— Φαντάσου ἅπαξ... τὰ χείλη μου δὲν 'πᾶν νὰ τὸ εἰποῦν, ὅτι ἐφοβούμην ἐν τῇ πατρικῇ μου ζηλοτυπίᾳ ἐὰν καθιστᾶσο μεγάλη κυρία μήπως ἐξ ὑπερηφανίας λησμονήσῃς καὶ περιφρονήσῃς τὸν γέροντα πατέρα σου...Τόσον δὲ, ὡς βλέπεις, σὲ ἀγαπῶ, ὥστε μόνη ἡ ἰδέα ὅτι δὲν θὰ ἠγαπώμην πλέον ὁλοτελῶς ὑπὸ σοῦ μὲ ἔκαμε ν' ἀποθάνω.

— Νὰ μὴ σᾶς ἀγαπῶ πλέον! καὶ νὰ σᾶς περιφρονήσω, πάτερ μου! ἄ! πολὺ κακῶς μὲ κρίνετε!

— Τὸ ἐννόησα, παιδί μου, τὸ ἐννοῶ καὶ διὰ τοῦτο σοῦ ζητῶ συγγνώμην, συγγνώμην γονυκλιτῶς.

Καὶ ὁ γέρων ὑπεκλίνατο τρόπον τινὰ ἔμπροσθεν τῆς θυγατρός του.

— Τί κάμετε! ἀνέκραξεν αὕτη πειραθεῖσα νὰ τὸν ἐγείρῃ, τί κάμετε! σεῖς, πατήρ μου νὰ γονυπετῆτε ἔμπροσθεν τῆς κόρης σας!

— Οὕτω μοῦ πρέπει! καὶ θὰ μείνω ἕως ὅτου ἀκούσω νὰ μοὶ εἴπῃς ὅτι μὲ συγχωρεῖς.

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς συγχωρήσω, ἀφοῦ οὐδέποτε ἠσθάνθην τι καθ' ὑμῶν.

— Ἀλλ' ἔπασχες!

— Ἀληθῶς.

— Τώρα δὲ ὅτε ἐννόησα τὸ λάθος μου... τώρα ὅτε δὲν ὑπάρχει πλέον κανὲν πρόσκομμα πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἐπιθυμιῶν σου, δὲν θὰ ὑποφέρῃς πλέον ναί;

— Κανὲν πρόσκομμα! ἐπανέλαβεν ἀσθμαίνουσα, ἡ Δεβώρα, δὲν ὑπάρχει πλέον κανὲν πρόσκομμα, λέγετε;

— Μάλιστα, τέκνον μου, ἐὰν ἔχῃς ἀκόμη εἰς τὸν νοῦν σου τὸν κ. δὲ Τραμπλεΐγ... λοιπὸν συγκατατίθημι νὰ γείνῃς γυνή του.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἔφλεξαν ὡς πεπυρακτωμένος σίδηρος τὸν λάρυγκα τοῦ Ναθάν. Εἰσέτι δὲν εἶχεν ἀπαγγείλει αὐτοὺς καὶ ἡ Δεβώρα ἔρρηξε μεγάλην κραυγήν, ἐγερθεῖσα δ' ἐκ τοῦ ἀνακλίντρου ἐφ' οὗ ἐκάθητο ἐξηπλωμένη ἔπεσεν ἀναίσθητος εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ πατρός της.

Ὁ Ναθὰν ἐνόμισεν ὅτι ἡ Δεβώρα ἔμεινε νεκρὰ ὑπὸ τῆς παραφόρου ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς της, καὶ θὰ ἐμαχαιροῦτο βεβαίως, ἐὰν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐτύγχανε νὰ ἔχῃ εἰς χεῖράς του μάχαιραν. Ἐκτύπησε λοιπὸν τὸ μέτωπόν του εἰς τὸν τοῖχον ἐπαναλαμβάνων τοὺς σπασμωδικούς του λυγμούς.

— Δολοφόνος τῆς κόρης μου! δολοφόνος, δολοφόνος!

Εἶτα ἐλθὼν προσέπεσε τοῖς γόνασι τῆς ἀναισθήτου κόρης του καὶ ἐστήριξε τὸ φλογιζόμενον αὐτοῦ μέτωπον ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ φαινομένου στήθους της, ψιθυρίζων διακεκομμένῃ τῇ φωνῇ·

— Ἀπέθανε! ἀπέθανεν! καὶ ὁ φονεὺς αὐτῆς εἶμαι ἐγώ, ἐγὼ ὁ πατήρ της!

'Αλλ' αἴφνης ἠσθάνθη περιελισσομένας ἐλαφρῶς τὰς χεῖράς της περὶ τὸν τράχηλόν του. Φίλημα ἐπέψαυσε τὴν δακρύβρεκτον αὐτοῦ παρειὰν καὶ φωνὴ ἡδεῖα καὶ ἀσθενὴς ἐλεξε χαμηλοφώνως·

— Εἰμὶ εὐτυχής... λίαν εὐτυχής... καὶ δὲν θέλω τώρα ν' ἀποθάνω!

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ὁ Ἰουδαῖος ἔγραφε τῷ Ραοὺλ δὲ Τραμπλεΐγ·

Ἐλθῆτε, ἐὰν ἀγαπᾶτε εἰσέτι τὴν Δεβώραν, διότι εἶναι ἰδική σας.

Κεφάλαιον ΚΔ'.

ΔΕΚΑ ΛΟΥΔΟΒΙΚΕΙΑ ΔΙΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΩΝ.

Τὴν ἐπαύριον ἡ κόρη τοῦ διαβόλου, ἥτις καθ' ἑκάστην ἐπεσκέπτετο ἐπί τινας ὥρας τὴν μελαγχολικὴν καὶ ἐπιθανάτιον Δεβώραν, ἔφθασε κατὰ τὴν συνήθη ὥραν. Ἰδοὺ δὲ ὁποία σκηνὴ ἐπαρουσιάσθη εἰς τὰ ὄμματά της, καθ' ἣν στιγμὴν ὑπεσήκωσε τὴν πάνινον θυρίδα, δι' ἧς εἰσήρχοντο εἰς τὸν μικρὸν θάλαμον.

Ἡ Δεβώρα φέρουσα τὴν ἐπαγωγοτάτην ἀνατολικὴν αὐτῆς ἐνδυμασίαν, ἡ Δεβώρα, ὡραία ἐκ τῆς μὴ πελιδνῆς πλέον ὠχρότητός της, ὡραία ἐκ τῆς μακρᾶς καὶ μεγαλοπρεποῦς μελαίνης κόμης της σχηματιζούσης ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς λαμπρότατον καὶ μεγαλοπρεπὲς διάδημα, ὡραία ἐκ τῆς ζοφερᾶς τῶν μεγάλων αὐτῆς ὀφθαλμῶν λάμψεως, ἄφινε τὴν χεῖρά της ἐντὸς τῶν θωπευτικῶν χειρῶν τοῦ Ραοὺλ, παρὰ τοὺς πόδας της καθημένου ἐπὶ μαξελαρίου ἐξ ἰνδικοῦ δαμασκηνοῦ.

Ἀπὸ τῆς προτεραίας ἡ νεᾶνις ἦτο τρόπον τινὰ μεταβεβλημένη. Τὸ αἷμά της ἐφαίνετο ὅτι ἤρχιζε πάλιν νὰ κυκλοφορῇ ἐν ταῖς φλεψὶν αὐτῆς ἄφθονον καὶ ἀγνὸν, καὶ ἡ ζωὴ ἐπανήρχετο πάλιν. Ἡ νεότης καὶ ὁ ἔρως ἐποίησαν τὸ θαῦμα τοῦτο, ὅπερ ματαίως ἐξεζητήθη παρὰ τῶν Ἰουδαίων ἰατρῶν.

Ὁ δὲ Ναθὰν ἱστάμενος βήματά τινα μακρὰν τοῦ ὁμίλου, ὅνπερ περιεγράψαμεν, ἐθεώρει τὴν σκηνὴν ταύτην μετὰ βλέμματος καὶ μειδιάματος ἀνεκφράστου ἐκφράσεως·

— Ἐσώθη ἡ κόρη μου! ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ἐσώθη! ἀλλ' ἀνθ' ὁποίας θυσίας!

Ἡ Ἤβη ὠπισθοδρόμησεν ὡσανεὶ ἐβάδιζεν ἐπὶ ὄφεως καὶ ἠσθάνετο ἤδη ἐπὶ τῆς σαρκός της τὸ ἰοβόλον δῆγμα τοῦ ἑρπετοῦ. Ἠθέλησε νὰ ἀφήσῃ τὴν θυρίδα καὶ νὰ φύγῃ ὅπως ἐκβράσῃ ἀλλαχοῦ τὴν ζηλότυπον λύσσαν της, ἐκσπωμένη εἰς κραυγμὰς καὶ λυγμούς, ἀλλ' ἦτο ἀργὰ πλέον. Ἡ Δεβώρα εἶχεν ἰδεῖ τὴν φίλην της, ἐγερθεῖσα δὲ κρατοῦσα εἰσέτι ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸν Ραοὺλ ἔδραμε πρὸς αὐτὴν εἰς νὰ λίαν ἀσθενῆ καὶ τῇ εἶπε τείνασα τὴν ἄλλην χεῖρά της· — Ἰδοὺ ἐκεῖνος περὶ οὗ τοσάκις σᾶς εἶχον εἰπεῖ... ἰδοὺ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ... ἰδοὺ ὁ μνηστήρ μου.

Ἤδη ἡ Ἤβη ἐφάνη ἥρεμος· ὑπεκλίνατο ὅθεν ἀποκριθεῖσα·

— Ἐγίνωσκον ἤδη τὸν κ. δὲ Τραμπλέϊγ.

— Τὸν ἐγνωρίζετε! ἀνέκραξεν ἡ Δεβώρα, προσηλώσασα ἐπὶ τοῦ Ραοὺλ καὶ τῆς Ἤβης ὕποπτον βλέμμα.

— Ἡ δεσποσύνη μοὶ ἔσωσε τὴν ζωήν... εἶπεν ὁ Ραούλ.

— Ἀλλὰ ποῦ καὶ πῶς; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ Δεβώρα.

Ὁ Ραοὺλ ἀφηγήθη τὸ νυκτερινὸν καὶ αἱματηρὸν περιστατικὸν τῆς ὁδοῦ Δεπρουβαίρ.

— Ἀλλὰ τότε, ἐψιθύρισεν ἡ Δεβώρα ἀντιπαλαίουσα κατ' ἀορίστου ὑποψίας, παράδοξον ὅτι δὲν σᾶς ἀνεγνώρισεν ἡ Ἤβη, ἢ τοὐλάχιστον δὲν μοὶ εἶπεν ὅτι σᾶς ἐγνώριζε, καθ' ἣν στιγμὴν ἐλειποθύμησεν ἀκούσασα τὸ ὄνομά σας καὶ ὑψώσασα τὸ παραπέτασμα ὅπως σᾶς ἴδῃ.

— Ἀδελφή μου, ἀνταπήντησεν ἡ Ἤβη, μὴ ἐκπλήττεσθε ἐὰν τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν ἀνεγνώρισα τὸν κ. δὲ Τραμπλέϊγ. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐσήκονα τὸ παραπέτασμα κατελήφθην ὑπὸ ὀξέος πόνου ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὑπέφερα μεγάλως καὶ δὲν ἠδυνάμην τίποτε νὰ ἴδω.

— Ὅσον δ' ἀφορᾷ ἐμέ, εἶπεν ὁ Ραοὺλ, θὰ ἐπήγαινα ἤδη νὰ εὐχαριστήσω τὴν δεσποσύνην καὶ τὴν μητέρα της, δι' ἃς μοὶ ἐπεδαψίλευσαν περιποιήσεις λαβοῦσαί με ἐν τῇ οἰκίᾳ των, ἀλλ' ἐπειδὴ μὲ τὴν συλλογήν μου ὅταν ἔφευγα ἐλησμόνησα νὰ σημειώσω τὸ ὄ-

νομα τῆς ὁδοῦ ὡς καὶ τὸν ἀριθμὸν τῆς οἰκίας, δὲν ἠδυνήθην. Ἡ Δεβώρα εὐχαριστήθη ἐκ τῆς διττῆς ταύτης ἐξηγήσεως ἥτις ἐντούτοις δὲν ἦτο ἀληθὴς εἰς ὅ,τι ἀφώρα προσωπικῶς τὸν κ. δε-Τραμπλεΐγ, καὶ αἱ συγκεχυμέναι ὑπόνοιαι, αἵτινες ἠγέρθησαν ἐπί τινα λεπτὰ ἐν τῷ νῷ αὐτῆς ὡς πρὸς τὴν Ἥβην τῇ ἐφάνησαν παράλογοι. Πρώτη ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον τῆς νεάνιδος καὶ περιεπτύξατο αὐτὴν μετὰ τῆς περιπαθοῦς ἐκείνης διαχύσεως ἣν προκαλεῖ ἡ εὐδαιμονία, εὐχαριστοῦσα αὐτῇ δι' ὅ,τι ὑπὲρ τοῦ Ραοὺλ ἔπραξεν.

— Καὶ πότε θά γείνῃ ὁ γάμος, ἠρώτησεν μετ' ὀλίγον ἡ Ἥβη μετὰ ἡσυχωτάτης φωνῆς.

— Ἐντὸς ὀλίγου, ἐλπίζω! ἀνέκραξεν ὁ Ραούλ.

Ἡ δὲ Δεβώρα ἀπεκρίνατο ἐρυθριῶσα.

— Ὦ, εἰσέτι δὲν ὡρίσθη ἡ ἡμέρα!

— Ἅμα ὡς ἡ κόρη μου ἀναῤῥώσῃ παντελῶς, εἶπεν ὁ Ναθὰν, θὰ στεφανώσωμεν τὸ νέον καὶ ὡραῖον τοῦτο ζεῦγος.

— Καὶ θὰ μοὶ εἴπῃς, ἀγαπητή μου ἀδελφὴ, εἶπεν ἡ Δεβώρα εἰς τὸ οὖς τῆς Ἥβης, θὰ μοὶ εἴπῃς, ναί; τί ἐπιθυμεῖς νὰ σοὶ προσφέρω ὡς γαμήλιον δῶρον;

— Γαμήλιον δῶρον! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἥβη, ἐγὼ σοὶ ὑπόσχομαι ἓν, καὶ τὸ ἰδικόν μου ὑπερβαίνει τὸ ἰδικόν σου!. . . . .

§

Μετὰ μίαν ὥραν ἀπὸ τῆς σκηνῆς εἰς ἣν εἰσήξαμεν τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας, ἡ κόρη τοῦ διαβόλου ἀνέβαινεν ἐσπευσμένως τὴν σκοτεινὴν καὶ στενὴν κλίμακα τῆς οἰκίας τῆς ὁδοῦ Δεπρουβαὶρ καὶ ὡς λαῖλαψ ἀκατάσχετος εἰσέδυ ἐν τῷ ἀθλίῳ ὑπερῳφίῳ ἐν ᾧ κατῴκει μετὰ τῆς θειᾶς Καλομοίρας.

Ἡ Ἥβη ἦτο ὠχρὰ καὶ ἀσθμαίνουσα καὶ τὰ ἠλλοιωμένα χαρακτηριστικά της καὶ αἱ νευρικῶς τρέμουσαι χεῖρές της ἀπεκάλυπτον τρομερὰν ἀνησυχίαν. Ἔμελλε δὲ νὰ ἐρωτήσῃ αὐτὴν ἡ γραῖα ἂν ἐπρόφθανεν.

— Ἄκουσε, τῇ εἶπε, πολλὰ ὑπὲρ ἐμοῦ ἔπραξας. . . . ἓν ἀκόμη θέλω νὰ μοὶ κάμῃς.

— Σὰν τί λοιπόν;

— Ἴσως τρομάξεις ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ σοῦ ζητήσω... πρέπει ὅμως νὰ μοὶ τὸ κάμῃς, εἴτε μὴ φεύγω ὁλοτελῶς ἀπ' ἐδῶ, καὶ σ'ἀφίνω μονάχη, ὁλομόναχη.

— Ὁμίλησε, κόρη μου, ὁμίλησε, τί θέλεις ἀπὸ ἐμέ; Μὰ τὴν ἀλήθειαν πολλὰ πράγματα εἶδα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον καὶ δὲν ἐτρόμαξα... Εἶναι λοιπὸν πολὺ φοβερὸν αὐτὸ τὸ ὁποῖον σὺ θέλεις;

— Μάλιστα.

— Λεγε λοιπόν, λέγε.

— Σὺ, ἡ ὁποία ἠξεύρεις ὅλα, θὰ ἠξεύρῃς βέβαια καὶ τὸ μυστικὸν τῶν φοβερῶν ἐκείνων δηλητηρίων ἅτινα θανατόνουσι χωρὶς νὰ ἀφήσωσι τὸ ἐλάχιστον ἴχνος.

Ἡ θειὰ Καλομοῖρα ἐμειδίασε μειδίαμα σατανικόν.

— Πραγματικῶς τὸ ἠξεύρω, ἀντεπήντησεν.

— Ἀπὸ τὰ δηλητήρια αὐτὰ θέλω ἕν.

— Ἔχεις λοιπὸν κανένα ἐχθρὸν, κόρη μου;

— Ἔχω μίαν ἀντεράστριαν.

— Ποῦ θὰ 'πῇ λοιπὸν πῶς ἀγαπᾷς κανένα;

— Μάλιστα, ἀγαπῶ ἕνα καὶ μισῶ μίαν...

— Τρελλούτσικο!

— Δὲν περιμένω ἐπιδοκιμασίαν ἢ κατάκρισιν, ἀλλὰ θέλω δηλητήριον!

— Θέλεις δηλητήριον νὰ θανατώνῃ σιγὰ σιγὰ, ἢ 'ς τὴν στιγμήν;

— Θέλω ὁ θάνατος νὰ ἔρχηται σιγὰ σιγὰ μὲν, ἀλλ' ἄνευ πόνου ὡς νὰ κοιμᾶταί τις.

— Πολὺ καλὰ νὰ σοὶ δώσω ἀπ' αὐτό!

— Πότε;

— Ὅταν θὰ ἦναι ἕτοιμον.

— Καὶ εἰς πόσας ἡμέρας θὰ ἦναι ἕτοιμον;

— Εἰς τρεῖς.

— Τόσον πολύ!

— Δὲν εἰμπορῶ γρηγωρότερα, καὶ ἔπειτα διὰ νὰ τὸ κατασκευάσω θέλω χρήματα.

— Πολλά;

— Δέκα λουΐζι.

— Δέκα λουίζια; ἀνέκραξεν ἡ Ἥβη.

— Σωστὰ σωστά. Τὰ φάρμακα τὰ ὁποῖα χρειάζομαι ὄχι μόνον εἶναι ἀκριβά, σᾶν φωτιά, ἀλλ' εἶναι ἀκόμη καὶ σπάνια καὶ θὰ τραβήξω τὸ διάβολό μου ἴσα μὴ νὰ τὰ εὕρω.

— Δέκα λουΐζια, ἐπανέλαβεν ἡ Ἥβη τὸ δεύτερον, ἀλλὰ ποῦ δὲν τὰ ἔχω; Καὶ ὅμως μὲ χρειάζονται!... χωρὶς αὐτὰ τίποτε δὲν εἰμπορῶ νὰ κάμω.

Καὶ ἐκτύπησε τὴν πυγμὴν ἐπί τινος σκεύους.

— Ὦ! τί δυστυχία νὰ ἦμαι πτωχή!

Ἀλλ' αἴφνης μειδίαμα παραδοξώτερον ἴσως τοῦ τῆς θειᾶς Καλομοίρας διέστειλε τὰς ἁβρὰς γωνίας τοῦ στόματός της. Λαβοῦσα δὲ τὴν καλυπτροφόρον ἐπωμίδα της καὶ βίψασα αὐτὴν ἐπ' ὤμων

— Εἰς μίαν ὥραν, εἶπεν, θὰ ἦμαι ἐδὼ καὶ θὰ σοὶ φέρω τὰ δέκα λουΐζια, τὰ ὁποῖα χρειάζεσαι... Θὰ ὑπάγω νὰ τὰ δανεισθῶ.

— Ἀπὸ ποῖον;

— Ἀπὸ τὴν φίλην μου Δεβώραν, τὴν κόρην τοῦ ἰουδαίου Ναθάν, ἀπεκρίνατο ἡ Ἥβη.

Καὶ ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου.

Κεφάλαιον ΚΕ'.

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ.

Ἑβδομὰς παρῆλθεν ἀφ' ἧς ἡμέρας εἴδομεν τὴν κόρην τοῦ διαβόλου καταλείπουσαν τὴν θειὰν Καλομοῖραν ὅπως ὑπάγῃ καὶ δανεισθῇ τὰ δέκα λουδοβίκεια παρὰ τῆς ἰουδαίας Δεβώρας.

Παράδοξος καὶ τερατώδης αἰτιχρότης! Διὰ τῶν χημάτων τοῦ θύματός της ἡ Ἥβη ἔμελλε ν' ἀγοράσῃ τὸ δηλητήριον!

. . . . . .

Ἦτο δεκάτη ὥρα τῆς ἑσπέρας. Εἰσέλθωμεν δ' ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἐζεκιὴλ Ναθὰν καὶ ἐν τῷ κοιτῶνι τῆς Δεβώρας.

Ἀργυρᾶ λυχνία ἀρωματικοῦ ἐλαίου πλήρης καὶ τεθειμένη ἐπὶ μικρᾶς δρυΐνου τραπέζης ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου ἑστημένης διέχεεν ἀμυδρὸν φῶς, ἀνεπαρκὲς ὅπως καθιστᾷ καθ' ὁλοκληρίαν ἐν πρώτοις ἀδιάκριτα τὰ ἐκτὸς τῆς φωτοβόλου ζώνης κείμενα ἀντικείμενα. Πλὴν τὸ βλέμμα ἐξοικειοῦτο βαθμηδὸν μὲ τὴν ἀόριστον ἐκείνην λάμψιν καὶ τὰ πρότερον συγκεχυμένα σχήματα καθίσταντο διακριτά.

Ὑπὸ τὰ βαρέα ἐξ ἀνατολικοῦ μεταξωτοῦ παραπετάσματα μεγάγάλης μετὰ περιστρόφων στηλῶν κλίνης, ἐφαίνετο ἀναπαυομένη ἐπὶ λευκοτάτων προσκεφαλαίων ἐν μέσῳ τῶν μεγαλοπρεπῶν βοστρύχων τῆς μελαίνης κόμης της μορφὴ ἀγγελικῆς ὡραιότητος ἀλλ' ὠχρότητος θανασίμου.

Ἡ ὠχρὰ καὶ ἰσχνὴ ἐκείνη κεφαλὴ ἦτο ἡ τῆς Δεβώρας. Ἡ ἰουδαία εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς κλειστούς, καὶ εὐρὺς πελιδνὸς κύκλος ἐξηπλοῦτο κάτωθι τῶν βελουδίνων μεγάλων ὀφρύων της.

Ἡ μία τῶν χειρῶν της ἐκτὸς τῆς κλίνης ἐπὶ τοῦ ἐφαπλώματος ἐξηπλωμένη καὶ ἄνω τοῦ ἀγκῶνος γυμνὴ τυγχάνουσα ἐτήρει μεθ' ὅλην τὴν ἰσχνότητά της σχῆμα ἀντάξιον ἐκείνου ὅπερ ἐδίδον εἰς τὰ ἀγάλματα οἱ ἀρχαῖοι ἑρμογλῦφαι.

Ὁ ὕπνος τῆς Δεβώρας ἐφαίνετο ἥσυχος καὶ ἡ ἤρεμος καὶ βραδεῖα ἀναπνοή της ὑπεσήκονε κατὰ τακτικὰ διαστήματα τὸ στῆθός της. Κἄποτε θλιβερὰ πτυχὴ ἀνεφαίνετο ἐν τῇ γωνίᾳ τῶν ἀχρόων χειλέων της· βεβαίως κακόν τι ὄνειρον θὰ διετάραττε τὸν ὕπνον της.

Ἐν τῷ κοιτῶνι της νεάνιδος κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὑρίσκοντο τρία πρόσωπα. Ὁ Ἐζεκιὴλ Ναθὰν ἐπερειδόμενος ἐπὶ μιᾶς τῶν περιστρόφων τῆς κλίνης στηλῶν αἴτινες ὑπεβάσταζον τὸν οὐρανόν της, ὁτὲ μὲν προσήλου ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Δεβώρας τὸ ἀπλανὲς καὶ ὀξὺ τῶν μεστῶν ἀγωνίας ὀφθαλμῶν του βλέμμα, ὁτὲ δὲ ὕψου αὐτοὺς πρὸς οὐρανὸν μετ' ἀπέλπιδος καὶ ἱκέτιδος ἐκφράσεως.

Δὲν ἦτο πλέον τότε ὁ γελοῖος ἐκεῖνος γέρων ὃν πολλάκις περιεγράψαμεν· δὲν ἦτο πλέον ὁ μὲ ὄψιν καὶ φυσικὰς ὁρμὰς ἰουδαῖος τοκογλύφος. Ἡ θλῖψις εἶχε μεταμορφώσει αὐτὸν τρόπον τινά. Ἦτο πατὴρ παρακαλῶν καὶ κλαίων παρὰ τῇ κλίνῃ τῆς ἀγωνιώσης παμ-

φιλτάτου κόρης του. Ὁ Ναθὰν ἐπροξένει οἶκτον εἰς τὸν βλέποντα αὐτὸν, ἡ δὲ ἀπελπισία του δὲν εἶχεν ὅρια.

Παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς ἐπιθανατίου κλίνης ὁ Ραοὺλ δὲ Τραμπλεΐγ, ὁ τῆς Δεβώρας μνηστὴρ, ἐπὶ κλισμοῦ καθήμενος, ἔκρυπτε τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν, διὰ μέσου δὲ τῶν συνεσταλμένων δακτύλων του ἐφαίνετο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ῥέον ἡρέμα χονδρὸν δάκρυ.

Τέλος ὀλίγον τι περαιτέρω καὶ παρὰ τὸ παράθυρον ὀρθία ἡ κόρη τοῦ διαβόλου ἐκράτει ἐν μιᾷ τῶν χειρῶν ἀργυροῦν κύπελλον, ἐν δὲ δευτέρᾳ μικρὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ μετάλλου κοχλιάριον δι' οὗ ἀνεκύκα ἐλαφρῶς τὸ ἐν τῷ κυπέλλῳ περιεχόμενον ὑγρόν.

Ἡ Ἥβη, ὡς εἴπομεν, ἦτο ἐπίσης ὠχρὰ καὶ ἐπιθανάτιος.

Ἡ ἄφωνος αὕτη σκηνὴ διήρκεσεν εἰσέτι λεπτὰ τινά. Ἀκολούθως ἡ Δεβώρα ἐποίησε κίνησιν ἐλαφράν· οἱ ὀφθαλμοί της ὑπανεῴγησαν, ἀνεσηκώθη ἡ κεφαλή της καὶ συγκεχυμένος ἦχος ἐξῆλθε τῶν χειλέων της. Ὁ Ραοὺλ ἀπέσυρεν ἀμέσως τὰς χεῖράς του ἀποκαλύψας τὸ δακρύβρεκτον πρόσωπον, ὁ Ναθὰν κατέλιπεν ἣν τέως κατεῖχε θέσιν καὶ ἔδραμεν παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς κόρης του, καὶ μόνη ἡ Ἥβη ἵστατο ἐν τῇ αὐτῇ θέσει μόλις στρέφουσα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος τῆς κλίνης.

— Πάτερ μου... ἤρθρωσεν ἡ Δεβώρα ἀσθενῇ τῇ φωνῇ.

— Τί μὲ θέλεις, ἀγάπη μου, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος, ἐδὼ εἶμαι.

— Καὶ ὁ Ραούλ; ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις.

— Ἐδὼ κοντὰ εἶναι, εἶπε τὸ δεύτερον ὁ Ναθὰν, διότι ὁ Ραοὺλ δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκριθῇ ὁ ἴδιος ἐκ τῆς κατεχούσης αὐτὸν συγκινήσεως.

— Εἶσθε ἐδὼ καὶ οἱ δύο; ἐξηκολούθησεν ἡ νεᾶνις, κοντά μου καὶ οἱ δύο, πολὺ καλά.

Εἶτα ἡ ἐπὶ στιγμὴν κλίνουσα κεφαλή της κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου. Ἀλλὰ τότε ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ Ναθὰν αὐτός.

— Πῶς εἶσαι, κόρη μου; τὴν ἠρώτησεν.

— Καλλίτερα, πατέρα μου.

— Ἀλήθεια;

— Ναὶ ἀλήθεια.

— Δὲν πάσχεις καθόλου;

— Ὄχι... Τόσον εἶμαι ἥσυχος, ὥστε μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχω σῶμα... καὶ θὰ ἤμουν τεθεραπευμένη ἐὰν δὲν εἶχα τὴν ὁλονὲν αὔξουσαν αὐτὴν ἀδυναμίαν ἥτις μοῦ παραλύει πᾶσαν κίνησιν καὶ μὲ ἐμποδίζει νὰ ὁμιλήσω.

Ὀδυνηρὸς στεναγμὸς ἐξῆλθε τῶν διεσταλμένων χειλέων τοῦ Ναθὰν, ὁ δὲ Ραοὺλ ἔκρυψε πάλιν τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν. Τοῦτο δὲ προήρχετο ἐκ τοῦ τελευταίου ἐκείνου συμπτώματος περὶ οὗ εἶπεν ἡ νεᾶνις καὶ ὅπερ κατετρόμαζεν αὐτούς. Κάλλιον θὰ ἐπεθύμουν βλέπωσιν αὐτὴν πάσχουσαν, παραπονουμένην καὶ κατὰ τῶν πόνων ἀντιπαλαίουσαν μεθ' ὅλων τῶν νεανικῶν αὐτῆς δυνάμεων καὶ τῆς εὐρώστου κράσεως της, παρὰ νὰ τὴν ἀκούωσιν ὁμιλοῦσαν περὶ τῆς ὁλονὲν αὐξούσης ἀδυναμίας της.

Νέα πάλιν ἐπεκράτησε σιωπή. Ἐπὶ μικρὸν ἐπίστευσαν ὅτι ἡ Δεβώρα ἀπεκοιμήθη, ἀλλ' αἴφνης εἶπεν αὕτη μετὰ τοσοῦτον ἀσθενοῦς φωνῆς, ὥστε ἀπῃτεῖτο οὖς πατρὸς ἢ ἐραστοῦ ὅπως τὴν ἀκούσῃ·

— Διψῶ...

Ὁ Ραοὺλ ἠγέρθη ἀμέσως καὶ ἔσπευσε νὰ φέρῃ ὀλίγον ὕδωρ, ἀλλὰ προϊδοῦσα ἤδη ἡ Ἤβη τὸ κίνημα τοῦτο ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην κρατοῦσα ἐν χειρὶ τὸ ἀργυροῦν κύπελλον, καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ τὸ παραμικρὸν ἐπέρασε τὸν δεξιὸν αὐτῆς βραχίονα πέριξ τῶν ὤμων τῆς ἀσθενοῦς καὶ ἐγείρουσα αὐτὴν ἠρέμα πρεσεκόλλησεν εἰς τὰ χείλη της τὸ κύπελλον. Ἡ Δεβώρα ἔπιε σιγὰ σιγά.

— Εὐχαριστῶ, ἀγαπητὴ Ἤβη, εἶπεν ἀκολούθως μετὰ ἰσχυροτέρας φωνῆς. Τί καλὸν ποῦ εἶναι τὸ ποτὸν τοῦτο... μοὶ φαίνεται ὅτι ὀσάκις πίω ἐξ αὐτοῦ ἀνακτῶμαι δυνάμεις.

Ἡ Ἤβη δὲν ἀπεκρίνατο διόλου, ἀλλὰ λαβοῦσα ἐκείνην τῶν χειρῶν τῆς νεάνιδος ἥτις εὑρίσκετο γυμνὴ ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῆς αὐτὴν στηρίξασα, τὴν ἐφίλησε πολλάκις...

Ὦ Ἰούδα, Ἰούδα! καὶ ποῦ ἦσο τότε;

Ἀπὸ ὀκτὼ ἤδη ἡμερῶν ἡ Ἤβη ἥτις ἐζήτει, ὡς γινώσκομεν, ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ καταστρέψῃ τὸν ἔρωτα τοῦ Ραοὺλ καὶ τῆς Δεβώρας καὶ ἥτις μόνον κακούργημά τι διαπράττουσα ἠδύνατο νὰ τὸ κατορθώσῃ, ἐθανάτου ἠρέμα τὴν δυστυχῆ νεάνιδα διὰ τοῦ ἀθεραπεύ-

του ἐκείνου δηλητηρίου ὅπερ τῇ εἶχε κατασκευάσει ἡ θειὰ Καλομοῖρα. Καὶ τὸ βδελυρότερον δ' ἀκόμη πάντων ἦν, ὅτι φονεύουσα αὐτὴν τὴν περιεπτύσσετο!

Ἡ θύρα ἐκρούσθη ἐλαφρῶς.

— Ὁ Μωσῆς θὰ ἦναι βέβαια, ἐψιθύρισεν ὁ Ναθάν.

Καὶ ἐπορεύθη νὰ ἀνοίξῃ ἀποπνίγων τὸν ἐπὶ τοῦ δαπέδου ὑπὸ τῶν βημάτων του προξενούμενον θόρυβον. Ὁ ἀνὴρ δ' ὃν εἰσῆξεν ἐν τῷ θαλάμῳ καὶ ὄντως πρὸ ὀλίγου ἐκάλεσε Μωσῆν, ἦν γέρων ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ὅστις βαδίζων ἐστηρίζετο ἐπὶ μακρᾶς καὶ δυνατῆς ἐβεννίνου ῥάβδου μετὰ ἐλεφαντίνου λαβῆς.

Ὁ Μωσῆς οὗτος ἦτο ἰουδαῖος ἰατρὸς, διασημότερος μεταξὺ τῶν ὁμοθρήσκων του· τοσαύτην δὲ φήμην εἶχεν ἀποκτήσει, ὥστε καὶ οἱ φανατικώτεροι τῶν καθολικῶν προσεκάλουν αὐτὸν ὁσάκις εἶχον ἀσθενῆ τινα. Ὁ Μωσῆς ἐπεσκέπτετο αὐτοὺς πάντοτε, ἀλλὰ διὰ τοὺς ὁμοθρήσκους του ἐφύλαττε τὰς πολυτιμωτέρας γνώσεις τῆς ἐπιστήμης του.

Κεφάλαιον ΚΣΤ'.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΜΩΣΗΣ.

Ὁ γέρων ἰατρὸς προυχώρησε σιωπηλῶς μέχρι τῆς κλίνης, ὁ δὲ Ραοὺλ ἠγέρθη ἐκ τοῦ κλισμοῦ ἐφ' οὗ τέως ἐκάθητο βεβυθισμένος ἐν τῇ θλίψει του. Ἀπὸ τῆς πρωΐας ὁ Μωσῆς ὃς εἶχεν ἐπισκεφθῇ τὴν Δεβώραν. Ἡ ἰουδαία εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς κλειστούς.

— Κοιμᾶται, ἐψιθύρισεν ὁ Ναθάν.

Ἡ νεᾶνις ἐκίνησε τὰς μακρὰς αὐτῆς βλεφαρίδας καὶ ἐψέλλισε·

— Ὄχι, πάτερ μου, δὲν κοιμῶμαι.

— Μοὶ δίδεις τὸ χέρι σου, κόρη μου, εἶπε τότε ὁ Μωσῆς.

Ἡ Δεβώρα ἐπειράθη νὰ ὑψώσῃ τὴν χεῖρά της· πλὴν τοιαύτη ἦν

ἡ ὁλονὲν αὔξουσα ἀδυναμία της, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ φέρῃ αὐτὴν μέχρι τῆς τρεμούσης καὶ ἐρρυτιδωμένης τοῦ γέροντος ἰατροῦ.

Οὗτος δ' οὐδὲν ἐποίησε κίνημα, οὐδὲν ἐτεκμηρίου τί ἐν αὐτῷ συνέβαινεν ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου συμπτώματος, ἀλλὰ μόνον συνωφρυώθη καὶ μελαγχολικὸν νέφος ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του. Ἔλαβε τὴν ἀδρανῆ ἐκείνην χεῖρα ἥτις ἐπανέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐφαπλώματος καὶ ἠρεύνησεν ἐπὶ μακρὸν τοὺς βραδεῖς τῆς ἀρτηρίας παλμούς. Ἀκολούθως ἔθεσε τὸν δακτυλιώτην τῆς δεξιᾶς ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους τοῦ στήθους τῆς Δεβώρας, καὶ τῆς ἐρεύνης ταύτης περατωθείσης, ἐκαθέσθη, χωρὶς νὰ ἀπαγγείλῃ λέξιν, ἐν τῷ κλισμῷ ὅθεν εἶχεν ἐγερθῇ ὁ Ραούλ.

Ἡ Ἤβη ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην. Ὁ Ναθὰν, ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ καὶ ἡ κόρη τοῦ διαβόλου συνωθοῦντο πέριξ τοῦ γέροντος καὶ ἐφαίνοντο ἀναμένοντες μετὰ δεινῆς ἀγωνίας λέξιν τινα ἐκ τοῦ στόματός του, ἀλλ' οὗτος ἐσίγει κλίνων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους.

Ἀπέναντι τῆς ἀφωνίας καὶ τῆς θέσεως ταύτης ὁ Ναθὰν ἀπεφάσισε νὰ ἐρωτήσῃ·

— Λοιπὸν, Μωσῆ; ἠρώτησε μὴ δυνηθεὶς νὰ σχηματίσῃ πληρεστέραν ἐρώτησιν.

Ὁ γέρων ἰατρὸς ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ Ἐζεκιὴλ ἐρευνητικὸν βλέμμα ὅπερ ἠδύνατο νὰ ἀναγνώσῃ ἐν τοῖς μυχοῖς τῆς ἀνθρωπίνου καρδίας τὰ μυστικὰ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου.

— Ἡ νέα εὑρίσκεται εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν, εἶπεν ἀκολούθως... Δὲν πάσχει, καὶ δὲν ἔχει ἄλλο νὰ κάμῃ παρὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰ ὁποῖα διέταξα φάρμακα.

Εἶτα διὰ τόνου ἀσθενεστέρου ἐξηκολούθησεν·

— Ἡ ἀνθρωπίνη ἐπιστήμη οὐδὲν δύναται νὰ πράξῃ διὰ τὴν κόρην σου, Ναθάν... Παρακάλεσε μόνον τὸν Θεὸν τῶν πατέρων μας... τὸν Θεὸν ὅστις δὲν παρεδέχθη τὴν θυσίαν τοῦ Ἀβραάμ... παρακάλεσέ τον, καὶ παρ' αὐτοῦ περίμενε τὰ πάντα διὰ τῶν προσευχῶν σου καὶ διὰ τῆς νεότητος τῆς Δεβώρας σου.

— Τί!... ἐψιθύρισεν ὁ Ναθὰν, δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἐλπίς;

— Δὲν λέγω ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα νομίζω ὅτι μέχρι τελευταίας στιγμῆς αὕτη δύναται νὰ ὑπάρχῃ.

— Ἀλλὰ διατί δὲν προσπαθεῖτε τότε;

— Νὰ προσπαθήσω, τί; Σοὶ εἶπον ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ἐπιστήμη εὑρίσκεται ἐν ἀμηχανίᾳ ἀπέναντι τοῦ παραδόξου τούτου κακοῦ ὅπερ δὲν εἶναι ἀσθένεια. Οὐδὲν ὄργανον τῆς Δεβώρας εἶναι προσβεβλημένον... ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος γίνεται τακτικῶς, ὁ ὕπνος ἐστὶν ἥσυχος καὶ οἱ πόνοι λείπουν... Ἀλλ' ἀδυναμία ἀλλόκοτος, ἀνεξήγητος καὶ ἀκατάληπτος φονεύει τὴν δυστυχῆ κόρην σου... ἀλλ' ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἡ κρᾶσίς της δύναται νὰ ὑπερισχύσῃ καὶ νὰ ἀναψυχωθῇ πάλιν ὁ σπινθὴρ τῆς ζωῆς.

— Μωσῆ, τὸ πιστεύεις; ἀνέκραξεν ὁ Ναθὰν, τὸ πιστεύεις, δὲν μὲ ἀπατᾷς;

Τὸ πρόσωπον τοῦ γέροντος ἰατροῦ ἐξέφρασε πρὸς στιγμὴν δισταγμόν. Ἐν τούτοις ἀπεκρίνατο μετά τινα δευτερόλεπτα·

— Ὄχι, δὲν σὲ ἀπατῶ, παλαιέ μου φίλε, καὶ τὴν ἐλπίδα ταύτην τὴν ὁποίαν σοὶ δίδω σὲ βεβαιῶ ὅτι τὴν ἔχω καὶ ἐγώ.

Ἀκολούθως ὁ Μωσῆς ἠγέρθη καὶ ἡτοιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου, ὁ δὲ Ναθὰν λίαν καταβεβλημένος καὶ ἀπηλπισμένος, μὴ δυνάμενος νὰ τὸν προπέμψῃ τῷ ἔβλιψε τὴν χεῖρα καὶ τὸν ἠρώτησε·

— Πότε θὰ ἐπανέλθῃς;

— Αὔριον τὸ πρωΐ, ἀπεκρίνατο ὁ ἰατρός.

Καὶ ἐξῆλθεν.

Ἐν τῷ θαλάμῳ ἐκείνῳ ὅνπερ περιεγράψαμεν ἄλλοτε καὶ ὅστις ἔκειτο πρὸ τοῦ κοιτῶνος εὗρε τὸν Ραοὺλ δὲ Τραμπλεΐγ, ὅστις ἐξῆλθε πρὶν αὐτοῦ χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ ὑπὸ τοῦ Ναθάν.

— Κύριε, εἶπεν ὁ νέος τῷ γέροντι ἀφοῦ ἐβεβαιώθη πρὶν ὅτι ἡ θύρα τοῦ κοιτῶνος ἦτο καλῶς κεκλεισμένη, εὐαρεστηθεῖτε σᾶς καθικετεύω νὰ μοὶ παράσχητε λεπτῶν τινων συνέντευξιν.

Ὁ Μωσῆς κατένευσεν.

— Ὁμιλήσατε, εὐπατρίδα μου, ἠρώτησεν ἀκολούθως, τί θέλετε ἀπ' ἐμοῦ;

— Βεβαίως ἠξεύρετε ὅτι εἶμαι, κύριε... ὑπέλαβεν ὁ Ραούλ.

— Τὸ ἠξεύρω.

— Δὲν ἀγνοεῖτε προσέτι ὅτι ἡ Δεβώρα εἶναι μνηστή μου.

— Ὄχι τὸ ἠξεύρω καὶ τοῦτο.

— Λοιπόν, κύριε, ἔρχομαι νὰ σᾶς καθικετεύσω, νὰ σᾶς καθικετεύσω γονυκλιτῶς ἀκόμη, νὰ μοὶ εἰπῆτε ἅπασαν τὴν ἀλήθειαν ὡς πρὸς τὴν κατάστασιν ἐν ᾗ διατελεῖ ἡ νεᾶνις αὕτη, ἣν κάλλιον τῆς ζωῆς μου ἀγαπῶ.

— Τὴν ἀλήθειαν; ἐπανέλαβεν ὁ Μωσῆς.

— Μάλιστα, κύριε, τὴν ἀλήθειαν.

— Ἀλλὰ δὲν μὲ ἠκούσατε λοιπὸν τί ἀπεκρίθην προτήτερα εἰς τὸν Ἐζεκιὴλ Ναθὰν ὅταν μὲ ἠρώτησεν.

— Σᾶς ἤκουσα.

— Λοιπόν;

— Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἀποκριθεῖτε, ἐδιστάσατε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ραούλ.

— Ἀπατᾶσθε, κύριε.

— Ποσῶς, κύριε, δὲν ἀπατῶμαι, εἶμαι ὑπερβέβαιος. Σᾶς λέγω καὶ πάλιν ὅτι ἐδιστάσατε καὶ ἐπροτιμήσατε νὰ ὁμιλήσητε ἐναντίον τῆς συνειδήσεώς σας, παρὰ νὰ ἀποβάλητε καὶ τὴν τελευταίαν ἐλπίδα ἀπὸ τὸν ὑπὸ τῆς θλίψεως πεπονημένον δυστυχῆ ἐκεῖνον γέροντα.

Ὁ Ραοὺλ διεκόπη, ὁ δὲ Μωσῆς δὲν ἀπεκρίνατο.

Ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἐξηκολούθησεν·

— Ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι νέος, εἰμὶ ἰσχυρὸς καὶ ἔχω καὶ θάρρος... αἱ θλίψεις δὲν μὲ πτοοῦσι· ἡ καρδία μου δύναται νὰ συντριβῇ χωρὶς νὰ ἐκβάλω φωνήν.

— Τί θέλετε λοιπὸν νὰ μάθητε;

— Ὅ,τι φρονεῖτε πραγματικῶς περὶ τῆς καταστάσεως τῆς Δεβώρας.

Ὁ Μωσῆς ἐκίνησε χαλεπῶς τὴν κεφαλήν.

— Ἀπόλωλε λοιπόν; ἀνέκραξεν ὁ Ραούλ.

— Μάλιστα.

— Καὶ δὲν ὑπάρχει καμμία ἐλπίς;

— Καμμία. Διὰ νὰ τὴν σώσωμεν ἀπαιτεῖται θαῦμα.

— Καὶ πόσαι ἑβδομάδες τῇ ὑπολείπονται ἀκόμη;

— Τί ἑβδομάδες; ἐψιθύρισεν ὁ Μωσῆς.

— Ἤ, ἡμέραι;

— Οὔτε ἡμέραι.

Ὁ Ραοὺλ ἐποίησε κίνημα ἀπελπισίας.

— Ὥραι λοιπόν; ἐψέλλισεν.

— Μόλις.

— Ὥραι! Καὶ πόσαι;

— Μία ἢ δύο τὸ πολὺ πολύ.

Ὁ Ραοὺλ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὴν τρομερὰν καὶ ἀμετάκλητον ταύτην ἀπόφασιν.

— Ἄ! ἐξηκολούθησεν ὁ Μωσῆς μεθ' ὑποκώφου φωνῆς καὶ μετὰ πραγματικῆς συγκινήσεως, τοσοῦτον νέα, τοσοῦτον ὡραία, τοσοῦτον πλουσία, τοσοῦτον ἰσχυρὰ καὶ τοσοῦτον ἀγαπωμένη! καὶ νὰ ἀποθάνῃ! ὤ! εἶναι φρικτὸν τοῦτο, φρικτόν!

— Ἀλλὰ πῶς, ἠρώτησεν ὁ Ραοὺλ, πῶς σεῖς, εἷς τῶν βασιλέων τῆς ἐπιστήμης νὰ μὴ δυνηθῆτε νὰ τὴν σώσητε;

— Ἄ! καὶ τί δύναταί τις νὰ πράξῃ ὅπως κατανικήσῃ ἀκατανόητον κακὸν, κακὸν μυστηριῶδες, κακὸν τὸ ὁποῖον δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ φονεύει; Ὁποῖα καὶ ὁπόσα δὲν εἶδον ἀπὸ ἑξήκοντα ἤδη ἐτῶν; Καὶ ὅμως πρώτην ταύτην φορὰν ἡ ἐπιστήμη μου ἀδυνατεῖ οὐχὶ πλέον νὰ θεραπεύσῃ, ἀλλὰ νὰ ποιήσῃ διάγνωσιν...

— Οὕτω λοιπὸν ἡ Δεβώρα ἀποθνήσκει χωρὶς νὰ γνωρίζητε πόθεν ἀπέθανεν;

— Τί νὰ σᾶς εἰπῶ; Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν δύναμαι νὰ μαντεύσω ἓν, ἓν μόνον πρᾶγμα δύναται νὰ μοὶ ἐξηγήσῃ.

— Ἓν πρᾶγμα;

— Μάλιστα.

— Ὁποῖον;

— Πρὸς τί τάχα νὰ σᾶς τὸ εἴπω;

— Καὶ διατί νὰ μὴ μὲ τὸ εἰπῆτε;

— Λοιπὸν ἔστω. Ἀλλ' ἐν πρώτοις ποῖοι ἐπλησίασαν τὴν Δεβώραν ἀπὸ μιᾶς ἤδη ἑβδομάδος;

— Ὁ πατήρ της ἐγὼ καὶ ἡ Ἤβη.

— Καὶ ποία εἶναι αὐτὴ τὴν ὁποίαν καλεῖτε Ἤβην;

— Ἡ μόνη φίλη τῆς Δεβώρας, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ τόσον ὅσον ἀγαπῶμεν αὐτὴν ἐγὼ καὶ ὁ Ναθὰν, καὶ ἥτις πρὸ ἑνὸς ἢ δύο ἐτῶν ἔσωσε τὴν ζωήν της μὲ κίνδυνον τῆς ἰδικῆς της.

— Καὶ ἡ Δεβώρα δὲν ἔχει ἐχθρούς;

— Αὐτὴ, ἡ καϋμένη; καὶ ποιὸς εἶναι ὁ ὁποῖος νὰ μὴ τὴν ἀγαπᾷ;

— Ἐφροντίσατε ν'ἀποκρίνησθε ὁ ἴδιος, εἰς ὅ,τι μέλλω νὰ σᾶς ἐρωτήσω... Ἐπαναλαμβάνω λοιπὸν νὰ σᾶς εἴπω ὅτι τὸ μόνον πρᾶγμα ὅπερ δύναται νὰ μοὶ ἐξηγήσῃ τὸ παράδοξον καὶ μυστηριῶδες κακὸν ὅπερ φονεύει τὴν μνηστήν σας, θὰ ἦναι δηλητήριον ἔκ τινων φυτῶν τῆς Ἀσίας καὶ Ἀραβίας κατεσκευασμένον, φοβερὸν δηλητήριον ὅπερ εἷς μόνος ὑπάρχει ὡς νομίζω ἐν Παρισίοις καὶ αὐτῇ ἀκόμη τῇ Γαλλίᾳ, ὅστις ἠξεύρει νὰ τὸ κατασκευάσῃ.

— Θὕτω λοιπὸν τὸ δηλητήριον περὶ οὗ λέγετε... ἠρώτησεν ὁ Ραούλ.

— Προσβάλλει τὴν ζωὴν ἐν αὐτῇ τῇ πηγῇ της χωρὶς οὐδὲν τῶν ὀργάνων νὰ πληγόνῃ. Ὁ δηλητηριασθεὶς ἀποθνήσκει ἄνευ πόνων ἀπαραλλάκτως ὥσπερ σβέννυται λυχνία, ἡ θρυαλλὶς τῆς ὁποίας ἐξήντλησεν ὁλοτελῶς τὸ ἔλαιον.

— Καὶ ἀφίνει ἴχνη τὸ δηλητήριον τοῦτο;

— Οὐδέν.

— Εἶναι ἀθεράπευτον;

— Μάλιστα, δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει ἀντιφάρμακον.

Ὁ Ραοὺλ ἐφάνη σκεπτόμενος.

— Ἀδύνατον, ἐψιθύρισεν ἀκολούθως, ἀδύνατον! ναὶ ἀδύνατον, παρόμοιον κακούργημα καὶ ἄνευ σκοποῦ... Καὶ ἔπειτα τίς ὁ αὐτὸ διαπράξας; τίς; ὦ ναὶ, ἀδύνατον, ἀδύνατον!

— Καὶ ἐγὼ τὸ αὐτὸ φρονῶ, ἀπεκρίνατο ὁ Μωσῆς. Θὰ ἦτο ἀνοησία νὰ παραδεχθῇ τις κακούργημα. Ἀλλὰ τώρα ὁπωσδήποτε μεταβῆτε παρὰ τῇ ταλαιπώρῳ μνηστῇ σας, διότι ὡς σᾶς εἶπα καὶ σᾶς λέγω καὶ πάλιν μόλις ἔχετε τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν διὰ νὰ τὴν ἐπανίδητε ζῶσαν.

Ὁ Ραοὺλ εἰσῆλθεν ἐν τῷ νεκρικῷ θαλάμῳ ψιθυρίζων χαμηλοφώνως τὰς ἀπαισίους ταύτας λέξεις· — Μία ὥρα, τὸ πολὺ πολὺ δύω!

Κεφάλαιον ΚΖ.'

ΤΟ ΓΑΜΗΛΙΟΝ ΔΩΡΟΝ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ραοὺλ ὑπερέβη τὸν βηλὸν τοῦ ἀπαισίου θαλάμου, ὁ Ναθὰν καὶ ἡ Ἤβη ἵσταντο ὄρθιοι ὁ μὲν παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης ἡ δὲ παρὰ τὸν πόδα αὐτῆς. Ἐν τῷ ἐλαφρῷ δὲ θορύβῳ τῆς ἀνοιγείσης θύρας ὁ γέρων ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἰδὼν τὸν κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἀνεσκίρτησε. Διηυθύνθη λοιπὸν πρὸς αὐτὸν καὶ σύρας πρός τινα γωνίαν τοῦ θαλάμου τῷ εἶπε χαμηλῇ καὶ ὑποκώφῳ τῇ φωνῇ ὑπὸ τῆς συγκινήσεως διακοπτομένη καὶ προσηλῶν ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἀνήσυχον βλέμμα του.

— Ὡμιλήσατε τώρα μὲ τὸν Μωσῆν ;

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ.

— Καὶ τὸν ἠρωτήσατε ;

— Ναί.

— Καὶ τί σᾶς εἶπεν ;

— Ὅ,τι εἶπε καὶ εἰς ὑμᾶς.

— Τίποτε, τίποτε ἄλλο ;

— Τίποτε.

— Ἀληθῶς ;

— Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι.

— Ὥστε δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν ἀκόμη ;

— Δυνάμεθα καὶ ὀφείλομεν μάλιστα.

Καὶ ὁ Ναθὰν ἐγείρας τὰς πολυόξους καὶ κατίσχνους αὐτοῦ χεῖρας ὕψωσεν αὐτὰς πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραὰμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ ! ἐψέλλισεν· ἂς μοῦ ἀφαιρέσῃ ἅπαντά μου τὰ πλούτη μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου ὀβολοῦ ! ἂς μὲ καταστήσῃ καὶ τὸν πενέστατον τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς περιφερομένων ἐπαιτῶν, τὸν ἀθλιέστερον καὶ περισσότερον καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐν κόπροις Ἰώβ, ἀλλ' ἂς μοῦ χαρίσῃ τὴν πολυφίλητόν μου κόρην, τὸ τέκνον τῆς καρδίας καὶ τῶν σπλάγχνων μου, τὸν ἀ-

κηλίδωτόν μου ἀδάμαντα, τὸν ἐκλεκτόν μου μαργαρίτην, τὴν Δεβώραν!

Καὶ ἀπαγγείλας μετὰ παραφορᾶς τὴν σχεδὸν ἱερογραφικὴν ταύτην ἐπίκλησιν, ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Ραοὺλ καὶ ἔθλιψεν αὐτὴν ἰσχυρῶς. Ἀκολούθως δὲ ἐπανῆλθε παρὰ τῇ κλίνῃ τῆς νεάνιδος.

Ὁ Μωσῆς δὲν ἠπατᾶτο ποσῶς. Ἡ Δεβώρα εὑρίσκετο εἰς τὴν τελευταίαν τοῦ βίου της περίοδον, οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας της καθίσταντο ἤδη ἄτακτοι καὶ αὔξουσα αἱμωδίασις κατελάμβανε τὰ μέλη της. Ἡ ζωὴ ἦτο προσβεβλημένη ἐν αὐτῇ τῇ πηγῇ της καὶ μετ' ὀλίγα βεβαίως λεπτὰ ἡ νεᾶνις ἧς οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν κλειστοὶ ὡς ὑπὸ εἰρηνικοῦ ὕπνου ἔμελλε νὰ ἀποκοιμηθῇ διὰ παντός.

Πλὴν ἀλλ' ὅμως δὲν συνέβη οὕτως. Ἡ Δεβώρα ἠνέῳξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐπειράθη νὰ ἐγερθῇ. Ἡ Ἤβη καὶ ὁ Ναθὰν ἔδραμον πρὸς βοήθειάν της καὶ ἔθηκαν τὰ προσκεφάλαια ὄπισθεν τῶν ὤμων της, εἰς τρόπον ὥστε νὰ καθίσωσι τρόπον τινὰ αὐτὴν ἐπὶ τῆς κλίνης.

— Ἀγαπᾷς τίποτε, ψυχοῦλά μου; τῇ εἶπε τότε ὁ γέρων.

Ἡ Δεβώρα ἀπεκρίνατο μετὰ φωνῆς ἐντονωτέρας καὶ ἠχηροτέρας ἀφ' ὅτι ἤλπιζον ἕνεκα τῆς ἄκρας ἀδυναμίας της.

— Μάλιστα, πάτερ μου, ἐπιθυμῶ τὸ δωμάτιον τοῦτο νὰ φωτισθῇ καλλίτερον, διότι τὸ ἀμυδρὸν τοῦτο φῶς ἐπιφέρει μεγάλην μελαγχολίαν.

Ἡ Ἤβη ἔσπευσε νὰ ἀνάψῃ ἅπαντα τὰ ἐπὶ τῆς ἑστίας τεθειμένα ἀργυρᾶ κηροπήγια. Μετά τινα δὲ λεπτὰ ἀκτινοβόλος λάμψις ἐφώτιζεν ὁλόκληρον τὸ δωμάτιον.

Ἄ! ἐψιθύρισεν ἡ ἐπιθανάτιος, ὁπόσον εὐχάριστά εἰσι τὰ φῶτα ταῦτα... ἴδητε, πάτερ μου, ἴδητε Ραοὺλ, πῶς τὸ πᾶν λαμβάνει μορφὴν πανηγυρικὴν καὶ φαιδρὰν, ἐνῷ μέχρι τοῦδε τὰ πάντα ἦσαν πένθιμα!

Ὁ Ραοὺλ ἐδάκρυσε· τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἡ Δεβώρα διέταξε νὰ ἀναφθῶσιν ὅλα ἐκεῖνα τὰ κηρία πέριξ τοῦ φερέτρου της.

— Πῶς εἶσαι, κόρη μου; ἠρώτησεν ὁ Ναθάν.

— Καλλίτερα, πάτερ μου, πολὺ καλλίτερα· αἰσθάνομαι ὅτι ἀνακτῶμαι τὰς δυνάμεις μου... Ἀλλὰ μόνον διψῶ...

Ἡ Ἥβη προσέφερε τὸ ἀργυροῦν κύπελλον καὶ ἡ Δεβώρα ἔπιεν ἀπλήστως. Ἀκολούθως δὲ ἐπανέλαβεν·

— Νομίζω ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ εὑρίσκωμαι ἐν τελείᾳ ἀναῤῥώσει... δὲν εἶμαι πολὺ ἀσθενής... μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας θὰ δυνηθῶ νὰ ἐξέλθω τῆς κλίνης καὶ τοῦ θαλάμου τούτου, νὰ ἐπανίδω τὸν οὐρανὸν καὶ νὰ ἀναπνεύσω καθαρὸν ἀέρα... Μετ' ὀλίγας ἡμέρας Ραοὺλ θὰ συζευχθῶμεν, καὶ θὰ ἦμαι ἡ Δεβώρα σας, ἐκλαμπρότατε Ραούλ... χαίρετε ἆρά γε ἀναλογιζόμενος τοῦτο ὥσπερ ἐγώ;

Ὁ Ραοὺλ ἠναγκάσθη νὰ ἀνακτύξῃ ἁπάσας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις ὅπως περιστείλῃ τοὺς λυγμούς του οἵτινες ἔπνιγον αὐτὸν ἀπέναντι τῆς νεάνιδος ταύτης, ἥτις τοὺς δύο πόδας ἐν τῷ τάφῳ ἔχουσα ἤδη ὡμίλει ἐν πεποιθήσει περὶ ἔρωτος καὶ εὐδαιμονίας. Ἐν τούτοις κατώρθωσε νὰ ψελλίσῃ·

— Ἐὰν χαίρω;... ὦ, πολὺ μάλιστα!

— Ραοὺλ, ψυχή μου, ἐπανέλαβεν ἡ Ἰουδαία ἧς οἱ ὀφθαλμοὶ ἀπήστραπτον ἐκ τῆς χαρᾶς· ὅταν στεφανωθῶμεν, νὰ φύγωμεν κομμάτι ἀπὸ τοὺς Παρισίους, ἐὰν ἀγαπᾶτε...

— Ἐὰν ἀγαπῶ; ἀγαπῶ καὶ θέλω ὅ,τι ἀγαπᾶτε καὶ θέλετε σεῖς.

— Θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἴς τι μέρος, ἔνθα νὰ εὕρωμεν δένδρα μεγάλα, ἄνθη καὶ πτηνά... Θὰ περιδιαβάζωμεν ἐντὸς τῶν δασῶν τὴν χεῖρά μου ἐντὸς τῆς ἰδικῆς σας ἔχουσα καὶ πάλλουσαν τὴν καρδίαν μου πλησίον τῆς ἰδικῆς σας· δὲν θὰ ἦναι εὐχάριστον τοῦτο, Ραούλ μου;

Ὁ νεανίας ἀπεκρίνατο διὰ ἐκφραστικῆς κινήσεως τῆς κεφαλῆς· ἐὰν ἐπειρᾶτο ν' ἀποκριθῇ θὰ κατελάμβανον αὐτὸν οἱ λυγμοί.

Ἡ Ἰουδαία ἐξηκολούθησεν·

— Τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου μας θὰ ὑπερηφανεύεσθε διὰ τὴν Δεβώραν σας, Ραούλ μου... Θὰ ἦμαι ὡραία, πολὺ μάλιστα, ἡ δὲ νυμφική μου στολὴ ἔσται ἁπλουστάτη καὶ θελκτικωτάτη... Θὰ φορῶ λευκὴν ἐσθῆτα μαργαριτόστικτον, θὰ φέρω μαργαρίτας περὶ τὸν τράχηλον καὶ ἐπὶ τῆς κόμης μου... Ἀγαπᾶτε τοὺς μαργαρίτας, Ραούλ μου;

Ὁ κ. δὲ Τραμπλεῖγ ἔνευσε καταφατικῶς.

— Τόσον καλλίτερα! ἀνέκραξεν ἡ Δεβώρα, ἐγὼ τρελλαίνομαι

διὰ τοὺς μαργαρίτας... Προτιμῶ πολὺ αὐτοὺς τῶν ἀδαμάντων. Σεῖς δέ;

— Καὶ ἐγώ, ἐψέλλισεν ὁ Ραούλ.

— Θέλετε νὰ ἰδῆτε τοὺς ἰδικούς μου;

— Μάλιστα, Δεβώρα μου.

Ἡ Δεβώρα ἐστράφη πρὸς τὴν Ἥβην.

— Φίλη μου, τῇ εἶπε, φέρε σὲ παρακαλῶ, ἐπὶ τῆς κλίνης μου τὸ περιέχον τὰ κοσμήματά μου κιβώτιον.

Ἡ κόρη τοῦ διαβόλου ἐξετέλεσεν ἀμέσως τὴν παράκλησιν ταύτην θέσασα ἐπὶ τῆς κλίνης παρὰ τῇ ἰουδαίᾳ βαρὺ ἐξ ἐβέννου κιβώτιον χρυσαργύρῳ, κοραλλίῳ καὶ ἄνθρακι πεποικιλμένον, ἠνέῳξεν αὐτὸ καὶ ἡ Δεβώρα βυθίσασα ἐντὸς τὰς χεῖρας ἐξήγαγεν αὐτὰς πλήρης κοσμημάτων, ἅτινα διεσκόρπισεν ἐπὶ τῆς κλίνης. Ἦσαν δὲ ταῦτα βραχιόνια, περιδέρσια, πορπίδες, ἐνώτια, στλεγγίδες καὶ διαδήματα, πεποικιλμένα ἅπαντα ταῦτα δι' ἀδαμάντων, ῥουβινίων σμαράγδων καὶ λοιπῶν θαμβωτικῶς ἐξαστραπτόντων καὶ ἐκπεμπόντων ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν κηρίων πολύχρωμα φῶτα. Ἐν μέσῳ δὲ τῆς φωτοβόλου ταύτης λαμπρότητος ἐφαίνοντο κρόσσοι ἐκ βαρυτίμων μαργαριτῶν θαυμασίου σχήματος καὶ μεγαλοπρεπεστάτης λαμπρότητος. Δὲν θὰ ποιήσωμεν, πιστεύομεν, ὑπερβολὴν λέγοντες ὅτι τὸ κιβώτιον τῆς Δεβώρας περιεῖχε πλέον τοῦ ἑκατομμυρίου πολυτίμους λίθους.

— Ἰδῆτε, εἶπεν ἡ ἰουδαία φέρουσα τὴν ἰσχνωμένην αὐτῆς χεῖρα ἐφ' ἑκάστου μαργαρίτου ἑνὸς περιδεραίου ὡς εἰς κομβολόγιον, μὲ τὸν κόσμον τοῦτον θὰ ἦμαι ὡραία, δὲν ἔχει οὕτως; Ἡ Ἥβη θὰ βοστρυχήσῃ τὴν κόμην μου εἰς δύο μακρὰς πλεξίδας, ἃς θὰ δέσῃ ἀκολούθως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου ἐν εἴδει διαδήματος, ἀφοῦ πρὶν ἐπιδέσει ἐπ' αὐτῶν γαλακτώδεις μαργαρίτας οἵτινες θὰ αὐξήσωσι βεβαίως τὴν ὡραιότητα τῶν μελαίνων πλεξίδων μου... Ὦ! Ραούλ μου, Ραούλ μου, καὶ νὰ σᾶς ἤρεσα κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην!

Ὁ νέος ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς ἐπιθανατίου καὶ θεὶς αὐτὴν ἐπὶ τῶν χειλέων του τὴν κατεκάλυψε φλογερωτάτων φιλημάτων καὶ παρὰ τὴν θέλησίν του τὴν καθύγρανεν ὑπὸ ἀφώνων δακρύων.

Ἡ Δεβώρα προσέβλεψεν αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως.

— Διατί λοιπὸν κλαίετε οὕτως, φίλε μου; τί ἔχετε; εἶσθε λυπημένος; ὑποφέρετε;

— Ἀγνοεῖτε λοιπὸν, παμφιλτάτη μου, ὅτι ἡ εὐδαιμονία ἀποσπᾷ περισσότερα δάκρυα, ἀφ' ὅσα αἱ θλίψεις καὶ τὰ πάθη; Διαφέρουσι δὲ μόνον κατὰ τοῦτο, ὅτι τὰ δάκρυα ταῦτά εἰσι γλυκύτερα.

Ἡ Δεβώρα καθησυχάσασα παντελῶς ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης ὑπεμειδίασε καὶ ἀπετάθη πρὸς τὴν Ἤβην·

— Ἀγαπητὴ Ἤβη, τῇ εἶπε, καλή μου ἀδελφοῦλα, ἔλα ἐδώ.

Ἡ κόρη τοῦ διαβόλου ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην.

— Ἄκουσε, τῇ εἶπεν ἡ Δεβώρα, θὰ μοὶ κάμῃς μίαν χάριν.

— Εὐχαρίστως.

— Ἄλλως τε εἶναι εὔκολον.

— Ἴδωμεν.

— Ἀλλὰ νὰ μοὶ δώσῃς πρὶν τὴν γνώμην σου.

— Ὡς πρὸς τί;

— Ὡς πρὸς τὸν στολισμὸν τὸν ὁποῖον θὰ φέρω μετὰ τὸν γάμον μου, ὅταν ὁ Ραοὺλ θελήσῃ νὰ φανῶ ὡραιοτάτη.

— Λοιπόν;

— Λοιπὸν μεταξὺ ὅλων τούτων τῶν κοσμημάτων ἔκλεξον τὰ βραχιόνια, ἓν περιδέραιον καὶ ἓν διάδημα, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα θὰ σοὶ φανῶσιν ὡραιότερα.

Ἡ κόρη τοῦ διαβόλου ἤρχισε νὰ ἀνασκαλεύῃ εἰς τὸν ἐπὶ τῆς κλίνης παρατεθειμένον σωρὸν τῶν κοσμημάτων καὶ τῶν πολυτίμων λίθων τοῦ ἀκενώτου κιβωτίου. Ἡ ἔρευνα αὕτη ὑπῆρξε μακρὰ, λεπτομερὴς καὶ προσεκτική. Τέλος ἐξέλεξεν ἕνα ἐπίδεσμον, ἓν περιδέραιον καὶ δύο βραχιόνια· τὰ τέσσαρα δὲ ταῦτα κοσμήματα ἐξαισίου καλλιτεχνικοῦ σχήματος ἐκοσμοῦντο δι' ὡραιοτάτων βαρυτίμων ἀδαμάντων, καὶ θὰ ἤξιζον περὶ τὰς ὀγδοήκοντα χιλιάδας λιρῶν.

Ἡ Ἤβη ἐπαρουσίασεν αὐτὰ τῇ Δεβώρᾳ.

— Λοιπὸν ὁ στολισμὸς αὐτὸς, ἠρώτησεν ἡ τελευταία, σοὶ ἀρέσει καλλίτερον ἀπὸ ὅλους;

— Μάλιστα ἀπεκρίνατο ἡ νεᾶνις.

— Τὸν ἐξέλεξας ὡς διὰ τὸν ἑαυτόν σου;

— Μάλιστα, εἶπε καὶ πάλιν ἡ Ἤβη.

— Λοιπὸν φύλαξέ τον διὰ τὸν ἑαυτόν σου, ἀνταπήντησεν ἡ Δεβώρα, σοὶ τὸν δίδω διὰ γαμήλιον δῶρον.

Κεφάλαιον ΚΗ'.

ΝΕΚΡΑ.

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι τῆς Δεβώρας, τρανωτάτη ἀπόδειξις τῆς πρὸς τὴν κόρην τοῦ διαβόλου ἀγάπης της ἦν μέχρι τελευταίας της πνοῆς ἔτρεφεν ἡ δύστηνος νεᾶνις τρομερὰν ἐνεποίησαν τῇ Ἤβῃ αἴσθησιν. Ἐπί τινα δευτερόλεπτα ἡ ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας τετυφλωμένη ψυχή της ἐφωτίσθη ὀλίγον καὶ ἡ δολοφόνος ἐννοήσατα τότε ἅπασαν τὴν αἰσχρότητα τοῦ κακουργήματός της κατελήφθη ὑπὸ φρίκης.

Ἡ κόρη τοῦ διαβόλου ὠχρίασε καὶ ἀντὶ νὰ λάβῃ τὰ κοσμήματα ἅπερ τῇ προσήνεγκεν ἡ Δεβώρα ὠπισθοδρόμησε δύο ἢ τρία βήματα.

— Εἶναι τὸ γαμήλιον δῶρον μου, ἐπανέλαβεν ἡ Ἰουδαία μετ' ἀγγελικοῦ μειδιάματος, ἄνοιξε τὰς χεῖράς σου, ἀγαπητή μου Ἤβη.

— Ὄχι, ὄχι, ἐψέλλισεν ἡ νεᾶνις μετά τινος ταραχῆς, δὲν θέλω, δὲν θέλω.

— Ἀποποιεῖσαι λοιπὸν νὰ τὰ δεχθῇς; ἠρώτησεν ἔκπληκτος ἡ Δεβώρα.

— Μάλιστα, μάλιστα, ἀποποιοῦμαι, ἀπεκρίνατο ἡ Ἤβη.

— Ἀλλὰ διατί;

Ἡ Ἤβη ἐννόησεν ὅτι ἡ ταραχὴ καὶ ἡ συγκίνησίς της ἔμελλον νὰ τὴν προδώσωσιν προσεπάθησε λοιπὸν νὰ συνέλθῃ καὶ ἀκολούθως ἀπεκρίνατο·

— Αὐτὰ εἶναι πολὺ ὡραῖα πολὺ ἀκριβά.

— Καὶ τί πρὸς τοῦτο;

— Ἀδύνατον νὰ στολισθῇ μὲ παρόμοια κοσμήματα μία πτωχὴ νέα ὅπως ἐγώ.

— Λοιπὸν. ἀγαπητὴ Ἥβη, σὺ πάρετα, καὶ ἐὰν δὲν θέλῃς νὰ φορέσῃς τοὺς ἀδάμαντας τούτους τοὺς πωλεῖς, καὶ τὰ χρήματα ἐκεῖνα τὰ προσδιορίζεις διὰ τὴν προῖκά σου, ὅταν συναντήσῃς τινα καμμίαν ἡμέραν εἰς τὸν ὁποῖον νὰ προσφέρῃς τὴν καρδίαν σου, ὡραῖόν τινα νέον ὅστις θὰ σὲ ἀγαπήσῃ πολὺ καὶ τὸν ὁποῖον καὶ σὺ θ' ἀγαπήσῃς πολὺ ὅσον κ' ἐγὼ ἠγάπησα τὸν Ραούλ.

Ἐξ ὠχρᾶς ἡ Ἥβη κατέστη καταπόρφυρος. Οἱ ὀφθαλμοί της ἀπήστραψαν ἀπαισίως ὥσπερ ἀστραπὴ διασχίζει σιωπηλῶς τὸν ζοφερὸν οὐρανὸν ἐν θερμῇ θερινῇ νυκτί.

— Τὰ δέχεσαι, ναί; ἠρώτησεν ἡ Ἰουδαία μετὰ σχεδὸν ἱκέτιδος φωνῆς.

— Λοιπὸν τὰ δέχομαι, ἀπεκρίνατο ἡ Ἥβη καταταραχθεῖσα, ἀφοῦ τὸ θέλεις, τὰ δέχομαι.

— Δόξα σὺ ὁ Θεὸς, μ' ἐκούρασες λιγάκι, ἀγαπητὴ Ἥβη, ἀλλὰ τώρα μὲ καθιστᾷς εὐτυχῆ, πολὺ μάλιστα.

Ἡ κόρη τοῦ διαβόλου ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην καὶ λαβοῦσα ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Δεβώρας τοὺς ὁποίους αὕτη τῇ προσέφερε στολισμοὺς ἔκυψε πρὸς αὐτὴν καὶ τῇ ἔδωκεν ἓν ἀκόμη φίλημα τοῦ Ἰούδα.

— Φαντάσου, εἶπεν ἡ Δεβώρα περάσασα τὸν βραχιονά της περὶ τὸν τράχηλον τῆς Ἥβης εἰς τρόπον ὥστε ἡ κεφαλὴ τῆς νεάνιδος εὑρέθη ἐν εὐθείᾳ γραμμῇ πρὸς τὴν ἰδικήν της, ὅπως δυνηθῇ νὰ τῇ ὁμιλήσῃ ὅλως χαμηλοφώνως εἰς τὸ οὖς, φαντάσου ὅτι σήμερον τὸ πρωῒ ἐξυπνήσασα ἐφοβήθην...

— Ἐφοβήθης; ἐπανέλαβεν ἡ Ἥβη.

— Μάλιστα.

— Καὶ ἀπὸ τί;

— Ἀπὸ ἓν ὄνειρον, τὸ ὁποῖον εἶδα ἀπόψε, καὶ τοῦ ὁποίου ἐν μέρει ἦσο σὺ ἡ αἰτία.

— Ἐγώ; ἀνέκραξεν ἡ Ἥβη ἀνασκιρτήσασα.

— Ἔλα κτῦμένη καὶ σὺ, δὲν θέλω νὰ σὲ μεμφθῶ μὲ τοῦτο!

— Ἀλλὰ τὸ ὄνειρον αὐτὸ τέλος, τὸ ὄνειρον αὐτό...

— Ὦ! ἀνοησία καὶ τίποτε περισσότερον· ἐνθυμεῖσαι τὴν ἀπαίσιον ἐκείνην πρόρρησίν σου, τὴν ὁποίαν μοὶ εἶπας, ἀφοῦ ἐσπούδα-

σας τὸ μέλλον εἰς τὰς γραμμὰς τῆς χειρός μου; Ἔκτοτε ὡμιλήσαμεν περὶ τούτου πολλάκις.

Ἡ Ἤβη δὲν ἀπεκρίνατο, ἀλλὰ διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς ἐδήλωσεν ὅτι ἐνεθυμεῖτο.

— Λοιπόν, ἀγαπητή μου ἀδελφή, ἐπανέλαβεν ἡ Δεβώρα ἀπόψε ὠνειρεύθην ὅτι ἡ πρόρρησίς σου ἐκείνη θὰ πραγματοποιηθῇ.

— Πῶς; ἠρώτησεν ἡ Ἤβη μετ' ἀσθενοῦς φωνῆς καθισταμένης μόλις εὐδιακρίτου ὑπὸ τῆς ταραχῆς της.

— Δὲν θὰ συζευχθῶ ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ.

— Καὶ ποῖον πρόσκομμα θὰ παρενεβάλλετο μεταξύ σας;

— Ὁ θάνατος.

— Ὁ θάνατος! ἐπανέλαβεν ἡ Ἤβη.

— Θὰ ἀποθάνω, ἐξηκολούθησεν ἡ Δεβώρα! ὦ! τί ἄσχημον ὄνειρον! θὰ ἀποθάνω καθὼς μοὶ τὸ προεῖπες ἐν τῇ προρρήσει σου... θὰ ἀποθάνω διὰ δολοφονίας.

— Διὰ δολοφονίας; ἐψέλλισεν ἡ Ἤβη καὶ τίς θὰ σὲ δολοφονήσῃ, τίς, ἠξεύρεις;

— Ὄχι δὲν ἔβλεπον τὴν χεῖρα ἡ ὁποία μοὶ ἔρριψε τὸ δηλητήριον, ἠξεύρω ὅτι ἐδολοφονούμην, ὅτι ἠσθανόμην ἐμαυτὴν θνήσκουσαν, ἀλλὰ δὲν κατηγορῶ κανένα. Τί τρομερὸν καὶ παράδοξον ὄνειρον, δὲν ἔχει οὕτως; Ἀφυπνισθεῖσα πεπνιγμένη ἐν τῷ ἰδρῶτι ἠσθάνθην ἀλγεινὴν ἐντύπωσιν... ἡ κεφαλή μου ἦτο πολὺ ἀσθενὴς καὶ συνέχεον τὸ ὄνειρον μὲ τὴν πραγματικότητα... Εὐτυχῶς ὅμως ἡ ἐντύπωσις αὕτη δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολύ. Εἶδον ὅτι περιεστοιχιζόμην ὑπὸ τοῦ Ραοὺλ, τοῦ πατρός μου καὶ σοῦ, ὑφ' ὅλων τέλος τῶν ἀγαπώντων με... Πῶς δὲ νὰ φοβηθῶ κακούργημα ἢ καὶ δυστύχημά τι, ὅταν τοσοῦτον καλῶς περιφρουροῦμαι;

Καὶ ἡ σύνθλιψις τῶν χειρῶν τῆς Δεβώρας ἐχαλαρώθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπαγγελλούσης τὰς λέξεις ταύτας. Ἡ Ἤβη ἀνήγειρε τότε τὴν κεφαλήν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν της κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην θὰ ἦτο ὠχρότερον ὑπὸ τὰ φῶτα τῶν κηροπηγίων τοῦ τῆς ἐπιθανατίου.

Μηχανικῶς δὲ καὶ ὅπως δείξῃ εὐστάθειαν τρόπον τινὰ ἡ νεᾶνις ἐμάζευσεν ἅπαντα τὰ ἐπὶ τῆς κλίνης ἐσκορπισμένα κοσμήματα καὶ βαλοῦσα αὐτὰ ἐντὸς τοῦ κιβωτίου ἔθηκεν αὐτὸ ἐκεῖ ὅθεν τὸ εἶχε

πρὸ ὀλίγου λάβει συμμορφουμένη πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Δεβώρας.

— Ἰδοὺ μὲ καταλαμβάνει ὁ ὕπνος... εἶπεν αἴφνης ἡ ἐπιθανάτιος. Πάτερ μου, Ραοὺλ, καθίσατε, σᾶς παρακαλῶ, ἕκαστος ἐκατέρωθεν τῆς κλίνης μου· ἐπιθυμῶ ἀποκοιμουμένη νὰ ἔχω τὰς χεῖράς μου ἐντὸς τῶν ἰδικῶν σας.

Ὁ τε πατὴρ καὶ ὁ μνηστὴρ αὐτῆς ἔσπευσαν νὰ συμμορφωθῶσι μὲ τὴν θέλησιν τῆς πολυφιλήτου των. Καὶ ὁ μὲν Ναθὰν ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ τοίχου παρὰ τὸ πλευρόν της, ὁ δὲ Ραοὺλ ἄντικρυ αὐτοῦ. Ὁ νέος ἔθλιψεν ἐντὸς τῶν χειρῶν του τὴν ἀριστερὰν τῆς Δεβώρας χεῖρα, ἐνῶ ὁ γέρων ἐκράτει τὴν δεξιάν. Ἡ δὲ Ἤβη καθημένη παρά τι παράθυρον ἔκρυπτε τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν πτυχῶν τοῦ μεταξωτοῦ παραπετάσματος.

Μετ' ὀλίγον ἡ Δεβώρα ἀπεκοιμήθη βαθέως καὶ δὲν ἠκούετο πλέον ἐν τῷ μέσῳ τῆς βαθείας τῆς νυκτὸς σιωπῆς εἰμὴ ὁ ἐλαφρὸς θόρυβος τῆς ἀσθενοῦς καὶ ἀτάκτου ἀναπνοῆς της.

Μία ὡς ἔγγιστα ὥρα παρῆλθεν οὕτως. Ὁ Ναθὰν καθησυχάσας ὀλίγον ἐκ τοῦ ἠσύχου ἐκείνου ὕπνου, ἠσθάνετο ἀναγεννωμένας βαθμηδὸν τὰς ἐλπίδας του· ὁ δὲ Ραοὺλ αὐτὸς μὴ δυνάμενος νὰ λησμονήσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ Μωσέως ἐξενεχθεῖσαν ὀλεθρίαν καὶ ἀμετάκλητον ἀπόφασιν, ἔχυνεν ἐπὶ τῆς κλίνης κρουνηδὸν χονδρὰ δάκρυα. Αἴφνης ὅμως πατὴρ καὶ μνηστὴρ ἔρρηξαν βραγχνώδη κραυγὴν ἀμέσως διακοπεῖσαν καὶ προσέβλεψαν ἀλλήλους μετὰ τρόμου. Ἀμφότεροι εἶχον συναισθανθῇ ταὐτοχρόνως, ὅτι αἱ μικραὶ αὐτῆς χεῖρες, ἃς ἐκράτουν ἐντὸς τῶν ἰδικῶν των, ἐψυχράνθησαν· πρῶτος δ' ὁ Ραοὺλ ἐννοήσας ὁλόκληρον τὴν τρομερὰν ἀλήθειαν ἀνέκραξεν·

— Ὦ! Θεέ μου! νεκρὰ εἶναι! νεκρά!

— Ὄχι, ἀπεκρίνατο ὁ Ναθὰν μετ' ἀλλοκότου καὶ ὡς τὴν τῶν ὑπνοβατῶν βαθείας φωνῆς, ὄχι δὲν εἶναι νεκρά... ἀδύνατον... δὲν θὰ ἠὐδόκησεν οὕτως ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μου. Ἡ Δεβώρα δὲν εἶναι νεκρά, ὄχι, ὄχι... σᾶς λέγω ὅτι δὲν εἶναι ἀληθές... σᾶς λέγω ὅτι δὲν εἶναι νεκρά!

Καὶ ῥιφθεὶς ἐπὶ τῆς κλίνης ὁ δυστυχὴς οὗτος πατὴρ, περιεπτύξατο τὸ ἀναίσθητον σῶμα τοῦ τέκνου του ψιθυρίζων·

— Δεβώρα... ἀγαπητή μου κόρη! Δεβώρα μου, καλή μου Δε-

βώρα, ἀποκρίσου μοι, ὁμίλησον εἰς τὸν πατέρα σου, ἄνοιξε τοὺς μεγάλους σου ὀφθαλμούς σου, τοὺς ὡραίους σου ὀφθαλμούς... ὁμίλησέ μοι ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ... εἰπέ μοι ὅτι ζῇς... εἰπέ μοί το γρήγωρα, εἴτε μὴ ἐγὼ πλέον θ' ἀποθάνω....

Φεῦ! τὸ πτῶμα δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποκριθῇ!

Ὁ δὲ Ναθὰν ἐξηκολούθησεν·

— Κοιμᾶσαι... τὸ βλέπω... ἀλλ' ὁ ὕπνος οὗτος εἶναι λίαν βαθὺς καὶ μὲ ἀνησυχεῖ... μὲ τρομάζει, μὲ φονεύει... Δεβώρα, ξύπνισον... Δεβώρα, ἄνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς σου.

Καὶ ἐπειδὴ τὸ ὑπὸ τοῦ θανάτου πεπηγὸς ἤδη πρόσωπόν της διετέλει ἀκίνητον, ὡς κήρινος προσωπίς, ὁ Ναθὰν ἔφερε τοὺς τρέμοντας δακτύλους του ἐπὶ τῶν βλεφαρίδων καὶ τοὺς ἠνέῳξεν. Ἀλλ' αὗται ἔμειναν ἀνοικταὶ καὶ ἐντὸς τῶν ἀφώνων ἐκείνων ὀφθαλμῶν, τῶν ὀφθαλμῶν ἐκείνων ἄνευ βλέμματος ἐφάνη ὅτι δὲν ἠκτινοβόλει πλέον ἡ θεία τῆς ψυχῆς καὶ τῆς ζωῆς ἀκτίς.

Ὁ Ναθὰν ἠνόησε τότε καὶ αὐτὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ μέχρι παραλήρου καταντήσασα θλῖψις του κατέστη πραγματικὴ παραφροσύνη. Ἔρρηξε τρομερὰν κραυγὴν καὶ κυλισθεὶς ὡς παράφρων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ νεκρικοῦ θαλάμου διέρρηξε τὰ ἱμάτιά του καὶ ἐκάλυψε τὴν κεφαλὴν διὰ στάκτης. Ὁ δὲ Ραοὺλ γονυπετὴς παρὰ τῇ κλίνῃ ὠλοφύρετο.

Ἡ δὲ Ἤβη συνέστρεφε τὰς χεῖρας μετὰ ἀπελπιστικωτάτης ἐκφράσεως, ἥτις, Κύριος οἶδεν ἐὰν μεμιγμένη μὲ τὰς τύψεις τοῦ συνειδότος καὶ μὲ τὴν φρίκην, δὲν ἦτο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰλικρινής.

Ἡ πένθιμος αὕτη σκηνὴ ἔληξεν αἴφνης λαβοῦσα παράδοξον ἔκβασιν. Ὁ Ναθὰν μὲ ἐσχισμένα τὰ ἐνδύματα καὶ ἠλλοιωμένον τὸ πρόσωπον ὑπὸ τῆς στάκτης ἔχων, ἥτις ἀνεμιγνύετο ἐπὶ τοῦ προσώπου του μετὰ τῶν δακρύων, ἔπαυσε τὰς κραυγάς του καὶ τὰς οἰμωγάς. Ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην καὶ εἶπε τῷ γονυπετεῖ Ραούλ·

— Σηκωθεῖτε, κ. δὲ Τραμπλεῖγ.....

Ὁ νέος ὑπήκουσεν, ὁ δὲ Ναθὰν ἐξηκολούθησε μετὰ φωνῆς σχεδὸν ἠπίου, ἀλλ' ἧς τὸν ἦχον εἶχε μεταβάλλει ἡ ἀπελπισία·

— Νὰ ἦτο μαύρη ἡ ὥρα ποῦ 'πατήσατε τὸ πόδι σας εἰς τὸ

σπῆτί μου μέσα.... Ἄνευ τοῦ ὀλεθρίου ἔρωτός σας ὃν τῇ ἐνεπνεύσατε, ἡ Δεβώρα μου, τὸ πολυφίλητόν μου τέκνον, θὰ ἔζη τώρα καὶ θὰ ἦτο πολὺ καλά.... Δὲν σᾶς καταρῶμαι, κ. δὲ Τραμπλεΐγ, διότι μοὶ φαίνεται ὅτι καὶ σεῖς ὑποφέρετε ὅσον κ' ἐγώ, καὶ ὅτι καὶ ἡ καρδία σου ὡς ἡ ἰδική μου εἶναι συντετριμμένη. Δὲν σᾶς καταρῶμαι, ἀλλὰ σᾶς λέγω· ἐφέρατε εἰς τὸ σπῆτί μου χωρὶς νὰ θέλητε τὸν θάνατον.... Ζῶσαν μοῦ ἐπήρατε τὴν κόρην μου.... νεκρὰ δὲ τώρα δὲν εἶναι πλέον τίποτε διὰ 'σᾶς, εἶναι ἰδική μου.... Φεύγετε λοιπὸν ἀπὸ τὸ σπῆτι αὐτό, κ. Τραμπλεΐγ, φεύγετε, γρήγωρα, διότι ἐὰν ἐπιμίνητε περισσότερον, θὰ λησμονήσω ὅτι ἠγαπᾶτε τὴν κόρην μου καὶ δὲν θὰ ἐνθυμηθῶ εἰμὴ ὅτι τὴν ἐφονεύσατε, καὶ θὰ σᾶς φονεύσω!....

Ὁ Ῥαοὺλ ἔκυψε σιωπηλῶς ἀπέναντι τῆς τρομερᾶς ταύτης ἀπειλητικῆς καὶ ὑψηλῆς μάλιστα ἐν τῇ ἀδικίᾳ τῆς θλίψεως, καὶ ἐπιθεὶς τελευταίαν φορὰν τὰ χείλη του ἐπὶ τῆς ψυχρᾶς τοῦ πτώματος τῆς Δεβώρας χειρὸς ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου καὶ τῆς οἰκίας χωρὶς ν' ἀπαγγείλῃ λέξιν ἢ νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω.

Κεφάλαιον ΚΘ'.

Ο ΦΡΟΥΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ.

Διττῶς δυνάμεθα νὰ καταστήσωμεν ἐνημέρους τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῶν γεγονότων ἅτινα ἕπονται σχεδὸν ἀμέσως μετὰ τὴν καταστροφὴν ἥτις τέμνει τὸ προηγούμενον κεφάλαιον, ἢ ὀλιγόστιχον αὐτῶν περιγραφὴν ποιοῦντες ἢ πληροῦντες ὁλοκλήρους τόμους. Καὶ ὀλίγαι μὲν γραμμαὶ ἀπαιτοῦνται ἐὰν περιορισθῶμεν εἰς σύντομόν τινα περίληψιν, πολλοὶ δὲ τόμοι, ἐὰν κρίνωμεν ὠφέλιμον καὶ δυνατὸν προσέτι νὰ ποιήσωμεν λεπτομερῆ ἀνάλυσιν τῶν παθῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων τῶν ἡμετέρων προσώπων.

Ἀλλ' ὁ πρὸς τὴν ἐργασίαν ταύτην χρόνος, ἥτις ἄλλως δὲν μᾶς

φαίνεται τοσοῦτον ἐνδιαφέρουσα καὶ κατεπείγουσα μᾶς λείπει. Περιοριζόμεθα ὅθεν εἰς τινας γραμμὰς ἢ μᾶλλον εἰπεῖν εἰς τινας σελίδας.

§

Ὁ πρὸς τὴν Δεβώραν ἔρως τοῦ Ραοὺλ δὲ Τραμπλεΐγ ἦτο πραγματικὸς καὶ σπουδαῖος. Παρευρεθεὶς εἰς τὸν θάνατον τῆς δυστυχοῦς νεάνιδος ὁ Ραοὺλ, ἐνόμισεν ὅτι ἠσθάνετό τι ἐν αὐτῷ συντριβόμενον καὶ ἐφαντάσθη ἐν συνειδήσει ὅτι τοῦ λοιποῦ ἡ ζωή του ἦτο ἀπωλεσμένη.

Ὅτε ἐξῆλθε τῆς οἰκίας ἐν ᾗ ἀφῆκε τὴν καρδίαν του εἰς πτῶμα προσδεδεμένην μεσονύκτιος ὥρα ἦτο περασμένη. Καθ' ὅλην δὲ τὴν ἐπίλοιπον νύκτα περιεπλανήθη ἐν ταῖς ὁδοῖς τῶν Παρισίων ὡς τις παράφρων ἢ μέθυσος, ἀγνοῶν ποῦ ἐτορεύετο, ἀσκόπως ὁδεύων καὶ μόλις συναισθανόμενος τὸ πλῆξαν αὐτὸν δυστύχημα. Ὡς ἐκ θαύματος δὲ δὲν συνελήφθη, δὲν ἀπεγυμνώθη καὶ δὲν ἐδολοφονήθη μάλιστα ὑπὸ νυκτοδρόμων ὑφ' ὧν ἔβριθε τότε ἡ μεγαλούπολις. Ἐὰν τοιοῦτόν τι συνέβαινε, βεβαίως ὁ Ραοὺλ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτόν.

Τέλος καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ὑποφώσκουσα ἠὼς ἐλεύκαινε τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν, ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ εὑρέθη ἐν τῇ συνοικίᾳ τοῦ Βάλτου, ἔνθα ἔφερεν αὐτὸν χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ ἡ πλανήρης πορεία του, καὶ ἐξ ἀορίστου τινὸς ὁρμεμφύτου ἔφθασε μέχρι τῆς θύρας τοῦ μικροῦ ξενοδοχείου ἐν ᾧ κατῴκει καὶ ὅπερ, ὡς γινώσκομεν ἔκειτο κατὰ τὴν ὁδὸν Βῆμα τῆς Ἡμιόνου, καὶ ἐκρουσε τὴν θύραν αὐτοῦ.

Ὁ παχύσωμος καὶ ἐρυθροπρόσωπος θυρωρὸς, ὁ ἐκτελῶν χρέη οἰκοφύλακος, ἤνοιξεν αὐτὴν οὐχὶ ὅμως χωρὶς νὰ ἀναθεματίσῃ τὸν πρωϊνὸν ἐπισκέπτην, ὅστις τοσοῦτον παρακαίρως ἤρχετο νὰ τῷ ταράξῃ τὸν γλυκὺν αὐτοῦ ὕπνον. Ἀναγνωρίσας ὅμως τὸν ἱππότην ὠπισθοδρόμησεν ἐντροπαλὸς καὶ συγκεχυμένος μεθ' ὅλην τὴν πολυσαρκίαν του λέγων καθ' ἑαυτὸν ὅτι θὰ ταῖς ἔτρωγε, διότι ἔκαμε τὸν κύριόν του νὰ περιμένῃ. Ἀλλ' ὁ Ραοὺλ ὅστις δὲν ἠνόησε τὸ παράπαν τὴν ἀργοπορίαν ταύτην διῆλθεν ἄφωνος καὶ κλονιζόμενος. Ἰδὼν δὲ τὸ ἐξοργισμένον πρόσωπόν του, τοὺς ἠρυθριωμένους αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς καὶ

τὸ ἀμφιῤῥεπὲς βάδισμά του, καὶ πεπεισμένος ἐν ταῖς εἰκασίαις του συμφώνως τῶν ἕξεων ὅλων ἐν γένει τῶν δούλων, εἶπε καθ' ἑαυτόν·

— Ὁ κύριος ἱππότης θὰ ἔρχεται ἀπὸ καμμιὰ διασκέδασι, ὅπου βέβαια θὰ ἐώρτασαν φαιδρῶς τὸν Βάκχον! δὲν ἠμπορεῖ νὰ σταθῇ 'ς τὰ πόδιά του ἀπὸ τὸ μεθύσι ποῦ ἔχει.... ἂς ὑπάγω νὰ κοιμηθῶ.

Τί τὰ θέλετε; ὁ ταλαίπωρος ὁ θυρωρὸς εἶχεν ἀνάγκην ὕπνου.

Ἐπὶ τοῦ ἀναβάθρου τοῦ ξενοδοχείου ὁ Ραοὺλ εὗρε τὸν θαλαμηπόλον του, ὅστις τὸν ἀνέμενεν.

Ὁ θαλαμηπόλος οὗτος, ὃν δὲν ἐλησμόνησαν βεβαίως οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται, ἦτο ὁ Ἰάκωβος, ὁ κατ' ἐξοχὴν πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος ὑπηρέτης, ὁ φίλος καὶ σύντροφος τοῦ κυρίου του. Οὗτος οὐδόλως ἠπατήθη ὥσπερ ὁ θυρωρὸς ἰδὼν τὰ θλιβερὰ συμπτώματα ἅτινα ἐπαρουσίαζε τὸ ἠλλοιωμένον πρόσωπον τοῦ Ραοὺλ, οὐδὲ ἐξέλαβε ποσῶς τοὺς ἐπὶ τοῦ ὑπὸ τῶν θλίψεων ὠχροῦ καταστάντος προσώπου του ἐγκεχαραγμένους αὔλακας ὡς κακοεξίτηλα ἴχνη τῆς μέθης καὶ ἀσωτίας.

— Ὦ! τί ἔχετε, κύριε ἱππόττα, τί ἔχετε δύστηνέ μου αὐθέντα; τί ἔχετε; ἀνέκραξε μετὰ συγκινήσεως.

Ὁ Ραοὺλ δὲν ἤκουσεν, ὡς φαίνεται, ὁ δὲ Ἰάκωβος ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησίν του.

— Ἀπέθανεν ἡ καϋμένη! ἀπεκρίνατο ὁ Ραοὺλ μετὰ ὑποκώφου φωνῆς, ἀπέθανε! καὶ θὰ ἀποθάνω καὶ ἐγώ.

— Θ' ἀποθάνητε! ἐψέλλισε μετ' ἀπελπισίας ὁ Ἰάκωβος, θ' ἀποθάνητε! ἄ! καλὰ, τότε λοιπὸν θὰ μὲ πάρετε μαζή σας!

Ὁ Ἰάκωβος εἶχεν ἀνοικτὴν τὴν θύραν τῆς παρόδου καὶ ὁ Ραοὺλ ἐπροχώρησε βήματά τινα. Κατόπιν ὅμως ἐκλονίσθη, προσέπταισεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἔῤῥιψε ἐλαφρὸν στεναγμόν· θὰ ἔπιπτε δὲ χαμαὶ, ἐὰν δὲν ἔσπευδε νὰ λάβῃ αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του ὁ Ἰάκωβος λειποθυμημένον.

§

Ἡ λειποθυμία αὕτη τοῦ Ραοὺλ ἦν τὸ προοίμιον μακρᾶς καὶ ἐπικινδύνου ἀσθενείας. Ἐπὶ πολλὰ δὲ ἡμερονύκτια ὁ κ. δὲ Τραμπλεϊγ

δὲν συνῆσθάνετο ποσῶς ἑαυτὸν, μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου ἀμφιταλαντευόμενος. Ἀλλὰ πρωΐαν τινα τέλος ὁ πιστὸς Ἰάκωβος ἐγένετο ἔξαλλος ὑπὸ τῆς χαρᾶς ἀκούσας τὸν ἰατρὸν ἀποφανθέντα ὅτι ἦτο ἐκτὸς παντὸς κινδύνου καὶ ὅτι εὑρίσκετο ἤδη ἐγγὺς νὰ ἀναῤῥώσῃ.

Πραγματικῶς περὶ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Ραοὺλ ἔῤῥιψε γύρω τοῦ θαλάμου του ἔκπληκτον βλέμμα, ἐν ᾧ δὲν ὑπῆρχε πλέον ἴχνος παραλογισμοῦ. Ἐφώνησε δὲ τὸν Ἰάκωβον, ὅστις ἱστάμενος πλησίον του καὶ τοιαύτην τινα πρόσκλησιν περιμένων, ἔδραμε πρὸς αὐτόν.

— Φίλε μου, τὸν ἠρώτησεν ὁ Ραοὺλ ἐκβαλὼν τῆς κλίνης μίαν τῶν χειρῶν του, ἐκ τῆς ἰσχνότητος τῆς ὁποίας κατετρόμαξεν, ἤμην ἀσθενὴς, δὲν ἔχει οὕτως;

— Ναὶ, κύριε ἱππότα, καὶ πολὺ μάλιστα.

— Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας;

— Φεῦ! παραπολλὰς, αὐθέντα μου.

— Πόσας;

— Τρεῖς ἑβδομάδας.

— Τρεῖς ἑβδομάδας; ἐπανέλαβεν ὁ Ραοὺλ, ὅστις ἐνεθυμεῖτο ἤδη τὴν ὀλεθρίαν ἐκείνην νύκτα ἥτις ἐπέφερε τὴν ἀσθένειάν του· ἐπέρασαν κιόλας τρεῖς ἑβδομάδες ἀφ' ὅτου ἀπέθανεν;

Καὶ πικρὰ δάκρυα ἔῤῥευσαν ἀφθόνως ἐπὶ τοῦ ἰσχνοῦ προσώπου του.

Πρώτην ταύτην φορὰν ὁ Ραοὺλ ἔκλαυσεν ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς Δεβώρας. Ἀνακουφισθεὶς δ' ὀλίγον ὑπὸ τῶν δακρύων τούτων, ἐπανέλαβε μετὰ βραχύ.

— Μοῦ ἐπεμελήθης πολὺ, καλέ μου φίλε.

— Ἔπραξα ὅ,τι ἠδυνάμην κύριε ἱππότα;

— Καὶ μοῦ ἐπεμελήθης μόνος; ἠρώτησεν ὁ Ραούλ.

Ὁ Ἰάκωβος ἐφάνη διστάζων πρὶν ἢ ἀποκριθῇ.

— Δὲν ἐννόησα καλῶς τὴν ἐρώτησιν τοῦ κυρίου ἱππότου, εἶπε τέλος.

— Ἦσο μόνος, ἐπανέλαβεν ὁ Ραοὺλ, μόνος μοὶ ἐπεδαψίλευσας τὰς περιποιήσεις, αἵτινες μὲ ἔσωσαν;

— Βεβαια...ἐψέλλισε μετ' ἀμηχανίας ὁ θεράπων....Εἰμπορῶ νὰ ἐρωτήσω τὸν κ. ἱππότην διατί μὲ ἐρωτᾷ.

— Ἄ! διότι, ἀνταπήντησεν ὁ Ραοὺλ φαινόμενος ὅτι βασανίζει τὸ μνημονικόν του, πολλάκις μοὶ ἐφάνη ὅτι ἔβλεπον ἐντὸς τοῦ θαλάμου τούτου παρὰ τὴν κλίνην μου ἐν μέσῳ τῶν περικυκλουσῶν με ἀσυναρτήτων ὀπτασιῶν ἀόριστόν τινα μορφὴν, μίαν γυναῖκα....ἓν φάσμα. Ἡ μορφὴ ὅμως αὕτη μοὶ ἐφαίνετο εὐδιακριτωτέρα τῶν λοιπῶν ὁραμάτων ἅτινα ἐγεννῶντο ὑπὸ τοῦ καταμαστίζοντός με δεινοῦ πυρετοῦ.... Ἦτο ὄνειρον ἄρά γε καὶ τοῦτο, Ἰάκωβε;

Νέος δισταγμὸς ἐξεδηλώθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀγαθοῦ θαλαμηπόλου, ὅστις μὴ ἠξεύρων νὰ εἴπῃ ψεύματα ἀπεκρίνατο·

— Ὄχι, κύριε ἱππότα, δὲν ἦτο ὄνειρον, καὶ ἐὰν ἔσφαλα, παρακαλῶ ὑμᾶς νὰ μὲ συγχωρήσητε.

— Νὰ σὲ συγχωρήσω; ἐξηγήσου....Τί ἔπραξες λοιπὸν καὶ διατί νὰ σὲ συγχωρήσω;

— Θὰ εἴπω τὰ πάντα εἰς τὸν κύριον ἱππότην.

— Λέγε.

Καὶ ὁ Ἰάκωβος ἤρξατο μακρᾶς ἀλλὰ λίαν περιπεπλεγμένης ἀφηγήσεως, ἣν μέλλομεν νὰ ἁπλοποιήσωμεν ὅσον ἔνεστιν, ὅπως μὴ καταχρασθῶμεν τῆς ὑπομονῆς τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν. Ἀνεκοίνωσε δηλονότι τῷ κυρίῳ του ὅτι τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἀνεφάνη ἡ ἀσθένειά του, νεᾶνις ὡραιοτάτη, ἀλλ' εἰς ἄκρον τεθλιμμένη φαινομένη, ἠνάγκασε τὸν θυρωρὸν νὰ τῇ ἀνοίξῃ καὶ ἔφθασε μέχρι τοῦ θαλάμου τοῦ Ραούλ. Ἐρωτηθεῖσα δὲ παρὰ τοῦ Ἰακώβου, τὸν καθικέτευσεν ὅπως τὴν ἀφήσῃ καὶ συμμετάσχῃ καὶ αὕτη τῶν εἰς τὸν κύριόν του ἐπιδαψιλευομένων περιποιήσεων· ἐν δὲ τῇ ἀπαντήσει τοῦ ὑπηρέτου μὴ παραδεχομένου ἐντὸς τοῦ ξενοδοχείου καὶ παρὰ τὴν κλίνην ἀσθενοῦς μίαν ἄγνωστον, αὕτη εἶχεν ἀνακράξει·

— Δὲν εἶμαι ἄγνωστος, ἀλλ' ἀπεναντίας λίαν γνωστὴ τῷ κ. δὲ Τραμπλεΐγ· οὐδεὶς ἴσως ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἶναι περισσότερον ἐμοῦ ἀφωσιωμένος αὐτῷ, καὶ ἄμποτε νὰ μὲ ἀνεγνώριζε, καὶ θὰ σᾶς ἔλεγε νὰ μὲ ἀφήσητε νὰ ὑπάγω πλησίον εἰς τὴν κλίνην του.....θὰ σᾶς ἔλεγε δὲ προσέτι, ὅτι αἱ περιποιήσεις μου θὰ τῷ ἐφαίνοντο γλυκεῖαι.

Συγκινηθεὶς ὁ Ἰάκωβος ἐκ τῆς γλώσσης ταύτης τῆς νεάνιδος, ἐκ τῆς ὡραιότητός της καὶ πρὸ πάντων ἐκ τοῦ ἐπὶ τῶν παρειῶν της

ρεόντων δακρύων, ὑπέκυψεν, ἔκτοτε δὲ ἡ ἄγνωστος δὲν ἀφῆκε κατ' οὐδένα τρόπον οὔτε νύκτα οὔτε ἡμέραν τὸ προσκεφάλαιον τοῦ Ραούλ.

Εἰς τὸ ἀσθενὲς καὶ θελκτικὸν αὐτῆς σῶμα φαίνεται ὅτι ὁ Θεὸς εἶχε κρύψει τεράστιον δύναμιν· οὐδὲν ἐκούραζεν αὐτὴν, ἥτις οὔτε δύο κἂν ὥρας ἀνεπαύθη καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν παρελθουσῶν τριῶν ἑβδομάδων, οὐδὲ εἶδεν αὐτὴν ποτὲ ὁ Ἰάκωβος κοιμωμένην.

— Τέλος, κύριε ἱππότα, εἶπεν ὁ θαλαμηπόλος περαίνων ὡς ἐν ἐπιλόγῳ τὸ διήγημά του, δὲν εἶναι γυνὴ, εἶναι ἄγγελος! Ἕως χθὲς τὸ ἑσπέρας ἀκόμη ὁ ἰατρὸς μοὶ ἔλεγεν, ὅτι εἰς αὐτὴν ὡς καὶ εἰς τὸν Παράγαθον Θεὸν καὶ εἰς τὴν ἐπιστήμην ὀφείλετε τὴν ζωήν.

Ἀφοῦ ἤκουσε τὸν Ἰάκωβον ὁ Ραοὺλ, ἔμεινε ῥεμβάζων.

— Ποία νὰ ἦναι ἄρά γε ἡ γυνὴ αὕτη; διηρωτήθη· ποία νὰ ἦναι ἡ μυστηριώδης αὕτη καὶ ἄγνωστος, ἥτις ἀφωσιώθη διὰ τὴν σωτηρίαν μου;

Ἐσκέφθη ἐπὶ μικρὸν, εἶτα τὰ χείλη του ἐψιθύρισαν χαμηλοφώνως ἓν ὄνομα, ὅπερ ἀπὸ πολλοῦ δὲν εἶχον ἀπαγγείλει·

— Ἄ! ἡ Σμαράγδα!

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠνεῴχθη ἡ θύρα καὶ ἐλαφρὸν βάδισμα ἐπέψαυσε τὸ δάπεδον τοῦ δωματίου.

— Ἰδοὺ αὐτή! ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος.

Καὶ ὁ Ραοὺλ ἐπειράθη νὰ ἐγερθῇ ἐπὶ τῆς κλίνης του, ὅπως τὴν ἴδῃ τὸ ταχύτερον.

Ἡ ἄγνωστος ἐκείνη ἦτο ἡ κόρη τοῦ Διαβόλου.

— Ἐσώθη! ἐσώθη τέλος πάντων, ἀνέκραξεν ἡ Ἥβη, εὐλογητὸς ὁ Θεός!

— Σεῖς εἶσθε! ἐψέλλισεν μετ' ἐκπλήξεως ὁ Ραούλ.

— Καὶ ποῖος θὰ ἦναι, ἀπεκρίνατο ἡ Ἥβη, ἐὰν δὲν εἶμαι ἐγώ;

Εἶτα προσέθετο μετ' ἐξάψεως.

— Δὲν σᾶς ἔσωσα ἅπαξ τὴν ζωὴν ἐν τῇ ὁδῷ Δεπρουβαίρ; Δὲν ὤφειλον λοιπὸν καὶ τώρα νὰ σᾶς ἀποδώσω αὐτὴν ἐνταῦθα; Μήπως δὲν θὰ μὲ εὑρῆτε πάντοτε, κ. δὲ Τραμπλεΐγ, μεταξὺ τοῦ θανάτου καὶ ὑμῶν;

Κεφάλαιον Λ.'

Η ΠΟΛΙΟΥΧΟΣ ΤΗΣ ΕΦΕΣΟΥ.

Ἦτο πραγματικῶς ἡ Ἄδη, ἡ Ἄδη, ἥτις μετὰ τὴν διάπραξιν τοῦ αἰσχροῦ κακουργήματός της, μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ καταχθονίου ἔργου της, εἶχεν εὐχηθῇ ἀσθένειαν τῷ Ραοὺλ, ἥτις καὶ μόνη παρεῖχεν αὐτῇ ἀσφαλέστατον μέσον νὰ πλησιάσῃ τὸν νέον.

— Ἀλλὰ κατὰ ποίαν παράδοξον τύχην νὰ ἐμάθατε ὅτι ἐκινδύνευον ν' ἀποθάνω; ἠρώτησεν ὁ Ραούλ.

— Δὲν εἶναι κατὰ τύχην.

— Ποῖος λοιπὸν σᾶς ὡδήγησεν ἐνταῦθα;

Ἡ θέλησίς μου... Ἠθέλησα νὰ κλαύσω μεθ' ὑμῶν τὴν μνηστήν σας, Ραούλ... τὴν προστάτριάν μου, τὴν μόνην φίλην μου!

Καὶ ἀπαγγέλλουσα τὰς λέξεις ταύτας ἡ Ἄδη ἔκρυψε τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν της καὶ ἔκλαυσεν ἐπὶ πολύ. Εἶτα δὲ ἐπανέλαβε·

— Ἦλθον, καὶ μαθοῦσα ὅτι εἶσθε ἀσθενὴς, εἶπον κατ' ἐμαυτήν. Ὁ Θεὸς μ' ἔστειλεν ἐνταῦθα... Ἰδοὺ πᾶν ὅ,τι συνέβη· ὥστε βλέπετε καλῶς ὅτι ἡ τύχη δὲν ἐνέχεται τὸ παράπαν... Εὐχαριστήθητε διότι ἦλθον;

— Καὶ ἐρωτᾶτε; ἀνέκραξεν ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ προσπαθῶν νὰ ἐκτείνῃ τὴν ἄτονον χεῖρά του πρὸς τὴν τῆς νέας.

— Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ σᾶς μακαρίζω...

— Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ ἐπανέλθω; εἶπεν ἡ Ἄδη μετὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Θα σᾶς παρακαλέσω μάλιστα.

— Διὰ κάποτε κάποτε

— Ὄχι, ἀλλὰ καθ' ἑκάστην...

— Ἀληθῶς;

— Μάλιστα.

— Ὦ! πόσον εἶσθε καλὸς, Ραούλ;

— Δὲν εἶμαι ἐγὼ καλὸς, Ἄδη, ἀλλὰ σεῖς εἶσθε ἄγγελος!

— Θὰ ὁμιλῶμεν πάντοτε περὶ αὐτῆς, ἐπανέλαβεν ἡ νεᾶνις, καὶ θὰ προσπαθήσωμεν νὰ τὴν φανταζόμεθα πάντοτε πλησίον μας.

— Φεῦ! ἐψέλλισεν ὁ Ραοὺλ, δὲν θὰ τὴν ἴδωμεν πλέον!

Καὶ ἐβυθύσθη ἐν θλίψει ἣν καὶ ἡ Ἥβη ἐφάνη ὅτι συνεμερίζετο.

Ὁ Ραοὺλ καὶ ἡ Ἥβη ὡμίλησαν ἐν πρώτοις περὶ τῆς Δεβώρας· ὡμίλησαν ἐπὶ μακρὸν καὶ ἀποκλειστικῶς, καὶ πᾶσα αὐτῶν λέξις ἐβρέχετο μὲ δάκρυα. Εἶτα ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἐν ἀγνοίᾳ βεβαίως τοῦ Ραοὺλ ἡ συνδιάλεξις ἐξετράπη τῆς σειρᾶς ἣν μέχρι τοῦδε ἠκολούθησε, καὶ οὕτως οἱ νέοι ἀφοῦ τοσαῦτα εἶπον περὶ τῆς νεκρᾶς Δεβώρας, ἔπαυσαν ἀκολούθως νὰ προφέρωσι πλέον τὸ ὄνομά της, καὶ ὡμίλησαν περὶ αὐτῶν. Ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς των δὲν ὑπῆρχον πλέον δάκρυα, εἰς δὲ τὰ στόματά των ἐφαίνοντο μειδιάματα.

Τέλος μετὰ δύο περίπου μῆνας ἀπὸ τῆς θεραπείας του ὁ Ραοὺλ, εὑρεθεὶς ἐπὶ μικρὸν μόνος καὶ ἀναζητῶν ἐν τῷ μυχῷ τῆς καρδίας του σπινθῆρα τῆς ἀπελπισίας του, εὗρεν ἀντὶ τῆς ἀναμνήσεως τῆς Ἰουδαίας δεινὸν πρὸς τὴν κόρην τοῦ διαβόλου ἔρωτα.

Ὁ Ραοὺλ ὡς εἴπομεν ἐνέμενε πιστὸς εἰς τὸν πρὸς τὴν Δεβώραν ἔρωτά του ὡς καὶ εἰς τὰς θλίψεις του, ὥστε μετ' ἐκπλήξεως συνάμα καὶ τρόμου ἐποίησε τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην.

Τῷ ἐφάνη ἐν πρώτοις ὅτι ἔδειξεν ἀπιστίαν εἰς τὴν δύστηνον ἐκείνην κόρην, τοσοῦτον νέαν καὶ ὡραίαν ἀποθανοῦσαν, καὶ τὴν ὥραν ἐκείνην ἐπὶ ψυχρᾶς νεκρικῆς σινδόνος κατακεκλιμένην. Ἀλλ' ἡ σκέψις ἢ μᾶλλον τὰ θριαμβευτικὰ τοῦ ἔρωτος σοφίσματα ἐνεθάρρυναν αὐτὸν ἀμέσως. Εἶπε δὲ καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἔπραξε πᾶν ὅ,τι ὤφειλε καὶ πλέον μάλιστα τοῦ δέοντος ὑπὲρ τῆς Δεβώρας, ὅτι δὲν ἦτο πλέον σφάλμα του ἐὰν δὲν ἀπέθανεν ὅπως ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ αὐτήν, καὶ ὅτι ἐπειδὴ ἡ Ἥβη τῷ ἔσωσε τὴν ζωήν, ἀνῆκε νομιμώτατα αὐτῇ. Καὶ ἄλλα πολλὰ ἀκόμη διενοήθη καὶ πλεῖστα μάλιστα ἀφ' ὅσα ἔπρεπε, τὸ δὲ τῶν συμπερασμῶν τούτων πόρισμα ἦν τὸ μέγα ἐνδιαφέρον νὰ βεβαιωθῇ ὅσον τάχος, ἐὰν ἡ κόρη τοῦ διαβόλου συνεμερίζετο τὸν ἔρωτά του.

Ἐρωτηθεῖσα περὶ τούτου ἡ Ἥβη ὑπὸ τοῦ κ. δὲ Τραμπλεΐγ, τῷ ὡμολόγησεν ἀθωότατα καὶ ἄνευ ψευδαιδημοσύνης, ὅτι ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου, ἀπὸ τῆς ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ὁδοῦ Ριχελιέως καὶ Ἁγίου

Ὀνωρίου μάλιστα συναντήσεώς των τῷ εἶχε προσφέρει τὴν καρδίαν της καὶ ἅπασαν τὴν ψυχήν της.

— Ἔσο ἰδική μου! ἐψιθύρισεν ὁ Ραοὺλ μετὰ παραφορᾶς.

Ἀλλ' ἡ Ἥβη δὲν ἠνόει τὸ πρᾶγμα οὕτως. Βεβαίως ἠγάπα τὸν Ραοὺλ καὶ ἠσθάνετο τὴν καρδίαν της πάλλουσαν καὶ τὸ σῶμά της ἀναρριγοῦν εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ γείνῃ ἰδική του· ἀλλὰ δὲν ἤθελε τὸν Ραοὺλ ὡς ἐραστήν, ἤθελεν αὐτὸν ὡς σύζυγον. Ἐπόθει δηλ. νὰ καθέξῃ ἔντιμον, ὑψηλὴν καὶ στερεὰν θέσιν.

Ἡ Ἥβη ἐξελάμβανε τὸν Ραοὺλ ὡς μεγιστᾶνα καὶ ὠνειρεύετο νὰ γείνῃ μεγάλη κυρία.

— Τὸ ὄνομα τοῦ δὲ Τραμπλεΐγ θὰ γείνῃ ἰδικόν μου! ἔλεγε, ναί, πρέπει νὰ γείνῃ! τὸ ἐπλήρωσα πολὺ ἀκριβά!...

Κατὰ συνέπειαν ἀντέστη τῷ Ραούλ· ἀλλ' ἡ ἀντίστασις εἰς τὸν ἔρωτα ὁμοιάζει ἐλαίῳ ῥιπτομένῳ ἐπὶ τῆς πυρᾶς! Τοῦτο εἶναι παλαιὸν ἀξίωμα ὅπερ διαμένει καὶ διαμενεῖ πάντοτε τὸ αὐτό, καθότι οὐδέποτε μεταβληθήσονται ἡ ἀνθρωπίνη καρδία καὶ τὰ πάθη.

Ἐν τούτοις ἡ δυσαρέσκεια τοῦ κ. δὲ Τραμπλεΐγ, ὑπεννοήσαντος τὰς συζυγικὰς τῆς Ἥβης διαθέσεις, ὑπῆρξε μεγάλη. Ἐὰν δ' ἀπεφάσισε νὰ συνέλθῃ εἰς γάμον, ἔπραξε τοῦτο ὑπείκων, ὡς γινώσκομεν, εἰς τὸ ἀσθενὲς σῶμά του. Καὶ ὅμως ἡ Δεβώρα εἶχεν ἐκτὸς τῆς ὡραιότητός της καὶ περιουσίαν σχεδὸν βασιλικήν. Ἀλλὰ νὰ συζευχθῇ μίαν τυχοδιώκτιδα, μίαν μάντιδα, τὴν θετὴν κόρην τῆς θειᾶς Καλομοίρας, τῆς ἀτίμου ἐκείνης μάντιδος, ἥτις δὲν ἠδύνατο ἄλλως νὰ ἀποθάνῃ ἢ καιομένη, ἦτο πρᾶγμα πολὺ διάφορον, καὶ ὁ Ραοὺλ ὅστις πολλάκις ἐξελάμβανεν σπουδαίως ὡς ἐμπατρίδειον τὴν καταγωγήν του, δὲν ἠδύνατο κατ' οὐδένα τρόπον νὰ τὸ ἀποφασίσῃ.

— Ἂς ἴδωμεν, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ἂς ἴδωμεν, ἡ Ἥβη μὲ ἀγαπᾷ καὶ θὰ ἐνδώσῃ.

Ἀλλ' ἡ Ἥβη διετήρει ἐν τῷ μυχῷ τῆς καρδίας τοσοῦτον πάθος ὅσον καὶ ἔρωτ·, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐνέδωκεν. Ἔλεγε δὲ καὶ αὕτη καθ' ἑαυτήν.

— Ἂς ἴδωμεν! θὰ ἔλθῃ! καὶ πρέπει νὰ ἔλθῃ!

Ὁ πρὸς τὴν κόρην τοῦ διαβόλου ἔρως τοῦ Ραοὺλ δὲν ὡμοίαζε μὲ ἐκεῖνον ὃν εἶχεν αἰσθανθῇ πρὸς τὴν ἰουδαίαν Δεβώραν. Ἐὰν ἠδυνήθη-

μεν νὰ περιεγράψωμεν ἀρκούντως τὴν ὡραιότητα τῆς Ἥβης, οἱ ἀναγνῶσταί μας ἐννοοῦσιν ἤδη, ὅτι ἡ ἐρεθιστικὴ καὶ ἐπαφρόδιτος ὡραιότης αὕτη ὤφειλε νὰ ὑποκαύσῃ ἐν ταῖς φλεψὶ τοῦ Ραοὺλ ἡδονικότατον ὅλως ἔρωτα, μεστὸν σφοδρῶν ἐπιθυμιῶν καὶ φλογῶν ἀσβέστων.

Μετὰ καταχθονίου δολερότητος, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀθωότητος κεκρυμμένης, ἡ Ἥβη ἀνερρίπισεν ἔτι μᾶλλον τὸν ἔρωτα τοῦτον τοῦ Ραοὺλ, καταστήσασα βαθμηδὸν τὴν καρδίαν του φλογερὰν κάμινον, ἐξ ἧς ἀνεπέμποντο ἀκτῖνες ζωηροῦ πυρὸς, ἀντὶ αἵματος τὰς φλέβας του πληροῦντος.

Ὁ ἔρως οὗτος κατέστη μετ' ὀλίγον βάσανος, ὁ δὲ Ραοὺλ ἠνόησεν ὅτι ἔπρεπε ἢ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν Ἥβην ἢ ν' ἀποθάνῃ. Ἀλλ' ἡ ἀπόλαυσις αὕτη, καὶ τοῦτο τῷ ἦν ἤδη ἀποδεδειγμένον, μόνον διὰ τῆς θυσίας τῆς θελήσεώς του ἠδύνατο νὰ ἐπιτελεσθῇ· μόνη δὲ ἡ ἀργυρᾶ τοῦ γάμου κλεὶς ἠδύνατο νὰ τῷ ἀνοίξῃ τὸν κοιτῶνα τῆς Ἥβης.

Ὁ Ραοὺλ καταβληθεὶς ὑπέκυψε τέλος, καὶ ἡ θριαμβεύσασα κόρη τοῦ Διαβόλου ἐγένετο κυρία δὲ Τραμπλεΐγ.

Κεφάλαιον ΛΑ'.

ΑΦΥΠΝΩΣΙΣ ΕΝ ΜΙΑ ΝΥΚΤΙ ΤΟΥ ΜΕΛΙΜΗΝΟΥ.

Οἱ πρῶτοι μετὰ τὸν παράδοξον τοῦ κ. δὲ Τραμπλεΐγ καὶ τῆς κόρης τοῦ Διαβόλου γάμον μῆνες ὑπῆρξαν μεστοὶ θημηδιῶν, ἃς ὁ Ραοὺλ ἐμμανῶς ἐρωτευμένος ἐξέλαβεν ὡς πραγματικὴν εὐδαιμονίαν. Ἀλλ' ἡ εὐδαιμονία αὕτη οἱαδήποτε καὶ ἂν ᾖ δὲν δύναται νὰ ἀφηγηθῇ ἐνταῦθα· ὥστε οὐδὲν ἔχομεν εἰπεῖν περὶ τῆς περιόδου ταύτης εἰμὴ ὅτι ἡ Ἥβη ἐνέβαλε τῷ Ραοὺλ ἐπιθυμίαν, ὑφ' ἧς αὕτη κατείχετο, τὴν τῆς μαγείας δηλονότι, μετὰ μόνης τῆς διαφορᾶς ὅτι ἡ Ἥβη εἶχε καί τινα πεποίθησιν, ἐνῷ ἡ τοῦ Ραοὺλ δυσπιστία ἦτο ἴση μὲ τὴν περιέργειάν του. Ἤθελε μὲν νὰ μάθῃ τὴν ἐπιστήμην ταύτην, ἀλλὰ μαθὼν ἤδη αὐτὴν τὴν περιεφρόνει.

Ὁ Ραοὺλ δὲν ὑπωπτεύετο ποσῶς τότε ὁποίαν ἠδύναντο νὰ ἔχωσιν ἐπιρροὴν τοιαῦται σπουδαὶ ἐπὶ τῆς ἐπιλοίπου ζωῆς του, ἡ δὲ Ἥβη κατόπιν τοῦ ἀθλίου βίου ὃν πλησίον τῆς θειᾶς Καλομοίρας διήγαγεν, ἀπήντα μετ' εὐδαιμονίας ἢ μᾶλλον μετὰ μέθης τὴν πολυτέλειαν ἐκείνην, ἣν καθ' ἅπασαν αὐτῆς τὴν ζωὴν ὠνειρεύθη. Ἡ πρὸς τὸν σύζυγόν της ἀγάπη ἦτο σταθερωτάτη καὶ ἐξεδήλου αὐτὴν μεθ' ὅλης τῆς παραφορᾶς τῆς ζωηρᾶς καὶ φιληδόνου κράσεώς της.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν θειὰν Καλομοῖραν, ὁ Ραοὺλ μὴ ἐπιθυμῶν νὰ ἐκτεθῇ ἡμέραν τινὰ ὡς μάντις ἡ θετὴ τῆς γυναικός του μήτηρ εἰς τὰς καταβοήσεις τοῦ ὄχλου, τῇ ἐχορήγησε μικρὰν σύνταξιν ἐπὶ τῷ ὅρῳ νὰ μετοικήσῃ καὶ νὰ ζήσῃ ἡσύχως εἴς τι ἀπομεμακρυσμένον τῶν Παρισίων χωρίον μετοικοῦσα.

Ἡ θειὰ Καλομοῖρα ἐδέχθη χαρμοσύνως τὴν πρότασιν ταύτην, καὶ οὕτω παύει πᾶς περὶ αὐτῆς λόγος.

Ἰδοὺ εἰς ποῖον σημεῖον ἦσαν τὰ πράγματα καθ' ἣν στιγμὴν ἐπανευρίσκομεν τὰ πρόσωπά μας.

§

Καθ' ἑκάστην ἑσπέραν πρὶν ἢ κατακλιθῶσιν οἱ νεόνυμφοι, ἐσυνείθιζον νὰ κάμωσιν ἐλαφρόν τι ἐσπέρισμα. Ὁ Ἰάκωβος ἔθετε πάντοτε ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος μέγαν ἀργυροῦν δίσκον μετὰ πεμμάτων καὶ ξηρῶν γλυκυσμάτων, ὡς καὶ δύο φιάλας μετὰ δύο βενετικῶν κυπέλλων ἐξαισιωτάτης κατασκευῆς. Καὶ ἡ μὲν μία φιάλη περιεῖχε καθαρὸν ὕδωρ, ἡ δὲ ἦν πλήρης παλαιοῦ οἴνου τοῦ Xérès, ἀπαστράπτοντος ὑπὸ τὰ φῶτα δίκην ἀναλυομένου τοπαζίου.

Μετὰ τὸ ἐσπέρισμα ἡ μὲν Ἥβη ἔπινεν ἓν μέγα ποτήριον ὕδατος, ὁ δὲ Ραοὺλ ἓν ποτήριον ἐκ τοῦ χρυσίζοντος καὶ δυναμωτικοῦ ποτοῦ. Τοῦτο ἐγένετο ταχτικώτατα καὶ ἀκολούθως τὸ ἀνδρόγυνον κατεκλίνετο.

Πλὴν νύκτα τινὰ ἀλλόκοτόν τι συνέβη. Καίτοι ὁ ὕπνος τοῦ Ραοὺλ ἦτο βαθύτερος τοῦ συνήθους, ἀφυπνίσθη ὅμως περὶ τὴν δευτέραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥραν ὑπὸ ἐπαισθητοῦ ψύχους. Νομίσας δὲ συγκεχυμένως ὅτι τό τε ἐφάπλωμα καὶ ἡ σινδὼν εἶχον κρημνισθῇ ἀπὸ τὴν κλί-

νην καὶ ὅτι δὲν ἐσκέπαζον πλέον αὐτόν, ἔτεινε τὰς χεῖρά του ὅπως βεβαιωθῇ ἐὰν τοιοῦτόν τι πραγματικῶς συνέβη, ἀλλ' ἡ χείρ του δὲν συνήντησε πλέον τὸ σῶμα τῆς Ἥβης, καὶ ἡ θέσις τῆς γυναικός του τῷ ἐφάνη ψυχρά. Ἐξεπλάγη σφόδρα καὶ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ μήπως ἠπατᾶτο, ἀλλ' ἕνεκα τῆς κατεχούσης αὐτὸν ναρκώσεως δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ πράξῃ· ὁ ληθαργικὸς ὕπνος κατέλαβεν αὐτὸν καὶ ἀπεκοιμήθη πάλιν βαθύτατα. Τὴν πρωΐαν μόλις συγκεχυμένως πως ἐνεθυμήθη τὸ συμβὰν αὐτῷ τὴν νύκτα. Ἡ Ἥβη κοιμωμένη εἰσέτι εὑρίσκετο παρὰ τὸ πλευρόν του.

Ἐγερθεὶς ὁ Ραοὺλ τὴν πρωΐαν ἠσθάνθη δεινὴν καρηβαρίαν ὡσανεὶ εἶχεν ἐπιδοθῇ τὴν προτεραίαν εἰς ὄργια, καίτοι οὐδαμῶς εἶχεν ὑπερβῇ τὰ ὅρια τῆς συνήθους λιτότητος. Δὲν ἔλεξε τὸ παραμικρὸν εἰς τὴν Ἥβην περὶ τοῦ συμβεβηκότος, ὅπερ ἀνεφέραμεν, καὶ πρὶν ἢ ἐπέλθῃ ἡ ἑσπέρα εἶχε παντελῶς λησμονήσει αὐτό.

Κατὰ τὰς ἀκολούθους νύκτας δὲν ἀφυπνίσθη ποσῶς πλέον, ἀλλὰ καθ' ἑκάστην πρωΐαν ᾐσθάνετο τὴν παράδοξον καὶ ἀνεξήγητον ἐκείνην καρηβαρίαν, ἧς τὴν αἰτίαν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ. Ἀλλὰ μετὰ μίαν ἑβδομάδα ἀφυπνίσθη πάλιν περὶ τὴν δευτέραν καὶ τότε μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥραν καὶ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐκείνου τῆς πρώτης φορᾶς ψύχους. Ἔτεινε καὶ τότε τὴν χεῖρα, ἀλλὰ καὶ τότε ἡ θέσις τῆς Ἥβης ἦτο κενή, αὐτὸς δ' εὑρίσκετο μόνος ἐν τῇ κλίνῃ· καὶ τότε κατελήφθη ὑπὸ ληθάργου, χωρὶς νὰ προφθάσῃ νὰ δοκιμάσῃ τί περὶ αὐτὸν συνέβαινεν.

Τὴν πρωΐαν τὸ μνημονικόν του τὸν ἐφώτισεν ἀρκούντως ὅτι δὲν εἶχεν ὀνειρευθῇ.

— Μ' ἀφῆκες διόλου μόνον τὴν νύκτα; ἠρώτησε τὴν κυρίαν δὲ Τραμπλεΐγ.

Ἡ Ἥβη τῷ ἀπεκρίνατο ὑπογελῶσα ὅτι δὲν ἠνόει τί τὴν ἠρώτα, ὁ δὲ Ραοὺλ δὲν ἐπέμεινε μέν, ἀλλὰ σκιὰ ὑποψίας καὶ ἐνδομύχου δυσπιστίας ἐγεννήθη, ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ. Πῶς τις δὲ γινώσκει ὅτι μικρὰ ἀλλ' ἐνεργητικὴ θέλησις δύναται νὰ θριαμβεύσῃ κατὰ τοῦ βαρυτέρου ὕπνου. Πλειστάκις τοῦ τοιούτου δοκιμὴ ἐγένετο καὶ γίνεται ὑπὸ τῶν ἐν θαλάσσῃ πλεόντων, ὑπὸ τῶν κυνηγῶν, τῶν ὁδοιπόρων καὶ πολλῶν ἄλλων.

Θὰ σηκωθῶ εἰς τὰς τέσσαρας ὥρας τῆς πρωΐας, λέγει τις καθ' ἑαυτὸν κατακλινόμενος, καὶ ἀποκοιμᾶται. Ἀλλ' ἡ ψυχὴ, ἡ πειθήνιος αὕτη θεράπαινα, ἀγρυπνοῦσα φωνεῖ κατὰ τὴν προσδιωρισμένην ὥραν εἰς τὸ σῶμα νὰ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τὸ σῶμα ὑπακούει.

Τοιοῦτόν τι εἶτε καὶ ὁ Ραοὺλ ὅπως ἐξυπνίσῃ κατὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἀφυπνίσθη λοιπὸν, ἀλλὰ βαρὺς καὶ πυκνὸς πέπλος ἐκάλυπτε τὴν διάνοιάν του, καὶ οὔτε νὰ συλλογισθῇ ἠδύνατο οὔτε νὰ συναρμολογήσῃ τὰς ἰδέας του· ἠδυνήθη ὅμως μολον τοῦτο νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἦτο μόνος ἐν τῇ νυμφικῇ κλίνῃ. Ἐφώνησε τὴν Ἥβην, ἀλλ' ἡ φωνή του ἠντήχησεν ἐν τῇ σιωπῇ τοῦ ἐρήμου δωματίου· ἡ Ἥβη δὲν ἀπεκρίνατο. Ἠθέλησε νὰ ἐγερθῇ ὅπως ἀναζητήσῃ αὐτὴν, ἀλλ' ὅσον ἰσχυρὰ καὶ ἂν ἦτο ἡ θέλησίς του, ἡ κατέχουσα αὐτὸν ἀπονάρκωσις, περὶ ἧς διελάβομεν ἀνωτέρω, ἦτο ἰσχυροτέρα· ὁ ὕπνος κατέλαβε πάλιν αὐτὸν καὶ κατέψυξε τὰ κεκμηκότα μέλη του.

Τοῦτο ἤρκει πλέον ὅπως ἡ δυσπιστία τοῦ Ραοὺλ μεταβληθῇ εἰς βεβαιοτάτην ὑποψίαν. Βεβαίως ἀπέκρουσε μετὰ φρίκης τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ γυνή του ἠδύνατο νὰ τὸν ἀπατᾷ, ἀλλ' οὐχ ἧττον ὑπῆρχε μυστήριον, ὅπερ ἀντὶ πάσης θυσίας ἔπρεπε νὰ διευκρινισθῇ.

Τὴν ἐπαύριον καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἦν βεβυθισμένος εἰς βαθεῖς συλλογισμοὺς, ἀφ' ὧν μάτην ἐπειράθη νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἡ Ἥβη διὰ τῶν θωπειῶν της. Τὰ φιλήματά της εἰς οὐδὲν ἴσχυσαν ὅπως καταστήσωσιν αὐτὸν φαιδρότερον. Ἓν πρᾶγμα δὲ πρὸ πάντων τῷ ἐφαίνετο ἀνεξήγητον, πῶς δηλ. συνέβαινεν ὥστε νὰ μὴ δύνηται νὰ μείνῃ ἄϋπνος, πρᾶγμα, ὅπερ ἄλλοτε ἦτο βεβαιότατος ὅτι δὲν τῷ συνέβη.

Τέλος μετὰ πολλῶν ὡρῶν σκέψιν, ἰδέα τις ἐπῆλθε εἰς τὸν νοῦν τοῦ κ. Τραμπλεΐγ, ἰδέα ἀλλόκοτος καὶ τρομερὰ, ἥτις τὸν ἔκαμε νὰ ὠχριάσῃ καὶ νὰ ἀναρριγήσῃ.

— Ναρκτικόν τι μεμιγμένον μετὰ τοῦ οἴνου τοῦ Xérès, ὃν πίνω καθ' ἑκάστην ἑσπέραν, θὰ μοὶ ἐξηγήσῃ τὰ πάντα! εἶπε καθ' ἑαυτόν. Ἀλλὰ τὸ ναρκωτικὸν τοῦτο ἓν μόνον πρόσωπον θὰ ἐνδιεφέρετο νὰ μοὶ τὸ προσφέρῃ.... ἡ Ἥβη.... Καὶ ἐὰν αὐτὴ πραγματικῶς τὸ εἶχε πράξει, ἐπί τίνι σκοπῷ ἀρά γε;

Οὕτω συναρμολογήσας τοὺς συλλογισμούς του ὁ Ραοὺλ, ἦλθη

εὐθὺ πρός τινα ἄβυσσον, εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο ἄνευ φρίκης νὰ προσβλέψῃ· καὶ ὅμως ἡ εἰς τὸ πνεῦμά του ἐπελθοῦσα εἰκασία ἦτο ἡ μόνη πιθανὴ καὶ παραδεκτή.

Ὁ Ραοὺλ ἠγάπα τὴν Ἥβην, καὶ τὴν ἠγάπα μετὰ τῆς αὐτῆς μεθ' οἵας κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου των ζέσεως. Ἂς κρίνωσι λοιπὸν νῦν περὶ ὅσων ὑπέφερεν.

§

Ἡ ἑσπέρα ἐπῆλθε καὶ μετὰ τῆς ἑσπέρας ἡ ὥρα τοῦ κατακλιθῆναι, ἡ τοσοῦτον ἡδεῖα τῷ κ. δὲ Τραμπλεΐγ πρό τινων ἔτι ἡμερῶν. Παρεκαθέσθη εἰς τὸ ἑσπέρισμα καὶ προσήνεγκεν εἰς τὰ χείλη του τὸ ἐξ ὑάλου τῆς Βενετίας κύπελλον, ὅπερ ἡ Ἥβη αὐτὴ ἠθέλησε νὰ πληρώσῃ δι' οἴνου τοῦ Xérès· ἀλλ' ἐπωφελούμενος ἐκ τῆς πρὸς στιγμὴν ἀπὸ αὐτοῦ ἀπομακρύνσεως τῆς νεαρᾶς γυναικὸς, ἔῤῥιψεν ὑπὸ τὴν τράπεζαν τὸ περιεχόμενον τοῦ ποτηρίου, χωρὶς ἡ Ἥβη νὰ παρατηρήσῃ τοῦτο.

Τὸ ἀνδρόγυνον κατεκλίθη· ὁ Ραοὺλ ἀνετριχίαζε μὴ τυχὸν ἀποκοιμηθῇ πάραυτα καὶ αἱ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης παρελθοῦσαι ὧραι τῇ ἐφάνησαν μακρόταται. Πολλάκις εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἡ ἡμέρα ἔμελλεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ ἀνατείλῃ, ὅτι ἡ νὺξ ὅλη θὰ παρήρχετο χωρὶς ἡ Ἥβη νὰ καταλίπῃ τὸ πλευρόν του. Ἔλεγε δὲ πάντα ταῦτα μετὰ πεποιθήσεως, καὶ ὥρα ἀκόμη δὲν εἶχε παρέλθει ἀφ' ὅτου πυρετώδης ἀϋπνία κατέλαβεν αὐτόν! Τοσοῦτον δὲ σφοδρῶς ἔπαλλεν ἡ καρδία του, ὥστε πρὸς στιγμὴν ἐνόμισεν ὅτι ἡ Ἥβη θὰ ἤκουε τοὺς ἀτάκτους αὐτῆς παλμούς.

Καὶ ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐφαίνετο ὅτι ἐκοιμᾶτο. Ἀλλ' αἴφνης τὸ αἷμα τοῦ Ραοὺλ ἔστη εἰς τὰς φλέβας του. Ἡ Ἥβη εἶχε μετακινηθῇ, ἀνηγέρθη ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνός της καὶ ἔμεινε ἀκίνητος ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ἐπί τινα λεπτά· ἀκολούθως δὲ ἔκυψε πρὸς τὸν ἄνδρα της ὡσανεὶ ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ ἐὰν ἐκοιμᾶτο.

Ὁ Ραοὺλ δὲν ἀνέπνευεν. Ἡ Ἥβη ἐσήκωσε τὸ ἐφάπλωμα καὶ κατέβη σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὴν κλίνην της μετὰ μεγίστης προσοχῆς.

Τὸ δωμάτιον ἦτο σκοτεινόν. Ὁ Ραοὺλ ἀνοικτοὺς ἔχων τοὺς ὀ-

φθαλμοὺς παρετήρει, ἀλλὰ δὲν ἔβλεπεν. Ἡ Ἥβη ἀπέπνιγεν ἐπὶ τοῦ χονδροῦ τάπητος τὸν θόρυβον τῶν γυμνῶν αὐτῆς ποδῶν.

Κεφάλαιον ΛΒ'.

Ο ΑΝΗΡ ΚΑΙ Η ΓΥΝΗ, Ο ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΘΕΡΑΠΩΝ.

Τρία ἢ τέσσαρα λεπτὰ παρῆλθον, καθ' ἃ ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ δὲν ἐγνώριζεν ἐὰν ἡ γυνή του ἦτο ἀκόμη ἐντὸς τοῦ δωματίου ἢ εἶχεν ἐξέλθει. Τέλος ἤκουσεν ἐλαφρὸν καὶ σχεδὸν δυσδιάκριτον θόρυβον ἀνοιγομένης θύρας, οἱ στρόφιγκες τῆς ὁποίας ἦσαν ἐπιμελῶς ἀλειμμένοι μὲ ἔλαιον. Ἡ θύρα ἐκείνη ἦτο ἡ τοῦ κομωτηρίου ὅπερ διὰ κρυφίας κλίμακος συνεκοινώνει μετὰ τοῦ κήπου τοῦ μεγάρου.

Ἕτερον δωμάτιον παράλληλον τῷ ἀνωτέρῳ, ἀλλ' ἄνευ διεξόδου, εὑρίσκετο ἐντὸς τοῦ θαλάμου καὶ ἐλάμβανε καὶ τοῦτο τὸ φῶς δι' ἑνὸς παραθύρου ἐκ τοῦ κήπου.

Ἡ θύρα ἐκλείσθη, ὁ δὲ Ραοὺλ ἤκουσεν ἐλαφρὸν θόρυβον μικροῦ μοχλοῦ, ὃν ἡ Ἥβη ὤθησεν ἔσωθεν. Ἐξῆλθε καὶ αὐτὸς τότε μεθ' ὁρμῆς τῆς κλίνης του, ἔδραμε πρὸς τὴν θύραν καὶ προσκολλήσας τὸ οὖς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ εὐθράστου αὐτῆς φατνώματος, εἶδε διά τινος στενῆς ῥωγμῆς ὅτι ἡ Ἥβη εἶχεν ἀνάψει φῶς.

Βεβαίως ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐνεδύετο· τὸ φῶς μετά τινα λεπτὰ ἐσβέσθη καὶ ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἤκουσεν ἀνοιχθεῖσαν καὶ κλεισθεῖσαν δευτέραν θύραν, ἐκείνην ἥτις εἶχε τὴν κρυφίαν κλίμακα.

Ἡ Ἥβη εἶχεν ἐξέλθει, ἀλλὰ ποῦ ἐπορεύετο; Νὰ ἀκολουθήσῃ αὐτὴν κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην ἦτο ἀδύνατον. Εἰσῆλθε λοιπὸν ἐν τῷ δευτέρῳ δωματίῳ καὶ ἐπέθεσεν ἐπὶ τῆς ὐάλου τοῦ παραθύρου τὸ φλογερὸν μέτωπόν του, πειρώμενος νὰ διασχίσῃ τὸ πυκνὸν σκότος ὅπερ ἐκάλυπτε τὸν κῆπον, διότι οὐδὲν ἄστρον ἐφαίνετο ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἐνόμισεν ὅτι διέβλεπε λευκότερον σχῆμα κινούμενον ἐν τῇ σκοτίᾳ· πλὴν τὸ σχῆμα τοῦτο ἐξηφανίζετο διευθυνόμενον πρός τινα θύραν, ἥτις ἀπὸ τοῦ κήπου ἦγεν εἴς τινα ὁδίσκον ὄπισθεν τοῦ μεγάρου.

Ἡ ἀπουσία τῆς Ἥβης διήρκεσε τρεῖς ὅλας ὥρας, αἵτινες ἐφάνησαν τῷ Ραοὺλ ὡς τρεῖς αἰῶνες μεστοὶ ἀγωνίας! Τέλος ὅμως ἡ ἐν τῷ μεγάρῳ ἐπιστροφή της ἐγνώσθη διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐλαφροῦ θορύβου, οἷος ἦν ὁ τὴν ἀναχώρησίν της ἀναγγείλας.

Ὁ Ραοὺλ ἐρρίφθη ἀμέσως ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἐφρόντισε νὰ λάβῃ τὴν θέσιν ἣν κατεῖχε καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Ἥβη εἶχεν ἀφήσει αὐτὸν μόνον.

Στιγμαί τινες παρῆλθον, εἶτα ἡ κυρία δὲ Τραμπλεΐγ, ἐπιδεξία καὶ εὔκαμπτος ὡς ὄφις, ἐσήκωσε τὸ ἐφάπλωμα καὶ εἰσέδυσεν ἐν τῇ κλίνῃ χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ αὐτὴν ὁ Ραοὺλ εἰσελθοῦσαν ἐν τῷ θαλάμῳ.

Ἔχομεν ἀνάγκην νὰ εἴπωμεν ὅτι τὸ ἐπίλοιπον τῆς νυκτὸς παρῆλθεν ὅπως καὶ τὴν ἀρχήν, χωρὶς οὔτε κἂν νὰ σκεφθῇ ποσῶς ὁ ἱππότης νὰ κοιμηθῇ;

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν Ἥβην, αὕτη ἀφυπνίσθη λίαν ἀργά. Ὁ δὲ Ραοὺλ παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτῆς εὑρισκόμενος εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς κλειστοὺς ὡσανεὶ ὑπὸ βαθέος ὕπνου κατεῖχετο.

Ἡ Ἥβη ἔκυψε πρὸς αὐτὸν καὶ ἐπέθηκε διττὸν φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τῶν χειλέων του. Εἰς τὸν ὑποκριτικὸν τοῦτον αὐτῆς ἀσπασμὸν ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐφάνη ἐξαίφνης ἀφυπνισθείς.

— Τί, ἐξημέρωσε κιόλας; ἐμορμύρησεν ἐγερθείς.

Ἡ Ἥβη παρετήρησεν αὐτὸν καὶ ἔρρηξε μικρὰν κραυγήν.

— Τί τρέχει λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Ραούλ.

— Ὁπόσον εἶσαι ὠχρός! εἶπεν ἡ Ἥβη.

— Ἐγώ;

— Ναί, σὺ φίλε μου, μήπως καὶ ἔχεις τίποτε;

— Ὄχι.

— Μήπως καὶ ἐκοιμήθης ἄσχημα ἀπόψε ἀρά γε;

— Ἄσχημα! ἐπανέλαβεν ὑπομειδιῶν ὁ νέος· ἐγὼ δὲν ἐξύπνησα διόλου καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

— Ἀλλὰ πόθεν προέρχεται λοιπὸν ἡ ὠχρότης αὕτη;

— Δὲν ἠξεύρω, ἴσως ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀγάπην.

— Πραγματικῶς ἴσως....ἀπεκρίνατο μετὰ μειδιάματος παραφόρου μαινάδος ἡ Ἥβη. Πρέπει νὰ μὲ ἀγαπᾷς ὀλιγώτερον, Ραλύο

μου, τὸ ἠξεύρεις; Διότι ἡ ἀγάπη, ὡς λέγουν, θανατόνει τὸν ἄνθρωπον.

— Καὶ τί πρὸς ἐμέ; εἶναι γλυκύτερον ν' ἀποθάνω ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀγάπην.

— Ἀλλ' ἐγὼ δὲν θέλω ν' ἀποθάνῃς! θέλω νὰ ζήσῃς, Ραούλ μου, νὰ ζήσῃς πολὺ διὰ νὰ μὲ ἀγαπᾷς πάντοτε.

Ἀδύνατον νὰ δώσωμεν ἰδέαν τινὰ τοῦ εὐχαρίστου τόνου μεθ' οὗ ἡ Ἤβη ἀπήγγελε τὰ ὡραῖα ταῦτα λόγια, οὔτε τῆς ἐπὶ τοῦ ἀγνοῦ μετώπου της ἀκτινοβολούσης διαπύρου ἀγάπης, ἥτις ἀπήστραπτεν ἀπὸ τῶν ὡραίων αὐτῆς ὀφθαλμῶν!

Ὁ Ραοὺλ ἤκουεν αὐτὴν καὶ τὴν παρετήρει, καὶ οὔτε τοὺς λόγους της οὔτε τὰ βλέμματά της ἐκεῖνα ἠδύνατο νὰ συμβιβάσῃ μετὰ τῶν πρότερον συμβάντων. Ἐνόμιζεν ὅτι ἔμελλε ν' ἀπολέσῃ τὸ λογικόν του ἐν τῷ ἀδιεξητήτῳ ἐκείνῳ λαβυρίνθῳ τῶν ἀντιφατικῶν του λογισμῶν.

— Πρέπει νὰ τελειώσῃ τοῦτο, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, καὶ νὰ τελειώσῃ γρήγορα, διότι ἐὰν ἐξακολουθήσῃ οὕτω, θὰ παραφρονήσω!

§

Περὶ τὴν δείλην τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ Ἤβη ἐξῆλθεν, ὁ δὲ Ραοὺλ μείνας μόνος ἐν τῷ μεγάρῳ, ἔκρουσε τὸν κώδωνα ὅπως φωνήσῃ τὸν Ἰάκωβον. Οὗτος δὲ ἐπαρουσιάσθη αὐτῷ ἀμέσως.

— Φίλε μου, τὸ εἶπε τότε ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ, εἰπὲ εἰς τὸν θυρωρὸν τοῦ μεγάρου, ὅτι δὲν δέχομαι σήμερον κανένα· πέμψον τοὺς ὑπηρέτας ἅπαντας ἔξω ἐφ' οἱαδήποτε προφάσει ἥτις θὰ σοὶ φανῇ κατάλληλος, καὶ ἐπάνελθε ἐνταῦθα. Ἔχω νὰ σοὶ ὁμιλήσω, καὶ δὲν πρέπει κανείς, οἱοσδήποτε καὶ ἂν ἦναι, οὔτε νὰ μᾶς ἀκούσῃ οὔτε νὰ μᾶς διακόψῃ.

Ὁ Ἰάκωβος ὑπήκουσε μετὰ προθυμίας καὶ μετὰ πέντε ὡς ἔγγιστα λεπτὰ ἐπανῆλθε παρὰ τῷ κυρίῳ του.

— Ἰάκωβε, τῷ εἶπεν οὗτος, νομίζω ὅτι μὲ ἀγαπᾷς...

— Ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, κύριε ἱππότα, ἀπεκρίνατο ὁ θεράπων συγκεκινημένῃ τῇ φωνῇ.

— Καὶ ὅτι εἶσαι ἀφωσιωμένος εἰς ἐμέ...

— Μέχρι θανάτου, καὶ ὅπως σᾶς ἀποδείξω τοῦτο, δὲν ἔχετε ἢ νὰ εἰπῆτε μίαν μόνην λέξιν καὶ θὰ θυσιασθῶ ὑπὲρ ὑμῶν, κύριε Ἱππότα·

— Ὑπάρχει ἄλλος τρόπος, νὰ μοὶ ἐκδηλώσῃς τὴν ἀφοσίωσίν σου.

— Ποῖος, κύριε Ἱππότα, ποῖος;

— Τυφλὴ ὑπακοὴ καὶ ἄκρα ἐχεμυθία.

— Ἄ! ἐψιθύρισεν ὁ Ἰάκωβος, ἐλάχιστον τοῦτο! Ὑπακούω εἰς οἱονδήποτε ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μὲ διατάσσει, καὶ εἶμαι ἐχέμυθος, ὁπόταν πρέπει... ἀλλὰ μόνον ὑπὲρ ἐκείνων οὓς ἀγαπῶ θυσιάζομαι.

Ὁ Ραοὺλ δὲν ἠδυνήθη νὰ περιστείλῃ μειδίαμα.

— Παραμυθήσου, τέκνον μου, εἶπε, πολὺ πιθανὸν ἡμέραν τινὰ νὰ ἐκθέσω τὴν ζωήν σου εἰς κίνδυνον.

— Ἄ! τόσον καλλίτερα! ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος.

— Ἀλλὰ τώρα ἄκουσόν μου.

— Ἀκούω, κύριε Ἱππότα, καὶ μεθ' ἁπάσης μου τῆς προσοχῆς.

— Ἰάκωβε, ἔχω νὰ σοὶ ἐμπιστευθῶ ἓν μυστικόν...

— Μυστικόν!

— Ναί, καὶ τοιαύτης φύσεως καὶ σπουδαιότητος, ὥστε θὰ σὲ φονεύσω, ἅμα ὡς ὑποπτευθῶ ὅτι τὸ ἔμαθε κανεὶς ἢ τὸ ἠνόησεν.

— Ἴσως δυνηθῶ νὰ σᾶς ἀπαλλάξω τοῦ κόπου τούτου, κύριε Ἱππότα, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Ἰάκωβος· ναὶ μὲν δὲν εἶμαι τόσον δυνατός, ἀλλ' εἶμαι ἐπιτήδειος, καὶ νομίζω ὅτι ἐν ἀνάγκῃ θὰ σύρω ἐπιτυχῶς τὸ ξίφος ἢ τὸ πιστόλιον.

— Ἰάκωβε ἐξηκολούθησεν ὁ Ραοὺλ βραδείᾳ καὶ τεθλιμμένῃ τῇ φωνῇ, Ἰάκωβε, εἰμὶ λίαν δυστυχής.

Ὁ θαλαμηπόλος ἀνεσκίρτησεν καὶ κατέστη λίαν ὠχρός.

— Δυστυχής! ἐπανέλαβε μετὰ θλιβερᾶς ἐκπλήξεως.

Ὁ Ραοὺλ κατένευσεν.

— Σεῖς! κύριε Ἱππότα, σεῖς!

— Ναί, ἐγώ.

— Καὶ διατί;

— Ἀγαπῶ τὴν γυναῖκά μου, καὶ νομίζω ὅτι αὐτὴ μὲ ἀπατᾷ.

Καὶ ὁ Ραοὺλ ἀπήγγελε τοὺς λόγους τούτους μετὰ ψυχικοῦ ἄλγους. Ὁ δὲ Ἰάκωβος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μετ' ἤθους δυσπιστίας.

— Ὦ! ὅσον ἀφορᾷ τοῦτο, κύριε Ἱππότα, εἶναι ἀδύνατον!

— Ἀδύνατον;

— Ὁλοτελῶς μάλιστα.

— Τί ἐννοεῖς μὲ τοῦτο;

— Ἐννοῶ ὅτι ὄντες ὁ ὡραιότερος, ὁ εὐγενέστερος καὶ ὁ ἄριστος πάντων τῶν ἀνδρῶν, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ σᾶς ἀγαπᾷ, ἀγαπῶσά σας δὲ νὰ σᾶς ἀπατᾷ.

Καὶ τὰ χείλη τοῦ Ραοὺλ διεστάλησαν ὑπὸ μελαγχολικοῦ μειδιάματος.

— Πλὴν πάντες δὲν φρονοῦσιν ὅπως σὺ, πτωχέ μου Ἰάκωβε, ἀπεκρίνατο.

— Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει λέγω ὅτι ἡ κ. δὲ Τραμπλεΐγ φρονεῖ ὡς ἐγώ.

— Ἄμποτε! ἀλλ' ἔχω πάντα λόγον νὰ ἀμφιβάλλω, καὶ ἴσα ἴσα ὅπως διευκρινισθῇ ἡ ὑπόνοιά μου αὕτη, σὲ χρειάζομαι.

— Τί θέλετε νὰ κάμω, κύριε Ἱππότα;

— Νὰ μάθῃς ἐν πρώτοις τί συμβαίνει, καὶ ἀκολούθως θὰ σοὶ εἴπω....

Καὶ ὁ Ραοὺλ ἀφηγήθη εἰς τὸν θαλαμηπόλον του ὅλα τὰ γεγονότα, ὅσα πληροῦσι τὸ προηγούμενον κεφάλαιον καὶ τὴν ἀρχὴν τούτου, ὁ δὲ Ἰάκωβος ἤκουεν αὐτοῦ μετ' ἐννεοῦ πλὴν προδήλου τρόμου ὅστις ἐφαίνετο καθαρῶς ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

— Ἐννοεῖς, εἶπεν ὁ Ραοὺλ περαίνων, ὅτι μοὶ εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ παρακολουθήσω ἐγὼ αὐτὸς τὴν κυρίαν δὲ Τραμπλεΐγ ἐκ τοῦ πλησίον, ὅπως ἀνακαλύψω τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον αὕτη ὑπάγει· φοβοῦμαι μήπως μὲ ἐννοήσῃ καὶ δὲν μάθω τότε τίποτε, σὺ δ' ἐννοεῖς νῦν καλῶς, ὅτι θέλω νὰ μάθω τὰ πάντα, καὶ ἐὰν μὲ ἀπατᾷ, νὰ τὴν ἐκδικηθῶ τότε λαμπρότατα.

— Πασίδηλον τοῦτο, ἐπεβεβαίωσεν ὁ Ἰάκωβος.

— Καθ' ἑκάστην νύκτα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ραοὺλ, ἡ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἐγκαταλείπει τὸ μέγαρον διὰ τῆς κρυφίας κλίμακος καὶ ἐξέρχεται διὰ τῆς μικρᾶς θύρας τοῦ κήπου...., Πρέπει κατὰ τὴν νύκτα, ἐπὶ δέκα κατὰ συνέχειαν ἐὰν δεήσῃ, νὰ ἐλλοχεύσῃς ἐν τῷ δρο-

μίσκω πλησίον τῆς θύρας αὐτῆς....πρέπει ν' ἀκολουθήσῃς τὴν γυναῖκά μου, καὶ νὰ μοὶ ἐκθέσῃς ἐν ἀκριβείᾳ ὅ,τι ἰδῇς.

— Θεωρεῖτε τοῦτο ὡς τετελεσμένον, κύριε Ἱππότα.

— Θ' ἀρχίσῃς ἀπὸ ἀπόψε.

— Πρὸ τοῦ μεσονυκτίου θὰ ἦμαι εἰς τὴν θέσιν μου.

— Σκέψου ὅτι ὑπὲρ πᾶν ἄλλο πρέπει νὰ μὴ προδοθῇς.

— Δύνασθε νὰ ἦσθε κατὰ πάντα ἥσυχος, κύριε Ἱππότα....θὰ ἦμαι πάντῃ ἀόρατος, καὶ ὅμως δὲν θὰ ἀφήσω ποσῶς τὴν κυρίαν δὲ Τραμπλεΐγ, ἀλλὰ θὰ ἀκολουθῶ τὴν σκιάν της.

— Ἄμποτε, ἐψιθύρισεν ὁ Ραοὺλ νὰ τὴν εὕρωμεν ἀθῴαν.

Εἰς τοῦτο ὁ Ἰάκωβος οὐδὲν ἀπεκρίνατο. Ἡ ἀθῴα καρδία του οὐδέποτε παρεδέχετο ὅτι γυνὴ δύναται νὰ ν' ἀποκοιμήσῃ τὸν ἄνδρα της διὰ ναρκωτικῶν ὅπως ἐπιδοθῇ εἰς νυκτερινὰς καὶ μυστηριώδεις ἀσελγεῖς πράξεις.

— Ἀπόψε, εἶπεν ὁ Ἱππότης.

— Βασισθῆτε εἰς ἐμέ, ἀπήντησεν ὁ Ἰάκωβος.

Κεφάλαιον ΛΓ'.

ΟΙ ΕΡΥΘΡΟΙ ΣΤΑΥΡΟΙ.

Μετὰ τὸν διάλογον τοῦτον μεταξὺ τοῦ κυρίου καὶ τοῦ ὑπηρέτου ἡ Ἥβη εἰσῆλθεν ἐν τῷ μεγάρῳ. Ἦτο περιχαρὴς, θελκτικὴ καὶ χαριεστάτη, καὶ οὐδέποτε εἶχε περιπτυχθῇ περιπαθέστερον τὸν Ραοὺλ ἐντὸς τῶν μακρῶν πτυχῶν τῆς μεταξοχρύσου περιζωστρίδος της ἣν εἶχεν ἀπὸ τῆς Ἀφροδίτης, τῆς μυθολογικῆς καὶ ἡδυπαθοῦς τῶν Κυθήρων βασιλίσσης.

— Ἀθῴα εἶναι, διενοήθη ὁ Ραοὺλ, ἢ μὲ καταγοητεύει ὡς σειρὴν ὅπως καλλίτερον μὲ καταστρέψῃ!

Τὴν ἑσπέραν ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ προσεποιήθη καθὼς καὶ τὴν προτεραίαν ὅτι ἔπιε τὸν οἶνόν του, ἀλλ' ἔχυσεν αὐτὸν ὑποκλέψας τὰ βλέμματα τῆς συζύγου του ὑπὸ τὴν τράπεζαν.

Τὰ πράγματα παρῆλθον καθὼς καὶ τὰς προλαβούσας νύκτας. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀφῆκε πάλιν ὀλίγον πρὶν τοῦ μεσονυκτίου τὴν νυμφικὴν κλίνην καὶ ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου κλείσασα διὰ τοῦ μοχλοῦ κατόπιν τὴν θύραν τοῦ κομμωτηρίου.

Ὁ Ραοὺλ ἔδραμεν εἰς τὴν σκοπιάν του, ὅθεν εἶδε πάλιν τὴν λευκὴν σκιὰν διασχίζουσαν τὰ πυκνὰ τοῦ κήπου σκότη.

— Ἐὰν ὁ Ἰάκωβος εἶναι εἰς τὴν θέσιν του, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, αὔριον τὸ πρωΐ θὰ τὰ ἠξεύρω ὅλα.

Τρεῖς ὧραι παρῆλθον καὶ ἀκολούθως ἡ Ἥβη κατέλαβε πάλιν τὴν θέσιν της καὶ ἀπεκοιμήθη ὑπὸ ἡσύχου καὶ βαθέος ὕπνου πλησίον τοῦ ἀνδρός της ὅστις ἠσθάνετο ἑαυτὸν παράφρονα ἐκ τῆς ἀγωνίας.

Τέλος ἡ ἡμέρα ἀνέτειλεν. Ὁ Ραοὺλ ἀφεὶς τὴν Ἥβην ἠγέρθη καὶ ἐνεδύθη ταχέως. Τὸ πρῶτον πρόσωπον ὅπερ ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιόν του ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ ἦτο ὁ Ἰάκωβος.

— Λοιπόν; τὴν ἠρώτησε ζωηρῶς.

— Λοιπὸν, κύριε ἱππότα, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰάκωβος, ἔκαμα ὅ,τι εἰμποροῦσα.

— Ἧσο ἐκεῖ;

— Μάλιστα.

— Τὴν ἠκολούθησες;

— Ναί.

— Καὶ ἔμαθες;

— Ἔμαθα ποῦ ὑπάγει κάθε νύκτα ἡ κυρία δὲ Τραμπλεΐγ.

— Ἄχ! ἀνέκραξεν ὁ Ραοὺλ τέλος!

— Ἀλλ' ἐὰν ἔμαθα ποῦ ὑπάγει, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰάκωβος, δὲν ἠξεύρω ὅμως ἀκόμη τί κάμει ἐκεῖ, καίτοι προσέθετο χαμηλότερον, πολὺ φοβοῦμαι ὅτι τὸ ἐννόησα.

— Ἴδωμεν, ἐξηγήσου.

— Ἐὰν ὁ κ. ἱππότης εὐαρεστεῖται νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ ἐξέλθῃ μετ' ἐμοῦ ὀλίγον, ἀνταπήντησεν ὁ Ἰάκωβος, αἱ ἐξηγήσεις μου θὰ ὦσι τότε εὐκρινέστεραι καὶ ἁπλούσταται.

— Φέρε μοι τὸν πῖλον καὶ τὸ ξίφος μου, εἶπεν ὁ Ραοὺλ, καὶ ἐξέλθωμεν.

Ὁ Ἰάκωβος ἔσπευσε νὰ φέρῃ τὰ δύο ταῦτα ἀντικείμενα, ἅτινα ἐ-

ζήτησεν ὁ κύριός του καὶ ἀμφότεροι ἐξῆλθον διευθυνθέντες πρὸς τὸν κῆπον, τοῦ Ἰακώβου ἀκουλουθοῦντος τὸν Ραοὺλ ἐν σεβασμίῳ ἀποστάσει.

Φθάσαντες εἰς τὴν μικρὰν θύραν, ὁ θεράπων ἐπετάχυνε τὸ βῆμα καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ κόλπου του κλειδίον ἀνέῳξεν αὐτήν. Ἐξελθόντες δ' εἰς τὸν δρομίσκον εἶπεν·

— Λαμβάνετε τὸν κόπον, κύριε ἱππότα, νὰ κυττάξητε ἄνω τῆς κεφαλῆς σας;

Ὁ Ραοὺλ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς. Φιλύρα φυτευμένη ἐντὸς τοῦ κήπου οὐχὶ μακρὰν τῆς θύρας ἐξήπλου ὑπερθεν τοῦ τοίχου μερικοὺς κλάδους σκιάζοντας διὰ τοῦ φυλλώματός των τὸν δρομίσκον. Ἀφ' ἑνὸς τῶν κλάδων τούτων ἀνηρτᾶτο σχοινίον, ἡ ἄκρα τοῦ ὁποίου ἀπεῖχε πέντε πόδας ἀπὸ τοῦ ἐδάφους.

— Τί εἶναι τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ Ραούλ.

— Ἡ σκοπιά μου, κύριε ἱππότα.

— Δηλαδή;

— Χθὲς ἀφοῦ ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ λάβω τὰς διαταγάς σας, ἦλθον ἐνταῦθα νὰ κατοπτεύσω τὰ μέρη. Ὁ δρομίσκος, ὡς βλέπετε, ἐκτείνεται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, καὶ ἑκατέρωθεν ὑπάρχουσι τοῖχοι εὐθεῖς ἄνευ τινὸς παραβύστου ὅπως κρυβῇ τις. Ἠγνόουν πόθεν θὰ διέβαινεν ἡ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἐξερχομένη τοῦ κήπου, καὶ ἐσκέφθην ὅτι οἱῳδήποτε τρόπῳ καὶ ἂν ἐκρυπτόμην, ἦτο πολὺ πιθανὸν νὰ περάσῃ πλησίον μου, καὶ ὅτι ἠδύνατο ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ μὲ στοχασθῇ, καὶ τότε ὑποπτευομένη νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω εἰς τὸ μέγαρον. Τοσοῦτον δὲ μὲ ἠνώχλει τοῦτο, ὥστε ἠμηχάνουν τίνι τρόπῳ νὰ ἐξέλθω τῆς δυσαρέστου ταύτης θέσεως, ὅτε ἰδέα τις ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν μου. Εἶπον κατ' ἐμαυτὸν ὅτι τὸ εὐκολώτερον μοὶ ἦτο νὰ ἀναβῶ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀκριβῶς ἄνωθεν τῆς θύρας, καὶ ὅτε ἡ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἤθελεν ἐξέλθει καὶ προχωρήσει ὁπωσοῦν νὰ τεθῶ εἰς τὰ βήματά της ἄνευ τινὸς κινδύνου πλέον νὰ φανερωθῶ. Ἐστοχάσθην περιπλέον νὰ δέσω τὸ σχοινίον αὐτὸ ὅπως καταβῶ ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου θορύβου.

— Ἡ ἰδέα αὕτη ἦτο ἀρίστη, εἶπεν ὁ Ραούλ.

— Καὶ ἐπέτυχα οὕτω λαμπρότατα, διότι εἶδον τὴν κ. δὲ Τραμ-

πλεΐγ ἐντὸς τοῦ κήπου, κατόπιν ὅταν ἤνοιξε τὴν θύραν· ἐξῆλθε καὶ ἐτράπη ἀριστερόθεν, ὅτε δὲ ἠνόησα ὅτι ἀρκούντως εἶχε προχωρήσει, κατέβην καὶ τὴν ἠκολούθησα παρὰ τὸν τοῖχον βαδίζων ὅπως δύναμαι νὰ κρυβῶ εὐκόλως, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἡ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἐστρέφετο νὰ ἴδῃ ὄπισθέν της.

Καὶ ὁμιλῶν οὕτως ὁ Ἰάκωβος ἔσυρε τὸν κύριόν του ἐν τῇ διευθύνσει ἣν εἶχε λάβει ἡ κ. δὲ Τραμπλεΐγ κατὰ τὴν προλαβοῦσαν νύκτα.

Φθὰς εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δρομίσκου ὁ θεράπων ἐτράπη πρὸς τὰ δεξιὰ ἐπαναλαβὼν τὴν πρὸς στιγμὴν διακοπεῖσαν ἀφήγησίν του.

— Ὅτε ἔφθασα εἰς τὴν γωνίαν ταύτην, εἶπεν, ἡ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἐγένετο ἄφαντος.

— Ἄφαντος! ἀνέκραξεν ὁ Ραούλ.

— Σταθῆτε, κύριε ἱππότα, σταθῆτε. Δὲν ἔβλεπον πλέον τὴν κυρίαν διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι ἐπέβη ἐντὸς φορείου ὅπερ ἀπεμακρύνετο μετὰ σπουδῆς. Ἠκολούθησα τὸ φορεῖον ἐκεῖνο.

Ὁ Ἰάκωβος ἔπαυσεν ἐπὶ στιγμὴν τὴν ὁμιλίαν του, ἀλλ' ἐπεριπάτει ἔτι.

Ἡ ὁδὸς ἣν διέτρεξαν ὁ κύριος καὶ ὁ θεράπων ἦν δρομῖσκος στενότερος τοῦ πρώτου καὶ διακλαδιζόμενος κατὰ διαστήματα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὑπὸ ἄλλων δρομίσκων οἵτινες διηυκόλυνον τὴν κυκλοφορίαν πέριξ τῶν κήπων πολλῶν μεγάρων καὶ οἰκιῶν. Ὁ Ἰάκωβος ἐβαδίζε βραδέως καὶ ἐφαίνετο παρατηρῶν τοὺς τοίχους μετὰ μεγάλης προσοχῆς.

— Τί ζητεῖς λοιπόν; τὸν ἠρώτησεν ὁ Ραούλ.

Ὁ Ἰάκωβος ἐπροχώρησεν ἀκόμη ὀλίγον, εἶτα ἀπεκρίνατο δείξας μικρὸν ἐρυθρὸν σταυρὸν ἀκόμψως κεχαραγμένον ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τοίχου εἰς μέρος ἔνθα ἐτέμνετο ὀρθογωνίως ὁ δρομῖσκος ὑφ' ἑτέρας διακλαδώσεως.

— Ἰδοὺ τί ἐζήτουν.

— Τί δηλοῖ τοῦτο;

— Εἶναι σημεῖον τὸ ὁποῖον ἔκαμα χθὲς τὴν νύκτα διὰ νὰ γνωρίζω τὸν δρόμον ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐπέρασα. Ὅταν μικρὸς ὢν ἐπήγαινα 'ς ταῖς φωλιαῖς μέσα 'ς τὰ δάση, ἔκοπτα πάντοτε μὲ τὸ μαχαῖρι τὸν φλοιὸν τῶν δένδρων, καὶ τοιουτοτρόπως ὅταν ἐπέστρεφα ἠκο-

λούθουν τὰ σημεῖα ἐκεῖνα. Οἱ ὁμήλικές μου οἱ ὁποῖοι δὲν ἠκολούθουν τὸ παράδειγμά μου τοῦτο ἐχάνοντο κάθε ἡμέραν μέσα εἰς τὸ δάσος, ἐνῶ ἐγὼ ποτέ μου δὲν τὸ ἔπαθα τοῦτο.

Καὶ τῳόντι ἄνευ τῶν ἐρυθρῶν σταυρῶν, ἐγκεχαραγμένων κατὰ διαστήματα, θὰ ἀπέβαινεν ὅλως ἀδύνατον τῷ Ἰακώβῳ νὰ ἐπανευρεθῇ ἐν τῷ μέσῳ ἀληθοῦς λαβυρίνθου στενῶν δρομίσκων καὶ μεγάλων τοίχων.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐβάδισαν ἐπὶ εἴκοσι περίπου λεπτά, ἀκολούθως δὲ ὁ Ἰάκωβος ἔστη. Εἶχον ἀφιχθῇ ἀπέναντι μονοφύλλου θύρας ἐπὶ ὑψηλοτάτου τοίχου ἀνεῳγμένης ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ἐφαίνετο ἐρυθρὸς σταυρὸς μεγαλείτερος τῶν λοιπῶν.

— Ἐδῶ ἐμβῆκε τὸ φορεῖον, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος· ἔκαμα ἓν σημεῖον ἐπὶ τοῦ φατνώματος καὶ ἀκολούθως κρυβεὶς ἀνέμενον.

Μετὰ δύο δὲ ὥρας καὶ ἡμίσειαν ὡς ἔγγιστα τὸ φορεῖον ἐξῆλθε πάλιν, διέτρεξε τὴν αὐτὴν ἣν πρότερον εἶχε λάβει ὁδὸν, καὶ ἐγγὺς τοῦ μεγάρου ἡ κυρία κατέβη, εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ καὶ μετ' ὀλίγον εἰσῆλθον καὶ ἐγώ. Ἰδοὺ ὅσα ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔμαθα.

Τὸ νὰ γνωσθῇ τὸ μέρος ἔνθα μετέβαινεν ἡ Ἥβη, ἦτο βεβαίως κἄτι τι, ἀλλὰ δὲν ἦτο καὶ ἀρκετόν.

Ὁ Ραοὺλ καὶ ὁ Ἰάκωβος διέβησαν παρὰ τὸν τοῖχον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ μικρὰ θύρα, καὶ ἀφοῦ περιέτρεξαν τὸν κῆπον ὅστις φυσικῶς ἦτο ἐκτεταμένος εὑρέθησαν ἐν τῇ ὁδῷ Κερασεῶν.

Ἐκεῖ ἐφαίνετο μεταξὺ δύο κομψῶν κιόνων σιδηρᾶ κιγκλὶς τὴν εἴσοδον τῆς τιμῆς τῆς οἰκίας ἐκείνης φράττουσα. Ἀλλὰ μέχρις ὕψους πλέον τῶν δέκα ποδῶν τὸ σιδηροῦν τοῦτο δρύφρακτον ἐκαλύπτετο ὑπὸ πυκνῶν σανίδων, καὶ τοῦτο βεβαίως ὅπως μὴ δύνηταί τις νὰ βίψῃ βλέμμα ἐντὸς τῆς οἰκίας.

Μικρὰ ἁλυσὶς ἔθετεν εἰς κίνησιν μέγαν κώδωνα ὅπως προειδοποιῇ τοὺς κατοίκους τῆς οἰκίας ταύτης περὶ τῆς ἀφίξεώς τινος ἐπισκέπτου.

Ἡ ἐν λόγῳ οἰκία ἦ τὸ μέγαρον, ἧς τινος οὔτε ἡ στέγη κἂν ἐφαίνετο, ἦτο παντελῶς μεμονωμένη, καὶ οὐδὲν ὑπῆρχε μέσον ὅπως ζητήσῃ τις παρ' οὐδενὸς πληροφορίας.

— Ἰάκωβε, εἶπεν ὁ Ραοὺλ, εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σέ· ὅ,τι

ἔπραξες ἀπόψε εἶναι καλῶς πεπραγμένον, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃς ἀκόμη.

Ὁ θεράπων ἔνευσε κατσφατικῶς.

— Ἐννοεῖς τί ὑπολείπεται εἰσέτι ἡμῖν νὰ μάθωμεν; ἐξηκολούθησεν ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ.

— Ἐν πρώτοις, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰάκωβος τὸ ὄνομα ἐκείνου εἰς ὃν ἀνήκει ὁ κῆπος καὶ τὸ μέγαρον, ὅπερ βεβαίως κεῖται ἐν τῷ μέσῳ.

— Ἴσως, εἶπεν ὁ Ραοὺλ, ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ θὰ μάθωμεν καὶ ἄλλα.

— Θὰ τὸ μάθω τὸ ὄνομά του, κύριε Ἱππότα.

— Πότε;

— Ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον, ἴσως ἀκόμη εἰμπορέσω καὶ πρὶν βραδυάσῃ.

— Καλό.

— Μὲ χρειάζεσθε τώρα τίποτε, κύριε Ἱππότα;

— Διατί ἐρωτᾷς;

— Λέγω δὰ, ἐὰν καὶ δὲν μὲ χρειάζεσθε νὰ μείνω ἐδῶ, μιὰ φορὰ ποῦ εὑρίσκομαι...

— Μένε, εἶπεν ὁ Ραούλ.

Καὶ εἰσῆλθε μόνος ἐν τῷ μεγάρῳ του.

Κεφάλαιον ΛΔ'.

ΔΥΟ ΠΙΚΑΡΔΟΙ.

Ἐπὶ ἓν σχεδὸν τέταρτον τῆς ὥρας ὁ Ἰάκωβος περιεδιάβασε κατὰ μῆκος καὶ πλάτος ἔμπροσθεν τῶν σιδηρῶν κιγκλίδων. Ὁ ἀγαθὸς νέος ἐζήτει πρόφασίν τινα, καλὴν ἢ κακὴν ἢ μετρίαν ὁπωσδήποτε, δι' ἧς νὰ δυνηθῇ νὰ εἰσδύσῃ ἐντὸς τῆς τοσοῦτον καλῶς κεκλεισμένης ἐκείνης οἰκίας· πλὴν ὁ νοῦς του δὲν ἐβοήθη αὐτὸν παντάπασιν. Ἀποκαμὼν λοιπὸν ἐκ τῆς ἀνωφελοῦς ἐκείνης σκέψεως ἐποίησε κίνημα ὅπερ

ἐδήλου· — Ἄ! μπᾶ! θ' ἀφήσω τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν τύχην. Καὶ δράξας τὴν ἄκραν τῆς ἁλυσίδος, περὶ ἧς ἀνωτέρω εἴπομεν, ἔσεισεν αὐτὴν ἰσχυρῶς.

Ὁ ἦχος τοῦ κώδωνος ἀντήχησεν εὐκρινέστατα ἐν τῇ σιωπῇ τῆς ὁδοῦ, καὶ μετά τινα λεπτὰ στενὴ θύρα πλησίον τῆς μεγάλης ἀνεῳγμένη ἐστράφη μετὰ τριγμοῦ ἐπὶ τῶν ἰωμένων στροφέων της, καὶ ὁ Ἰάκωβος εὑρέθη ἔναντι ὡσεὶ οἰκοφύλακος, μικροσώμου, ἡλικίας τεσσαράκοντα ὀκτὼ μέχρι πεντήκοντα ἐτῶν καὶ μὲ πρόσωπον ἐρυθρὸν καὶ στρογγύλον, φέροντος εἶδος οἰκοστολῆς ὀλίγον τετριμμένης, καὶ ὑπερέβη τὸ κατώφλιον.

Εἰς ἀπόστασιν διακοσίων περίπου βημάτων ἀπὸ τῶν σιδηρῶν κιγκλίδων καὶ σχεδὸν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κήπου ἔκειτο τὸ μέγαρον ἢ μᾶλλον τὸ περίπτερον, καὶ διάδρομος ἐκ ζυγροφυτειῶν ἦγεν εἰς τὴν ἐξωτερικὴν κλίμακα.

Ὁ κῆπος ἦτο μὲν λίαν εὐρύχωρος, ὡς γινώσκομεν, ἀλλ' ἐφαίνετο παντελῶς ἐγκαταλελειμμένος. Αἱ ζυγροφυτίαι καὶ οἱ σμίλακες μεθοδικῶς ψαλλιζόμενοι ἄλλοτε, ἀνέδιδον νῦν πανταχόθεν περισσοβλαστεῖς καὶ ἀτημελήτους βλαστούς· τὰ ἀγριοκλήματα, αἱ κνίδες (τσουκνίδες) καὶ τὸ κώνειον διευσταυροῦντο ἐπὶ τῆς πόας, καὶ παχεῖα καὶ ὑποπράσινος πλὰξ ἐξ ὑδάτων ἡμιαπεξηραμένων καὶ χρησιμευόντων ὡς ἄσυλον εἰς μυριάδας βατράχων ἐκάλυπτε τὰς στέρνας.

Οὐδὲν ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ ἐκ γρανίτου στηλοβάτου ἐστηριγμένων ἀγαλμάτων διετέλει ἀβλαβές· τινὸς μὲν ἔλειπεν ἡ ῥίν, ἑτέρου οἱ βραχίονες καὶ ἄλλων ἡ κεφαλή.

Οἱ διάδρομοι ἦσαν πεφραγμένοι ὑπὸ τῶν ζιζανίων, καὶ τὰ παράσιτα φυτὰ ἔφθανον μέχρι τῶν ἀποκεχωρισμένων βαθμίδων τῆς ὑπαίθρου κλίμακος. Τὸ δὲ περίπτερον καὶ αὐτὸ ἕνεκα τῆς παλαιότητός του ἦτο ἀνάξιον προσοχῆς· οἱ ἡμιανατετραμμένοι ἀνεμοδεῖκται του ἐκινδύνευον νὰ καταπέσωσι, καὶ τὰ ὕδατα ῥαγδαιοτάτων βροχῶν διηυλάκουν κατὰ μῆκος τὴν πρασινωθεῖσαν αὐτοῦ πρόσοψιν, τῶν ὑδρορρόων εἰς οὐδὲν πλέον ὡς ἐκ τῆς σαθρότητος χρησιμευουσῶν. Παραθυρόφυλλά τε καὶ κιγκλιδωταὶ θυρίδες ἐκρέμαντο μετατοπισμέναι ἐκ τῶν στροφέων των.

Ὁ Ἰάκωβος δι' ἑνὸς μόνου βλέμματος ἠδυνήθη νὰ ἀντιληφθῇ ὅλα τὰ καθέκαστα ταῦτα.

— Μοναδικὸς τόπος ἐρωτοπλοκιῶν! διενοήθη παρατηρῶν τὸ περίπτερον.

Ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ ὁ οἰκοφύλαξ προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς μικροὺς καὶ στρογγύλους ὀφθαλμούς του μετ' ἐκφράσεως περιεργείας καὶ ἐκπλήξεως.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, τῷ εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, προσαγορεύσας αὐτὸν μετ' ἄκρας εὐγενείας, σᾶς ἐνοχλῶ ἴσως...

— Τί ἀγαπᾶτε; ἠρώτησεν ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ὁ οἰκοφύλαξ, μετὰ τόνου κἄπως ἀποτόμου.

— Εἰμὶ ἐπιφορτισμένος ὑπὸ τοῦ κυρίου μου μὲ ἀποστολὴν διὰ τὸν κύριόν σας, ἀνταπήντησε τυχαίως ὁ Ἰάκωβος.

— Διὰ τὸν κύριόν μου; ἐπανέλαβεν ὁ μικρόσωμος.

— Μάλιστα.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχω κύριον.

— Ἄ! μπᾶ!

— Ὡς βλέπετε, ἐκάματε λάθος, λοιπὸν κάμετέ μοι τὴν χάριν, καὶ καλὴ νύκτα.

— Ἀλλά...

— Καλὴ νύκτα, καλὴ νύκτα...

Καὶ ὁ μικρόσωμος ἀπεφασισμένος ἀναμφιβόλως νὰ μοὶ ἀκούσῃ τι περιπλέον ὤθησε τὸν Ἰάκωβον πρὸς τὴν θύραν.

Ἀλλὰ δὲν ἐζήτει τοῦτο ὁ Ἰάκωβος. Ἐν τούτοις ἐκὼν ἀέκων ἔμελλε νὰ ἐξώσθῃ, ὅτε αἴφνης ἐφεῦρε τρόπον νὰ τὸν ἀναχαιτήσῃ.

— Περίεργον μοὶ φαίνεται, κύριε, ἀνέκραξε στραφεὶς πρὸς αὐτὸν, περίεργον, πῶς ἔχεις πικάρδιον προφοράν!

— Καθόλου, κύριε, διότι εἶμαι Πικαρδός.

— Πικαρδός! σεῖς;

— Καὶ καθ' αὐτὸ μάλιστα.

— Καθὼς κ' ἐγώ! ὁποία σύγκυρία! τὸ χέρι σου, πατριώτη, τὸ χέρι σου!

Καὶ ὁ μικρόσωμος δὶν ἠδυνήθη νὰ μὴ πρασφέρῃ τὴν χεῖρά του τῷ Ἰακώβῳ, ὅστις ἐπανέλαβεν·

— Καὶ χωρὶς νὰ σᾶς κακοφανῇ, πατριώτη, ἀπὸ ποιὸ μέρος εἶσθε;

— Ἀπὸ τὴν Ὑπρεβίλλην, πλησίον τοῦ Κεσνοά...

— Ἔτσι, ἀμ' ἐγὼ ποῦ εἶμαι ἀπὸ τὴν Σεβίλλην, πέντε λεύγας μακρύτερα ἀπὸ σέ;

— Τί λέτε λοιπόν, πατριώτη, γνωρίζω 'ς τὴν κώχη τῆς ὁδοῦ Βῆμα τῆς Ἡμιόνου ἓν οἰνοπωλεῖον, ποῦ ἔχει ὡραῖο κρασί. Πᾶμε νὰ σφίξωμε μιά;

Ὁ μικρόσωμος κατ' ἀρχὰς ἐδίστασεν, ἀλλ' ὁ Ἰάκωβος ἀνέκραξεν·

— Ἔλα δά, μήπως πρέπει νὰ ἀρνηθῇ τις, ὅταν συνευρεθῇ μὲ κανένα πατριώτην του μέσα 'ς τὰ Παρίσια, νὰ ὑπάγῃ νὰ τσούξῃ μιά;

— Πᾶμε λοιπόν! εἶπεν ὁ οἰκοφύλαξ, οὗτινος ἡ ἀπότομος ὄψις κατέστη ἡλίθιος καὶ ἱλαρὰ κατὰ τὸ σύνηθες.

Καὶ ἀμφότεροι ἐξῆλθον διευθυνθέντες πρὸς τὸ οἰνοπωλεῖον, ἀφοῦ ὁ μικρόσωμος ἔκλεισε πρὶν τὴν θύραν.

— Τὸν ἔχω 'ς τὸ χέρι! διενοεῖτο ὁ Ἰάκωβος μετ' ἀνεκφράστου θριάμβου.

Καὶ ἠγνόει μὲν τὴν λατινικὴν παροιμίαν· Διὰ τοῦ οἴνου μανθάνεται ἡ ἀλήθεια, ἀλλ' ὡς εὐφυὴς ἐσχημάτιζεν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ γλώσσῃ τὸ ἀντίστοιχον σχεδὸν τοῦ γνωμικοῦ τούτου λέγων· — Ὅταν μεθύσῃ, θὰ ὁμιλήσῃ.

Μετὰ μικρὸν ἐκάθηντο πλησίον τινὸς τραπέζης τοῦ πενιχροῦ ἐκείνου οἰνοπωλείου, περὶ οὗ ἀνέφερεν ὁ Ἰάκωβος.

Ὁ νέος διέταξε νὰ τοῖς φέρωσι μίαν βαυκαλίδα οἴνου τοῦ Argenteuil. Μετ' ὀλίγον δὲ ταύτην διεδέξατο ἑτέρα, καὶ ἑκατοντάκις ἔπιον εἰς ὑγείαν τῆς Πικαρδίας καὶ τῶν Πικαρδῶν.

Ὅτε δὲ ἐφέρθη ἡ τρίτη βαυκαλὶς καὶ ἐξεπωματίσθη, ὁ πατριώτης τοῦ Ἰακώβου ἐστήριξε τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης εἰπὼν μετὰ καγχασμοῦ·

— Λοιπόν, πατριώτη, τί μοῦ ἐδιηγούσουνα προτήτερα;

— Ἄ! ναὶ ἀλήθεια; ναί, τί σᾶς ἔλεγα; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος.

— Δὲν τὸ ἐνθυμεῖσθε;

— Στὴν πίστιν μου ὄχι!

— Ἄϊδε, κούφιο κεφάλι, ξέρω ἐγώ, μοὔκοβγες πῶς ἤσουνα σταλμένος ἀπὸ τὸ ἀφεντικό σου μὲ μιὰ παραγγελία γιὰ τὸν ἰδικόν μου.

— Ναί, τὸ ἔλεγα.

— Καὶ γιατί τῶλεγες ;

— Γιατί ἔτσι ἦτο.

— Ἄχ, φιάκα.

— Τί, φιάκα ;

— Ναί, γιὰ, ναί, πῶς λένε τὸ ἀφεντικό σου ;

Μολονότι δ' ἐξ ἀπροόπτου κατελήφθη ὁ Ἰάκωβος, οὐχ' ἧττον ἔδειξεν ἑτοιμότητα νοὸς ἀποκριθείς·

— Μαρκίων δὲ Σιωμών.

— Εἰμπορεῖ, ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι δὲν σὲ ἐπεφόρτισε μὲ τίποτε ἀφ' ὅ,τι εἶπες.

— Ὄχι δά, χωρὶς νὰ μοῦ ἔλεγε ἐκεῖνος, πῶς θὰ ἠρχόμην ἐδὼ πέρα ἐγώ ; ἄκουσε μιὰ καὶ τότε...

— Λοιπόν, ἐξηγήσου καὶ νὰ ἰδοῦμεν.

Ὁ Ἰάκωβος εἶχε πλάσσει ἱστορίαν ἀνταποκρινομένην ὁπωσδήποτε εἰς τὰ πρώτας ἀπαιτήσεις τῆς θέσεώς του, τὴν ὁποίαν ἔσπευσε νὰ ἀναπτύξῃ.

— Ὁ μαρκίων ὁ κύριός μου, εἶναι νέος ἀκόμη... εἶπεν.

— Ἄ ! τόσον καλλίτερα δι' αὐτόν.

— Ἀγαπᾷ τὰς γυναῖκας...

— Φυσικὸν τοῦτο.

— Εἶναι γενναιόδωρος.

— Εὖγέ του !

— Καὶ ἐπιθυμεῖ ν' ἀγοράσῃ ἐν τῇ συνοικίᾳ ταύτῃ μίαν μικρὰν οἰκίαν, ἐκατάλαβες, πατριώτη ; ἕνα σπητάκι, κρυφούτσικο καὶ μονάχο, διὰ νὰ περνᾷ τοὺς ἔρωτάς του.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ ; ἐκατάλαβα βέβαια, διέκοψεν αὐτὸν ὁ οἰκοφύλαξ· ὁ κύριός σου λοιπὸν δὲν μὲ λὲς πῶς εἶναι ἕνας κατεργάρης ;

— Πρέπει νὰ ξεύρῃς ἀκόμη ὅτι εἶναι γεμάτος ἀπὸ λίρας, καὶ γι' αὐτὸ δὰ ἴσα ἴσα θέλει καὶ καλὰ νὰ εὕρῃ ἕνα τέτοιο σπητάκι.

— Ἐγὼ νὰ ἤμουνα 'ς τὴ θέσι του, θὰ εὕρισκα δυό, γιατί κ' ἐγὼ εἶμαι κατεργάρης, ἀλλ' ἔλα δὰ ποῦ...

Ὁ Ἰάκωβος ἐπανέλαβε·

— Μὴ πᾶμε πολὺ μακρυὰ, χθὲς ἀκόμη, ξεπέσαμεν ἐγὼ καὶ ὁ παραφέντης μου εἰς τὴν ὁδὸν Κερασεῶν... Ὁ κ. μαρκίων ἐστάθηκε

ἔξω ἀπὸ τὸν μεγάλο τοῖχο ἐμπροστὰ 'ς τὰ κάγκελα τῆς οἰκίας σας, ἀλλ' εἶδε ὅτι δὲν ἔβλεπε τίποτε.

« — Ἰάκωβε, μοὶ εἶπε τότε, νὰ, αὐτὸ ἔρχεται 'ς τὴ δουλειά μου· νὰ ὑπάγῃς αὔριον ἐκ μέρους μου νὰ εὕρῃς τὸν ἰδιοκτήτην τῆς οἰκίας ταύτης, ἡ ὁποία εἶν' ἀπ' ἐπίσω ἀπ' ἐδῶ βέβαια, νὰ τὸν ἐρωτήσῃς ἐὰν ἀγαπᾷ νὰ μὲ τὴν πωλήσῃ, καὶ νὰ τῷ εἰπῇς ὅτι μετὰ χαρᾶς μου τοῦ τὴν πληρόνω τὰ διπλάσια ἀφ' ὅσα ἀξίζει. »

— Ἰδοὺ γιατί ἦλθα σήμερον ἐδῶ, πατριώτη, καὶ σοὶ εἶπα ὅτι ἤμουν ἀπεσταλμένος μὲ ἐντολὴν διὰ τὸν κύριόν σου· ὥστε βλέπεις ὅτι σὲ ἔλεγα τὴν ἀλήθειαν.

— Σωστά, φίλε μου, σωστά, τώρα λέγω τὸ ναί, ἀφοῦ ἐκατάλαβα· βέβαια ἔπρεπε νὰ μ' ἐξηγηθῇς.

— Τώρα νομίζω, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰάκωβος, ὅτι δὲν θὰ ἀποποιηθῇς νὰ μοὶ ἀποκριθῇς, καθὼς ἔκαμες προτήτερα.

— Δὲν εἰμπορῶ ὅμως παρὰ νὰ σὲ εἰπῶ ὅ,τι καὶ πρὸ ὀλίγου.

— Ὅτι δὲν ἔχεις κύριον ;

— Ναί.

— Ἀδύνατον !

— Καὶ μολοντοῦτο...

— Καὶ ἡ οἰκία ;

— Εἶναι ἀκατοίκητος.

— Ὁλοτελῶς ;

— Ναί, ὁλοτελῶς.

— Καὶ ἀπὸ πότε ;

— Ἀπὸ εἴκοσι πέντε ἢ τριάντα χρόνια, μὰ τὴν πίστιν μου.

— Καὶ ζῇς μονάχος εἰς τὸ σπῆτι αὐτό ;

— Ὄχι, οὔτ' ἐγὼ δὲν κατοικῶ ἐκεῖ· κρατῶ ἕνα σπητάκι ποῦ εἶναι 'ς τὴν κώχη τοῦ κήπου.

— Ἀλλὰ τὸ σπῆτι τὸ ἔχει κανένας ;

— Ναί, ἀλλ' ὄχι ὁ κύριός μου.

— Καὶ ποιὸς λοιπόν ;

— Ἡ κοκκώνά μου.

— Πῶς ὀνομάζεται ;

— Βαρόνα δὲ Καινήλου.

— Εἶναι νέα ;

— Ἐννενῆντα χρονῶν ἐπάνω κάτω.

— Καὶ ποῦ κατοικεῖ ἡ βαρόνα αὐτή ;

— Ἐδῶ κοντὰ, εἰς τὴν Βασιλικὴν πλατείαν.

— Πωλεῖ ἄρά γε αὐτήν ;

— Ὄγιεσκε.

— Εἶσαι βέβαιος ;

— Βέβαιος, βεβαιότατος.

— Ἀλλ' ὅταν τῆς δώσῃ κανεὶς καλὴν τιμήν ;

— Τίποτε δὲν γίνεται.

— Διατί τάχα ;

— Διότι ἔχει εἰσόδημα περισσότερον ἀπὸ τριακοσίας χιλιάδας, καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν ποῦ εἶναι, δὲν σκοτίζεται καθόλου νὰ τὴν αὐξήσῃ.

— Σωστά.

— Ὄχι σωστὰ, παρὰ ἔτσι εἶναι, πατριώτη.

— Ἔχει παιδιὰ ἡ κοκκῶνά σου ;

— Μιὰ κόρη.

— Κ' ἐγγόνια ;

— Ἕνα μονάχο. Ἀλλὰ κάτι πολὺ ἐρωτᾷς ; ξηράθηκε ὁ λάρυγκάς μου, δὲν πίνομεν κιόλας ;

Καὶ νέαι βαυκαλίδες ἐζητήθησαν καὶ νέαι ἐγένοντο προπόσεις εἰς ὑγείαν πάντοτε τῆς Πικαρδίας καὶ τῶν Πικαρδῶν.

Ἐν βραχυλογίᾳ ὁ ἐρυθροπρόσωπος καὶ μικρόσωμος ἦτο μετ' ὀλίγον μεθυσμένος εἰς τοσοῦτον βαθμὸν, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ σταθῇ ἐπὶ τοῦ σκολυθρίου. Ἐκάλει τὸν Ἰάκωβον ἀνεψιόντου καὶ τῷ ἀπένειμε τὰ ἡδύτερα τῶν ὀνομάτων.

Ἀλλ' ἐν μέσῳ τῶν ἀπείρων ἐκείνων παρεκβάσεων ἦν ἀδύνατον τῷ νέῳ νὰ ἐξάξῃ μίαν κἂν λέξιν ἔχουσαν σκιὰν λογικῆς, ἢ πληροφορίαν τινὰ κἄπως ὠφέλιμον καὶ ἐνδιαφέρουσαν, ὅστις τοῦτο ἰδὼν ἀφῆκε τὸν μεθυσμένον νὰ κοιμᾶται, καὶ πληρώσας τὴν ὀφειλήν του διηυθύνθη τέλος πρὸς τὸ οἴκημα τοῦ κ. δὲ Τραμπλεΐγ, ὅπως ἐκθέσῃ αὐτῷ τὰ ὅσα ἔμαθεν.

Κεφάλαιον ΛΕ'.

ΕΦΟΔΟΣ ΔΙΑ ΚΛΙΜΑΚΟΣ.

— Ἐνταῦθα ὑπάρχει παράδοξόν τι, μυστηριῶδες καὶ ἀνεξήγητον! εἶπεν ὁ Ραοὺλ, ἀφοῦ ἤκουσε τὸν θαλαμηπόλον του· εἶσαι καθ' ὅλα βέβαιος, Ἰάκωβε, νὰ μὴ ἔκαμες λάθος ἀπόψε, ὅτε ἐχάραξες τὸν ἐρυθρὸν τοῦτον σταυρόν; Διότι εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον αἱ νυκτεριναὶ ἐκδρομαὶ τῆς γυναικός μου νὰ ἔχουν σχέσιν τινὰ μὲ τὴν σεσαθρωμένην καὶ ἀκατακοίκητον ταύτην οἰκίαν.

— Περὶ ἑνὸς πράγματος, καὶ περὶ τούτου εἶμαι βέβαιος, δύναμαι νὰ σᾶς διαβεβαιώσω, κύριε ἱππότα, ὅτι δηλ. δὲν ἔκαμα τὸ παραμικρὸν λάθος. Ἡ θύρα ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐχάραξα ἕνα ἐρυθρὸν σταυρόν, εἶναι ἀκριβῶς ἐκείνη εἰς τὴν ὁποίαν εἰσῆλθε τὸ φορεῖον ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ἡ κυρία δὲ Τραμπλεΐγ.

Ὁ Ραοὺλ ἐσκέφθη ἐπί τινα λεπτὰ, ἀκολούθως δὲ εἶπε·

— Ἰάκωβε!

— Τί ἀγαπᾶτε, κύριε ἱππότα;

— Ἓν μόνον ὑπάρχει μέσον ὅπως ἐξέλθω τῆς ὀδυνηρᾶς ταύτης ἀβεβαιότητος.

— Ὁποῖον τὸ μέσον τοῦτο, κύριε ἱππότα;

— Νὰ εἰσέλθω ἐντὸς τῆς κατηραμένης ταύτης οἰκίας.

— Πότε;

— Ἀπόψε.

— Δύσκολον εἶναι.

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ γείνῃ!

— Ἐν τούτοις δὲν εἶναι καὶ ἀδύνατον.

— Πῶς νὰ κάμωμεν;

— Τὸ ἁπλούστατον μοὶ φαίνεται εἶναι νὰ ὑπερβῶμεν τὸν τοῖχον διὰ κλίμακος.

— Ἀλλ' ὁ τοῖχος αὐτὸς εἶναι πολὺ ὑψηλός!

— Ἀδιάφορον πῶς εἶναι ὑψηλός, φθάνει νὰ εὕρωμεν μίαν κλίμακα, καὶ θὰ εὕρωμεν πάντοτε μίαν· μία κλίμαξ ἀπὸ σχοινίον ἀναρτωμένη ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ τοίχου διὰ σιδηρᾶς ἀγκυρίδος...

Δὲν τὸ ἔβαλα ἀπ' ἀρχῆς καθόλου 'ς τὸν νοῦν μου, ἀλλ' εἶναι πολὺ εὔκολον, καὶ διὰ μιᾶς κλίμακος ἐκλείπουσιν ὅλαι αἱ δυσχέρειαι.

— Ναὶ, ἀλλ' ἔπρεπε τώρα νὰ ἦναι ἕτοιμος ἡ κλίμαξ αὕτη.

— Ἐγὼ τὴν ἑτοιμάζω, ἅμα σκοτινιάσῃ. Ἐντοσούτῳ καλῶς θὰ ἔπραττεν ὁ κύριος Ἱππότης, ἐὰν μὲ ἔστελλε νὰ φροντίσω περὶ αὐτῆς καὶ νὰ κατασκευάσω τὴν ἀμυρίδα.

— Εἶσαι ἐλεύθερος. Πότε θὰ ἔλθῃς εἰς τὸ μέγαρον;

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὸ εἴπω ἀκριβῶς.

— Πρέπει ἐν τούτοις νὰ συνευρεθῶμεν.

— Ἐὰν δὲν σᾶς ἴδω προτήτερα, θὰ σᾶς περιμένω ἐντὸς τοῦ κήπου ὄπισθεν τῶν λειρίων (πασχαλιῶν), εὐθὺς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς κυρίας.

— Εἴμεθα σύμφωνοι.

— Δὲν θὰ λησμονήσῃ, πιστεύω, ὁ κύριος Ἱππότης, ὅτι εἶναι καλὸν καὶ ἴσως μάλιστα ὅλως ἀπαραίτητον, νὰ ἦναι καλὰ ὡπλισμένος.

— Ὦ! ἔσο ἥσυχος! δὲν θὰ διακινδυνεύσω τὴν ἐκδίκησίν μου. Προτιμῶ καλλίτερα αὐτὴν παρὰ τὴν ζωήν μου, καὶ θὰ ὁπλισθῶ ἕως εἰς τὰ δόντια.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη παρῆλθε λίαν βραδέως. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ Ραοὺλ ᾐσθάνετο ταρασσομένην τὴν κεφαλήν του ὡσανεὶ ἦτο παίγνιον κακοῦ τινος ὀνείρου. Πλὴν φεῦ! τὸ θλιβερὸν αἴσθημα τῆς πραγματικότητος ἐκυρίευεν αὐτὸν χωρὶς ν' ἀφίνῃ τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν.

Ἐπῆλθε καὶ ἡ νὺξ, καὶ ὁ Ἰάκωβος δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀναφανῇ ἐν τῷ μεγάρῳ. Τὰ δὲ πράγματα ἐν τῷ νυμφικῷ θαλάμῳ ἠκολούθησαν τὴν αὐτὴν πορείαν ἣν καὶ ἄλλοτε. Μόνον ἅμα ὡς ἡ Ἥβη εἰσῆλθεν ἐν τῷ κομμωτηρίῳ κλείσασα κατόπιν αὐτῆς τὴν θύραν του, ὁ Ραοὺλ ἐνεδύθη ἐν σπουδῇ, περιεζώσθη σταθερώτερον ξίφος ἐκείνου ὅπερ ἔφερε συνήθως, καὶ ἔρριψεν εἰς τὰ θυλάκιά του δύο πιστόλια πλήρη.

Μετὰ τὰς προφυλάξεις ταύτας ἔφθασεν εἰς τὸν κῆπον διελθὼν τὸ ἔσωθεν τοῦ μεγάρου καὶ μετ' οὐ πολὺ εὑρέθη ἔναντι τοῦ Ἰακώβου, ὅστις ἀνέμενεν αὐτὸν εἰς τὸν ὡρισμένον τόπον ὄπισθεν τῶν λειρίων, καὶ ὅστις διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ κλεπτοφάναρον.

Ὁ Ραοὺλ κατείχετο τότε ὑπὸ ἐκτάκτου ὑπερεθισμοῦ· τὰ μέλη

του ἐταράσσοντο ὑπὸ νευρικοῦ ῥίγους, καὶ ἐὰν τὸ πρόσωπόν του δὲν καθίστατο ἀφανὲς ἐν μέσῳ τοῦ νυκτερινοῦ σκότους, ἡ ὠχρότης του θὰ ἐφαίνετο τρομερά.

— Ἐπέτυχες; ἠρώτησε τὸν Ἰάκωβον.

— Μάλιστα, κύριε ἱππότα ἀπεκρίνατο οὗτος, τὰ πάντα εἰσὶν ἕτοιμα.

— Καὶ ἡ σχοινινος κλίμαξ;

— Εἶναι τοποθετημένη ἤδη, καὶ μᾶς περιμένει.

— Ὑπάγωμεν.

Καὶ ὁ Ἰάκωβος ἀνοίξας τὴν μικρὰν θύραν ἐξῆλθε μετὰ τοῦ κυρίου αὐτοῦ ἐν τῷ δρομίσκῳ. Ἀμφότεροι τότε ὧδευσαν ταχύτατα, ὥστε εἰς διάστημα ἔλαττον τῶν δέκα λεπτῶν ἀφίκοντο πλησίον τοῦ μεγάλου τοίχου, ὅστις περιέκλειε τὴν οἰκίαν τῆς βαρωνίδος δὲ Καιήλου· ὑπερέβησαν τὴν θύραν δι' ἧς εἰσῆλθε τὸ φορεῖον, καὶ εἰς ἀπόστασιν πεντήκοντα βημάτων ὁ Ἰάκωβος στὰς εἶπεν·

— Ἐδὼ εἶναι... κύριε ἱππότα.

Ὁ Ραοὺλ δὲν ἀπεκρίνατο, ἀλλὰ ἐκ πόῤῥωθεν ἀκόμη ἠκούετο ὁ σφοδρὸς βρυγμὸς τῶν ὀδόντων του· καὶ ὅμως γινώσκομεν ὅτι ὁ Ραοὺλ δὲ Τραμπλεῖγ δὲν ἐφοβεῖτο.

Ὁ Ἰάκωβος ἔλαβε τὰς τελευταίας βαθμίδας τῆς σχοινίου κλίμακος ἥτις ἐκρέματο εἰς τὸν τοῖχον καὶ τανύσας αὐτὴν ὅσον ἠδύνατο, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ·

— Ἀναβῆτε, κύριε ἱππότα, καὶ ὅταν φθάσητε ἐπάνω, καθίσατε ἐπὶ τοῦ ἐπιστεγάσματος τοῦ τοίχου καὶ περιμένετέ με.

Ὁ Ραοὺλ ἔπραξε μηχανικῶς ὅ,τι εἶπεν αὐτῷ ὁ θαλαμηπόλος του. Ὁ Ἰάκωβος ἀνέβη καὶ αὐτὸς καὶ σύρας ἄνω τὴν κλίμακα τὴν ἐκρέμασεν ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, καὶ πρῶτος κατέβη ἐν τῷ κήπῳ. Ὁ Ραοὺλ ἠκολούθησεν αὐτῷ, καὶ ἀμφότεροι διευθύνθησαν διὰ τῶν χερσαίων ἀνδήρων πρὸς τὸ περίπτερον.

Μεγάλη γαλήνη ἐπεκράτει πέριξ των, καὶ θὰ ἐνόμιζέ τις, ὅτι ἡ οἰκία ἐκείνη ἦτο πράγματι ἔρημος, διότι δὲν ἐφαίνετο ποσῶς φῶς διὰ μέσου τῶν παραθύρων. Ἐν τοσούτῳ ὁ Ἰάκωβος δὲν ἠπατᾶτο βεβαίως, διότι ὅ τε κύριός του καὶ αὐτὸς μικροῦ δεῖν νὰ προσέκοπτον ἐπὶ τοῦ φορείου ὅπερ εὑρίσκετο πρὸ τῆς ὄπισθεν θύρας τοῦ περιπτέρου.

— Βλέπετε, κύριε Ἱππότα; εἶπεν ὁ Ἰάκωβος.

Καὶ ταὐτοχρόνως οὗτος εἶδεν ἀμυδρὸν φῶς ἐξερχόμενον οὐχὶ ἐκ τοῦ καταγαίου οἰκήματος, ἀλλ' ἔκ τινος θυρίδος ἡμιϋπογείου δωματίου. Ἔκυψε καὶ διὰ τῆς θυρίδος ἐκείνης εἶδε δύο ἄνδρας, τοὺς φρεαφόρους βεβαίως, ἔμπροσθεν καψάκης οἴνου καθημένους καὶ χαρτοπαικτοῦντες μετὰ ῥυπαρῶν χαρτίων.

Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος θύρα ἦτο ἡμίκλειστος, καὶ ὁ Ραοὺλ ὠθήσας αὐτὴν εὑρέθη ἐντὸς τῆς οἰκίας. Ἀλλὰ τὸ σκότος ἦτο βαθύτατον καὶ ἄκρα σιγὴ ἐπεκράτει ἐντὸς αὐτῆς. Ὁ Ἰάκωβος ἡμιαπεκάλυψε τὸν φεγγίτην τοῦ κλεπτοφαναρίου του καὶ φωτοβόλος ἀκτὶς, ἀρκοῦσα πρὸς μέτριον φωτισμὸν τοῦ δωματίου, ἀνέλαμψεν. Τὸ δωμάτιον δὲ τοῦτο ἦν εἶδος στενοτάτου προδόμου, καταλήγοντος εἰς κλίμακα ἥτις ἦγεν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀνέβησαν βραδέως προσέχοντες ν' ἀποφύγωσι τὸν θόρυβον τῶν βημάτων αὐτῶν ἐπὶ τῶν εὐήχων ἀναβαθμίδων.

Ἄνωθεν τῆς κλίμακος εὑρίσκετο θύρα, αὕτη δὲ ἦτο μὲν κλειστὴ, ἀλλὰ τὸ κλειδίον ἔμενεν ἐντὸς τοῦ κλείθρου ἔξωθεν. Ἴσως δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ὄπισθεν τῆς θύρας ἐκείνης;

Ὁ Ραοὺλ ἀνέῳξεν αὐτὴν, τὸ δὲ δωμάτιον εἰς τὸ ὁποῖον μετὰ τοῦ Ἰακώβου εἰσῆλθεν ἦν ἐκτεταμένη βιβλιοθήκη, ἧς οἱ τέσσαρες τοῖχοι καθίσταντο καθολοκληρίαν ἀφανεῖς ὑπὸ κεκονιαμένων βιβλίων.

Πολλὰ ἐκ τῶν βιβλίων τούτων ἔκειντο χαμαὶ, ἄλλα πάλιν ἦσαν ἐσκορπισμένα φύρδην μίγδην ἐπὶ μεγάλης δρυΐνου τραπέζης, ἐν τῷ μέσῳ τῆς βιβλιοθήκης ἑστημένης.

Κατέναντι τῆς θύρας δι' ἧς τὰ πρόσωπά μας εἰσῆλθον ἔκειτο ἄλλη, καὶ ἄνω αὐτῆς ὁ ἀρχιτέκτων εἶχεν ἀνοίξει στρογγύλην καὶ ὑαλωτὴν ὀπὴν, βούφθαλμον παρὰ τῶν παλαιῶν καλουμένην. Ζωηρὸν καὶ διαλεῖπον φῶς ἐξήρχετο ἐκ τῆς ὀπῆς ταύτης.

Κεφάλαιον ΛΣΤ'.

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟΝ ΔΩΜΑΤΙΟΝ.

Ὁ Ραοὺλ προσήλωσεν ἀπλήστως τὸ βλέμμα του ἐπὶ τοῦ φεγγίτου περὶ οὗ διελάβομεν.

— Μέσα εἶναι, ἐψιθύρισεν· μέσα εἶναι!

Θόρυβός φωνῆς παρόμοιος μὲ ὑποτονθορισμὸν ἠκούετο εὐκρινῶς. Ὁ Ραοὺλ ἐπλησίασε καὶ ἐπέστησε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ· τότε δὲ ἀνεγνώρισεν ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀμφιβολίας τὴν γλυκίφθογγον φωνὴν τῆς Ἥβης. Ἴσως δ' ἐν τῇ πρώτῃ ἐξάψει τῆς δικαίας παραφορᾶς του ἤθελεν ἀνοίξει ἀποτόμως τὴν θύραν ἢ θραύσει αὐτήν· ἀλλ' ὁ Ἰάκωβος ἠνόησε τὸ ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ κυρίου του συμβαῖνον, καὶ θίξας αὐτὸν ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου ἐποίησε κίνημα ὅπερ ἐδήλου· — Σταθῆτε!... Ταὐτοχρόνως δ' ἔλαβε μίαν ἐκ τῶν δύο ἐντὸς τῆς βιβλιοθήκης εὑρισκομένων κλιμάκων, αἵτινες ἐχρησίμευον πρὸς ἀναζήτησιν βιβλίων ἅτινα ἦσαν τοποθετημένα ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν ἀβακίων, καὶ ἔφερεν αὐτὴν παρὰ τῷ Ραοὺλ, ἐπακουμβήσας ἐπὶ τοῦ τοίχου, εἰς τρόπον ὥστε ἠδύνατο τώρα οὗτος νὰ ἐμβλέψῃ ἀνετώτερον ἐκ τῆς ὀπῆς.

Ὁ Ραοὺλ ἀνέβη ἀμέσως, παρετήρησε καὶ εἶδεν! Εἶδε θέαμα ἀλλόκοτον, ἀπροσδιόριστον καὶ τρόπον τινὰ φαντασιῶδες.

Τὸ δωμάτιον ἐντὸς τοῦ ὁποίου προσήλου τὰ φλογερὰ βλέμματά του ἦν μετρίου μεγέθους, ἄνευ παραθύρων καὶ ὑπεστρωμένον διὰ παλαιοῦ φλανδρικοῦ τάπητος, παριστῶντος μετὰ καταπληκτικῆς ἀφελείας τὰς κυριωτέρας σκηνὰς τοῦ μακαβρικοῦ χοροῦ. (1)

Ἐπὶ τετραγώνου ἐξ ἐβέννου τραπέζης ὑπῆρχε πλῆθος ἀσυναρτήτων ἀντικειμένων, τὴν παρουσίαν τῶν ὁποίων οὐδεὶς λόγος ἐξήγει. Ὑπῆρχε πᾶν τὸ πρὸς κραιπάλην καὶ τέλεσιν μαγειῶν καὶ σολωμονικῆς· ἐνταῦθα μὲν κύπελλα, φιάλαι οἴνου καὶ σικέρων, μία κιθάρα καὶ ἓν κροταλοτύμπανον (σεῖστρον), ἐκεῖ δὲ τεταριχευμέναι γλαῦ-

(1) Εἰκονογροφίαι τοῦ μεσαίωνος παριστῶσαι τὸν θάνατον σύροντα ὀρχητικῶς διαφόρων τάξεων ἀνθρώπους.

κες, μία κεφαλὴ νεκροῦ, ἀλλόκοτα ἐργαλεῖα, περγαμιναὶ πλήρεις ἀγνώστων ὑπογραφῶν καὶ βιβλία μαγικῆς. Τὰ ὀκτὼ κηρία τῶν δύο κηροπηγίων ἐφώτιζον τὸν πρωτοφανῆ τοῦτον κυκεῶνα. Παρὰ τὴν τράπεζαν ὑπῆρχεν ὀρειχάλκινον πύραυνον πλῆρες ἀνημμένων ἀνθράκων, καὶ ἀπέναντι τῆς θύρας ἐκάθηντο δύο ἄτομα ἐπὶ ἐβεννίνων καθεκλῶν μετὰ ἐπακουμβίσματος ἐξ ἐρυθροῦ βελούδου.

Ἐν πρώτοις ἦτο ἡ Ἥβη καὶ μετ' αὐτὴν εἷς ἀνὴρ, ὃν ὁ Ραοὺλ ἐνεθυμήθη πάραυτα ὅτι εἶδε πλειστάκις. Ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὅστις ἐκαλεῖτο μαρκίων δ' Ἀβιζὰκ, ἐθεωρεῖτο ὡς πάμπλουτος καὶ ὅτι ἐδαπάνα ὁλόκληρον αὐτοῦ τὸν βίον εἰς τὴν ἐξιχνίασιν πολλῶν μυστικῶν τῆς ἑρμητικῆς ἐπιστήμης. Ἦτο νέος ἀκόμη καὶ ὡραιότατος, καίτοι λίαν ὠχρὸς, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξεῖχεν ἡ παμμέλανος αὐτοῦ ἐνδυμασία.

Πλησίον τῆς Ἥβης καθήμενος, ὡς ἄρτι ἐλέγαμεν, ὁ μαρκίων δ' Ἀβιζὰκ, καὶ διὰ τοῦ ἑνὸς βραχίονος περιπτυσσόμενος τὴν νεαρὰν γυναῖκα, ἔκυπτε μετ' αὐτῆς ἐπὶ ὀγκώδους βιβλίου μετ' ἀργυρῶν πορπῶν, καὶ ἐφαίνοντο ἀμφότεροι ἀναγινώσκοντες ἐν ταῖς σελίσιν αὐτοῦ.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ μαρίων ἐλάμβανεν ἔκ τινος δοχείου σπόρους μελαγχροινῆς τινὸς οὐσίας, καὶ ἔῤῥιπτεν αὐτοὺς ἐπὶ τῆς ἀνθρακιᾶς· πάραυτα δὲ ὑποκύανος φλὸξ ὑψοῦτο μέχρι σχεδὸν τῆς ὀροφῆς, διαγράφουσα ἀστραπιαίας ἐλιγμογραμμίας.

Ἀλλ' ἡ φλὸξ αὕτη ἀνήρχετο ἄνευ καπνοῦ· ἐξ αὐτῆς δὲ προήρχετο τὸ ζωηρὸν καὶ διαλεῖπον φῶς, ὅπερ κατ' ἀρχὰς προσέβαλε τὰ ὄμματα τοῦ Ραούλ. Ἡ δὲ Ἥβη διέκοπτεν ἐνίοτε τὴν ἀνάγνωσίν της ὅπως ἐρωτήσῃ, καὶ ὁ μαρκίων ἀπεκρίνετο σοβαρῶς, ἀφοῦ συνεβουλεύετο πρὶν τινὰ τῶν πέριξ αὐτοῦ ἐῤῥιμμένων βιβλίων καὶ περγαμινῶν.

Τοῦτο διήρκεσε σχεδὸν μίαν ὥραν. Κατόπιν τὸ μάθημα ἐτελείωσε βεβαίως, διότι ὁ μαρκίων ἔκλεισε τὸ μέγα βιβλίον του, καὶ λαβὼν φιάλην πλήρη οἴνου τῶν Συρακουσῶν ἐπλήρωσε δύο ποτήρια, ὧν τὸ ἓν προσέφερε τῇ Ἥβῃ, τὸ δὲ ἄλλο ἔπιεν αὐτός.

Μεγάλη μεταβολὴ ἐπῆλθε τότε ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀνδρὸς τούτου, οὗ ἡ συνήθως σοβαρὰ καὶ αὐστηρὰ ἔκφρασις ἐτροποποιήθη ὁλοσχερῶς. Οἱ συνήθως στυγνοὶ καὶ μελετητικοὶ ὀφθαλμοί του ἐφαι-

δρύνθησαν, τὸ σοβαρὸν αὐτοῦ στόμα κατέστη φιλήδονον καὶ ἡ ἀκόλαστος τῆς ἡδονῆς γλῶσσα ἀντικατέστησεν ἐπὶ τῶν χειλέων του τὴν τῆς μαθήσεως. Ἔνευσε τῇ Ἥβῃ ὅπως τῷ φέρῃ τὴν κιθάραν, αὐτὴ δὲ ἔλαβε τὸ κροταλοτύμπανον.

Ὁ μαρκίων ἔθηκε τὸν δάκτυλόν του ὡς ἐξαίρετος μουσικὸς ἐπὶ τῶν χορδῶν τοῦ ὀργάνου καὶ προεκιθάρισεν ἀλλόκοτον ἁρμονίαν ἀντηχήσασαν μέχρι τῶν μυχῶν τῆς καρδίας τοῦ Ραοὺλ, ὅστις ἵστατο ἀόρατος μάρτυς τῆς τρομερᾶς ταύτης σκηνῆς. Εἶτα τὴν μουσικὴν ταύτην συμφωνίαν διεδέξατο μελῳδία ὁτὲ μὲν εὔθυμος, παράφορος καὶ ἐμμανής, ὁτὲ δὲ βραδεία καὶ ἡδονική. Ἡ δὲ Ἥβη κρατοῦσα τὸ σεῖστρον εἰς τὰς χεῖρας ἤκουε κύπτουσα τὴν κεφαλήν καὶ τὸ στῆθος ἀσθμαῖνον ἔχουσα· ὁ μικρὸς αὐτῆς ποῦς ἠκολούθει τὸν ῥυθμὸν, οἱ δὲ μέλανες αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἐξηκόντιζον φιληδόνους λάμψεις.

Λίψνης ὡς ὑπερερεθισθεῖσα ἄκουσα ὑπὸ τῆς μουσικῆς, ἥτις περιεβόμβει εἰς τὰ ὦτά της, ἐκυρτώθη ζωηρῶς πρὸς τὰ ὀπίσω, ἔκρουσε τὸ κροταλοτύμπανόν της ὑψοῦσα αὐτὸ ἄνω τῆς κεφαλῆς της, καὶ ἤρξατο χορεύουσα χορόν τινα, ὃν ἔμαθε κατὰ τὰς πολυπλάγκτους περιοδείας τῆς πολυπαθοῦς αὐτῆς νεότητος.

Οὐδέποτε Ἀνατολίτιδες ὀρχηστρίδες ἢ ἀθιγγανίδες ἱσπαναὶ χορεύουσαι τοὺς ἐθνικοὺς αὐτῶν χοροὺς ἐξέφρασαν μετὰ παραληρωτέρας παραφορᾶς τὴν πρὸς τὰς ἐρωτικὰς ἀπολαύσεις ἄσβεστον αὐτῶν δίψαν καὶ τὴν ἄκρατον ἐπιθυμίαν πρὸς παντὸς εἴδους ἡδονάς. Ὁτὲ μὲν τὰ ὑγρὰ τῆς Ἥβης βλέμματα ἐβυθίζοντο ἡμιτεθαμβωμένα ἀνὰ μέσον τῶν μακρῶν βλεφαρίδων της, ὁτὲ δὲ πάλιν ἀνανάκλασις ἀδηφάγου φλογὸς ἔφλεγε τὰς στυγνὰς αὐτῶν κόρας. Οἱ ἡδονικῶς ἐπεξεταμένοι βραχίονές της ἐφαίνοντο ἀποπνίγοντες ἐντὸς τοῦ ἐστενοχωρημένου λάρυγκός της τὴν χίμαιραν τῶν παραφόρων αὐτῆς ἐπιθυμιῶν, καὶ τὸ διεσταλμένον στόμα της προεκάλει τὰ φιλήματα καὶ ἀπεκάλυπτεν ἐν ἀσυστόλῳ μειδιάματι τοὺς ὡς τὸ σμίλτον λαμπροὺς ὀδόντας της.

Ὁ χορὸς οὗτος διήρκεσε λεπτά τινα, εἶτα ἡ κυρία δὲ Τραμπλεῖγ ἀσθμαίνουσα, καὶ παράφορος ἐξ ἐρωτικῶν ἐπιθυμιῶν ἀφῆκε νὰ πέσῃ ἢ μᾶλλον ἔῤῥιψε μακρὰν αὐτῆς τὸ κροταλοτύμπανόν της, καὶ καθεσθεῖσα ἐφ' ἑνὸς τῶν γονάτων τοῦ μαρκίωνος ὁ' Ἀβιζὰκ, περιεπτύ-

ξατο αὐτὸν εἰς τὸν τράχηλον καὶ προσεκόλλησε τὰ χείλη της μετ' ἀπιστεύτου παραφορᾶς ἐπὶ τοῦ στόματός του.

. . . . . .

Ὁ Ραοὺλ ἠνόησε τὰ ἐπίλοιπα ἀρκούντως. Διὰ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους του ἔθραυσε τὴν ὕαλον τῆς ὀπῆς, καὶ ἀφοῦ ἔκραξε βροντώδει τῇ φωνῇ· — Ἄτιμοι!... ἐπήδησεν ἐκ τοῦ ἄνω τῆς κλίμακος μὲ κίνδυνον νὰ συντριβῇ ἐν τῇ πτώσει του, καὶ δι' ἑνὸς κτυπήματος τοῦ ὤμου κατέρριψε τὴν θύραν τοῦ μελετητηρίου.

Κεφάλαιον ΛΖ.'

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΑΝΕΥ ΜΑΡΤΥΡΩΝ.

Τότε τὸ ξίφος εἰς χεῖρας ἔχων, ὠχρὸς ἐκ τῆς παραφορᾶς καὶ ἐκδικητικῷ ἀγγέλῳ ὅμοιος, ἔστη ὄρθιος ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς συντριβείσης θύρας.

Ἤδη ἡ Ἤδη δὲν ἦτο πλέον ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ ἐραστοῦ της· ἀπὸ τῆς πρώτης κραυγῆς τοῦ Ραοὺλ εἶχε φύγει μετ' εὐνοήτου φόβου ἐν τῇ πλέον ἀπομεμακρυσμένῃ γωνίᾳ τοῦ θαλαμίσκου. Ὁ δὲ μαρκίων δ' Ἀβιζὰκ δὲν ἠνόησεν εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς τὴν αἰτίαν τῆς αἰφνιδίου καὶ τρομερᾶς ἐκείνης ἐμφανίσεως. Ἐνόμισεν ὅτι θρασεῖς κλέπται διὰ κλίμακος ἢ τοιχωρυχίας εἰσῆλθον ἐντὸς τῆς οἰκίας καὶ ὁρμήσας πιστολίου ἐκ τῆς τραπέζης ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ Ραούλ· ἀλλ' ἡ σφαῖρα διῆλθε γραμμάς τινας ἄνω τῆς κεφαλῆς τούτου καὶ ἐξελθοῦσα εἰς τὴν βιβλιοθήκην ἔθραυσε μέγα καὶ λαμπρὸν πλανητικὸν σύστημα.

Ὁ κ. δὲ Τραμπλεῖγ εἶχεν, ὡς γινώσκομεν, πιστόλια ἐντὸς τῶν θυλάκων του, ἀλλ' ἐλησμόνησε τοῦτο, ἢ δὲν ἠθέλησε νὰ ποιήσηται τούτων χρῆσιν, καὶ βαδίσας κατὰ τοῦ μαρκίωνος, τὸ ξίφος ὑψηλὰ κρατῶν, ἀνέκραξεν·

— Ἄ! ἔτσι! εἶσθε λοιπὸν δολοφόνος!

— Καὶ σεῖς κλέπτης! ἀπεκρίνατο ὁ μαρκίων δ' Ἀβιζὰκ, ὀπισθοδρομήσας μέχρι κλιθέκλας τινὸς ἐφ' ἧς ἔκειτο τὸ ξίφος του, ὅπερ ἀνέσυρεν ἐκ τοῦ κολεοῦ, καὶ μὲ τὸ ὁποῖον ἔστη ἐν προσβολῇ.

— Κλέπτης! ἄθλιε! ἐπανέλαβεν ὁ Ραούλ.

— Ἀλλὰ ποῖος εἶσθε λοιπόν;

— Εἰμὶ, καὶ τὸ ἠξεύρετε κάλλιστα, ὁ ἀνὴρ τῆς γυναικὸς ταύτης! Καὶ ὁ Ραοὺλ ἔδειξε τὴν Ἥβην.

Ὁ μαρκίων δ' Ἀβιζὰκ ἐγίνωσκεν ἐξ ὄψεως τὸν κ. δὲ Τραμπλεΐγ, ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἠδυνήθη ν' ἀναγνωρίσῃ αὐτὸν, ὡς ἐκ τῆς ἀπιστεύτου ἀλλοιώσεως τῶν χαρακτηριστικῶν του.

— Κύριε, τῷ εἶπε μετὰ ψυχρᾶς εὐγενείας, ἐπυροβόλησα πρὸ ὀλίγου καθ' ὑμῶν, διότι σᾶς ἐξέλαβα ὡς κακοῦργον ἐναντίον τοῦ ὁποίου ὤφειλον νὰ ὑπερασπίσω ἐμαυτόν... Σᾶς ζητῶ λοιπὸν συγγνώμην διὰ τοῦτο. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἐν τῷ οἰκήματι τούτῳ παρουσίαν τῆς κ. δὲ Τραμπλεΐγ οὐδόλως προτίθεμαι νὰ σᾶς τὴν ἐξηγήσω, δικαιολογῶν αὐτὴν, διότι θὰ ἦτο δύσκολον τοῦτο κατόπιν τῶν ὅσα εἴδατε. Τὸ μόνον ὅπερ δύναμαι νὰ σᾶς διαβεβαιώσω, εἶναι ὅτι εἰμὶ καθ' ὅλα εἰς τὰς διαταγάς σας διὰ πᾶσαν ἱκανοποίησιν ἣν ἠθέλατε κρίνει εὔλογον νὰ μὲ ζητήσητε. Ἐπαναβλεπόμεθα λοιπὸν ὅταν καὶ ὅπου θέλετε.

— Ὅταν καὶ ὅπου θέλω! ἐπανέλαβεν ὁ Ραούλ.

— Βεβαίως, κύριε, καὶ καλλίτερα δὲν δύναμαι νὰ πράξω.

— Λοιπὸν ἐδῶ καὶ τώρα ἀμέσως.

— Ἔστω, κύριε, πλὴν τὸ δωμάτιον τοῦτο τοῦτο δὲν εἶναι τόσον κατάλληλον διὰ τοιούτου εἴδους μονομαχίαν, καὶ ἐὰν ἀγαπᾶτε, νὰ περάσωμεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην.

— Ἔστω, εἶπε καὶ ὁ Ραούλ.

Ἡ Ἥβη ἡμιύπτιος ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ θαλαμίσκου ἐφαίνετο ὡς λειποθυμημένη. Ὁ μαρκίων δ' Ἀβιζὰκ ἐξῆλθε πρῶτος, ὁ δὲ Ραοὺλ ἔστη ἔμπροσθεν τῆς συντριβείσης θύρας εἰπὼν αὐτῷ·

— Ἐὰν ἀγαπᾶτε τὴν ἀθλίαν ταύτην συνένοχόν σας, φονεύσατέ με, κύριε, εἰ δὲ ἄλλως καὶ φονευθεῖτε σεῖς ἐν τῇ μονομαχίᾳ, ἥτις μέλλει νὰ ἀρχίσῃ, αὕτη ἔχει νὰ τακτοποιήσῃ μετ' ἐμοῦ τρομερὸν λογαριασμόν!

Ὁ μαρκίων ἀπεκρίνατο οὐδέν, ἀλλὰ μόνον μειδίαμα ἀλλοκότου ἐκφράσεως ἐπήνθησεν ἐπὶ τῶν χειλέων του.

— Ἑτοιμασθῆτε, κύριε! ἀνέκραξεν ὁ Ραούλ.

— Ἀλλ' ἐὰν σᾶς φονεύσω, κύριε μαρκίων, εἶπε διασταυρῶν τὸ ξίφος του, θὰ εἴπωσιν ὅτι σᾶς ἐδολοφόνησα!

— Ὄχι ἀνταπήντησεν ὁ κ. δὲ Τραμπλεϊγ δείξας τὸν Ἰάκωβον, ὅστις σφόδρα συγκεκινημένος, ἐτρόμαζεν ἐν τῇ ἰδέᾳ τοῦ κινδύνου ὅστις ἐπηπείλει τὸν κύριόν του· ὁ ἀγαθὸς οὗτος νέος, ὁ θαλαμηπόλος μου, θὰ μαρτυρήσῃ ἐν ἀνάγκῃ περὶ τοῦ ἐναντίου, καὶ ὅτι, ἐὰν ἀποθάνω, ἐφονεύθην ἐν νομίμῳ μονομαχίᾳ.

Ὁ κ. δ' Ἀβιζὰκ ὑπεκλίνατο καταφατικῶς. Ὁ εὐπατρίδης οὗτος περὶ οὗ δὲν ὡμιλήσαμεν μέχρι τοῦδε, καὶ περὶ οὗ διὰ πολλοὺς λόγους δὲν θὰ ὁμιλήσωμεν πλέον, ἦτο ἔγγονος τῆς βαρωνίδος δὲ Καιήλου, εἰς ἣν ἀνῆκε τὸ ἐγκαταλελειμμένον μέγαρον, καὶ ἐν ἀγνοίᾳ μάλιστα τοῦ Πικαρδοῦ οἰκοφύλακος, κατέστησε τὴν ἔρημον ἐκείνην οἰκίαν μέρος νυκτερινῶν σπουδῶν καὶ ἐρωτικῶν ἐντεύξεων. Ἐκεῖ ἠσχολεῖτο περὶ τῶν μαγικῶν καὶ καββαλιστικῶν ἐργασιῶν του, καὶ ἐκεῖ ἔφερε τὰς ἐρωμένας του.

Ἡ Ἥβη κατελήφθη διὰ τὴν ἐπιστήμην του ὡς καὶ δι' αὐτὸν ὑπὸ σφοδροῦ ἔρωτος, καὶ αἱ νυκτεριναὶ αὐτῶν ἐντεύξεις ἦσαν καθιερωμέναι τόσον εἰς τὴν ἐργασίαν, ὅσον καὶ εἰς τὸν ἔρωτα, διότι γινώσκομεν τὸ πάθος τῆς νεαρᾶς γυναικὸς πρὸς πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν μαγείαν.

Ἡ μάχη ἤρξατο μετὰ τῆς αὐτῆς ἐκατέρωθεν ψυχρᾶς ὁρμῆς, ἥτις δὲν ἐπέτρεπε νὰ προίδῃ τις ἄλλην ἔκβασιν ἢ τὸν θάνατον τοῦ ἑνὸς ἢ καὶ τῶν δύο ἴσως συνδραματιστῶν τῆς τραγικῆς ἐκείνης σκηνῆς.

Ὁ Ραοὺλ καὶ ὁ μαρκίων δ' Ἀβιζὰκ ἐκτυπῶντο χωρὶς ν' ἀπαγγείλωσι λέξιν, ἀλλὰ μετὰ ἐχθρικῆς μανίας ἀπαισιωτάτου σιωνοῦ. Ἡ μάχη αὕτη ἐγένετο ἐν σκιόφωτι τι· ἐκτεταμένη βιβλιοθήκη ἐφωτίζετο μόνον διὰ τοῦ κλεπτοφανάρου τοῦ Ἰακώβου καὶ δι' ἑνὸς τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ μαγικοῦ δωματίου τεθειμένων, διότι τὸ ἕτερον κηροπήγιον εἶχεν ἀνατραπῇ ἔκ τινος ἀποτόμου κινήσεως τοῦ μαρκίωνος δ' Ἀβιζὰκ, καθ' ἣν στιγμὴν ἔδραξε τὸ πιστόλιόν του.

Ἀϊφνης ὅμως ὁ μαρκίων ἀνέκραξε·

— Ἐβλήθης!

Εἶχεν αἰσθανθῇ τὴν αἰχμὴν τοῦ ὅπλου του εἰσδύσασαν ἐν τῇ σαρκὶ τοῦ κ. δὲ Τραμπλέϊγ.

— Ἄ! μία τσουγγραναμάδα βελονιοῦ! ἀπεκρίνατο οὗτος, τίποτε ἄλλο!

Καὶ ἡ μάχη ἐξηκολούθησεν. Ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπερ ὁ Ραοὺλ ἐκάλει τσουγγραναμάδαν βελονιοῦ ἦτο ὡραῖος διαξιφισμὸς κατενεχθεὶς ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου. Εὐτυχῶς ὅμως οὐδεὶς τῶν μυῶν ἢ νεῦρον εἶχε προσβληθῇ· ἀλλὰ τὸ αἷμα ἔῤῥεεν ἀφθόνως. Ὁ Ραοὺλ δὲν ἠσθάνετο τὸν ἐλάχιστον πόνον, ἀλλὰ μόνον ἐλαφρὰν ἐξασθένωσιν τῆς χειρός.

— Πρέπει νὰ τελειώσῃ ἡ ἱστορία αὐτή! διενοήθη, καὶ γρήγωρα, εἴτε μὴ, ἀπόλωλα!

Καὶ ἀφεὶς ἀμέσως κατὰ μέρος πάντα κανόνα τῆς ξιφομαχίας ὡς καὶ τῆς περισκέψεως ἐτάνυσε τὸν βραχίονα καὶ τὸ ὅπλον του, καὶ ἐφώρμησε κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του μετὰ λυσσώδους ὁρμῆς καὶ μὲ κίνδυνον νά τρυπηθῇ διαμπάξ.

Ἐφ' ἑνὸς τοῖς ἑκατὸν ἐστηρίζοντο ἅπασαι αἱ πιθανότητες τῆς ἐπιτυχίας του, καὶ ὅμως ἡ ἰδιότροπος τύχη τὸν ἐβοήθησεν ἐναντίον τῶν ἄλλων. Ἡ αἰχμὴ τοῦ ξίφους τοῦ Ραοὺλ συνήντησε τὸν λαιμὸν τοῦ μαρκίωνος καὶ ἐβυθίσθη μέχρι τῆς λαβῆς ἐξελθοῦσα ὄπισθεν τοῦ λαιμοῦ.

Ὁ κ. δ' Ἀβιζὰκ οὔτε κραυγὴν οὔτε ἀναστεναγμὸν ἔῤῥηξεν· εἶχε προσβληθῇ κεραυνοβόλως, καὶ θὰ ἔπιπτε κοντὸς μακρὺς, ἐὰν δὲν ἐκράτει αὐτὸν ὄρθιον τὸ ξίφος τοῦ Ραούλ. Ὁ κ. δὲ Τραμπλέϊγ ἔσυρε τὸ αἱματωμένον ὅπλον του, καὶ ὁ ἐραστὴς τῆς Ἥβης κατέπεσε τότε ὡς δένδρον ἐκκοπὲν τοῦ κορμοῦ του.

Ὁ Ραοὺλ ἔβαλε τὸ ξίφος εἰς τὴν θήκην του χωρὶς κἂν νὰ τὸ ἀποσπογγίσῃ καὶ ἀνέκραξεν·

— Αὐτὴν τώρα! αὐτήν!

Εἶτα μεθ' ὅλην τὴν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν καθ' ὅσον τὸ αἷμα ἔῤῥεεν αὔξουσαν ἀδυναμίαν του, ὥρμησεν ἐντὸς τοῦ δωματίου, οὗτινος ἀνερεύνησε δι' ἑνὸς βλέμματος ἁπάσας τὰς γωνίας. Ἀλλὰ τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ἦτο κενόν· ἡ Ἥβη ἐγένετο ἄφαντος!

Ὁ Ραοὺλ δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ τὴν ἔκπληξίν του ταύτην συνεμερίζετο καὶ ὁ Ἰάκωβος, Ἀμφότεροι ἦσαν βέβαιοι ὅτι ἡ νεαρὰ γυνὴ δὲν εἶχε διέλθει διὰ τῆς βιβλιοθήκης ὅπως φύγῃ. Ἀλλὰ πόθεν λοιπὸν ἐξῆλθεν, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε παράθυρον ἐν τῷ δωματίῳ καὶ ἄλλη τις θύρα ἀπὸ τὴν τῆς βιβλιοθήκης;

Ὁ Ἰάκωβος ἔλαβεν ἓν κηρίον τῶν κηροπηγίων καὶ ἤρχισε νὰ παρατηρῇ ἐκ τοῦ πλησίον καὶ μετὰ μεγάλης προσοχῆς τὸ τοιχόχαρτον ἐκεῖνο ὅπερ παρίστα τὸν μακάβριον ἐκεῖνον χορὸν, καὶ οὗτινος τὰ φατνώματα περιεστεφανοῦντο διὰ μελαίνων ἐγγλύφων ῥαβδωμάτων ἐκ ξύλου δρυός· εἷς τι δὲ μέρος ῥεῦμα ζωηροῦ ἀέρος, ὅπερ ἐφαίνετο ἐρχόμενον ἐκ τοῦ τοιχοχάρτου ἐσάλευσε ζωηρῶς τὸ φῶς τοῦ κηρίου του. Ὁ Ἰάκωβος παρετήρησεν ἐγγύτερον, καὶ ἀπελάλυψε μυστικὴν θύραν κρυπτομένην ὑπὸ τὰς ἐκ ξύλου δρυὸς μελαίνας ῥαβδώσεις.

Ἡ θύρα αὕτη ἦτο κακῶς κεκλεισμένη καὶ ἀνεῴχθη εὐκόλως, ἅμα ὁ Ἰάκωβος ἔσυρεν αὐτὴν πρὸς αὐτὸν, παρουσιάσασα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του στενὴν κλίμακα ἀνεῳγμένην ἐπὶ τοῦ παχέος τοίχου.

— Ἀπ' ἐδῶ ἔφυγεν ἡ κυρία, κύριε ἱππότα, ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος.

— Λοιπὸν ἀκολουθήσωμεν τὴν αὐτὴν ὁδὸν, εἶπε διακεκομμένῃ τῇ φωνῇ ὁ Ραοὺλ, καί....

Δὲν ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ ἄλλο τι περισσότερον, διότι αἱ δυνάμεις του ἐξαντληθεῖσαι ὁλοτελῶς ἐκ τῆς ῥεύσεως τοσούτου αἵματος τὸν ἐγκατέλιπον εἰς τὰ μέσα, καὶ ἔπεσε λειποθυμημένος ἐντὸς τῶν βραχιόνων τοῦ Ἰακώβου.

§

Ἡ θέσις τοῦ νέου θαλαμηπόλου ἦτο δεινή. Τί νὰ κάμῃ τὸν κύριόν του ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ καὶ παρὰ τὸ πτῶμα ἐκείνου, ὅστις βεβαίως ἦτο ὁ κύριος αὐτῆς; Νὰ περιμένῃ; Ἀλλὰ πᾶν παρερχόμενον λεπτὸν τῆς ὥρας συνεπῆγε καὶ ἕνα κίνδυνον, διότι ἐάν τις ἐκ τῶν φορεαφόρων ἀνέβαινεν, ὅπως εἰδοποιήσῃ ὅτι ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως ἐπλησίαζε, τί θὰ συνέβαινε τότε, τοῦ κυρίου καὶ τοῦ ὑπηρέτου εὑρισκομένων ἐκεῖ, καὶ τίνι τρόπῳ νὰ τῷ ἐξηγήσῃ τὰ διατρέξαντα; Νὰ μεταφέρῃ λοιπὸν ἐπ' ὤμων τὸν κ. δὲ Τραμπλεΐγ;

Ὁ Ἰάκωβος ἐσκέφθη μὲν νὰ πράξῃ τοῦτο, ἀλλὰ δὲν ἦτο τόσον ἰσχυρὸς ὁ δυστυχὴς παῖς, ὥστε δὲν θὰ ἠδύνατο ἐπομένως νὰ ποιήσῃ οὔτε δύο κἂν βήματα μὲ τὸ φορτίον ἐκεῖνο. Ἐνῶ δὲ ἄπειρα ἀντιφατικὰ σχέδια διεσταυροῦντο ἐν τῇ διανοίᾳ του, ἔλαβεν αἴφνης μηχανικῶς μίαν ἀπόφασιν.

Ἔσχισε τὸ ἐπανωφόριον καὶ τὸν ὑπενδύτην τοῦ Ραοὺλ, ὅπως ἴδῃ τὴν πληγήν, ἔπλυνεν αὐτὴν δι' ὀλίγου οἴνου, κατεσκεύασεν ἐπιδέσμους διαρρήξας τὸ ῥινόμακτρόν του καὶ περιέδυσε σφιγκτὰ τὸν ὦμον ὅπως σταματήσῃ τὸ αἷμα. Τοῦ πρώτου τούτου ἀποτελέσματος ἐπιτευχθέντος, δεύτερον ἔτι σπουδαιότερον δὲν ἐβράδυνε πολὺ νὰ ἐπέλθῃ. Ὁ κ. δὲ Τραμπλεϊγάνέψξε τοὺς ὀφθαλμοὺς συνελθὼν ἐκ τῆς λειποθυμίας, κατώρθωσε νὰ ἐγερθῇ, καὶ μόλον ὅτι μόλις ὑπεβαστάζετο, ἠδυνήθη τῇ βοηθείᾳ τοῦ Ἰακώβου, ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ὁποίου ἐστηρίζετο νὰ καταβῇ τὴν μεγάλην κλίμακα καὶ νὰ διέλθῃ τὸν κῆπον.

Οὐδαμῶς ὅ' ἐδέησε νὰ ἐξέλθωσι διὰ τῆς κλίμακος, ὅπως καὶ εἰσῆλθον, διότι κατ' εὐτυχίαν των ἡ μικρὰ θύρα ἤνοιγεν εὐκόλως ἔσωθεν.

Ὁ Ραοὺλ καὶ ὁ Ἰάκωβος εὑρέθησαν ἐν τῷ ὁρμίσκῳ· μ' ὅλον ὅτι δὲ ἐντὸς δέκα λεπτῶν εἶχον ἐλθεῖ πρὶν, νῦν ἐδέησε πλέον τοῦ ὡριαίου διαστήματος, ὅπως διανύσωσι τὴν αὐτὴν ὁδόν· τοσοῦτον δυσκόλως ἐβάδιζεν ὁ Ραούλ. Τέλος ὅμως ἔφθασαν εἰς τὸ μέγαρον, καὶ ὅτε ὁ κ. δὲ Τραμπλεῖγ ὑπερέβη τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, ἠσθάνθη ἅπαντα τὸν ἐπί τινα στιγμὴν ὑπὸ τῆς ἀδυναμίας καὶ τοῦ πόνου καταπραϋνθέντα θυμόν του ἀναγεννώμενον, καὶ ταὐτοχρόνως μετὰ τοῦ θυμοῦ ἐπανῆλθεν ἡ δύναμις, πλὴν πυρετώδης, διαβατικὴ καὶ τρομερά. Ἀφῆκεν αἴφνης τὸν βραχίονα τοῦ ἐκθάμβου Ἰακώβου καὶ ὥρμησεν ἐντὸς τοῦ οἰκήματος.

Ἀλλ' ἅπασαι αἱ θύραι ἦσαν ἀνοικταί· ὁ Ραοὺλ ἔφθασεν εἰς τὸν συζυγικὸν θάλαμον, ἀλλ' ἦτο ἔρημος. Βεβαίως δὲ ἡ Ἥβη θὰ ἐπανῆλθε κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας τοῦ ἀνδρός της, διότι τὸ μικρὸν σκεῦος ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔκλειε τὰ κοσμήματά της ἦτο διερρηγμένον δι' ἑνὸς τῶν σιδηρῶν φραγμάτων τῆς ἑστίας.

Βεβαίως ἡ νεαρὰ γυνὴ μὴ εὑροῦσα τὸ κλειδίον τοῦ σκεύους ἐκείνου, μετεχειρίσθη ἐν τῇ ἀνυπομονησίᾳ αὐτῆς μέσον βίαιον, ὅπως λάβῃ

μεθ' ἑαυτῆς, ἐκεῖνο ὅπερ ἔμελλε ν' ἀποτελέσῃ τοῦ λοιποῦ πᾶσαν τὴν περιουσίαν της, καὶ μετὰ ταῦτα ἐγένετο ἄφαντος.

§

Ἡ πληγὴ τοῦ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἦτο ἀσήμαντος, καὶ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας εὑρέθη οὗτος ἐπὶ ποδός. Ἔπραξε πᾶν, ὅπως ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη τῆς γυναικός του, ἀλλ' ἀνεπιτυχῶς, διότι οὐδὲν κατώρθωσεν. Ἡ Ἥβη εἶχεν ἐκλείπει πιθανῶς τοὺς Παρισίους.

Πολλὰ ἔτη ὤφειλον νὰ παρέλθωσιν, καὶ πολλὰ νὰ τελεσθῶσι συμβάντα, μέχρις οὗ ἡ τύχη ἤ τὸ πεπρωμένον ἔρριψεν ἀπέναντι ἀλλήλων τοὺς δύο συζύγους.

§

Οἱ δὲ φορεαφόροι ἔκπληκτοι διότι δὲν ἐφώνησαν αὐτοὺς κατὰ τὴν εἰθισμένην ὥραν, ἀπεφάσισαν νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα τοῦ μεγάρου δὲ Καιήλου. Γινώσκομεν δ' ὁποῖον θέαμα προσέβαλε τὰ ὄμματά των.

Ἔντρομοι ἐξ ὅσων εἶδον καὶ φοβηθέντες μὴ διακινδυνεύσωσιν οὗτοι, ἔδραμον εἰς τὴν ἀστυνομίαν εἰς ἣν ἐξέθεσαν τὸ πρᾶγμα. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἠγνόουν ὁποία τις ἦν ἡ νεαρὰ γυνὴ ἣν ἔφερον καθ' ἑκάστην νύκτα εἰς τὸ μέγαρον, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐγνώριζον κἂν πόθεν ἤρχετο, δι' οὗ καὶ μόνου θὰ ἠδύνατο ν' ἀναφανῇ ἡ ἀλήθεια, ἅπασαι αἱ ἔρευναι αὐτῆς ἀπέβησαν μάταιαι. Ἐνεταφιάσθη ὁ μαρκίων δ' Ἀβιζὰκ καὶ ὁ καλύπτων τὴν παράδοξον ταύτην σκηνὴν πέπλος οὐδέποτε διερρήχθη.

Θὰ ἐπανίδωμεν μετ' ὀλίγον τὴν Ἥβην.

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΣΜΑΡΑΓΔΑ.

Κεφάλαιον Α'.

ΕΙΣ ΕΠΙΣΤΑΤΗΣ ΑΡΧΟΝΤΙΚΗΣ ΟΙΚΙΑΣ.

Ἔτος παρῆλθεν ἀπὸ τῶν γεγονότων, ἅτινα τέμνουσι τὸ τελευταῖον κεφάλαιον τοῦ προηγουμένου μέρους. Παρακαλοῦμεν δὲ τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας, ὅπως εὐαρεστηθῶσι νὰ μᾶς συνοδεύσωσιν ἐν τῇ ὁδῷ Βουρδωναὶ ἀπέναντι οἰκίας καλῆς χωρικῆς ὄψεως, καὶ μιᾶς τῶν σημαντικωτέρων ἀναμφηρίστως τῆς ἐμπορικῆς ἐκείνης συνοικίας. Ἄνωθι τῆς αὐλείου θύρας αἰωρεῖτο ἔκθεμα, ἐφ' οὗ ἀνεγινώσκετο·

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ

ΟΙΚΗΜΑ ΗΥΤΡΕΠΙΣΜΕΝΟΝ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΜΠΡΟΣΘΕΝ.

Μισθωτὴ ἅμαξα ἔστη πρὸ τῆς οἰκίας ταύτης καὶ μεγαλόσωμος ἀνὴρ κατέβη τῆς ἁμάξης.

Τὸ ἄτομον τοῦτο, ὅπερ ἐφαίνετο ἡλικίας πεντήκοντα πέντε ἢ ἑξήκοντα ἐτῶν εἶχε συμπαθητικωτάτην φυσιογνωμίαν. Ὁ τρίκωχος αὐτοῦ καὶ εὐρυάμβων πῖλος, τὸ ἁπλούστατον καὶ χρώματος ἱσπανικοῦ καπνοῦ ἐνδύματά του, ἡ μακρὰ αὐτοῦ ἐκ καλάμου καὶ μετ' ἀργυροῦ σφαιρώματος ῥάβδος, ἡ μετὰ μεγάλης πόρπης μεταξὺ δύο ἀμμάτων φενάκη ἐπιμελῶς κεκονιαμένη, καὶ τέλος τὸ πλατὺ, ἐξυραφισμένον καὶ ῥοδοκόκκινον πρόσωπόν του, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφαίνε-

τὸ ἡ ἀγαθότης καὶ σοβαρότης τοῦ χαρακτῆρος, παρίστων αὐτὸν ὡς τινα ἐπιστάτην ἀρχοντικῆς οἰκίας.

Ὁ θυρωρὸς ὅστις ἐν τῷ κρότῳ τῆς ἁμάξης ἐξῆλθε τοῦ θυρωρείου, ἐστέκετο ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας, ὁ δὲ νέηλυς ἀπετάθη πρὸς αὐτόν.

— Μήπως ἔχετε, φίλτατε, κανὲν οἴκημα ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ δι' ἐνοίκιον; τῷ εἶπε μετὰ οἰκειότητος.

— Μάλιστα, ἔχομεν, κύριε.

— Ηὐτρεπισμένον.

— Μάλιστα, κύριε, καὶ εἰμπορῶ νὰ σᾶς εἴπω, καλῶς ηὐτρεπισμένον.

— Τίνος εἶναι ἡ οἰκία αὕτη;

— Τοῦ κυρίου μου.

— Καὶ ποῖος εἶναι ὁ κύριός σας;

— Ὁ κύριος Δυράνδος, μεγαλέμπορος τσοχῶν, βελουδίων καὶ μεταξωτῶν.

— Ποῦ διαμένει;

— Ἐδῶ πέρα εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα· τὸ κατάστημα εἶναι εἰς τὸ κατάγαιον οἴκημα.

— Λοιπὸν μὲ ἐκεῖνον πρέπει βεβαίως νὰ ὁμιλήσω διὰ τὸ οἴκημα.

— Μάλιστα, κύριε.

— Ὁδηγήσατέ με.

— Ἀμέσως.

Ὁ θυρωρὸς παρῆλθε τὸν νέηλυν καὶ ἀναβὰς μετ' αὐτοῦ ὡραίαν μετὰ σιδηρῶν κιγκλίδων κλίμακα, ἔστη ἀπέναντι μεγάλης θύρας τοῦ πρώτου πατώματος καὶ ἔκρουσε περιδεῶς τὸν κώδωνα.

Ὡραία παιδίσκη μετ' ἀνασίμου ῥινὸς καὶ ζωηρῶν ὀφθαλμῶν ἔδραμε ν' ἀνοίξῃ.

— Τί ἀγαπᾶτε, μπάρμπα Κυριάκο; ἠρώτησεν.

— Ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ, κυρία Μανιῶ, ἦλθε μὲ τὴν ἅμαξαν διὰ τὸ οἴκημα καὶ ζητεῖ νὰ ὁμιλήσῃ μὲ τὸν κὺρ Δυράνδον.

Ἡ λέξις ἅμαξα ἦν ἐπίτηδες μετεχειρίσθη ὁ θυρωρὸς εἶχεν ἀρκούντως εὐδιαθέσει τὴν παιδίσκην, ἥτις ἐξ ἑνὸς μόνου ταχέος βλέμμα-

τος ἐννόησεν ὅτι ὁ ἐπισκέπτης ἐκεῖνος ἂν καὶ προβεβηκυίας ἡλικίας ἦτο εὐειδής· περιπλέον δὲ εἶδεν ὅτι εἰς τὸν δακτυλιώτην τῆς ἀριστερᾶς ἔφερεν ὡραιότατον μονόπετρον δακτυλίδιον. Κατὰ συνέπειαν ὅθεν τῷ εἶπεν ὑπομειδιῶσα·

— Ἐὰν ἀγαπᾶτε, κύριε, νὰ λάβητε τὸν κόπον νὰ μὲ ἀκολουθήσητε...

— Πᾶ! κορίτσι μου! τὸ νὰ σᾶς ἀκολουθήσω δὲν μοὶ δίδει ποσῶς κόπον, ἀλλ' ἀπεναντίας μὲ προξενεῖ εὐχαρίστησιν, καὶ ἐὰν ἤμην κατὰ εἴκοσι πέντε ἔτη νεώτερος, θὰ ἠκολούθουν ἕως εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου καὶ κἄτι ἀκόμη μακρύτερα μάτια, ὡσὰν τὰ ἰδικά σου.

Καὶ ὡς ταῦτα ἐλέγοντο ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ, ἡ δὲ ἐπὶ τῆς αὐλῆς θύρα ἦτο κεκλεισμένη, ὁ φιλογύναικος ἐπισκέπτης ἤψατο ἰταμῶς λίαν τοῦ πώγωνος τῆς παιδίσκης, ἥτις δὲν ἐφάνη ποσῶς ἀγανακτήσασα ἐκ τῆς ὑπερμέτρου ταύτης ἐλευθερίας του.

Ὁ ἄγνωστος ἠρεύνησεν ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ ἐπενδύτου αὐτοῦ, ἐξήγαγεν ἐξάφραγκον καὶ ἐγχειρίζων αὐτῷ τῇ παιδίσκῃ, τῇ εἶπε μετὰ τόνου ἐξ ἑνὸς μὲν λάγνου καὶ ἐξ ἄλλου πατρικοῦ ὡς τοῦ τῶν γεροακολάστων.

— Πάρε αὐτὸ ἐδῶ, κορίτσι μου, διὰ ν' ἀγοράσῃς κορδέλλαις.

Ἡ ὡραία νεᾶνις ἠρυθρίασεν ἐκ τῆς χαρᾶς της καὶ ὑποκλιναμένη ἐλαφρῶς ἔρριψε τὸ νόμισμα ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ περιζώματός της. Εἶτα ἀνέῳξε τὴν θύραν τοῦ θαλάμου τοῦ κυρίου της καὶ ἀποσυρθεῖσα ὅπως διέλθῃ ὁ ἐπισκέπτης, ἔκραξεν·

— Κύριε Δυράνδε, ἰδοὺ ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ ἦλθε μὲ ἄμαξαν καὶ ζητεῖ νὰ ὁμιλήσῃ μεθ' ὑμῶν διὰ τὸ οἴκημα.

Ἡ λέξις μὲ ἄ μ α ξ α ν τὴν αὐτὴν καὶ εἰς τὸν κ. Δυράνδον ἐνεποίησεν αἴσθησιν, οἵαν καὶ εἰς τὴν κυρίαν Μανιώ. Δι' ὃ ἀφῆκε μετὰ σπουδῆς τὸ γραφεῖόν του ὡς καὶ τοὺς λογαριασμοὺς οὓς ἐξήλεγχε καὶ ὑπεκλίνατο θεραπευτικῶς τὸ ἄτομον ὅπερ ἡ παιδίσκη εἰσήγαγεν.

— Κύριε....κύριε....ὑπέλαβεν, εἰμὶ εὐτυχὴς καὶ λίαν κατεγοητευμένος....

— Διότι ἔχετε οἴκημα δι' ἐνοίκιον; εἶπεν ὑπογελῶν ὁ μεγαλόσωμος.

— Βέβαια, διότι τοῦτο μοὶ παρέχει τὴν εὐχαρίστησιν.....τὴν τιμήν....

Ὁ νέηλυς διέκοψε τὸν κ. Δυράνδον, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι ἐστερεῖτο τῆς περὶ τὸ λέγειν εὐχερείας.

— Ἡ εὐχαρίστησις καὶ ἡ τιμὴ εἰσὶ βεβαίως δι' ἐμὲ, εἶπε· ἐπιθυμῶ μόνον νὰ μοὶ ἀρέσῃ τὸ οἴκημα, διότι ἡ οἰκία αὕτη εἶναι ἡ τιμιωτέρα καὶ ἡ μᾶλλον καλοσυγυρισμένη.

— Τὸ οἴκημα θὰ σᾶς ἀρέσῃ, ἐπανέλαβεν ὁ κύριος Δυράνδος μεθ' ὑπερηφάνου μειδιάματος ἰδιοκτήτου, εὐχαριστημένου ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του καὶ ἀπὸ τὴν οἰκίαν του· εἶναι ὡραῖο καὶ καλλίτερο ἀπὸ τοῦτο δὲν εἰμπορεῖ νὰ εὕρῃ κανεὶς εἰς χαμμίαν συνοικίαν.

— Πόσα δωμάτια εἶναι;

— Δεκατέσσαρα, κύριε, δώδεκα κλίναι διὰ κυρίους καὶ ὑπηρέτας.

— Καὶ εἰς ποῖον πάτωμα;

— Εἰς τὸ δεύτερον.

Ὁ ἐπισκέπτης ἐποίησεν ἐμφατικὴν διαστροφὴν τῶν χειλέων.

— Ναὶ, δεύτερον μὲν, ἀλλὰ καλλίτερον ἀπὸ τὸ πρῶτον, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ὁ κ. Δυράνδος, καὶ μάλιστα, ἐὰν ἐρωτᾶτε ἐμὲ, τὸ προτιμῶ ἀπὸ τὸ πρῶτον ἕνεκα τῆς θέας ἣν ἔχει ἀπέναντί του.

— Ὑπάρχουσι βεβαίως σταῦλοι καὶ κλίσια;

— Μάλιστα, κύριε, καὶ εὐρύχωρα εὐρύχωρα.

— Διὰ πόσους ἵππους καὶ ἁμάξας;

— Ὑπάρχει θέσις διὰ ἓξ ἵππους καὶ τρεῖς ἁμάξας.....ἀλλ' ἐὰν καὶ δὲν σᾶς ἐπαρκῶσι ταῦτα, σᾶς δίδω καὶ τὸν σταῦλόν μου καὶ τὸ ἁμαξοστάσιόν μου, τὰ ὁποῖα μοὶ εἶναι ὁλοτελῶς ἄχρηστα.

— Καὶ τὸ οἴκημα εἶναι καλῶς ἠὐτρεπισμένον τοὐλάχιστον;

— Ὡσὰν τὸ τοῦ ἀντιβασιλέως. Ἔχω τὴν μεγάλην τιμὴν νὰ προμηθεύω τὰ ἔμπαστα καὶ τὰ βελούδα εἰς τὸν ταπητοστρώτην τῶν Ἀνακτόρων, καὶ γνωρίζω ἀπὸ οἰκήματα.

— Πρέπει ὅμως νὰ τὸ ἰδῶ, κύριε, νὰ τὸ ἰδῶ.

— Ὁπόταν θέλητε.

— Λοιπὸν τώρα, ἐὰν ἀγαπᾶτε.

— Εἰμὶ εἰς τὰς διαταγάς σας, κύριε.... Ἀλλ' εἰμπορῶ ἄρά γε

νὰ λάβω τὸ εὐτύχημα, τὴν εὐχαρίστησιν, νὰ μάθω μετὰ ποίου ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ;

Ὁ νέηλυς ἐπαρθεὶς ἐπέδειξε τὸ δακτυλίδιον, ὅπερ ἀπήστραπτεν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς χειρός του συνθλίψας τὸ τρίχαπτον τοῦ λωμοπτύχου του.

— Εὐχαρίστως, κύριε Δυράνδε, εὐχαρίστως! εἶπεν. Καλοῦμαι Πασχάλιος Εὐδόξιος Ἀγαμέμνων Ριβά, καὶ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἦμαι ὁ ἐπιστάτης τῆς μεγάλης καὶ πανισχύρου ἐπικλήρου κομίσσης Ἀρτεμισίας δὲ Σαὶντ Ἀνίλ.

Ὁ ἰδιοκτήτης καὶ ἔμπορος τσοχῶν, βελούδων καὶ μεταξωτῶν ὑπεκλίνατο ἐδαφιαίως καὶ ἀνέκραξεν·

— Ὥστε θὰ ἦμαι λίαν εὐτυχὴς καὶ θὰ ἔχω τὸ μέγα εὐτύχημα νὰ ἐνοικίσω ἐν τῇ οἰκίᾳ μου τὴν ἐπίκληρον κόμησσαν δὲ Σαὶντ Ἀνίλ;

— Τὴν βαρωνίδα τοῦ Ἄνω Βήματος, ἐξηκολούθησεν ὁ ἐπιστάτης, τὴν πυργοδέσποιναν τοῦ Φρακτοῦ Πύργου ἐν Πικτονίᾳ, τῆς Παλαιοκνίδης ἐν Κανδιγαβίᾳ, τοῦ Πλουσγατινελδζὰκ ἐν Βρεττανίᾳ, τῆς Ζαρνομβίλλης ἐν Σὰκ ἀλ Ἄσν, τῆς Μαλοτρυφυταίνης καὶ λοιπῶν ἄλλων, ὧν ἡ ἀπαρίθμησις θὰ ἦτο λίαν διεξοδική.

Καὶ εἰς πάντα τίτλον ἀπαριθμούμενον μετὰ μεγαλοπρεποῦς φιλαρεσκείας ὑπὸ τοῦ Πασχαλίου Εὐδοξίου Ἀγαμέμνονος Ριβᾶ, ὁ κ. Δυράνδος ὑπεκλίνετο ἐψ ὑπαρχῆς.

Ὁ ἀξιοπρεπὴς ἀστὸς θὰ ἐπεθύμει νὰ δώσῃ εἰς τὴν ῥάχιν του εὐκαμψίαν ἰτέας.

— Ὑπάγωμεν νὰ ἴδωμεν τὸ μέρος, εἶπεν ὁ κὺρ Ριβά, ἀφοῦ ἐπέρανε τὴν ὀνοματολογίαν του.

Ὁ Δυράνδος προεπορεύθη τοῦ ἐπισκέπτου ἀφοῦ μυριάκις ἐζήτησε συγγνώμην διὰ τὴν μεγάλην του ἐλευθερίαν. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι ὁ ἐπιστάτης θὰ ἐξευγενίζετο ὀλίγον πλησίον τοσοῦτον εὐγενοῦς ἀνθρώπου, ὁ δὲ χρώματος ἱσπανικοῦ καπνοῦ ἐπενδύτης του τῷ ἐνέπνεε μέγαν σεβασμόν.

Ἐπεσκέφθησαν τὸ ἐν τῷ δευτέρῳ πατώματι οἴκημα. Ἦτο δὲ εὐρύχωρον, κάλλιστα διηρημένον καὶ πραγματικῶς πολυτελέστατα ἠὐτρεπισμένον. Πανταχοῦ ὑπῆρχον τάπητες, τὸ στιλβωτρον τοῦ θα-

λάμου τῆς ὑποδοχῆς προήρχετο ἐκ τῶν Ἀνακτόρων, ὅθεν παρέλαβεν αὐτὸ ὁ Δυράνδος παρὰ τοῦ συντέχνου του τοῦ ταπητοστρώτου.

Συλλήβδην δ' εἰπεῖν μία οὐτωσὶ μεγάλη κυρία, οἵα ἡ ἐπίκληρος κόμησσα δὲ Σαϊντ Ἀνίλ, ἠδύνατο νὰ καταλύσῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ καὶ νὰ περάσῃ ἐὰν οὐχὶ τοσοῦτον καλῶς, τοὐλάχιστον ἀνεκτῶς.

Κεφάλαιον Β'.

ΤΟ ΟΙΚΗΜΑ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΠΑΤΩΜΑΤΟΣ.

Ὅτε ὁ ἐπιστάτης τῆς μεγάλης καὶ εὐγενεστάτης κυρίας ἧς πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀπηριθμήσαμεν διεξοδικῶς τούς τε τίτλους καὶ τὰ προτερήματα εἶδε καὶ ἐξήτασε πάντα, ἀξιώσας νὰ ἐκδηλώσῃ οἱονεὶ ἐπιδοκιμασίαν, ὁ Δουράνδος ἔσπευσε νὰ ἐρωτήσῃ.

— Λοιπὸν, δύναμαι νὰ πιστεύσω;... ἐννοεῖτε τέλος...

— Ὅτι ἐνοικιάζω, κύριε Δυράνδε, τὸ οἴκημα τοῦτο διὰ τὴν οἰκοδέσποινάν μου;

— Μάλιστα.

— Βέβαια καὶ εἰμπορεῖτε.

— Ὥστε θὰ λάβω τὴν τιμήν...

— Νὰ ἐνοικίσητε τὴν ἐπίκληρον κόμησσαν δὲ Σαϊντ Ἀνίλ, μάλιστα.

— Καὶ θὰ εὐχαριστηθῇ ἀρά γε εἰς τὸ μέρος μου ἡ διάσημος αὕτη κυρία;

— Ὄχι βεβαίως ὅπως εἰς τὴν οἰκίαν της, ἀλλὰ μετρίως τέλος πάντων.

— Μὲ πληροῦτε χαρᾶς.

— Νὰ χαίρεσθε, κύριε Δυράνδε, διότι δὲν βλέπω εἰς τοῦτο κανὲν πρόσκομμα.

— Πολλοὶ τῶν ἐν τῇ συνοικίᾳ ταύτῃ θὰ φθονήσωσι τὴν εὐδαιμονίαν μου.

— Ἄ! ὅσον διὰ τοῦτο, θεωρεῖτέ το βέβαιον.

— Θὰ μοὶ εἴπωσιν ὅτι ἐθήρευον τὴν τιμὴν ἥτις θὰ μοὶ προκύψῃ!

— Θὰ τὸ εἰποῦν, ἀλλ' ἀδιάφορον πρὸς ὑμᾶς.

— Ἄ! ναί, κ' ἐγὼ τόσον σκοτίζομαι, ὥστε αἰσθάνομαι ἀπεριόριστον ἀγαλλίασιν.

— Ἄ! ἴσα ἴσα ἐλησμόνησα.

— Τί;

— Τὸ οὐσιουδέστερον.

— Τὸ οὐσιωδέστερον;

— Δι' ἐσᾶς τοὐλάχιστον, διότι δι' ἡμᾶς εἶναι ἀσήμαντον.

— Δηλαδή;

— Τὴν τιμὴν τοῦ ἐνοικίου.

— Τὴν τιμήν;

— Ναὶ βέβαια, τὴν τιμήν. Τὸ γνωρίζετε, στοχάζομαι;

— Ὦ! βέβαια... βέβαια.

— Λοιπόν;

— Λοιπὸν θά...

— Νὰ ἰδοῦμεν.

— Θὰ πληρώσητε τριακόσια φράγκα κατὰ μῆνα, εἶπε τέλος ὁ Δυράνδος, ὅστις μόνον πεντήκοντα φράγκα εἶχεν ἐνοικιάσει μέχρι τοῦδε τὸ οἴκημά του.

— Τριακόσια φράγκα; ἐπανέλαβεν ὁ κὺρ Ριβά.

— Σωστά, σωστά.

— Δὲν εἶναι πολλά.

— Ὦ! πολὺ εὐθυνά, πολὺ εὐθυνὰ μάλιστα! ἀλλὰ διὰ νὰ ἐνοικίσω μίαν τοσοῦτον μεγάλην κυρίαν, ἔκαμα θυσίαν...

— Ἡ δουλειὰ εἶναι τελειωμένη! ὑπάγωμεν κάτω νὰ μοὶ δώσητε μίαν ἀπόδειξιν.

— Τί ἀπόδειξιν;

— Νά, μίαν ἀπόδειξιν διὰ τριῶν μηνῶν ἐνοίκιον τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς πληρώσω.

— Δὲν εἶναι καμμία βία.

— Ὄχι, ὄχι, πᾶμε.

— Θὰ μὲ πληρώνητε εἰς τὸ τέλος ἑκάστου μηνός.

— Ἀλλὰ δὲν κάμω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ταῖς δουλειαῖς μου, κύριε Δυράνδε;

— Ἀλλ' ἐὰν ἀρνηθῶ καὶ καλὰ νὰ δεχθῶ τὰ χρήματά σας;

— Τότε δὲν ἐνοικιάζω κ' ἐγὼ τὸ οἴκημά σας.

— Ἐλᾶτε λοιπόν, εἶπεν ὁ Δυράνδος, ἀφοῦ ἐπιμένετε καὶ καλὰ, νὰ σᾶς δώσω τὴν ὁποίαν ζητεῖτε ἀπόδειξιν.

Καὶ ὁ ἐπιστάτης ἔτυψεν ἐπὶ τοῦ ὤμου θωπευτικῶς τὸν ξένον.

— Τὸν διαβολάνθρωπον! ὑδρόνει τινὰς ἕως ὅτου νὰ τὸν πείσῃ νὰ παραδεχθῇ τὸ χρέος του! Εἰς τὴν τιμήν μου πρέπει νὰ ἔλθῃ κανεὶς εἰς τὴν συνοικίαν Βουρδωναὶ διὰ νὰ εὕρῃ ἰδιοκτήτας, οἱ ὁποῖοι δὲν θέλουν ν' ἀκούσουν διόλου περὶ πληρωμῆς τοῦ ἐνοικίου τῆς οἰκίας των!

Ὁ Δυράνδος εὗρεν εὐφυέστατον τὸν χαριεντισμὸν τοῦτον καὶ ἐγέλασε γέλωτα ἄσβεστον καθ' ὅλον τὸν καιρὸν, ὃν ἐχρειάσθησαν διὰ νὰ καταβῶσιν ἀπὸ τὸ δεύτερον εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα.

Ἐνταῦθα βλέπομεν μέγα κενὸν ἐν τῇ ἀφηγήσει μας, ὅπερ εὐτυχῶς ἔχομεν εἰσέτι καιρὸν νὰ ἀναπληρόσωμεν.

Παρουσιάσαντες τοῖς ἀναγνώσταις μας τὸν κ. Δυράνδον, ἠμελήσαμεν νὰ δώσωμεν ἐνταυτῷ σκιαγραφίαν τινὰ τοῦ ἐντίμου τούτου ἀστοῦ, ἰδιοκτήτου καὶ μεγαλεμπόρου τσοχῶν, βελούδων καὶ μεταξωτῶν. Ἦν ἄδικον τοῦτο, ἀλλ' ὅ,τι δὲν εἴχομεν πράξει μέχρι τοῦδε, ἀρχόμεθα ἤδη.

Ὁ κ. Δυράνδος ἦν πεντηκοντούτης, καὶ καθὰ δύναταί τις εἰπεῖν παρηκμακὼς ἀστὸς μετριώτατα νεάζων. Χάρις δὲ εἰς τὴν ἠλίθιον κανονικότητα τοῦ προσώπου του, εἰς τὴν ἀκαδημαϊκὴν συμμετρίαν τοῦ σώματός του, εἰς τοὺς κυλοιδιῶντας ὀφθαλμούς του, τοὺς λευκοτάτους ὀδόντας καὶ τὰ λίαν ἐξέχοντα γαστροκνήμιά του, ἐθεωρεῖτο ἐν τῇ ἀκμῇ του ὡς ὁ ὡραιότερος τῶν ἀνθρώπων, ὃν δύναταί τις νὰ φαντασθῇ. Ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἐγένετο λόγος περὶ αὐτοῦ καὶ τῶν ἀνδραγαθημάτων του, καὶ αἱ μετὰ τῆς ὡραίας διφθεροπώλιδος ἐν τῇ ὁδῷ Πλὰ δ' Ἐταὶν ἐργολαβίαι του δὲν εἶχον εἰσέτι λησμονηθῇ παντελῶς. Καθὰ δὲ μάλιστα αἱ κακαὶ γλῶσσαι διεβεβαίουν, ὁ κ. Δυράνδος ἀπὸ τῆς συζεύξεώς του μεθ' ὅλην τὴν ἀπόκτησιν τριῶν ὡραίων τέκνων, ἅτινα περιποιοῦν τιμὴν εἰς τὴν γονιμότητα τῆς συζυγικῆς

κλίνης παρέβαινε συχνότατα τὴν συζυγικὴν πίστιν. Τινὲς μάλιστα ἐνένευον κακοβούλως καὶ ἐχαμογέλων, ὁσάκις ἐπρόκειτο περὶ τῆς Μανιώς, τῆς ὡραίας θαλαμηπόλου του, ἣν εἴδομεν ἐγκολπίζουσαν μετὰ τοσαύτης ἐπιτηδειότητος τὸ ἐξάφραγκον τοῦ Ἀγαμέμνονος Ριβά.

Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι, ἐάν τις ἤθελεν ἐπικρίνει τὰ ἤθη τοῦ κ. Δυράνδου, ὅτι ἡ ἐμπορικὴ αὐτοῦ τιμιότης ἦν ἄνωθεν πάσης προσβολῆς. Ὁ μεγαλέμπορος τσοχῶν, βελούδων, καὶ μεταξωτῶν, ὑπέρπλουτος καὶ ὁσημέραι τὴν περιουσίαν αὐτοῦ διὰ τῶν μεγάλων ἐπιχειρήσεών του αὐξάνων, ἔχαιρεν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Παρισίων ἀπεριόριστον πίστιν. Κενόδοξος εἰς ἄκρον, ἠσθάνετο ἀπό τινος τὰς ἐπωδύνους προσβολὰς τοῦ ὀλεθρίου τῆς δοξομανίας πάθους. Τὰ χρήματα ἅπερ καθ' ἑκάστην ἐναπεταμίευε δὲν ἠδύναντο νὰ κορέσωσι τὴν ὑπερηφάνειάν του· τοῦ λοιποῦ ὑπὸ ἄλλης τῆς τοῦ θησαυρίζειν μανίας κατείχετο· ὠνειρεύετο ἀνηκούστους τιμάς. Ἔβλεπεν ἑαυτὸν νεωκόρον, ὑπαστυνόμον καὶ δήμαρχον, διότι αἱ δοξομανεῖς ἀξιώσεις του κατήντων τῇ ἀληθείᾳ μέχρι τῆς καταλήψεως τῆς δημαρχίας.

Μέσον τίνος λοιπὸν ἠδύνατο ὁ Δυράνδος ν' ἀπολαύσῃ ὅλας αὐτὰς τὰς τιμάς, ἐὰν ἠδύνατο, ἐννοεῖται, νὰ τὰς ἀπολαύσῃ, παρὰ μέσον τῶν εὐγενῶν;

Ὥστε ὁ Δυράνδος ὑπεκλίνετο πρὸ τῶν εὐγενῶν, ὥσπερ οἱ Ἰνδοὶ πρὸ τοῦ σεβαστοῦ εἰδώλου τοῦ Θεοῦ αὐτῶν Βραχμάνου.

Ὁ ἔμπορος καὶ ὁ ἐπιστάτης εἰσῆλθον ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ πρώτου πατώματος, περὶ οὗ διελάβομεν ἤδη.

— Κύριε Ριβά, εἶπε τότε ὁ Δυράνδος, πιστεύω ὅτι δὲν θ' ἀποποιηθῆτε νὰ γευθῆτε ὀλίγον ἐκ τοῦ οἴνου μου.

— Ὄχι δά! ἀπεκρίνατο ὁ Ἀγαμέμνων· μοὶ ἀρέσετε, κύριε Δυράνδε! εἶσθε τίμιος ἄνθρωπος καὶ πάντοτε θὰ ἔχω μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ πίνω μετὰ τιμίου ἀνθρώπου.

Καὶ ὁ ἐπιστάτης προσέθηκεν ὡς ἐν μονολόγῳ μετὰ βυθίου στεναγμοῦ·

— Οἴμοι! εἰς τὸν καιρὸν ποῦ εὑρισκόμεθα, οἱ τοιοῦτοι εἶσι σπάνιοι!

Ὁ Δυράνδος τετυφωμένος ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ὑπερηφανείας ἐφώνησε τὴν Μανιώ.

Ἡ ὡραία θεραπαινὶς ἐπαρουσιάσθη πάραυτα.

— Φέρε μας μίαν μποτίλιαν κρασὶ Ἀλικάντε, παξιμαδάκια καὶ δύο ποτήρια.

Ἡ Μανιὼ ἐπανῆλθε μετὰ μικρὸν κομίζουσα τὰ αἰτηθέντα. Ἡ βαυκαλὶς ἐκαλύπτετο ὑπὸ παχυτάτης σινδόνος κονιορτοῦ καὶ ἀράχνης, ὁ δὲ Δυράνδος ἐξεπωμάτισεν αὐτὴν μετὰ τῆς εἰς τὴν ἡλικίαν του ἀπαιτουμένης προσοχῆς, καὶ ἐπλήρωσε τὸ ποτήριον τοῦ Ἀγαμέμνονος ὡς καὶ τὸ ἰδικόν του, φροντίσας νὰ μὴ ταράξῃ ποσῶς τὸ πολύτιμον ῥευστόν.

Ὁ Ἀγαμέμνων ὕψωσε τὸ ποτήριόν του.

— Εἰς ὑγείαν σας, κύριε Δυράνδε, εἶπε, συγκρούσας αὐτὸ μετὰ τοῦ ἐμπόρου, ὅστις ἀνέκραξεν·

— Εἰς ὑγείαν σας.

Κεφάλαιον Γ'.

Η ΚΥΡΙΑ ΚΑΙ Η ΔΕΣΠΟΣΥΝΗ ΔΕ ΣΑΙΝΤ ΑΝΙΛ.

Ἐν τοσούτῳ οἱ δύο ἄνδρες ἐκαθέσθησαν κατέναντι ἀλλήλων καὶ ἤρξαντο ληκυθίζοντες ὡς γνώριμοι. Ὅταν δέ τινες πίνωσι, τί ἄλλο πράττουσι παρὰ νὰ συνδιαλέγωνται ; Λοιπὸν συνδιελέχθησαν καὶ οὗτοι, ἡ δὲ συνδιάλεξίς των ἤρξατο ὡς ἑξῆς·

— Πῶς εὑρίσκετε τὸν οἶνόν μου ; ἠρώτησεν ὁ Δυράνδος.

— Ἐξαίρετον.

— Εἰλικρινῶς ;

— Εἰς τὴν τιμήν μου.

— Μοὶ ἐστάλη ἀπὸ αὐτὴν τὴν Ἀλικάντην, καὶ τὸν ἔχω εἴκοσι πέντε χρόνια τώρα ἐντὸς τῶν βαυκαλίδων.

— Τὸ πιστεύω, καὶ ἡμεῖς ἐπίσης ἔχομεν τὸν ἀπαράλλακτον καὶ τῆς οὐτῆς ποιότητος ἐν τῇ οἰναποθήκῃ τοῦ μεγάρου δὲ Σαὶντ Ἀνίλ.

— Ὁποία εὐτυχία δι' ἐμὲ νὰ ἔχω οἶνον, οἷον ἔχει ἡ κόμησσα!

— Ἄνευ ἀντιλογίας, κύριε Δυράνδε, ἀξίζει νὰ παρατεθῇ εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ ἀντιβασιλέως.

— Μὲ πληροῦτε χαρᾶς, κύριε Ριβά. Θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε, ὅταν πιάσετε τὸ ἀπαρταμέντο μου, νὰ σᾶς προσφέρω εἴκοσι πέντε μποτίλιαις ;

— Διατί ὄχι! δέχομαι τὸ χάρισμά σας μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως.

— Νὰ σᾶς εἰπῶ· εἰμπορῶ νὰ σᾶς κάμω μίαν ἐρώτησιν ;

— Καὶ δέκα ἀκόμη, ἐὰν ἀγαπᾶτε, κύριε Δυράνδε.

— Ἡ κυρία κόμισσα δὲ Σαϊντ Ἀνὶλ κατοικεῖ συνήθως εἰς Παρισίους ;

— Ὄχι ἀπὸ τῆς χηρείας της, ἡ εὐγενὴς οἰκοδέσποινά μου ἀπεσύρθη εἰς τὰ κτήματά της. Κατοικοῦμεν λοιπὸν ὁτὲ μὲν εἰς τὸν πῦργον τοῦ Σαϊντ Ἀνὶλ, ὁτὲ δὲ εἰς τὴν βαρωνίαν τοῦ ἄνω Βήματος, ἐνίοτε εἰς τὸ ἐν Πικτωνίᾳ μέγαρον τοῦ Φρακτοῦ Πύργου, ἢ εἰς τὸ τῆς Παλαιοκνίδης ἐν Κανδιγαβίᾳ, ἢ ἀκόμη εἰς τὸ τοῦ Πλουσγατινελγὰζ ἐν Βρεττανίᾳ, παραλείπων ἑτέρας οὐχὶ τόσον σημαντικὰς κατοικίας.

— Ἀλλ' ὅλα ταῦτα προϋποθέτουσι μεγάλην περιουσίαν.

— Μεγάλην ; ἡ λέξις αὕτη δὲν εἶναι ἀρκετὴ, εἰπῆτε μᾶλλον γιγαντιαίαν, ἀνήκουστον, θαυμαστήν!

— Καὶ εἰς πόσα ὡς ἔγγιστα ἀνέρχονται αἱ πρόσοδοι τῆς εὐγενοῦς κυρίας ;

— Ἐκείνη τὸ ἀγνοεῖ, κ' ἐγὼ ἀκόμη ὁ ἐπιστάτης αὐτῆς δὲν τὸ ἠξεύρω!... φαντασθῆτε πλέον!

— Ἐπ' ἀληθείας ; ἀνέκραξεν ὁ Δυράνδος, ἀνοίξας τοὺς μεγάλους καὶ ἐκθάμβους αὐτοῦ ὀφθαλμούς.

— Ὦ! ναὶ, ἔτσι εἶναι.

Καὶ ὁ ἔμπορος ἐλυπεῖτο πικρῶς, διότι δὲν ἐμίσθωσε τὸ οἴκημά του ἀντὶ πεντακοσίων φράγκων κατὰ μῆνα.

Ὁ δὲ Ἀγαμέμνων ἐπανέλαβεν·

— Περίστασις διττῶς ἐπίσημος φέρει ἡμᾶς εἰς Παρισίους, ἔνθα ἀ ἔχωμεν τοῦ λοιποῦ ὡς καὶ πρὶν τὴν κατοικίαν μας.

— Περίστασις ἐπίσημος... ἐπανέλαβεν ὁ Δυράνδος.

— Διπλοῦς γάμος.

— Τί, ὑπανδρεύεται ξανὰ ἡ κυρία κόμησσα;

Ὁ Ἀγαμέμνων ἐδόθη εἰς γέλωτα.

— Καθόλου κἄν, ἀπεκρίνατο, νυμφεύει τὰ τέκνα της.

— Καὶ πόσα ἔχει;

— Δύο, ἕνα υἱὸν καὶ μίαν κόρην.

— Τίνες τὴν συνοδεύουσιν;

— Μόνον ἡ κόρη της, ἡ δεσποσύνη Ἀρτεμισία. Ὅσον δὲ διὰ τὸν νέον κύριόν μας, τὸν κόμητα Σκηπίωνα, οὗτος εὑρίσκεται πρὸς τὸ παρὸν ἐν Ἱσπανίᾳ.

— Ἐν Ἱσπανίᾳ;

— Μάλιστα, ὑπῆγε νὰ φέρῃ τὴν οἰκογένειαν τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ της, διότι ἡ δεσποσύνη Ἀρτεμισία πέρνει ἕνα ἱσπανὸν, τὸν μαρκίωνα Ἀλόνζον Ρικάρδον Στέφανον ὑ Λοπὲζ, ὑ Τραγαδάλλαν ὑ Τεκόπιτον Λὰς Μπαμποκίνας, μεγιστᾶνα τῆς Ἱσπανίας πρώτης τάξεως. Ἡ δὲ μνηστὴ τοῦ νέου κυρίου μας, εἶναι πριγκηπέσσα ῥωσσίς.

Καὶ ὁ κύριος Δυράνδος ἐξηκολούθει εἰσέτι ὢν τεθαμβωμένος.

— Καὶ πότε θὰ γίνωσιν οἱ δύο οὗτοι γάμοι; ἠρώτησεν.

— Εἰς τὰ μέσα τοῦ προσεχοῦς μηνός.

— Εἶναι ὡραία ἡ κόρη τῆς κυρίας μαρκεσίας;

— Ὡραιοτέρα καὶ τῶν Ἐρώτων καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς μητρός των τῆς Ἀφροδίτης.

Καὶ ὁ Δυράνδος ἔφερε τὴν γλῶσσαν ἐπὶ τῶν χειλέων του.

— Ἄ! διάβολε! ὑπέλαβεν.

— Εἶναι νέα, ἀξίζουσα νὰ συζευχθῇ βασιλέα, ἐξηκολούθησεν ὁ ἐπιστάτης.

— Καὶ ὁ κύριος κόμης;

— Ἄλλος θεὸς Ἄρης!

— Ὁποία οἰκογένεια!

— Ἡ ἐπίκληρος κυρία κόμησσα ἦτο ὡραιοτάτη! Πρὸ τριάκοντα ἐτῶν ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ ὡραιοτάτη τῶν γυναικῶν τῆς αὐλῆς τοῦ μεγάλου βασιλέως. Ὦ! ἐὰν ἤθελεν αὕτη, θὰ ἔκαμε τὴν Α. Μ. νὰ λησμονήσῃ τὴν Φοντάνγην καὶ τὴν Μοντεσπάναν. Τίποτε ἄλλο δὲν ἐζήτει ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ εἰμὴ νὰ τῷ προσφέρῃ τὴν καρδίαν της.

— Καὶ ἀπεποιήθη ἡ κυρία κόμησσα; ἀνέκραξεν ὁ Δυράνδος.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ναί, καὶ τοῦ τὸ ἔκοψε ἀκόμη παστρικὰ παστρικά! Ἦτο σωφρονεστάτη γυνή!

— Ποῦ θὰ πῇ, ἠγάπα περιπαθῶς τὸν μακαρίτην ἄνδρα της τὸν κόμητα.

— Εὐτυχὴς σύζυγος!

— Ἄ! κόπτω τὸ κεφάλι μου, κύριε Δυράνδε, ὅτι ἐκεῖνος δὲν ἦτο ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ξεύρετε.

— Ὑπάρχουσιν ἄνδρες ὡς τὸν μακαρίτην, οἱ ὁποῖοι εἶναι τυχηροί! παρετήρησεν ὁ Δυράνδος.

— Ὦ! πολλοὶ ὀλίγοι, πολλοὶ ὀλίγοι, ἀνταπήντησε φιλοσοφικῶς ὁ Ἀγαμέμνων.

Ὁ ἔμπορος ἐπανέλαβεν·

— Ἡ κυρία κόμησσα μολονότι εἶναι τραβιγμένη ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια, θὰ ἔχῃ ὅμως συγγενεῖς καὶ φίλους εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀντιβασιλέως.

— Ἂν ἔχῃ! Ἀλλ' αὐτὴ συγγενεύει μὲ τοὺς πρώτους εὐγενεῖς τοῦ Κράτους. Δὲν εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί ἐπιρροὴν ἔχει! Ἄ! ἐὰν εἴχατε νὰ ζητήσητε τίποτε, κύριε Δυράνδε, καμμίαν χάριν, ἢ κανὲν ἀξίωμα, καὶ συγκατετίθετο νὰ σᾶς βοηθήσῃ, θὰ ἠδύνασθε νὰ θεωρῆτε βεβαίαν τὴν ὑπόθεσίν σας, φίλτατέ μοι.

Ὁ Ἀγαμέμνων εἶχε θίξει τὴν εὐαισθητοτέραν χορδὴν, διότι τὸ πρόσωπον τοῦ Δυράνδου ἐφαιδρύνθη καὶ ἐπί τινα δευτερόλεπτα ἐθεώρει ὅτι ἔμελλε ταχέως νὰ καταλάβῃ τὸ ἀξίωμα τοῦ δημάρχου.

— Πάντοτε θὰ ἔχω κἄτι τι νὰ ζητήσω, ὑπέλαβεν ὁ ἔμπορος ἀκολούθως, ἀλλὰ πιστεύετε ὅτι θὰ κατεδέχετο ἡ κυρία κόμησσα νὰ μὲ ὑποστηρίξῃ;

— Καὶ διατί ὄχι; Ἐκείνη ἀγαπᾷ πάντοτε τοὺς καλοὺς καὶ εἰλικρινεῖς ἀνθρώπους... Λοιπὸν ἐν πρώτοις θὰ τῇ ἀρέσητε, καὶ ἐὰν καθὼς δὲν ἀμφιβάλλω διόλου, τῇ ἐμπνεύσητε συμπάθειαν καὶ τῇ ζητήσετε καμμίαν χάριν, εἶναι γυναῖκα νὰ λάβῃ ὑπὸ σπουδαίαν ἔποψιν τὴν ὑπόθεσίν σας καὶ νὰ διεξαγάγῃ αὐτὴν ὁραστηρίως, ὡσανεὶ ἐπρόκειτο περὶ ἰδίου αὐτῆς συμφέροντος.

Ὁ καλός μου ἀστὴρ μοὶ πέμπει τὴν κόμησσαν ταύτην, διενοήθη ὁ Δυράνδος.

Εἶτα δὲ δυνατώτερον·

— Καὶ πότε θὰ εὐτυχήσω νὰ δεχθῶ ἐν τῇ οἰκίᾳ μου μίαν τόσῳ μεγάλην καὶ ἰσχυρὰν κυρίαν;

— Αὔριον κιόλας εἰμπορεῖ νὰ ἦναι.

— Αὔριον;

— Ναὶ, τὸ ἀπόγευμα· ὥστε ἀπὸ σήμερον τακτοποιήσετε πάντα.

— Ὦ! τὰ πάντα θὰ ὦσιν ἕτοιμα. Ἡ κυρία κόμησσα ἔχει μαζή της τοὺς ἀνθρώπους της καὶ τὰ ἁμάξιά της.

— Ὄχι, ἔρχεται διὰ τοῦ ταχυδρομείου μετὰ τῆς δεσποσύνης Ἀρτεμισίας ἄνευ συνοδείας· συνοδεύεται μόνον ὑπὸ μιᾶς θαλαμηπόλου καὶ ἑνὸς θεράποντος. Ἡ κυρία σκοπεῖ νὰ ἀνανεώσῃ ἐνταῦθα ὅλα της τὰ πράγματα, καὶ ν' ἀγοράσῃ ἁμάξας καὶ ἵππους. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν μάγειρον, τοὺς θεράποντας καὶ τοὺς θαλαμηπόλους, θὰ μᾶς κάμητε τὴν χάριν νὰ φροντίσετε ἀπὸ τώρα μάλιστα σεῖς, φίλτατέ μοι Δυράνδε. Ἡ κυρία κόμησσα θὰ μάθῃ ὅτι τοὺς ἐπρομηθεύσατε σεῖς, καὶ θὰ προσπαθήσῃ νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν ἐκδούλευσιν ἣν θὰ τῇ παρέξητε, καὶ τοῦτο θὰ ἦναι καλὴ ἀρχή.

— Πῶς λοιπόν! θὰ φροντίσω ἀπὸ τώρα, ἀνέκραξεν ὁ Δυράνδος. Ἔχετε νὰ κάμητε οἰκοστολάς;

— Βέβαια.

— Ἐὰν εἰμπόρουν νὰ σᾶς συστήσω τὸν ἑαυτόν μου διὰ τὰς τσόχας καὶ διὰ τὰ σειρήτια. Πωλῶ ἀπ' αὐτὰ χονδρικῶς καὶ πούποτε ἀλλοῦ δὲν θὰ εὑρῆτε τῆς αὐτῆς ποιότητος. Διὰ τὰς τιμὰς δὲν σᾶς λέγω πλέον τίποτε.

— Καὶ κάμετε καλῶς. Ποτὲ δὲν κυττάζομεν διὰ τὴν τιμὴν, φθάνει μόνον τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μᾶς πωλοῦν νὰ ἦναι καλόν.

— Ὥστε θὰ ὁμιλήσητε εἰς τὴν κυρίαν κόμησσαν;

— Μένετε ἥσυχος, θὰ τ ὴ ν κ ά μ ω κ' ἐ γ ώ.

— Δὲν ἔχω λόγους ὅπως σᾶς εὐχαριστήσω, φίλτατε Ριβά.

— Δὲν εἶναι καὶ καμμία ἀνάγκη διὰ νὰ μὲ εὐχαριστήσητε.

— Δὲν μὲ εἴπατε, θαρρῶ, ὅτι ἡ κυρία κόμησσα θὰ ἔχῃ εἰς τὸ μέλλον τὸ μέγαρόν της εἰς Παρισίους;

— Βέβαια. Εἰμὶ ἐπιφορτισμένος ἢ ν' ἀγοράσω ἢ νὰ ἐνοικιάσω κανὲν τὸ ὁποῖον ἤθελε μοὶ ἀρέσει.

— Καὶ θὰ κάμητε καὶ ἔπιπλα βέβαια;

— Θὰ κάμωμεν, καὶ θὰ κάμωμεν ἔπιπλα παλυτελέστατα· θὰ ἦναι ὅλα ἀπὸ μετάξι βελοῦδον καὶ ἀτταλικόν.

— Πωλῶ μεταξωτὰ καὶ βελούδα, καὶ δαμάσκα τῆς Λυῶνος, κύριε Ριβά, καὶ ἀτταλικὰ τῆς Γενεύης καὶ τῶν Ἰνδιῶν... ἔχω ἀπὸ τὰ λαμπρότερα καὶ ὡραιότερα, προμηθεύω εἰς τὸν ταπητοστρώτην τῶν Ἀνακτόρων καὶ συνιστῶμαι εἰς ὑμᾶς... ἆ ναί, πολὺ συνιστῶμαι.

— Σᾶς εἶπα, ἀγαπητέ μοι Δυράνδε.

— Ἄ! κύριε Ριβά, κύριε Ριβά, δὲν θὰ ἔχητε νὰ κάμητε μὲ κανένα ἀχάριστον... θὰ εἰμπορέσω νὰ ἐκτιμήσω μίαν τοιαύτην καλωσύνην, καὶ ἡ σακκοῦλά μου...

Ὁ ἐπιστάτης ἔλαβεν ἦθος σοβαρὸν καὶ διέκοψε τὴν φράσιν τοῦ ἐμπόρου.

— Φθάνει πλιό, κύριε Δυράνδε! ἀνέκραξε. Πιστεύσατε ὅτι δὲν θὰ τὰ προμηθευθῶμεν ἀπ' ἄλλου παρ' ἀπὸ σᾶς, ἀλλὰ κόψετέ τα πλιό! Ἡ εὐγενὴς οἰκοδέσποινά μου ἐκτιμῶσα τὰς ἀσθενεῖς μου ἐκδουλεύσεις πολὺ ἄνω τῆς πραγματικῆς αὐτῶν ἀξίας, μὲ ἀνταμείβει γενναίως· θὰ ἐθεώρουν λοιπὸν ὡς ὕβριν πρότασιν οἵα ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἠθέλατε νὰ μοὶ προτείνητε.

— Εἷς ἐπιστάτης οἰκίας καὶ τίμιος ἄνθρωπος! ἐψιθύρισεν ἔκπληκτος ὁ Δυράνδος, εἷς ἐπιστάτης εὐσυνείδητος! εἷς ἐπιστάτης, ὅστις ἀποποιεῖται νὰ δεχθῇ ἕνα ποτῆρι κρασί! τοῦτο εἶναι παρὰ φύσιν.

— Καὶ ἀγνοῶν τί νὰ εἴπῃ πρὸς ἐπανόρθωσιν τῆς ἀκουσίου ἀβελτηρίας του, ἐσίγησεν.

— Λέγε δά! ἐπανέλαβεν ὁ ἔντιμος Ἀγαμέμνων Ριβὰ μετὰ στιγμιαίαν σιωπήν, ἔχω νὰ τρέξω εἰς πολλὰ μέρη σήμερον, λοιπὸν ἂν ἀγαπᾶτε, τελειόνωμεν τὴν δουλίτσα μας.

— Ποίαν δουλίτσα μας; ἠρώτησεν ὁ Δυράνδος.

— Καλὲ, τῆς τριμηνίας τὸ ἐνοίκιον.

Ὁ ἔμπορος ἠθέλησε νὰ ἐπιμείνῃ ὅπως μὴ δεχθῇ καμμίαν προπληρωμήν. Ἀλλ' ὁ ἐπιστάτης μὴ ἀκούων τὰς ἐνστάσεις του ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θύλακός του δρᾶκα χρυσῶν νομισμάτων καὶ ἐμέτρησε τῷ κυ-

ρίφ Δυράνδῳ ἐννεακόσια φράγκα, τὴν συμφωνηθεῖσαν τιμὴν, τὰ ὁποῖα οὗτος ἐβιάσθη ἐκὼν ἀέκων νὰ δεχθῇ καὶ νὰ δώσῃ κατόπιν ἀπόδειξιν παραλαβῆς.

Τούτου δὲ γενομένου, ὁ ἐπιστάτης ἠγέρθη ὅπως ἀναχωρήσῃ.

— Κύριε, ἠρώτησεν ὁ Δυράνδος ταπεινῇ τῇ φωνῇ, μιὰ φορὰ ποῦ ἡ κυρία κόμησσα πρόκειται νὰ φθάσῃ αὔριον, δὲν πιστεύω νὰ ἔχητε δώσει καμμίαν ὑπόσχεσιν πούποτε δι' ἀπόψε.

— Ὄχι, ἀλλὰ διατί ἐρωτᾶτε;

— Ἐπεθύμουν νὰ σᾶς ζητήσω, νὰ σᾶς παρακαλέσω...

Καὶ ὁ Δυράνδος διεκόπη.

— Νὰ μὲ παρακαλέσητε; ἐπανέλαβεν ὁ Ἀγαμέμνων.

— Νὰ μᾶς κάμητε τὴν τιμὴν νὰ κοπιάσετε εἰς τὸ πτωχικὸ τραπέζι μας· ἔχω κἄτι παληὰ κρασιὰ, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ ἦναι ἴσως ὅλως ἀνάξια διὰ νὰ σᾶς τὰ παρουσιάσω.

— Παραδέχομαι, ἀγαπητέ μοι Δυράνδε, ἀνταπήντησεν ὁ ἐπιστάτης, παραδέχομαι μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως τὴν ἐγκάρδιον πρόσκλησίν σας, πλὴν σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ ἐμβῆτε εἰς κόπον δι' ἐμέ.

— Ὅ,τι δώσει ὁ Θεὸς, κύριε Ριβά, ὅ,τι δώσει ὁ Θεὸς, καὶ τίποτε ἄλλο.

— Καλὸ, λοιπὸν ποίαν ὥραν;

— Τοῦ λόγου σας πότε θέλετε;

— Λοιπὸν εἰς τὰς ὀκτώ.

— Πολὺ καλὰ, ἀλλὰ μὴ τύχῃ καὶ λησμονήσετε.

— Μένετε ἥσυχος, κύριε Δυράνδε, ἀπόψε.

— Ἀπόψε, κύριε Ριβά.

Καὶ οἱ δύω ἄνδρες διήμειψαν χειραψίαν, καὶ ὁ ἐπιστάτης ἔφθασε τὴν μισθωτὴν ἅμαξάν του.

Κεφάλαιον Δ.'

Η ΑΦΙΞΙΣ.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἐπιστάτου τῆς μεγάλης κομήσσης Σαίντ 'Ανίλ, ὁ ἰδιοκτήτης τῆς οἰκίας τῆς ὁδοῦ Βορδωναὶ μικροῦ δεῖν παρεφρόνει.

Οὐδέποτε ἀόριστος ποσότης οἴνου τοῦ Χérès ἢ τῆς Καμπανίας εἶχε μυθύσει τοσοῦτον εὐκόλως καὶ καθολοκληρίαν ἄνθρωπον, παρ' ὅσην μέθην παρήγαγεν αὐτῷ ὁ τύφος τοῦ ὑπερεθισθέντος πάθους του. Ἔμελλε νὰ ἐνοικίσῃ παρ' αὐτῷ μίαν τῶν εὐγενεστάτων κυριῶν τῆς Γαλλίας, μίαν γυναῖκα ἥτις ἠρνήθη τῷ Λουδοβίκῳ ΙΔ νὰ γείνῃ ἐρωμένη, μίαν κόμησσαν, ἧς ἡ θυγάτηρ ἔμελλε νὰ συζευχθῇ μέγαν τινὰ τῆς Ἱσπανίας, ὁ δὲ υἱός της ῥωσσίδα ἡγεμονίδα! Θὰ ἤρεσκεν ἐξ ἅπαντος τῇ μεγάλῃ ταύτῃ κυρίᾳ· διότι μὴ δὲν εἶχεν ἀρά γε σχεδὸν ὅλους τοὺς τρόπους αὐλικοῦ ἀνδρός;

Αὕτη θὰ ἐλάμβανεν αὐτὸν ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν αὐτῆς προστασίαν, καὶ θὰ τῷ προσέφερε τιμὰς καὶ ἀξιώματα τοσαῦτα καὶ ἐπὶ τοσοῦτον καιρόν, ὥστε θὰ ἦτο ἀληθῶς ἀδύνατον νὰ προΐδῃ τις μέχρι ποῦ θὰ ἔφθανε. Ὦ! καὶ τίς οἶδεν, ἐὰν μετὰ τὴν κατάληψιν τοῦ ἀξιώματος τοῦ δημάρχου, δὲν ἔφθανε κατ' εὐθεῖαν καὶ τακτικώτατα τὴν βαθμίδα τῆς εὐγενείας;

Τότε θὰ ἠγόραζεν ὡραίαν τινὰ ἰδιοκτησίαν ἔχουσαν τάφρον ἢ ῥύακα, καὶ θὰ ἤλλασσε τὸ ἀπαίσιον ὄνομα τοῦ Δυράνδου, ἀντὶ τοῦ ὀνόματος Δελαμὰρ, Δελαρὶβ, ἢ Δελετάγκ.

Ὁποῖον ὡραῖον ὄνειρον! παραλείποντες πλέον ὅτι ἦν ἐξησφαλισμένος διὰ σπουδαιοτάτης παραγγελίας τσιχῶν καὶ γαλονίων διὰ τὰς οἰκοστολὰς, καὶ βελούδων μετὰ δαμάσκων δι' ἔπιπλα!

Συλλήβδην δ' εἰπεῖν ὁ Δυράνδος ἐν τῷ παραλήρῳ του περιεπτύξατο τὴν γυναῖκά του καὶ τὴν θεραπαινίδα του Μανιὼ, καὶ ἔδωκε τὰς μωροτέρας διαταγὰς διὰ τὸ δεῖπνον.

Κατὰ τὴν ὡρισμένην ὥραν ὁ 'Αγαμέμνων Ριβὰ, ἐνδεδυμένος εἴπερ ποτε τὸν χρώματος ἱσπανικοῦ καπνοῦ ἐπενδύτην του, ἔφθασεν εἰς

τοῦ κυρίου Δυράνδου, ὅστις ἀφοῦ τὸν ἐπαρουσίασε περιποιητικώτατα εἰς τὴν σύζυγόν του, τὸν εἰσήγαγεν ἐν τῷ ἐστιατορίῳ.

Ἡ τράπεζα ἦν παρατεθειμένη μετὰ τῆς πολυτελείας ἐκείνης, ἰδιαζούσης τοῖς πλουσιωτάτοις χωρικοῖς. Αἱ ἐπιτραπέζιοι ὀθόναι ἦσαν ἐκ λεπτοῦ δαμασκωτοῦ ὑφάσματος τῆς Σαξωνίας, τὰ κρυστάλλινα σκεύη προήρχοντο ἐκ τῶν ἀρίστων ὑαλουργείων τῆς Βοημίας, καὶ τὰ ἐκ πορσελαΐνης ἐκ τῶν βασιλικῶν ἐργοστασίων τῶν Σεβρῶν. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ ἀργυρᾶ σκεύη, ταῦτα ἤξιζον μεγάλας ποσότητας, ἐὰν κρίνωμεν ἐκ τοῦ μεγάλου βάρους τῶν σχημάτων των.

Τί δὲ περὶ τῶν φαγητῶν εἴπομεν; Ταῦτα τοσοῦτον νόστιμα καὶ ἄφθονα ἦσαν, ὥστε ἠδύναντο νὰ κορέσωσι τὴν ὄρεξιν δέκα γαστριμάργων παραπλησίων τῶν Γαργαντούα.

Λεπτὴ εὐωδία θηρευμάτων καὶ ὄρνων ἐγαργάλισεν ἡδέως τὰ ὀσφραντικὰ νεῦρα τοῦ ἐπιστάτου τῆς κυρίας δὲ Σαϊντ Ἀνίλ, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆλθεν ἐν τῷ ἐστιατορίῳ.

— Ἄ! κύριε Δυράνδε! κύριε Δυράνδε! ἀνέκραξε· σᾶς εἶπα νὰ μὴ ἐμβῆτε εἰς κόπον δι' ἐμέ!

— Ἀλλὰ τί! ἀνταπήντησεν ὁ Δυράνδος μετὰ μεγαλοπρεποῦς εὐχερείας πρὸς τὸ ψεῦδος, ἣν δύναταί τις νὰ φοντασθῇ· τοῦτο εἶναι συνήθως τὸ λιτόν μας.

— Τὸ λιτόν σας;

— Ὦ! μάλιστα.

— Ὦ τὸν καλοφαγᾶ μου πῶς τρέφεται! Ἄ, τοῦτο εἶναι τὸ λιτόν σας! Μὰ τὴν πίστιν μου, ἐὰν δὲν ἤμουν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ὑψηλοτάτης καὶ πανισχύρου ἐπικλήρου κομήσσης δὲ Σαϊντ Ἀνίλ, ἤθελον γείνει ὑπότροφός σας.

Τὸ δεῖπνον ἤρξατο.

Εἴπωμεν δ' ἐν συντομίᾳ ὅτι παρετάθη μέχρι σχεδὸν τοῦ μεσονυκτίου, ὅτι ἔφαγαν ἐξ ὅλων τῶν πινακίων καὶ ἐδοκίμασαν ὅλους τοὺς οἴνους, καὶ ὅτι τὰ ἔργα, τὰ κινήματα οἱ τίτλοι καὶ αἱ ἀρεταὶ τοῦ διασήμου ἐνοικιαστοῦ τοῦ οἰκήματος τοῦ δευτέρου πατώματος ἤρκεσαν περισσῶς ν' ἀποτελειώσωσι τὴν συνδιάλεξιν.

Τὴν ἐπαύριον περὶ τὰς δύω ὥρας μετὰ μεσημβρίαν, παλαιὰ ταχυδρομικὴ ἅμαξα, πλήρης σημμάτων, φορτωμένη οἰκιακὰ σκεύη καὶ

κεκαλυμμένη βορβόρου ὡσανεὶ διῆλθεν ἅπασαν τὴν Εὐρώπην, εἰσῆλθε θορρβωδῶς ἐν τῇ ὁδῷ Βουρδωναὶ μετὰ δυνατοῦ καλπασμοῦ τῶν ἵππων καὶ κρότου τοῦ μαστιγίου τῶν ταχυδρόμων. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ διέλθῃ ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου Δυράνδου καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον της, εἰσῆλθεν διὰ τῆς αὐλείου θύρας καὶ ἔστη ὅλως κατέναντι τῆς θύρας τῆς παρόδου.

Ὁ ἐριοπώλης καὶ πραγματευτὴς βελούδων καὶ μεταξωτῶν τὴν στιγμὴν ταύτην ἐπερίμενεν. Εἴπωμεν δὲ μάλιστα ὅτι πρὸ πολλοῦ ἀνέμενε, διότι ἀπὸ τῆς δεκάτης πρὶν μεσημβρίας, περιεδιάβαζε κατὰ μῆκος καὶ πλάτος ἐν τῇ αὐλῇ τὸν μὲ ἀνησυχίαν τῆς ψυχῆς του, καὶ ἐνδεδυμένος τὸ λαμπρότατον τῆς ὑποδοχῆς φόρεμα. Ἔδραμε πρὸς τὴν ἅμαξαν καὶ ἤνοιξε μετὰ σπουδῆς τὴν θυρίδα προλαβὼν κατὰ τοῦτο τοὺς θεράποντας, οἵτινες ἐν τοσούτῳ ἐγκαίρως εἶχον πηδήσει ἐκ τοῦ ὄπισθεν.

Τρία πρόσωπα ἐπέβαινον τῆς ἁμάξης· ἐξ ἑνὸς ἡ ἐπίκληρος κόμησσα Σαὶντ Ἀνὶλ μετὰ τῆς θυγατρός της Ἀρτεμισίας, καὶ ἀπέναντι τούτων ὁ κ. Ριβὰ κρατῶν μετριοφρόνως τὸν πῖλον ἐπὶ τῶν γονάτων του.

Ὁ ἔντιμος ἐπιστάτης εἶχε πορευθῇ μέχρι τοῦ τρίτου σταθμοῦ ὅπως συναντήσῃ τὰς οἰκοδεσποίνας του καὶ ὁδηγήσει αὐτὰς κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐνοικιασθὲν κατάλυμα. Δὲν ἠθέλησε ποσῶς νὰ στερήσῃ τὸν κ. Δυράνδον τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ νὰ προσφέρῃ τὴν χεῖρα εἰς τὰς κυρίας ταύτας, ὅπως ἐκβῶσι τῆς ἁμάξης, καὶ σιγήσας ἀφῆκεν ἐλεύθερον τὸν ἰδιοκτήτην τῆς οἰκίας, ὅστις ἠδυνήθη νὰ ἐπιδείξῃ τὴν εὐγένειάν του προσενεγκὼν διαδοχικῶς τῇ τε μητρὶ καὶ θυγατρὶ τὴν ὑπὸ τῶν τριχάπτων τοῦ περιχειρίου του ἡμικαλυπτομένην χεῖρά του.

— Κυρία κόμησσα, εἶπε τότε ὁ κύριος Ριβὰ, εἶναι ὁ κύριος Δυράνδος, ὁ τίμιος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, περὶ τοῦ ὁποίου τοσοῦτον σᾶς ὡμίλησα κατὰ τὸν δρόμον μας.

— Ἄ! εἶν' ὁ κύριος Δυράνδος, εἶπεν ἡ κόμησσα μετ' ἐπιχαρίτου ὑποκλίσεως τῆς κεφαλῆς, καλ' ἡμέρα σας, ἀγαπητέ μοι κύριε Δυράνδε, καλ' ἡμέρα σάς.

Ταὐτοχρόνως ἡ δεσποσύνη Ἀρτεμισία δὲ Σαὶντ Ἀνὶλ ἀπεκάλυψε

τὸ πρόσωπον ὅπως ἀπευθύνῃ τῷ κυρίῳ Δυράνδῳ ἐρασμιώτατον μειδίαμα.

Ὁ ἁπλοῦς ἄνθρωπος ἔστη ἔκθαμβος ἀπέναντι τοῦ φαιδροῦ τῆς νέας κόρης προσώπου· οὐδέποτε εἶδεν ὡραιότερον καὶ ἐπαγωγότερον τοῦ λεπτοφυοῦς καὶ ῥοδινοῦ ἐκείνου προσώπου, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου ἐξήστραπτον οἱ μεγάλοι καὶ μέλανες αὐτῆς ὀφθαλμοί.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἐπίκληρον κόμησσαν, αὕτη τῷ ἐφάνη μεγαλοπρεπὴς εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν καὶ μεταξὺ τῶν ῥυτίδων τοῦ προσώπου της ἐνόμισεν ὅτι ἀνεύρισκεν ἀκόπως ἴχνη τῆς ἐξαισίου ἐκείνης ὡραιότητος, ἕνεκα τῆς ὁποίας ὁ μέγας βασιλεὺς Λουδοβῖκος ΙΔ ἔχασε πάλαι, ὡς λέγουν, τὸν νοῦν του.

Κεφάλαιον Ε'.

Η ΚΕΝΟΔΟΞΙΑ ΕΝΟΣ ΑΣΤΟΥ.

Ἡ ἐπίκληρος κόμησσα Σαὶντ'Ανὶλ καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ὁδηγούμεναι ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος Ριβὰ ἔφθασαν εἰς τὸ οἴκημά των.

Ὁ Δυράνδος ἔμεινε πλησίον τῆς ἁμάξης μετὰ τοῦ θεράποντος, τῆς θαλαμηπόλου καὶ τοῦ ταχυδρόμου. Ἐφώνησέ τινας ἐκ τῶν ὑπαλλήλων του οἵτινες ἠσχολοῦντο εἰς τὸ δίπλωμα καὶ μέτρημα τῶν τσοχῶν καὶ τῶν βελούδων ἐν τῷ ἰσογαίῳ καταστήματι, καὶ διέταξεν αὐτοὺς νὰ βοηθήσωσι τὸν θεράποντα πρὸς ἐκφόρτωσιν τῆς ἁμάξης καὶ μεταφορὰν ἐν τῷ οἰκήματι τῆς κομήσσης τῆς βαρείας ἀποσκευῆς. Ὁ Δυράνδος ἐπεθύμει μεγάλως ν' ἀναβῇ ὁ ἴδιος, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε πρὸς μεγάλην του λύπην ἐκ φόβου μὴ ἀποβῇ αὐταῖς ὀχληρός.

Μετὰ δύω ὥρας ὁ Ἀγαμέμνων Ριβὰ κατέβη παρὰ τῷ ἰδιοκτήτῃ, ὅστις βλέπων αὐτὸν εἰσερχόμενον ἀφῆκε μετὰ σπουδῆς τὸ γραφεῖόν του καὶ ἔδραμε πρὸς αὐτὸν οὗτινος ἔσφιγξε μετὰ δυνάμεως τὴν χεῖρα.

— Λοιπόν, ἄξιε μου καὶ ἐξαίρετε φίλε, πῶς εὑρίσκονται αἱ διάσημαι αὗται κυρίαι; ἠρώτησεν.

— Ἐξαίρετα.

— Ταῖς ἤρεσε τὸ ἀπαρταμέντο ;

— Ὅσον εἰμπορεῖς νὰ φαντασθῇς· ἡ κυρία κόμησσα μ' ἐπεφόρτισε νὰ σᾶς προσφέρω τὰς προσρήσεις της.

— Ἀλήθεια ;

— Καὶ ἀκόμη μοὶ εἶπε τὰς κολακευτικωτάτας δι' ἐσᾶς λέξεις.

— Σᾶς βεβαιῶ δὲν εἰμπορῶ νὰ συνέλθω· τόση καλωσύνη, ἀπὸ μίαν τόσον μεγάλην κυρίαν.

— Οὐδὲν τούτου ἁπλούστερον· θὰ εἴδατε ὅτι δὲν ἔλειψα τὸ παραμικρὸν νὰ κάμω τὴν ὁμιλίαν σας εἰς τὴν ἄμαξαν.

— Τὸ εἶδα καὶ τὸ πιστεύω, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας, πολύτιμε καὶ ἀνεκτίμητε φίλε, ὦ ! ναί, σᾶς εὐχαριστῶ.

— Μάλιστα, καὶ νὰ σᾶς εἰπῶ, ὑπάρχει δι' ἐσᾶς ἀκόμη κἄτι τι, τὸ ὁποῖον κατ' ἐξοχὴν ἤρεσεν εἰς τὴν κυρίαν κόμησσαν.

— Κατεδέχθη νὰ μὲ κυττάξῃ !

— Καὶ μετὰ μεγίστης προσοχῆς· « ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἀνθρώπου τούτου μοὶ εἶναι συμπαθητικωτάτη », μοὶ εἶπε, « πρέπει νὰ κάμω τίποτε δι' αὐτόν ».

Ἡ ὄψις τοῦ Δυράνδε μετεβλήθη ἀμέσως.

— Ἀέρα ! ἀέρα ! ἀνέκραξε διὰ πεπνιγμένης φωνῆς, πεσὼν ἢ μᾶλλον κατακαθίσας ἐπὶ τῆς καθέκλας του.

Ὁ Ριβὰ παρετήρησεν ὅτι καθίστατο κοκκινοβαφής. Ἡ χαρὰ καὶ ἡ κενοδοξία τὸν ἔπνιγον, καὶ συρροια τοῦ αἵματος εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἦν ἐπικειμένη. Ἔλυσεν ἐν σπουδῇ τὸν λευκὸν τοῦ ἐμπόρου λαιμοδέτην, καὶ τούτου γενομένου, ἔδραμεν ὅπως ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον. Εἶτα ἥρπασε πάραυτα ἐκ τοῦ γραφείου βαυκαλίδα πλήρη ὕδατος καὶ ἐρράντισεν ὀλίγον δι' αὐτοῦ τὸ πορφυροῦν πρόσωπον τοῦ Δυράνδου, ὅστις συνῆλθεν ἐντὸς ὀλίγου.

— Δὲν εἶναι τίποτε, ἐψέλλισεν ἀκολούθως, τίποτε, μία λειποθυμία καὶ οὐδὲν ἄλλο, ἐπέρασε.

Καὶ τῳόντι ἠγέρθη καὶ ἀνέλαβε τὴν συνήθη του ὄψιν.

— Ἡ κυρία κόμησσα μ' ἐπεφόρτισε μὲ μίαν ἐντολὴν δι' ὑμᾶς, εἶπεν ὁ Ριβά.

Ὁ Δυράνδος ἔλαβε φυσιογνωμίαν κυνηγετικοῦ κυνὸς ἐπέχοντος φασιανόν, ὁ δὲ ἐπιστάτης ἐξηκολούθησε·

— Πρόκειται περὶ μικρᾶς χάριτος, ἣν ἀπαιτεῖ ἐκ τῆς φιλοφροσύνης σας.

— Περὶ χάριτος;

— Φρονῶ ὅτι θὰ τῇ τὴν κάμετε εὐχαρίστως.

— Ὦ! ὄχι μιὰ, ἀλλ' ἑκατὸν, χίλιαις, ὅσαις εἰμπορῶ.

— Μετριάσατε τὸν ζῆλόν σας, κύριε Δυράνδε, εἶπεν ὁ Ῥιβὰ ὑπομειδιῶν, ἡ χάρις αὕτη εἶναι μικρὰ, ὡς σᾶς εἶπον, καὶ μία καὶ μόνη.

— Τέλος σᾶν τί πρᾶγμα εἶναι; νὰ ἰδῶμεν...

— Ἡ κυρία κόμησσα σᾶς παρακαλεῖ νὰ τῇ δώσητε προσωρινῶς τὴν μαγείρισσάν σας, ἕως ὅτου τῇ εὑρῆτε ἕνα καλὸν μάγειρα.

Ὁ Δυράνδος ἐφώνητε διὰ τῶν χειρῶν καὶ μετὰ ταῦτα διὰ τοῦ στόματος παραβόλως·

— Κατερίνα, Κατερίνα!

Εἰς τὴν φοβερὰν ταύτην πρόσκλησιν ἔδραμεν ὡραία παιδίσκη ἔκπληκτος καὶ τὸ πρόσωπον ἐφλογισμένον ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἔχουσα.

— Κατερίνα, τῇ εἶπεν ὁ Δυράνδος, μέλλεις νὰ λάβῃς τὴν τιμὴν, τὴν μεγάλην τιμὴν, νὰ ἐργασθῇς διὰ τὸ στόμα τῆς κυρίας κομήσσης δὲ Σαὶντ Ἀνίλ. Ἡ εὐγενὴς αὕτη κυρία εὑρεστήθη νὰ σὲ ζητήσῃ. Ἀνάβηθι γρήγωρα παρ' αὐτῇ νὰ λάβῃς τὰς διαταγάς της.

— Ἀλλὰ τὸ δεῖπνον τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας... ἀπετόλμησεν ἡ Αἰκατερίνη.

Ὁ Δυράνδος ἐκτύπησε τὸν πόδα.

— Κρημνίσου ἀνόητη! ἀνέκραξεν ὀργίλως, τί σὲ κόβγει ἐσένα διὰ τὸ δεῖπνον! Δὲν θὰ φάγωμεν ἀπόψε, τελείωσε ἡ κωμῳδία, ὦ διάβολε! νόστιμο κ' αὐτό!

Ἡ μάγειρος ἔστρεψε τὰ νῶτα καὶ ἀνέβη οὐχὶ ἄνευ ἐκπλήξεως εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα. Τοῦτο δὲ, διότι πρώτην ταύτην ἀπὸ τῆς παρὰ τῷ κ. Δυράνδῳ ὑπαλληλίας της ἤκουεν αὐτὸν μετὰ τοσαύτης ἀδιαφορίας ὁμιλῶντα ὅτι δὲν ἤθελε νὰ δειπνήσῃ.

— Ἐφροντίσατε διὰ τοὺς θεράποντάς μας; ἠρώτησεν ὁ Ῥιβὰ μετὰ τὴν ἔξοδον τῆς Αἰκατερίνης.

— Ναὶ, καὶ ἀπὸ σήμερον τὸ πρωΐ.

— Καὶ ἐκάματε τίποτε;

— Νομίζω.... εὑρῆκα τέσσαρας κατεργαρέους οἱ ὁποῖοι ἐβγῆκαν ἀπὸ τὰ πρῶτα σπήτια. Εἶναι καλῆς φυσιογνωμίας, καὶ μοὶ ἀποκρίνονται περὶ τῆς χρηστοηθείας των. Θὰ ἔλθουν εἰς ἐσᾶς ἀπόψε ἐκ μέρους μου.

— Ἀφοῦ εἶναι συστημένοι ἀπὸ σᾶς, εἶναι δεκτοὶ ἀπὸ τώρα.

— Ἔχω ἀκόμη τὸν νοῦν μου καὶ διὰ ἕνα βάπτην· καὶ ἅμα ἡ κυρία κόμησσα λάβῃ μίαν ἀπόφασιν, θὰ τὰ παραιτήσῃ ὅλα διὰ νὰ ἀρχίσῃ ταῖς δουλειαῖς της.

— Πολὺ καλὰ ἔκαμες· ἀπὸ αὔριον μάλιστα εἰμπορεῖ νὰ ἀρχίσῃ.

— Ποῖα χρώματα ἔχει ἡ κυρία κόμησσα;

— Ἔχομεν ἐπώνυμα σήματα· τρεῖς χρυσοῦς ὄνους μὲ χρυσᾶ στόματα, ἐννοεῖτε τοὺς ὄνους Σαὶντ Ἀνίλ.

— Εἰς τὴν ἐντέλεια· ἢ δὲν ἐννοῶ τίποτε ἀπὸ ἐπισημα τολογίαν, ἢ αἱ οἰκοστολαὶ θὰ ἦναι κόκκιναι καὶ μὲ χρυσᾶ γαλόνια.

— Ὁμιλεῖτε ὡς στρατοκῆρυξ, ἀγαπητέ μοι Δυράνδε.

— Τί τὰ θέλετε, ἡ συνήθεια, βλέπετε. Ἔχω ἴσα ἴσα μιὰ τσόχα ἄλικη, καὶ ἡ ὁποία εἶναι ἡ ὡραιοτάτη καὶ λαμπροτάτη ἀφ' ὅσας εἰμπορεῖ τις νὰ φαντασθῇ.

— Ταιριάζομεν.

— Καὶ διὰ τὰ γαλόνια ἀπὸ καθαρὸ χρυσάφι, πλάτους ἑνὸς καὶ ἥμισυ δακτύλου. Νὰ τὰ λυώσῃ κανεὶς ὅταν παλαιώσουν, πιάνει τὰ χρήματα τῆς ἀγορᾶς των.

— Τὰἀγοράζω ὅλα.

— Εἶναι ἀπὸ τοῦδε ἰδικά σας.

— Καὶ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο σᾶς συνιστῶ νὰ μᾶς εὑρῆτε ἕνα καλὸν μάγειρα καὶ δύο θαλαμηπόλους, ἀλλὰ νὰ ἦναι σβέλτοι καὶ νὰ γνωρίζουν τὴν ὑπηρεσίαν.

— Θὰ ἐξέλθω τώρα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Καὶ τῳόντι ὁ Δυράνδος ἐξῆλθε πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεώς του.

Οἱ τέσσαρες θεράποντες παρουσιασθέντες ἐγένοντο δεκτοὶ ἄνευ τινος ἀντιλογίας, ἡ Αἰκατερίνη ἀπέδειξεν ὅτι ἦτο κατὰ πάντα ἀξία κυανῆς ταινίας πρώτης τάξεως, καὶ ἡ κόμησσα δὲ Σαὶντ Ἀνὶλ μετὰ τῆς θυγατρός της ἐδείπνησαν ἐξαίρετα.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν κ. Δυράνδον καὶ τὴν σύζυγον αὐτοῦ, οὗτοι ἐδείπνησαν φαγόντες τὰ περισσεύματα τῆς προτεραίας.

——

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον ὁ Ἀγαμέμνων Ριβὰ κατέβη εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα. Ὁ Δυράνδος μετεχειρίσθη δέκα λεπτὰ ὅπως πληροφορηθῇ πῶς διῆλθον τὴν νύκτα των αἱ κυρίαι, ὁ δὲ ἐπιστάτης ἔδωκεν αὐτῷ ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ἀντικειμένου εὐχαρίστους λίαν πληροφορίας. Ἀκολούθως δ' εἶπεν·

— Ἀγαπητέ μοι Δυράνδε, ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ἀποδείξω, ὅτι ὅταν ἐνδιαφέρωμαι ὑπέρ τινος, τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀγαθοβουλίας μου δὲν βραδύνουσι ν' ἀναφανῶσιν.

— Ἐξαίρετε φίλε, σᾶς νομίζω ἱκανὸν δι' ὅλα.

— Καὶ ἔχετε δίκαιον.

— Τί ἐκάματε δι' ἐμέ;

— Τοσοῦτον ἐξεθείασα εἰς τὴν κυρίαν κόμησσαν καὶ τὴν δεσποσύνην Ἀρτεμισίαν τὴν ὡραιότητα τῶν ὑφασμάτων τὰ ὁποῖα ἔχετε εἰς τὸ κατάστημά σας, ὥστε αἱ κυρίαι αὗται εἶναι ἀπεφασισμέναι νὰ ποιήσωσι παρ' ὑμῖν τὰς μεγάλας αὐτῶν ἀγορὰς, καὶ θὰ στείλουν νὰ ζητήσωσι δείγματα ἀπὸ ὅλα τὰ εἴδη, ὡς λόγου χάριν, στολὰς περιπάτων, χοροῦ, μανδύας τῆς αὐλῆς, ὑφάσματα δι' ἔπιπλα κλπ.

— Ἀγαμέμνον, εἶπεν ὁ Δυράνδος συγκεκινημένῃ τῇ φωνῇ καὶ μετ' ἄκρου θαυμασμοῦ· εἶμαι δι' ἐσὲ καὶ εἰς πῦρ καὶ εἰς θάνατον! Λυποῦμαι νὰ μὴ ἔχητε κανένα ἐχθρόν.

— Ἄ δὰ, καὶ γιατί;

— Γιὰ νὰ τοῦ σπάσω μὲ τὰ χέριά μου ταῖς πλευραῖς του!

Ἀπέναντι τῆς δηκτικῆς ταύτης ἐνδείξεως ἀφοσιώσεως, ὁ ἐπιστάτης δὲν ἠδυνήθη νὰ περιστείλῃ μέγαν καγχασμόν.

— Κατὰ τὸ παρὸν δὲν ἔχομεν νὰ σπάσωμεν πλεύραις κανενὸς, μονάχα δός μοι τὰ δείγματα.

— Δὲν μοὶ παραχωρεῖτε δὰ τὴν τιμὴν νὰ ταῖς τὰ προσφέρω ἐγὼ ὁ ἴδιος;

— Ὄχι δὲν κάμει τώρα, διότι αἱ κυρίαι εἶναι μὲ τὰ πρωϊνά των φορέματα. Θὰ τὰς ἰδῆτε, ὅταν ἐκλέξουν, τοῦθ' ὅπερ δὲ θὰ βραδύνῃ.

— Νὰ πάρω μαζή μου καὶ ράπτριαις διὰ νὰ κόψουν καὶ ράψουν τὰ φουστάνια;

— Ὄχι, ἔχομεν ἰδικάς μας.

— Λαμπρά. Λοιπὸν νὰ καταβῶ ἐγὼ κάτω 'ς τὸ κατάστημα διὰ τὰ δείγματα· μὲ συνοδεύετε;

— Εὐχαρίστως.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Ῥιβὰ ἀνέβη εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα φέρων μεθ' ἑαυτοῦ ἄπειρα δείγματα ἐξ ὅλων τῶν ὑφασμάτων, ἅπερ δύναταί τις νὰ φαντασθῇ. Ὑπῆρχον τοὐτέστιν ἀργυροχρυσομέταξα, ἱστουργήματα, ὁλισηρικὰ καὶ ἕτερα μεταξωτὰ ὑφάσματα τῆς Σμύρνης καὶ τῶν Ἰνδιῶν.

Περιπλέον δὲ καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐπιστάτου τῆς οἰκίας δὲ Σαὶντ Ἀνὶλ ὁ Δυράνδος ἐπεφορτίσθη νὰ συνενοηθῇ μετὰ πολλῶν γνωρίμων αὐτοῦ ἐμπόρων διὰ τὴν προμήθειαν ὀθονῶν, τριχάπτων κ.λ.π. καὶ πάντων τέλος τῶν ἀναγκαίων διὰ τὰς δύο κυρίας.

— Ἔλα δά, διενοεῖτο, θὰ τὴν πάθω 'ς τὰ γεμάτα, ἐὰν ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς προμηθείας δὲν βάλλω εἰς τὸ ταμεῖόν μου καμμιὰ σαραντα ριὰ χιλιάδας φράγκα!

Καὶ προσέτριψε τὰς χεῖρας.

Κεφάλαιον ΣΤ'.

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ.

Χάρις εἰς τὸν φίλον καὶ σύντεκνον αὐτοῦ τὸν ταπητοστρώπην τῶν Ἀνακτόρων ὁ Δυράνδος ἠδυνήθη εὐτυχῶς νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὴν ἐπίκληρον κόμησσαν δὲ Σαὶντ Ἀνὶλ ἐξαίρετον μάγειρον, ὅστις εἶχε παύσει πλέον ν' ἀποτελῇ μέρος εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ ἀντιβασιλέως ἕνεκα σοβαρᾶς καταχρήσεως ἐμπιστοσύνης.

Ἀλλ' ὅταν τις ἀγνοεῖ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν περουσίαν του, τί τὸν πειράζῃ, ἐὰν ἔχῃ τινὰ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ καὶ τὸν κλέπτῃ ὀλίγον;

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰς θαλαμηπόλους, ὁ Δυράνδος εὗρεν αὐτὰς ἄδηλον που.

Ὁ ἀξιότιμος ἔμπορος ἀπέκτησε τὴν ἐπιθυμητὴν ταινίαν, ἀναμένων καὶ περαιτέρω ἀξιώματα.

Τὴν ἐπαύριον ὁ ἐπιστάτης τῆς οἰκίας δὲ Σαὶντ Ἀνὶλ φορῶν καὶ τὴν φορὰν ταύτην τὸ χρώματος ἱσπανικοῦ καπνοῦ φόρεμά του ἐφάνη παρὰ τῷ κυρίῳ Δυράνδῳ.

— Ἀγαπητέ μοι Δυράνδε, τῷ εἶπεν ἐν πρώτοις, ἡ κυρία κόμησσα εἶναι κατεγοητευμένη ἀπὸ σᾶς.

— Ἔπραξα πᾶν τὸ ἐπ' ἐμοὶ, ὅπως ἀποδείξω τὸν ζῆλόν μου, ἀπεκρίνατο μετριοφρόνως ὁ Δυράνδος.

— Καὶ ἐπετύχατε ἄριστα.

— Εἶναι εὐχάριστος δι' ἐμὲ ἀνταμοιβὴ, ὅταν σᾶς ἀκούω νὰ ὁμιλῆτε τοιουτρόπως.

— Τὴν ἀξίζετε, φίλε μου.

— Καὶ τὰ δείγματα;

— Αἱ κυρίαι ἐποίησαν τὴν ἐκλογήν των, καὶ σᾶς περιμένουν διὰ νὰ σᾶς συγχαρῶσιν ὡς πρὸς τὴν πλουσιότητα τοῦ καταστήματός σας.

— Μὲ περιμένουν; ἀνέκραξεν ὁ Δυράνδος.

— Βέβαια, καὶ ν' ἀναβῶμεν ἐπάνω τώρα, ἂν ἀγαπᾶτε.

Ὁ Δυράνδος ἐφάνη τεθλιμμένος.

— Τί ἔχετε λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Ῥιβά.

— Λυποῦμαι ἢ μᾶλλον εἶμαι εἰς ἀπελπισίαν, διότι δὲν εἰδοποιήθην πρὸ ἡμισείας ὥρας τοὐλάχιστον.

— Καὶ διατί;

— Διατί; διατί; Διὰ νὰ συγυρισθῶ τὰ κομμάτι, ἀλλὰ τώρα εἶναι πολὺ ἀργὰ, καὶ δὲν ἠξεύρω τί νὰ ἦναι, δὲν ἐπιθυμῶ ποσῶς νὰ βραδύνω καὶ νὰ κάμω νὰ μὲ περιμένουν τοιαῦτα ἐπίσημα πρόσωπα.

— Εἶσθε πολὺ καλός.

— Ἀλήθεια;

— Εἰλικρινῶς.

— Μὲ ἐνθαρρύνετε ὀλίγον.

— Ἀναβῶμεν λοιπὸν, φίλτατε Δυράνδε.

Ὁ ἔμπορος εἰσαχθεὶς παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος Ριβά, ὅστις καὶ συνέστησεν ἀμέσως αὐτὸν, εἰσῆλθεν ἐν τῷ θαλάμῳ, ἔνθα εὑρίσκετο ἡ κόμησσα δὲ Σαϊντ Ἀνὶλ μετὰ τῆς δεσποσύνης Ἀρτεμισίας, τῆς μνηστῆς τοῦ ἱσπανοῦ μεγιστᾶνος.

Ἡ ἐπίκληρος κόμησσα ἦτο ὑψηλόσωμος καὶ ἄλλοτε πραγματικῶς ὡραία. Δὲν θὰ ἐνδιατρίψωμεν δὲ πολὺ πρὸς περιγραφὴν αὐτῆς, διότι οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται τὴν γινώσκουσιν ἤδη. Εἴπομεν μόνον ὅτι ἡ πανίσχυρος αὕτη κυρία ἦτο ἐνδεδυμένη μετὰ λίαν ἐπιτετηδευμένης χάριτος, ὅτι εἶχε ἐψιμμυθιωμένον τὸ πρόσωπον, ἡ δὲ βοστρυχωμένη καὶ κεκονιαμένη κόμη της ἐκυλλύνετο δι' ἀπείρων λεπτοτέχνων κοσυμβῶν, αἵτινες παρήγαγον παραδοξώτατον ἀποτέλεσμα ἐν τῷ προσώπῳ της, οὗ ἡ ἔκφρασις ὤφειλε νὰ ᾖ σοβαρὰ καὶ αὐστηρά. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν δεσποτύνην Ἀρτεμισίαν, ἣν ἔτι καλλίτερον γινώσκομεν, οὐδὲν περὶ αὐτῆς ἀπολύτως θὰ εἴπωμεν, ἐκτὸς μόνον ὅτι ἀπήστραπτεν ἐκ τῆς ὡραιότητος, καὶ ὅτι ἐκείνει ἀδιαλείπτως μετὰ ἐρωτοτακοῦς ἤθους τὸ ῥιπίδιόν της.

Ἡ ὑποδοχὴ ἣν αἱ δύο κυρίαι ἐποίησαν εἰς τὸν κύριον Δυράνδον ὑπῆρξε καθ' ὅλα τοιαύτη, ὥστε νὰ πληρώσῃ αὐτὸν χαρᾶς καὶ ἀπεριορίστου εὐγνωμοσύνης. Ἡ ἐπίκληρος κόμησσα εἶχε ποιήσει αὐτῷ διὰ τῆς χειρὸς προστατευτικώτατον σημεῖον, ἡ δὲ δεσποσύνη Ἀρτεμισία ὑπεμειδίασεν αὐτῷ ὡς καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς της. Ὁ Δυράνδος ἤρξατο ποιῶν ἀλλεπαλλήλους φιλοφροσύνας ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων περιεπλέχθη ὁλοτελῶς· θὰ ἵστατο δ' αἴφνης σιωπηλὸς, ἐὰν ἡ κυρία δὲ Σαϊντ Ἀνὶλ δὲν ἤρχετο εἰς βοήθειάν του διακόπτουσα αὐτόν.

— Ἀγαπητέ μοι Δυράνδε, τῷ εἶπε, εἶμαι ὑπερευχαριστημένη βλέπουσα ὑμᾶς· ἔχομεν νὰ συνδιαλεχθῶμεν.

Ὁ Δυράνδος φοβηθεὶς μὴ καὶ πάλιν περιπλεχθῇ, ὑπεκλίνατο μόνον ἐδαφιαίως. Ἡ δὲ κυρία δὲ Σαϊντ Ἀνὶλ ἐξηκολούθησεν·

— Ἐν πρώτοις καθήσατε.

— Ἐνώπιον τῆς κυρίας κομήσσης καὶ ἐνώπιον τῆς δεσποσύνης! ἀνέκραξεν ὁ Δυράνδος.

— Καθήσατε, ἐπανέλαβεν ἡ ἐπίκληρος.

— Φοβοῦμαι μὴ παραβῶ τὸ ὀφειλόμενον σέβας...

— Καθίσατε σᾶς λέγω.

Ταὐτοχρόνως δ' ὁ Ῥιβὰ προέτεινεν αὐτῷ μίαν καθέκλαν, καὶ θεὶς τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ ἐμπόρου ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ καθίσῃ. Ὁ Δυράνδος ἐνέδωκε τέλος, ἀλλ' οὐχ ἧττον ἀπεζημιώθη ὅσον ἠδυνήθη, καθήμενος μόλις ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς καθέκλας.

— Ἀγαπητέ μοι Δυράνδε, εἶπε τότε ἡ κόμησσα, παρατηροῦσα κατὰ πρόσωπον αὐτὸν, διατί νὰ μὴ εἶσθε δήμαρχος;

Εἰς τὴν ἀνεπιτηδείως γενομένην ταύτην ἐρώτησιν ὁ Δυράνδος ἀνεσκίρτησε καὶ μικροῦ δεῖν ἔπιπτεν ἀπὸ τῆς καθέκλας του.

— Λοιπὸν ἴδωμεν, ἐπανέλαβεν ἡ κυρία δὲ Σαίντ Ἀνίλ, διατί νὰ μὴ εἶσθε δήμαρχος;

Ὁ κ. Δυράνδος μόλις ἠδυνήθη νὰ ψελλίσῃ·

— Ἆ! κυρία κόμησσα, ἡ ὀλίγη μου ἱκανότης...

— Σιωπὴ, σιωπή· διέκοψεν αὐτὸν ἡ μεγάλη κυρία, ἄφες τὴν μετριοφροσύνην.

— Ἀλλὰ κυρία.....

— Τὴν ψευδομετριοφροσύνην μάλιστα. Εἶσθε ἱκανὸς, κύριε Δυράνδε, ναὶ, ἱκανὸς, καὶ πολὺ μάλιστα!

— Σᾶς βεβαιῶ.....

— Σᾶς γνωρίζω καλλίτερον παρ' ὅτι νομίζετε, φίλτατε Δυράνδε.

— Εἶναι δυνατόν;

— Μάλιστα, εἶναι· ἀφ' ὅτου ἦλθα καὶ κατῴκησα εἰς τὴν οἰκίαν σας, ἐπροσπάθησα νὰ ζητήσω περὶ ὑμῶν πληροφορίας, αἵτινες μὲ διέθεσαν εὐνοϊκώτατα.

— Ἆχ! κυρία!

— Ἐνεργεῖτε ἐκτεταμένον ἐμπόριον.

— Ἔ! ἔ!

— Καὶ ἐπασχολεῖτε πολλοὺς ἐργάτας καὶ ὑπαλλήλους εἰς τὰ ἐργοστάσιά σας.

— Ὅσον ἀφορᾷ τοῦτο εἶναι ἀκριβές.

— Ἔχετε σημαντικὴν περιουσίαν;

— Ἴϊγ, ἴϊγ!

— Ἀνέρχομένην εἰς τὸ ἑκατομμύριον, δὲν ἔχει οὕτως;

— Ἴσως καὶ κἄτι τι περισσότερον, κυρία κόμησσα.

— Εἶσθε ναοκόρος τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἁγίων Νηπίων.

— Πῶς τὸ ἠξεύρετε, κυρία κόμησσα;

— Σᾶς εἶπον ὅτι ἠξεύρω ὅλα... ἡ θέσις σας εἶναι ἐκ τῶν σημαντικωτάτων καὶ στερεωτάτη, καὶ φρονῶ ὅτι ἐπαξίως θὰ σᾶς προσεφέρετο ἀνωτέρα.

Αὐτὰ ταῦτα ἐφρόνει καὶ ὁ Δυράνδος, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν ἐτόλμα νὰ τὸ ὁμολογήσῃ. Ἡ ἐπίκληρος ἐξηκολούθησεν·

— Τί λέγετε περὶ τῆς θέσεως τοῦ δημάρχου;

— Περὶ τῆς θέσεως δημάρχου... ἄ! κυρία! ἀνέκραξεν ὁ Δυράνδος, οὗ τὸ λαμπρότερον ὄνειρον ἤρχιζε νὰ πραγματοποιῆται.

Καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ προσθέσῃ ἄλλην λέξιν.

— Ναί, ἐπανέλαβεν ἡ κόμησσα, ἡ θέσις αὕτη θὰ ἐπήνεγκε καλὸν εἰς τὴν οἰκογένειάν σας, δὲν ἔχει οὕτως;

— Ἄ! βέβαια τὸ πιστεύω! ἀλλά...

— Ἀλλὰ τί;

— Φοβοῦμαι τὸν φθόνον.

— Τί πρὸς σᾶς;

— Τὴν ζηλοτυπίαν.

— Δὲν ἔχετε κανένα φόβον ἀπὸ τοῦτο.

— Θὰ εἴπωσι περὶ ἐμοῦ....

— Πολὺ καλό· ἀλλ' ἡ ἐπιτυχία δικαιολογεῖ πάντα, τὸ ἠξεύρετε τοῦτο, φίλτατε Δυράνδε, καὶ δύνασθε νὰ ἀξιοῖτε πᾶσαν ἐπιτυχίαν.

Ἡ κενοδοξία ἀπετύφου τὸν Δυράνδον. Ἡ ὑψηλὴ αὕτη ἰδέα ἣν εἶχε περὶ αὐτοῦ μία τοσοῦτον μεγάλη κυρία τῷ ὑπερέθιζε τὴν καλὴν γνώμην ἣν αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε περὶ ἑαυτοῦ καὶ περὶ τῆς ἀξίας του. Ἐκαθέσθη ἀναπαυτικώτερον ἐπὶ τῆς καθέκλας καὶ ἔψαυσε μηχανικῶς τὸ τρίχαπτον τοῦ περιστερνιδίου του.

Ἡ κυρία δὲ Σαὶντ Ἀνὶλ ἐξηκολούθησεν·

— Συμπαθῶ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους οἵτινες εἶναι ἄξιοι τῆς συμπαθείας μου, ἀλλ' οὗτοί εἰσι σπάνιοι· ἀλλ' ὅταν ἅπαξ ἀναλάβω νὰ ὠφελήσω τινά, τὸ ἔργον μου δὲν τὸ ἀφίνω ἡμιτελές. Τοσοῦτον δὲ μέγαν δύναμαι νὰ σᾶς ἀναδείξω, φίλτατέ μοι Δυράνδε, ὥστε θὰ ὑπερθεν πάσης προσβολῆς καὶ κατηγορίας, καὶ ὄχι μόνον εἰς

— Φ

ὑμᾶς θὰ περιορισθῶ, ἀλλὰ θὰ φροντίσω καὶ δι' ὅλην τὴν οἰκογένειάν σας.

Ὁ Δυράνδος δὲν ἦτο τόσον βέβαιος ἐὰν ὠνειρεύετο ἢ οὐ.

— Ἀκούσατε, ἐξηκολούθησεν ἡ κόμησσα, ἐσκέφθην διὰ τὸν πενθερόν σας, ζῇ ἀκόμη;

— Μάλιστα, κυρία κόμησσα, εἶναι ζωηρὸς ἀκόμη καὶ εὔρωστος ὡς νὰ ἦναι τριάκοντα ἐτῶν.

— Καὶ πρὶν ν' ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὰ πράγματα, τί ἦτο;

— Χειροῦργος, κυρία κόμησσα.

— Ἐπιτήδειος εἰς τὴν τέχνην του;

— Ἄ τὸ πιστεύω! Περισσότεροι ἀπὸ τοὺς δέκα χιλιάδας ἐπέρασαν ἀπὸ τὰ χέριά του, ἐπενόησεν ἀλοιφὴν νέαν διὰ τὰ σαρκοβλάσματα καὶ ἓν ἀντίδοτον διὰ τὰς κοπώσεις, οὗ τινος τὰ ἀποτελέσματα εἰσὶν ἐξαίρετα.

— Ὡραῖα! καὶ μ' ὅλον ὅτι τὸ ἐπάγγελμά του εἶναι ἔντιμον, θὰ τῷ κάμω ὅμως κἄτι τι. Θὰ τῷ δώσωμεν τὴν ταινίαν τοῦ Ἁγίου Μιχαήλ.

— Τὴν ταινίαν τοῦ Ἁγίου Μιχαήλ; ἀνέκραξεν ὁ Δυράνδος.

— Ὦ! μάλιστα, τοῦτο τιμᾷ τινα ἐν τῷ κόσμῳ.

— Ἀλλὰ, κυρία κόμησσα, ὁ κακόμοιρος ὁ γέρων θ' ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν χαράν του.

— Λοιπὸν θὰ κληρονομήσητε ταχύτερον. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ ἀξίωμα τοῦ δημάρχου διὰ σᾶς, τὸ πρᾶγμα τὸ θεωρῶ τετελεσμένον, ἀλλὰ σιωπὴ, τσιμουδιὰ νὰ μὴ βγάλετε, διότι ἡ ψυχὴ μιᾶς ὑποθέσεως εἶναι ἡ μυστικότης, καὶ σπανίως ἐπιτυγχάνουσιν ἐκεῖνοι οἵτινες διαθρυλλοῦσιν αὐτὴν ἐν οὐ δέοντι. Λοιπὸν, φίλτατε Δυράνδε, μήτε λέξις νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ στόμα σας.

— Ἄ!, κυρία κόμησσα, καλλίτερα ἔχω νὰ κοπῇ ἡ γλῶσσά μου παρὰ νὰ ἐκστομήσω μίαν ἀπερίσκεπτον λέξιν.

— Λοιπὸν ἐστὲ βέβαιος, τὰ πάντα θὰ βῶσι καλῶς. Θέλω καὶ καλὰ νὰ σᾶς ὑποχρεώσω, σᾶς καὶ τοὺς συγγενεῖς σας, καὶ θὰ ἐπιτύχω, καθὼς μὲ λέγουν κόμησσαν δὲ Σαὶντ Ἀνίλ.

Κεφάλαιον Ζ'.

ΤΟ ΑΞΙΩΜΑ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ ΚΑΙ Η ΜΑΥΡΗ ΤΑΙΝΙΑ.

Κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσαν συνδιάλεξιν ἠσχολήθησαν περὶ τῆς ἀγορᾶς τῶν ὑφασμάτων, ἥτις ἦν ὁ κύριος σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον ἐζήτησαν αἱ κυρίαι αὗται τὸν Δυράνδον, καὶ προέβησαν εἰς νέαν ἐξέτασιν τῶν δειγμάτων. Τότε δὲ ἡ δεσποσύνη Ἀρτεμισία ἥτις μέχρι τοῦδε ἦτο ἀπεσυρμένη μακρὰν, ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος, ἡ ἐπίκληρος κόμησσα ἀπεσύρθη, καὶ ἡ μνηστὴ τοῦ ἱσπανοῦ μεγιστᾶνος ἐξήτασε καὶ ἐξέλεξε μεθ' ὑπεροχῆς μεγάλας γνώσεις τοῦ εἴδους ἐκείνου δηλούσας·

Λέγομεν δ' ἐ ξ έ λ ε ξ ε, καὶ μεταχειριζόμεθα λέξιν ὁλοτελῶς ἀνάρμοστον ἐνταῦθα, διότι πράγματι ἦτο προαπεφασισμένον ὅτι θὰ ἠγόραζον ἐξ ὅλων τῶν ὑφασμάτων.

Περατωθείσης τῆς σπουδαίας ταύτης ἐργασίας, ἡ κόμησσα Σαὶντ δὲ Ἀνὶλ ἔφη τῷ ἐμπόρῳ.

— Δὲν σᾶς κρατῶμεν περισσότερον ἐνταῦθα, ἀγαπητέ μοι Δυράνδε, διότι αἱ στιγμαί σας εἰσὶ πόλύτιμοι... παραδώσατέ μας σήμερον, ἐὰν ἀγαπᾶτε, τὰ εὐτελῆ ταῦτα πράγματα, καὶ ὅσον διὰ τὴν πληρωμὴν, συνενοεῖσθε μετὰ τοῦ ἐπιστάτου μου ἐδῶ... εἶναι ἰδική του δουλειά.

— Μὲ ταπεινοῦτε, κυρία κόμησσα, ὁμιλῶσα περὶ πληρωμῆς εὐτελῶν πραγμάτων, καθὼς τὰ εἴπατε.

— Ὥστε παύω κ' ἐγὼ, τὸν Ριβὰ ἀφορᾷ τοῦτο. Ἐγὼ δὲ θὰ φροντίσω περὶ τοῦ πενθεροῦ σας καὶ περὶ ὑμῶν, φίλτατε Δυράνδε. Ἡσυχεῖτε ὅθεν, διότι ἀπὸ τοῦδε ἔχετε τὸ ἀξίωμα τοῦ δημάρχου καὶ τὴν μαύρην ταινίαν. Ριβὰ, συνοδεύσατε τὸν κύριον Δυράνδον.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡτοιμάζοντο νὰ ἐξέλθωσιν, ὁ ἐπιστάτης ἐστράφη.

— Κυρία κόμησσα, εἶπεν, εὗρον ἓν μέγαρον.

— Διὰ πώλησιν ἢ δι' ἐνοίκιον;

— Διὰ πώλησιν.

— Σᾶς φαίνεται καλόν;

— Καλὸν, κάλλιστον.

— Εἰς ποίαν συνοικίαν;

— Τοῦ Βάλτου.

— Ἡ τιμή;

— Μικρὰ ἀναλόγως τῆς σπουδαιότητος τοῦ κτιρίου· τετρακόσιαι χιλιάδες λίραι. Ὁ ἰδιοκτήτης βιάζεται νὰ τὸ ἐκποιήσῃ, πλὴν ἐννοεῖ τὰ χρήματα τοῖς μετρητοῖς.

— Λοιπὸν δόσε τά τῳ, εἶναι εὔκολον, μοὶ φαίνεται.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε λοιπὸν, κυρία κόμησσα, νὰ διεκπεραιώσω τὴν ὑπόθεσιν;

— Μάλιστα, ἂς συνταχθῇ τὸ πωλητήριον ἔγγραφον, καὶ ἂς μοὶ τὸ φέρωσι νὰ ὑπογράψω, καὶ πληρώσετε.

— Δὲν θέλετε, κυρία κόμησσα, νὰ ἰδῆτε τὸ μέγαρον πρὶν τὸ ἀγοράσητε;

— Ὄχι, βασίζομαι εἰς τὰ λεγόμενά σας.

— Ὑπάρχουσιν ὅμως ἐπιδιορθώσεις νὰ γείνωσιν.

— Πολλαί;

— Βέβαια.

— Ἰδοὺ λόγος περισσότερος νὰ τελειώσητε τὸ ταχύτερον. Τελειώσατε σήμερον καὶ αὔριον φέρετε ἐργάτας.

— Θὰ ἐκτελέσω πιστῶς τὰς διαταγὰς τῆς κυρίας κομήσσης.

Καὶ ὁ Ριβὰ ἐξῆλθε μετὰ τοῦ Δυράνδου.

— Ἂ! ἀνέκραξεν ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ ὁ ἔμπορος, τί καλὸν πρᾶγμα ἡ περιουσία τῆς εὐγενεστάτης κομήσσης· ἂν πληρώσῃ τοιουτοτρόπως ἀπὸ σήμερον ἕως αὔριον τετρακοσίας χιλιάδας λιρῶν, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ πληρωμῆς ἑνὸς φράγκου, καλὸν καὶ τοῦτο!

— Μάλιστα, ἀνταπήντησεν ἀμελῶς ὁ ἐπιστάτης, ἔχομεν τῳόντι τὸ ταμεῖόν μας πολὺ γεμάτον· τετρακόσιαι χιλιάδες λίραι δὲν εἶναι τίποτε! Ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον, φρονῶ ὅτι ἐμείνατε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν κόμησσαν;

— Πῶς; εἰπῆτε κατεγοητευμένος, ἐνθουσιασμένος!

— Τί σᾶς εἶπον; ἐὰν καὶ λάβῃ ἐνδιαφέρον ὑπὲρ ὑμῶν, αἱ ὑποθέσεις σας θὰ γείνωσιν ἰδικαί της.

— Ἀληθῶς, καλέ μου φίλε. Πλὴν ὁπόσας εὐχαριστίας σᾶς χρεωστῶ!

— Εἰς ἐμέ;

— Βέβαια εἰς ἐσᾶς! Πόσον μὲ ὠφελήσατε.

— Ποσῶς.

— Ἔλα δά, ἀρνεῖσθε ὅτι αἱ περὶ ἐμοῦ πληροφορίαι αἵτινες ἐδόθησαν εἰς τὴν εὐγενῆ οἰκοδέσποινάν σας, δὲν προέρχονται ἀπὸ σᾶς;

— Ἀλλά...

— Ἀγαμέμνον, μὴ τὸ ἀρνεῖσθε σᾶς παρακαλῶ.

— Λοιπὸν τὸ ὁμολογῶ, ἀφοῦ μιὰ φορὰ καὶ τὸ ἐμαντεύσατε.

— Δόξα σὺ ὁ Θεός! Ὥστε ὡς βλέπετε, θαυμάσιέ μου φίλε, διὰ σᾶς θὰ ἔδιδον... τὴν γυναῖκά μου!

Ὁ Ριβὰ ἐμόρφασεν ὀλίγον, διότι ἡ θυσία τῆς κυρίας Δυράνδου δὲν τῷ ἐφαίνετο ἀναμφισβήτητος ἔνδειξις ἀφοσιώσεως.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀπεχωρίσθησαν· ὁ μὲν ἐπιστάτης τῆς κομήσσης δὲ Σαιντ Ἀνὶλ μετέβη ὅπως φροντίσῃ διὰ τὸ μέγαρον, ὅπερ ἐπρόκειτο ν' ἀγοράσῃ διὰ τὴν οἰκοδέσποινάν του, ὁ δὲ Δυράνδος εἰσελθὼν εἰς τὸ κατάστημά του ἔβαλεν ὅλους τοὺς ὑπηρέτας του εἰς τὸ νὰ μετρῶσι καὶ κόπτωσι τὰ ὑφάσματα. Πρὶν δὲ ἢ ἐπέλθῃ ἡ ἑσπέρα, μεγάλα δέματα ἐμπορευμάτων ἐπλήρουν τὸν ἀντιθάλαμον τοῦ πρώτου πατώματος.

Πρὸς τὴν ἑσπέραν ἡ ὑπηρέτρια τοῦ Δυράνδου εἰσελθοῦσα ἐν τῷ δωματίῳ του ἀνήγγειλεν αὐτῷ τὴν ἄφιξιν τοῦ Ριβά.

— Λοιπόν! ἠρώτησεν οὗτος, ἡ ἀγορά σας;

— Ἐτελείωσε! τὸ μέγαρον εἶναι ἰδικόν μας, τὸ συμβόλαιον συνετάχθη καὶ ὑπεγράφη ἐνταυτῷ. Ἤδη ἐπλήρωσα εἰς τὸν ἰδιοκτήτην του τὴν τιμὴν αὐτοῦ.

— Τὰς προσρήσεις μου!

— Τὰς δέχομαι· ἡ ὑπόθεσις, τολμῶ εἰπεῖν, διεξήχθη λίαν ἐπιτηδείως. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται νῦν περὶ τούτου.

— Περὶ τίνος λοιπόν;

— Παρελάβομεν τὰ ἐμπορεύματά σας.

— Μάλιστα πρὸ μιᾶς ὥρας.

— Καὶ ἐκάματε τὸ τιμολόγιόν μας;

— Ἄ! ὅσον διὰ τοῦτο, ὄχι.

— Ἄσχημα.

— Τί σᾶς πειράζει τοῦτο;

— Τί μᾶς πειράζει τοῦτο; διάβολε, νὰ, μᾶς πειράζει, διότι θέλομεν νὰ πληρόσωμεν, καὶ τοῦ τιμολογίου σας μὴ ὄντος ἑτοίμου, δὲν δυνάμεθα τώρα νὰ τὸ πράξωμεν.

Ὁ Δυράνδος ἀφῆκε τὰς χεῖράς του καταπεσούσας ἐπὶ τῶν γονάτων του.

— Νὰ πληρώσητε! ἀνέκραξε, νὰ πληρώσητε! ἀκόμη νὰ πληρώσητε! ἀλλὰ τί ἄνθρωποι εἶσθε λοιπὸν σεῖς; Μόνον τὴν πληρωμὴν ἔχετε εἰς τὸ στόμα.

— Εἴμεθα τακτικοὶ καὶ ἀκριβεῖς ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀγαπῶμεν διόλου τὰ χρέη, ἀπεκρίνατο σοβαρῶς ὁ Ῥιβά.

— Ἔ! δὲν πρόκειται ποσῶς διὰ χρέη! ἀλλὰ δὲν εἶδόν ποτε νὰ πληρωθῇ κανὲν τιμολόγιον τοιαύτης σπουδαιότητος πεντήκοντα λεπτὰ μετὰ τὴν παράδοσιν τῶν πραγματειῶν.

— Δὲν τῷ εἴδατέ ποτε εἴπατε;

— Ὄχι.

— Λοιπὸν θὰ τὸ ἰδῆτε, κοντὸς ψαλμὸς ἀλληλούϊα.

— Μπᾶ! καὶ δὲν ἠξεύρετε τὸ ποσὸν, καὶ θὰ πληρώσητε ὅταν θελήσω.

— Ἔχω ῥητὰς διαταγάς, τὰς ὁποίας ἐκ φόβου μὴ δυσαρεστηθῇ ἡ κυρία κόμησσα, πρέπει νὰ ἐκτελέσω.

— Ἀκούσατε, ἐξαίρετε μου φίλε.

— Ἀκούω.

— Ἠξεύρετε ὅτι ἐκτὸς τῶν ὑφασμάτων διὰ τὰς οἰκοστολὰς, διὰ τὰς ἐνδυμασίας τοῦ περιπάτου, τοῦ χοροῦ καὶ τῆς αὐλῆς, καὶ τῶν ὑφασμάτων διὰ τὸν εὐτρεπισμὸν τοῦ μεγάρου, καὶ τοσούτων ἄλλων, εἰμὶ ἐπιφορτισμένος νὰ προμηθεύσω εἰς τὰς εὐγενεῖς μου κυρίας ἀσπρόρουχα καὶ τρίχαπτα.

— Ναὶ, λοιπόν;

— Λοιπὸν, μὴ περιπλεκώμεθα εἰς τοὺς λογαριασμούς μας.... ὅταν τελειώσω ὅλας αὐτὰς τὰς προμηθείας, θὰ σᾶς παρουσιάσω γενικὸν τιμολόγιον, καὶ τότε δὲν θὰ ἀποποιηθῶ διόλου νὰ λάβω τὴν πληρωμήν μου.

— Δυράνδε...Δυράνδε... καταχρᾶσθε τῆς συμπαθείας ἣν μοὶ ἐμπνέετε! θὰ μὲ φέρητε εἰς δυσάρεστον θέσιν ἀπέναντι τῆς κομήσσης.

— Αὐτὴ δὲν θὰ τὸ μάθῃ, ἐὰν ἐγὼ ἐπληρώθην ἢ ὄχι.

— Καὶ ἐὰν μὲ ἐρωτήσῃ;

— Ὦ! ὃὰ καὶ σὺ, θὰ τῇ εἰπῆτε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι ἀληθὲς, ὅτι δὲν ἠδυνήθην νὰ σᾶς δώσω ἀκόμη τὸ τιμολόγιον.

— Λοιπὸν τὸ θέλετε χωρὶς ἄλλο;

— Μάλιστα, καὶ σᾶς καθικετεύω.

— Τότε λοιπὸν, ἔστω, ὑπείκω, μ' ὅλον ὅτι τὸ κάμω χωρὶς νὰ θέλω. Καὶ ὁ Δυράνδος ἐξηντλήθη εἰς ἀλλεπαλλήλους εὐχαριστίας, ὁ δὲ ἐπιστάτης τῆς κομήσσης δὲ Σαὶντ Ἀνὶλ ἔφθασεν εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα.

Ἐντοσούτῳ ὁ Δυράνδος μετὰ τὴν μετὰ τῆς κυρίας κομήσσης συνδιάλεξίν του, δὲν ἠδυνήθη νὰ περιστείλῃ ποσῶς τὴν χαρὰν καὶ τὴν ὑπερηφάνειάν του. Καταβληθεὶς ὑπὸ τῆς ἀδυναμίας του, καὶ γαργαλισθεὶς εἰς τὰ εὐαισθητότερα μέρη τῆς κενοδοξίας του καὶ μεθυσμένος ἤδη ἐκ τῆς χαρᾶς διὰ τὴν μέλλουσαν εὐδαιμονίαν του, ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ διαδώσῃ τὴν εἴδησιν τῶν μελλουσῶν αὐτῷ τιμῶν καὶ ἐντὸς εἴκοσι τεσσάρων ὡρῶν εἶχε διαδοθῇ τοῦτο καθ' ἅπασαν τὴν συνοικίαν. Πανταχόθεν προσήρχοντο νὰ συγχαρῶσι τῷ Δυράνδῳ, καὶ τινες μάλιστα ἐξ αὐτῶν ἀπὸ τοῦδε ἤρξαντο ζητοῦντες τὴν προστασίαν του.

Ἐντούτοις ὁλόκληρος ἡ οἰκογένειά του κατεῖχετο ὑπὸ εὐνοήτου εὐφροσύνης. Ὁ πενθερὸς αὐτοῦ, ὁ χειροῦργος ἐκεῖνος καὶ ἐφευρετὴς τῆς θαυμασίου ἐκείνης ἀλοιφῆς καὶ τοῦ ἀντιδότου, καὶ ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ὁποίου πλείους τῶν δεκακισχιλίων ἐπέρασαν, κατὰ τὴν τοῦ Δυράνδου ἔκφρασιν, ἔβλεπε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τοῦδε ἐπὶ τοῦ στήθους του τὴν μέλαινα ταινίαν τοῦ τάγματος τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ, καὶ ἐν τῇ σεμνοπροσωπία του ἔλεγεν·

— Ὦ! ἤμην ἀντάξιος αὐτῆς.

— Ἀγαπητέ μοι Δυράνδε, ἔλεγεν ὁ Ἀγαμέμνων Ριβὰ, λάβετε, ἐὰν ἀγαπᾶτε, φύλλον περγαμινῆς ἢ τοὐλάχιστον ἕνα ἀπὸ τὸν μεγαλείτερον ὑπουργικὸν χάρτην σας.

— Διὰ νὰ τὸν κάμητε τί;

— Διὰ νὰ γράψητε τὸ ὄνομά σας, ἐπίθετον, ἡλικίαν, ἰδιότητας, τίτλους κ.λ.π. ὅλα καλλιγραφικώτατα.

— Ἀλλὰ πρὸς τίνα σκοπόν;

— Πῶς! δὲν τὸ ἐννοεῖτε;

— Ὄχι, μὰ τὴν πίστιν μου.

Πρόκειται περὶ τοῦ δημαρχικοῦ ἀξιώματος.

— Ἄ! μπᾶ!

— Βεβαίως, καὶ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ὑπόμνημα θὰ ἐπισυναφθῇ ὡς βοηθητικὸν ἔγγραφον εἰς τὴν αἴτησιν ἣν συντάττει νῦν ἡ κυρία κόμησσα, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ κομίσω ἀπόψε εἰς τὸν καρδινάλιν Δυβοά.

Δὲν ἀπητοῦντο τόσοι λόγοι ὅπως κάμῃ τὸν Δυράνδον νὰ ἐπισπεύσῃ. Ἔλαβε λοιπὸν ἓν φύλλον περγαμινῆς, καὶ δράξας μίαν γραφίδα ἔγραψεν ἀκριβῶς τὰ χαρακτηριστικά του μετὰ ὡραιοτάτης καλλιγραφίας.

Κεφάλαιον Η'.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΥ.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ἀγαμέμνων Ριβὰ ἐπανέλαβε τὸ διάβημά του παρὰ τῷ κυρίῳ Δυράνδῳ, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἐπρόκειτο περὶ τῆς μελαίνης ταινίας τοῦ χειρούργου.

— Ἄ! εἶπεν, ὅτε ὁ Δυράνδος ἀπέγραψε τὰς ἀναγκαίας σημειώσεις, νὰ ἤμην βέβαιος περὶ τῆς ἐχεμυθίας σας, φίλε μου;

— Λοιπόν; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Δυράνδος.

— Θὰ εἰμποροῦσα...

— Τί;

— Νὰ σᾶς δείξω....

— Τί; τί; φίλε μου;

— Ἀλλ' ὄχι, καλλίτερα νὰ σιωπήσω... πολλὰ εἶπα μάλιστα.

— Φίλε μου, ἐξαίρετέ μου φίλε, πολύτιμε φίλε, ἀνέκραξεν ὁ

Δυράνδος, οὗ τινος ἡ περιέργεια εἶχεν ὑπερεθισθῇ, εἰμὶ βέβαιος ὅτι μοὶ κρύπτετε καμμίαν εὐχάριστον εἴδησιν.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, τὸ ἐμάντευσας.

— Ὦ! τί εἶναι λοιπόν;

— Δὲν θὰ τὸ μάθῃς σήμερον.

— Σᾶς παρακαλῶ.

— Ὄχι.

— Σᾶς καθικετεύω.

— Τίποτε, μὴν ἐπιμένεις.

— Ἀλλὰ διατί δὲν μοὶ τὸ λέγεις;

— Διότι εἶσαι ἀθυρόστομος καὶ δὲν θὰ εἰμπορέσῃς νὰ κρατήσῃς τὴν γλῶσσάν σου... διὰ τοῦτο καλλίτερα νὰ σιωπήσω.

— Ἀγαμέμνον, σοὶ ὁρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ εἰπῶ τὸ παραμικρόν.

— Ναί...ναί... μοὶ ὁρκίζεσαι, ἀλλὰ οἱ ὅρκοι αὐτοὶ δὲν κάμουν παράδες.

— Λοιπὸν σοὶ δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου.

— Τὸν λόγον τῆς τιμῆς σου;

— Μάλιστα.

— Ἂς ἦναι, νὰ σοὶ εἰπῶ τί τρέχει, τώρα πλέον δὲν ἀμφιβάλλω διόλου.

Ἡ ἀνυπομονησία τοῦ Δυράνδου εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἔπακρον.

— Ἠξεύρεις, ἤρξατο ὁ ἐπιστάτης, ὅτι ἐπῆγα ὁ ἴδιος χθὲς τὴν ἐπιστολὴν τῆς εὐγενεστάτης οἰκοδεσποίνης μου εἰς τὸν καρδινάλιον Δυβοά;

— Ναί... ναί...

— Ὁ καρδινάλιος λοιπὸν ἀπήντησεν.

— Τόσον γρήγορα!

— Καὶ μήπως κάμνει ποτὲ κανεὶς νὰ περιμένῃ μιὰ μεγάλη καὶ ἰσχυρὰ κυρία, κόμησσα δὲ Σαὶντ Ἀνίλ, βαρωνὶς τοῦ Ἄνω Βήματος, κτλ.; ἠρώτησε μεγαλοπρεπῶς ὁ Ριβά.

— Ἔχεις δίκαιον! ἐψιθύρισεν ὁ Δυράνδος· μὲ συγχωρεῖς..... μὲ συγχωρεῖς, διότι κ' ἐγὼ δὲν εἰξεύρω ποῦ εἶχα τὸ κεφάλι μου.

— Τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν, ἐπανέλαβεν ὁ Ἀγαμέμνων, τὴν ἐνεχείρισα εἰς τὴν οἰκοδέσποινάν μου, ἥτις τὴν ἀνέγνωσεν.

— Καὶ ἔπειτα;

— Ἔπειτα εὑηρεστήθη νὰ μοὶ κοινοποιήσῃ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς, καὶ μοὶ τὴν ἔδωκε νὰ τὴν φυλάξω.

— Ὥστε τὴν ἔχεις σὺ τὴν ἀπάντησιν αὐτήν;

— Μάλιστα τὴν ἔχω.

— Ἐπάνω σου;

— Ναί.

— Καὶ αὐτὴν θὰ μοὶ δείξῃς;

— Ἔ! τί νὰ κάμω, ἀφοῦ εἶσαι τόσον περίεργος. — Καὶ ὁ ἐπιστάτης ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του πτυκτὸν μετὰ ἐρυθροῦ σημαντῆροςἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο ἀκόμη ὁ τύπος τῆς ὑπουργικῆς σφραγίδος, φερούσης τὸν πῖλον τοῦ καρδιναλίου, τὸ ἐνεχείρισε τῷ Δυράνδῳ, ὅστις ἀνοίξας αὐτὸ μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ ἀνέγνω ὑψηλοφώνως καὶ μετὰ διακεκομένης φωνῆς·

« Προσφιλής μοι κόμησσα,

« Ἔλαβον τὴν στιγμὴν ταύτην τὴν περὶ ἑνὸς τιμίου ἀνθρώπου » αἴτησίν σας, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἐνδιαφέρεσθε καὶ ζητεῖτε τὴν θέσιν » τοῦ δημάρχου.

» Τὴν αἴτησίν σας ταύτην καὶ τὰ πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς ἐπι» συνημμένα ἔγγραφα θὰ καθυποβάλλω τῇ Α. Υ. τῷ ἀντιβασιλεῖ » τῷ κυρίῳ μου, πλὴν τοῦτο εἶναι τυπικὸν μόνον, καὶ θεωρεῖτε τὴν » ὑπόθεσιν ὡς τετελεσμένην.

» Ἔσομαι εὐτυχὴς, προσφιλής μοι κόμησσα, λαμβάνων ἤδη τὴν » ἀφορμὴν νὰ σᾶς ἀποδείξω διὰ τούτου, ὅτι δὲν ἔχετε φίλον προθυ» μότερον ἐκείνου, ὅστις καλεῖται ἐμπαθῶς,

« Σεβαστὸς θεράπων σας,

« ΔΥΒΟΑ,

« Καρδινάλιος ὑπουργός ».

— Ἀλλὰ τότε... τότε... ἐψέλλισεν ὁ Δυράνδος, ὑπὸ πραγματικοῦ παραλήρου κατεχόμενος, τότε τὸ πρᾶγμα εἶναι βέβαιον.

— Ὦ! καὶ ἀμφέβαλλες ἀκόμη; ἠρώτησεν ὁ Ριβὰ ὀνειδιστικῶς.

— Ὦ! ὄχι... ὄχι! ἀνταπήντησεν μετὰ σπουδῆς ὁ ἔμπορος. Εἶτα προσέθετο·

— Ὁ Καρδινάλιος Δυβοὰ εἶναι ὅλως ἀφωσιωμένος εἰς τὴν κυρίαν κόμησσαν.

— Ὦ! ὅλως ἀφωσιωμένος· τίποτε ἀρ' ὅ,τι τῷ ζητήσει δὲν ἀποποιεῖται, μ' ὅλον ὅτι δὲν τὴν ἀγαπᾷ τόσον.

— Δὲν τὴν ἀγαπᾷ τόσον;

— Καὶ τὴν ἀποστρέφεται μάλιστα, εἰμπορῶ νὰ εἰπῶ.

— Μπᾶ! καὶ διατί;

— Τοῦτο εἶναι σχεδὸν μυστικὸν τοῦ Κράτους· ἐν ἄλλοις λόγοις δὲν εἰμπορῶ νὰ τὸ ἐμπιστευθῶ εἰς κανένα.

— Ὦ! εἰς ἐμέ...εἰς ἐμέ...

— Μήτε εἰς ἐσὲ μήτε εἰς ἄλλον.

— Ρίψε τὸ μυστικὸν τοῦτο εἰς τὴν καρδίαν μου, Ἀγαμέμνον, ἡ καρδία μου θὰ ἦναι ὡς τάφος.

Ἐν συντομίᾳ ὁ Ριβὰ ἠρνήθη, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπέμεινε ὁ Δυράνδος, ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλους νὰ ὑποκύψῃ ὡς καὶ ἄλλοτε.

— Λοιπὸν φαντάσου, τῷ εἶπεν, ὅτι ἡ τύχη ἔῤῥιψεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς κυρίας κομήσσης φοβερὸν ὅπλον διὰ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ καταστρέψῃ τὸν ὑπουργὸν καὶ νὰ καταῤῥίψῃ ἄρδην τὴν μεγάλην αὐτοῦ τύχην.

— Ἂ! τοῦτο εἶναι ἀδύνατον!

— Τί, μήπως καὶ δὲν τὸ πιστεύεις τάχα;

— Τὸ ἐναντίον, τὸ πιστεύω ἐξ ὅλης μου καρδίας· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐμποδίζει διόλου, μοὶ φαίνεται, νὰ ἦναι ἀπίστευτον.

— Θὰ σοὶ ἐξηγηθῶ, καὶ θὰ τὸ ἐννοήσῃς.

Ὁ Δυράνδος ἐδιπλασίασε τὴν προσοχήν του, ὁ δὲ Ἀγαμέμνων ἐξηκολούθησεν·

— Ὁ πρῶτος ὅρος διὰ νὰ γείνῃ τις καρδινάλιος εἶναι, νὰ ἦναι ἱερεύς, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Τοῦτο δὲν ἐπιδέχεται ἀμφιβολίαν.

— Ὁ πρῶτος ὅρος διὰ νὰ ἦναι τις ἱερεύς, πρέπει νὰ ἦναι ἄγαμος, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ὁ καθεὶς τὸ γνωρίζει τοῦτο.

— Ναὶ, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζει, εἶναι ὅτι ὁ καρδινάλιος Δυβοὰ, δὲν λογίζεται πραγματικῶς οὔτε καρδινάλιος οὔτε ἱερεύς.

— Ὦ! ὦ! καὶ διατί;

— Διότι εἶναι νυμφευμένος.

— Νυμφευμένος!

— Ναὶ, νυμφευμένος ὡραιότατα, καὶ ἡ γυναῖκά του ζῇ μάλιστα,

— Εἶσαι βέβαιος δι' αὐτὸ τὸ ὁποῖον λέγεις, Ἀγαμέμνον;

— Τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ γάμου τῆς Α. Σ. εὑρίσκεται εἰς χεῖρας τῆς εὐγενοῦς οἰκοδεσποίνης μου· νὰ, αὐτὸ εἶναι τὸ ὅπλον περὶ τοῦ ὁποίου σοὶ ἔλεγα.

— Καὶ τὸ ἠξεύρει ὁ καρδινάλιος;

— Βέβαια, καὶ γι' αὐτὸ εἶναι σκλάβος, ποῦ νὰ πῇ κανεὶς, καὶ ἐχθρὸς ἐνταὐτῷ τῆς κομήσσης δὲ Σαὶντ Ἀνίλ.

— Ἀλλ' εἶναι μυστικὸν τοῦ Κράτους! ἐψιθύρισεν ὁ Δυράνδος.

— Διάβολε! σοὶ τὸ εἶπα, ἀγαπητέ μοι, καὶ σὲ συμβουλεύω νὰ τὸ φυλάξῃς, διότι μία ἀπερίσκεπτος λέξις δύναται νὰ σοὶ ἀνοίξῃ τὰς θύρας τῆς Βαστίλλης διὰ νὰ μὴν εἰμπορέσῃς ποτὲ νὰ ἐβγῇς.

Ὁ Δυράνδος ὠχρίασε καὶ οἱ ὀδόντες του ἔτριζον ἐκ τοῦ φόβου.

— Τί ἔχεις; ἠρώτητεν ὁ Ριβά.

— Φοβοῦμαι.

— Ἀπὸ τί;

— Ἀπὸ τὴν Βαστίλλην.

— Ἔ τὸ χέρι σου εἶναι νὰ τὴν ἀποφύγῃς, μὶ φαίνεται, μὴν εἰπῇς τίποτε, καὶ κανένας κίνδυνος διὰ σὲ δὲν θὰ ὑπάρξῃ.

— Φεῦ! ἐψέλλισεν ὁ Δυράνδος, εἰμπορῶ νὰ πῶ τίποτε μέσα εἰς τὸν ὕπνον μου, καὶ ἡ γυναῖκά μου εἶναι τόσον ἀθυρόστομος...

Ἡ συνδιάλεξις ἔμεινεν ἕως ἐδῶ.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ριβὰ τῷ ἔδειξε νέον γραμμάτιον. Τοῦτο δὲ φέρον ἐπίσης τὴν διεύθυνσιν τῆς κυρίας δὲ Σαὶντ Ἀνὶλ προήρχετο ἐκ μέρους τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ ἀντιβασιλέως, ὅστις ἐζήτει ἀκριβεῖς καὶ ἐκτενεῖς πληροφορίας περὶ τῶν σοφῶν ἀνακαλύψεων καὶ τῶν θαυμασίων θεραπειῶν τοῦ γέροντος χειρούργου. Τὰ μαρτυρικὰ δὲ ταῦτα ἐχρειάζοντο πρὸς σύνταξιν τοῦ διπλώματος ὅπερ ἐπέτρεπεν αὐτῷ θὰ νὰ φέρῃ τὸν σταυρὸν τοῦ Ἁγίου Μιχαήλ.

Οὔτε στιγμὴ παρῆλθεν· ἅπασα ἡ οἰκογένεια ἣν ἔμελλε νὰ λαμπρύνῃ τοιαύτη τιμὴ, ἐτέθη μετὰ ζέσεως ἐπὶ ποδὸς, ἡ ὀνοματογραφία

παρεσκευάσθη, ἀνελύθησαν αἱ θαυμάσιαι ἀναλύσεις, ὡς καὶ τὰ ἀσύγκριτα αὐτῶν ἀποτελέσματα, καὶ ἐξηκριβώθησαν αἱ ἐπιμαρτυρίαι τῶν ὑπὸ τοῦ δόκτορος νοσηλευθέντων ἀσθενῶν, παρ' αὐτῶν τῶν ἰδίων ἢ τῶν διαδόχων των.

Μέγας φάκελλος ἐνεχειρίσθη τῇ κ. δὲ Σαὶντ Ἀνίλ. Ἤδη τὰ πάντα εἰσὶν ἐν τάξει, καὶ τοῦ λοιποῦ τὰ πράγματα θὰ ὠκυδρομήσωσιν.

Κεφάλαιον Θ'.

ΟΙ ΑΔΑΜΑΝΤΕΣ.

Ἂς σπεύσωμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι πρὶν τοῦ ἀξιώματος τῆς δημαρχίας διὰ τὸν Δυράνδον καὶ τῆς μαύρης ταινίας διὰ τὸν πενθερὸν αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἄλλο τι, ὅπερ ἔβαινε ταχύτερον τῶν ἀνωτέρω δύο. Ἦσαν δηλαδὴ αἱ μεγάλαι προμήθειαι τῶν πανικῶν ἃς ὁ ἁπλοϊκὸς ἀστὸς ἔκαμεν εἰς τὴν κυρίαν κόμησσαν καὶ εἰς τὴν θυγατέρα αὐτῆς. Αἱ προμήθειαι δ' αὗται ἀπετέλουν τὸ στρογγυλὸν ποσὸν τῶν ἑξήκοντα χιλιάδων φράγκων τὸ ἐλάχιστον ἐλάχιστον, ὁ δὲ Δυράνδος ὠθούμενος καθ' ἑκάστην ὑπὸ τῆς ἀκορέστου ἡδονῆς τοῦ κέρδους, ἐξ οὗ οὐδέποτε χορταίνουσιν οἱ καλοί μας ἔμποροι, ἐπρότεινεν εἰς τὰς δύο ἐκείνας εὐγενεῖς κυρίας ἢ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἢ διὰ τοῦ ἐξαιρέτου φίλου τοῦ Ἀγαμέμνονος Ριβὰ προτάσεις πάντοτε παραδεκτάς

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ ἐπιστάτης τῆς κυρίας κομήσσης τῷ ἔλεγε τῇ ἀληθείᾳ νὰ ἐξακριβώσῃ τοὺς λογαριασμοὺς καὶ νὰ τοὺς παρουσιάσῃ πρὸς ἐξόφλησιν, ἀλλ' ὁ Δυράνδος ἀπεκρίνετο πάντοτε·

— Νὰ μὴ τύχῃ δὰ καὶ φρονεῖτε ὅτι ἔχω ἀνάγκην χρημάτων; Θὰ μὲ πληρώσητε ἐντὸς ὀλίγου... μετὰ τὸν διττὸν γάμον τοῦ κυρίου σας, τοῦ κόμητος Σκηπίωνος καὶ τῆς νέας καὶ ὡραίας κυρίας σας, τῆς δεσποσύνης Ἀρτεμισίας... τοῦ ἀληθοῦς τούτου τῆς ὡραιότητος ἀδάμαντος, μὰ τὴν πίστιν μου!

Ὁ δὲ Ριβὰ φοβούμενος μὴ ἐρεθίσῃ τὴν ὕποπτον τοῦ φίλου του Δυράνδου ὀξυχολίαν δὲν ἐπέμενε περιπλέον.

Τέλος ἐλήφθη ἐπιτήμως ἡ εἴδησις ὅτι ὁ κόμης Σκηπίων θὰ ἦτο ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν εἰς Ἱκρισίους, συνοδευόμενος ὑφ' ἁπάσης τῆς οἰκογενείας τοῦ μεγιστᾶνος πρώτης τάξεως τῆς Ἱσπανίας. Τοῦτο ἐπλήρωσεν εὐθυμίας ὁλόκληρον τὴν οἰκίαν ἀπὸ τοῦ δευτέρου μέχρι τοῦ πρώτου ἀκόμη πατώματος.

— Ἄ! νὰ σὲ εἰπῶ, κουμπάρε, εἶπε τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Ἀγαμέμνων Ριβὰ εἰς τὸν Δυράνδον, αὔριον τὸ πρωῒ πρέπει νὰ μοὶ κάμετε ἓν πρόγευμα, μικρὸν ὅμως καὶ λιτόν, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ εἴμεθα μόνοι μας... Θὰ χαιρετήσωμεν μὲ τὸ ποτῆρι εἰς τὸ χέρι τὸ αἴσιον γεγονὸς, ὅπερ θὰ μᾶς πληρώσῃ χαρᾶς.

Ὁ Δυράνδος ἤρεσε τὴν εὐχάριστον ταύτην ἰδέαν τοῦ φίλου του, καὶ ὑπεσχέθη αὐτῷ νὰ δοκιμάσωσιν ὀλίγον οἶνον, ἀντάξιον τῆς ἀποθήκης τῶν Ἀνακτόρων καὶ αὐτοῦ τοῦ οἰνῶνος τοῦ μεγάρου δὲ Σαὶντ Ἀνίλ.

Ἡ ἐπιοῦσα ἦτο Κυριακὴ, καὶ τὸ προάριστον συνεφωνήθη νὰ παρατεθῇ μετὰ τὴν μεγάλην λειτουργίαν, εἰς ἣν ὁ Δυράνδος ὡς ναοκόρος δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ παρευρεθῇ.

Προσθέσωμεν δὲ ὅτι κατὰ τὴν λειτουργίαν ὁ τοσοῦτον σύννους καὶ παραδειγματικὸς κατὰ τὸ σύνηθες Δυράνδος ἐρέμβαζε πολλάκις μετ' ἐνοχῆς, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ ῥίπτῃ πλάγιον βλέμμα τὸ πρὸς τιμὴν τῶν δημάρχων προωρισμένον ἐδώλιον, καὶ ὡμολόγει ἑαυτὸν ἐλευθερώτατα διαπρέψοντα ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ. Τί τὰ θέλετε; Ματαιοπονεῖ τις νὰ καταλάβῃ τὸ ἀξίωμα τοῦ ναοκόρου, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται ἐν τῇ ἐνοριακῇ ἐκκλησίᾳ τῶν Ἁγίων Παίδων· τοῦτο δὲν καθιστᾷ ποσῶς αὐτὸν ἀνώτερον. Ἔντοσούτῳ ὁ ἄνθρωπος ἔχει πάντοτε ἐλάττωμά τι ἐν τῷ κόσμῳ.

Κατὰ τὴν ὡρισμένην ὥραν ὁ Ριβὰ ἔφθασε, καὶ οἱ δύο φίλοι ἐκαθέσθησαν εἰς τὴν τράπεζαν. Τὸ προάριστον ἦτο καλὸν, διήρκεσεν ἀρκετὰ, ἦτο εὔθυμον καὶ προπάντων ἡδευμένον ὑπὸ πολλῶν καὶ συνεχῶν σπονδῶν.

Ὁ Δυράνδος δὲν ἔκαμε πρὶν ἀρχίσωσι νὰ τρώγωσι κανὲν ἐγκώμιον περὶ τοῦ προϊόντος τῆς οἰναποθήκης του, ὥστε ὁ Ριβὰ ἠρκέσθη νὰ ποιήσῃ τοῦτο. Ὁ μέλλων δήμαρχος κατέστη φαιδρὸς καὶ κατόπιν ζωηρός· ἔψαλλεν ἀσέμνως καὶ διηγήθη ἀνέκδοτά τινα ὄντως γελοῖα, ὧν

ὑπῆρξεν ὁ εὐτυχὴς ἥρως· μετὰ ταῦτα παρετέθησαν τὰ ἐπιδόρπια.

Οἱ δύο φίλοι ἐστήριξαν τοὺς ἀγκῶνας αὐτῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ ἡ συνδιάλεξις ἐξηκολούθησε μετὰ τὸ τέλος τῆς εὐωχίας, ὡς ἐλέγετο τότε καὶ λέγεται ἴσως καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη.

Ὁ Δυράνδος ἀφηγήθη τὴν μετὰ τῆς ὡραίας διφθεροπώλιδος κατὰ τὴν ὁδὸν Πλὰ δ'Εταὶν ἐρωτικὴν περιπέτειάν του, εἰς ἣν εἶχε χαρίσει ὡς ἄλλος Ριχελιεύς, ὅστις ἦτο γνωστὸς διὰ τὰς πρὸς τὰς γυναῖκας μεγαλοδωρίας του, εἰς ἣν εἶχε χαρίσει, λέγομεν, πολύτιμον ἀδαμαντοκόλλητον δακτυλίδιον ἀξίας χιλίων ἑκατὸν λιρῶν. Πρὸς περιγραφὴν δὲ τοῦ ἀξιοθαυμάστου τούτου δακτυλιδίου ἐθυσιάσθησαν δέκα λεπτὰ, καὶ δὲν παρέλειψε νὰ ἀναφέρῃ οὔτε ἀκόμη τὴν ἐλαχίστην πέτραν, αἵτινες ἦσαν κεκολλημέναι γύρω τριγύρω τοῦ μεγάλου ἀδάμαντος.

— Βλέπω, ἀγαπητέ μοι, εἶπεν ὁ ἐπιστάτης, ὅτι ἐκτιμᾶτε τοὺς πολυτίμους λίθους καὶ ὅτι ἀγαπᾶτε αὐτούς.

— Μέχρι μανίας, φίλτατε Ριβά.

— Τοὺς γνωρίζετε τοὐλάχιστον;

— Ἔ, ἔ!

— Δηλ. πῶς τὸ λέγουν, ἐννοεῖτε ἀπὸ πολυτίμους λίθους.

— Νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, σᾶν προσβολὴ μοῦ ἔρχεται τοῦτο.

Τότε λοιπὸν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ σᾶς δείξῃ κἄτι τι, τὸ ὁποῖον ἀξίζει νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχήν σας.

— Ἄ! νὰ ἴδωμεν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Ὁ Ριβὰ δὲν ἀνέμενεν ὅπως ἀκούσῃ παρακλήσεις ἐκ μέρους τοῦ Δυράνδου, καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ χρώματος ἱσπανικοῦ καπνοῦ φορέματός του ἐπιμήκη δεσμίδα, κεκαλυμμένην ὑπὸ πολλῶν πτυχῶν φαιοῦ χάρτου ἀπέπτυξεν αὐτὴν, καὶ ὁ Δυράνδος εἶδε περικάλυμμα ἐντὸς τοῦ ὁποίου περιείχετο δακτυλιδιοθήκη πρασίνῳ κυνοδέρματι περίβλητος.

Ὁ Ριβὰ ἐπίεσεν ἐλατήριόν τι καὶ οὕτως ἀνεῴχθη ἡ δακτυλιοθήκη, ἐν δὲ τῷ θεάματι τοῦ περιεχομένου ὁ Δυράνδος ἔβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ.

Μ' ὅλον ὅτι δὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καθιστᾷ ἄνευ ἀντιλογίας ἧττον ἐπιδεικτικοὺς πρὸς ἐκτίμησιν τοὺς πολυτίμους λίθους ἀπὸ τὸ τῶν κη-

ροπηγίων καὶ πολυελαίων, ἐντοσούτῳ ὁ Δυράνδος δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ τεθαμβωθῇ ἐν τῇ θέᾳ τῶν εἰς τὸ ὄμματά του ἐκτιθέντων ἀδαμάντων, σαπφειρίνων χρυσαλλίδων, ῥουβινίων τοπαζίων καὶ σαπφείρων. Ὁ Ριβὰ ἀφῆκε ἐπί τινα λεπτὰ ἐν τῇ ἐκστάσει τὸν Δυράνδον, εἶτα τῷ εἶπεν·

— Πῶς σᾶς φαίνονται;

— Θαυμάσια! μεγαλοπρεπῆ! ἡγεμονικά! βασιλικά! ἀνέκραξε κατενθουσιασμένος ὁ ἔμπορος.

— Πόσον τὰ ἐκτιμᾶτε ὅλα αὐτά;

— Ἀλλά... πεντακοσίας χιλιάδας λίρας τοὐλάχιστον.

Βέβαια, τοὐλάχιστον, ἐτόνισεν ὁ ἐπιστάτης.

— Νομίζω ὅτι τὰ κοσμήματα ταῦτα θὰ ἦναι γαμήλιον δῶρον τῆς ἐπικλήρου κυρίας κομήσσης εἰς τὸν υἱόν της τὸν κόμητα καὶ εἰς τὴν θυγατέρα της τὴν δεσποσύνην;

— Ναὶ, αὐτὸ ἦτο προωρισμένον διὰ τὸν νέον κύριόν μου, τὸν κόμητα Σκηπίωνα.

— Πῶς, ἦτο; Τί δὲν εἶναι λοιπὸν πλέον;

— Ναὶ καὶ ὄχι... τοῦτο ἐξαρτᾶται...

— Ἀπὸ τί;

— Ὦ! ἀπὸ τίποτε, ἀπὸ ἓν μηδαμινὸν πρᾶγμα, ἀλλὰ λίαν δύσκολον...

— Ἀπὸ τίποτε... ἀπὸ ἓν μηδαμινὸν πρᾶγμα, καὶ ποῖον εἶναι τὸ μυστήριον τοῦτο;

— Δὲν ἠξεύρω, ἐὰν χρεωστῶ...

— Ναὶ, χρεωστεῖτε, καλέ μου καὶ ἐξαίρετε φίλε.

— Ἀληθῶς, δὲν ἔχω μυστικὰ διὰ σᾶς.

— Ὄχι, δὲν ἔχετε βέβαια, καὶ κάμετε πολὺ καλά.

— Ἐν πρώτοις χρεωστῶ νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ὁ κόμης Σκηπίων εἶναι ἀξιοθαύμαστος εὐπατρίδης.

— Ὅπως εἶναι ὅλη ἡ γενεά του, βέβαια, ἀνέκραξεν ὁ Δυράνδος.

Ὁ Ριβὰ ὑπεκλίνατο, εἶτα ἐπανέλαβεν·

— Ὦ! ἀλλὰ δὲν δύνασθε νὰ σχηματίσητε ἰδέαν περὶ τῆς ἀγαθῆς ψυχῆς του καὶ τῆς ἀξιοθαυμάστου ἀφιλοκερδείας του. Φαντασθῆτε ὅτι ὁ εὐπατρίδης οὗτος, οὕτινος ἡ μνηστὴ ἔχει ἐκ τοῦ πρὸς

μητρός της πάππον της πρόσοδον ἑνὸς ἑκατομμυρίου καὶ ἥμισυ, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν τὴν περιουσίαν τοῦ πατρός της καὶ τὰς ἐλπίδας, ἀπεποιήθη νὰ δεχθῇ τὰ κτήματα τοῦ μακαρίτου κόμητος δὲ Σαίντ 'Αυίλ.

— Ἄ! μπᾶ!

— Μάλιστα, λέγει ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖ διόλου ν' ἀπογυμνωθῇ χάριν αὐτοῦ ἡ ἐπίκληρος κυρία κόμησσα, καὶ ἠρκέσθη μόνον εἰς τὴν ἑκατοντακισχίλιον πρόσοδον, ἣν ἐκληρονόμησεν ἀπὸ τὸν θεῖόν του ἡγούμενον δὲ Λεωμόν.

— Διάβολε! ἰδοὺ ἄξιος νέος, ἀνέκραξεν ὁ Δυράνδος,

Συγκινηθεῖσα ἐκ τοῦ καλοῦ τούτου τρόπου ὡς εἰκὸς ἡ κυρία κόμησσα, ἤθελε νὰ ἐκδηλώσῃ διὰ μεγάλου καὶ ὡραίου τινὸς δώρου τοιαύτην γενναοδωρίαν.

— Δίκαιον ἦτο τοῦτο, μὰ τὴν πίστιν μου.

— Κατὰ συνέπειαν μοὶ εἶπε νὰ ζητήσω...

— Καὶ τὸ ἐκάματε.

— Βεβαίως. Χθὲς τὸ ἑσπέρας μὲ ἐσχέτισαν μὲ τὸν ἑβραῖον εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκουσιν οἱ ἀδάμαντες οὗτοι. Ἠξεύρετε πόσα μοὶ τοὺς ἐζήτησεν;

— Πεντακοσίας χιλιάδας λίρας.

— Ἀλλ' ἀξίζουν περισσότερα.

— Ἔ! τὸ ἠξεύρω, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι αἱ ὑποθέσεις του εἶναι περιπεπλεγμέναι, καὶ ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, διότι ζητεῖ εἰς τὴν συμφωνίαν του νὰ τῷ μετρηθοῦν ὅλα τὰ χρήματα ἐντὸς εἴκοσι τεσσάρων ὡρῶν.

— Σᾶς εἶναι ἀδιάφορον τοῦτο, εἶπεν ὁ Δυράνδος.

— Ἀπατᾶσθε.

— Πῶς;

— Διότι, ὅταν ὑπῆγα ἐπάνω ἐξήτασα τὴν κατάστασιν του ταμείου μου, τὸ ὁποῖον μᾶς τὸ ἐκένωσεν ἡ ἀγορὰ τοῦ μεγάρου, διότι μολις εὑρῆκα τριακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας λιρῶν.

— Ὡραῖον προσλόγισμα!

— Τῷ ἔδωκα εἰς τὸν ἰουδαῖον καὶ τῷ ὑπεσχέθη διὰ τὰ ἐπίλοιπα νὰ τῷ τὰ πληρώσω ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

— Παρεδέχθη βεβαίως.

— Ὄχι, διότι, ὡς σᾶς εἶπον, ἀναχωρεῖ, καὶ τὰ θέλει ὅλα ἤ τίποτε.

— Ἄ! ἄ!

— Ἐγὼ ἔκαμα μία κακοκεφαλιά.

— Ὡσὰν τί;

— Ἐπῆρα σήμερον τὸ πρωῒ τοὺς ἀδάμαντας καὶ τοὺς ὑπῆγα εἰς τὴν κυρίαν κόμησσαν ἐξηγήσας αὐτῇ τὸ πρᾶγμα.

« — Τότε, μοὶ εἶπε, δὲν εἰμπορεῖτε νὰ πληρώσητε;

« — Ὄχι, κυρία, ἐπειδὴ καὶ μᾶς λείπουν πεντήκοντα χιλιάδαις λίραι, σήμερον δ' ἔχομεν 25 τοῦ μηνὸς, καὶ θὰ πάρωμεν χρήματα εἰς τὰς 30 τρέχοντος.

« — Λοιπὸν δὸς τοὺς ἀδάμαντας τούτους εἰς τὸν κύριόν των.

« — Ἀλλὰ, κυρία κόμησσα....

« — Δὲν ἔχει ἀλλὰ καὶ ξαλλά· δὲν εἰμπορεῖς νὰ πληρώσῃς, δὸς αὐτοὺς ὀπίσω.

« — Ἀλλὰ ὑπάρχει ἓν μέσον.

« — Ἓν μέσον;

« — Μάλιστα, κυρία κόμησσα.

« — Καὶ ποῖον εἶναι αὐτὸ τὸ μέσον;

Ἐνταῦθα ὁ ἐπιστάτης ἔκρινε καλὸν νὰ διακόψῃ τὸν λόγον.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἀνέκραξεν ὁ Δυράνδος, θὰ ἔκαμα ὅπως ἡ κυρία κόμησσα δὲ Σαϊντ Ἀνὶλ καὶ θὰ σᾶς ἔλεγον·

— Ποῖον εἶναι αὐτὸ τὸ μέσον;

Κεφάλαιον Ι.'

ΦΙΛΙΚΗ ΧΑΡΙΣ.

— Θὰ ἐπεθύμουν χωρὶς ἄλλο, εἶπεν ὁ Ριβὰ, ἀντὶ ν' ἀποκριθῶ, νὰ μὴ ἤρχιζα τὴν ἱστορίαν αὐτὴν, διότι βλέπω ὅτι δὲν θ' ἀπαλλαχθῶ

χωρὶς νὰ μὴ διακινδυνεύσω νὰ δυσαρεστήσω μεγάλως τὴν εὐγενῆ μου οἰκοδέσποιναν.

— Καὶ διατί; ἀνέκραξεν ὁ Δυράνδος.

— Ἄ! διατί; νὰ δὰ, αὐτὸ ἴσα ἴσα ἔπρεπε νὰ μὴ σᾶς εἰπῶ· ἀλλὰ τέλος ἀφοῦ ἤρχισα θὰ τελειώσω... ἡ ἐχεμυθία σας εἶναι γνωστή.

Ὁ Δυράνδος ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ ἐπιστάτου καὶ ἔθλιψεν αὐτὴν μετὰ διαχύσεως, ὁ δὲ Ριβὰ ἐπανέλαβεν·

» — Τὸ μέσον τοῦτο, κυρία κόμησσα, τῇ εἶπον, εἶναι νὰ δανεισθῶμεν προχείρως ἀπὸ τὸν ἔντιμον ἰδιοκτήτην μας. Τί εἶναι δι' ἐκεῖνον πεντήντα χιλιάδες λίραι; Εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸ ταμεῖόν του περιέχει δεκάκις τόσας.

« — Νὰ δανεισθῶ! ἀνέκραξεν ἡ εὐγενὴς οἰκοδέσποινά μου, τρελλὸς εἶσαι, Ριβά;

« — Καθόλου, κυρία.

« — Νὰ πάρω ἀπὸ ἄλλον χρήματα; Ποτέ μου δὲν τὸ κάμω!

« — Ἐν τούτοις, κυρία...

« — Τίποτε περιπλέον, νὰ ἐπιστρέψῃς τὸ δακτυλίδι.

— Δὲν εἶχον τίποτε πλέον νὰ εἴπω, καὶ ἤρχισα νὰ φύγω· ἀλλ' ὅταν κατέβαινα εἰς ἐσᾶς διὰ νὰ προγευματίσωμεν, ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν· Μὰ τὴν πίστιν μου, τὸ θέλω, θὰ παρακούσω μιὰ φορὰ τὰς διαταγὰς τῆς κυρίας καὶ θ' ἀποταθῶ ἀφ' ἑαυτοῦ μου εἰς τὸν ἐξαίρετον φίλον μου τὸν Δυράνδον· ἠξεύρω ὅτι καὶ εἰς τὴν φωτιὰ ἀκόμη πέφτει, ποῦ λέγει ὁ λόγος, δι' ἡμᾶς· θὰ ἐλυπεῖτο ἐὰν δὲν τρέξω εἰς ἐκεῖνον, καὶ θὰ τῷ ἀφήσουν τὸ μόνον μέσον, τὸ ὁποῖον ἔχει, ὅπως ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του ἐπὶ ταῖς τιμαῖς ἃς ἡ κυρία κόμησσα ἐπέτυχε δι' αὐτὸν καὶ διὰ τὴν οἰκογένειάν του.

— Πῶς; πῶς; ἀνέκραξεν ὁ Δυράνδος, διακόψας τὸν Ριβά, ἐννοεῖτε τὸ ἀξίωμα τοῦ δημάρχου καὶ τῆς μαύρης ταινίας;

Ὁ ἐπιστάτης ἔφερε μετὰ ἤθους μυστηριώδους τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων του·

— Σούτ! ὑπέλαβε, θὰ μὲ διώξουν, νὰ ξεύρουν ὅτι σοὶ τὸ εἶπον. Ἡ λέξις ἔφυγε ἀπὸ τὸ στόμα μου, χωρὶς νὰ θέλω καὶ μὴ θέλετε νὰ μὲ βλάψητε.

— Εἶμαι δήμαρχος! ἐψέλλισεν ὁ Δυράνδος.

— Μάλιστα, φίλτατέ μοι.

— Καὶ ὁ πενθερός μου ἀνηγορεύθη ἱππότης τοῦ Ἁγίου Μιχαήλ...

— Μάλιστα, μάλιστα· τὰ διπλώματά του ἐστάλησαν ἀπὸ χθὲς καὶ εὑρίσκονται νῦν εἰς χεῖρας τῆς κυρίας κομήσσης· θέλει νὰ σᾶς δώσῃ τὴν εἴδησιν ἔξαφνα, καὶ τὰ φυλάττει ὡς δῶρα γαμήλια διὰ σᾶς... Ἀλλὰ σκεφθῆτε ἅπαξ, σκεφθῆτε ὅταν ἡ κυρία κόμησσα σᾶς τὸ φανερώσῃ, νὰ κάμητε πῶς ἐξαφνίζεσθε, χωρὶς ἄλλο, διότι ἄνευ τούτου δὲν θὰ ηὐχαριστεῖτο, καὶ ἡ θέσις μου θὰ καθίστατο δυσάρεστος! Νὰ πάρ' ὁ διάβολος τὸ κεφάλι μου! Ὁ ἀσυλλόγιστος νὰ βγάλω μία τέτοια λέξι ἀπὸ τὸ στόμα μου!

Ὁ Δυράνδος δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναπνεύσῃ πλέον ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς φαιδρότητός του ἤτις τὸν ἔπνιγεν· ἐπολλαπλασίασε λοιπὸν τὰς διακεκομμένας ἀναφωνήσεις του εὐγνωμοσύνης, ἐνῶ ὁ Ριγὰ ἔτυψεν αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ τῷ εἶπε πληρώσας ὕδατος μέγα ποτήριον.

— Ἔλα δὰ, ἀγαπητέ μοι Δυράνδε, ἔλα δὰ, ἡσυχάσετε καὶ πιῆτε αὐτό... φοβοῦμαι νὰ μὴ μᾶς προδώσῃ αὐτὴ ἡ χαρά σου.

Ὁ Δυράνδος ὑπήκουσε καὶ μετ' ὀλίγον καθησύχασε τῳόντι. Μετὰ δύο δὲ ἢ τρία λεπτὰ ἔλαβε πάλιν εἰς χεῖράς του τὴν δακτυλιοθήκην.

— Ἐξαίρετέ μοι φίλε, τῷ εἶπεν ἀκολούθως, σᾶς εἶμαι ἀπείρως εὐγνώμων, διότι μὲ ἐνεθυμήθητε. Οἱ ἀδάμαντες οὗτοι ἀξίζουν τοὐλάχιστον πεντακοσίας χιλιάδας λιρῶν· ὅταν δὲ τοὺς εὑρίσκῃ κανεὶς ἀντὶ τετρακοσίων χιλιάδων, μὰ τὴν πίστιν μου, θὰ ἦναι τρελλὸς ἐὰν δὲν τοὺς ἀγοράσῃ. Ἐγὼ τοὺς ἠγόραζον εἰς αὐτὴν τὴν τιμήν.

— Τοὺς ἠγοράζατε;

— Σᾶς βεβαιῶ.

— Διὰ νὰ τοὺς κάμητε τί;

— Νὰ τά! ὅταν ἀπολαμβάνῃ κανεὶς τιμὰς, τῷ χρειάζεται τότε καὶ πολυτέλεια.

— Λογικώτατον τοῦτο.

— Ἡ θέα τῶν λαμπρῶν τούτων κοσμημάτων μὲ καταθέλγει! Καὶ διὰ χαλίκια κανεὶς νὰ τὰ πάρῃ δὲν χάνει. Θέλουν νὰ μὲ τὰ δώσουν; τὰ πέρνω.

— Ὦ ! διατί ; ὄχι ; εἶπεν ὁ Ριβά.

— Ἐπ' ἀληθείας ;

— Μάλιστα, θὰ τοὺς ἔχητε, ἀλλὰ βραδύτερον.

— Καὶ διατί ὄχι τώρα ;

— Διότι τοὺς θέλομεν ἡμεῖς τώρα διὰ τὸ γαμήλιον δῶρον.

— Ὀρθῶς ὁμιλεῖτε, σᾶς βεβαιῶ.

— Ἀλλὰ μένετε ἥσυχος, θὰ ὁμιλήσω εἰς τὸν κύριον κόμην, καὶ ὅταν ἡ νεαρὰ γυνή του περιβληθῇ αὐτοὺς δὶς ἢ τρὶς καὶ τὴν ἴδωσιν εἰς τὴν αὐλήν, θὰ βάλλω ὅλα μου τὰ δυνατὰ διὰ νὰ τοὺς προμηθευθῆτε εἰς τὴν αὐτὴν τιμήν... καὶ ἐὰν πάλιν θελήσητε νὰ τοὺς ξαναπωλήσητε λιανικῶς, κερδίζετε ἀκόμη τοὐλάχιστον τοὐλάχιστον ἑκατὸν πενῆντα χιλιάδας λίρας.

— Ἀγαμέμνον, μὲ πληροῦτε χαρᾶς.

— Εἶσθε ἕνας ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ διαβολεμένα ! Ἔννοιά σας, θὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ δουλειά.

— Θὰ ἦναι ὡραία δουλειὰ, τὴν ὁποίαν θὰ χρεωστῶ εἰς ἐσᾶς, ἀνέκραξε μετὰ παραφορᾶς ὁ Δυράνδος.

— Λοιπὸν τόσον καλλίτερα διὰ σᾶς, διότι εἶσθε τίμιος ἄνθρωπος.

Ὁ Δυράνδος ἠγέρθη.

— Λοιπὸν εἰς τὴν ὁμιλίαν μας, πόσα σᾶς χρειάζονται ;

— Πεντήκοντα χιλιάδας φράγκα, ἀλλ' ἂς ἦναι ἑξήκοντα, διὰ νὰ μὴ εὑρεθῶμεν εἰς στενοχωρίαν μέχρι τέλους τοῦ μηνὸς, διότι ἐμείναμεν σχεδὸν χωρὶς χρήματα.

— Ὑπάγω νὰ σᾶς τὰς φέρω.

Καὶ ὁ Δυράνδος διευθύνθη πρὸς τὸ ταμεῖόν του.

Ἡ ἀπουσία του δὲν διήρκεσε πολύ, καὶ μετὰ μικρὸν ἦλθε κομίζων τὰς ἑξήκοντα χιλιάδας λιρῶν εἰς χρυσὸν καὶ γραμμάτια τῷ φέροντι.

— Ἰδοὺ τὰ χρήματα διὰ τὴν δουλειά σας, ὑπέλαβεν.

Ὁ Ριβὰ ἐνέρριψεν αὐτὰ ἀμέτρητα εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ εὐχαριστῶν τῷ Δυράνδῳ ἔσφιγξε τὴν χεῖρα αὐτοῦ, προσθεὶς κατόπιν·

— Ἄμποτε τώρα, ὅταν μάθῃ ἡ κυρία κόμησσα τὴν ἀνακεφαλιά μου αὐτὴν, νὰ μὴ δυσαρεστηθῇ πολὺ ἐναντίον μου.

— Ἄ! μπᾶ! ἀνταπήντησεν ὁ Δυράνδος· οἱ ἀδάμαντες θὰ συνηγορήσωσιν ὑπὲρ ὑμῶν.

— Νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, τὸ πιστεύω.

— Καὶ ἐλπίζω μάλιστα, ὅτι ἐπειδὴ θὰ τὰ πληρώσητε τοῖς μετρητοῖς, θὰ πάρετε ἀπὸ τὸν ἑβραῖο τὴν μεσιτείαν σας ὅ ο|ο· Διάβολε! δὲν χορατεύει, εἶναι ἕνα ποσόν!

— Ὦ! οἱ κύριοί μου εἶναι μεγάλα πρόσωπα, ὥστε δὲν εἰμπορῶ νὰ λογαριάσω αὐτὸ τὸ κέρδος.

— Ἀλλ' εἶναι νόμιμον κέρδος τοῦτο, ἀγαπητέ μοι Ριβά.

Ὁ ἐπιστάτης ἔλαβεν ἦθος ὑπερήφανον.

— Ἐγὼ μιμοῦμαι τοὺς κυρίους μου, ὑπέλαβεν.

— Μέγα πρᾶγμα! ἐψιθύρισεν ὁ Δυράνδος.

— Τί; ἠπορήσατε; ἠρώτησεν ὁ Ριβά.

— Ὄχι.

— Ἀπ' ἐναντίας ὅμως· ἔ! ἀγαπητέ μοι, ἡ γενναιοδωρία τῶν μεγάλων προσώπων ἐξηγεῖ τὴν ἀφιλοκέρδειαν ἐκείνων, οἵτινες τοὺς ὑπηρετοῦσιν· αἱ ψυχαὶ συγχρωτίζονται καὶ αἱ εὐγενεῖς οὗτοι καθεστῶσι καὶ ἡμᾶς εὐγενεῖς! εἶναι εἰλικρινεῖς, καὶ τοῦτο εἶναι ἓν κέρδος.

Ὁ Δυράνδος ἐποίησε κίνημα θαυμασμοῦ.

— Ἔχω ἀνάγκην πέντε ἢ ἓξ πραγμάτων, εἶπε μετὰ στιγμὴν ὁ Ριβά.

— Ζητήσατε, ὁμιλήσατε, διατάξετε;....

— Χρειάζομαι χάρτην, περγαμινὴν, μελανοδοχεῖον, κονδυλοφόρον, ἓν κηρίον ἀναμμένον, σημαντῆρα καὶ σφραγῖδα.

— Ἔ! καὶ τί θὰ τὰ κάμητε ὅλα αὐτά;

— Θὰ τὸ ἰδῆτε, ἀγαπητέ μοι, διατάξατε, σᾶς παρακαλῶ

Ὁ Δυράνδος ἐφώνησε τὴν Μανιὼ, ἥτις προσῆλθεν ἀμέσως κομίζουσα τὰ αἰτηθέντα ὑπὸ τοῦ ἐπιστάτου, ὅστις λαβὼν τὴν γραφίδα καὶ ἐμβάψας αὐτὴν ἐντὸς τῆς μελάνης ἐκακόγραψεν ἀπόδειξιν παραλαβῆς τῶν ἑξήκοντα χιλιάδων λιρῶν.

Ὁ Δυράνδος εἰς μάτην ἐκοπίασε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ· ἐδέησε νὰ ὑποκύψῃ καὶ ἐδέχθη τὴν ἀπόδειξιν. Ὁ Ριβὰ ἐπανέκλεισε τὴν δακτυλιοθήκην καὶ ἐνεχείρισεν αὐτὴν τῷ Δυράνδῳ.

— Τί σκοπεύετε πάλιν νὰ κάμητε;

— Πάρετε.

— Τί;

— Τὴν δακτυλιοθήκην αὐτήν.

— Ἐπὶ τίνι σκοπῷ;

— Πῶς ἐπὶ τίνι σκοπῷ;

— Ναί.

— Νά, διὰ νὰ τὴν κρατήσητε σεῖς μέσα εἰς τὸ ταμεῖόν σας.

— Ἀστεΐζεσθε;

— Κατ' οὐδένα τρόπον. Πάρετε.

— Δὲν τὴν πέρνω.

— Πάρετέ την σᾶς λέγω.

— Τοῦ κάκου, μὴ ἐπιμένετε.

— Ἐγὼ ἐπιμένω ὅμως. Ἡ δακτυλιοθήκη αὐτὴ θὰ μείνῃ εἰς χεῖράς σας, μέχρις ὅτου σᾶς πληρώσω τὰς ἑξήκοντα χιλιάδας λίρας.

— Ὄχι! ὄχι! ἑξῆντα χιλιάδας φορὰς ὄχι.

— Ἀλλὰ τὸ θέλω.

— Κ' ἐγὼ δὲν τὸ κάμω.

— Εἶσθε πολὺ ἰσχυρογνώμων, φίλτατέ μοι.

— Ἀμὲ σεῖς, ἐξαίρετέ μοι φίλε!

— Ἀκόμη μιὰ φορὰ, πάρετε.

— Ποτὲ, ποτέ! ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ!

— Τότε λοιπὸν νὰ σᾶς δώσω κ' ἐγὼ ὀπίσω τὰ χρήματά σας, καὶ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν ἑβραῖον τὰ κοσμήματα.

Καὶ ὁ Ριβὰ προσεποιήθη ὅτι θέτει τὴν χεῖρα ἐντὸς τοῦ θυλακίου του.

— Θὰ τσακωθοῦμε, Ριβὰ, ἀνέκραξεν ὁ Δυράνδος.

— Ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖτε λοιπὸν, ἐπανέλαβεν ὁ ἐπιστάτης ὅτι πράττοντες ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ζητῶ, κάμετε χάριν εἰς τὰς κυρίας μου καὶ εἰς ἐμὲ τὸν ἴδιον προσωπικῶς.

— Ὡς; πρὸς τί;

— Διότι ὅταν τὴν κρατοῦμεν ἡμεῖς τὴν δακτυλιοθήκην αὐτὴν, εἰμποροῦν νὰ μᾶς τὴν κλέψουν, ἐνῶ ἐντὸς τοῦ χρηματοκιβωτίου σας θὰ ἦναι ἐν ἀσφαλείᾳ· ἄλλως τε εἰς τὴν ἐπίκληρον κυρίαν κόμησσαν

τὴν παραμονὴν μόνον τοῦ γάμου θὰ τὸ εἴπω, καὶ τότε θὰ τὴν ζητήσω ἀπὸ σᾶς.

— Ἔ, ἔτσι, παραδέχομαι.

— Δόξα σὺ ὁ Θεός. Τώρα λοιπὸν διὰ νὰ μὴ ἔχητε σεῖς καμμίαν εὐθύνην θὰ σφραγίσω τὸ κουτὶ αὐτό.

— Κάμετε, ὅτι θέλετε, ἐπειδὴ κατ' οὐδένα τρόπον δύναμαι νὰ σᾶς ἐμποδίσω ἀπὸ τοῦτο.

Ὁ Δυράνδος ἐστήριξε τοὺς ἀγκῶνας αὐτοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ δὲν εἶπε λέξιν, ὁ δὲ Ριβὰ λαβὼν τὴν περγαμινὴν ἔκοψε διὰ ψαλιδίου δύο ἐπιμήκεις ταινίας καὶ περιδέσας αὐτὰς σταυροειδῶς ἐπὶ τῆς πυξίδος ἐσφράγισεν αὐτήν.

— Τώρα εἶναι ἐν τάξει, εἶπε, κύριε δήμαρχε· δὲν θὰ σᾶς ζητήσωμεν ἄλλο παρ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σᾶς δίδομεν.

Ἀκούσας τὸν Ριβὰ ὁ Δυράνδος νὰ τὸν ἀποκαλῇ δήμαρχον, ἠσθάνθη μέγαν κόπον, ὅπως μὴ περιπτυχθῇ καὶ κατασπαθῇ αὐτόν.

Ἐν τούτοις περιωρίσθη καὶ ὁ Ριβὰ ἔμεινεν εὐχαριστημένος ἐκ τούτου. Εἶτα ὁ ἁπλοϊκὸς ἀστὸς ἐναπέθηκεν ἐντὸς τοῦ χρηματοκιβωτίου του τὴν δακτυλιοθήκην, ἐνῷ ὁ ἐπιστάτης τῆς κυρίας κομήσσης δὲ Σαίντ Ἀνιλάνεδη παρᾶ ταῖς κυρίαις αὐτοῦ προστρίβων τὰς χεῖρας.

Κεφάλαιον ΙΑ'.

Ο ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.

Ἐνδεκάτη τῆς ἑσπέρας ἐσήμαινεν ἐν τῷ ὡρολογίῳ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Saint Opportune· ἦτο Κυριακὴ ὡς γινώσκομεν καὶ τὰ πάντα ἦταν ἥσυχα καὶ σιωπηλὰ ἐν τῇ ὁδῷ Βουρδωναί. Αἴφνης ὅμως ἐκρότησεν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου ἡ τροχηλασία βαρείας ἁμάξης ἐλαυνομένης μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος.

Πολλοὶ κάτοικοι τῆς ῥηθείσης ὁδοῦ ἀφυπνισθέντες ἐν τῷ πρώτῳ αὐτῶν ὕπνῳ ἔπεμψαν εἰς κόρακας ἐκεῖνον ἐκ τῶν γειτόνων των, ὅς-

τις τοσοῦτον βραδέως καὶ μετὰ τοσούτου θορύβου μετέβαινεν οἴκαδε.

Ἐντοσούτῳ ἡ ἅμαξα αὕτη ἔστη πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Δυράνδου, εἷς καὶ μόνος κτύπος κατηνέχθη ἐπὶ τῆς θύρας, ἡ δὲ θυρωρὸς ἐγερθεῖσα ἀνέῳξεν αὐτήν.

Μετὰ βραχὺ ἡ θυρωρὸς ἀνέβη τεταραγμένη σφόδρα παρὰ τῷ κυρίῳ της καὶ ἔσεισε συντόνως τὸν κώδωνα, ὁ δὲ Δυράνδος, ὅστις ἡτοιμάζετο νὰ κατακλιθῇ ἐδέχθη αὐτὴν ἐν ἐνδυμασίᾳ ἐξ ἧς ἔλειπε πᾶσα σεμνότης· διότι ὁ μέλλων δήμαρχος ἀντὶ πάσης ἐνδυμασίας ἐφόρει ἕνα νυκτικὸν χιτῶνα καὶ ἓν φλανέλινον ἐσώβρακον καταφθάνον μέχρι τῶν γονάτων μόνον· ταινία, ἄμπυξ καλουμένη καὶ κοσμουμένη δι' ὡραιωτάτου κόμβου, ἐκράτει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὸ οὐρανόμηκες ἐκ βαμβάκου κάλυμμα καὶ διφθέριναι εὐμαρίδες ἐκάλυπτον τοὺς γυμνοὺς πόδας του.

Ἡ θυρωρὸς τῷ ἐξήγησεν ὅτι κύριός τις κυανᾶ ἐνδεδυμένος καὶ γαλονιοφόρος, εἰς χεῖρας ἐβέννινον ῥάβδον μετ' ἐλεφαντίνου λαβῆς κρατῶν, εἶχε καταβῇ ἐκ τῆς ἁμάξης καὶ ἐζήτει νὰ ὁμιλήσῃ τῷ ἰδιοκτήτῃ. Παρατηρήσεως δ' αὐτῷ γενομένης ὅτι ὁ κύριος Δυράνδος θὰ εἶχε κατακλιθῇ καὶ θὰ ἐκοιμᾶτο βεβαίως, οὗτος εἶχεν ἀποκριθῇ.

— Λοιπὸν ἂς σηκωθῇ! καὶ ἂς ἐνδυθῇ.

Ὅσον ὀλίγας σχέσεις καὶ ἂν εἶχε ποτὲ ὁ κύριος Δυράνδος μετὰ τῆς αὐλῆς καὶ τῆς κεντρικῆς ἀστυνομίας, ἐκ τῆς περιγραφῆς ὅμως τῆς θυρωροῦ ἠνόησεν ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦτο ἦτο ἀστυνόμος. Δὲν ἠγνόει δ' ἐπίσης οὔτε τὴν ἐν χρήσει ἐθιμοταξίαν, ὅταν ἐλάμβανε τὴν ἐπισφαλῆ τιμὴν νὰ δεχθῇ τινα ἐκ τῶν σπουδαίων τούτων προσώπων· διὸ ἐνεδύθη ἀμέσως καὶ χωρὶς κἂν νὰ προφθάσῃ ἀπὸ τὴν βίαν του νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τὸ νυκτερινόν του κάλυμμα, ἔδραμε μετὰ δαυλοῦ εἰς τὰς χεῖρας πρὸς τὸν ὑπαστυνόμον μέχρι τῆς κλίμακος, καὶ ὑποκλινάμενος πρῶτον ἐδαφιαίως ὦδευσε πρὸ αὐτοῦ ὀπισθοβατῶν ὅπως τῷ φέγγῃ, τὸν ὡδήγησεν ἐν τῷ βαθυτάτῳ δωματίῳ τοῦ οἰκήματος του, καὶ ἐκεῖ ἀφοῦ ἐπανέλαβε μυριάκις τὰς ἐδαφιαίας ὑποκλίσεις του ἀνέμενε μὲ νηφαλίους ὀφθαλμούς, κρεμαμένας τὰς χεῖρας καὶ τὴν καρδίαν εἰς ἄκρον τεταραγμένην, τὴν πιθανῶς δυσάρεστον εἴδησιν, ἣν τοιαύτη ἐπίσκεψις ἠδύνατο νὰ τῷ δώσῃ.

Ὁ ὑπαστυνόμος ἐφαίνετο καλὸς ἄνθρωπος, διότι χωρὶς νὰ κρατῇ

εἰς ἀγωνίαν τὸν δυστυχῆ ἰδιοκτήτην ἠρώτησεν αὐτὸν εὐγενέστατα·

— Μετὰ τοῦ κυρίου Δυράνδου ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ;

— Μετ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου.

— Ἐμπόρου, τσοχῶν, βελούδων καὶ μεταξωτῶν;

— Μάλιστα, κύριε.

— Καὶ ἰδιοκτήτου οἰκίας κατὰ τὴν ὁδὸν Βουρδωναὶ καὶ ἐν αὐτῇ διαμένοντος;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἀναδέχεσθε τὴν ὑποχρέωσιν, κύριε Δυράνδε, ν' ἀποκριθῆτε τὴν ἀλήθειαν εἰς ὅ,τι δήποτε σᾶς ἐρωτήσω;

— Μάλιστα, κύριε.

— Πολὺ καλά. Μοὶ κάμετε λοιπὸν τὴν χάριν νὰ μοὶ εἰπῆτε ἐὰν ὑπάρχῃ ἐνταῦθα μεταξὺ τῶν ἐνοικητόρων σας εὐγενής τις κυρία, ἡ ἐπίκληρος κόμησα δὲ Σκίντ Ἀνὶλ μετὰ τῆς θυγατρός της;

Ὁ Δυράνδος ἀκούσας ἀπαγγελλόμενα τὰ ὀνόματα ταῦτα ἔμεινεν ὡσεὶ κεραυνόπληκτος· μολονότι δὲ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τί παρεσκευάζετο, ἀνεσκίρτησε, διότι ἐφοβήθη διὰ τὴν ἐνοικιάτριάν του· ἀπεκρίνατο λοιπὸν ἢ μᾶλλον ἐψέλλισε διὰ τρεμούσης φωνῆς·

— Μάλιστα, κύριε.

— Ὡραῖα! Ἑτοιμασθῆτε λοιπὸν, κύριε Δυράνδε, νὰ μοὶ δείξητε τὸ οἴκημα εἰς τὸ ὁποῖον διαμένουσιν αἱ κυρίαι αὗται.

— Εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, κύριε.

— Ἀπὸ ποίαν κλίμακα;

— Ἀπ' αὐτὴν ἐδῶ, κύριε.

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ μὲ ὁδηγήσητε, κύριε.

— Μάλιστα, κύριε.

Καὶ ὁ Δυράνδος μᾶλλον νεκρὸς παρὰ ζῶν ἐπέρασε πρῶτος. Φθὰς δὲ εἰς τὴν πρώτην θύραν τοῦ οἰκήματος τῆς κομήσσης, ὑπεκλίνατο καὶ ἠθέλησε νὰ καταβῇ, ἀλλ' ὁ ὑπαστυνόμος ἀνεχαίτισεν αὐτὸν εἰπών·

— Ἐγὼ, Λεχούξης, ἀστυνόμος, ἀπαιτῶ παρ' ὑμῶν, κύριε Δυράνδε, νὰ μὲ συνοδεύσητε ὡς μάρτυς εἰς ὅ,τι μέλλει νὰ συμβῇ.

Καὶ τοῦτο καθὼς τὰ λοιπὰ δὲν ἐπεδέχετο ἀνταπάντησιν, καὶ ὁ

Δυράνδος μεθ' ὅλον τὸ δυστύχημά του ἠναγκάσθη νὰ δειχθῇ φιλόφρων τὰκα τὴν ὥραν ἐκείνην.

Ὁ ὑπαστυνόμος ἔκρουσε τὸν κώδωνα καὶ εἰς θεράπων ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου.

— Ἡ κυρία κόμησσα ἐπλάγιασε καὶ δὲν δέχεται κανένα, εἶπεν ὁ θεράπων οὗτος.

Ὁ ὑπαστυνόμος ὑπεμειδίασε.

— Εἰδοποίησε τὴν κυρίαν κόμησσαν, εἶπεν, ὅτι εἷς ἀστυνόμος ἐπιφορτισμένος μὲ ἐντολὴν παρ' αὐτῆς ἐκ μέρους τοῦ Σεβασμιωτάτου καρδιναλίου, ἐξαιτεῖται τὴν τιμὴν νὰ δεχθῇ αὐτὸν καίτοι ἐν ἀσυνήθει ὥρᾳ.

Ὁ θεράπων ἐννόησε, καὶ ἀφῆκε τὴν δίοδον ἐλευθέραν· εἰσαγαγὼν δὲ τοὺς ἐπισκέπτας ἐν τῇ αἰθούσῃ εἶπε·

— Ὑπάγω νὰ εἰδοποιήσω τὴν κυρίαν κόμησσαν διὰ μιᾶς τῶν θαλαμηπόλων.

— Ἐπίσης καὶ τὴν δεσποσύνην δὲ Σαὶντ Ἀνίλ, προσέθετο.

— Πολὺ καλά, κύριε.

— Θὰ περιμένωμεν τὰς κυρίας ταύτας ἐνταῦθα.

Ἐπὶ δέκα περίπου λεπτά, καθ' ἃ ἐπερίμενον ὁ ὑπαστυνόμος καὶ ὁ Δυράνδος, οὐδὲν μεταξὺ αὐτῶν ἀντηλλάγη. Ὁ πρῶτος ἐπὶ μεγάλου κλισμοῦ καθήμενος καὶ τὴν ῥάβδον αὐτοῦ ἀνὰ μέσον τῶν ποδῶν ἔχων ἐφαίνετο ἀπαθὴς καὶ ἀμέριμνος, ἐνῷ ὁ Δυράνδος, καὶ τοῦτο μαρτυρεῖ τὴν ἀγαθότητά του, ἔτρεμε μεληδὸν, ὡσανεὶ μέγα δυστύχημα ἔμελλε νὰ τὸν πλήξῃ.

Τέλος ἡ θύρα ἀνεῴγη καὶ ἡ ἐπίκληρος κόμησσα τοῦ Σαὶντ Ἀνίλ ἐπεφάνη μετὰ τῆς θυγατρός της Ἀρτεμισίας ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς αἰθούσης, ἔνθα ἀνεμένοντο ὑπὸ τοῦ ὑπαστυνόμου Λεχούξη καὶ τοῦ τρέμοντος Δυράνδου.

Οὗτος καθήμενος ἐπὶ καθέκλας, διότι ὡς ἐκ τῶν τρεμόντων ποδῶν του δὲν ἠδύνατο νὰ ἵσταται ὄρθιος, ἠγέρθη ἐξαίφνης ὡσανεὶ ἐβλήθη ὑπὸ ἠλεκτρικοῦ σπινθῆρος βολταϊκῆς στήλης, καὶ παρατηρήσας ἐντὸς καθρέπτου εἶδε τότε τὸ πρῶτον ὅτι ἔφερε τὸ νυκτερινὸν κάλυμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Ὁ τίμιος ἀνὴρ ἀπεκαλύφθη ἀμέσως κρύψας ἐντὸς τοῦ ἐπενδύτου αὐτοῦ τὸ κάλυμμά του, εἶτα προσπαθήσας νὰ συναρ-

μολογήσῃ τὰς ἰδέας του ἔστρεψε τὰ ἔκπληκτα βλέμματά του ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν ἐκείνης, ἣν ἐκάλει σεβαστήν του προστάτριαν.

Τὸ ἐρρυτιδωμένον τῆς γραίας κομήσσης πρόσωπον ἐφαίνετο ἀπηλλαγμένον πάσης συγκινήσεως, τὰ δὲ χαρακτηριστικὰ αὐτῆς μόνον βαθεῖαν ἔκπληξιν μεμιγμένην μετὰ σοβαρᾶς καὶ ψυχρᾶς περιεργείας ἐξέφραζον. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν δεσποσύνην Ἀρτεμισίαν, αὕτη ἐφαίνετο τεταραγμένη καὶ τεθορυβημένη περισσότερον τῆς μητρός της.

Ἀφοῦ ἡ κυρία δὲ Σαὶντ Ἀνὶλ ἐπροχώρησεν ὀλίγον, ἔστη χωρὶς ν' ἀπαγγείλῃ λέξιν ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοί της προσηλωμένοι ἐπὶ τῶν νυκτερινῶν ἐπισκεπτῶν της ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἔλεγον εὐκρινῶς·—Τί θέλετε ἀπὸ ἐμέ;

Ὁ ὑπαστυνόμος ὅμως δὲν ἐκράτησεν αὐτὴν ἐπὶ πολὺ ἐν προσδοκίᾳ, καὶ ὑποκλινάμενος πρὸ αὐτῆς ἐδαφιαίως εἶπεν·

— Μετὰ τῆς κομήσσης κυρίας δὲ Σαὶντ Ἀνὶλ καὶ τῆς θυγατρός της δεσποσύνης Ἀρτεμισίας ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίνατο ἡ ἐπίκληρος.

Καὶ προσέθετο ὑπερηφάνως·

— Ὅταν φέρῃ τις ὄνομα ὡσὰν τὸ ἰδικόν μου, δὲν τὸ ἀρνεῖται ποτε, ἀπέναντι τοῦ κινδύνου μάλιστα..... καὶ πρὸ πάντων τοῦ κινδύνου.

Ὁ ὑπαστυνόμος ὑπεκλίνατό αὖθις, εἶτα δὲ ἐπανέλαβεν·

— Τὸ χρέος ὅπερ μὲ ἤγαγεν ἐνταῦθα, κυρία κόμησσα, εἶναι δεινόν.

— Κάμετε τὸ χρέος σας, κύριε, οἷον δήποτε καὶ ἂν ἦναι.

— Χρεωστῶ, κυρία κόμησσα, νὰ σᾶς ἀναγνώσω ἓν ἔνταλμα συλλήψεως, (Lettre deachet) οὗτινός εἰμι κομιστὴς, καὶ τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ ὑμᾶς ὡς καὶ τὴν δεσποσύνην τὴν θυγατέρα σας.

— Σᾶς ἀκούω...σᾶς ἀκούομεν, κύριε.

Ὁ ὑπαστυνόμος ἀπέπτυξε περγαμηνὴν καὶ ἀνέγνω δυνατῇ καὶ εὐλήπτῳ τῇ φωνῇ. Τὸ ἔνταλμα δὲ τοῦτο μετὰ τοῦ νενομισμένου πρωτοκόλλου ἀνεκοίνου τῇ κυρίᾳ κομήσσῃ ὅτι ἡ Α. Υ. ὁ ἀντιβτσιλεὺς ἕνεκεν δυσαρεσκείας ἧς αἱ αἰτίαι δὲν ἀνεφέροντο διόλου ἐν αὐτῷ, ἐνετείλατο τῷ ὑπαστυνόμῳ αὐτοῦ Λεχούξῃ νὰ μεταβῇ ἀνυπερθέτως εἰς Παρισίους, εἰς τὴν κατὰ τὴν ὁδὸν Βουρδωναὶ οἰκίαν τοῦ κυρίου Δυ-

ράνδου, ἐμπόρου τσοχῶν, βελούδων καὶ μεταξωτῶν καὶ λάβῃ τὰς παρ' αὐτῷ διαμενούσας ἐπισήμους κυρίας, τὴν ἐπίκληρον κόμησσαν δὲ Σαὶντ Ἀνὶλ καὶ τὴν θυγατέρα της, καὶ χωρὶς νὰ ἀφήσῃ αὐταῖς καιρὸν νὰ λάβωσι τὰ πράγματά των παρὰ μόνον μικρὰν τριβονοθήκην, νὰ ὁδηγήσῃ αὐτὰς διὰ ταχυδρομικῆς ἁμάξης διὰ τῆς ὁδοῦ Λυῶνος καὶ χωρὶς νὰ σταθῶσί που νὰ εἰς τὸ μέγαρον τῆς Ἱερᾶς (Hhères), ἔνθα ἔμελλον νὰ φυλακισθῶσιν, ἐπιτηρούμεναι μετὰ μεγίστης ἐπαγρυπνήσεως

Καὶ αθ' ὅσον ἡ ἀνάγνωσις αὕτη ἐπροχώρει, ὁ Δυράνδος ὠχρία ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ἐνῷ τῆς κομήσσης τὸ πρόσωπον ἔμενεν ἀπαθές.

— Κύριε, ἠρώτησεν αὕτη τὸν ὑποστυνόμον, ὅταν ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσίν του, δύναμαι νὰ φωνήσω μίαν ἐκ τῶν θαλαμαπόλων μου;

— Ἄνευ τινὸς δυσκολίας, κυρία.

Ἡ κόμησσα ἔκρουσε τὸν κώδωνα καὶ μία νεᾶνις προσῆλθεν.

— Χονδροῦλα, τῇ εἶπεν ἡ ἐπίκληρος, πάρε τὴ τζάντα μου καὶ βάλλε μέσα τὰ δι' ἐμὲ καὶ τὴν δεσποσύνην δὲ Σαὶντ Ἀνὶλ ἀναγκαιοῦντα ἀσπρόρουχα... Τὰ ἄλλα μᾶς τὰ στέλλουν ὅταν τὰ χρειασθῶμεν καὶ ἐκεῖ ποῦ θὰ εὑρισκώμεθα, ἐὰν δεήσει, τοῦθ' ὅπερ μοὶ φαίνεται ἀμφίβολον.

Καὶ ἡ κόμησα προσέθετο ὡς καθ' ἑαυτὴν ὁμιλῶσα·

— Βλέπω πόθεν ἔρχεται ὁ κτῦπος οὗτος... σήμερον ὁ καρδινάλιος θριαμβεύει... ἀλλ' ἔχω ἰσχυροὺς φίλους... δὲν θὰ κατορθώσῃ εὐκόλως τὸ ποθούμενον.

Εἶτα δὲ στραφεῖσα πρὸς τὸν Δυράνδον εἰς ὃν εὐηρεστήθη νὰ τείνῃ τὴν χεῖρα·

— Ἀγαπητέ μοι Δυράνδε, εἶπε, λυποῦμαι διὰ τὰ διατρέχοντα καὶ διὰ τὴν ἐνόχλησιν ἣν σᾶς δίδουν.

Ὁ Δυράνδος ἔδραμε πρὸς τὴν κόμησσαν, ἐνώπιον τῆς ὁποίας σχεδὸν ἐγονυπέτησε χωρὶς διόλου νὰ φοβηθῇ μὴ τυχὸν καὶ αὐτὸς διακινδυνεύσῃ, καὶ δράξας τὴν χεῖρά της κατεκάλυψεν αὐτὴν μὲ σεβάσμια φιλήματα.

— Ἄ! κυρία, κυρία! διατί νὰ σκέπτησθε περὶ ἐμοῦ ἐν τοιαύτῃ στιγμῇ.

— Γινώσκω τὴν πρὸς ἐμὲ ἀφοσίωσίν σας, ἀγαπητέ μοι Δυράνδε καὶ σᾶς εὐχαριστῶ.

— Τὴν ἀφοσίωσίν μου, κυρία κόμησσα! ἄχ! ἄμποτε νὰ εἰμποροῦσα ἀντὶ οἱασδήποτε θυσίας νὰ σᾶς ἀπαλλάξω τῆς ἀμηχανίας εἰς ἣν σᾶς βλέπω.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε Δυράνδε.

— Ἄ! κυρία, πολλὰ ἤδη ἐκάματε ὑπὲρ ἐμοῦ!

— Σᾶς χρεωστῶ χρήματα, κύριε Δυράνδε.

— Ἀφῆτε τώρα τὰ χρήματα, σᾶς παρακαλῶ.

— Ἀπεναντίας θέλω νὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ τούτου.

— Πρὸς τί τάχα; πρὸς τί;

— Ὁ κόμης Σκηπίων ὁ υἱός μου θὰ φθάσῃ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν καὶ θὰ σᾶς πληρώσῃ ἐκεῖνος.

— Ἔ! δὲν εἶναι καμμία βία, κυρία. Τὰ πάντα ἔχουσι καλῶς... ἀφῆτέ με, μὴ μοὶ κάμητε περὶ τούτου ὁμιλίαν...εἰμὶ ἥσυχος, διότι εἶμαι ἐξησφαλισμένος... τὰ ὑφάσματα, εἶναι ἡ ἀλήθεια, δὲν εἶναι πληρωμένα... ὁ υἱός σας θὰ τὰ ἀμφισβητήσῃ ἄρά γε;

— Ἐκεῖνος ν' ἀμφισβητήσῃ! Τὸ πιστεύετέ ποτε τοῦτο; ἔπειτα φωνάξετε τὸν Ριβά.

Ἡ θαλαμηπόλος ἥτις εἶχε διευθετήσῃ τὰ ἀσπρόρουχα ἐντὸς τοῦ μαρσίπου ἔτρεξε νὰ κράξῃ τὸν ἐπιστάτην, ὅστις ἔφθασε τεταραγμένος ὡς παρακαίρως ἀφυπνισθείς.

Ἀδύνατον ἀποβαίνει ἡμῖν νὰ παραστήσωμεν τὴν ἔκπληξιν καὶ τὴν θλῖψιν του. Ἡ κυρία κόμησσα διέκοψε τὰς ἀπηλπισμένας ἀναφωνήσεις του εἰποῦσα·

— Ἀγαπητέ μοι Ριβά, σὲ ἐπιφορτίζω νὰ ἐπιμαρτυρήσῃς εἰς τὸν υἱόν μου, ὅτι αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ κυρίου Δυράνδου εἰσὶ δικαιόταται.

— Ἄ! κυρία, ἀνέκραξεν ὁ Ριβά, ἀλλ' ὁ κόμης θὰ πληρώσῃ μὲ κλειστὰ 'μάτια.

— Κυρία, εἶπε τότε ὁ ὑπαστυνόμος, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς κάμω τὴν παρατήρησιν, ὅτι ἡ ὥρα παρέρχεται, καὶ αἱ διαταγαὶ ἃς ἔχω, πρέπει νὰ ἐκτελεσθῶσιν ἀκριβῶς.

— Εἴμεθα ἕτοιμαι, κύριε, εἶπεν.

Ἐν τούτοις ἡ σταθερότης τῆς κομήσσης ἐφάνη ἐνταῦθα διαψευ-

σθεῖσα ὀλίγον, διότι ἔδωκε δείγματα συγκινήσεως καὶ κατήντησεν ὥστε νὰ πέσῃ χαμαὶ ἐκ τῆς ἀδυναμίας. Ἀλλὰ πάντες ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ ὑποβαστάσωσιν αὐτὴν, καὶ οὕτω μετ' ὀλίγον ἀνέκτησε τὴν γαλήνην τοῦ πνεύματός της. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν δεσποσύνην Ἀρτεμισίαν, αὕτη ὠλόλυζε καὶ περιεπτύσσετο τὴν μητέρα της, ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ ἀποχωρισθῶσιν ἀπ' ἀλλήλων.

— Κύριε, ἠρώτησε τὸν ὑπαστυνόμον ὁ Ριβά, εἰμὶ ὁ ἐπιστάτης τῆς κυρίας κομήσσης... ἐξαρτᾶται ἀφ' ὑμῶν νὰ μοὶ κάμητε τὴν χάριν νὰ συνοδεύσω αὐτὴν μέχρι τῆς πρωΐας; Σᾶς ζητῶ νὰ μοὶ κάμητε μίαν χάριν φιλανθρωπίας.

Ὁ Λεχούξης ἀνταπήντησεν ὅτι ἂν καὶ ἀστυνόμος ἐσεμνύνετο νὰ ἦναι φιλάνθρωπος καθὰ ἄνθρωπος καὶ ἐκεῖνος, καὶ ὅτι δὲν ἔβλεπε κανένα λόγον δίκαιον ὅπως ἀποποιηθῇ τὴν αἰτηθεῖσαν ἄδειαν. Τοῦτο ἐφάνη ἀνακουφίσαν μεγάλως τὴν κόμησσαν.

— Ὅταν σᾶς ἀρέσῃ, κύριε, θὰ σᾶς ἀκολουθήσωμεν.

Ὁ ὑπαστυνόμος τῇ προσέφερε τὴν χεῖρά του ἣν ἡ εὐγενὴς κυρία δὲν ἐτόλμησε ν' ἀπορρίψῃ, διότι ἠνόει κάλλιστα, ὅτι ἡ ἀβροφροσύνη αὕτη ὑπέκρυπτε μέτρον ἐπαγρυπνήσεως. Ἡ δεσποσύνη Ἀρτεμισία ἠκολούθει τὴν μητέρα της ἀπομάσσουσα τοὺς ὀφθαλμούς, εἶτα ἤρχετο ἡ θαλαμηπόλος κρατοῦσα εἰς χεῖρας τὸν μάρσιππον καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Δυράνδος καὶ ὁ Ριβά.

Ὁ ἐπιστάτης κύψας εἰς τὸ οὖς τοῦ ἐμπόρου τῷ εἶπε·

— Τὸ μυστικὸν τοῦ Κράτους περὶ οὗ σοὶ εἶπα προχθὲς θαυματουργεῖ ἄσχημα σήμερον· ἦν δίστομον μαχαίριον καὶ σήμερον πληγόνει ἡμᾶς. Ἀλλ' ἔχομεν μεγάλην τὴν χεῖρα καὶ θὰ ἀντεκδικηθῶμεν.

Ὁ Δυράνδος ἀπεκρίνετο διὰ πολλῶν ἀναστεναγμῶν.

Ὁ δὲ Ριβὰ ἐπανέλαβεν·

— Αὔριον τὸ πρωΐ κατὰ τὰ χαράγματα θὰ κινήσω καὶ θὰ ἦμαι ἐδῶ περὶ τὰς δύο ὥρας· τότε θὰ ἴδωμεν ἀλλήλους καλλίτερον· περιμένετέ με νὰ συνδειπνήσωμεν.

Ἐν τοσούτῳ ἀφίχθησαν εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ θύραν, ἔνθα ἀνέμενε τέθριππος ἅμαξα. Ὁ ἀστυνόμος ἐπεβίβασε τὰς δύο κυρίας, εἶτα ἐκαθέσθη καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ Ριβὰ ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθινοῦ θρανίου.

Ἡ κόμησσα ἐποίησε διὰ τῆς χειρὸς κίνημα ἀποχαιρετισμοῦ εἰς

τὸν τεθλιμμένον Δυράνδον, ὁ ταχυδρόμος ἵππευσε καὶ ὁ κ. Λεχούξης κράξας· — Ὁδὸς Λυῶνος ! ἡ ἅμαξα ἀνεχώρησε καλπάζουσα.

Κεφάλαιον ΙΓ'.

ΕΚΒΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΩΤΕΡΩ ΣΥΜΒΑΝΤΟΣ.

Ἐνόσῳ ὁ κρότος τῆς ἁμάξης ἠκούετο ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, ὁ Δυράνδος ἵστατο ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας του. Ὅτε δὲ ἔπαυσε πλέον ἀκουόμενος, ὁ δυστυχὴς ἔμπορος κατὰ τὰ τρία τέταρτα ἠλιθιωθεὶς ἐκ τῶν σοβαρῶν γεγονότων ἅτινα συνέβησαν, ἀπεφάσισε ν' ἀναβῇ εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἔνθα ἡ γυνή του τὸν ἐπερίμενε καταβρωσκομένη ὑπὸ πυρεσσούσης περιεργείας καὶ ἀνησυχίας.

Οὐδεὶς ἐκ τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Δυράνδου ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην. Αἱ εἰκασίαι τοῦ ἀνδρογύνου ὡς πρὸς τὸ κεραυνοβόλον τοῦτο δυστύχημα ἐσχηματίζοντο ποικιλοτρόπως. Τί ἔμελλε νὰ προκύψῃ; Θὰ διήρκει ἐπὶ πολὺ ἡ φυλάκισις τῶν δύο μεγάλων κυριῶν; Ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ καρδιναλίου Δυβοὰ καὶ τῆς ἐπικλήρου κομήσσης ἀρχομένῳ ἀγῶνι, ὁ καρδινάλιος θὰ ἐξήρχετο νικητὴς ἢ ἡττημένος; Ἡ ἐν λόγῳ ἔκβασις τέλος θὰ ἠλλοίου τὰς χάριν τοῦ ἀξιώματος τῆς δημαρχίας καὶ τοῦ παρασήμου τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ γενομένας παρασκευάς;

Τοῦτο ἦτο λίαν σοβαρὸν καὶ ἔμελλε νὰ γεννήσῃ ἀλμυρὰς φροντίδας εἰς κεφαλὰς χονδροτέρας τῆς τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Δυράνδου.

Ναὶ μὲν ἡ κόμησσα ἀναχωροῦσα δὲν εἶπε τίποτε ὡς πρὸς τὸ ἀξίωμα τῆς δημαρχίας, ἀλλὰ τοῦτο προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι ἠμποδίσθη ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ ἀστυνόμου.

Τέλος ὁ ἐπιστάτης τῆς κομήσσης ἔμελλε νὰ ἐπανέλθῃ τὴν ἐπαύριον καὶ θὰ ἔδιδε τέλος πάσας τὰς ἐφετὰς διασαφήσεις σχετικῶς ὡς πρὸς τὸ θλιβερὸν συμβὰν καὶ τὰς συνεπείας του.

Ἀλλ' ἕως οὗ δυνηθῶσι νὰ βασισθῶσιν ὀρθῶς, περιύβρισαν ἀσυ-

στόλως τὸν δεσποτισμὸν καὶ ἐπεφόρτισαν μὲ ἀρὰς τὴν ἐξουσίαν, ἥτις ἐξηπατᾶτο τόσον εὐκόλως ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀρετῆς!

— Ἠξεύρεις, Δυράνδε, εἶπεν αἴφνης ἡ ἔντιμος σύζυγος τοῦ ἰδιοκτήτου, ἠξεύρεις ὅτι εἴμεθα πιστωταὶ τῆς φιλτάτης μας κομήσσης διὰ μεγάλην ποσότητα;

— Πολὺ μεγάλην πραγματικῶς, ἀνταπήντησεν ὁ Δυράνδος.

— Ἄνοιξε λοιπὸν τὰ βιβλία σου καὶ ἰδὲ πόσα εἶναι.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην ν' ἀνοίξω τὰ βιβλία μου, τὰ ξεύρω ἀπ' ἔξω.

— Καὶ πόσα εἶναι;

— Ὑπερβαίνουν τὰς ἑκατὸν πεντήκοντα χιλιάδας λιρῶν.

— Τόσα μονάχα;

— Ὦ! ναί.

— Καὶ δὲν ἀνησυχεῖς διόλου;

— Ν' ἀνησυχήσω; διατί;

— Πᾶ!

— Τὸ κάτω κάτω νὰ εἰποῦμεν ὅτι τὰ πράγματα ἐγύρισαν ἀνάποδα, εἴμεθα ἐξησφαλισμένοι.

— Ἄ! ναί, τὴν δακτυλιοθήκην.

— Ὦ! ἐὰν δὲν εἶχα αὐτὴν, νὰ σὲ εἰπῶ θὰ ἔτρεμα χειροπόδαρα.

— Ἀλλὰ εἶσαι βέβαιος;

— Περὶ τίνος;

— Περὶ τῆς ἀξίας τῶν πολυτίμων τούτων λίθων;

— Ἔλα δά! μὲ μετρᾷς γιὰ κανένα παιδί;

— Ὄχι, ἀλλά...

— Τί ἀλλά... οἱ ἀδάμαντες ἀξίζουν πεντακοσίας χιλιάδας λιρῶν... μοὶ φαίνεται ὅτι εἶναι ἀρκοῦσα ἐγγύησις διὰ ἑκατὸν πεντήκοντα χιλιάδας.

— Βέβαια.

— Ὥστε δὲν πρέπει, ὡς βλέπεις, νὰ σπάνωμεν τώρα τὸ κεφάλι μας.

— Ἐν τοσούτῳ ἐὰν ἡ κόμησσα μένῃ εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ὁ υἱός της δὲν θελήσῃ νὰ μᾶς πληρώσῃ;

— Ἄ, δὲν τὸ πιστεύω.

— Ἔστω. Ἀλλ' ἐὰν συμβῇ ὅπως λέγω, τί θὰ κάμῃς;

— Θὰ πληρωθῶμεν μὲ τὰ ἰδικά μας χέρια.

— Τί λογῆς;

— Ἐκτιμῶντες τὴν δακτυλιοθήκην· θὰ κρατήσωμεν τὰ χρήματά μας μαζὴ μὲ τοὺς τόκους των, ἐννοεῖται, καὶ τὰ περισσεύοντα τὰ δίδομεν ὕστερον ὅπου δεῖ.

— Ἔχεις δίκαιον. Εἴχομεν τύχη νὰ εὑρίσκητε εἰς τὰ χέρια μας τὸ κουτὶ μὲ τὰ διαμαντικά.

— Καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι θὰ τὰ βγάλωμεν ἀπ' ἐπάνω μας μὲ εὐκολία, ἀλλὰ σοὶ λέγω ὅτι ἅμα ἔλθῃ ἐδῶ ὁ κύριος μὲ τὴν οἰκογένειαν τοῦ εὐγενοῦς μνηστῆρος τῆς ἀδελφῆς του, ὁ Ριβὰ θὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς πληρώσῃ καὶ νὰ ζητήσῃ τὰ διαμαντικά.

— Καλλίτερον θὰ ἦτο τοῦτο.

— Ὦ ἄνευ! ἀντιλογίας

Ἡ συνδιάλεξις αὕτη ἐπανελήφθη ἀπαραλλάκτως καθὼς ἐξέθημεν αὐτὴν μεταξὺ τοῦ Δυράνδου καὶ τῆς γυναικός του καθ' ὅλην τὴν πρωΐαν μέχρι τῆς ὥρας καθ' ἣν περιεμένετο ὁ Ριβά.

Ἀλλ' ἡ ὥρα ἐκείνη παρῆλθε καὶ κατόπιν αὐτῆς καὶ ἄλλαι πολλαὶ χωρὶς ὁ κ. Ριβὰ νὰ φανῇ που, ἢ νὰ λάβωσι καμμίαν περὶ αὐτοῦ εἴδησιν. Ἡ θέσις τοῦ ἀνδρογύνου ἦν ἡ αὐτὴ καὶ κατὰ τὴν ἀκόλουθον νύκτα, ὅπερ ἐν τῇ καταβιβρωσκούσῃ αὐτὸ ἀνησυχίᾳ ἐπανελάμβανε τὰς εἰκασίας του.

— Ἀλλόκοτον πρᾶγμα! ἔλεγεν ὁ εἷς. — Παράδοξον! ἀνεφώνει ὁ ἄλλος. — Τί τρέχει ἀρά γε; — Τί συνέβη ἀρά γε; — Ἀνήκουστον τοῦτο! — Ἀνεξήγητον! — Ἀκατανόητον! — Τὸ κατ' ἐμὲ δὲν εἰμπορῶ νὰ συνέλθω! — Ἐγὼ τὰ ἔχασα! — Εἶναι κανὲν ἀπρόοπτον συμβὰν ἀρά γε; — Κανὲν δυστύχημα; — Ποῖος ἠξεύρει. — Νὰ μὴ ἔσπασεν ἄραγε εἰς τὸν δρόμον ἡ ἅμαξα, ἡ ὁποία ἔφερε τὸν κ. Ριβά; — Μὴ τὸν ἐκράτησεν ἀρά γε ἡ κυρία κόμησσα μέχρι Λυῶνος; — Νὰ μὴν τὸν ἐκράτησε τὸν κακομοίρη εἰς τὴν φυλακὴν ὁ ἀστυνόμος; — Ἀδύνατον... — Καὶ διατί; — Δὲν εἶχε διαταγὰς σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν κ. Ριβὰ ἐν πῷ ἐντάλματι τῆς συλλήψεως. — Εἶσαι βέβαιος περὶ τούτου; — Τὸν ἤκουσα νὰ τὸ ἀναγινώσκῃ δυνατά. — Μπᾶ! ἕνας ἀστυνόμος, τὸ κάμνει κ' ἀπ' ἀτός του, ὅταν πρόκηται νὰ δείξῃ ζῆλον.

Εἶτα ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ ἐπανήρχισαν κραυγάζοντες·

— Ἀλλόκοτον!

— Παράδοξον! κτλ. κτλ.

Ἐν τούτοις οἱ ὑπηρέται ἐν τῷ δευτέρῳ πατώματι δὲν ἦσαν ἧττον ἀνήσυχοι τῶν ἐν τῷ πρώτῳ οἰκήματι κυρίων, καὶ ἤρχισαν ὁλονὲν νὰ καταβαίνωσι παρὰ τῷ Δυράνδῳ· διότι οὗτος τοὺς εἶχε τοποθετήσει παρὰ τῇ κυρίᾳ κομήσσῃ δὲ-Σαϊντ-Ἀνίλ, καὶ εἰς τοῦτον ὤφειλον ν' ἀπευθυνθῶσιν.

— Ἔννοιά σας, τοῖς εἶπεν ὁ ἔμπορος, δὲν θὰ χάσετε τίποτε, ὑπάρχει κἄτι τι διὰ νὰ πληρωθοῦν οἱ μισθοί σας.

Οἱ ὑπηρέται καθησύχασαν διὰ τῶν ὀλίγων τούτων λέξεων, ἀλλ' ἡ κυρία Δυράνδου εὗρε λίαν ἀπερίσκεπτον τὴν ὁμιλίαν ταύτην καὶ ὑπέπληξε τὸν σύζυγόν της.

Καὶ ἡ δευτέρα αὕτη ἡμέρα παρῆλθεν ἄνευ ἀποτελέσματος· ἀλλὰ τέλος πρὸς τὸ ἑσπέρας ἐκρούσθη ἡ θύρα τῆς οἰκίας τοσοῦτον σφοδρῶς, ὥστε ὁ Δυράνδος ἀνερρίγησεν ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του.

— Ἂν ἦτο ὁ Ριβά! ἀνέκραξεν.

Ἐπὶ μικρὸν ἀνεπτερώθησαν αἱ ἐλπίδες καὶ ἡ χαρά του, διότι μετ' οὐ πολὺ ἤκουσε κρουομένην τὴν θύραν τοῦ δωματίου του.

— Δὲν ὑπάρχει πλέον ἀμφιβολία, αὐτὸς εἶναι! Καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ῥιφθῇ ἐπὶ τῶν βραχιόνων του ἅμα ὡς εἰσήρχετο.

Πλὴν ἀλλ' ὅμως δὲν ἦτο ὁ Ριβά, ἀλλ' ὁ θυρωρός, ὅστις τῷ ἔφερεν ἐπιστολήν, ἐγχειρισθεῖσαν αὐτῷ ὑπό τινος μισθίου (οὕτως ἐκαλοῦντο τότε οἱ γραμματοκομισταί).

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἦτο ἐγκεκλεισμένη, ἐντὸς τετραγώνου φακέλλου, φέροντος τρεῖς ἐπισηματογεγραμμένας σφραγίδας, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ Δυράνδος ἀνεγνώρισε τὰ οἰκόσημα τῆς κομήσσης δὲ Σαϊντ Ἀνίλ.

— Νέα ἀπὸ τὴν κόμησσαν! ἀνέκραξε· τὸ ἤξευρα ἐγώ.... μία τόσον μεγάλη κυρία... Καὶ ἔθραυσε τὰς τρεῖς σφραγίδας. Ἀλλὰ μόλις ἔῤῥιψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς καὶ ἀμέσως ἡ ἐρυθρᾶ τοῦ προσώπου του χροιὰ μετεβλήθη· οἱ ὀφθαλμοί του ἐθαμβώθησαν αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες του ἔτρεμον καὶ ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀνάγνωσιν ἠναγκάσθη νὰ καθίσῃ. Ἰδοὺ δὲ τί ἀνέγνωσε·

« Ἀγαπητέ μοι Δυράνδε,

« Ἐὰν ἐξωδεύατε ἀπ' εὐθείας ἐντὸς τῶν γραφείων τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ ἀντιβασιλέως τὰς ἑκατὸν πεντήκοντα τόσας χιλιάδας λιρῶν, ἃς ἐλάβατε τὴν καλωσύνην νὰ μοὶ δανείσητε, θὰ ἐξήρκουν αὗται ἀρκούντως πρὸς ἀπολαβὴν τοῦ δημαρχικοῦ ἀξιώματος καὶ τῆς διὰ τὸν πενθερόν σας ταινίας· ἀλλ' ἐπροτιμήσατε νὰ διαθέσητε αὐτὰς κάλλιον καὶ ἐπράξατε ἄριστα.

« Πρὸς ἀντίτισιν λοιπὸν τῶν χρημάτων σας, σᾶς ὀφείλω μίαν καλὴν συμβουλήν, καὶ ταύτην θὰ σᾶς δώσω τώρα· Δυσπιστεῖτε τοῦ λοιποῦ πρὸς τὰς μεγάλας καὶ ἰσχυρὰς κυρίας, αἵτινες θὰ ἔλθωσιν ὡς μεγάλα ὑποκείμενα νὰ κατοικήσωσιν εἰς τὴν οἰκίαν σας, καὶ πρὸ πάντων μὴ ζητεῖτε ἐμὲ, οὔτε τὴν κόρην μου οὔτε τὸν ἐπιστάτην μου, διότι θὰ δαπανήσητε τὸν πολύτιμόν σας καιρὸν εἰς ἀνωφελεῖς καὶ ἀκάρπους ἀναζητήσεις.

« Ἀφίνω εἰς τὴν πασίγνωστον φιλοφροσύνην σας τὴν φροντίδα νὰ μὲ ἐξοφλήσετε ἀπέναντι τῶν ἀνθρώπων μου· ὑμεῖς μὲ τοὺς ἐπρομηθεύσατε, καὶ ὑμεῖς πάλιν βεβαίως ὀφείλετε, ὡς τίμιος ἄνθρωπος, νὰ πληρώσητε τοὺς καθυστερουμένους αὐτῶν μισθούς.

« Σᾶς δίδω τὴν ἄδειαν ἐπισήμως νὰ ἐκποιήσητε τὴν δακτυλιοθήκην, ἥτις εὑρίσκεται ἐν τῷ χρηματοκιβωτίῳ σας ὡς ἐνεχύρασμα, καὶ νὰ μεταχειρισθῆτε τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον θὰ λάβητε εἰς πληρωμὴν ὅλων τῶν ὑπηρετῶν μου. Οἱ μεγαλοπρεπεῖς ἐκεῖνοι ἀδάμαντες ἐξετιμήθησαν πανταχοῦ ἐν τῷ ἐμπορίῳ ἀντὶ ἑξακοσίων πεντήκοντα λιρῶν, ἀλλ' οἱ τούτοις ἐμπορευόμενοί εἰσιν, ὡς γνωστόν σας, ἰουδαῖοι. Ἐν τούτοις οὐδόλως ἀμφιβάλλω, ὅτι ὅσον καὶ ἂν προσπαθήσητε, θὰ λάβητε εἴκοσι πέντε λουδοβίκεια.

« Ὑγειαίνετε, ἀγαπητέ μοι Δυράνδε, πιστεύσατε ὅτι εἰμὶ ὅλως ὑμετέρα, καὶ θεωρεῖτε ὡς ταπεινοτάτην δούλην σας τὴν

ΚΟΜΗΣΣΑΝ ΔΕ ΣΑΙΝΤ ΑΝΙΑ ».

Ὅτε ὁ Δυράνδος ἐπέρανε τὴν ἀνάγνωσίν του, ἀφῆκεν ἐκ τῶν χειρῶν του τὴν ἐπιστολὴν ἥτις κατέπεσε δεξιά. Κατεκάθισε δὲ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ κλισμοῦ του καὶ ἔπεσεν ἀριστερὰ ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Εἶχε προσβληθῆ ὑπὸ ἀποπληξίας.

Εὐτυχῶς ὅμως ἠδυνήθησαν ν' ἀφαιμάξωσιν αὐτὸν ἐγκαίρως, καὶ οὕτω συνῆλθε μετ' ὀλίγον, ἢ τοὐλάχιστον ἐλυτρώθη τῆς ἀποπληκτικῆς ναρκώσεως.

Ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον ἑβδομάδα ἔζησεν αὐτομάτως τρόπον τινά, τοὐτέστι τρώγων, πίνων κοιμώμενος ἀλλὰ χωρὶς ποσῶς νὰ συλλογίζηταί τι. Μετὰ ταῦτα διηυγάσθη αὖθις ἡ μέχρι τοῦδε παραλελυμένη διάνοιά του. καὶ ὅτε αἱ ἀναμνήσεις του ἀντεμετωπίσθησαν οὕτως εἰπεῖν μὲ τὰ διατρέξαντα ἐρρίγησεν ὅλος, ἀναλογισθεὶς τὴν ἐντροπὴν καὶ τὸν περίγελον εἰς ὃν ἦτο ἐκτεθειμένος. Καὶ τῇ ἀληθείᾳ διαβεβαιοῦμεν ὅτι ὁ Δυράνδος ἀπηλπίζετο οὐχὶ διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν ἑκατὸν πεντήκοντα χιλιάδων λιρῶν, ὅσον διότι ἐνέπεσε τυφλῶς εἰς τὰς πλεκτάνας τινῶν ῥαδιούργων, διότι ἐβαυκαλίσθη ἐπὶ φαντασιωδῶν πραγμάτων καὶ ψευδῶν ὑποσχέσεων, καὶ διότι ἐπίστευσεν εἰς μελλούσας τιμάς, ἐποίησε λόγον περὶ αὐτῶν εἰς τοὺς γνωστοὺς αὐτῷ καὶ ἐγίνετο ἤδη ὁ γέλως τῶν ἐν τῇ συνοικίᾳ Βουρδωναὶ ὁμοίων του, οὓς ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουε καθημερινῶς διαλαλοῦντας περὶ τοῦ ἀξιώματος τοῦ δημάρχου καὶ τῆς ταινίας τοῦ Ἁγίου Μιχαήλ.

Καὶ τῳόντι ἐὰν ὑπάρχει τι νὰ δικαιολογήσῃ τινὰ ἀπέναντι τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν, ἐμπεσόντα ἐν παγίδι, εἶναι ἡ μεγάλη ἐπιτηδειότης μεθ' ἧς αὕτη ἐστήθη.

Ὁ Δυράνδος ἦν ἄρά γε ποσῶς συγγνωστέος ; Καὶ τίς ἀστὸς ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἱκανὸν ν' ἀντιπαλαίσῃ κατὰ τριῶν πανούργων οἷοι αἱ κυρίαι δὲ Σαὶντ Ἀνίλ καὶ ὁ Ἀγαμέμνων Ριβά, ὁ ἀδάμας οὗτος ἀναμφιβόλως τῶν ἐπιστατῶν καὶ τῶν ἀπαταιώνων ;

Καὶ ὅμως τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ παραμυθήσῃ τὸν Δυράνδον. Μεθ' ὅλην τὴν καλοκάγαθον σύστασιν τὴν διατυπωθεῖσαν ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῆς δῆθεν ἐπικλήρου κομήσσης, δὲν ἐθεώρησε ποσῶς ἑαυτὸν ὡς ἠττηθέντα· κατεμήνυσεν αὐτὴν εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ ἔβαλλεν εἰς κίνησιν ὅλους τοὺς κατασκόπους αὐτῆς οὕσπερ ἐπλήρονεν ἀδρότατα. Τοῦτο τῷ ἐστοίχισεν ἓξ ἕως ἑπτὰ χιλιάδας λιρῶν, αἵτινες ὑπῆρχαν, τὸ δὴ λεγόμενον, νὰ εὕρωσι τὰς ἄλλας ἑκατὸν πεντήκοντα χιλιάδας λιρῶν, ἃς μετὰ τοσαύτης προθυμίας διεκύβευσεν.

Ἅπασαι αἱ ἔρευναι τῆς ἀστυνομίας ἀπέβησαν ἄκαρποι, οὐδενὸς ἴχνους τῆς ἐπικλήρου κομήσσης, τῆς δεσποσύνης Ἀρτεμισίας, τοῦ

ἐπιστάτου Ριβὰ οὐδὲ τοῦ ὑπαστυνόμου κ. Λεχούξη ἀνακαλυφθέντος. Ὁ δὲ Δυράνδος αἰσχυνόμενος, ὠργίσθη, ἀλλὰ βραδέως ὀλίγον, ὅτι δὲν θὰ ἠπατᾶτο πλέον!

Ἅμα ὁ ταχυδρόμος ὁ ὁδηγῶν τὴν ἅμαξαν, ἐν ᾗ ὁ ἀστυνόμος Λεχούξης ἦγε τοὺς αἰχμαλώτους του εἰς τὸ μέγαρον τῆς Ἱερᾶς διὰ τῆς Λυῶνος καὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Ροδανοῦ, ἔφθασε τὸν φραγμὸν Χαρανδώνης, ἐνετάλη ν' ἀλλάξῃ διεύθυνσιν.

Ὁ ὑπαστυνόμος διέταξε νὰ σταθῇ ἡ ἅμαξα ἔμπροσθεν οἰκίσκου εὐτελεστάτης ὄψεως, εἰς μικρὰν ἀπὸ τῶν Παρισίων ἀπόστασιν. Ἐκεῖ κατέβησαν ὅλα τὰ πρόσωπά μας ταῦτα καὶ εἰσῆλθον ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Δερμάτινον μαρσίπιον, ὅπερ ἔφερεν ὁ Ριβὰ περιεῖχεν εἰς καθαρὸν χρυσὸν ἑκατὸν τεσσαράκοντα χιλιάδας περίπου λιρῶν, προκυψάσας ἐκ τῆς πωλήσεως ὑφασμάτων, μὲ τὰς ἑξήκοντα ἄλλας χιλιάδας, αἵτινες ἦσαν προωρισμέναι διὰ τὴν ἐξόφλησιν τῶν ἀδαμάντων.

Τὰ χρήματα ταῦτα ἐκενώθησαν ἐπὶ τραπέζης, ἡ δὲ δεσποσύνη Ἀρτεμισία εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ὁποίας ὠφείλετο τὸ σχέδιον τῆς τρομερᾶς ταύτης ἀπάτης ἀντεποιήθη τὴν καλλιτέραν μερίδα. Ἐκ τῶν ἑκατὸν τεσσαράκοντα χιλιάδων λιρῶν, αὕτη ἔλαβεν ὀγδοήκοντα χιλιάδας, ἡ δ' ἐπίκληρος κόμησσα, ὁ Ριβὰ καὶ ὁ Λεχούξης διενεμήθησαν τὰς λοιπὰς ἑξήκοντα. Τούτου δὲ γενομένου, ἡ ὡραία μνηστὴ τοῦ μεγιστᾶνος Ἱσπανοῦ ηὐχαρίστησεν ἐπιχαρίτως τοὺς συντρόφους της. Περιεπτύξατο ἄνευ ὅμως διαχύσεως τὴν εὐγενῆ μητέρα της τὴν ἐπίκληρον κόμησσαν καὶ ἐπιβᾶσα ἁμάξης, πλὴν τὴν φορὰν ταύτην ὅλως μόνη, ἔκραξε πρὸς τὸν ταχυδρόμον·

— Διὰ τῆς ὁδοῦ Ἰταλίας καὶ γρήγωρα!

Καὶ οἱ ἵπποι διέτρεξαν μεθ' ὁρμῆς ἀκατασχέτου τὸ λιθόστρωτον.

§

Ἡ ἱστορία δὲν μᾶς παρέδωκε τὰ ἀληθῆ ὀνόματα τῶν κυρίων Ριβὰ καὶ Λεχούξη. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἐπίκληρον κόμησσαν, γινώσκομεν αὐτὴν ἀπὸ πολλοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς θειᾶς Καλομοίρας. Ἡ δεσποσύνη Ἀρτεμισία δὲ Σαὶντ Ἀνὶλ δὲν ἦτο ἄλλη ἢ ἡ Ἥβη, ἡ κόρη τοῦ Δια-

βόλου καὶ τελευταῖον κυρία δὲ Τραμπλεΐγ γενομένη. Ὅπως δ' ἀρχίσῃ νέαν ζωὴν ἀπῃτοῦντο χρήματα καὶ χρήματα πολλά. Νῦν δὲ εἶχεν ἀρκετά. Θὰ ἐπανίδωμεν αὐτὴν μετ' ὀλίγον.

Κεφάλαιον ΙΔ.'

ΠΑΛΑΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΜΕΤΑ ΝΕΟΥ ΥΠΟΡΡΑΜΜΑΤΟΣ.

Ὁ Ραοὺλ δὲ Τραμπλεΐγ δὲν ἦτο πόσῳ ἐξ ἐκείνων τῶν φύσεων αἵτινες καταβάλλονται εὐκόλως ὑφ' οἵας δήποτε θλίψεως. Γινώσκομεν ὅτι ἐθριάμβευσεν οὐχὶ μετὰ μεγάλου κόπου τῇ ἀρωγῇ τῆς Ἥβης κατὰ τῆς ἀπελπισίας ὑφ' ἧς κατελήφθη κατὰ τὸν θάνατον τῆς Δεβώρας. Ἡ θλῖψις ὅθεν ἦν τῇ ἐπροξένησεν ἡ ἀπιστία καὶ ἡ ἐγκατάλειψις τῆς γυναικός του ὅσον μεγάλη καὶ ἂν ἦτο, δὲν ὑπερέβη ὅμως τὴν πρώτην περὶ ἧς εἴπομεν. Ναὶ μὲν ἡ φιλοτιμία του ὑπέφερε δεινῶς, ἀλλ' ἡ συντριβὴ τῆς καρδίας του δὲν ἦτο μεγάλη. Κατὰ συνέπειαν ἡ ἠθικὴ θεραπεία τοῦ Ραοὺλ δὲν διήρκεσε περισσότερον τῆς φυσικῆς, ἡ δὲ καρδία καὶ ὁ ὦμος του ἐπωλοῦντο ταὐτοχρόνως.

Ἐκ τῆς διττῆς ταύτης πληγῆς ἐπήγασε μόνον διαβατική τις ἀδυναμία κατὰ τὴν δεξιὰν χεῖρα, κατὰ δὲ τὴν ψυχὴν ἰσχυρὰ δόσις πικρίας.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ ἀδυναμία τῆς χειρὸς ἐξέλιπε παντελῶς καὶ μόνον ἡ τῆς ψυχῆς πικρία διήρκει ἀκόμη.

Ἐν τοιαύτῃ λοιπὸν καταστάσει διατελῶν ὁ νέος ἀνεμνήσθη τὰς ἰδέας ἐκείνας αἵτινες μέχρι τοῦ πρὸς τὴν Δεβώραν ἔρωτός του ἦσαν ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ βίου του.

Ἐννοοῦμεν τὴν περιφανῆ ἐκείνην ἐκδίκησιν ἣν προτίθετο νὰ λάβῃ ἀπὸ τῶν τριῶν μακρυνῶν συγγενῶν τοῦ Ρεγινάλδου δὲ Τραμπλεΐγ ὑφ' ὧν (δὲν πιστεύομεν νὰ τὸ ἐλησμόνησαν οἱ ἀναγνῶσταί μας) εἶχεν ἀπεχθέστατα ἀποδιωχθῇ τοῦ μεγάρου δὲ Τραμπλεΐγ τὴν αὐτὴν τοῦ περιδείπνου ἡμέραν. Πρὸς ἐπιχείρησιν καὶ διεξαγωγὴν τῆς ἐπὶ

τοσοῦτον ἀναβληθείσης ἐκδικήσεως δὲν ἠδύνατο νὰ περιμείνῃ προσφορωτέραν τῆς παρούσης στιγμήν· ἡ δὲ πραγματοποίησις παραπλησίου σχεδίου ἐνδιέφερε σπουδαίως τὸν νέον μας ὃν τὰ τελευταῖα γεγονότα κατέστησαν λίαν σκυθρωπὸν καὶ τεθλιμμένον. Ἐκτὸς τούτου εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του τὰ καταλληλότερα πρὸς ἐνέργειαν μέσα, διότι ὁ χρυσὸς, τὸ κυριώτερον πρὸς πᾶσαν ἐπιχείρησιν ἐλατήριον, δὲν τῷ ἔλειπεν.

Ἅμα λοιπὸν ἡ ἐκτεθεῖσα αὕτη σκέψις ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ Ραοὺλ, οὗτος ᾐσθάνθη ἑαυτὸν ἀναγεννηθέντα καὶ ἐννόησεν ὅτι τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως ὡς καὶ τὸ τοῦ χαρτοπαιγνίου δὲν σβέννυται ἐκ τῶν καρδιῶν ἐκείνων εἰς ἃς εἶναι ἐρριζωμένον. Ἐπρόκειτο μόνον νὰ συλλάβῃ σχέδιον οὗ ἡ ἐκτέλεσις ἦτο δυνατή.

Περὶ τούτου ὁ Ραοὺλ ἐσκέπτετο ἀδιακόπως· δὲν θὰ βραδύνωμεν δὲ νὰ μάθωμεν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου σκέψεών του.

§

Ὁ Ραοὺλ δὲ Τραμπλεΐγ κατακεκλιμένος ἔτι ἔκρουσεν ἀργυροῦν κωδωνίσκον, ὅστις εὑρίσκετο πλησίον ἐπὶ τῆς νυκτερινῆς τραπέζης καὶ εἰς θεράπων ἐφάνη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας του. Ἦτο δεκάτη ἢ δεκάτη καὶ ἡμείσια τῆς πρωΐας ὥρα κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

— Ὁ Ἰάκωβος εἶν' ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ Ραούλ.

— Μάλιστα, κύριε ἱππότα.

— Στεῖλέ με αὐτὸν ἐδῶ ἀμέσως.

Ὁ θεράπων ὑπεκλίνατο καὶ ἐξῆλθε, μετά τινα δὲ λεπτὰ ὁ Ἰάκωβος εἰσῆλθε παρὰ τῷ κυρίῳ του.

— Ἰάκωβε, εἶπεν ὁ Ραοὺλ, ὑπάρχει ἐν τῇ συνοικίᾳ ταύτῃ κανεὶς μέγας ῥωποπάλης;

— Μάλιστα, κύριε ἱππότα, ὑπάρχει εἷς πλησίον μας ὑπὸ τὰς στήλας τῆς Βασιλικῆς Πλατείας.

— Σὲ γνωρίζει;

— Μάλιστα, κύριε ἱππότα.

— Καὶ πῶς;

Ὁ Ἰάκωβος ἐφάνη κατά τι συγκεχυμένος, ἔκυψε τὴν κεφαλὴν ἐρυθριάσας ὀλίγον καὶ δὲν ἀπεκρίνατο. Ἀλλ' ὁ Ραοὺλ ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησίν του.

— Ἐπειδὴ ὁ ἔμπορος οὗτος ἔχει μίαν εὔμορφον ἀνεψιάν, εἶπε τέλος ὁ νέος μετὰ σώφρονος ἀμηχανίας, εἰσῆλθον μερικὰς φορὰς εἰς τὸ ἐργαστήριόν του.

— Καὶ ἠξεύρει, ἠρώτησεν ὁ Ραοὺλ ὑπογελῶν, ἠξεύρει ὅτι εἶσαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου;

— Νομίζω, κύριε ἱππότα.

— Τότε ἀλλοῦ πρέπει νὰ ὑπάγῃς σήμερον, διότι θ' ἀπορήσῃ ἐκ τοῦ διαβήματός μου τούτου.

— Ἠξεύρω καὶ ἄλλον, κύριε ἱππότα, κατὰ τὴν εἴσοδον τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου. Εἶδον διερχόμενος ἐκεῖθεν τὸ ἐργαστήριόν του.

— Αὐτὸ μᾶς κάμει. Ἀπεκδύσου τὴν οἰκοστολήν σου, καὶ ἐνδύσου ὡς χωρικός· θὰ ἔχῃς μίαν, πιστεύω, ἐνδυμασίαν τοιαύτην.

— Πολὺ καλὸ, κύριε, ἱππότα.

Ὁ δὲ Ραοὺλ ἐξηκολούθησεν·

— Δέσε εἰς ἓν δέμα μίαν μου ἐνδυμασίαν, τὴν τυχοῦσαν, φόρεμα, γιλέκι καὶ πανταλόνι, καὶ ὕπαγε εἰς τὸν ἔμπορον αὐτὸν νὰ πάρῃ τὸ μέτρον καὶ νὰ σοὶ δώσῃ μίαν ἄλλην ἐνδυμασίαν τοῦ αὐτοῦ μεγέθους.

— Ποίου εἴδους;

— Μίαν ἐνδυμασίαν ἁπλουστάτην· ὅσον παλαιὸν εἶναι τὸ φόρεμα, τόσον καλλίτερον.

— Ἀπὸ παλαιὰ φορέματα τίποτε ἄλλο, ὑπάρχουσιν ἄπειρα, ἀνταπήντησεν ὁ θεράπων.

— Θὰ πληρώσῃς ἀμέσως εἰς τὸν ῥωποπώλην τὸ ἥμισυ τῆς συμφωνηθείσης τιμῆς καὶ θὰ τῷ εἴπῃς νὰ περάσῃ ἀμέσως νέον ὑπόῤῥαμμα εἰς κάθε φόρεμα.

— Ὅλα αὐτὰ θ' ἀργήσουν κομμάτι, κύριε ἱππότα.

— Πρέπει νὰ ἦναι ἕτοιμα ἕως ὅτου νυκτώσῃ.

— Πολὺ καλά, κύριε ἱππότα.

— Ὁ κύριος ἱππότης ἠξεύρει καλῶς, θαῤῥῶ, ὅτι καλλίτερα ἔχω

νὰ γείνω τέτσαρα κομμάτια, παρὰ νὰ βγάλω καμμίαν ἀνόητον λέξιν ἀπὸ τὸ στόμα μου.

— Τὸ ἠξεύρω καὶ δι' αὐτὸ βασίζομαι εἰς ἐσέ. Ἰδοὺ χρήματα.

Ὁ Ραοὺλ ἔλαβε δέκα λουδοβίκεια καὶ ἔδωκεν αὐτὰ τῷ Ἰακώβῳ εἰπών·

— Ἀρκοῦσι ταῦτα ;

— Πολλὰ εἶναι μάλιστα.

— Τόσον καλλίτερα, τὰ ἐπίλοιπα τὰ κρατεῖς σύ.

Καὶ ὁ Ἰάκωβος εὐχαριστήσας τῷ κυρίῳ του ἐξῆλθε.

Περὶ τὴν ἑβδόμην ἑσπερινὴν ὥραν ὁ θεράπων εἰσῆλθε παρὰ τῷ κυρίῳ του εἰς ὃν ἔφερε μέγα δέμα ἐξ ὑφάσματος φαιοῦ.

— Ἄ ! σὺ εἶσαι, εἶπεν ὁ Ραοὺλ, ἔρχεσαι ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἁγίου Ἀντωνίου καὶ ἔφερες ὅ,τι ἀπαιτεῖται ;

— Μάλιστα, κύριε ἱππότα.

— Ἴδωμεν.

Καὶ ὁ Ἰάκωβος ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ δέματος πλήρη ἐνδυμασίαν, ἣν ἔθηκεν ἐπὶ μιᾶς καθέκλας, εἰς τὴν θέαν τῆς ὁποίας ὁ Ραοὺλ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ὑπομειδιάσῃ. Ἀφοῦ δ' ἐξήτασε ταῦτα καλῶς οὗτος, καὶ εἶδεν ὅτι τὰ ὑποῤῥάμματά των ἦσαν καινουργῆ — Λαμπρά ! ἀνέκραξεν, τὰ ἐξέλεξας ὡς νὰ τὰ εἶχον ἐκλέξει ἐγώ.

— Εἶσθε εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐμὲ, κύριε ἱππότα ; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος μὲ ἀκτινοβολοῦντας ὑπὸ τῆς χαρᾶς ὀφθαλμούς.

— Ὦ ! μάλιστα, μάλιστα.

— Λοιπὸν, καλλίτερα θέλω αὐτὰ παρὰ ἑκατὸν λουδοβίκεια.

Ὁ Ραοὺλ ἐδόθη εἰς γέλωτα.

— Καὶ πόσον σοὶ ἐστοίχισαν ; ὑπέλαβεν.

— Τρία λουδοβίκεια μόνον.

— Καὶ τὰ ὑποῤῥάματα ὁμοῦ ;

— Μάλιστα, κύριε ἱππότα.

— Τότε λοιπὸν σοὶ ἐπερίσσευσαν ἑπτά.

— Ἰδοὺ αὐτὰ ὑπέλαβεν ὁ Ἰάκωβος ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του ἑπτὰ χρυσᾶ νομίσματα, ἅτινα ἔθηκεν ἐπὶ τῆς ἑστίας.

— Τί κάμεις λοιπὸν αὐτοῦ ;

— Πᾶ ! δίδω ὀπίσω εἰς τὸν κύριόν μου, ἐκεῖνο, ὅπερ τῷ ἀνήκει.

— Ἐλησμόνησες λοιπόν, ὅτι σοὶ εἶπον, ὅτι τὰ περισσεύοντα θὰ ἦναι ἰδικά σου;

— Ναὶ, ἀλλ' ὁ κύριος ἱππότης θὰ ἐνόμιζεν ἴσως ὅτι τὰ φορέματα θὰ ἐστοίχιζον ὀκτὼ ἢ ἐννέα λουδοβίκεια.

— Γιὰ ἰδῆτε σεῖς τιμιότητα, ἀνέκραξεν ὁ Ραοὺλ γελῶν, φύλαξέ τα, παιδί μου, φύλαξέ τα ὅλα.

Ὁ Ἰάκωβος ἐκπεπληγμένος ἐκ τῆς ἀπιθάνου ταύτης φιλοδωρίας, μόλις μετὰ κόπου ἀπεφάσισε νὰ τὰ δεχθῇ.

— Τώρα ἔνδυσόν με, εἶπεν ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ.

Ὁ Ἰάκωβος ὑπήκουσε ταπεινῶς, καὶ ἡ κομψὴ τοῦ Ραοὺλ ἐνδυμασία ἀντικατεστάθη ὑπὸ τῶν τετριμμένων φορεμάτων τοῦ ῥωποπώλου. Μετὰ ταῦτα ὁ Ραοὺλ ἐφόρεσεν ἕνα πῖλον κλίνας αὐτὸν περισσῶς πρὸς τὰ δεξιὰ, καὶ ἐγκατωπτρίσθη.

Ἄνευ τῆς μεγάλης ἐξοχῆς τοῦ προσώπου του, ὡμοίαζε μὲ τοὺς νέους ἐκείνους, οἵτινες ἄνευ ὀβολοῦ ἐν τῷ θυλακίῳ, ἐπειρῶντο νὰ μιμηθῶσι τὰ πολυτελῆ τῶν εὐγενῶν ἐλαττώματα, ἀπεπλάνων τὰς ὡραίας ἀκεστρίας καὶ προσεποιοῦντο νὰ ξυλοκοπήσωσι τοὺς χωροφύλακας, ἐξερχόμενοι τῶν οἰνοπωλείων.

Ὁ Ραοὺλ ἐκάπνισεν εἰς τὸ φῶς κηρίου ἐπίπωμα βαυκαλίδος Καμπανίτου οἴνου καὶ διὰ τῆς ἄκρας τοῦ δακτύλου του ἔβαψεν ἀκολούθως τὸ κάτωθεν τῶν ὀφρύων του μέρος, ὅπως δώσῃ εἰς τὸ πρόσωπόν του πρόωρον μαρασμόν.

Τούτου γενομένου, ἐγκατωπτρίσθη αὖθις καὶ φανεὶς εὐχαριστημένος ἐκ τοῦ συγυρισμοῦ του τούτου, ἐστράφη πρὸς τὸν Ἰάκωβον ὅστις παρετήρει αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως.

— Νὰ ὑπάγῃς, τῷ εἶπε, νὰ μοὶ φέρῃς τὸ κλειδίον τῆς μικρᾶς θύρας τοῦ κήπου, καὶ νὰ εἰπῇς εἰς τοὺς θεράποντας νὰ παραμερίσωσιν ὅλοι, ὅταν θὰ περάσω, διότι δὲν θέλω νὰ μὲ ἴδωσιν.

— Τί, θὰ ἐξέλθητε, κύριε ἱππότα;

— Μάλιστα.

— Χωρὶς νὰ δειπνήσητε;

— Θὰ δειπνήσω ἔξω.

— Νὰ σᾶς συνοδεύσω, κύριε ἱππότα;

— Ὄχι.

— Ἐὰν ὁ κ. Ἱππότης εὑηρεστεῖτο νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ...

— Τί;

— Νὰ τῷ εἴπω...

— Λέγε.

— Ἀλλὰ φοβοῦμαι.

— Φοβεῖσαι, τί;

— Εἶμαι βεβαιοτατος ὅτι ὁ κύριος Ἱππότης μετεμφιέσθη ὅπως ῥιψοκινδυνεύσῃ.

— Καὶ μὲ τοῦτο;

— Οἱ Παρίσιοι εἶναι ἐπικίνδυνοι τὴν νύκτα... τίς οἶδεν ἐὰν ἐπέλθει τι εἰς τὸν κύριον Ἱππότην;

— Μὴ ἀνησυχεῖς, παιδί μου.

— Τρέμω, κύριε Ἱππότα, ὄχι νὰ μὴ ἀνησυχῶ.

— Καὶ διὰ τοῦτο θέλεις νά μὲ ἀκολουθήσῃς;

— Μάλιστα, κύριε Ἱππότα, τοὐλάχιστον ἐν περιπτώσει ἀπεκταίου τινός... δυσαρέστου συναντήσεως ἢ ἔριδος διὰ νὰ ἦμαι κοντά σου.

— Ἀδύνατον, πτωχέ μου Ἰάκωβε, ἀλλὰ θὰ ἔχω τὸν νοῦν μου, καὶ ἔπειτα θὰ ἦμαι ὡπλισμένος καλῶς. Γιὰ κύτταξε πέρνω μαζὴ αὐτὰ τὰ δύο πιστολάκια καὶ τὸ ἐγχειρίδιον τοῦτο, πιστεύω ὅτι εἶναι καλοὶ σύντροφοι.

— Θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ τοὐλάχιστον ὁ κύριος Ἱππότης νὰ τὸν περιμένω;

— Ὦ! ὅσον διὰ τοῦτο, μετὰ χαρᾶς, ἀλλ' ἴσως ἴσως κατὰ τὰ μεσάνυκτα ἔλθω ἐδώ.

— Ἴσα ἴσα διὰ τοῦτο..

— Τότε ἑτοίμασε μιὰ καλὴ φωτιὰ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο καὶ πλάγιασε ἐπάνω εἰς μίαν καθέκλαν.

— Αἰσθάνομαι καλῶς, ὅτι δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ κλείσω ὄμμα ἕως οὗ ὁ κ. Ἱππότης δὲν ἐπιστρέψει.

Εἶτα χωρὶς νὰ προσθέσῃ τι περιπλέον εἰς τὴν ἀθῴαν καὶ εἰλικρινῆ ταύτην ἀπάντησιν, ἐξῆλθεν ὅπως ζητήσῃ τὸ κλειδίον τῆς μικρᾶς θύρας τοῦ κήπου.

Κατὰ τὴν ἀπουσίαν του ὁ Ραοὺλ ἀνέῳξε σκεῦος ἐκ ξύλου ῥοιᾶς ὅπερ ἐπεῖχε θέσιν χρηματοκιβωτίου καὶ ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ δρᾶκα χρυσῶν νομισμάτων. Εἶτα λαβὼν παρὰ τοῦ Ἰακώβου τὸ ὁποῖον οὗτος

τῷ ἔφερε κλειδίον σὺν τῇ διαβεβαιώσει ὅτι οὐδεὶς τῶν ὑπηρετῶν τῆς οἰκίας θὰ εὑρίσκετο ἔξω κατὰ τὴν διάβασίν του, ἐποίησεν εὐμενὲς νεῦμα εἰς τὸν θαλαμηπόλον καὶ ἔφθασε διὰ τοῦ κήπου εἰς τὴν ὁδόν.

Κεφάλαιον ΙΕ'.

ΕΝ ΟΙΝΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΣΥΝΟΙΚΙΑΝ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ.

Ὁ Ραοὺλ ἐπορεύθη κατὰ πρῶτον ὅπως δειπνήσῃ εἴς τι καπηλεῖον, περὶ οὗ ὡμιλήσαμεν ἤδη πολλάκις, τὸ τοῦ Χρυσοῦ Δέρατος. Ἀφοῦ δ' ἐδείπνησε καλῶς καὶ ἐπλήρωσε τὴν δαπάνην του, δοὺς δύο χρυσᾶ νομίσματα πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τοῦ ξενοδόχου, ὅστις διηπόρει τίνι τρόπῳ ὁ τοσοῦτον πενιχρῶς ἐνδεδυμένος ἠδύνατο νὰ κάμῃ τοιαύτην δαπάνην, διηυθύνθη κατόπιν ε πρὸς τὴν συνοικίαν τῆς ἀγορᾶς.

Ἐὰν οἱ ἀναγνῶσταί μας ἔχωσι καλὸν μνημονικόν, θὰ ἐνθυμῶνται ὅτε ἀνεφέραμεν αὐτοῖς ἄλλοτε περί τινος οἰνοπωλείου κειμένου οὐχὶ μακρὰν τᾶς ἄκρας τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου, οἰνοπωλείου λίαν κακοφημισμένου, καὶ τοῦ ὁποίου οἱ θαμῶνες σχεδὸν ἀνεξαιτως ἦσαν γνωστοὶ τῶν ἀνθρώπων τῆς Ἀστυνομίας. Ὅτι ἡ ἀπατηλὴ τοῦ οἰνοπωλείου τούτου ἐπιγραφὴ, ἐλέγαμεν τότε, ἦτο εἰλημμένη ἐκ τῆς μυθολογίας καὶ ἔφερε ποικιλοχρόοις κεφαλαίοις γράμμασι τὰς ἀκολούθους λέξεις·

ΤΗ ΣΥΖΕΥΞΕΙ ΤΟΥ ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ.

Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ οἰνοπωλείου τούτου εἰσήρχοντο διὰ στενῆς καὶ χαμηλῆς θύρας. Εἰς αὐτὸ δὲ τοῦτο ἐδέησεν ἔτη τινὰ βραδύτερον νὰ ἔλθῃ ὁ Ραοὺλ καὶ ζητήσῃ παρά τινος κατασκόπου, Ματθία Ὠδὲρ, ἐπιλεγομένου καὶ Λυγκὸς, πληροφορίας ὡς πρὸς τὸ ἄτομον τῆς Ἀντωνίας Βέρδη, τῆς ὡραίας ἐκείνης μάντιδος, τῆς ἀφιχθείσης ἐξ Ἰταλίας, καὶ τοσοῦτον προώρως ἀποκτησάσης τὴν εὔνοιαν τοῦ ἀντιβασιλέως Φιλίππου ἐξ Ὀρλεάνης, εἰς ὃν αὕτη ἐδείκνυε τὸν διάβολον ὑπό τε τὴν πραγματικὴν καὶ ὀφθαλμοφανῆ αὐτοῦ μορφήν.

Ἐλέγομεν δὲ πρὸς τούτοις ὅτι τὸ πᾶν ἐν τῷ ῥηθέντι οἰνοπωλείῳ, ἀνθρωποί τε καὶ πράγματα, ἐφαίνοντο ἀπαίσια, καί ὅτι ἀπαίσια μόνον πρόσωπα καὶ ἀγρίας φυσιογνωμίας ἐφ' ὧν ἐφαίνετο θηριώδης φαιδρότης ἔβλεπέ τις ἐν αὐτῷ.

Βραγχνώδης καὶ ἄγνωστος φωνὴ ἐξεκώφαινε τοὺς ἐν αὐτῷ συχνάζοντας ἐπῳδοῦσα ἄσματα τοσοῦτον αἰχρά, ὥστε θὰ ἠσχύνετό τις ἀκούων νὰ ἀνερευνήσῃ τὴν ἔννοιάν των. Κυρίως δ' εἰπεῖν, δὲν ἦτο οὔτε καπηλεῖον οὔτε οἰνοπωλεῖον, ἀλλ' ἐνδιαίτημα κακούργων. Οἱ θαμῶνες αὐτοῦ ἔπινον κυρίως οἰνόπνευμα καὶ ἐκάπνιζον διὰ γυψίνων καὶ μακροσωλήνων ὥσπερ οἱ Ὀλλανδοί, καπνοσυρίγγων.

Βεβαίως ὅπως ἀποφασίσῃ νὰ ὑπερβῇ ὁ Ραοὺλ τὸ κατώφλιον τοῦ ἀποφήμου τούτου οἰνοπωλείου, ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ ἰσχυρὸς λόγος. Τοιοῦτός τις δὲ ὑπῆρχεν ἀναμφιβόλως, διότι εἰσῆλθεν ἀδιστάκτως, ἀφοῦ πρὶν ἐπείσθη, παρατηρήσας τὴν ἐπιγραφὴν εἰς τὸ ἀμυδρὸν φῶς ἀναλαμπτῆρος, ὀλίγον μακρὰν κρεμαμένου καὶ κλονιζομένου ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἀφοῦ πρὶν ἐπείσθη, λέγομεν, ὅτι δὲν ἠπατᾶτο.

Εἴπομεν ὅτι ἡ ἐνδυμασία τοῦ Ραοὺλ ἦτο ἁπλουστάτη· κατὰ συνέπειαν οὐδενὸς τὴν προσοχὴν ἐπεσπάσατο.

Τὸ οἰνοπωλεῖον ἀπηρτίζετο ἐκ μιᾶς καὶ μόνης αἰθούσης, ἡ ὀροφὴ τῆς ὁποίας ὑπεβαστάζετο κατὰ διαστήματα δι' ἀκατεργάστων πασσάλων. Τὰ δρύϊνα τραπέζια καὶ θρανία μόλις τετραγωνισμένα κατεκάθηντο, ἐντὸς τοῦ ἐδάφους, ὅπερ ἐκαλύπτετο ὑπὸ πλατείων πλακῶν ἀφορήτου ῥυπαρότητος καὶ ὅλως ἀποκεχωρισμένων.

Ὁ Ραοὺλ ἐκαθέσθη εἴς τινα γωνίαν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἦναι ὅσον ἠδύνατο ἀπομεμονωμένος καὶ νὰ δύνηται νὰ βλέπῃ ὅλα τὰ συμβαίνοντα ἔμπροσθέν του.

Ὁ οἰνοπώλης, κοντὸς καὶ χωλός, ἀναστήματος μόλις τεσσάρων ποδῶν, ἀλλὰ παχύσαρκος, ἐπλησίασε πρὸς τὸν νέηλυν καὶ εἶπεν αὐτῷ ὀργίλως·

— Τί θέλετε;

— Μία λουλαδιὰ καπνὸ καὶ μία ῥακή, ἀπεκρίνατο λακωνικῶς ὁ Ραούλ.

Ὁ χωλὸς ἀπεμακρύνθη καὶ ἐπανῆλθε μετὰ μικρὸν κομίζων τὰ αἰτηθέντα, ἅτινα ἀπέθεσεν ἔμπροσθέν του. Ὁ Ραοὺλ ἥπλωσε τὴν χεῖ-

ρα διὰ νὰ τὰ λάβῃ, ἀλλ' ὁ κάπηλος ἀνεχαίτισεν αὐτὸν δι' ἀποτόμου κινήσεως. Καὶ ἐπειδὴ τὸ ἔκπληκτον βλέμμα τοῦ Ραοὺλ ἐφαίνετο αἰτοῦν τὴν ἐξήγησιν τοῦ κινήματος τούτου, ὁ χωλὸς ἐμορμύρησε μετὰ βραγχνώδους καὶ ἀγροίκου φωνῆς·

— Τὸν παρᾶ! ἐδὼ δὲν δίνομε βερεσέ!

— Καλὸ, πληρώσου, τῷ εἶπεν ὁ Ραοὺλ, ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του χρυσοῦν λουδοβίκειον καὶ ῥίψας αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ὁ χωλὸς ἔλαβεν εἰς χεῖρας τὸ νόμισμα καὶ ἀφοῦ τὸ ἐξήτασεν ἐπὶ μακρὸν συστρέφων αὐτὸ ἐντὸς τῶν δακτύλων του τὸ ἐδάγκασε κατόπιν ὅπως κάλλιον βεβαιωθῇ, εἶτα τὸ ἔῤῥιψεν ἐπὶ τῶν πλακῶν ὅπως ἀκούσῃ τὸν ἦχόν του, καὶ ἐποίησε τέλος ὅσας ἐγίνωσκε δοκιμὰς μέχρις οὗ τὸ θυλακίσῃ.

Ὁ Ραοὺλ ἐθεᾶτο ἀταράχως τὴν μακρὰν καὶ λεπτομερῆ ταύτην ἔρευναν. Τέλος ὁ χωλὸς ἐπείσθη, ὡς φαίνεται, περὶ τῆς πραγματικῆς εἰκοσιτετραῤῥάγκου ἀξίας του, διότι τότε ἄλλως πως εἰδεώρησε τὸν κ. δὲ Τραμπλεΐγ· ἀπεκαλύφθη, πρᾶγμα περίεργον, τὸν βαμβάκινον καὶ πιμελώδη πῖλόν του, καὶ ἔλεξε διὰ τόνου ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ἀγροῖκος·

— Ὑπάγω νὰ σᾶς φέρω τὰ ῥ έ σ τ α, καὶ ἐὰν θέλητε ἄλλο τίποτε, κύριε, διατάξατε ἐλευθέρως· ἔχω ὡραῖα τζενέβρα τῆς Ὁλλανδίας παλαιὸν βύσσινο τοῦ Μέλανος δάσους καὶ ῥακὴν πρώτης ποιότητος· τώρα ποῦ ἔχετε παράδες, εἰμπορεῖτε νὰ ἐξοδεύσητε.

— Δὲν θέλω ἄλλο τίποτε, εἶπεν ὁ Ραοὺλ πληρῶν καπνοῦ τὴν καπνοτύριγγά του.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, κύριε· ναὶ μὲν δὲν δίνομεν βερεσιὲ, ἀλλὰ καὶ δὲν βιάζομεν κανένα νὰ ἐξοδεύσῃ περισσότερα ἀφ' ὅσα θέλει.

Καὶ ὁ κάπηλος ἀπῆλθε χωλαίνων ὅπως τῷ φέρῃ τὸ ὑπόλοιπον, ὅπερ ἔδωκε τῷ Ραούλ. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὑπῆρχον ἐντὸς τοῦ οἰνοπωλείου περὶ τὰ τεσσαράκοντα ἄτομα. Δύο λυχνίσκοι ἐν ἀποστάσει ὁ εἷς τοῦ ἄλλου κρεμάμενοι ἐξέπεμπον ἀμυδρὸν φῶς, ἔτι μᾶλλον ἀμυδρούμενον ὑπὸ τῶν ὑπολεύκων νεφῶν καπνοῦ τοῦ ἐκ τῶν στομάτων τῶν καπνιζόντων ἐξερχομένου. Διὰ μέσου δὲ τοῦ σκότους τούτου καὶ τοῦ καπνοῦ ὁ κ. δὲ-Τραμπλεΐγ ἐδυσκολεύθη κατ' ἀρχὰς ν' ἀναγνωρίσῃ τὰ πρόσωπα τῶν συντρόφων του. Ἀλλὰ βαθμηδὸν τὸ

βλέμμα του ἐξφκοιώθη μὲ τὸ ἀδύνατον τοῦτο σκότος καὶ κατώρθωσε νὰ διαπεράσῃ τὴν πυκνὴν ἐκείνην ὁμίχλην. Τότε δὲ εἶδεν ὅμιλον ἐκ παραδοξωτάτων μορφῶν.

Ἡ τεσσαρακοντὰς αὕτη τῶν ἐν λόγῳ ἀτόμων παρεῖχε τὸν αἰσχρὸν τύπον τῶν κακῶν, οἵτινες δυσφημοῦσι τὸ ἀνθρώπινον γένος. Τινὲς παντελῶς οἰνοβαρεῖς κατεκλίνοντο ἐπὶ τῶν θρανίων ἐφ' ὧν ἐκάθηντο, πολλοὶ ἄλλοι ἐφιλοφρονοῦντο θορυβωδῶς καὶ μετὰ κυνικωτάτης ἀναιδείας, καὶ ἄλλοι τέλος ἐχαρτοπαίκτουν καὶ ἐκύβευον μετὰ πιμελωδεστάτων χαρτίων, ὧν αἱ μορφαὶ καὶ τὰ σχήματα καθίσταντο ἀφανῆ, καὶ μὲ πιθκνῶς προπαρασκευασμένους κύβους. Ἐγένετο παντελὴς στιγμιαία σιωπὴ, διακοπεῖσα αἴφνης ὑπὸ θορυβωδῶν καὶ βραγχνῶν κραυγῶν.

Ὁ Ραοὺλ κατήντησε μέχρι ναυτιάσεως ἐξ ἀηδίας καὶ ἐσυλλογίζετο ἐὰν ἠδύνατο νὰ σταθῇ ἐντὸς τοῦ ἀτίμου ἐκείνου πανδαιμονίου. Ἴσως δὲ θ' ἀπεφάσιζε νὰ ἐξέλθῃ ἀμέσως, ἐὰν περιστατικόν τι δὲν ἐβίαζεν αὐτὸν νὰ μείνῃ ἀκόμη ὀλίγον. Τὸ περιστατικὸν τοῦτο θὰ ἐκθέσωμεν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν ἐν τῷ ἑπομένῳ κεφαλαίῳ.

Κεφάλαιον ΙΣΤ'.

ΤΟ ΑΛΟΥΡΓΟΝ ΦΟΡΕΜΑ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κ. δὲ Τραμπλεῖγ διψῶν καθαροῦ ἀέρος ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ οἰνοπωλείου, ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ θύρα ἀνεῴγη καὶ νέον πρόσωπον ἐφάνη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου της.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο τεσσαρακονταπεντούτης, μεγαλόσωμος καὶ ῥωμαλέος, μὲ χαρακτηριστικὰ κανονικὰ καὶ ὄψιν σχεδὸν ὡραίαν, ἐὰν δὲν ἔφερεν ἐπ' αὐτῆς ἀναμφισβήτητα ἴχνη πάσης ἀκολασίας.

Οἱ μεγάλοι καὶ μέλανες τοῦ νεήλυδος ὀφθαλμοὶ, συσκιαζόμενοι ὑπὸ πυκνῶν βλεφαρίδων τοῦ αὐτοῦ χρώματος θὰ ἦσαν ὡραῖοι ἄλ-

λοτε, πλὴν ἀμαυρωθέντες ὑπὸ τῆς ἀσωτίας καὶ τῆς μέθης σπινθῆρά τινας μόνον τῆς ἀρχαίας αὐτῶν λάμψεως παρεῖχον. Ἡ λίαν ἀετώδης ῥὶς του ἦτο ἀλουργοϊόχους, καὶ ἐρυθραὶ κηλίδες ἐποίκιλον τὰς παρειάς του. Τὸ κάτω χεῖλός του ἐκρέματο παραμορφοῦν τὴν ἀκριβῆ κατασκευὴν τοῦ στόματός του, ὕπερθεν δὲ τοῦ ἄνω χείλους μελέντατοι μύστακες ἀνεστρέφοντο ἀγκυστρηδὸν διὰ τῶν ἐπιμελῶς κεκηρωμένων ἀκρῶν των ἀπειλοῦντες τὴν ἐξωτερικὴν γωνίαν τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἐπὶ τοῦ παραμεμορφωμένου τούτου προσώπου ἀνεφαίνετο παράδοξος ἔκφρασις κυνικῆς εὐθυμίας, τὰ δὲ χείλη αὐτοῦ διαστελλόμενα συνεχῶς ἐν μειδιάματι, ἐξέθετον εἰς θέαν τοὺς μέλανας καὶ ἐφθαρμένους ὀδόντας του.

Τὸ ἄτομον τοῦτο ἔφερε περικνημίδας ἐκ μαύρης μετάξης ἐσχισμένας ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ γαστροκνημίου, ἀναξυρίδα ἐξ ἐρίου λευκοῦ ἄλλοτε, ἐπενδύτην ἐξ οὐρανόχρου λειοσήρου καὶ φόρεμα ἀλουργὸν μετὰ πολυέδρων χαλυβδίνων κομβίων.

Ὁ στρατιωτικοῦ σχήματος πῖλός του ἐκοσμεῖτο εἰς τὸν γῦρον διὰ στενῆς ἀργυροχρόου ταινίας. Μακρὺ ξίφος μετὰ χαλκίνου λαβῆς ἀνεσήκονε τὸ κράσπεδον τοῦ προσώπου μας τούτου, οὗτινος ἡ δεξιὰ χεὶρ ἐπέψαυε φιλοφρόνως τὴν ἀποστίλβουσαν λαβίδα.

Ἡ εἴσοδος τοῦ νεήλυδος τούτου ἐν τῷ οἰνοπωλείῳ ὑπῆρξε θεατρική. Μετὰ τρία μακρὰ διασκελίσματα διακοπέντα διὰ τριῶν ἐδαφιαίων καὶ κωμικωτάτων ὑποκλίσεων, ἔφερε στρατιωτικῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ πίλου καὶ ἀνέκραξε διὰ φωνῆς περιχαροῦς καὶ βραγχνώδους·

— Τὰ παλληκάριά μας εἶναι ὅλα ἐδῶ! ἕνα καὶ ἕνα, καὶ ὅλα εὔθυμα· εἰς τὴν τιμὴν τοῦ Τριανταφύλλη, πρώην λοχίου ἐν τῇ γαλλικῇ σωματοφυλακῇ, ὅλα ὑπερήφανα παλληκάρια, μὲ ἀνάστημα διὰ τό... καὶ διὰ τὸν πόλεμον! νὰ μὴ χαρῶ τὴν κιθάραν μου καὶ τὸ σπαθί μου, τὸ οἰνοπωλεῖον τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης δὲν ῥίχνει κάτω τὴν ὀνομασίαν του! Ζήτω ὁ ἔρως, ζήτω ὁ πόλεμος!

Καὶ ὁ μεθ' ἀλουργοῦ φορέματος ἀνὴρ ἤρξατο ᾀδων μετὰ μεγάλης παραφωνίας τὴν παλαιὰν ταύτην στροφήν·

Πολεμᾶτε, παιδιά μου ἀνδρεῖα
κ' ἀγαπᾶτε ὅπου μελαγχροινήν,
καρδιὰ πίστις καὶ σέβας, τὰ τρία,
προξενοῦσι χαρὰν καὶ ἡδονήν.
Μὴ φοβῆσθ' ἂν ὁ πόλεμος πάντα
μᾶς στοιχίζει βαρειὰ κάτι τι,
ἀνταμείβει ὁ ἔρως σαράντα
καὶ ὁ πόθος πληροῦται... λοιπὸν τί;

Εἰρωνικαί τινες ἐπευφημίαι ἠκούσθησαν μετὰ τὴν παῦσιν τοῦ τραγῳδιστοῦ.

Δύσθυμός τις ὅμως ἐκ τῶν χαρτοπαικτῶν ἀποσπασθεὶς ἐν εὐνοϊκῇ δι' αὐτὸν ὥρᾳ ὑπὸ τοῦ τραγῳδίου τούτου ἀνέκραξεν·

— Αἴ! φθάνει πλιὸ, ἐξακουστὲ τραγουδιστή! Τοῦ κακοῦ, δὲν εἰμπορεῖς νὰ ἀηδονίσῃς ἀπὸ τὴν σβραχνάδα!

Ὁ μεθ' ἁλουργοῦ φορέματος ἀνὴρ συνωφρυώθη καὶ ἔῤῥιψεν ὀργίλον βλέμμα ἐπὶ τὸν ἐπιτάσσοντα αὐτὸν οὕτως. Εἶτα ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους καὶ προετοιμήθη νὰ ξιφουλκήσῃ, ἀλλὰ τὸ κίνημά του δὲν ἔλαβε πέρας. Ὁ τραγῳδιστὴς ἐπανέλαβε σχεδὸν πάραυτα τὸ βωμολόχον ἦθος του καὶ περιωρίσθη εἰς τὸ ν' ἀπαντήσῃ·

— Μὰ τὴν κιθάρα μου καὶ μὰ τὸ σπαθί μου! θὰ σ' ἐδιόρθονα, παληάνθρωπε, ἂν ἤξιζες, ἀλλὰ τί νὰ σὲ κάμω! Ἔλα πέσε ἐπάνω 'ς τὰ χαρτιά σου, νὰ διοῦμε, μήπως καὶ σὲ κολλήσῃ καμμιὰ δεκάρα, καὶ γιὰ νὰ σὲ δώσῃ κανεὶς νὰ καταλάβῃς περὶ ἁρμονία καὶ ποίησι, εἶναι σᾶν νὰ ζητᾷ νὰ γεμίσῃ ἕνα τρίπιο πιθάρι νερό. Διὲς τὰ χαρτιά σου, κακόμοιρε, καὶ ἔννοιά σου, δὲν σὲ κάμω ποτὲ ἴσα μὲ τὸν Τριανταφύλλη.

Εἶτα ὁ Τριανταφύλλης (ἐπειδὴ τοιοῦτον ἦν τὸ ὄνομα ἢ τὸ παρώνυμόν του) περιῆλθε κατὰ μῆκος τὴν αἴθουσαν τοῦ οἰνοπωλείου, καὶ καθεσθεὶς πλησίον τοῦ Ραοὺλ ἀπεζώσθη τὸ ξίφος του, ὅπερ τὸν ἠνώχλει καὶ διὰ τῆς λαβῆς ἐκτύπησεν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ὁ κάπηλος ἔῤῥαψε χωλαίνων μετὰ φυσιογνωμίας σκυθρωποτέρας ταῦ συνήθους, ὁ δὲ μεθ' ἁλουργοῦ φορέματος ἀνὴρ δὲν ἠνόησεν αὐτὸν ἢ μᾶλλον προσεποιήθη ὅτι δὲν τὸν ἠνόησεν.

— Τί μὲ θέλετε; ἠρώτησεν ὁ οἰνοπώλης.

— Μπᾶ! σὺ εἶσαι, μπάρπα Μιμῆκο, ἀνέκραξεν ὁ Τριανταφύλλης, εἰς τὴν ὑγείαν σας;

— Ἄσχημα, ἀπεκρίνατο λακωνικῶς ὁ χωλός.

— Ἔλα δά, νὰ μὴ εἶσαι ἄρρωστος; Σ' τὴν τιμή μου μὲ τρομάζεις, διότι δόξα τῷ Θεῷ τὸ σκαρί μας εἶναι καλό.

— Αὐτὸ εἶναι ὅλο ποῦ ἤθελες νὰ μὲ εἰπῇς;

— Ὄχι, δὰ καὶ σὺ, μπάρπα Μιμῆκο· ἀνάβγει ὁ λάρυγκάς μου, κατάλαβες;

— Ὄχι.

— Θύρ, χονδρὸ κεφάλι, πρέπει νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω κ' αὐτό;

— Βέβαια.

— Λοιπὸν ἄκουσε νὰ σοῦ τὸ εἴπω καὶ ἑλληνικά· εἶμαι τσιφνιασμένος, διψῶ, ποτίσατέ με, ἢ μὲ ἄλλους λόγους δότέ με νὰ πιῶ.

— Τί ἀγαπᾶτε;

— Ὅ,τι θέλεις, μπάρπα, φθάνει νὰ ἦναι μονάχα καλὸ καὶ πολύ... μαστίχα, βάχι ἢ ἄλλο τίποτε, δὲν μὲ πειράζει.

Ὁ χωλὸς δὲν ἐκινήθη, ἀλλ' ὤρεξε μόνον τὴν χεῖρα.

— Τί θέλεις; ἠρώτησεν ὁ Τριανταφύλλης.

— Παράδες.

— Τί εἶπες;

— Παράδες.

Ὁ Τριανταφύλλης ἠρεύνησε τὰ θυλάκιά του.

— Τρύπια ἡ τσέπη, εἶπεν ἀκολούθως, ἐκτινάσσων τὰ θυλάκια τοῦ περιστερνιδίου του, ἀλλὰ τί πειράζει! εἴμαστε φίλοι παλαιοί, φέρτέ μοι τὸ πιοτό, καὶ μὰ τὴν κιθάρα μου καὶ τὸ σπαθί μου, σοῦ τὰ πληρόνω μὲ ἄλλο τίποτε.

Ὁ χωλὸς ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.

— Βερεσὲ δὲν ἔχει ἐδῶ πέρα, ὑπέλαβεν ἀκολούθως· πληρόνεις καὶ πίνεις.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχω ἀπόψε τσακισμένη πεντάρα εἰς τὴν τσέπην μου.

— Τόσον χειρότερα δι' ἐσέ.

— Θὔτε ἓν ποτηράκι τοὐλάχιστον;

— Ὄγιεσκε.

— Ἔλα δά, μπάρπα Μιμῆκο, γίνε καὶ κομμάτι καλωσυνάτος;

— Καλὴ νύκτα, καλὴ νύκτα!

Καὶ ὁ γωλὸς ἔστρεψε τὰ νῶτα ἀπομακρυνθεὶς ἀπὸ τὸν Τριανταφύλλην.

— Ἄ! μὰ τὴν πίστιν μου! ἀνέκραξεν οὗτος, νὰ ἕνα πρᾶγμα, διὰ νὰ γελάσῃ κανείς. Νὰ τοῦ σπάσῃς καμμιὰ παγίδα! Ἀλλὰ πᾶ! ἀξίζει καὶ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ κανεὶς γιὰ ἕνα ποτῆρι τσιπουρόζωμο! Ἂς φύγω ἀπὸ τὸ ἀφιλόξενο τοῦτο καπηλειό, καὶ ἂς ὑπάγῃ 'ς τὸ γεροδιάβολο καὶ ἀκόμη παρεκεῖ ὁ ἀλιτήριος ποῦ δὲν ἠθέλησε νὰ δροσίσῃ κομμάτι τὸ ξηρὸ λαρύγγι ἑνὸς Ὀρφέως, διότι δὲν εἶχε παράδες, ἑνὸς δυστυχισμένου πολεμάρχου καὶ ἐραστοῦ. Σ' τὴν τιμήν μου δὲν θὰ πατήσω πλιὸ τὸ κατώφλιο τοῦ στραβοκουτσούλακα, τοῦ χαμένου αὐτουνοῦ τοῦ Μιμήκου, καὶ ἂς ὑπάγῃ αὐτὸς νὰ βουρλίζεται.

Καὶ ὁ μεθ' ἁλουργοῦ φορέματος ἀνὴρ ἡτοιμάζετο τῳόντι ν' ἀπέλθῃ ὅτε ἤκουσε φωνήν τινα λέγουσαν αὐτῷ·

— Αἴ, κὺρ Τριανταφύλλη, ἕνα λόγο ἂν ἀγαπᾶτε.

Καὶ ἐστράφη ζωηρῶς πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἐξῆλθεν ἡ φωνή. Ἦτο ὁ Ραούλ. Ὑπεκλίνατο αὐτὸν, εἶτα εἶπεν·

— Μοὶ φαίνεται, κύριε, πῶς...

— Δὲν μὲ γνωρίζετε; ἠρώτησεν ὁ Ραούλ.

— Μάλιστα, κύριε.

— Τίποτε, καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο.

— Καλὰ, ἐφωνάξατε τώρα τὸ ὄνομά μου.

— Διότι τὸ ἤκουσα ἀπὸ σᾶς, δὲν εἶναι δύο λεπτά.

— Σωστά. Τέλος τί ἀγαπᾶτε, κύριε;

— Ἔχετε μία ὡραία φωνὴ, κύριε Τριανταφύλλη.

— Ἔλα δά.

— Θελκτικωτάτην μάλιστα.

— Ὦ! τὸ πολὺ πολὺ μετρίαν! εἶμαι κομμάτι συναχωμένος ἀπόψε, καὶ δὲν τὰ καταφέρω.

— Εἰμπορεῖ νὰ εἶσθε συναχωμένος, ἀλλ' ἐγὼ σᾶς ἤρεσα, διότι νοιώθω ἀπὸ τραγούδια.

— Ἔτσι·

— Μάλιστα, καὶ εἶναι ἁμαρτία νὰ μὴ ὁροσισθῇ κομμάτι ὁ λάρυγγας ἐκεῖνος ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξέρχεται τοιαύτη φωνή.

— Ἔτσι θαρρῶ κ' ἐγὼ, ἀλλὰ τί νὰ σᾶς πῶ, κύριε, ἠκούσατε τὸν διάλογον μεταξὺ τοῦ μπάρπα Μιμήκου καὶ τοῦ δούλου σας.

— Μάλιστα.

— Διὰ νὰ εὐχαριστήσω τὸν λάρυγγά μου, εἴδατε ἔκαμα ὅ,τι εἰμποροῦσα.

— Ναὶ, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ σωστὸ ν' ἀποθάνῃ τις ἀπὸ τὴ δίψα, διότι ὁ στραβοκουτσούλακας, ὅπως τὸν εἴπατε προτήτερα, εἶναι ἄσπλαγχνος, ὁ χαμένος!

— Αὐτὰ τοῦ τὰ ἔψαλα καὶ ἐγὼ, τώρα νὰ διοῦμε.

— Τίποτε, τὸ μόνον εὔκολον.

— Μὰ τὸν Θεὸν, δὲν βλέπω...

— Καθίσατε πρὶν ἀντικρύ μου, καὶ καταδεχθῆτε νὰ πάρετε κανὲν ὁροσιστικὸν ποῦ θὰ διατάξω.

— Τί, κύριε, θέλετε...

— Ἐὰν καταδέχεσθε ἐννοεῖται.

— Ἄ! κύριε, ἀνέκραξεν κατενθουσιασμένος ὁ Τριανταφύλλης, εἶσθε εὐγενικώτατος, ναὶ, εὐγενικώτατος κύριε, δὲν ἀρνοῦμαι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶπον. Ὁ τρόπος σας μὲ συγκινεῖ μὰ τὴν κιθάρα μου καὶ μὰ τὸ σπαθί μου, καὶ θέλω νὰ γείνω φίλος σας· πιστεύσατέ με δὲ ὅ,τι θὰ τηρήσω τὴν φιλίαν σας, κύριε.

Καὶ ὁ μεθ' ἁλουργοῦ φορέματος ἀνὴρ ἐκαθέσθη ἀπέναντι τοῦ Ραούλ.

Κεφάλαιον ΙΖ'.

Η ΠΡΟΤΑΣΙΣ.

Ὁ χωλὸς ὅστις παρετήρησε μὲν λοξῶς τὰ πρὸ ὀλίγου συμβάντα, μᾶλλον δὲ δὲν εἶδε τὸν Τριανταφύλλην καθισθέντα παρὰ τῷ κυρίῳ δὲ

Τραμπλεΐγ ἔδραμε χωρὶς νὰ κράξωσιν αὐτὸν καὶ ἠρώτησε τοὺς εὐπατρίδας τούτους τί ἐπεθύμουν νὰ τοῖς δώσῃ.

— Ἀπὸ ὅλα, ἀπεκρίνατο ὁ Ραοὺλ ῥίψας ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐξάφραγκον, ὅπερ ὁ μπάρπα Μιμῆκος ἐθυλάκισεν ἀπλήστως.—Εἶτα ἔφερεν οὗτος δύο καψάκας πλήρεις περιφήμων ποτῶν δεδολιευμένων μετ' ἀλκοχρόου καὶ ἑτέρων ἀγνώστων οὐσιῶν.

— Ἄχ! κουμπάρε μου, ἀληθινέ μου φίλε, ἀνέκραξεν ὁ Τριανφύλλης, συγκινηθεὶς σφόδρα ἐκ τῆς μεγαλοδωρίας ταύτης· εἶσθε ἕνας ποῦ γνωρίζετε ἄνω κάτω τὸν κόσμον! Ἄχ! βλάμη μου, θὰ ἦσαι κανένας φοβερὸς ἐραστής. Θαῤῥῶ πῶς ὅλαις αἱ εὔμορφαις πέφτουν καταποδιαστάσου μὲ τὴν μαστοριὰ ποῦ ταῖς καταφέρνεις!

Καὶ ὁ Τριανταφύλλης ἐπλήρωσε δὶς κατὰ συνέχειαν τὸ ποτήριόν του, εἶτα εἶπεν·

— Αὐτὴ ἡ μαστίχα εἶναι καλή, ἀλλὰ τὸ ῥάχι τοῦτο εἶναι καλλίτερο· ἂν πῇς δὲ γιὰ τὴν τζινέβρα, μὰ τὴν κιθάρα μου καὶ μὰ τὸ σπαθί μου ἀξίζει διὰ τοὺς θεούς· γνωρίζω ἐγὼ ἀπὸ αὐτά.

— Καὶ πῶς γίνεται; ἠρώτησεν ὁ Ραοὺλ τοιοῦτος εἰδήμων εἰς πάντα, καθὼς φαίνεσθαι, νὰ εἶσθαι τόσον ξεπεσμένος, καὶ νὰ μὴ ἔχῃς 'ς τὴν τσέπη σου πέντε παράδες γιὰ νὰ πιῇς; δύσκολον πρᾶγμα!

— Αἴ! μοῦ ἦλθαν πολλαὶ δυστυχίαι.

— Ἀλήθεια;

— Ναὶ, ἄφες τα τώρα.

— Πλὴν σᾶν τί δυστυχίαις σοῦ ἦλθαν;

— Ἔλα δά! νὰ μὴ θέλῃς νὰ μάθῃς τὴν ἱστορίαν μου;

— Ὄχι ὅλην.

— Ἀλλά;

— Ἐν συντομίᾳ τὴν παροῦσαν θέσιν σας καὶ τὰ αἴτια τὰ ὁποῖα σᾶς ἔφεραν εἰς αὐτήν.

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω αὐτὴν μὲ ἕνα λόγον. Ἀφοῦ μὲ κερνᾶτε, θὰ πῇ πῶς ἐνδιαφέρεσθε δι' ἐμὲ, καὶ ἐκεῖνος ποῦ ἐνδιαφέρεται δικαιοῦται νὰ μάθῃ καὶ τὰ μυστικά μου.

— Σωστά.

— Λοιπὸν ὀνομάζομαι Τριανταφύλλης δοῦλός σας, ἄλλοτε λοχίας εἰς τὴν γαλλικὴν σωματοφυλακὴν, ὡραῖος βαθμὸς, ψέμματα;

— Ἀξιόλογος, ἀλλὰ πῶς τὴν ἐχάσατε;
— Ἀπὸ τὴν ἀγάπη.
— Ἀπὸ τὴν ἀγάπην;
— Ναὶ ὁ διαβολεμένος ὁ Ἔρως, ὁ κατεργάρης, μοῦ τὴν ἔφτειασε! Καὶ ὁ πρώην λοχίας ἤρξατο τερετίζων·

Παιδὶ χαριτωμένο
ξυπνὸ μαργιολεμένο
εἶναι ὅταν γελᾷ,
καὶ νόστιμ' ὅταν κλαίῃ
κ' ἀκόμη ὅταν φεύγῃ
καὶ δὲν σὲ ὁμιλᾷ!

Σὰν κάθηται κοντά σου
νὰ διῇς πῶς τὸ λατρεύεις,
γυρνᾷς κυττᾷς, γυρεύεις
τὸ πλάσμα π' ἀγαπᾷς.

Ὀρκίζεται σιμά σου
πίστιν πῶς θα φυλάξῃ,
σὲ ἀπατᾷ, καὶ νά σου,
τὸν ὅρκον του πατᾷ.

Σὰν παίζῃ σὲ πληγόνει
μὲ τὰ πικρά του βέλη,
σὲ λέγει πῶς δὲν θέλει
κ' ἔτσι σὲ παρατᾷ.

Μετὰ τὸ νέον τοῦτο δεῖγμα τῆς ποιητικῆς ἀναμνήσεως καὶ τοῦ πρὸς τὴν μουσικὴν πάθους του, ὁ Τριανταφύλλης ἐξηκολούθησεν·

— Ἐν συντομίᾳ νέος ἔτι ὢν κατετάχθην εἰς τὴν σωματοφυλακήν, εἰς τὴν ὁποίαν ὡς ἐκ τῆς ἐξόχου μου φύσεως, τῶν ὄντως αὐλικῶν τρόπων μου, τῆς ὑπερηφάνου παραστάσεώς μου καὶ τοσούτων ἄλλων προτερημάτων ἐπροβιβάσθην ταχέως εἰς τὸν βαθμὸν ποῦ σᾶς εἶπον· ἔγεινα λοχίας, καὶ ἤμην, ὡς βλέπετε, εἰς καλὴν θέσιν.

— Τφόντι.

— Ἔκτοτε διήγαγον βίον γάλλου πολεμιστοῦ γυναικαρέσκου καὶ ποιητοῦ.

Ὁ Ραοὺλ ὑπεμειδίασεν, ὁ δὲ Τριανταφύλλης ἐξηκολούθησε·

— Τὰ θαύματά μου εἰσὶ ἄπειρα. Ἠντοῦ ἐζήτησα σκληροκαρδίους, ἀλλὰ δὲν εἰμπόρεσα νὰ εὕρω. Τοῦτο ἐννοεῖται, δὲν μοὶ ἤρεσκεν. Οἱ σύντροφοί μου ὅλοι μαζὴ, ἐκτὸς τοῦ μεράρχου, ὅστις ἦτο νυμφευμένος καὶ ζηλότυπος, μὲ ἐτίμων διὰ τοῦ ἐπιθέτου τοῦ καρδιοκλειδοκράτορος. Τὸ πᾶν ἐπήγαινε κάλλιστα, εἰς τὰς μονομαχίας μου ἤμουν ἀμίμητος, ἡ μουσικὴ καὶ ἡ ποίησις ἐπίσης μὲ ἠὐνόουν, ὅτε πρωΐαν τινὰ μ' ἔκραξεν οὗτος, διὰ νὰ μοὶ ἀναγγείλῃ τί νομίζετε;

— Ὅτι ἀπεβλήθητε ἴσως, ὑπέλαβεν ὁ Ραούλ.

— Σωστά.

— Ἀλλὰ διατί;

— Αὐτὸ δὰ κ' ἐγὼ τὸν ἠρώτησα καὶ μοὶ ἔφερε 'ς τὸν νοῦν μου παλαιᾶς ἱστορίας, μοὶ εἶπε δηλ. ὅτι ἡ λεγάμενη τοῦ ταγματάρχου μας ἐδείκνυεν ἐνδιαφέρον δι' ἐμέ. Τὸ εὐτύχημα τοῦτο, ὡς βλέπετε, μοὶ ἐστοίχισε κἄπως ἀκριβά, ἀλλὰ τί τὰ θέλετε; πάλιν μ' ὅλα αὐτά. Ζήτω ὁ ἔρως!

— Καὶ ἔκτοτε πῶς περνᾶτε;

— Τοῦτο καὶ εἰς ἐμὲ εἶναι μυστήριον, ἂς μὴ ζητήσωμεν τώρα νὰ τὸ ἐξιχνιάσωμεν.

— Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Ραοὺλ, τώρα σᾶς ἐγνώρισα, ὡσὰν νὰ πίναμε μαζὴ ἀπὸ δέκα χρόνια.

— Ἄ μπᾶ!

— Μάλιστα, μάλιστα, ἂς κοβεντιάσωμεν τώρα,

— Ὅσον θέλετε, ἀρκεῖ νὰ πίνωμεν κιόλας κοβεντιάζοντας.

— Ἀγαπᾶτε ν' ἀλλάξητε κομμάτι θέσιν;

— Τί ἐννοεῖτε τάχα;

— Νὰ ἀντὶ νὰ ἔχητε ἄδεια τὴν τζέπη, ν' ἀκούητε κἄμποσα φράγκα καὶ λουΐζια ἀκόμη νὰ βροντοῦν μέσα. Τὸ ἠθέλατε τοῦτο;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ; ἐρωτᾷ ἂν τὸ ἤθελα!

— Λοιπὸν τὸ πρᾶγμα εἶναι εὔκολον.

— Τί λογῆς;

— Ἔχουν τὴν ἀνάγκην σου.

— Τὴν ἰδικήν μου;

— Ναί, τοὐλάχιστον ἑνὸς παλληκαρᾶ, σὰν καὶ λόγου σου.

— Καὶ ποιὸς εἶναι αὐτός;

— Τί σᾶς μέλλει, θὰ τὸ μάθητε ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα, ἐὰν ταιριάξωμεν.

— Ἀλλὰ τί μὲ θέλουν.

— Ὡς ἐθελοντάρχην.

— Τί, εἴμαστε γιὰ νὰ πολεμήσωμεν;

— Μάλιστα.

— Μὲ ποῖον;

— Θὰ σᾶς τὸ εἰποῦν ἀργότερα.

— Πολὺ καλά, ἀλλὰ πληρόνουν καλὰ τοὐλάχιστον;

— Βασιλικῶς.

— Καὶ ποιὸς θὰ πληρώσῃ;

— Ἐγώ.

— Σεῖς; ἀνέκραξεν ὁ Τριανταφύλλης ῥίψας βλέμμα ἐπὶ τῆς τετριμμένης ἐνδυμασίας τοῦ Ραοὺλ, σεῖς; ἐπανέλαβε μετ' αὐξούσης δυσπιστίας.

— Μάλιστα ἐγώ· τί, σᾶς ἐκπλήττει τοῦτο;

— Μὰ τὸν Θεόν! νὰ σὲ εἰπῶ τὴν ἀλήθεια, ὀλίγον.

Ὁ Ραοὺλ ὑπεμειδίασεν.

— Εἰμπορῶ ὅμως νὰ σὲ κάμω νὰ τὸ πιστεύσῃς.

— Καὶ πῶς;

— Νά, διῆτε...

Καὶ ὁ Ραοὺλ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του δρᾶκα χρυσῶν νομισμάτων, ἅτινα ἀνέλαμψαν ἀπέναντι τῶν τεθαμβωμένων ὀφθαλμῶν τοῦ Τριανταφύλλη.

— Τώρα ναί, ἐπείσθην, ἀνέκραξεν οὗτος, δὲν ἔχω νὰ εἰπῶ τὸ παραμικρόν.

— Ἔχεις φίλους; ἠρώτησεν ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ.

— Λόγος εἶναι;

— Ὡσὰν κ' ἐσέ!

— Ὀλίγο πιὸ ξεπεσμένοι.

— Εἶναι ὅμως ἄνθρωποι εἰς τοὺς ὁποίους νὰ βασισθῇ κανεὶς διὰ καμμίαν ἐπικίνδυνον ἐπιχείρησιν;

— Ὦ! ὡς πρὸς αὐτό, σᾶς ἐγγυῶμαι.

— Καὶ ἠξεύρετε ποῦ εἰμποροῦμε νὰ τοὺς εὕρωμεν;

— Ἐπάνω κάτω, μολονότι δὲν ἠξεύρω τὴν κατοικίαν των.... ἀλλὰ τέλος πάντων θὰ ἦναι εἰς κανένα καπηλειὸ ἢ κάτω ἀπὸ τὴν γέφυραν.

— Ἐξαίρετα.

— Πόσους χρειάζεσθε;

— Ἓξ, καὶ σένα ὡς ἀρχηγόν των ἑπτά.

— Πολὺ καλὰ θὰ τοὺς ἔχητε.

— Πότε;

— Ὕστερα ἀπὸ δύο ἡμέρας.

— Ἀρκεῖ· καὶ τώρα ποῦ δὲν ἀμφιβάλλω πλέον, κ' ἐμείναμεν σύμφωνοι, ἂς σᾶς εἴπω καὶ περὶ τῆς οὐσίας τοῦ θέματος, καὶ περὶ τίνος πρόκειται.

— Μὰ τὴν κιθάραν καὶ τὸ σπαθί μου, ἀνέκραξεν ὁ Τριανταφύλλης, τὸν πώγωνά του ἐπὶ τῆς δεξιᾶς παλάμης στηρίξας, σᾶς ἀκούω.

Περιττὸν νὰ ἐκθέσωμεν ἐνταῦθα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συνεφωνήθη κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην μεταξὺ τοῦ κ. δὲ Τραμπλεΐγ καὶ τοῦ πρώην λοχαγοῦ τῆς γαλλικῆς σωματοφυλακῆς. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συσκέψεως ταύτης οἱ ἀναγνῶσταί μας δὲν θὰ βραδύνωσι νὰ τὸ μάθωσιν. Εἴπωμεν μόνον αὐτοῖς ὅτι ὁ Ραοὺλ ἐξερχόμενος τοῦ οἰνοπωλείου ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ἀνάργυρον Τριανταφύλλην μερικὰ χρυσᾶ νομίσματα.

Οὗτος μεθυσθεὶς ἤδη ὑπὸ τῆς χαρᾶς καὶ τῶν πνευματωδῶν ποτῶν ἀνεχώρησε τραγῳδῶν κατὰ τὸ εἰωθὸς ᾄσμάτιόν τι καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν ἄγνωστον κατοικίαν του. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν Ραοὺλ, θὰ ἦτο δεκάτη τῆς πρωΐας ὥρα, ὅτε εἰσῆλθεν ἐν τῷ μεγάρῳ αὐτοῦ διὰ τῆς θύρας τοῦ κήπου.

Κεφάλαιον ΙΗ'.

ΕΝ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ.

Δεκαπέντε περίπου ἡμέραι παρῆλθον ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ἐκείνης, καθ' ἣν εἴδομεν τὸν Ραοὺλ δὲ Τραμπλεΐγ, συνομιλῶντα μετὰ τοῦ πρώην λοχίου τοῦ Τριανταφύλλη ἐν τῷ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν· τῇ συζεύξει τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης κατὰ τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου ῥυπαρῷ ἐκείνῳ οἰνοπωλείῳ.

Ἀφῶμεν νῦν τοὺς Παρισίους, ἐὰν ἀγαπᾶτε, καὶ μεταβῶμεν εἰς τὴν Πικαρδίαν ὀλίγον πέραν τῆς Ἀββαπόλεως. Ἦτο ἕκτη ὥρα μετὰ τὸ δεῖπνον φθινοπωρινῆς ἡμέρας, ὁ δὲ δύων ἥλιος ἐκρύπτετο ὄπισθεν χθαμαλῶν γηλόφων, καθιστῶν πορφυροῦν τὸν ὁρίζοντα διὰ τῶν τελευταίων λάμψεών του καὶ καθωραΐζων διὰ τῶν ἐρυθροχρύσων νεφῶν του τὸν αἴθριον οὐρανόν. Ἡ βασιλικὴ ὁδὸς ἐπεμηκύνετο ἀνὰ μέσον καλλιγραφημένων γαιῶν καταφύτων ὑπὸ σφριγουσῶν μηλεῶν καὶ φραγκοσταφυλνῶ, ὑπισχνουμένων ἄφθονον τὴν συγκομιδήν.

Μικρὰ ἴλη ἱππέων διέβαινε διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης μετὰ βήματος εἰς ἄκρον στρατιωτικοῦ. Οἱ ἱππεῖς οὗτοι ἦσαν ἐννέα τὸν ἀριθμὸν, καὶ κατὰ συγκυρίαν ἐβάδιζον οὕτως, ὥστε ἐσχημάτιζον τὴν παρὰ τοῖς στρατιωτικοῖς προφυλακὴν, κέντρον καὶ ὀπισθοφυλακὴν καλουμένην.

Ἡ προφυλακὴ συνέκειτο ἐκ δύο μόνον ἀνδρῶν κατὰ δέκα ἢ δώδεκα βήματα προπορευομένων· ἓξ ἱππεῖς ἀπετέλουν τὸ κέντρον καὶ δύο ἕτεροι τὴν οὐραγίαν, ἀπέχοντες καὶ οὗτοι κατὰ δέκα πέντε ἢ εἴκοσι βήματα.

Ἅπαντες οἱ ἄνδρες οὗτοι ἐκτὸς τῶν δύο τελευταίων ἐφόρουν τὴν αὐτὴν στολὴν, ἥτις μήτε οἰκοστολὴ μήτε στρατιωτικὴ οὖσα μετεῖχε καὶ τῆς τοῦ θεράποντος καὶ τῆς τοῦ στρατιώτου.

Ἅπαντες εἶχον μεγάλους μύστακας, μακρὰ ξίφη, πιστόλια ἐπὶ τῆς ἀστράβης καὶ μικρὰν τριβωνοθήκην ἀνηρτημένην εἰς τὰ ὀπίσθια τοῦ ὑποζυγίου των. Οἱ ἵπποι ἦσαν ῥωμαλαῖοι καὶ ἠδύνατο νὰ ὑπαστῶσι τοὺς κόπους βεβιασμένης ὁδοιπορίας.

Ὁ ἱππεὺς τῆς προφυλακῆς ὅστις ἐτερίτιζεν ἀσμάτιόν τι ἐγκαταλιμπάνων ἑαυτὸν εἰς τὸν φορὰν τοῦ ἵππου του ἦν ὁ ἀξιότιμος πρώην λοχίας τῆς γαλλικῆς σωματοφυλακῆς, οἱ δ' αὐτῷ ἑπόμενοι ἐξ ἱππεῖς ἦσαν αἱ ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὸν Ραοὺλ στρατολογηθέντες νεοσύλλεκτοι, ὅπως χρησιμεύσωσιν εἰς τὰ σχέδιά του, ἅτινα μ' ὅλον ὅτι θετικῶς γινώσκομεν, δὲν δυνάμεθα νὰ φανερώσωμεν ἐνταῦθα.

Ὁ ἱππότης καὶ ὁ πιστὸς αὐτῷ Ἰάκωβος, ἐβάδιζον ὀλίγον τι ἀπωτέρω.

Ὁ Ραοὺλ εἶχε περιβληθῆ διὰ τὴν ὁδοιπορίαν του ταύτην στολὴν σχεδὸν στρατιωτικὴν, ὁ δὲ Ἰάκωβος ἔφερεν οἰκοστολὴν, ἀλλ' ἄνευ τῶν χρωμάτων τοῦ κ. δὲ-Τραμπλεΐγ.

Ὁ Ραοὺλ ὅστις ἀπὸ τῆς πρωΐας κατετρύχετο ὑπὸ τῶν ἀναμνήσεών του, ἦτο τοσοῦτον προκατειλημμένος, ὥστε οὐδεμίαν λέξιν διήμειψε μετὰ τοῦ θεράποντός του, ὅστις ἐσέβετο τὴν σιωπὴν ταύτην τοῦ κυρίου του. Οὕτω δὲ ἐπρόχωρησαν εἰσέτι ἐπὶ μίαν ὡς ἔγγιστα ὥραν, μέχρις οὗ εἶδον ἀπὸ τῆς κορυφῆς ἑνὸς βουνοῦ ἐν τῇ ἀμυδρᾷ λάμψει λυκόφωτος φῶτα χωρίου τινὸς εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας ἀπ' αὐτῶν λεύγης. Τότε ὁ Τριανταφύλλης ἀνέστρεψε τὸν ἵππον του, καὶ ἐμπήξας τοὺς πτερνιστῆρας αὐτοῦ εἰς τὰ στέρνα τοῦ ζώου ἔφθασε τὸν Ραοὺλ ὅστις ἔβαινεν ἐν τῷ καλπάσματι τοῦ ἵππου του, καὶ ὑποκλινάμενος στρατιωτικῶς ἠρώτησεν·

— Θὰ καταβῶμεν ἐδῶ, κύριε;

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο ὁ Ραούλ.

— Τότε νὰ προχωρήσω ὡς πρόσκοπος, ἐὰν τὸ ἐγκρίνετε, ὅπως ἑτοιμάσω κατάλυμα καὶ φαγητόν;

— Καλῶς, ἀπεκρίνατο ὁ Ραοὺλ, πηγαίνετε.

— Ἔχετε ἄλλο τι νὰ μὲ διατάξητε;

— Ὄχι.

Ὁ Τριανταφύλλης ὑπεκλίνατο καὶ πάλιν, καὶ ἀνεχώρησε μὲ βάδισμα γοργὸν, ὅπερ ἐδήλου, ὅτι ὁ πρώην λοχίας ἐβιάζετο νὰ φθάσῃ εἰς τὸ κατάλυμα.

Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ ὁ ὅμιλος οὗτος ἔφθασεν εἰς τὸ χωρίον ἔνθα μετὰ μικρὸν εὗρον τὸν Τριανταφύλλην ἱστάμενον ἔμπροσθεν τῆς θύρας ξενοδοχείου οὗ τὸ ἐξωτερικὸν ἐφαίνετο λίαν καλόν.

Ὁ ξενοδόχος ἔδραμε πρὸς αὐτοὺς μετὰ τῶν ὑπηρετῶν, οἵτινες ὡδήγησαν τοὺς ἵππους εἰς τοὺς σταύλους, οἱ δὲ ἱππεῖς ἐκπορπώσαντες τὰς ἐπὶ τοῦ ἐπισάγματος ἀνηρτημένας τριβωνοθήκας εἰσῆλθον ἐν τῷ μαγειρείῳ, ἐν τῇ ἑστίᾳ τοῦ ὁποίου ἐσπινθηροβόλει ζωηρὰ πυρά. Δύο ὑπηρέται ἐμάδυον ἐν πάσῃ σπουδῇ νεοσσοὺς νησσῶν ὡς καὶ ἰνδόρνιθας. Ἕτεροι δὲ μικρότεροι ὑπηρέται προσήρμοζον ἐντὸς τῆς ἑστίας τὰ ὑποστηρίγματα μακροῦ ὀβελοῦ, ὃν οὐλόθριξ κύων ἔμελλε νὰ περιστρέφῃ.

Ἡ μεγάλη αὕτη πυρά, ἡ κίνησις καὶ ἡ δραστηριότης παρεῖχόν τι τὸ χαρμόσυνον καὶ ὀρεκτικόν.

Ὁ Τριανταφύλλης ἐπλησίασε μετὰ σεβασμοῦ τὸν Ραοὺλ, οὗ τὸ ὄνομα, ῥητέον, ἠγνόει, πάντοτε κύριον αὐτὸν ἀποκαλῶν, καὶ τὸν ἠρώτησεν·

— Θὰ μᾶς τιμήσῃ ὁ κύριος διὰ τῆς παρουσίας του νὰ συμφάγωμεν;

— Ὄχι, ἀπεκρίνατο, ὁ Ραοὺλ, διότι εἶμαι κουρασμένος.... θὰ δειπνήσω εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Ἀκούσας ὁ ξενοδόχος τοὺς λόγους τούτους ἔσπευσε νὰ ὁδηγήσῃ τὸν κ. δὲ Τραμπλεῖγ ἐν τῷ δι' αὐτὸν κατὰ τὰς διαταγὰς τοῦ Τριανταφύλλη παρασκευασθέντι δωματίῳ, ὅπερ ἦτο τὸ καλλίτερον πάντων τῶν λοιπῶν τοῦ ξενοδοχείου. Ἐκεῖ δὲ παρετέθη τὸ δεῖπνον, ἐξ οὗ μόλις ἥψατο ὡς μὴ πεινῶν.

— Ἰάκωβε; εἶπε μετά τινα λεπτὰ ἐγερθεὶς ἀπὸ τὸ λιτὸν δεῖπνόν του.

— Τί ἀγαπᾶτε, κύριε ἱππότα; ἠρώτησεν ὁ θαλαμηπόλος.

— Κατάβηθι εἰς τοὺς σταύλους καὶ εἰπὲ νὰ ἐπισάξωσιν ἔμπροσθέν σου τὸν ἵππον μου.

— Θὰ ἐξέλθητε, κύριε ἱππότα; ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος.

— Διὰ μίαν μόλις ὥραν.

— Ἀλλ' ἐνύκτωσε πλέον καὶ θὰ χάσητε τὸν δρόμον σας.

— Ἔλα, κάμε γρήγορα, εἶπε, καὶ γνωρίζω αὐτὰ τὰ μέρη.

Ὁ Ἰάκωβος ὑπεκλίνατο καὶ ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθῆκόν του, ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἔβγασεν εἰς τὴν θύραν, ὁ Ραοὺλ ἀνεκάλεσεν αὐτόν.

Ὁ Ἰάκωβος ἐπανῆλθε παρὰ τῷ κυρίῳ του.

— Μὴ λησμονήσῃς, τῷ εἶπεν ὁ ἱππότης, νὰ κυττάξῃς ἐὰν τὰ πιστόλια εἶναι γεμάτα, καὶ τὰ καψύλιά των ἐὰν ἦναι ἀβλαβῆ.

Ὁ Ἰάκωβος ἀπεκρίνατο καταφατικῶς καὶ ἀπεμακρύνθη χωρὶς πλέον νὰ ἀναχαιτισθῇ ὑπὸ τοῦ κ. δὲ Τραμπλεΐγ.

Κεφάλαιον ΙΘ'.

ΠΥΡ ΚΑΙ ΑΙΜΑ.

Μετά τινα λεπτὰ ὁ Ἰάκωβος εἰσῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ κυρίου του.

— Ὁ ἵππος εἶναι ἕτοιμος, εἶπε, καὶ ὡς ὁ κ. ἱππότης μοὶ συνέστησε νὰ πράξω, τὰ καψύλια τῶν πιστολίων εἰσὶν ἐν καλῇ καταστάσει.

— Πολὺ καλὰ, ἀπεκρίνατο ὁ Ραοὺλ, ὅστις περιζωσάμενος τὸ ξίφος αὐτοῦ καὶ φορέσας τὸν πίλον του, ἐξῆλθεν.

Ἔφθασε δὲ μέχρι τῆς αὐλῆς, ἔνθα εἷς παῖς τοῦ ξενοδοχείου ἐκράτει ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ τον ἵππον.

Ὁ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ἱππευσε καὶ ἀφοῦ ἐξῆλθε διὰ τῆς ἀμαξήρους θύρας ἐχαλάρωσε τὸν χαλινὸν καὶ ἐνέπηξε τοὺς πτερνιστῆρας εἰς τὰ στέρνα τοῦ ζώου, ὅπερ εἰσῆλθεν ἐν τῇ μεγάλῃ ὁδῷ καλπάζον.

Τὸ σκότος θὰ ἦτο πυκνότατον ἄνευ τῶν ἐν τῷ οὐρανῷ σελαγιζόντων ἀστέρων, καθότι ἔδει νὰ παρέλθῃ εἰσέτι μία ὥρα καὶ ἡμίσεια, μέχρις οὗ ἀναφανῇ ἐπὶ τοῦ ὁρίζοντος ἡ σελήνη.

Λεπτά τινα μόλις παρῆλθον, καὶ ὁ Ραοὺλ βυθισθεὶς εἰς σκέψεις ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μελαγχολικὰς ἐγκατέλειπε παντελῶς τὸν ἵππον εἰς τὴν διάκρισίν του, ῥίψας τὸν κημὸν ἐπὶ τοῦ τραχήλου του. Τὸ εὐγενὲς ὅμως ζῶον καίτοι γενναῖον καὶ εὔρωστον ἦν μολονοτοῦτο καταβεβλημένον ὑπὸ τῶν ἀλλεπαλλήλων καὶ μακρῶν ὁδοιποριῶν, τούθ' ἕνεκα ἐπωφεληθὲν τοῦ ῥεμβασμοῦ τοῦ ἀναβάτου του ἤρξατο τριποδίζον, εἶτα βαδίζον βάδην.

Ἐν τοσούτῳ ὁ Ραοὺλ συνῆλθεν αἴφνης, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔῤῥιψε πέριξ αὐτοῦ τὰ βλέμματά του ζητῶν νὰ βεβαιωθῇ ποῦ εὑρίσκετο. Εἰς ἀπόστασιν δὲ τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα βημάτων ἀριστερόθεν τῆς μεγάλης ὁδοῦ διέκρινε συγκεχυμένως μέλαινα σκιὰν, ἐν τῷ σκότει πρὸς ἀγχόνην ὁμοιάζουσαν.

Ὁ Ραοὺλ ἀνεσκίρτησεν, διότι αἱ ἀναμνήσεις του ἐβοήθουν αὐτὸν καλλίτερον ἀπὸ τὰ βλέμματά του.

Τὸ ἀντικείμενον ἐκεῖνο, ὅπερ πᾶς ἄλλος ἐν τῇ θέσει του θὰ ἐξελάμβανεν ὡς ὄργανον καταδίκης, δὲν ἦτο ἄλλο, ὡς καλῶς γινώσκομεν, ἢ ὁδηγητικὸς πάσσαλος, ἐμπεπηγμένος κατὰ τὴν εἴσοδον τῆς ὁδοῦ, ἐπὶ τοῦ πλαγίου μέρους τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον γεγραμμέναι αἱ λέξεις αὗται, ἃς ἐν καιρῷ ἡμέρας ἠδύνατό τις ν' ἀναγνώσῃ ἢ μᾶλλον νὰ ἐννοήσῃ, διότι αἱ ἐπήρειαι τοῦ χρόνου κατέστησαν αὐτὰς ἀπὸ πολλοῦ δυσαναγνώστους· ΟΔΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΡΟΥ ΔΕ ΤΡΑΜΠΛΕΪΓ.

Ὁ Ραοὺλ εἰσέδυ ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ καὶ ἐκέντησε τὸν ἵππον του ὅστις ἤρξατο καλπάζων. Ἡ ὁδὸς ἦν ἀνώμαλος ὡς βαίνουσα διὰ τῶν δασῶν, καὶ σπινθῆρες ἀνέλαμπον ἐκ τῶν πετάλλων τοῦ ἵππου ὁσάκις οὗτος προσέκρουεν ἐπὶ τῶν χαλίκων. Ἐν δὲ τῇ ἐξοχῇ ἐπεκράτει βαθεία σιγή.

Τέλος ὁ ἱππεὺς ἔφθασεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ γεωλόφου, ὃν εἶχεν ἤδη ἀναβῇ. Ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ ὀροπεδίου τούτου ὁ Ραοὺλ ἀντεμετώπισε τὸ μέγαρον δὲ Τραμπλεΐγ, καὶ τὸ παλαιὸν οἴκημα, ὅπερ ἐπλαγιογράφει ἐπὶ τοῦ ζοφεροῦ οὐρανοῦ τοὺς μέλαινας καὶ μελαγχολικοὺς χάνδακας τῶν φεουδαλικῶν πυργίσκων του ἄνω τῶν ὑψιπρέμνων δένδρων.

Ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ θέσει ὁ Ραοὺλ ἐκδιωχθεὶς τοῦ μεγάρου δὲ Τραμπλεΐγ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ εὐεργέτου του, ἐν αὐτῇ, λέγομεν, ἔστη ποτὲ, ὅπως ῥίψῃ τελευταῖον βλέμμα εἰς τὸ μέρος ἔνθα διῆλθε τὴν παιδικὴν καὶ νεανικὴν ἡλικίαν του. Ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ὁ ἥλιος ἔδυεν ὄπισθεν τῶν πορφυρόχρων νεφῶν, καὶ ὑπὸ τὸν ἐρυθρὸν καὶ φωτοβόλον ἐκεῖνον οὐρανὸν τῷ ἐφαίνοντο τότε μέλαινες οἱ πυργίσκοι τοῦ μεγάρου.

Μειδίαμα μεστὸν πικρίας ἐπεκάθησεν ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ νέου·

— Αὐτὸ εἶναι! ὑπετονθόρισεν ἐκτείνας τὴν χεῖρα πρὸς τὸν οὐρα-

νὸν καὶ τὸ μέγαρον, πένθος, αἷμα καὶ πῦρ!... ἰδοὺ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὠνειρευόμην, ἰδοὺ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶ καὶ τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιφέρω ἐνταῦθα! Ἄ! ἄνανδροι καὶ ἄθλιοι κληρονόμοι τοῦ εὐγενοῦς θετοῦ πατρός μου, σᾶς εἶπον ὅτι θὰ μὲ ἐβλέπατε μίαν ἡμέραν, καὶ παρακαλέσατε τὸν Θεὸν νὰ μὴ ἔλθῃ ταχέως ἡ ἡμέρα αὐτή! Δὲν ἤρκει ὅτι μοὶ ἡρπάσατε ἀγενῶς ἐκεῖνο ὅπερ μοὶ ἀνῆκε τῇ θελήσει ἐκείνου, ὅστις δὲν ὑπάρχει πλέον, ἀλλ' ἔπρεπεν ἀκόμη νὰ μὲ ἐκδιώξητε καὶ ἀποδιώκοντές με νὰ μὲ ὑβρίσητε... Ἔννοιά σας, ἔχομεν νὰ τακτοποιήσωμεν τρομερὸν λογαριασμόν!... Θὰ ἀναθεματίζητε τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ ἴδωμεν τὸ δεύτερον ἀλλήλους, καὶ θὰ μοὶ ζητεῖτε χάριν! ἀλλὰ θὰ φανῶ ἄκαμπτος, ὅπως ὑμεῖς ἐδείχθητε ἄσπλαγχνοι!...

. . . . . .

Ταῦτα εἶχεν εἰπεῖ ποτε ὁ Ραοὺλ, καὶ τῶν λόγων τούτων ἀνεμνήσθη νῦν ὅτε ἤρχετο πρὸς ἐκδίκησιν· τὸ δὲ κατὰ τὴν ἑσπέραν ταύτην μειδίαμά του δὲν ἦτο χαρωπότερον ἀπὸ τοῦ τῆς ἑσπέρας τοῦ περιδείπνου.

Αἴφνης καὶ κατὰ φυσικὴν ὅλως σύμπτωσιν ἥτις ἐπροξένησε ῥῖγος εἰς τὸν νέον, ἀμυδρὰ λάμψις πάραυτα ζωηροτέρα καταστᾶσα, ἐφάνη ὄπισθεν τῆς στέγης τοῦ μεγάρου, ἡ δὲ ἠρέμα ἐν τῷ οὐρανῷ ἀναφαινομένη σελήνη ὡς ἐρυθρὸς σιδηροῦς θώραξ ὕψου τὸν πυροφλεγῆ καὶ αἱματώδη δίσκον της ἀπειλοῦσα δῆθεν ἀνθρωποκτονίαν καὶ πυρκαϊάν,

Ἐν τῇ θέᾳ ταύτῃ ὁ Ραοὺλ ὡς ἔφημεν, ἀνερρίγησεν.

— Ἀκόμη αἷμα καὶ πῦρ! ὑπετονθόρισεν, ὅλα συνδράμουσι τὴν ἐκδίκησίν μου, ὥστε καὶ οἱ ἀστέρες αὐτοὶ φαίνονται προφητεύοντες! Αἱ δὲ προφητεῖαί των δὲν εἶναι ψευδεῖς!.....

Ἐπί τινα λεπτὰ ὁ νέος, ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις καὶ ῥεμβασμούς. Εἶτα ἀποδιώξας τοὺς περικυκλοῦντας αὐτὸν συλλογισμοὺς ἐχαλάρωσε τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου του, καὶ ἐξηκολούθησε τὴν πρὸς τὸ χωρίον δὲ Τραμπλεῖγ διεύθυνσίν του.

Κεφάλαιον Κ'.

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ.

Ποῦ ἀρά γε ἐπορεύετο οὕτως ὁ Ραούλ; Οὐχὶ βεβαίως εἰς τὸ μέγαρον, διότι τί ἠδύνατο νὰ ἐπιχειρήσῃ μόνος ἄνευ μηδεμιᾶς βοηθείας ἀπέναντι ἀνθρώπων πεφρουρημένων ἀναμφιβόλως ὑπὸ στρατοῦ θεραπόντων, ἵνα ἐπὶ τὸ στρατιωτικώτερον εἴπωμεν; Ἀναντιρρήτως οὐδὲν καλόν. Ἐκτὸς τούτου ἐθεώρει ὡς ἱερὰν τὴν ἐκδίκησίν του, ὥστε νὰ διακυβεύσῃ αὐτὴν ἀπερισκέπτως. Ἐρωτῶμεν λοιπὸν ποῦ ἐπορεύετο;

Ὁ Ραοὺλ ἐνεθυμήθη, ἀλλὰ κἄπως ἀργὰ, ὁμολογητέον, ὅτι εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν ἀπὸ τῆς θύρας τῆς τιμῆς τοῦ μεγάρου δὲ Τραμπλεΐγ, παρὰ τὰς ὄχθας ἐλώδους τινὸς λίμνης, ὑπῆρχε καλύβη ἀθλιεστάτης ὄψεως, κατεσκευασμένη ἐκ κλάδων καὶ καλάμων κεκολλημένων διὰ πηλοῦ, μόνον ἐκ μιᾶς ὀροφῆς συγκειμένη καὶ τρεῖς ἀσυμμέτρους ὀπὰς δίκην φεγγιτῶν μετὰ τεθαμβωμένων ὑάλων φέρουσα. Ἐν τῇ καλύβῃ δὲ ταύτῃ ὄπισθεν τῆς ὁποίας ἐξετείνετο μικρὸς κῆπος κεκαλυμμένος ὑπὸ φραγμοῦ ἐξ ἀκανθῶν καὶ ἀγριορρόιων, ὑπῆρχον ἢ τοὐλάχιστον ὤφειλον νὰ ὑπάρχωσι δύο γέροντες, ὁ Ρογῆρος Ριγὼ καὶ ἡ γυνή του, ἤτοι ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Ραούλ. Ἰδοὺ τί ἐνεθυμήθη κἄπως ἀργὰ, ὡς εἴπομεν.

Ἐκεῖνο λοιπὸν ὅπερ ἐζήτει ἦτο ἡ καλύβη, ἀλλ' οὐχὶ, ὡς πᾶς τις δύναται νὰ πιστεύσῃ, ὅπως εἰσέλθῃ μετὰ παλμῶν περιχαροῦς καρδίας καὶ ῥιφθῇ εἰς τοὺς βραχίονας τῶν δύο γερόντων καὶ μετὰ συντετριμμένης καρδίας καὶ δακρυρροούντων ὀφθαλμῶν τοῖς εἴπῃ· — Ἰδοὺ ὁ υἱός σας, ὅστις σᾶς ἀγαπᾷ εἰσέτι καὶ ἔρχεται νὰ σᾶς περιπτυχθῇ!

Ὄχι, οὐδὲν τοιοῦτον, διότι γινώσκομεν κάλλιστα ὅτι ὁ Ραοὺλ οὐδέποτε ἠγάπησε τοὺς γονεῖς του, καὶ ὅτι ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἐθεώρει πάντα μεταξὺ αὐτῶν δεσμὸν διακεκομμένον· ἀλλ' ἤθελε μόνον νὰ μάθῃ ἐὰν ἔζων ἔτι, καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ νὰ τοῖς δώσῃ ὀλίγα χρήματα, χωρὶς μάλιστα νὰ φανερωθῇ εἰς αὐτούς.

Ὁ νέος ἔφθασεν εἴς τι μέρος κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς ὁδοῦ ἀπὸ τῆς θύρας τῆς τιμῆς τοῦ κήπου καὶ τῆς καλύβης τοῦ Ριγώ. Ἐξ ἑνὸς ἐφαίνετο δεξιόθεν ἡ τιμαριωτικὴ κιγκλὶς ἥτις περιέφρασσε δύο οἰκήματα, ὧν τὰ φαιὰ ἐπιστεγάσματα ἔλαμπον ὑπὸ τὰς σεληνιακὰς ἀκτῖνας, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὰ ἠρεμοῦντα καὶ μελανὰ ὕδατα τῆς μικρᾶς λίμνης ἀνταναklοῦντα ὡς στλιπνὸν χαλύβδινον κάτοπτρον ὑπὸ τὸν φωτοβόλον δίσκον τῆς σελήνης.

Ἦτο μόλις ὀγδόη ἑσπερινὴ ὥρα, ὁ δὲ Ραοὺλ ἐξεπλάγη μὴ ἰδὼν ποσῶς ἀναλάμπον φῶς ἐν τῇ θέσει, ἔνθα ὤφειλε νὰ εὑρίσκηται ἡ καλύβη. Ἐπροχώρησε λοιπὸν ταχέως καὶ μετὰ θλιβερᾶς ἐκπλήξεως ἀποδεικνυούσης ὅτι καὶ ἐν ταῖς σκληροτάταις ἀκόμη καρδίαις τὸ ἱερὸν φίλτρον τῆς οἰκογενείας οὐδέποτε ἀπεσβέσθη, καὶ εἶδεν ὅτι ἡ καλύβη ἦτο κατεστραμένη. Οὔτε ἴχνος αὐτῆς ἀνεφαινετό που πλέον, οὔτε ὁ μικρὸς κῆπος μετὰ τοῦ ἐξ ἀκανθῶν καὶ ἀγριορρόιῶν φραγμοῦ του· ἐν τῇ θέσει ἐν ᾗ ἄλλοτε ἐξετείνετο ὁ μικρὸς κῆπος ἐφαίνετο ἀνοικτὸν γήπεδον κεκαλυμμένον ὑπὸ δασυσκίων χόρτων. Ἐκ ποίας ἄραγε αἰτίας οἱ γονεῖς τοῦ Ραοὺλ κατεδάφισαν τὴν μόνην οἰκογενειακὴν αὐτῶν ἰδιοκτησίαν; Τοιαύτην τινὰ ἐρώτησιν προεβάλετο ἑαυτῷ ὁ Ραοὺλ χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ εὕρῃ εὐχάριστόν τινα λύσιν. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην νὰ μάθῃ τι ἄνευ τινος κινδύνου νὰ ἐπισπάσηται τὴν προσοχήν τινος, ἡτοιμάσθη ν' ἀπέλθῃ ὅτε αἴφνης ἤκουσαν ἀντηχοῦντας πόρρωθεν ὑλαγμοὺς κυνῶν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πλησιαζόντων, καὶ ὑπόκωφον βάδισμα παρόμοιον ἐκείνῳ ὅπερ κάμνει μέγα ποίμνιον.

Καὶ τῳόντι ἦν ἀγέλη προβάτων πλησιαζόντων πρὸς τὸν Ραούλ. Ὁ νέος ἐπέσχεν ἀμέσως τὸν ἵππον του, ὅπως διέλθωσι τὰ πρόβατα, ἅτινα δύο μεγάλοι μολοσσοὶ διετήρουν ἐν καλῇ τάξει. Ἀλλ' ὅτε ὁ βουκόλος ἀντεμετώπισεν αὐτὸν, ὁ Ραοὺλ τὸν ἤγγισεν ἐπὶ τοῦ ὤμου διὰ τῆς ἄκρας τοῦ μαστιγίου του εἰπών·

— Ἔ! φίλε, ἄκουσέ με νὰ σὲ εἰπῶ...

Ὁ μικρὸς αἰπόλος δεκαετὴς ἢ δωδεκαετὴς στὰς πάραυτα ἠρώτησεν·

— Ἐμὲ λέγετε, κύριε;

— Μάλιστα, παιδί μου, σέ.

— Θέλετε νὰ ἐρωτήσητε διὰ τὸν δρόμον;

— Ὄχι.

— Ἀλλά;

— Θέλω νὰ συνομιλήσω μετὰ σοῦ ὀλίγον.

— Δὲν εἰμπορῶ, κύριε,

— Καὶ διατί, δὲν εἰμπορεῖς;

— Πρέπει νὰ ὑπάγω 'ς τὸ μανδρὶ τὰ πρόβατα, διότι θὰ μὲ μαλώσουν, καὶ ἴσως φάγω καὶ ξύλο, ἂν πάγουν μόνα των.

Ὁ Ραοὺλ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του δύο ἢ τρία ἀργυρᾶ νομίσματα καὶ ἐνεχείρισεν αὐτὰ τῷ βουκόλῳ εἰπών·

— Πάρε αὐτά, παιδί μου, τοὐλάχιστον, ἂν τυχὸν καὶ σὲ μαλώσουν ἢ σὲ δείρουν, νὰ μὴ τὸ πάθῃς δωρεάν.

Ὁ νέος ποιμὴν παρετήρησε τὰ νομίσματα, ἐννέα φράγκα ἐν ὅλοις, καὶ ῥίψας αὐτὰ ἐντὸς τοῦ πολυχρώμου βαμβακίνου σκούφου του ἡτοιμάσθη ν' ἀκούσῃ τὸν Ραούλ. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ πρόβατα, εἰς τοὺς κῦνας ἐναπελείπετο νὰ ἐπαναγάγωσιν αὐτὰ εἰς τὴν μάνδραν· ἄλλως τε καὶ ἐὰν κανὲν ἀπεπλανᾶτο, θὰ εὑρίσκετο τὴν ἐπαύριον ἐν τῇ ὁδῷ, καθότι οὔτε λύκοι εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὑπῆρχον οὔτε στρατιῶται πρὸς κλοπὴν καὶ λεηλασίαν.

— Εἶσαι ἀπὸ τὸ χωρίον τοῦτο, παιδί μου; ἠρώτησεν ὁ Ραούλ.

— Μάλιστα, κύριε.

— Τότε θὰ ἐνθυμῆσαι, εἶδες ἄλλοτε εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος μία καλυβίτσα; εἶπεν ὁ Ραοὺλ, δείξας τὸ μέρος ἔνθα ἔκειτό ποτε ἡ κατοικία τῶν γονέων του.

— Ἄ! ναί, ναί, ἀπεκρίνατο ὁ βοσκὸς, τὸ σπητάκι τοῦ λαθροθήρου δὲν λέτε;

— Σωστὰ αὐτό. Λοιπὸν τί ἀπέγεινεν;

— Τὸ ἐκρήμνισαν.

— Τὸ βλέπω, ἀλλὰ πότε;

— Τὴν ἀλήθεια δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς εἴπω σωστὰ, πρὸ τρία ἢ τέσσαρα χρόνια.

— Καὶ ποῖος τὴν ἐκρήμνισεν;

— Ὁ νοικοκύρης τοῦ μεγάλου ἐκείνου τοῦ σπητιοῦ, εἶπεν ὁ νέος, δείξας τὸ μέγαρον τοῦ Τραμπλεΐγ.

— Ἀλλὰ δὲν ἦτο ἰδική του, νομίζω.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, θαρρῶ πῶς ὁ λάθροθήρας 'πατοῦσε μέσα 'ς τὸ βουνάκι καὶ ἐσκότονε τὰ πουλιὰ τοῦ νοικοκύρη... τὸ λοιπὸν τὸν κατεδίκασε νὰ πληρώσῃ, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε, τοῦ ἐπῆρε τὸ σπητάκι καὶ τὸ ἐκρήμνισε.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ Ραοὺλ συνθλίψας τὰς πυγμάς του.

Εἶτα δὲ μετὰ μικρὸν ἐπανέλαβε μετὰ τόνου ἠπίου·

— Ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι ὁ παλαιὸς ἰδιοκτήτης ὁ Ρεγινάλδος δὲ Τραμπλεΐγ εἶχε δώσει τὴν ἄδειαν εἰς τὸν Ρογῆρον Ριγὼ ἢ λαθροθήραν, ὡς τὸν εἶπες, νὰ κυνηγᾷ εἰς τὰ χωράφια καὶ εἰς τὰ δάση του.

— Εἰμπορεῖ, ἀπεκρίνατο τὸ παιδίον· ὁ πρῶτος νοικοκύρης τί ἔκαμε δὲν γνωρίζω, ἠξεύρω μόνον ὅτι ὁ καινούργιος κατεδίκασεν αὐτόν.

— Καὶ ποῦ εἶναι τώρα ὁ Ρογῆρος Ριγὼ καὶ ἡ γυναῖκά του; ἠρώτησεν ὁ Ραούλ.

Τὸ παιδίον ἐδίστασεν ὡσὰν ἡ ἐρώτησις αὕτη τὸ ἔφερεν εἰς ἀμηχανίαν, ὁ δὲ Ραοὺλ παρατηρήσας τὸν δισταγμὸν τοῦτον·

— Σὲ ἐρωτῶ, ἐπανέλαβεν, ποῦ εἶναι, δὲν ἠξεύρεις;

— Τὸ ἠξεύρω.

— Λοιπὸν δὲν μοὶ τὸ λέγεις;

— Εἶναι....

— Ποῦ;

— Εἰς τὸ κοιμητήριον.

— Τί, ἀπέθαναν! ἀνέκραξεν, ὁ Ραοὺλ, ἀπέθαναν!

— Ὦ! ναί.

— Καὶ οἱ δύο;

— Μάλιστα.

— Εἶναι πολὺς καιρός;

Πέντε ἢ ἓξ μῆνες ὕστερα ἀφοῦ ἐκρήμνισαν τὸ σπῆτί των.

— Ἀλλὰ ποῦ εἶχον τραβιχθῆ ἕως ὅτου ἀπέθαναν, πῶς ἔζων;

— Ἐκοιμῶντο ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ὅπου ἐτύχαινε, ἄλλοτε εἰς τοῦ μὲν, καὶ ἄλλοτε εἰς τοῦ δὲ, εἰς τὰ χωράφια, εἰς τὰ ἀλώνια... ἐζήτευον καὶ ἔτρωγαν τὸ ψωμὶ ποῦ τοὺς ἐλεοῦσαν.

— Μὲ τὴν ἐλεημοσύνην! ἐψιθύρισεν ὁ Ραοὺλ μὲ τὴν δυστυχίαν!... καὶ ἀπέθαναν ζητεύοντες;

Εἶτα προσέθετο μετὰ χαμηλοτέρας ἔτι φωνῆς ἐκτείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸ μέγαρον·

— Καὶ ἐκεῖνος, ὅστις ἐδολοφόνησεν αὐτοὺς τόσον ἀγενῶς εἶναι ἐκεῖ! ὑπομονή! ὑπομονή!

Ὁ Ραοὺλ ἐπεθύμει μόνον νὰ καυχηθῇ ἡμέραν τινὰ ὅτι ἔπραξε τὸ υἱϊκὸν καθῆκόν του πληροφορούμενος περὶ τῆς καταστάσεως τῶν λιμοττόντων γονέων του καὶ ἐρχόμενος εἰς ἀνακούφισίν των, ὅτε ηὐτύχει. Ναί, ἐπεθύμει τοῦτο, ἀλλ' ἀνέμενε τὴν κατάλληλον πρὸς ἐκτέλεσίν του ὥραν.

Ἐν τούτοις οὐδὲν πλέον ὑπελείπετο νὰ μάθῃ παρὰ τοῦ νέου βοσκοῦ ὁ Ραούλ· ἐπομένως ἀπέπεμψεν αὐτὸν ὅπως φθάσῃ τὸ ποίμνιόν του, οὗτος δ' ἐξηκολούθησε τὴν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἄγουσαν, ἔνθα τὸν ἐπερίμεναν οἱ ἄνθρωποί του.

Δεκάτη ὥρα ἐσήμαινεν εἰς τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ χωρίου, ὅτε ὁ Ραοὺλ ἀφίππευσεν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ ξενοδοχείου.

Κεφάλαιον ΚΛ'.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ.

Ἅμα ὡς ὁ Ραοὺλ ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἠρώτησε τὸν Ἰάκωβον, ἐὰν ὁ ξενοδόχος δὲν εἶχεν εἰσέτι κατακλιθῇ, τοῦ δὲ θαλαμηπόλου καταφατικῶς ἀπαντήσαντος, διέταξεν αὐτὸν ὅπως παρακαλέσῃ τὸ διάσημον τοῦτο πρόσωπον νὰ μεταβῇ παρ' αὐτῷ. Εἶπωμεν δ' ἐν παρόδῳ ὅτι ὁ Τριανταφύλλης καὶ οἱ σύντροφοί του ἐχρησίμευον ὡς φρουροὶ μεγιστᾶνός τινος ὁδοιποροῦντος ἄνευ ἐπισημότητος πρὸς ἐκπλήρωσιν ἐντολῆς σπουδαίας τε καὶ μυστικῆς μεθ' ἧς ἦν ἐπιφορτισμένος ὑπὸ τῆς Α. Υ. τοῦ Φιλίππου ἐξ Ὀρλεάνης, ἀντιβασιλέως τῆς Γαλλίας. Προσθέσωμεν δ' ὅτι οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἠδύνατο νὰ διαπράξῃ ἀπερισκεψίαν τινά, διότι πάντες ἐκτὸς τοῦ Ἰακώβου ἠγνόουν τὸ ὄνομα ἐκείνου εἰς ὃν ὑπήκουον.

Ἀλλ' αἱ λέξεις μεγιστὰν, μυστικὴ ἐντολὴ καὶ ἐπίτετραμμένος τοῦ Ἀντιβασιλέως παρήγαγον πανταχοῦ ἀρίστην ἐντύπωσιν. Ἐκ περισσοῦ δὲ ὁ Ραοὺλ ἐσυνείθιζε νὰ πληρόνῃ ἡγεμονικῶς, ἐκθαμβῶν τοὺς ὁπωσδήποτε ὑπηρετοῦντας αὐτῷ.

Ὁ ξενοδόχος λοιπὸν ἐπαρουσιάσθη, ὡς εἴπομεν μὲ τὸν πῖλον εἰς τὴν χεῖρα.

— Μ' ἐζήτησεν ὁ κύριος νὰ ἐλθω εἰς τὸ δωμάτιόν του; ἠρώτησεν ὁ ξενοδόχος, ὅστις ἀσμένως θὰ τὸν ἀπεκάλει ἐκλαμπρότατον, ἐὰν ἐτόλμα.

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο ὁ Ραούλ.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας, κύριε.

— Ἐν πρώτοις καθίσατε, σᾶς παρακαλῶ.

— Ἔννοιά σας, μὴ πειράζεσθε.

— Ἀλλὰ πρέπει, διότι θὰ συνδιαλεχθῶμεν ἐπὶ μακρὸν ἴσως, ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω μερικὰς πληροφορίας.

— Ἄ! ὑπέλαβεν ὁ ξενοδόχος μετ' ἐνδομύχου δυσπιστίας Πικαρδοῦ χωρικοῦ, πληροφορίας;

— Διὰ ὑπόθεσιν τοῦ Κράτους, εἶπεν ὁ Ραοὺλ μετὰ τόνου ἐπισήμου.

Ὁ ξενοδόχος ὑπεκλίνατο.

— Ἔννοιά σας, εὐπατρίδα μου, τῷ εἶπεν ἀκολούθως, εἰμὶ εἰς ἄκρον ἐχέμυθος, καὶ διὰ τὸ καλὸν τοῦ Κράτους, νὰ σᾶς εἰπῶ, θὰ ἀπηρνούμην καὶ τὸ σύμβολον τῆς πίστεως.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὠθῆτε τοσοῦτον τὸν ζηλόν σας.

— Θέλω νὰ σᾶς εἰπῶ τάχα.

— Ἴδωμεν· ἐν πρώτοις κατοικεῖτε ἀπὸ πολλοῦ ἐνταῦθα;

— Εἶμαι γέννημα καὶ θρέμμα τοῦ μέρους τούτου, καὶ 'ς αὐτὰ τὰ πενῆντα πέντε χρόνια ποῦ ἔχω δὲν ἐβγῆκα πουθενὰ ἔξω.

— Τότε θὰ γνωρίζετε ἐξ ὀνόματος καὶ φήμης ὅλας τὰς ἐπισήμους οἰκογενείας τῶν πέριξ;

— Μάλιστα, εὐπατρίδα μου, μέχρις ἀποστάσεως δέκα λευγῶν.

— Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ κἄπου κανὲν μέγαρον, τὸ ὁποῖον νὰ ὀνομάζεται μέγαρον τοῦ δὲ Τραμπλεΐγ;

— Εἰς μίαν καὶ ἡμίσειαν λεύγαν περίπου.

— Καὶ ἡ οἰκογένεια αὕτη τοῦ κ. δὲ Τραμπλεΐγ ὑπολείπεται μεγάλως ἐν τῷ τόπῳ, δὲν ἔχει οὕτως;

— Μάλιστα, ὑπελήπτετο ἄλλοτε.

— Πῶς; ἄλλοτε;

— Ναὶ, σήμερον φεῦ! ἐξέλιπεν!

— Παντελῶς;

— Μάλιστα, ὡς εὑρίσκετο.

— Ὥστε ὁ τελευταῖος τῶν δὲ Τραμπλεΐγ ἀπέθανεν ἄνευ ἀπογόνων;

Ὁ μαρκίων Ρεγινάλδος, εὐπατρίδης καθαυτὸ καὶ μεγιστὰν, ἀπέκτησε πολλὰ παιδία, ἀποθανόντα τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου· ἀκολούθως εἶχε πάρει μαζή του ἕνα παιδάκι, τὸν υἱὸν ἑνὸς χωρικοῦ, ὅστις εἰργάζετο εἰς τὰ κτήματά του, εἰς τὸ ὁποῖον ἔδωκεν ἡγεμονικὴν ἀγωγὴν, καὶ τὸ ὁποῖον ἀγαπῶν ὡς ἴδιον αὐτοῦ τέκνον ἐπροτίθετο νὰ υἱοθετήσῃ μεθ' ὅλων τῶν ἀπαιτουμένων διατυπώσεων, καὶ νὰ τῷ παραχωρήσῃ μεθ' ὅλης τῆς περιουσίας του, τὸ ὄνομά του καὶ τὸν τίτλον του.

— Καὶ δὲν ἔπραξεν ὅ,τι λέγετε; ἠρώτησεν ὁ Ραοὺλ, ὅστις ἀνέπτυσσε πᾶσαν προσπάθειαν νὰ περιστείλῃ τὴν εὐνόητον συγκίνησίν του.

— Φεῦ! ὄχι.

— Διατί;

— Δὲν ἐπρόφθασεν, ὁ θάνατος ἀνήρπασεν αὐτὸν ταχύτερον· εἶχε προσβληθῇ ἔξαφνα ὑπὸ κεραυνοβόλου ἀποπληξίας, καὶ τὸ ἔγγραφον τῆς υἱοθεσίας ἔμεινεν ἀνυπόγραφον.

— Τοῦθ' ὅπερ συνέτεινε βεβαίως, ὥστε ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος νέος νὰ μὴ λάβῃ εἰς τὴν κατοχήν του τὴν ὁποίαν τῷ προώριζεν ὁ μαρκίων δὲ Τραμπλεΐγ περιουσίαν.

— Ναὶ, ὡς λέτε κύριε, τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας τοῦ θετοῦ πατρός του ὁ νέος ἀπεδιώχθη ἐκ τοῦ μεγάρου.

— Ἀπεδιώχθη;

— Μάλιστα, κύριε, καὶ ἀπεδιώχθη αἰσχρῶς.

— Καὶ ὑπὸ τίνος;

— Ὑπὸ τριῶν ἀθλίων, τριῶν μακρινῶν κληρονόμων τοῦ μαρκίω-

νος Ρεγινάλδου, οὗς ἐνόσῳ ἔζη ἀκόμη ὁ μακαρίτης ἀπεφάσισε νὰ ἀποκληρώσῃ μετὰ θάνατον.

— Καὶ ὁ νέος ἐκεῖνος τί ἀπέγεινε;

— Κανεὶς δὲν ἠξεύρει.

— Ἔφυγεν ἀπ' ἐδῶ;

— Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἐσπέραν ποῦ σᾶς εἶπον.

— Καὶ ποτὲ δὲν ἦλθεν ὀπίσω;

— Ποτὲ, καὶ τοῦτο ἐκπλήττει τοὺς ἀνθρώπους.

— Διατί τάχα;

— Διότι καθὼς ὅλοι ἐγνώριζον τὸν χαρακτῆρά του, πάντοτε ἔλεγον ὅτι θὰ ἤρχετο καμμίαν ἡμέραν διὰ νὰ ἐκδικηθῇ.

— Ἄ! ἔτσι ἔλεγον!

— Μάλιστα, κύριε, τὸ ἔλεγον καὶ τὸ ἤλπιζον· διότι ὅλοι ἐσυμπάθουν τὸν νέον ἐκεῖνον καὶ ἀπεχθαίνοντο τοὺς τρεῖς μακρυνοὺς συγγενεῖς τοῦ μακαρίτου.

— Ἀλλὰ ποῖος ἠξεύρει; εἰμπορεῖ νὰ ἔλθῃ ἀκόμη.

Ὁ ξενοδόχος ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.

— Δὲν τὸ πιστεύω, εἶπε· ἡ ἐκδίκησις δὲν θέλει νὰ παρέρχηται τόσος καιρὸς, πρέπει ἐνόσῳ τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀκόμη πρόσφατον νὰ λαμβάνωσιν αὐτήν.

— Μπᾶ! τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς διαθέσεως ἑνὸς ἑκάστου. Ἡ ἐκδίκησις μοὶ φαίνεται ὅτι εἶναι γλυκυτέρα ὅταν ληφθῇ ἀφοῦ παρέλθῃ ἀρκετὸς καιρός.

— Ἄ! δὲν ἀντιτείνω, εὐπατρίδα μου, ἴσως ἔχετε δίκαιον.

— Ἂς ἦναι· ποῖος εἶναι τώρα τὸ μέγαρον τοῦ δὲ Τραμπλεΐγ·

— Καὶ τῶν τριῶν κληρονόμων.

— Καὶ πῶς ὀνομάζονται;

— Ἔχουν κἄτι ὀνόματα ὅλως διόλου πρόστυχα.

— Ἐν τούτοις κατήγοντο ἀπὸ τοὺς δὲ Τραμπλεΐγ.

— Μάλιστα, ἀλλ' ἐκ κακογαμίας.

— Τέλος πάντων τὰ ὀνόματά των;

— Ὁ ἕνας ὀνομάζεται Ἱππότης Ἰακωμέτος, ὁ ἄλλος Ὑποκόμης Βερταπουΐ καὶ ὁ τρίτος βαρόνος δὲ Μορνεσούχ.

— Ἀλλὰ πῶς γίνεται νὰ μὴ συμφωνήσουν νὰ πάρῃ ὁ ἕνας τῶν τὸ μέγαρον καὶ τὰ χωράφια; εἶναι πτωχοὶ λοιπόν;

— Ὄχι ἀπεναντίας πλούσιοι, ἐκτὸς μάλιστα τῆς κληρονομίας τοῦ μαρκίωνος Ρεγινάλδου.

— Λοιπόν;

— Λοιπὸν τί τὰ θέλετε, εὐπατρίδα μου, δὲν ἐμπόρεσάν ποτε νὰ συμφωνήσουν, καὶ ἀφ' ὅτου ἐπέρασεν εἰς τὰ χέρια των ἡ κληρονομία αὕτη, δὲν κάμουν ἄλλο παρὰ νὰ ἐξοδεύουν εἰς τὰ δικαστήρια τὰ περισσότερα ἀφ' ὅσα λαμβάνουν ἀπὸ τὰ κτήματα τοῦ κὲ Τραμπλεΐγ.

— Τότε λοιπὸν αὐτοὶ τρώγονται σὰν τὰ ψάρια;

— Ὄχι δικάζονται ἀναμεταξύ των καὶ ὕστερα τρώγουν καὶ πίνουν ἐν μεγάλῃ ἡσυχίᾳ.

— Ἀλλόκοτον!

— Καὶ ὅμως ἔτσι εἶναι, εὐπατρίδα μου, νὰ διῆτε τώρα μάλιστα θὰ εὑρῆτε καὶ τοὺς τρεῖς των μαζὶ μὲ τοὺς ἐπιτρόπους των εἰς τὸ μέγαρον νὰ κυνηγῶσι τὸ πρωῒ πρωΐ· τὸ μεσημέρι στέλλουν κλητεύσεις πρὸς ἀλλήλους καὶ τὸ βράδυ μεθύουν μαζί.

— Καὶ οἱ γείτονές των δὲν τοὺς ἀγαπῶσι διόλου;

— Ἀπεναντίας τοὺς βδελύσσονται, διότι μεταχειρίζονται αὐτοὺς μὲ ἄκαμπτον σκληρότητα· ἐὰν δὲ καὶ κανεὶς ἐκ τῶν ἀγρονόμων των παραπονεθῇ κατ' αὐτῶν, οὐδόλως παράδοξον νὰ σφαιροβοληθῇ ὁ τολμητίας οὗτος.

— Πῶς μέχρις αὐτοῦ καταντοῦν;

— Ὦ! μάλιστα.

— Καὶ ἔχουν κοντά των καὶ τὰς οἰκογενείας των τὰ τρία ταῦτα ἄτομα;

— Δὲν ἔχουν οἰκογενείας.

— Τί εἶναι ἐλεύθεροι καὶ οἱ τρεῖς;

— Μάλιστα, κύριε ἱππότα, μόνον ὁ Ἰακωμέτος μέλλει νὰ νυμφευθῇ ἐντὸς ὀλίγου.

— Ἀληθῶς! καὶ ποίαν πέρνει; εἶναι καμμία ὡραία τοὐλάχιστον καὶ πλουσία κληρονόμος;

— Πλουσία ὦ! ὅσον διὰ τοῦτο εἶναι ἡ πλουσιωτέρα τῆς Πικαρδίας, ἀλλ' ὄχι καὶ νέα καὶ ὡραία! ἡ ἀρραβωνιστική του εἶναι γεροντοκόριτσον, καὶ τόσον ἄσχημη μάλιστα, ὥστε μὲ ὅλα τὰ τρία ἢ τέσσαρα ἑκατομμύρια τῆς προικός της δὲν εἰμπόρεσέ ποτε νὰ ὑπανδρευ-

θῇ· τώρα εἶναι ἐπάνω κάτω σαράντα χρονῶν, ἡ ὑγεία της εἶναι ἀκροσχοινίς, ὁ δὲ κόσμος λέγει, ὅτι ἐὰν καὶ τὴν πέρνῃ ὁ Ἰακωβέτος, τὸ κάμει γιὰ νὰ τὴν κληρονομήσῃ μετ' ὀλίγον.

Ἡ συνδιάλεξις ἔφθατεν ἕως ἐδῶ· Ὁ Ραοὺλ ἐγίνωσκεν ἤδη ὅσα ἐπεθύμει, κατὰ συνέπειαν ἀπέπεμψε τὸν ξενοδόχον του καὶ κατεκλίνατο, ἀλλὰ χωρὶς νὰ κοιμηθῇ.

Κεφάλαιον ΚΒ'.

ΟΙ ΘΕΡΑΠΟΝΤΕΣ.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον ὁ Ραοὺλ πρὸς μεγάλην τοῦ Τριανταφύλλη καὶ τῶν συντρόφων του ἔκπληξιν δὲν διέταξε νὰ ἐκκενήσωσιν.

Ὁλόκληρος ἡ ἡμέρα παρῆλθεν ἐν παντελεῖ ἀπραξίᾳ, περὶ δὲ τὴν μεσημβρίαν μόνον ὁ Ραοὺλ ἐφώνησε παρ' αὐτῷ τὸν ἄλλοτε λοχίαν ἐν τῇ γαλλικῇ σωματοφυλακῇ καὶ τῇ εἶπε·

— Θὰ ἐνεργήσωμεν ἀπόψε· ἀπόψε θὰ λάβῃς τὴν ὁποίαν σοὶ ὑπεσχέθην ἀμοιβήν, ἀλλὰ νὰ μὴ εἰπῇς τὸ παραμικρὸν εἰς τοὺς συντρόφους σου, δια νὰ μὴ κάμητε καμμίαν ἀπερισκεψίαν· ἐὰν δὲ καὶ ἀνοίχθηκα εἰς ἐσὲ, τὸ κάμω τοῦτο διὰ νὰ προσέχῃς τὰ παλληκάρια σου μὴ τυχὸν καὶ πίουν ἀπόψε. Ἀνάγκη ὅλαι αἱ κεφαλαὶ νὰ ἦναι ἥσυχοι καὶ ὁ νοῦς ὑγιής. Μ' ἐκατάλαβες ἢ ὄχι;

— Μὰ τὴν κιθάρα καὶ τὸ ξίφος μου, ἀνέκραξεν ὁ Τριανταφύλλης θὰ μένετε εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐμὲ, περὶ δὲ τῶν ἀνθρώπων μου ὅλων σᾶς ἀποκρίνομαι. Νὰ μὴ μὲ εἰποῦν πλέον Τριανταφύλλη καρδιοκλειδοκράτορα, ἂν τύχῃ καὶ μεθύσῃ κανεὶς των σήμερον.

— Καλῶς.

— Εἰμπορῶ νὰ σᾶς ἐρωτήσω ἓν πρᾶγμα κύριε;

— Μάλιστα.

— Ποίαν ὥραν θὰ κινήσωμεν;

— Εἰς τὰς δέκα τὸ ἑσπέρας.

— Ἐκτάλαβα, διὰ νὰ εἴμεθα ἕτοιμοι ἐρωτῶ.

Τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας παρῆλθεν, ὡς εἴπομεν, ἄνευ τινὸς συμβάντος.

Ἐν τῇ ὡρισμένῃ ὥρᾳ ἅπαντες ἦσαν ἐπὶ τῶν ἵππων των, καὶ ἡ μικρὰ συνοδία τῶν ἱππέων προηγουμένου τοῦ Ραοὺλ, ὅστις τὴν φορὰν ταύτην ἦν ὁ ἀρχηγὸς, ἐβάδιζεν ἐν σιωπῇ πρὸς τὸ μέγαρον τοῦ Τραμπλεϊγ.

Ἦτο ἐνδεκάτη τῆς ἑσπέρας ὥρα, ὅτε ἀφίκοντο εἰς τὰς πρώτας πέριξ τῆς κατοικίας ἐκείνης διεσπαρμένας οἰκίας τοῦ χωρίου. Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι οἱ χωρικοὶ ὁμοιάζουσι μὲ τὰς ὄρνιθας καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ἅπερ φθάνουσι σχεδὸν ταὐτοχρόνως, τὰ μὲν εἰς τοὺς ὀρνιθῶνάς των, τὰ δὲ εἰς τὰς φωλεάς των, δηλ. κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου· κατὰ συνέπειαν αἱ ὁδοὶ τοῦ χωρίου ἦσαν παντελῶς ἔρημοι καὶ ἡ συνοδεία τῶν ἱππέων διῆλθε ἀπαρατήρητος.

Ὁ Ραοὺλ ἀντὶ νὰ σταθῇ εἰς τὴν θύραν τῆς τιμῆς ἐξηκολούθησε παριππεύων τοὺς τοίχους τοῦ ἕρκους, μέχρις οὗ ἔφθασεν εἴς τινα θύραν, ἥτις ἤνοιγεν ἐξωθεν διά τινος μυστικοῦ, ὅπερ ἐγίνωσκε κάλλιστα, καὶ ὅπερ διετέλει τὸ αὐτὸ οἷον ἦν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του. Ἡ θύρα λοιπὸν αὕτη ἀνεῴγη εἰς τὴν πρώτην δοκιμὴν, οἱ δὲ ἱππεῖς ἀφιππεύσαντες ὅλοι, εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ περιφράκτου δενδρῶνος, τοὺς ἵππους αὐτῶν ἀπο τοῦ χαλινοῦ κρατοῦντες. Ἔδεσαν μετὰ ταῦτα τὰ ζῶά των εἴς τινα δένδρα, καὶ διαιρεθέντες εἰς δύο ὁμίλους ὧν τὸν μὲν ἕνα διηύθυνεν ὁ Ραοὺλ, τὸν δὲ ἄλλον ὁ Τριανταφύλλης, ὃν ὁ πρῶτος κατέστησεν ἐνήμερον τοῦ σχεδίου του ἐν πάσαις ταῖς λεπτομερείαις, ἐκίνησαν πρὸς τὸ μέγαρον.

Ἡ εὐρεία πρόσοψις αὐτοῦ δύο ἢ τριὰ φωτεινὰ μέρη ἐπαρουσίαζεν ἐν τῇ σκοτίᾳ, τὰ δὲ φῶτα ταῦτα προήρχοντο ἐκ τοῦ ἑστιατορίου ὅπερ ἔκειτο εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα καὶ ἐκ τῶν ἀποθηκῶν τῶν ἐδωδίμων καὶ τοῦ μαγειρείου, αἵπερ εὑρίσκοντο εἰς τὸ κατάγαιον, ἢ μᾶλλον ὑπόγαιον.

Πρὸς ἓν τῶν φωτοβόλων τούτων μερῶν ἐπλησίασεν ὁ Ραοὺλ, καὶ εἶδε συνηθροισμένους, πίνοντας καὶ παίζοντας τοὺς ὑπηρέτας τοῦ μεγάρου, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὑρίσκοντο καί τινες ἐκ τῶν παλαιῶν θεραπόντων τοῦ μαρκίωνος Ρεγινάλδου οὓς εἶδε μετὰ συγκινήσεως ὡς

ἀναπολήσαντας εἰς τὴν μνήμην του τὰ γλυκύτερα καὶ εὐτυχέστερα ἔτη τοῦ βίου του. Ἐνῶ δὲ παρετήρει, εἷς θεράπων μετὰ μεγάλης οἰκοστολῆς εἰσῆλθεν ἐν τῇ πρώτῃ αἰθούσῃ φέρων ἐπὶ δίσκου μέγαν ἀργυροῦν ἀλλὰ κενὸν κώθωνα καὶ ἐναπέθετο ἀμφότερα ἐφ' ἑνὸς ἄβακος.

— Λοιπὸν τί κάμνουσιν ἐπάνω; εἶπε τῷ ἀφικνουμένῳ ἕτερος θεράπων μετὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς ὥστε ν' ἀκουσθῇ ὑπὸ τοῦ Ραούλ.

— Μεθύουν, νὰ, τί κάμωσι· τὰ συνήθεα συνήθη.

— Τότε δὲν σὲ χρειάζονται.

— Ὄχι πιστεύω· τοῖς ἔδωκα ἀκόμη μιὰ στάμνα ζεστὸ κρασὶ τῆς Γασκωνίας, καὶ ἕως ὅτου νὰ εὑροῦν κ' αὐτηνῆς τὸν πάτο, θὰ περάσῃ πολὺ ὥρα. Κ' ἔπειτα, ἐὰν θελήσουν τίποτε, ἂς φωνάξουν.

— Τότε εἰμποροῦμεν καὶ ἡμεῖς νὰ τραπεζωθῶμεν καὶ νὰ μεθύσωμεν, ὅπως τ' ἀφεντικά μας.

— Βέβαια καὶ εἰμποροῦμεν.

— Λοιπὸν κάθησε νὰ πίωμεν.

Ὁ θεράπων ἐκαθέσθη καὶ ἐπλήρωσε τὸ ποτήριόν του.

Ὁ Ραοὺλ δὲν ἐλησμόνησε τὸ παραμικρὸν ἀφ' ὅσα ἀντήλλαξαν οἱ θεράποντες. Ἐμέτρησεν αὐτούς, καὶ ἦσαν δέκα, ἐκτὸς τεσσάρων ἢ πέντε γυναικῶν, οἵτινες θὰ ἦσαν θαλαμηπόλοι καὶ κηπουροί. Ἅπαντες οἱ ὑπηρέται ἐν γένει ἦσαν συνηθροισμένοι ἐν τῷ μεγάρῳ καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα.

— Τὰ πάντα μὲ εὐνοοῦσιν! διενοήθη ὁ Ραούλ, καὶ ἡ τύχη αὐτὴ εἶναι μαζή μου.

Εἶτα νεύσας εἰς τοὺς ἀνθρώπους του ἀφῆκε τὴν σκοπιάν του καὶ στραφεὶς γύρω τοῦ μεγάρου ἔφθασεν εἰς κοινὴν θύραν, ἥτις δι' ἐπιμήκους διαδρόμου συνεκοινώνει μὲ τὰ μαγειρεῖα καὶ τῶν λοιπῶν ἐξαρτημάτων τοῦ σχεδὸν ἡμιϋπογείου πατώματος.

Ἡ ἀποθήκη τῶν ἐδωδίμων ἐντὸς τῆς ὁποίας εὑρίσκοντο οἱ ὑπηρέται εἶχε δύο διεξόδους. Εἰς μίαν τῶν ἐξωτερικῶν θυρῶν ὁ Ραοὺλ ἐτοποθέτησεν ὡς σκοπὸν ἕνα ἐκ τῶν ἀνθρώπων του μὲ τὴν διαταγὴν νὰ μὴ ἀφήσῃ κανένα νὰ ἐξέλθῃ, αὐτὸς δὲ μετὰ τῶν τεσσάρων ἄλλων τυχοδιωκτῶν εἰσῆλθε διὰ τῆς δευτέρας. Ἅπαντες ἐκράτουν τὰ πιστόλιά των εἰς χεῖρας. Εἴπωμεν δὲ ὅτι τὰ πρόσωπα τῶν συντρόφων τοῦ Ραοὺλ ἦσαν φοβερά.

Ἰδόντες τὴν αἰφνίδιον ταύτην εἰσβολὴν οἱ θεράποντες κατελήφθησαν ὑπὸ ἀνεκφράστου φόβου· ἐθεώρησαν ἑαυτοὺς ἀπωλολότας, αἱ δὲ γυναῖκες ἐρρήγνυον σπαρακτικὰς κραυγάς.

— Σιωπή! εἶπεν ὁ Ραοὺλ μετὰ βροντώδους φωνῆς, δὲν θὰ σᾶς πειράξῃ κανείς.

Εἶτα στραφεὶς πρὸς ἕνα ἐκ τῶν παλαιῶν ὑπηρετῶν τοῦ μαρκίωνος Ρεγινάλδου·

— Ὤβρυ, δὲν μὲ γνωρίζεις; τῷ εἶπεν.

Ὁ γέρων ὑπηρέτης ἐθεώρησεν ἐπὶ μικρὸν τὸν ὁμιλοῦντα αὐτὸν νεανίαν, ἀκολούθως ἑνώσας τὰς χεῖρας καὶ τείνας αὐτὰς πρὸς αὐτὸν ἀνέκραξεν·

— Ὦ! ὦ! ἐπ' ἀληθείας, δὲν ἀπατῶμαι ἆρά γε; Κύριε Ραοὺλ, σεῖς εἶσθε;

— Μάλιστα, ἐγὼ εἰμί, ἐγὼ, ἀπεκρίνατο ὁ νεανίας, καὶ ἐπειδὴ ἠξεύρεις ποῖος εἶμαι, εἰπὲ εἰς τοὺς συντρόφους σου νὰ ἡσυχάσωσι καὶ δὲν θὰ πάθωσι τίποτε.

— Ἀλλ' ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, κύριε Ραοὺλ, τί ζητεῖτε ἐνταῦθα;

— Δικαιοσύνην καὶ ἐκδίκησιν, ἀνταπήντησεν ὁ υἱὸς τοῦ λαθροθήρου Ρογήρου Ριγὼ, δικαιοσύνην ἀπὸ τοὺς ἀτίμους τούτους οἵτινες ἔκαμαν τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου ν' ἀποθάνωσι τῆς πείνης! ἐκδίκησιν ἀπὸ τοὺς ἀνάνδρους τούτους οἵτινες μὲ ἀπεξένωσαν τῆς κληρονομίας μου!

Ἴσως ὁ τρέμων Ὤβρυ θὰ ἀντηπάντα, ἀλλ' ὁ Ραοὺλ δὲν τῷ ἔδωκε καιρόν.

— Κανεὶς νὰ μὴ ἔβγῃ ἀπ' ἐδῶ, εἶπεν ἀπευθυνθεὶς πρὸς δύο ἐκ τῶν ἀνθρώπων του· θὰ ἀποκριθῆτε διὰ τῆς κεφαλῆς σας περὶ ὅλων τούτων τῶν παλληκαρίων· προσέχετε τὰ καλὰ, καὶ ἐὰν τυχὸν κανεὶς ζητήσῃ μὲ τὴν βίαν νὰ διαφύγῃ πυροβολήσατε, κατ' αὐτοῦ καὶ φωνάξατε «εἰς βοήθειαν.»

Ὅτε ὁ Ραοὺλ ἐτελείωσε τὴν διαταγήν του ταύτην, μέγας κώδων ἀντήχησε σφοδρῶς ἐντὸς τῆς ἀποθήκης τῶν σιτίων. Τὸν κώδωνα τοῦτον ἐγίνωσκεν ὁ Ραοὺλ· συνεκοινώνει μετὰ τοῦ ἐστιατορίου τοῦ τοῦ πρώτου πατώματος καὶ ἐχρησίμευεν εἰς τὸ νὰ προσκαλῇ τοὺς ὑπηρέτας.

Στιγμὴ σιωπῆς ἐγένετο, καὶ μετὰ ταῦτα ὁ κώδων ἀντήχησεν αὖθις δυνατώτερον ὅμως.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ Ραοὺλ μετὰ μειδιάματος τρομερᾶς ἐκφράσεως, ἀνυπομονοῦσιν οἱ οἰκοδεσπόται! ἂς ὑπάγω, δὲν πρέπει νὰ τοὺς κάμω νὰ περιμένουν ἐπὶ πολύ!

Καὶ ἐξῆλθε.

Κεφάλαιον ΚΓ'.

ΟΙ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΤΑΙ.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης καθίστατο τοῦ λοιποῦ βεβαία, καὶ ἐφαίνοντο μάλιστα ὡς περιτταὶ αἱ προφυλάξεις, ἃς κατ' ἀρχὰς ἐθεώρησαν καλὸν νὰ λάβωσιν.

Ἐὰν οἱ μεθυκοποῦντες ἤκουον πολλὰ βήματα, θὰ ὑπέθετον ἁπλούστατα ὅτι οἱ θεράποντές των ἔσπευσαν ν' ἀνταποκριθῶσιν εἰς τὴν πρόσκλησίν των.

Ὁ Ραοὺλ καὶ οἱ ἄνθρωποί του ἐντὸς βραχυτάτου διαστήματος ἀνέβησαν εἰς τὸ ἄνω πάτωμα.

Ὁ Τριανταφύλλης εἶχε μένει κάτω.

Πέριξ τοῦ ἐστιατορίου ὑπῆρχεν εὐρὺς διάδρομος πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ὑπηρεσίας· εἰς ἑκάστην δὲ τῶν τεσσάρων θυρῶν τῶν ἐπὶ τοῦ διαδρόμου ὁ Ραοὺλ ἐτοποθέτησεν ἕνα ἄνδρα.

Ἐνῶ δὲ ἠσχολεῖτο εἰς τοῦτο, ἤκουσε φωνὰς μεθύσων λεγούσας·

— Θὰ ἔλθουν δὰ αὐτοὶ οἱ χαμένοι!

— Βάζω τὸ κεφάλι μου πῶς μᾶς περιγελοῦν!

— Τὸ κρασὶ αὐτὸ εἶναι ἄθλιον!

— Δὲν ἔχει μέσα κανέλλα!

— Οὔτε λεμονόκουπαις!

— Οὔτε ζάχαριν!

— Καὶ αὐτὸς ὁ μάγειρος εἶναι ἕνας παλιάνθρωπος!

— Μπρὲ ὅλοι τους εἶναι κατεργάρηδες!

— Νὰ τοὺς διώξωμεν τοὺς ἀθλίους ναί!

— Ἀλλὰ θὰ ἔλθουν τώρα νὰ ἰδοῦμεν;

— Ἔχ! καὶ ὅποιος φανῇ πρῶτος, δὲν ἠξεύρω ποῖος θὰ τὸν γλυτόσῃ ἀπὸ τὰ νύχιά μου!

Κατὰ τὴν στιγμὸν ἐκείνην ἡ θύρα ἀνεῴγη καὶ πρῶτος ὁ ἐπὶ τῆς θύρας φανεὶς ἦτο ὁ Ραούλ. Οὗτος εἰσῆλθε μόνος καὶ ἔκλεισε κατόπιν του τὴν θύραν· ἔφερε τὸν πῖλον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, τὸ γυμνὸν ξίφος εἰς τὴν ἀριστερὰν καὶ τὰ πιστόλιά του εἰς τὴν ζώνην· ἐπροχώρησε τέσσαρα ἢ πέντε βήματα πρὸς τὴν τράπεζαν καὶ διασταυρώσας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους του εἶπεν·

— Ἐφωνάξατε, θαῤῥῶ, κύριοι; ἰδού με, τί θέλετε;

Μεγάλη ἔκπληξις, ἀλλ' οὐχὶ ἐκ φόβου πηγάζουσα, ἐζωγραφήθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν συνδαιτυμόνων· ἦσαν δ' οὗτοι ἓξ, ὁ ἱππότης Κλοδοῦλφος Ἐλεώνορος Ἰακωμέτος, ὁ ὑποκόμης Ἀνθήνωρ Βερταπουΐ, ὁ βαρὼν Στανίσλαος Λανδόλφος Ἀδημάρος δὲ Μορνεσοὺχ, καὶ οἱ τρεῖς τέλος νομικοί, οἵτινες περιεστοίχουν τοὺς τρεῖς κληρονόμους διὰ τῶν δικαίων καὶ ἀφιλοκερδῶν συμβουλῶν των.

Καὶ οἱ ἓξ εἶχον φθάσει ἐν τῇ πρώτῃ περιόδῳ τῆς μέθης, ἥτις ἐπενήργει ἐπ' αὐτῶν διαφοροτρόπως, διότι τὸ μὲν πρόσωπον τοῦ Ἰακωμέτου ἦν κοκκινοβαφὲς, τοῦ ὑποκόμητος Βερταπουΐ ὠχρὸν, τὸ δὲ τοῦ βαρῶνος δὲ Μορνεσοὺχ δὲν ἦτο πλέον τοῦ συνήθους ἠλλοιωμένον, ἀλλ' ἠδυνάτει ν' ἀνοίξῃ τοὺς μαραυγοῦντας αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς, καὶ ἡ ἀκάθαρτος ἤδη γλῶσσά του τῷ καθίστατο πάντῃ ἄχρηστος.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τοὺς τρεῖς μελανείμονας τοὺς συμπράκτορας τῆς μυσαρᾶς δικορῥαφίας, αἱ ἐρυθραὶ καὶ βολβοειδεῖς ῥῖνες των παρήλλασσον ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὠχρῶν προσώπων των περιστεφανουμένων ὑπὸ πολειῶν τριχῶν καὶ μακρῶν ἐρυθρῶν ὤτων.

Καὶ οἱ ἓξ οὗτοι, ὡς εἴπομεν, παρετήρησαν μετὰ βαθείας καὶ φυσικῆς ἐκπλήξεως τὸν νέηλυν. Καὶ οἱ μὲν νομικοὶ δὲν ἐγνώριζον αὐτὸν ποσῶς, οἱ δὲ κληρονόμοι τοῦ μαρκίωνος δὲν τὸν ἀνεγνώρισαν εἰσέτι.

Ὁ Ραοὺλ ἐπροχώρησεν κατὰ ἓν ἀκόμη βῆμα, προσήλωσεν αὖθις τὸ ἀπειλητικὸν αὐτοῦ βλέμμα ἐπὶ τῶν δυσειδῶν μορφῶν τοῦ ἱππότου, τοῦ ὑποκόμητος καὶ τοῦ βαρῶνος καὶ ἐπανέλαβε·

— Ἰδού με, τί θέλετε;

Ὁ Ἱππότης Ἰακωμέτος ἦτο ἀναντιῤῥήτως ὁ ἰσχυρώτερος τῶν λοιπῶν, καθὼς καὶ ἄλλοτε εἴδομεν αὐτόν· ὥστε αὐτὸς πρῶτος κατέστειλε τὴν ἔκπληξίν του καὶ παρατηρήσας περιφρονητικῶς τὸν Ραοὺλ.

— Ποῖος εἶσθε, τῷ εἶπε, καὶ πῶς εὑρέθητε ἐδῶ.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ Ἰακωμέτος δεν ἀνεγνώρισε ποσῶς τὸν Ραοὺλ, ὃν ἅπαξ μόνον εἶχεν ἰδεῖ, καὶ ὅστις ἄλλως εἶχε μεταβληθῇ οὐσιωδῶς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς μιᾶς καὶ μόνης συνεντεύξεώς των. Ἀντὶ δ' ὁ Ραοὺλ ν' ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Ἱππότου διεσταύρωσε τὸ ξίφος του, καὶ ὑψώσας τὸν πίλον του εἶπεν·

— Κύριε, παρατηρήσατέ με καλῶς.

— Ἔπειτα; ὑπέλαβεν ὁ κληρονόμος τοῦ Ρεγινάλδου.

— Μὲ ἐνθυμεῖσθε τώρα;

— Δὲν σᾶς εἶδον ποτέ.

— Μὲ ἴδατε, κύριε μὲ ἴδατε, καὶ μὲ ἴδατε καλὰ καὶ κατὰ πρόσωπον! καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην σᾶς εἶπα ὅτι δὲν σᾶς λέγω χαίρετε, διότι θὰ ἴδωμεν καὶ πάλιν ἀλλήλους. Ἐτήρησα τὸν λόγον μου καὶ ἰδού με, ἦλθον.

Αἱ τελευταῖαι αὗ αι λέξεις τοῦ Ραοὺλ ἀφύπνισαν ἀμέσως τὸ πνεῦμα τοῦ Ἰακωμέτου, ὅστις ἀνεμνήσθη ἐν τῷ παρελθόντι τὸν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ περιδείπνου ὠχρὸν καὶ ἐκδίκησιν ὁρκιζόμενον θετὸν υἱὸν τοῦ μαρκίωνος Ρεγινάλδου.

Βεβαίως ὑπῆρχε κίνδυνος, ἀλλ' ὁ κίνδυνος οὗτος ἠδύνατο ν' ἀποσοβηθῇ, διότι ὁ Ραοὺλ ἐφαίνετο μόνος. Οὕτως ὁ Ἰακωμέτος ἀπεφάσισε νὰ δείξῃ εὐστάθειαν.

Κεφάλαιον ΚΔ'.

Ο Κ. ΙΑΚΩΜΕΤΟΣ.

Ὁ ἱππότης Ἰακωμέτος ἀπεφάσισεν, ὡς εἴπομεν, νὰ δείξῃ εὐστάθειαν ἀπέναντι κινδύνου, ἡ σοβαρότης τοῦ ὁποίου δὲν τῷ ἦτο γνωστὴ ἀπ' ἀρχῆς. Τῳόντι δ' ὁ Ραοὺλ ἐφαίνετο, ὡς ἔφημεν, μόνος, ὁ δὲ κ. Ἰακωμέτος εἶχεν ἢ τοὐλάχιστον ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του τοὺς πέντε συνδαιτυμόνας καὶ τοὺς δώδεκα θεράποντάς του. Ὥστε ὡμίλησεν αὐτὸν ὑπεροπτικῶς·

— Ἄ! ἄ! ὑπέλαβεν ἐξετάζων περιφρονητικῶς τὸν Ραοὺλ, νομίζω, ὅτι σᾶς ἀνεγνώρισα τῳόντι.

Καὶ ὡς ὁ νέος ἐξηκολούθει νὰ τηρῇ ἀπειλητικὴν σιωπήν, ἐξηκολούθησεν·

— Δὲν εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ χωρικοῦ ἐκείνου, ὃν ὁ μακαρίτης ὁ θεῖός μου Ρεγινάλδος περιέθαλψεν εὐσπλαγχνισθείς;

Ὁ Ραοὺλ ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας ἐγένετο κάτωχρος καὶ βαθεῖα ῥυτὶς διηυλάκωσε τὸ μέτωπόν του. Ἔδηξε τὰ χείλη αὐτοῦ τοσοῦτον σφοδρῶς, ὥστε ἔῤῥευσεν αἷμα, καὶ ἡ χεὶρ του συνεστάλη ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους. Ἀλλὰ κατέστειλε σχεδὸν πάραυτα τὰ τρομερὰ ταῦτα συμπτώματα τῆς τρομερᾶς ταύτης λαίλαπος, ἥτις ἀνεπτύσσετο ἐν τῇ καρδίᾳ του, καὶ διὰ φωνῆς σχεδὸν πράου ἀπεκρίνατο·

— Μάλιστα, κύριε, εἶμαι ὁ ἴδιος, ἐκεῖνος ποῦ λέγετε.

— Φοβεῖται! διενοήθη ὁ κ. Ἰακωμέτος, βλέπων αὐτὸν τοσοῦτον πρᾶον· βεβαίως, ἐνόμιζεν ὅτι θὰ μὲ εὕρισκε μόνον καὶ θὰ μ' ἐτρόμαζε διὰ τῆς παρουσίας του· ἀλλὰ τώρα πιάσθηκε εἰς τὰ ἰξόβεργα σὰν σκαθί.

Καὶ ἐνθαῤῥυνθεὶς λίαν ἐκ τῆς πεποιθήσεώς του ταύτης ἐξηκολούθησεν·

— Δὲν ἠξεύρω, φίλε μου, ἐκ ποίας αἰτίας παρεκινήθης νὰ ἔλθῃς ἐντὸς τοῦ μεγάρου τούτου διὰ τρόπου ὅλως ἀνοικείου καὶ ἄνευ τῆς ἀδείας τῶν νομίμων κατόχων του· ἀλλ' ὅσον μέγα καὶ ἂν ἦναι τὸ σφάλμά σου τοῦτο, δὲν ἐννοῶ νὰ σὲ παραδώσω εἰς τὴν ἀρχήν, διότι

βεβαίως ἔπραξας τοῦτο ἀγνοῶν τοὺς τρόπους τῆς εὐγενείας. Στοχάζομαι ὅτι ἔρχεσαι νὰ ζητήσῃς τὴν προστασίαν μας ἢ καμμίαν ἄλλην βοήθειαν... Βεβαίως δὲν εἶσαι ἄξιος οὔτε τοῦ ἑνὸς οὔτε τοῦ ἄλλου, καὶ δὲν φαίνεσαι διόλου συμπαθητικός· ἀλλ' ὅμως πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ἀξίου συγγενοῦ μας τοῦ μακαρίτου Ρεγινάλδου δὲν θὰ σὲ βγάλωμεν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ οὔτε θὰ ἀρνηθῶμεν νὰ σοὶ δώσωμεν μερικὰ σκοῦδα. Κατάβηθι λοιπὸν εἰς τὸ μαγειρεῖον, τοῦ ὁποίου τὸν δρόμον θὰ γνωρίζῃς βεβαίως καὶ εἰπὲ εἰς τὸν θαλαμηπόλον μου νὰ ἔλθῃ γλήγωρα, ἔχω νὰ τῷ εἰπῶ, καὶ θὰ τὸν διατάξω νὰ σοὶ δώσῃ κἄτι τι.

Τὰ βλέμματα τοῦ Ραοὺλ προσηλωμένα κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τοῦ Ἰακωμέτου ἐταπεινώθησαν διαρκούσης τῆς περικοπῆς ταύτης, ἀτενίζοντα τὸ ἔδαφος. Μετὰ δὲ τοὺς τελευταίους τοῦ ἐπαρχιώτου λόγους ἀποκατέστη σιωπή.

Ἡ σιωπὴ αὕτη ἐστενοχώρει τὸν Ἰακωμέτον, ὅστις βλέπων ἀκίνητον τὸν συνδιαλεγόμενόν του ἀνέκραξεν·

— Λοιπὸν τί στέκεις αὐτοῦ;

Ὁ Ραοὺλ ἤγειρε τὴν κεφαλήν, ἡ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν του ἔκφρασις ἐπροξένησεν ἐπαισθητὸν ῥῖγος εἰς τὸν κ. Ἰακωμέτον, ὅστις μεθ' ὅλην τὴν παρουσίαν τῶν συνδείπνων καὶ τῶν θεραπόντων ἤρχιζεν ἤδη νὰ τρέμῃ φρικτῶς.

— Τί στέκω; ἐπανέλαβεν ὁ Ραοὺλ μετὰ βραδείας καὶ σοβαρᾶς φωνῆς, σκέπτομαι τί πρέπει νὰ κάμω.

— Ὡς πρὸς τί, ὑπεντοθόρισεν ἔντρομος ὁ Ἰακωμέτος.

— Συλλογοῦμαι, ἐὰν πρέπει νὰ καταδεχθῶ νὰ διασταυρώσω τὸ ξίφος μου μεθ' ἑνὸς ἀθλίου, οἷος ὁ μὲ τὸν ὁποῖον λαμβάνω νῦν τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ, ἢ ἐὰν ὀφείλω ἁπλούστατα νὰ ἐμπήξω τὸ μαχαίριον τοῦτο εἰς τὴν κοιλίαν ἢ νὰ πετάξω τὸ μυαλό σου μὲ κανένα πιστόλι.

Ἡ ἐρυθρὰ ὄψις τοῦ κ. Ἰακωμέτου κατέστη ὑποπράσινος, ὁ δὲ τρόμος ἀντικαθίστατο ὑπὸ ἀῤῥήτου ἀγωνίας. Ἠγέρθη ἀνατρέψας τὴν καθέκλαν του, ἐνῷ οἱ λοιποὶ τῶν συνδείπνων ἔμενον ἀκίνητοι καρφωμένοι εἰς τὴν θέσιν των ὑπὸ τοῦ τρόμου.

— Κύριε, κύριε! ἀνέκραξεν ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μὲ δολοφονήσῃς.

Ὁ Ῥαοὺλ ἐφόρεσε τὸν πῖλόν του καὶ λαβὼν τὸ ξίφος εἰς τὴν δεξιὰν ὥδευσε κατὰ τοῦ κ. Ἰακωμέτου λέγων·

— Τοὺς λύκους καὶ τοὺς ὄφεις τοὺς σκοτόνουν καὶ δὲν τοὺς δολοφονοῦν, ἤκουσες;

— Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος σκοτόνει ἄνθρωπον ἀνυπεράσπιστον, εἶναι ἄνανδρος! ἐγρύλισεν ὁ δύστηνος ἐπαρχιώτης.

— Ἀγενής! ἐπανέλαβεν ὁ Ραούλ.

— Μάλιστα, ἀγενὴς καὶ ἄνανδρος.

— Καὶ σὺ ἄθλιε, σὺ εὑρέθης νὰ ὁμιλήσῃς περὶ ἀνανδρίας; ἀλλ' ἔστω τέλος πάντων· ἂς ἀφήσω τὴν ἄγκυραν ταύτην τῆς ἐλπίδος σου καὶ ἂς πράξω ὅπως θέλῃς... θὰ σὲ φονεύσω, ἀλλ' ἐν μονομαχίᾳ... Ἔλα, κύριε, ὑπερασπίσου!

— Δὲν εἰμπορῶ, ἐψέλλισεν ὁ κ. Ἰακωμέτος.

— Καὶ διατί;

— Διότι ὡς βλέπεις, δὲν ἔχω ὅπλα.

— Ἰδού, ἰδού, εἶπεν ὁ Ραοὺλ δεικνὺς διὰ τοῦ ξίφους του πανοπλίαν ἐπὶ τοῦ φατνώματος τοῦ ξυλίνου τοίχου ἀνηρτημένην.

Ὁ ἐπαρχιώτης εὐπατρίδης οὗ ἀπό τινων στιγμῶν ἡ κεφαλὴ ἐφαίνετο τεταραγμένη ἔδραμε πρὸς τὴν πανοπλίαν καὶ ἔλαβεν ἐξ αὐτῆς ἓν ξίφος· ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐπανέλθῃ πρὸς τὸν Ραοὺλ ἥρπασε τὸ παρὰ τὸ τρόπαιον ἀνηρτημένον σχοινίον κώδωνος καὶ ἔσεισεν αὐτὸ ἰσχυρῶς καὶ ἀπηλπισμένως.

Μειδίαμα ἀνεκφράστου μίσους καὶ ἄκρας περιφρονήσεως ἐπεκάθησεν ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ Ραούλ.

— Ὦ! τὸν ἄνανδρον ἐψιθύρισεν.

Ἐντοσούτῳ ὁ κ. Ἰακωμέτος ἔσεισεν εἰσέτι τὸν κώδωνα, εἰς δὲ τὴν πρόσκλησίν του, οὐδεὶς ὡς γινώσκομεν, ἀπεκρίνατο.

Βαθμηδὸν ἀπώλεσε πᾶσαν περὶ συνδρομῆς ἐλπίδα καὶ ἐκινήθη ὡς διὰ νὰ ἐπανέλθῃ πρὸς τὸν Ραούλ· ἀλλὰ διερχόμενος πλαγίως τῆς μιᾶς τῶν ἐπὶ τοῦ διαδρόμου ἀνοιγουσῶν θυρῶν ἐζήτησε νὰ πηδήσῃ ἔξω διανοούμενος νὰ διαφύγῃ ἐν μέσῳ τοῦ σκότους, ἐκεῖ δὲ προσέκοψεν ἐναντίον ἀνθρώπου μέχρις ὀδόντων ὡπλισμένου, ὅστις διὰ μὲν τῆς μιᾶς ἐδείκνυεν αὐτῷ τὴν αἰχμὴν τοῦ ὅπλου του διὰ δὲ τῆς ἑτέρας τὸ στόμιον ἑνὸς πυροβόλου.

Ὁ Ἱππότης ἔῤῥηξε μανιώδη καὶ ἀπέλπιδα κραυγὴν, εἶτα στραφεὶς πρὸς ἑαυτὸν, εἰσῆλθεν ἐν τῷ ἐστιατορίῳ ὡς μεθυσμένος κλονιζόμενος καὶ ἔπεσε λειποθυμήσας. Ἀλλὰ τριπλὴ καὶ τρομερὰ ἐπαίσθησις εἶχεν ἀπαλλάξει αὐτὸν τῆς ἀνάνδρου ταύτης ἀτονίας. Ὁ Ραοὺλ τὸν ἐῤῥάπισε, τὸν ἔπτυσεν κατὰ πρόσωπον καὶ στροβιλίσας αὐτὸν τὸν ἔπληττε διὰ τῆς πλάτης τοῦ ξίφους. Ἡ πολλαπλῆ καὶ ἐπονείδιστος αὕτη ὕβρις συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ παράσχῃ ὀλίγον θάῤῥος εἰς τὸν δεχθέντα αὐτὴν ἄθλιον Ἰακωμέτον, ὅστις ἔκαμψε τὰ γόνατα καὶ περιεμαζεύθη ὡς αἰλουρόπαρδις μέλλουσα νὰ ἐφορμήσῃ κατά τινος.

Βραγχνὸς γρυλλισμὸς διεξέφυγε τοῦ λάρυγγός του, οἱ ὀφθαλμοί του ἐγένοντο καταπόρφυροι ὑπὸ τοῦ θυμοῦ, ἐκ τῶν γωνιῶν τοῦ στόματός του ἐξήρχετο λευκὸς ἀφρὸς καὶ τέλος ἐφώρμησε κατὰ τοῦ Ραούλ, ὅστις τὸν ὑπεδέχθη διὰ τῆς αἰχμῆς τοῦ ξίφους του.

Γραμμαί τινες τοῦ σιδήρου εἰσέδυσαν ἐντὸς τοῦ στήθους τοῦ κ. Ἰακωμέτου ὅστις ἀπεσύρθη ἀμέσως. Τρὶς κατὰ συνέπειαν ἐφώρμησε κατὰ τοῦ Ραοὺλ μετὰ τυφλῆς καὶ ἀπιστεύτου μανίας καὶ τρὶς συνήντησεν ὡς σιδηροῦν τοῖχον τὴν αἰχμὴν τοῦ ἀκάμπτου ἐκείνου ὅπλου καὶ ἀπεσύρθη καθημαγμένος.

Τὸ αἷμα ἔῤῥεεν ἐκ τριῶν μερῶν, καὶ ὅμως καὶ αἱ τρεῖς αὗται πληγαὶ δὲν ἦσαν ἐπικίνδυνοι, ἀλλ' ἡ μία μόνον παρίστα αὐτὸν δυσειδῆ, διότι τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ προσώπου του σχισθείσης καθ' ἅπαν αὐτοῦ τὸ μῆκος, ὁ δυστυχὴς Ἱππότης ἀπώλεσε τὴν ἀνθρωπίνην αὐτοῦ μορφήν. Τότε τὸ ψευδὲς θάῤῥος του ἐξέλιπεν ὁλοτελῶς, καὶ ὁ ἄθλιος ἀντὶ νὰ προσβάλῃ πάλιν τὸν Ραοὺλ ἔῤῥιψε τὸ ξίφος του καὶ ἔφυγεν.

Ἀλλ' ἡ φυγή του αὕτη δὲν ἠδύνατο νὰ τελεσφορήσῃ, διότι ἐγίνωσκεν ὅτι αἱ θύραι ἐφυλάσσοντο πανταχόθεν· ἐστρέφετο λοιπὸν πέριξ τῆς τραπέζης καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου του, ὅστις τῷ ἀπηύθυνε πλὴν εἰς μάτην, τὰς ὑβριστικωτάτας λέξεις, ὅπως τὸν κάμῃ νὰ λάβῃ εἰς χεῖράς του τὸ ξίφος.

Βλέπων ὅμως ὁ Ραοὺλ ὅτι αἱ ὕβρεις του δὲν παρήγαγον ἕτερον ἀποτέλεσμα ἐπὶ τοῦ ἀντιπάλου του παρὰ ἐπετάχυνον μόνον τὸ τρέξιμόν του, τὸν ἥρπασεν ἀπὸ τοῦ περιλαιμίου καὶ ἐπισχὼν αὐτὸν τῷ κατήνεγκε πέντε ἢ ἓξ ῥαπίσματα καὶ τέλος τὸν ἔῤῥιψεν κατακέφαλα ἐπὶ τῆς τραπέζης. Τὸ μέτωπον τοῦ Ἱππότου ἦν ἐσχισμένον καὶ

τῷ ἐπροξένει μέγαν πόνον, ὅστις παρήγαγεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ ἐπιφέρει δυνατὴ πληγὴ ὕσπλιγγος ἐπὶ ἵππου πάσχοντος κατὰ τὰς κνήμας καὶ ἀσθματικοῦ, διότι τῷ ἀπέδωκεν ἐπί τινα λεπτὰ ἐπίπλαστον ἐνέργειαν. Ἠγέρθη λοιπὸν καὶ δραξάμενος μαχαίρας ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐφώρμησε κατὰ τοῦ Ραοὺλ σφίγγων αὐτὸν διὰ τῆς ἀριστερᾶς καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς προσπαθῶν νὰ τὸν κτυπήσῃ. Τῳόντι δὲ κατήγαγε τὴν μάχαιραν, ἀλλ' ἡ αἰχμή της προσέκοψεν ἐπὶ τῆς πορπίδος τῆς ζώνης τοῦ Ραοὺλ, ὅστις ἐκπλαγεὶς πρὸς στιγμὴν ἐκ τῆς ἀποσοκήτου ταύτης ἐπιθέσεως συνῆλθεν ἀμέσως καὶ συνθλίψας τὴν δεξιὰν τοῦ Ἰακωμέτου τῷ ἀφῄρεσε τὴν μάχαιραν, εἶτα σφίξας αὐτὸν ἐπὶ τοῦ στήθους του μετὰ ὑπεranθρώπου δυνάμεως ἐνέπηξε μεταξὺ τῶν ὤμων του τὸ τυχαῖον ὅπλον.

Ὁ Ραοὺλ ᾐσθάνθη σπασμωδικὸν ῥῖγος διαδραμὸν τὰ μέλη τοῦ ἠττηθέντος ἐχθροῦ του. Τότε ἀφῆκεν αὐτὸν, καὶ τὸ εἰδεχθὲς πτῶμα ἔπεσε μετὰ ψόφου ἐπὶ τοῦ αἱματωθέντος ἐδάφους.

Κεφάλαιον ΚΕ'.

ΣΥΝΤΕΛΕΣΘΕΙΣΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ.

Ὁ κ. Ἰακωμέτος ἦτο νεκρός. Ἡ λεπὶς τοῦ μαχαιρίου εἶχεν εἰσδύσει μέχρι τῆς λαβῆς ἀνὰ μέσον τῶν ὤμων του, διεπέρασε κατὰ τὴν πτῶσίν του τὸ σῶμα, καὶ ἡ ἐρυθρὰ καὶ ἀχνίζουσα αἰχμὴ ἐξῆλθε διὰ μέσου τοῦ στήθους.

Τὸ πτῶμα τοῦτο μὲ τὸ διεσχισμένον μέτωπόν του, τὸ ἠλλοιωμένον καὶ αἱματόφυρτον πρόσωπόν του καὶ τοὺς ὀλανοίκτους πλὴν ἄνευ βλέμματος ὀφθαλμούς του, ἦν, ὡς εἴπομεν, εἰδεχθές.

Ὁ δὲ Ραοὺλ, τὰ χείλη διεσταλμένα ὑπὸ μειδιάματος τρομερᾶς καὶ ἀγρίας ἐκφράσεως ἔχων, καὶ τοὺς ῥώθωνας ἐξωγκωμένους καὶ παίζοντας ὑπὸ ἀγρίας χαρᾶς, ὤθησε διὰ λακτίσματος τὸ ἠκρωτηριασμένον σῶμα ἀνακράξας·

— Ναὶ, δὲν ἠπατώμην! ἡ ἐκδίκησις εἶναι ἡδεῖα!

Οἱ λοιποὶ συγκληρονόμοι καὶ οἱ τρεῖς νομικοὶ παρέστησαν εἰς ὅλην τὴν προηγηθεῖσαν σκηνὴν ἀκίνητοι καὶ παραλελυμένοι καὶ τρόπον τινὰ ἀπελιθωμένοι ὑπὸ τοῦ τρόμου. Τούτου ἕνεκα ὅσον μακρὰ καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἡ πάλη τοῦ Ραοὺλ καὶ τοῦ κ. Ἰκκωμέτου, οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν, διαβεβαιοῦμεν τοῦτο, ἦτο ἱκανὸς νὰ ποιήσῃ τὸ ἐλάχιστον κίνημα ἢ ν' ἀπαγγέλῃ τὴν ἐλαχίστην λέξιν. Ἀλλ' ὅταν ἐλήξεν ἡ αἱματηρὰ τραγῳδία, οἱ πέντε συνδαιτυμόνες ἐξεστηκότες συνῆλθον ταὐτοχρόνως καὶ ὡς ἐκ θαύματος ἠδυνήθησαν νὰ κινηθῶσι, νὰ ὁμιλήτωσι, νὰ θρηνήσωσι, νὰ στενάξωσι καὶ νὰ καθικετεύσωσιν. Ἅπαντες ἐρρίφθησαν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ραοὺλ, πειρώμενοι νὰ ψαύσωσι τῶν χειρῶν ἢ τῶν κρασπέδων του, καὶ ἤρξαντο ψιθυρίζοντες θρηνωδῶς ἀπαραλλάκτως ὡς εἰ ἀπήγγελλον τὰ δράματα τοῦ Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου.

— Χάριν! ἔλεγεν ὁ ὑποκόμης Βερταπουί.

— Ἔλεος! ἀνέκραξεν ὁ βαρὼν δὲ Μορνεσούχ.

— Εὐσπλαγχνίαν! ἐκνύζοντο οἱ τρεῖς νομικοί.

— Δειχθῆτε μέγας! — Γενναῖος! — Μεγαλόψυχος! — Ἐστὲ ἐπιεικής! — Ἐστὲ εὔσπλαγχνος! — Εἴμεθα οὐτιδανοί! — παληάνθρωποι! χαμένα κορμιά! ἄνθρωποι τοῦ σχοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ! ὅ,τι εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε καὶ κἄτι χειρότερα. Ἰδού μας μετανοήσαμεν καὶ εἴμεθα κατησχυσμένοι!

Καὶ ἐπανελάμβανον αὖθις ὀλοφυρόμενοι· — Χάριν! ἔλεος! εὐσπλαγχίαν! καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ὁ Ραοὺλ ἐθεάσατο ἐπὶ στιγμὴν μετὰ μεγάλου μίσους καὶ περιφρονήσεως τὰ πέντε ἄτιμα πρόσωπα, ἅτινα περιεστρέφοντο πέριξ τῶν γονάτων του καὶ ὧν τρεῖς παρεῖχον τὴν θέαν παραλόγου τρόμου, διότι οὐδένα κίνδυνον διέτρεχον παρ' αὐτοῦ, ὡς οὐδέποτε ὑπ' αὐτῶν ὑβρισθέντος. Εἶτα μετὰ στιγμιαίαν σκέψιν ἔνευσεν εἰς τινα τῶν ἐν τῷ διαδρόμῳ σκοπῶν του ὅστις εἰς μάτην ἐπειράθη ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ὅπως παραστῇ ἐν τῇ πάλῃ.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐπλησίασεν.

— Φωνάξατέ μοι τὸν Τριανταφύλλην μὲ τὰ παλληκάρια του καὶ ὅλους τοὺς θεράποντας τοῦ μεγάρου, εἶπεν.

Μετά τινα λεπτὰ ἡ διαταγή του ἐξετελέσθη, καὶ τὸ ἐστιατόριον

ἦτο πλῆρες ἀνθρώπων. Ἐπὶ τῇ θέᾳ δὲ τοῦ πτώματος τοῦ Ἰακωμέτου ὁ πρώην λοχίας τῆς σωματοφυλακῆς περιέστρεψεν ἐπιτηδείως τὸν μακρὺν αὐτοῦ μύστακα εἰς ἔνδειξιν ἐπιδοκιμασίας, καὶ ἐμάσησε μεταξὺ τῶν ὀδόντων του·

— Μὰ τὴν κιθάρα μου καὶ μὰ τὸ σπαθί μου! σοῦ τὸν ἔστρωσε κάτω μὲ μιὰ εὐμορφιά!

Οἱ θεράποντες ἔτρεμον μελιδόν, διότι ἐνόμιζον ὅτι ἤγοντο πρὸς θάνατον, καὶ ἀσμένως θὰ προσέπιπτον, ἐὰν ἐτόλμων, εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ραοὺλ ὥσπερ οἱ κληρονόμοι καὶ οἱ νομικοί.

— Ῥίψατέ μοι ἀπὸ τὸ παράθυρον ἔξω τὸ σκέλεθρον τοῦτο, εἶπεν ὁ Ραοὺλ δείξας τὸ πτῶμα τοῦ Ἰακωμέτου.

Πρὶν δ' ἀποτελειώσῃ τὴν ὁμιλίαν του παράθυρον ἀνεῴγη καὶ ὑπόκωφος ὀοῦπος τοῦ ἐπὶ τοῦ ποδίου πεσόντος σώματος ἠκούσθη.

— Καλῶς, ὑπέλαβεν ὁ νέος.

Εἶτα ἐπανέλαβεν πρὸς τὸν Τριανταφύλλην·

— Ἔλα κοντά μου.

— Παρών! ἀπεκρίνατο μετὰ στρατιωτικῆς ὑποκλίσεως ὁ πρώην λοχίας ἐν τῇ γαλλικῇ σωματοφυλακῇ.

— Ἀπό τί εἶναι καμωμέναι αἱ θῆκαι τῶν ξιφῶν τῶν ἀνθρώπων σου;

— Ἀπὸ χαλκόν, πρώτης ποιότητος μάλιστα, δύναμαι νὰ σᾶς εἰπῶ, εἶναι εὐλύγιστα καὶ στερεά.

— Ἐξαίρετα! ἂς βγάλωσι λοιπὸν τοὺς ζωστῆράς των τέσσαρες ἀπ' αὐτούς, καὶ ἂς λάβουν εἰς χεῖρας τὰ ξίφη.

— Πολὺ καλό.

— Καὶ τέσσαρες ἀπὸ τοὺς θεράποντας τούτους ἂς πάρωσι τὰς θήκας.

Καὶ ἀμέσως τέσσαρες ἐκ τούτων ἔλαβον μετὰ σπουδῆς αὐτὰς ἐλπίζοντες διὰ τυφλῆς ὑπακοῆς νὰ διασώσωσι τὴν ζωήν των.

Ὁ Τριανταφύλλης ὅστις δὲν εἶχεν ἐννοήσει ἀκόμη τὴν ἰδέαν τοῦ προσωρινοῦ ἀρχηγοῦ των ἠρώτησεν·

— Νὰ μὴ τύχῃ καὶ θέλει ἄρά γε ὁ κύριος νὰ πιασθοῦν τὰ χαμ[illegible] να αὐτὰ κορμιὰ ὡπλισμένα μὲ τὰ τέσσαρα θηκάρια, μὲ τέσσαρα σ[illegible]

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΑΞΙΟΤΙΜΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Θρασύβουλος Γιάνναρος
Βασίλειος Τάξης
Ἀβραὰμ Μαλιάκας
Βασίλειος Φρυδᾶς
Γεώργιος Κουρκουρῆς
Ἀντώνιος Κ. Ἀράπογλους
Διονύσιος Ν. Τσερλέντης
Βασίλειος Ἀδαμαντίδης
Χαρίλαος Γκόνης
Βενιαμὶν Ι. Ψώμου
Κωνσταντῖνος Παλαλίδης
Μάρκος Ε. Λαμπίκης
Τιμολέων Γ. Πάπης
Κ. Πανώριος
Κ. Γ. Λάμπρος
Ἰωάννης Μωϋσιάδης
Χαράλαμπος Χούπης
Πέτρος Βασιλειάδης
Γεώργιος Μιχαηλίδης
Κλεάνθης Προδρόμου
Πολύβιος Βρκούμης
Σωκράτης Νικολαΐδης
Χαράλαμπος Κομπόλικος
Ἰωάννης Μανώλης
Γεώργιος Σούκας
Π. Δ. Καντεμίρης
Σπυρίδων Βανδόρος

Ἀριστείδης Θ. Κούπας
Κωνσταντῖνος Γεώργαλος
Νικόλαος Ἀναπλιώτης
Κ. Καμνινάκης
Γεώργιος Ε. Τσαπάρης
Ν. Δ. Βαλσαμάκης
Α. Γ. Σοϊλέδης
Ἀρίσταρχος Παππαδόπουλος
Ξενοφῶν Χατζοπούλου
Νικόλαος Κάρταλης
Ὀδυσεὺς Γρίβας
Ὀδυσεὺς Κωνσταντινίδης
Δημήτριος Καπουράλης
Const. Constantinidi.
Κωνσταντῖνος Μανουκάκης
Παναγιώτης Γεωργίου
Ν. Κ. Δημητρίου
Ἰωσὴφ Ξανθόπουλος
Δημήτριος Ἐλευθεριάδης
Κωνσταντῖνος Ἰωάννου
Τηλέμαχος Νικολαΐδης.
Λουρέντζος Γ. Κουμαριανός.
Χρῆστος Γ. Γογιάδης.
Γεώργιος Ἀγέλαστος.
Π. Ξανθόπουλος
Περικλῆς Κ. Κάπαρης
Ι. Κ. Μαράκης.

Ἀλεξ. Διαμαντίδου.
Σταῦρος Νικολαΐδης.
Νικόλαος Ζαχαριάδης
Γρηγόριος Βυζάντιος
Μ. Φωτιάδης
Νικόλαος Δημητριάδης
Βασίλειος Π. Μερσινογλους
Κωνσταντῖνος Βιτάλης
Κ. Κωνσταντινίδης
Δ. Κουμάνης
Εὐστάθιος Ἀναστασιάδης
Γ. Χ. Δούκα
Σ. Χ. Δούκα
Ν. Νικορέζος
Σ. Καρματζὸς ἐκ Πλωμαρίου
Μανώλης Γ. Μαρμαράκης.
Προκόπιος Καψάλης.
Ν. Κωνσταντινίδης.
Κ. Παππαδόπουλος
Ξ. Μιχαηλίδης
Νικόλαος Δ. Μαλιάκας
Ἀντώνιος Ε. Ἰγγλέσης
Α. Βαφειάδης
Ἀναστασιος Σταυρίδης
Ἀθηνᾶ Σταυρίδου
Μ. Δαπρέης
Σ. Στυλιανόπουλος
Ν. Καπέλας.
Κ. Φωτίδης.
Σταῦρος Π. Καζάκος.
Σταῦρος Λαμπίκης.
Π. Α. Καλλίνικος.
Ἰωάννης Ἀναγνωστιάδης
Φώτιος Ι. Κάλφογλους
Ἀντώνιος Ἀποστολίδης
Δημήτριος Παναγιώτης
Θεμιστοκλ. Κόρακας τυπογράφος
Νικόλαος Κωνστ. Μπογιατζῆς.
Ἰωάννης Κ. Ζάρας.
Κ. Ἐμμανουὴλ Κελαΐδη
Παναγιώτης Παππᾶ Ζαχαρίου.
Ν. Γ. Ζαρίφης
Ἀριστείδης Σ. Καλλιπολίτης
Παναγιώτης Ι. Ἀνθόπουλος
Γρηγόριος Χειμώνιος
Γ. Γεννιάδης
Σ. Γεννιάδης
Ἀλέξανδρος Στεφάνου
Στέφανος Χ. Χρήστου
Κωνσταντῖνος Τομπίλης
Ἰωάννης Καραγιανόπουλος
Δημήτριος Παππᾶ Θεοχάρη
Χρῆστος Εὐαγ. Μισαηλίδου
Victor Braunstein
Ἀνδρέας Δ. Καρπουζέλης
Ἀντώνιος Σ. Ἀδαμίδης
Ἱεροδιάκονος ἀγ. Ἄρτης Διονύσιος Ρηγίδης
Γρηγόριος Ἱεροδιάκ. Βογιοτζικίου
Θεόδωρος Ἐμμανουηλίδης ἀ. ψάλτης τῆς Ἀναλήψεως ἐν Ὑψωμαθ.
Ἀ. Ν. Ξενίδης ἀ. ψάλτης ἐν Ἐδιρνὲ καπίφ.
Ἰωάννης Ἀποστόλου Ἀγιασημῆς.
Ἐλευθέριος Κασιάνης.
Ἰωάννης Κεσόγλης.
Ἱππ. Μαργαρίτης.
Κ. Ι. Ὑλόπουλος.
Κωνσταντῖνος Δημητριάδης.
Ἀνδρέας Καΐση.
Ὁ προϊστάμενος Τεκφοὺρ Σαραγίου Μακάρ. Σωλομονίδης Κύπριος
Ι. Γ. Ἰωαννίδης Λέσβιος.
Θεόφιλος Χαλκοματᾶς.
Χρῆστος Ἰωαννίδης.
Χρῆστος Κηλίκης.
Ἰωάννης Δημητρίου.
Βασίλειος Βῆκος.
Μιχαὴλ Σαντορίνιος.
Κωνσταντῖνος Ἰωάννου Γούναρης.

Ἰωάννης Σιγάλας διδάσκαλος εἰς Σαλμὰ Τουμβρούκιον.
Βασίλειος Νικολάου
Γεώργιος Γιαλούρης
Μιχαὴλ Χ. Προδρόμου
Φώτιος Γ. Μιστανεὺς
Δημήτριος Γαλάνης
Κωνσταντῖνος Πολονίκου
Ψαλτώπουλος Δημήτριος
Γεώργιος Γυπάκης Κρὴς
Γεώργιος Ἠλιάκης »
Ἐμμανουὴλ Νοτάρης
Ἀχιλλεὺς Ρηγόπουλος
Γεώργιος Πηχιὼν
Γιαννάκης Σαρίδης
Παναγιώτης Χ. Παλαιολόγου
Κυριάκος Κυριακίδης
Μιχαὴλ Τάσιωφ Βούλγαρος
Χαράλαμπος Γεωργιάδης
Ἰωάννης Φολερὸς
Κωνστ. Παππᾶ Ἐμμανουὴλ
Κωνστ. Κωνσταντινίδης
Βασίλειος Ἐμμανουὴλ
Ι. Γ. Φουράκης
Δημήτρ. Π. Ἀναστασιάδης
Εὐρυπίδης Βαρούχας
Γεώργιος Λαδόπουλος
Δ. Ι. Ζάκας
Δημήτριος Μπούλλης
Δημήτριος Τσόλας
Ἀντώνιος Βενιέρης
Ἀθανάσιος Νικολαΐδης
Παναγιώτης Μάνος
Κωνστ. Καριδιὰς
Φωκίων Τ. Μάντζαρης
Κωνστ. Βακαλόπουλος
Ξενοφῶν Λεμοντζόγλου
Δημήτριος Μακρῆς
Σταῦρος Σταυρίδης
Ἀντώνιος Σακελαρίου

Ἀλέξανδρος Ἀδαμαντίδης
Ἰωάννης Κοκινάκης
Ἀναστάσιος Θεοδωρίδης
Ν. παναγιωτόπουλος
Θεόδωρος Μιχαηλίδης
Δημήτριος Ἀντωνιάδης
Θ. Χ. Σταυράκογλους
Γ. Βίτσιος Ἠπειρώτης
Γεώργιος Καλπακτσόγλους
Γεώργιος Μελαγχροινὸς
César Tergiman
Giovanni Mondelli
Γεώργιος Ἀλούπης
Ξενοφῶν Δημόπουλος
Παναγ. Λασκαρίδης
Μιχαὴλ Σαρῆς
Εὐθύμιος Σαραφόπουλος
Σταῦρος Πασχαλόπουλος
Δημ. Δαρειοῦς
Γεώργιος Βασιλικόπουλος
Grégoire Zellich
Ἰάκωβος Ἰωάννου
Ἀναστάσιος Ἀθηνόπουλος
Ἠλίας Γεωργίου
Γεώργιος Παντζάρης
Ἀντώνιος Βακάλογλους
Ἰωάννης Λαμπῆ
Παντελῆς Ἰωάννου Σκαρβέλη
Κωνσταντῖνος Λογίζας
Νικόλαος Γεωργιάδης
Νικόλαος Δ. Πλάκας
Pie Vitalis
Georges Sphakianos
Κ. Γατούρης
Κ. Γεωργιάδης
Πάψων Ἰατρὸς
Εὐστράτιος Στρατηγόπουλος
Σοφοκλῆς Κ. Βουρνάζος
Ἐμμανουὴλ Μελανδινοῦ
Θεόδωρος Παξινὸς

Βασίλειος Παππαδόπουλος
Ἰωάννης Ἰακωβίδης
Γ. Κουράγιος
Δημοσθένης Κ. Φινάλης
Εὐστάθιος Φρυδᾶς
Δημήτριος Ἀρμενάκης
Εὐστράτιος Γιαννάρου
Παναγιώτης Ι. Σαλᾶ
Ἀριστείδης Στεργιέλης
Παντελῆς Μισέπαντελῆ
Βασίλειος Λ. Μανάβης
Παναγιώτης Ν. Λαμνῆς
Λεωνίδας Χατζόπουλος
Κωνσταντῖνος Κυριαζῆ
Γεώργιος Ράλλης
Χρῆστος Καραγιαννίδης
Θεμιστοκλῆς Καρὰ Ἐμμανουὴλ
Λυκοῦργος Καλιδόπουλος
Νικόλαος Ζήσης
Θρασύβουλος Ἀσκληπιάδης
Παρασκευᾶς Βασιλείου
Ἀντώνιος Σταματάκης
Πολυχρόνιος Ι. Ράππου
Π. Κωνσταντινίδης
Κωνσταντῖνος Κράλλης
Γεώργιος Λογιάδης
Μελέτιος Προμεράκης
Εὐστράτιος Γ. Ἀρώνης
Ἀριστείδης Θεοδοσίου
Δημήτριος Κ. Δημητρίου
Δημήτριος Καντάρτσίδης
Τῖκος Χρήστου
Ἰωάννης Σωτηράκης
Νικόλαος Σπυρίδης
Θωμᾶς Βοταλῖκος
Κωνσταντῖνος Γεωργιάδης
Θωμᾶς Θωμαΐδης
Δημήτριος Γεδεών
Γεώργιος Δεκάριστος
Παναγιώτης Γκαγκάνης

Δημήτριος Κουτοπούλης
Ἀντώνιος Παπᾶς
Δημήτριος Βαρότσης
Βασίλειος Μαυρουδῆς
Νικόλαος Ξανθάκης
Σταῦρος Λαμπρίδης
Ἀδελφοὶ Βιτάλη
Χριστόδουλος Χριστοδουλίδης
Γεώργιος Καμτσῆς
Χαράλαμπος Μιχαηλίδης
Ἀντώνιος Σαλίβερος
Ἐμμανουὴλ Βούρας
Δημ. Κράχτογλους
Ἰωάννης Σκαρίμβας
Δημήτρ. Μιχαλόπουλος
Ἀναγνώστης
Εὐστράτιος Βασιλείου
Βασίλειος Κωνσταντίνου
Ἀντώνιος Σκαρλάτος
Εὐστράτιος Χ. Σταματίου
Εὐστράτιος Καραμφίλης
Παναγιώτης Χ. Σαράφης
Γρηγόριος Β. Παλαιολόγου
Θεόφραστος Βιτούλιας
Γεώργιος Π. Ζερπίνης

Φοιτηταὶ τῆς ἰατρικ. Χολῆς

Ἰωάννης Μαυράκης
Δημήτριος Μιχαλίτζη
Ἀχιλλεὺς Μ. Καρούζος
Ἀργύριος Χρηστίδης

ΕΝ ΚΟΝΤΟΣΚΑΛΙΩ

Νικ. Ζ. Γεωργόπουλος Κεφαλλήν
Ἀντώνιος Γ. Γαλιατσάκος »
Χαράλ. Ζ. Ζαμπίκος Ἠπειρώτης
Ἰωάννης Ἀθανασίου »
Γεώργιος Δ. Χατζόπουλος

Ἰωάννης Κ. Καβουράκης Χῖος
Ἰωάννης Ξενιᾶς »
Ἀβραὰμ Ι. Ἰζινὸζι-Δερελὴς
Φώτιος Ὀρέστου
Ἀλέξανδρος Λ. Μαλατόπουλος
Κωνσταντῖνος Ἰγνατίου
Σταῦρος Ἰωάννου
Στέφανος Φουτσιτζόγλους
Παντελ. Κ. Τακετζῆς ἐκ Βιτωλίων
Σωτήριος Ν. Δανάμπας »
Θεοδόσιος Παππάζογλους
Συμεὼν Εὐσταθίου
Ἀλέξανδρος Ι. Ἰωαννίδης

ΕΝ ΜΙΤΥΛΗΝΗ

Μιχαὴλ Τριανταφυλλίδης.
Εὐστράτιος Ζαχαρία.
Ἀπόστολος Χα. Ἀποστόλου.
Εὐστράτιος Ματζουράνης.
Πάνος Μαλῆ.
Χ. Γ. Βαφειάδης.
Λ. Γ. Βαφειάδης.
Ἰωάν. Καραπαναγιώτου.
Στέφανος Χ. Τσελαΐδης.
Π. Τριανταφύλλου.
Μ. Χριστόφα.
Ἰωάννης Ὡρολογᾶς.
Λ. Φιδέλης.
Τρύφων Κουτοῦ.
Κ. Μαμόλης.
Π. Θεοδώρου.
Λ. Ἀργυρόπουλος.
Κ. Καβέτσος.
Δ. Ἀργυριάδης.
Κ. Τσακίρης.
Γ. Ἰωάννου.
Ι. Θιακός.
Προκόπιος Πελεκάνος
Περικλῆς Καρακούσης
Θεόδωρος Ἀποστόλου
Μ. Ι. Χα. Γεωργίου
Δημήτριος Π. Ἀμηρᾶ
Ἰωάννης Γ. Πρίμου
Λ. Ἰωαννίδου
Ἀντώνιος Σπυρίδωνος
Θεόδωρος Χρυσόπουλος
Θεόδωρος Καρδασὸς
Ἰγνάτιος Θεοδοσιάδης
Ἀντώνιος Γ. Στεφανίδης
Ζάνος Νικολάου.

ΕΝ ΠΛΩΜΑΡΙΩ

Παντολέων Μελανδινίδης
Βασίλειος Μάνδρα
Γηλέμαχος Βασιλείου
Παναγιώτης Ν. Ρεπάνη Ἰατρὸς
Ἀνδρέας Γ. Ταταλιᾶς »
Ἐμμ. Βασιλείου Βαρβαγιάννη
Γεώργιος Π. Τυροπώλης
Ἀντώνιος Σ. Ζαλούμης
Νικόλαος Π. Τζαμπάνης
Ἰωάννης Δ. Οἰκονόμου
Παναγ. Δ. Ἀργιαλᾶς
Σαράντος Τζα. Τυροπώλης
Δημ. Ι. Βασιλάρου
Δημ. Ἐμμανουὴλ Πιτζιλαδῆς
Ἐμμανουὴλ Σ. Πιτζιλαδῆ
Εὐστάθιος Ι. Ψωρᾶ

Γρ. Ζ. Βασίλαρος
Ι. Γ. Βασίλαρος
Ἐμμ. Δημητρίου Σιταρᾶς
Ἰωάννης Γ. Καπώνης
Ἐμμ. Γ. Καπώνης
Ἐμμ. Π. Μουχτούρης ἑλληνοδιδ.
Κανέλλος Δ. Λαγουμτζῆς
Κανέλλος Γ. Μαυρῖκος
Ἰωάννης Μελανδινοῦ
Παναγιώτης Δ. Βουνάτσου
Πέτρος Παππᾶ Γεωργίου
Ἐμμ. Ἀντ. Ξεπτερᾶς
Γεώργιος Δ. Ἀμπελικώτης

ΕΝ ΕΡΕΣΣΩ

Ἰωάννης Βαΐου Σώμ. 2
Ἀντώνιος Χ. Σταύρου » 2
Θεμιστοκλῆς Χ. Σταύρου.
Ἀφροδίτη Λουκίδη.
Ναπολέων Σ. Ξενέλης.
Λουκᾶς Ζαφ. Μωραϊτάκης
Θεόδωρος Ἀνδρέου
Ἀντώνιος Σπύρου.
Κωνσταντῖνος Ἀναστασίου.
Κωνσταντῖνος Δουκάκη
Γαληνὸς Ἐμμ. Κούκου
Ἰωάννης Βαλάκος ἑλληνοδιδάσκαλ.
Ἀχιλλεὺς Ι. Κούκου
Συμεὼν Α. Ξενέλης
Μιχαὴλ Α. Ξενέλης
Ζαφείριος Λουκῆ
Ἰωάννης Λουκῆ
Συμεὼν Χ. Δ. Μεταξᾶς
Ἀντώνιος Ν. Πασσαδέλης.
Θεοχάρης Τζαννέτου
Δημήτριος Θεοχάρη.
Τζαννέτος Θεοχάρη
Νικόλαος Ἰωάννου
Σταῦρος Παύλου
Νικόλαος Χ. Ἐμμανουὴλ
Ἠλίας Χ. Ἐμμανουὴλ
Ἱπποκράτης Παπᾶ Ἐμμανουὴλ
Στέριος Λουκίδης
Γεώργιος Γ. Σαρακοστιανὸς
Βασίλειος Ι. Λαμπρινοῦ
Εὐαγγελινὸς Παππᾶ Νικολάου
Ἀντώνιος Δουκάκη
Χαράλαμπος Χρήστου
Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τῶν Ταξιαρχῶν κ. Θεόκλιτος
Παππᾶ Εὐγένειος
Δημήτριος Ι. Κόβρα
Γεώργιος Ν. Χαβαράνης
Ἀριστείδης Ν. Χαβαράνης

ΕΝ ΒΑΤΟΥΣΗ

Γεώργιος Γῶγος ἰατρὸς
Ἰάκωβος Ἀναστασιάδης
Ἰωάννης Κορουβίνης
Ἰωάννης Γ. Προκοπιάδης
Ἀντώνιος Καναρέρης
Κωνσταντῖνος Μιχαηλίδης
Μιλτιάδης Κωνσταντινίδης
Δημήτριος Λουκίδης
Μιχαὴλ Α. Πλάκας
Χρῆστος Γεωργίου
Πανάγος Γ. Ἀσδέρη
Ἐμμανουὴλ Ι. Μαλῖκος
Κωνσταντῖνος Α. Στρατόπουλος
Ἰγνάτιος Α. Στρατόπουλος
Στυλιανὸς Γεωργίου
Ἰγνάτιος Γεωργίου
Δημήτριος Δουκάκη
Βασίλειος Ἰωακείμ
Δημήτριος Γεωργίου
Εὐαγγελινὸς Δημητρίου
Ἰωάννης Ἐμμ. Βουγιούκας
Μηνᾶς Γεωργίου

ΕΝ ΜΟΛΥΒΩ

Μιχαὴλ Δ. Σέρεζλης
Στυλιανὸς Κωνσταντίνου
Μιχαὴλ Τζάννου
Ζ. Ὑπανδρευμένος
Ἀριστείδης Ν. Βαφειάδης
Ἀναστάσιος Ν. Βοζάκη
Νικόλαος Ἀθανασίου.
Εὐρυδίκη Ι. Κράλη.
Μαλῆς Δ. Μαλίδης
Ἀριστείδης Ν. Χαλίδης

ΕΝ ΤΕΛΩΝΙΩ

Ἐμμανουὴλ Ραλλίδης
Δημήτριος Α. Ταβερνάρη
Εὐαγγελινὸς Θ. Κρασᾶ
Ἰωάννης Ραλλίδης
Σωκράτης Ἀνδρέου
Ἀλέξανδρος Χαραλάμπου

—

ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ

Ἰωσὴφ Φωτιάδης
Γεώργιος Κουρουβίνης
Μιλτιάδης Χρυστοδούλου
Πανανὸς Ἀρναούτογλου
Δημήτριος Ι. Βαρτακτσόγλου.
Λεωνίδας Παππαδόπουλος
Μ. Χ. Σαραντίδης
Εὐστράτιος Νικολάου
Δημήτριος Παρικάκης
Ἰωάννης Ν. Παῦλος
Εὐστάθιος Λασκαρίδης
Θεολόγος Κουρμανλὴς
Κωνσταντῖνος Νικολαΐδης
Ἡρακλῆς Γεωργιάδης
Δ. Ε. Κασιμάτης
Δ. Πσουπροῦδης
Π. Γεωργιάδης
Μ. Μελεμενὴς
Βασίλειος Κοῦτας
Δ. Γ. Βασιλακάκης.
Σ. Ν. Βαφειάδης.

Η ΜΕΣΑΙΩΝΗ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

Κατὰ τὸ σχεδιογράφημα τοῦ Δ^ρ Μόρδμαννν

